HOÀNG NGỌC LANG

Như Lai Thần Chưởng

7

TRANH TRUYỆN VÕ HIỆP

GẶP LẠI HUYỀN CƠ

NHÀ XUẤT BẢN PHƯƠNG ĐÔNG

Mục lục

Chương 1: Thảm Kịch Giữa Rừng Hoang
Chương 2: Tử Long Chi Huyệt
Chương 3: Thám Hiểm Tử Long Bí Huyệt
Chương 4: Hiên Ngang Bất Khuất
Chương 5: Giang Thanh Lâm Nạn
Chương 6: Thần Hỏa Luân Hồi
Chương 7: Đường Đời Vạn Nẻo
Chương 8: Mây Gió Muôn Trùng
Chương 9: Báu Vật Vạn Tán Châu Lan
Chương 10: Đánh Cuộc Ly Kỳ
Chương 11: Huyết Quang Mao Ảnh
Chương 12: Đêm Dài Vô Tận
Chương 13: Thập Tự Tam Tuyệt
Chương 14: Bạch Mã Hồng Lan
Chương 15: Kim Thoa Truyền Giản
Chương 16: Lăng Ba Độ Thủy
Chương 17: Yên Hà Sơn Trang
Chương 18: Cuộc Gặp Gỡ Quần Hùng
Chương 19: Một Trường Huyết Chiến
Chương 20: Khẩu Phật Tâm Xà
Chương 21: Cạm Bẫy Đầy Dẫy
Chương 22: Trong Nhà Giam Tái Thế Lao
Chương 23: Hồ Ma Hơi Độc
Chương 24: Tình Nghĩa Khó Lưỡng Toàn
Chương 25: Ân Tình Thắm Thiết
Chương 26: Ân Tình Thắm Thiết
Chương 27: Thủy Chiến Kinh Thiên Động Địa
Chương 28: Rừng Gươm Biển Máu - Nhi Nữ Thâm Tình
Chương 29: Người Đàn Bà Sáu Mươi Năm Về Trước
Chương 30: Công Thành Thân Thoái
Chương 31: Ngân Hồ Đầu Đà - Ô Viên Tú Sĩ
Chương 32: Thiện Ác Đáo Đầu
Chương 33: Máu Nhuộm Hồ Tây
Chương 34: Trùng Phùng Hội Ngộ
Chương 35: Biền Biệt Tăm Hơi Cánh Nhạn Hồng
Chương 36: Thanh Toán Kinh Hồn Giữa Trời Băng Tuyết
Chương 37: Là Bạn Hay Là Thù
Chương 38: Lưỡng Toàn Kỳ Mỹ
Chương 39: Ngũ Phục La Hán
Chương 40: Dĩ Hòa Vi Quý
Chương 41: Trùng Phùng Hội Ngộ
Chương 42: Máu Hồng Loang Tuyết Trắng
Chương 43: Đất Bằng Sóng Dậy

Chương 44: Thịt Rơi Máu Đổ
Chương 45: Ân Oán Não Nùng
Chương 46: Rừng Gươm Biển Máu
Chương 47: Thập Tử Nhất Sinh
Chương 48: Cuộc Chiến Đấu Của Người Anh Hùng
Chương 49: Phơi Gan Trải Mật
Chương 50: Song Phi Gãy Cánh
Chương 51: Chia Tay Đôi Ngã
Chương 52: Tam Liên Chi Kiếm
Chương 53: Đại Phong Mở Trường Huyết Chiến
Chương 54: Chưởng Kiếm Độc Hàn
Chương 55: Vệ Trường Ly Đắc Thắng Khải Hoàn
Chương 56: Tà Thần Xuất Hiện
Chương 57: Trùng Phùng Hội Ngộ
Chương 58: Lá Rụng Về Cội
Chương 59: Dĩ Đức Báo Oán
Chương 60: Máu Nhuộm Sơn Trang
Chương 61: Thuyền Ra Đông Hải

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thảm Kịch Giữa Rừng Hoang

Đêm đã khuya lắm rồi, trên nền trời xanh thẳm, lấm tấm muôn ngàn vì sao đang nhấp nháy...

Giữa cảnh vắng lặng của đêm trường, bỗng có một chiếc bóng đen nhẹ nhàng êm ái, bay lên đầu tường, rảo mắt nhìn quanh, đoạn nhún chân buông mình xuống đất êm như ru.

Tứ bề vắng ngắt như tờ, thỉnh thoảng từ xa vọng lại vài tiếng trống canh não ruột, hòa lẫn trong tiếng chó sủa oang oang trên đầu xóm...

Bóng đen ngoảnh đầu lại, nhìn ngôi nhà đồ sộ một giây, rồi thở dài, lầm lũi bước.

Bóng đen vừa đi, vừa miên man suy nghĩ :

- Ta sẽ về đâu? Trời! Ta là một đứa trẻ côi cút, không cha không mẹ, không cửa không nhà...

Bóng đen vẫn âm thầm đi trong bóng tối trập trùng, thỉnh thoảng buông vài chuỗi cười đau đớn.

Bóng đen đó chính là Giang Thanh.

Chàng đi thất thểu, đi mãi về một phương trời vô định.

Phương Đông đã dần dần rực sáng, địa thế càng ngày càng cao.

Đến khi trời đã sáng hẳn, Giang Thanh thấy trước mặt mình có một dòng suối trong veo uốn khúc bên một hàng liễu xanh tươi.

Mệt quá, chàng đến bên bờ suối vốc nước lên uống cho đỡ khát.

Nước lã làm cho chàng lần lần tỉnh táo. Nhác trông dưới làn nước trông veo hiện ra gương mặt của một chàng trai xấu xí.

Giang Thanh đăm đăm nhìn bóng mình in vào đáy nước, thẫn thờ suy nghĩ. Một mối đau thương thầm kín lại len vào tâm tư của chàng. Chàng nghĩ :

- Ta xấu xí thế này, hèn chi ai cũng chẳng mến được ta!

Còn đang bâng khuâng thì bỗng giật mình đánh thót, vì từ xa vọng lại có tiếng một người con gái đang gào lên kêu cứu.

Đứng phắt dậy, Giang Thanh lắng tai nghe ngóng.

Quả thật, bên kia triền núi, có tiếng người con gái thất thanh kêu cứu...

Giang Thanh vội xoay người trở bước, chạy bay về phía đó.

Xuyên qua nhiều khe đá, vượt qua rặng cây chằng chịt, một cảnh tượng thê thảm man rợ chưa từng thấy vụt phơi bày ra trước mắt chàng.

Máu nóng trào sôi, lửa lòng bừng dậy, nhưng Giang Thanh cũng kịp ngắm kỹ thấy trên mặt đất nằm ngổn ngang ba cái xác chết bị người ta đâm chém nát be nát bét.

Dưới gốc cây cổ thụ có ba người đang bị trói chặt. Đó là một lão già tuổi độ lục tuần, râu tóc bạc phơ và một người đàn bà đã luống

tuổi, có lẽ là vợ của ông già nọ.

Người thứ ba là một thiếu nữ chưa đầy hai mươi tuổi, có một gương mặt thật đẹp và một làn da trắng ngần. Sắc trắng ấy bây giờ đã ngã sang màu xanh nhợt nhạt vì quá sợ.

Trong khi đó có hai người lực lưỡng đang đứng xoay lưng về phía Giang Thanh, nhìn chằm chằm vào thiếu nữ trẻ đẹp kia.

Một người lực lưỡng buông ra một chuỗi cười ghê rợn :

- Hừ! Để ta xé hết quần áo của mi xem làn da của mi trắng đến bực nào cho biết!

Người đứng bên cạnh ồ ề nói :

- Mạc đại huynh! Chúng ta rút thăm để quyết định coi ai trước ai sau!

Người được gọi là Mạc đại huynh lại buông ra một chuỗi cười hể hả, gật gù ra vẻ khoái trá lắm, đoạn bước đến gần bên thiếu nữ chụp vào vai cô ta xé toạt một cái.

Cả một vai trái của nàng kia đã lộ liễu ra trước mặt mọi người.

Ông già kia rủa sả luôn mồm :

- Đồ súc sanh! Vô liêm sỉ! Trời nào để chúng bay sống sót!

Bà già kia cũng khóc lóc :

- Mi có giết thì giết chúng ta đi... chớ con ta có tội tình gì?

Mạc đại huynh nghe nói quay sang chỉ vào mặt lão già mắng :

- Thằng già khốn kiếp! Khi xưa lúc mà Lang Sơn song hữu chúng ta chưa thành danh, chỉ lấy của người mười lạng bạc mà mi đành bỏ tù hai đứa ta, và tra tấn một cách dã man! Ha ha...! Trời xanh có mắt, ngày nay thằng già khốn kiếp kia phải trả nợ rồi đây!

Nói đoạn, giơ tay ra định vuốt lấy gò má của người đẹp.

Chính vào lúc bàn tay của hắn vừa sắp sửa chạm đến khuôn mặt ngọc kia thì vang lên một tiếng quát rợn người. Một đường gươm loé lên như một chiếc cầu vòng bay vèo tới đâm thẳng vào giữa ngực của y, khí thế thật muôn phần dũng mãnh.

Thật bất ngờ, hắn vô phương trốn tránh, mặt mày biến sắc, tung song chưởng ra trả một đòn sấm sét vào người mới đến.

Một tiếng “bùng” kinh rợn vang lên kèm trong một tiếng rú não nùng thê thảm, hai bóng người lảo đảo dang ra.

Mọi người nhìn kỹ thấy kẻ mới đến là một chàng trai xấu xí, cánh tay tả của thanh niên đó chắc có lẽ đã thọ thương, buông thòng xuống, đong đưa không cử động được.

Nhìn sang đứa em của Lang Sơn song hữu đã bị gươm đâm xuyên qua ngực, ngã ngửa ra vùng vẫy trên vũng máu đào.

Phải! Người mới đến chính là Giang Thanh, chàng đã dùng thế Máu Loang Chiến Địa của phái Nộ Giang kết liễu cuộc đời của con người hung bạo. Đồng thời cũng chịu một đòn sấm sét mà hư hết một cánh tay.

Mạc đại huynh thấy em mình chỉ trong vòng một miếng mà chết một cách thê thảm trong tay kẻ địch, trong lòng hết sức kinh hoàng. Hắn ta thầm khấn :

- Đệ khoan đi đã! Hãy chờ xem huynh báo thù đây!

Nói xong, vội rút phắt chiếc gậy đầu rắn ra cầm trong tay, bất thần xử thế Thiên Ngoại Phi Hồng đánh thẳng vào giữa đỉnh đầu của Giang Thanh, cùng trong một lúc bàn tay tả kèom theo hai chưởng.

Giang Thanh là một đứa học trò giỏi nhứt trong phái Nộ Giang, nên lâm trận rất là bình tĩnh. Chàng rút lui ba bước, thủ thế rồi xáp chiến dữ dội với đối phương. Mới nhập cuộc chàng ta đã giở Cuồng Đào kiếm pháp ra để trấn áp đối phương.

Trong nháy mắt, hai người đã trao đổi với nhau trên năm mươi hiệp. Đối thủ là Mạc Giao tuy kém hơn Giang Thanh một bực, nhưng vì Giang Thanh hư đi một cánh tay, xoay trở bất tiện nên lần lần yếu thế.

Ba người bị trói lo lắng nhìn hai người đang diễn ra một trận chiến kinh hồn. Chỉ trong khoảng khắc, họ đã trao đổi thêm năm mươi hiệp nữa và lần lần xê dịch đến bên triền núi, dưới kia một cái vực sâu thăm thẳm...

Giang Thanh cảm thấy đối phương tấn công càng lúc mãnh liệt liên tiếp tung ra nhiều thế võ công vô cùng hóc hiểm. Còn mình thì hơi thở bắt đầu dồn dập, tim đập rộn ràng, tay chân lần lần chậm chạp. Xem tình thế này thì thua chắc trong tay.

Giang Thanh nhìn thấy gương mặt đáng sợ mà đắc ý của đối phương trong lòng bỗng nảy ra một ý tưởng táo bạo. Chàng nghĩ :

“Đời ta có sống nữa cũng vô ích, chi bằng chết phức cho xong.” Chính lúc chàng đang phân tán tinh thần thì Mạc Giao đã quát to

một tiếng, chiếc gậy đầu rắn bất thình lình đâm ngược từ dưới lên trên ngay vào giữa bụng.

Giang Thanh hấp tấp lách sang một bên để tránh, nhưng một tia máu đào đã bắn vọt ra. Chiếc gậy đầu rắn đã đâm phập vào đùi bên tả của chàng.

Giang Thanh quát :

- Lão trượng hãy trốn đi!

Rồi vung cánh tay hữu lên, thanh gươm lập tức tuột khỏi lòng bàn tay, bay vèo về phía ông lão. Trong lúc đó thì nhanh như chớp, Giang Thanh bất thần nhập nội ôm chặt lấy cần cổ của đối phương, cắn răng dùng hết sức bình sinh lăn tròn xuống vực.

Liếc nhìn trở lại, chàng thoáng thấy gươm của mình bay ra hết sức như ý, cắt đúng vào mối dây trên mình ông lão. Trên khuôn mặt của ba người đồng lộ ra một nết vô cùng cảm xúc, thoáng hiện lên vài ánh mắt lo âu kinh sợ, dõi mắt nhìn theo chàng đàng ôm cứng lấy đối thủ lăn lông lốc xuống cái vực sâu vô tưởng.

Chỉ bấy nhiêu hình ảnh đó đối với Giang Thanh cũng đầy đủ lắm rồi. Tâm thần chàng nhẹ nhàng thanh thản, không chút lo âu.

Rơi một khoảng cách khá xa, chàng mới tách rời với đối thủ, nhìn hai bên thấy vách đá trồi lên vùn vụt, bên tai chàng gió dậy ào ào.

Đang xuống ngon trớn, thình lình nghe một tiếng bốp rợn người, tiếp theo đó là một tràng đau nhức thâm nhập tâm cang, mắt đổ hào quang, Giang Thanh ngất lịm đi.

Không biết bao lâu sau chàng mơ hồ cảm thấy toàn thân mình thấm ướt và hơi lạnh làm cho lần lần tỉnh lại.

Giang Thanh mơ màng nhướng mắt, từng cơn gió lạnh thổi ào ạt khắp bốn bên. Chàng mơi hồ nghĩ rằng :

“Đây có lẽ là Âm Tỳ Địa Ngục...”

Lần lần định tỉnh, chàng mơ màng thấy trước mặt mình là một nền trời xanh thẳm, lấm tấm muôn vạn vì sao, bên cạnh là một vách núi cheo leo hiểm trở.

Vẫn mơ màng trong cảm giác triền miên, không biết mình sống hay là chết, tứ chi thì không thể cựa quậy được, chàng le lưỡi ra cắn mạnh một cái.

Tiếp theo đó, chàng rút lên một tiếng mừng rỡ :

- À! Ta còn sống!

Nhưng liền sau đó, một cảm giác kỳ lạ xâm chiếm tâm tư, nửa vui nửa buồn, vui là vui mình còn sống, buồn là buồn mình tại sao chưa chết?

Còn đang bàng hoàng tâm trí, bỗng thoáng nghe đâu đây có tiếng “khè khè”, chàng vội đảo mắt nhìn xem...

Ô kìa! Cách đó không bao xa có một con rắn từ trên một nhánh cây thòng xuống, trong mồm nó phát ra những tiếng khè khè thật kinh rợn.

Thấy nó rề tới gần mình, Giang Thanh hết sức kinh mang, chàng vội lấy hơi thở đều, vận chuyển tay chân, nhưng tứ chi đau rủ riệt.

Mùi hôi tanh phát ra từ miệng rắn hắt vào mặt chàng. Nó chờn vờn chực mổ vào yết hầu của Giang Thanh.

Giang Thanh toàn thân bất toại, đành nhắm mắt để chờ chết...

Bất thình lình, một tiếng vèo xới ngang tai, tiếp theo đó là một tiếng “khè” thê thảm của con rắn phát ra.

Giang Thanh mở bừng mắt dậy, thấy cho rắn ban nãy đang nằm dãy dụa, trên cổ nó xuyên qua một nhánh cây bén nhọn.

Giang Thanh cố gắng lên tiếng :

- Không biết bị cao nhân tiền bối nào đã ra tay cứu độ? Giang Thanh này lấy làm cảm kích vô cùng!

Câu nói ấy chưa dứt, thì bên tai chàng đã vang lên một giọng nói khàn khàn :

- Thật không nên thân, chỉ con rắn con này mà cũng sợ chết ngất người đi!

Giang Thanh hổ thẹn, ấp úng nói :

- Tiền bối! Tại hạ vì lỡ chân nên rơi xuống đây, thọ trọng thương nên không thể chống cự với con rắn này...

Một giọng nói khàn khàn lại nổi lên :

- Nhãi con, hãy nói cho ta biết tại sao ngươi lại té xuống đây?

Giang Thanh vẫn nằm trên nhánh cây tòng ấy gắng gượng lấy sức kể lại giây phút kinh hoàng vừa qua. Vừa xong câu chuyện thì giọng nói khàn khàn lại phát ra :

- Nhãi con! Mạng mi thật lớn nên mới vướng vào nhánh cây tòng này. Giờ đây, Lang Sơn song hữu gì đó chắc đã nát thây như tro bụi rồi.

Bốn bề im lặng, dường như người ẩn mặt đang suy nghĩ một việc gì quan hệ lắm.

Một cơn gió lốc thoảng qua, lá tòng khua sào sạt.

Giang Thanh cố bám lấy nhánh cây, bỗng nghe tiếng nói ban nãy phát ra :

- Ta đã thề không gặp mặt với người đời nữa, nhưng thôi, dường như ta có duyên với mi là một thanh niên rạt rào tình cảm, xem chết thoảng như bèo.

Vừa nói đến đây, thì có một tiếng vù bay tới, một sợi dây không biết từ đâu bay lại, quấn chặt lấy thân hình của Giang Thanh. Chàng chưa kịp rú lên thì sợi dây dã nhấc bổng thân hình chàng rút mạnh lên phía trên, làm cho thân hình chàng ta như một cái cầu vòng rơi thẳng vào một cửa động tối om om.

Người cầm dây thật là kỳ diệu, dùng sức thật cân phân, làm cho thân hình Giang Thanh rơi xuống một cách nhẹ nhàng êm ái.

Nhướng mắt nhìn xem, thấy trong tận đáy động có một ông già hình dung cổ quái ngồi xếp bằng tròn trên bệ đá.

Người này râu tóc bạc phơ, dưới thân chỉ che một miệng khố rách. Toàn thân đen sạm như đồng, nhưng lạ thay hai bàn tay lại trắng nõn nà như ngọc.

Ông ta hé miệng hỏi :

- Ngươi đây là Giang Thanh? Sư phụ ngươi là ai đó?

Giang Thanh gắng gượng lắm mới lết tới thêm năm bước nữa, thều thào nói :

- Gia sư là Chưởng môn đời thứ ba của phái Nộ Giang, tên là Cửu Thiên Thần Long Hoa Minh Viên!

Ông già quái dị này suy nghĩ giây lâu, rồi lắc đầu nói :

- Ta không biết người này. Ta chỉ nhớ một người tên là Song Bút Phi Thoa Thương Nam Bình!

Giang Thanh sửng sốt :

- Đó là sư tổ của tôi! Chưởng môn đời thứ sáu của phái Nộ Giang!

Giang Thanh nghĩ thầm ông già này không biết bao nhiêu tuổi mà lại quen với Tổ sư ta. Trong lúc đó thì ông ta dường như đọc thấu tâm tư của Giang Thanh, chép miệng nói :

- Lão phu năm nay vừa một trăm hai mươi tuổi!

Trời, đã gần sáu mươi năm rồi, ta không có dịp nói chuyện với người đời!

Bấy giờ, Giang Thanh mới để ý ngắm kỹ ông già quái dị, bỗng khẽ giật mình vì đôi mắt của ông ta dường như đã mù rồi.

Ông già lại chép miệng nói :

- Nhãi con! Đôi mắt của lão phu đã mù rồi, sáu mươi năm nay không biết việc đời đã biến đổi như thế nào?

Giang Thanh thở dài ảo não trả lời :

- Trên đời vẫn toàn là những việc đau thương!

Lão già chớp nhanh đôi mắt đã mù :

- Chà! Chắc nhãi con lại có một việc gì thương tâm đây, hãy kể lạ cho ta rõ!

Giang Thanh nói :

- Thôi! Tiền bối đừng buộc tôi phải khơi lại đống tro tàn trong dĩ vãng!

Ông lão cười khà khà :

- Không sao, ngươi hãy kể cho ta nghe rồi ta cũng sẽ kể lại cho ngươi nghe một câu chuyện bi đát não nùng.

Giang Thanh suy nghĩ giây lâu, rồi mới thong thả kể lại vào lúc thiếu thời bơ vơ lưu lạc, được Hoa Minh Viên nuôi nấng. Lớn lên chàng thầm yêu sư muội, tức con gái Hoa chưởng môn, nhưng vì gương mặt xấu xí nên đành phải nuốt mối hận không dám thố lộ cùng ai, để rồi rốt cuộc sư muội của mình trao thân cho kẻ khác.

Đồng thời, người chồng của sư muội lãnh chức Chưởng môn, đáng lý ra ngôi vị này phải lọt vào tay Giang Thanh mới phải...

Nghe xong câu chuyện, lão già thở dài nói :

- Con chớ khá ngã lòng, trên đời này còn biết bao nhiêu việc chờ đợi chúng ta làm. Tại sao chúng ta lại vì một mối tình cỏn con đó mà mất hào khí của kẻ trượng phu!

Giang Thanh nghe câu nói này như sét đánh ngang mày, vừa sợ vừa hổ thẹn, lại nghe lão già hỏi :

- Ngươi có biết ta là ai không?

Giang Thanh lắc đầu nói :

- Thật kẻ hậu sanh này không biết quý danh của tiền bối!

Lão già ngửa mặt lên ha hả cười :

- Lão phu tên gọi Lệ Vật Tà, sáu mươi năm về trước, người trong chốn giang hồ đều gọi là Tà Thần!

Giang Thanh líu lưỡi kinh dị vô cùng, lắp bắp nói :

- À! Tiền bối có phải chăng là "Nhất Tà, Song Phi, Tam Tuyệt Chưởng"?

Lão già lại ha hả cả cười, trong lòng rất lấy làm phi thường đắc ý với cái tên đã lừng lẫy giang hồ hồi sáu mươi năm về trước, ai nghe cũng đều vỡ mật.

Giang Thanh rợn tóc gáy hỏi :

- Tại hạ nghe các bậc lão thành kể lại, thì uy danh của lão tiền bối đây trong hồi vàng son cực thịnh thì nhân vật võ lâm nghe tên thấy đều vỡ mật, nhưng sao tiền bối lại có vẻ hiền từ như vậy?

Té ra Giang Thanh nghe thầy là Cửu Thiên Thần Long kể lại rằng :

- "Sáu mươi năm về trước, Tà Thần là một tay cao thủ số một trong võ lâm. Ông ta có một cấu chuyện ly kỳ khúc triết như thế này :

Vì ông ta võ công quá ư siêu đẳng, cho nên anh hùng hảo hán trong thiên hạ nghe danh thảy đều kinh khiếp.

Đồng thời, ông ta hỉ nộ vô thường, lại thích giết chóc. Ông có một cái tật kỳ dị là thích mặc một chiếc áo màu đỏ trông rất hoa hòe khó coi!

Nhưng nếu người nào lỡ ngắm nhìn chiếc áo kỳ dị đó thì ông ta móc phân đôi mắt, vì vậy mà trong làng võ chết trong tay lão rất nhiều.

Tính tình ngạo mạn của ông ta càng ngày càng bành trướng hung hăng, do đó mà anh hùng hào kiệt khắp trong võ lâm cũng đứng dậy chọn bảy mươi cao thủ vây đánh ông ta trên bờ sôn Tiêu Thủy.

Sau trận chiến thần sầu quỷ khốc ấy, bảy mươi tay cao thủ gồm đại diện các phái võ lâm không một người sống sót trở về.

Đợi cách một ít lâu, các phái mới cho người đi dò la tin tức, phát giác bên bờ Tiêu Thủy nằm ngổn ngang bảy mươi xác chết mà trong đó không có xác của Tà Thần.

Từ đấy võ lâm càng thêm kinh sợ, nhưng Lệ Vật Thần sau trận ác chiến ấy, bỗng đột ngột mất tích một cách ly kỳ...”

Bấy giờ, Giang Thanh ngước lên nhìn lão già gầy gò đen đúa kia mà không dám ngờ là một tay cao thủ trong võ lâm đã từng ngang dọc trong sáu mươi năm về trước.

Lệ Vật Thần cười hỏi :

- Thằng nhãi con kia, trên đời này có những vật gì làm cho người ta đau khổ nhứt?

Giang Thanh lắc đầu tỏ vẻ không hiểu.

Lệ Vật Thần lại tiếp :

- Có hai việc, đó là ái tình và thời gian!

Ông ta trầm ngâm giây lâu rồi thở dài não ruột, nói :

- Khoảng thời gian sáu mươi năm dài dằng dặc làm cho tâm tính của ta sửa đổi rất nhiều. Ta không còn nóng nảy như xưa nữa... Mỗi ngày ta chỉ thấy toàn là một màu đen tối mị mù. Ta chỉ nghe thấy những tiếng gió rừng xào xạt. Ta đã lìa cõi đời này sáu mươi năm, lìa cái cõi đời đầy dãy những tội lỗi gian trá, căm thù.. Giang Thanh cũng run rẩy nói :

- Lão tiền bối! Con xin ở đây làm bạn với tiền bối trọn đời. Con cũng ghét cũng thù cái xã hội gian trá ngoài kia lắm!

Lệ Vật Thần bỗng buông lên một chuỗi cười rang rảng nói :

- Đồ ngu! Ta nay gần đất xa trời, còn ngươi thì tuổi trẻ đầu xanh, tương lai còn dài. Sao lại có tư tưởng bi quan yếu thế như vậy?

Giang Thanh nghe nói hổ thẹn cúi đầu, và bỗng dụng chàng sôi lên mấy cái nhắc nhở rằng chàng đã đói lắm rồi.

Lệ Vật Thần cũng cười nói :

- Nhãi con, ngươi mò dưới bệ đá của ta, lấy một ít lương khô ra dùng đỡ. Đó là món ăn duy nhất mà ta khổ công tự trồng lấy ở phía sau động này.

Giang Thanh y theo lời, mò lần vào phía trong, quả thật gặp rất nhiều lương khô chất gần bệ đá.

Nhưng vừa lấy được món đồ ăn ra, chàng lại lảo đảo té nhủi xuống. Lệ Vật Thần cả cười :

- À! Ta quên, ngươi đã thọ trọng thương, ngươi hãy xê lại gần đây để ta xem thử!

Giang Thanh cố gắng lắm, mà không sao gượng gạo nổi, tứ chi rời rạc, đau đớn như dần.

Lệ Vật Thần thình lình vung bàn tay nõn nà ra chộp tới một cái. Giang Thanh bỗng cảm thấy dường như có một sức mạnh vô hình từ bàn tay của ông ta tiết ra hút chặt lấy chàng. Thân hình chàng chúi nhủi vào mình ông ta.

Ông ta đỡ lấy Giang Thanh mân mê khắp những đại huyệt trên toàn thân chàng, đoạn mừng rỡ nói :

- À! Ta không ngờ mi có một thân hình tráng kiện mà con nhà võ cần phải có!

Đoạn ông ta sửa bộ ngồi lại cho ngay ngắn, hớp một hơi dưỡng khí để lấy sức, rồi điểm một loạt ba mươi sáu đại huyệt trên mình Giang Thanh. Đoạn dùng một bàn tay áo vào hộ tâm để truyền nội lực sang.

Giang Thanh vừa bị điểm huyệt lại thình lình cảm thấy một luồng hơi ấm từ trong lòng bàn tay của Lệ Vật Thần từ từ chuyển sang cơ thể của mình rồi tỏa khắp châu thân, đem lại một cảm giác thật là thoải mái.

Giang Thanh không ngờ ông ta vừa truyền nội lực lại vừa có thể nói chuyện, ông nói :

- Nhãi con! Lão phu thật lấy làm mến nhà ngươi. Ta khổ công luyện tập võ công một đời người mà chưa có người nối chí, không biết ngươi có chịu nhập vào môn phái của ta không?

Giang Thanh vì đang chịu làn hơi nóng của ông ta để trị thương nên không thể mở miệng trả lời. Chàng đối với câu hỏi của Lệ Vật Thần rất lấy làm cảm kích, nhưng hiềm mình đã là người trong môn phái Nộ Giang, nên còn lưỡng lự.

Lệ Vật Thần dường như đã soi thấu tâm tư của chàng, vội nói :

- À! Quên! Ngươi đã là người của phái Nộ Giang kia mà!

Ông suy nghĩ giây lâu :

“Ta rất mến thằng nhỏ có tâm tính hào hùng khí khái và thân hình tráng kiện này!”

Bỗng ông reo lên mừng rỡ :

- A phải rồi! Ngươi có thể lạy ta làm nghĩa phụ được không?

Giang Thanh cũng mừng rỡ gật đầu.

Lệ Vật Thần đôi mắt tuy mù, nhưng dường như cũng thấy rõ cái cử chỉ đồng ý của Giang Thanh, nên vui mừng nói :

- Tốt lắm! Tốt lắm! Vậy con là người thân duy nhất của ta. Thôi để ta biếu cho con một món quà!

Câu nói vừa dứt, toàn thân ông ta vang lên những tiếng kêu răn rắc, râu tóc đều dựng đứng cả lên, làn hơi ấm trong lòng bàn tay ông ta thình lình nóng bỏng như lửa.

Toàn thân của Giang Thanh cũng nóng bừng lên như người đang đi giữa sa mạc, trong cơn nắng gắt.

Trải qua một thời gian khá dài, làn hơi nóng thình lình đổi sang lạnh buốt như băng làm cho Giang Thanh cóng tay cóng chân, hai hàm răng đập vào nhau côm cốp.

Giang Thanh cố sức chịu đựng. Không bao lâu thì hơi lạnh lần lần tan biến để rồi trở lại ấm áo như khi trước.

Sau mấy lần thay đổi như vậy, Giang Thanh tinh thần phấn chấn, khí lực dồi dào, thân hình dường như nhẹ nhàng thoải mái lắm.

Trong hang đá âm u lạnh lẽo khi xưa, bây giờ trước mắt Giang Thanh nó sáng rỡ như ban ngày. Chàng liếc mắt lên nhìn Lệ Vật Thần, bất giác cả kinh, vì con người của ông ta khô héo như sắp chết.

Chàng lật đật đặt ông ta nằm ngửa, dùng một ít lương khô bỏ vào miệng cho ông ta, bước ra phía sau vốc một ít nước đổ vào miệng để cho ông ta lại sức, và ông ta bắt đầu lim dim ngủ...

Giang Thanh cũng nằm ngoẽo dưới chân của ông ta đánh một giấc ngon lành. Đến khi tỉnh lại thì đã thấy Lệ Vật Thần ngồi xếp bằng tròn mỉm một nụ cười tươi tỉnh.

Chàng vội quỳ xuống lạy tạ và nói :

- Thưa nghĩa phụ! Xin nhận nơi đây lòng thành kính tri ân của con, vì nghĩa phụ đã ra tay cứu thương cho con!

Lệ Vật Thần nghiêm sắc mặt nói :

- Ban nãy ta đã dùng Ly Hỏa Huyền Băng chân khí trị bịnh cho con!

Giang Thanh thấy ông ta đang vui vẻ, mở lời hỏi :

- Từ hồi con vào đây đến giờ, sao không thấy nghĩa phụ đi đứng?

Lệ Vật Thần nghe hỏi suy nghĩ giây lâu, rồi mới thở dài ảo não nói :

- Đó là việc xảy ra sáu mươi năm về trước.. Hừ! Sáu mươi năm về trước, các phái võ lâm cao thủ tập trung trên bảy mươi người vây đánh ta bên bờ sông Tiêu Thủy... khà khà...

Ta đã không cho chúng còn một mống sống sót trở về, nhưng tàn chiến cuộc rồi, ta cũng thọ trọng thương, nên đi lang thang tìm một nơi trú ẩn. Bất ngờ, gặp một người trẻ đẹp tên là Lý Diễm Ngọc, người này cũng là một người có tên tuổi trong võ lâm.

Cô ta thấy ta bị trong thương, nên ngày đêm chăm sóc bên mình. Lúc ấy, ta tuy sáu mươi tuổi, nhưng chưa thành gia thất, lại ngày ngày luyện tập võ nghệ, nên tác độ bốn mươi mà thôi. Vì ngày đêm gần gũi bên nhau, nên giữa ta và nàng nảy sinh ra một mối tình đậm đà.

Một hôm, nàng khẩn khoản muốn cùng ta cao bay xa chạy đến một nơi hoang tàn hẻo lánh để cùng nhau chung sống một cuộc đời êm đẹp...

Giang Thanh bỗng buột miệng hỏi :

- Thế là nghĩa phụ đồng ý?

Lệ Vật Thần gật đầu :

- Phải! Ta đồng ý và đã trải qua thiên lao vạn khổ mới tìm đến triền núi hẻo lánh ở bên trên đây.

Giang Thanh lại ngắt ngang :

- Thật là tốt đôi! Nghĩa phụ và bà ta đều vang danh cái thế. Thật là một cặp thần tiên!

Lệ Vật Thần nở mộ nụ cười đau đớn nói tiếp :

- Nào ngờ, nàng ta đã bị võ lâm mua chuộc từ trước, cốt để tìm chỗ hở của ta mà hạ độc thủ...

Lệ Vật Thần bỗng nhiên trợn đôi mắt mù run rẩy kể tiếp :

- Trong một đêm trăng thanh gió mát, ta đã cùng nàng vui hưởng ái ân, thình lình nàng ra tay điểm vào huyệt Quy Lai của ta... Trong lúc đó thì bên ngoài có một chuỗi cười kinh rợn vang lên, một gã đàn ông tuổi ngoại ngũ tuần nhảy xổ vào tống cho ta một chưởng. Dòm thấy bộ điệu hắn, ta đã biết đó là Suy Sơn chưởng của Nhiễm Thương Ẩn. Trong phút ấy, ta vừa bị điểm huyệt Quy Lai nên toàn thân máu huyết đang nghịch chuyển, bán thân bất toại, vội vàng tung song chưởng ra để đón đỡ...

Giang Thanh gấp rút cắt ngang câu nói :

- Thế rồi kết quả ra sao? Bọn họ chạy thoát không nghĩa phụ?

Lệ Vật Thần cười ha hả, hiên ngang nói :

- Song Phi Tam Tuyệt Chưởng của chúng tuy danh vang thiên hạ, nhưng làm sao đương cự nổi Như Lai thần chưởng của ta, chỉ trong vòng hai miếng, bọn chúng đều té vào cái vực sâu muôn trượng này mà nát thân tro bụi. Trong lúc chiến đấu, vì dùng sức quá nhiều, nên tinh thần tê liệt, máu huyết nghịch chuyển làm cho ta phải mù hai mắt.

Giang Thanh lộ vẻ đau đớn nhìn ông ta nói :

- Nghĩa phụ! Bệnh tình của nghĩa phụ đây có cách gì cứu chữa hay chăng?

Lệ Vật Thần suy nghĩ rất lâu rồi lắc đầu nói :

- Còn một cách nhưng hy vọng mỏng manh lắm!

Giang Thanh nóng nảy hỏi :

- Nghĩa phụ! Xin truyền cho con được biết, dù nơi dầu sôi lửa bỏng, hổ huyệt long đàm con cũng nguyện xá thân này đến đó tìm cách cứu nguy cho nghĩa phụ!

Lệ Vật Thần lại trầm ngâm suy nghĩ rất lâu, rồi mới thong thả tiết lộ cho Giang Thanh nghe một câu chuyện ly kỳ bí mật trong làng võ :

Số là cái hang đá mà Lệ Vật Thần cư ngụ đây tên gọi là Tuyệt Duyên động. Đó là một cái hang nằm giữa lưng chừng một vách đá cao nghìn trượng. Vách đá này trơn như mỡ, địa thế cheo leo hiểm trở phi thường.

Lệ Vật Thần dùng trăm mưu ngàn kế, trải qua thiên lao vạn khổ mới có thể vào lọt hang đá này. Trước khi vào đây, ông cũng dò biết ở phía vực sâu thăm thẳm dưới kia có một phiến đá hình thù quái dị, dường như một con rồng đang vùng vẫy bay lượn giữa từng không.

Lệ Vật Thần không những võ công cái thế mà sự hiểu biết cũng dồi dào, mới xem qua đã biết đó là một vật quý trên đời.

Sau một thời gian nghiền ngẫm, ông biết đó là ngôi Tử Long chi huyệt, thực là một phong thủy quý báu nhất trần gian. Ông lấy làm mừng rỡ, đã tốn nhiều ngày để mò mẫm tìm tòi truy ra long mạch của nó. Biết rằng cứ mỗi năm trăm năm thì ngôi bảo huyệt này sẽ tự động mở ra chừng độ một trống canh thôi.

Trong ngôi huyệt này, ẩn tàng rất nhiều sách vở lại lùng quý báu và nhiều món bảo vật thuốc men mà trên đời này không bao giờ tìm ra. Trong những vật quý trong huyệt, có một cặp sinh vật có thể trị bá bệnh cải tử hoàn sanh. Nếu được nó thì không sợ bị nhiễm độc và có thể trừ được bệnh tật trên mình.

Bấy giờ, ông bán thân bất toại, đi đứng rất là bất tiện mà Tử Long bí huyệt thì đến năm trăm năm mơi mở một lần. Phàm hễ chỗ nào có chứa đựng vật quý, thì tất có nhiều thú vật ác độc ngăn giữ canh chừng, hoặc giả là cao thủ trong giới giang hồ vì thèm thuồng vật quý mà rình rập chung quanh.

Vì vậy mà ông ta tạm thời lánh mặt để chờ thời cơ...

Xem tiếp hồi 2 Tử Long chi huyệt

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Long Chi Huyệt

Giang Thanh nghe xong câu chuyện, đôi mắt đổ hào quang dường như đã quyết định một việc gì quan hệ lắm, chàng nói với Lệ Vật Thần bằng một giọng rắn rỏi :

- Thưa nghĩa phụ, xin nghĩa phụ chấp thuận cho con đến nơi bảo huyệt đó để tìm món thuốc thần về trị bệnh cho nghĩa phụ, ví dầu có nát thân này ra trăm mảnh, con cũng chẳng hề hối hận!

Lệ Vật Thần nghe xong, trầm ngâm suy nghĩ giây lâu, rồi hai dòng lệ từ từ ứa ra lăn tròn trên đôi má nhăn nheo.

Thật không ngờ con người đã từng thét ra lửa trong chốn giang hồ hồi sáu mươi năm về trước, ngày hôm nay lại yếu đuối như vậy.

Ông ta rất lấy làm cảm kích, nói với Giang Thanh rằng :

- Con! Con... con rất tốt đối với nghĩa phụ...

Sau khi Giang Thanh nài nỉ thêm nhiều lần, ông ta mới chấp thuận và cho hay :

- Còn thêm chừng độ một tháng nữa, vào khoảng trăng tròn thì đến kỳ hạn năm trăm năm, Tử Long Chi Huyệt sẽ mở ra!

Từ đó về sau, Lệ Vật Thần đem môn Như Lai thần chưởng một môn võ đã làm cho trong giới giang hồ sáu mươi năm trước nghe

đến tên là vỡ mật, nay đem truyền lại cho Giang Thanh.

Giang Thanh tuy mặt mày xấu xí, nhưng thông minh tột độ, nghe một biết mười, lại để hết tâm trí vào việc luyện Như Lai thần chưởng.

Nhưng hỡi ơi! Suốt một tháng trời mà chàng chỉ vỏn vẹn có hai chiêu đó là Phật Quan Sơ Hiện và Kim Đỉnh Phật Đăng.

Thời gian thấm thoát đi qua, vào một đêm kia, Lệ Vật Thần gọi Giang Thanh đến trước mặt nghiêm trang bảo :

- Con! Đêm nay con phải đi đấy... Thành công hay thất bại đều do lòng trời. Con không nên quá ư mạo hiểm, phải tùy cơ ứng biến, nếu khó quá thì thôi, hãy trở về...

Ngưng lại một giây, ông ta lại tiếp :

- Cha đã truyền lai cho con hai chiêu trong Như Lai thần chưởng. Chỉ nội hai chiêu đó con có thể đánh rạp tất cả các cao thủ võ lâm! Nay ta còn hai vật trao cho con.

Nói đoạn, đưa tay ra phía sau vỗ một chưởng đánh bốp vào vách đá. Giang Thanh lấy làm kinh ngạc, vì có một vùng độ một thước vuông bị lõm sâu vào. Ông ta thò tay vào đó mò rất lâu, đoạn rút ra một tấm Ngọc Bài sáng loáng và một cái ống tròn trông rất quý giá.

Lệ Vật Thần trang nghiêm nói tiếp :

- Đây là miếng Châu Ngọc Hàn Cốt lệnh là một tín vật của cha để đi đứng trong chốn giang hồ. Nó có tác dụng có thể ngừa được mọi thứ chất độc. Còn đây là một môn ám khí của ta tên gọi là Liệt Dương Thần Châu, sức công phá của nó lợi hại phi thường.

Ông ta thận trọng giao hai món ấy cho Giang Thanh và dặn dò :

- Con phải hết sức cẩn thận không nên tham lam quá mà hư việc đi... Thôi con hãy lên đường!

Giang Thanh lãnh mạng lui ra.

Lệ Vật Thần tung ra một sợi dây đen ngòm dài dằng dặc xuống cái vực sâu thăm thẳm.

Giang Thanh quỳ xuống lạy nghĩa phụ một lần nữa, rồi nói :

- Con đi đây!

Đoạn chàng tuột lần theo sợi dây đó mà xuống phía dưới. Xuống càng sâu chừng nào không khí càng ẩm ướt chừng nấy. Xuống mãi... xuống mãi...

Cho đến khi hai bàn chân của chàng đạp nhằm một miệng đá trơn như mỡ. Giang Thanh mới buông sợi dây ra nhìn quanh quẩn.

Bốn bề tối đen như mực, cố gắng nhìn kỹ mới thấy chung quanh toàn là những phiến đá với những hình dáng kỳ lạ, thật là thiên hình vạn trạng, quái gở vô cùng.

Mò mẫm mãi mà không tìm ra manh mối, nhưng chàng không nản lòng thối chí, cứ y theo vị trí của Lệ Vật Thần đã dặn dò mà phăng lần tới mãi để tìm cho ra phương vị của nó...

Bỗng nhiên văng vẳng đâu đâu có tiếng gió xào xạc...

Giang Thanh quắc mắt nhìn xem bốn phương tám hướng. Nghe tiếng gió càng lúc càng lớn, trong phút chốc một luồng gió lốc bỗng quện lên quện chặt lấy chàng.

Luồng gió này hơi lạnh thấu xương. Giang Thanh cố hết sức vận nội công kháng cự, nhưng tốc lực của cơn gió càng lúc càng mạnh, nó xoáy tròn trong óc làm cho chàng tối tăm mặt mũi.

Cả sợ, Giang Thanh quát to một tiếng, dùng hết sức bình sanh tung mình nhảy vọt ra ngoài. Thật rất may nhờ đó mà chàng vượt ra khỏi tầm ảnh hưởng của cơn gió lốc.

Như một chiếc cầu vòng, thân hình của Giang Thanh là đà rơi xuống. Một tiếng bỏm vang lên, thân hình của chàng đã rơi vào một vũng lầy hôi hám không thể tả.

Càng vùng vẫy, thân hình càng chìm lần sâu xuống.

Giang Thanh hết sức kinh hoàng, nhưng chàng cố vận chuyển khinh công, lại quát to một tiếng nhảy vụt lên.

Thật ngoài sự tưởng tượng của Giang Thanh, vũng lầy mềm mại như thế mà thân hình của chàng lại bắn vọt trở lên. Đó là nhờ mức khinh công đã luyện tuyệt diệu mới có thể giúp cho chàng thoát cơn đại nạn.

Xòe bàn tay ra vớ lấy một mõm núi, Giang Thanh nhẹ nhàng đu mình sang một bực đá bên kia. Đứng vững rồi, cười vui mừng vô hạn. Không ngờ chỉ có một tháng trời mà công lực của mình tiến bộ hơn xưa rất nhiều.

Quá mừng rỡ, muốn thử sức mình, chàng xuống tấn rồi tông đại vào vách đá một chưởng. Một tiếng kêu bùng kinh rợn vang lên, cát đá bay tứ tung.

Nhìn thành tích của mình, Giang Thanh gật gù khoái chí, lại ngửa mặt nhìn trời, thấy một vầng trăng lạnh đã nhô lên khỏi đầu non tỏa

một thứ anh sáng bàng bạc khắp đó đây...

Giang Thanh rất rợ trễ giờ, mặc dù không biết vị trí của Tử Long bí huyệt ở đâu, chàng cũng giở khinh công nhảy vèo xuống đám đá nằm ngổn ngang ở phía dưới, chạy tung tăng khắp nơi để tìm Tử Long bí huyệt.

Vừa lúc đó, một ánh mây mờ bay ngang che khuất mặt trăng, dưới vực thẳm tối đen như mực, nhưng Giang Thanh cũng cố sờ soạng để tìm kiếm.

Trong phút chốc, ánh mây mờ đã đi qua, ánh trăng lại soi xuống vực sâu. Giang Thanh bất thình lình rú lên một tiếng kinh khiếp vì trong phút tranh tối tranh sáng, chàng bất thần bắt gặp một con rồng khổng lồ trương nanh múa vuốt nằm dưới vực sâu...

Mặc dầu có lời của Lệ Vật Thần cho hay từ trước rằng là do đá cấu tạo mà thành, nhưng Giang Thanh cũng rùng mình rởn óc, trước thái độ hùng hổ của nó.

Qua một giây kinh hãi, chàng lấy lại bình tĩnh nhìn kỹ thì thấy toàn thân con rồng đều do một loại đá màu tím thẫm cấu tạo mà thành. Con rồng này ngửa mặt nhìn trời, bộ điệu dường như dợm muốn bay lên vậy.

Giang Thanh trong lòng hồi hộp, lại ngửa mặt nhìn trăng. Chàng tính chắc phải còn thêm nửa trống canh nữa mới đến lúc mặt trăng lên đúng giữa trời, thì Tử Long bí huyệt mới tự động mở ra. Và chỉ trong vòng giây khắc, khi mà mặt trăng hơi lệch về phía Tây thì cửa huyệt tự động đón lại...

Biết chắc rồi, Giang Thanh bình tĩnh ngồi xếp bằng tròn lim dim nhập định để dưỡng thần. Đôi mắt chàng vừa híp lại, bỗng có một luồng gió lạ nổi lên.

Nên biết từ ngày Giang Thanh nhờ Lệ Vật Thần truyền nội lực sang cơ thể đả thông hai huyệt Nhiệm Đốc thì chàng tỏ tia sáng mắt không biết dường nào. Vừa nghe tiếng động, chàng vội vàng nín thở hé mắt nhìn xem, thấy từ trên cao có hai chiếc bóng đen lao nhanh xuống.

Nhìn kỹ lại, Giang Thanh hết sức kinh mang, vì đó là hai người râu tóc bạc phơ, gầy và cao như hai cây tre miễu, sắc mặt mét xanh và bốn mặt lại hào quang lóng lánh. Rõ ràng nội công của hai người này thật là thâm hậu phi thường...

Một người nói :

- Lão Tam! Ta nói có sai đâu, Tử Long bí huyệt này cứ mỗi năm trăm năm thì phải hé miệng ra để hút lấy tinh hoa của mặt trăng một lần... Kiềm Linh tam my nhứt quyết không nhường cho ai!

Hai người nói xong rồi, thái độ hiu hiu tự đắc buông tiếng cả cười.

Giang Thanh nhờ ngồi khuất sau mõm đá, nên họ không trông thấy. Lúc trước, chàng thường nghe sư phụ Hoa Minh Viên nhắc đến tên Kiềm Linh tam my. Nghe nói ba tên này ngày thường đi đâu cũng chẳng rời nhau, bọn họ có thủ đoạn rất tàn ác. Thật là bộ ba hung thần ác sát trong võ lâm.

Giang Thanh nhớ đến việc này bất giác toát mồ hôi lạn, vì giờ khai huyệt đã gần đến, nhược bằng không kịp thời trừ khử hai tên

này trước thì ắt bị họ cướp lấy công đầu.

Giang Thanh còng đang nghiền ngẫm tìm cách điệu hổ ly sơn dụ hai người nọ đi chỗ khác. Bỗng thình lình có một tiếng hú dài vang lên, một chiếc bóng đen to lớn từ phía trên cao lao phăng phắc xuống...

Kiềm Linh song my vừa nhác trông thấy, vội rút mình vào sau vách đá ẩn thân, liền sau đó người đó đã đứng trước mặt Tử Long bí huyệt.

Đó là một người mặt mày nhợt nhạt, mặc chiếc áo màu xanh. Người này khẽ liếc nhìn bốn bên, lại cả cười và nói :

- Ha ha! Thật không ngờ kho tàng quý giá nhất trần gian này, hôm nay lại thuộc về Hoàng Báo ta... Thật là cao sanh có mắt...

Ông ta đứng ngắm nghía Tử Long Bí Buyệt một hồi rồi men tới đưa bàn tay sờ vào mình con rồng đá.

Bất thình lình, một tiếng kêu the thé phát ra, có bốn sợi dây màu xanh từ bên trong bay ra quấn chặt vào mình Hoàng Báo.

Hoàng Báo không đề phòng nên luống cuống tránh thoát dưới hai sợi dây, còn hai sợi kia quất mạnh vào mặt ông ta vang lên một tiếng bốp.

Có lẽ đau đớn lắm, Hoàng Báo rú lên một tiếng kinh khủng rồi vội vã tháo lui, trên mặt in rõ hai vết bầm tím.

Giang Thanh lấy làm lạ, không biết tại sao Hoàng Báo lại thọ thương, chỉ thấy ông ta run rẩy quắc mắt nhìn vào Tử Long bí huyệt.

Giang Thanh cũng dòm theo, bất giác rùng mình rởn óc, vì trong đó đang từ từ bò ra một con rít khổng lồ bề dài trên bảy thước.

Toàn thân con rít này màu đen sậm, đôi mắt tua tủa hào quang, trên đầu có bốn sợi dây quơ qua quơ lại.

Hoàng Báo rút trong người ra lưỡi dao găm bén ngót.

Trong lúc đó thì con rít đã lộ hẳn toàn thân ra dưới bóng trăng. Hoàng Báo thình lình quát to một tiếng, nhảy tới đâm một mũi vào đầu con rít.

Con rít này lại phát ra một tiếng kêu the thé, mấy mươi chiếc chân của nó hoạt động một lượt, thân hình đã tạt sang một bên tránh thoát lưỡi dao của Hoàng Báo.

Hoàng Báo lại quát to một tiếng, tung mình bay bổng lên khoảng không, rồi là đà sà xuống đâm một loạt ba dao vào đầu con rít.

Phen này quái vật trúng đòn nằm dãy dụa mà Hoàng Báo cũng ôm chặt lấy cổ nó dùng hết sức bình sinh chẹn lấy yết hầu không cho nó cục cựa.

Giang Thanh trống ngực nổi thình thình, bất giác một tiếng rú kinh hoàng vang lên, con rít khổng lồ đã dùng bốn sợi râu quấn chặt lấy Hoàng Báo. Người và vật bám sát nhau lăn lộn trên mặt đất.

Giang Thanh ngán ngẩm thở dài, biết rằng phút này mà mình ra tay cứu lấy Hoàng Báo thì ắt bị Kiềm Linh song my phát giác, càng gây thêm rắc rối.

Trong lúc đó, người và vật lăn lộn đến sát mé vũng lầy, rồi không kềm được cả hai từ từ mất dạng trong vũng lầy hôi thối. Ngoài hai

tiếng bọt soi lên ùng ục... tứ bề lại vắng lặng như tờ.

Chính vào lúc đó thì trong bóng tối lại nhảy xổ ra hai người. Giang Thanh giật mình nhìn kỹ thì thấy đó là Kiềm Linh song my. Hai người nhìn vào vũng lầy rồi cất tiếng cười ha hả :

- Thật không ngờ Hoàng Báo Ngô Thuận Hòa vượt đường xa vạn dặm để tự mình vùi xác nơi đây!

Một người trong Kiềm Linh song my là Cửu Kỳ nói :

- Ha ha! Cũng nhờ lão già đó mà trừ bớt được cho ta một chướng ngại vật!

Ngồi sau mõm đá, Giang Thanh căm tức vô cùng, chàng nghĩ thầm :

“Nếu ta không ra tay vào phút này, thì chốc nữa Bí huyệt tự khai, ta làm sao đối phó...”

Nghĩ đoạn, hú dài lên một tiếng, rồi chàng nhảy xổ ra. Kiềm Linh song my giật mình. Họ thật không ngờ ngoài Hoàng Báo ra còn có người phục sẵn đâu đây.

Giang Thanh vừa đứng vững, liền cung tay xá chào nói :

- Nhị vị chắc có lẽ là hai người trong Kiềm Linh tam my?

Kiềm Linh song my là Cửu Kỳ và Châu Côn, còn một người nữa vì bận việc nên không đến. Bấy giờ, nghe Giang Thanh hỏi, không trả lời mà hỏi ngược lại chàng :

- Ngươi là ai, đến đây làm gì mà biết huynh đệ ta?

Giang Thanh hơi giận đáp :

- Tại hạ tên Giang Thanh!

Kiềm Linh song my ha hả cả cười. Cửu Kỳ nói :

- Tưởng là ai, nào ngờ đâu tên vô danh tiểu tốt!

Câu nói chưa dứt thì Giang Thanh đã cảm thấy hai luồng sức mạnh như nước tràng sóng vỗ ập vào mặt chàng. Giang Thanh cả sợ vội rút lui trên năm bước để tránh, rồi vận nội công tung song chưởng lên đối địch.

Một tiếng bùng kinh rợn vang lên.

Giang Thanh không biết mình sau một tháng tập luyện đã hấp thụ được Ly Hỏa Huyền Băng chân khí, nên hai luồng sức mạnh gặp vào nhau là đẩy lui được Kiềm Linh song my ra ngoài năm bộ. Phần chàng thì lảo đảo lui lại bốn bộ mà thôi.

Châu Côn đã giận quát to một tiếng, rồi phóng tới tấn công Giang Thanh. Giang Thanh thình lình thấy một bóng đen nhảy xổ tới, lập tức hoành thân dùng thế Hồi Thủ Trích Đào phá vỡ thế công của Châu Côn.

Bất thình lình, Châu Côn đổi chưởng thành trảo, nhanh như chớp khoá cứng Mạch Môn của chàng. Giang Thanh bất ngờ bị đối phương khóa mạch, hồn vía lên mây, dùng hết sức bình sang tiết ra nội lực đẩy mạnh một cái, không ngờ thoát khỏi bàn tay của đối phương.

Còn Châu Côn thừa lúc thờ ơ khóa được Mạch Môn của đối thủ, bỗng thình lình bị một luồng sức mạnh thoát ra đẩy ông ta bật

ngược trở lại. Châu Côn hết sức kinh sợ, vội giở giở tuyệt nghệ danh giang hồ là Bách Nhuyễn Quỷ Trảo ra dồn Giang Thanh vào ngõ bí.

Còn Cửu Kỳ đứng im lìm bên cạnh, càng xem càng hết sức lạ lùng, thấy chàng trai xấu xí kia giở phép Lăng Ba chưởng trong Nộ Giang phái ra đối địch. Nhưng trong vòng mười hiệp Lăng Ba chưởng đã bị Bách Nhuyễn Quỷ Trảo dòn vào một tình thế hết sức nguy ngập. Nhưng cứ mỗi khi gặp lúc nguy nan thì chàng trai xấu xí nọ lại tung ra một đòn quái dị để thoát hiểm trong đường tơ kẻ tóc.

Cửu Kỳ hết sức bực mình, ông ta rề lần vào vòng chiến, chờ cơ hội để tung ra sát thủ. Nhưng ông ta bỗng giật mình, vì thoáng nghe bên sau mõm đá có một người đang thở hổn hển.

Cửu Kỳ liếc mắt nhìn bốn bề suy nghĩ :

“Ngoài Hoàng Báo và chàng trai xấu xí này ra, thật không còn biết bao nhiêu võ lâm cao thủ đang ẩn núp đâu đây...”

Nghĩ vậy, ông ta vội nói lớn tiếng cho Châu Côn nghe :

- Lão Tam cấp tốc giải quyết thằng nhãi con này đi!

Câu nói chưa dứt thì ông ta đã bay vù lên liệng mình qua sau mõm đá định bất thần tấn công cái người đang rình rập kia.

Nhưng một chuỗi cười rang rảng đã vang lên và một người trạc độ tứ tuần xuất hiện. Người này nói :

- Cửu lão nhị! Ngươi thật là xấu bụng, có của quý mà không thông báo cho chúng ta, im lìm đến đây để định phỗng tay trên, kha kha...

Cửu Kỳ cau mày chưởi thầm trong bụng :

- Mẹ kiếp! Tại sao Toàn Phong song hữu lại biết việc này mà đến đây. Tên Dư Khai Minh này ta không sợ, nhưng còn lão đại ca nó là Bạch Hồ mới đáng khủng khiếp...

Ông ta nở một nụ cười xã giao, nói :

- Ngỡ là ai, té ra là Toàn Phong song hữu, ủa còn Bạch Hồ đâu?

Dư Khai Minh biết tên này có ý e sợ anh mình, nên chỉ cười đáp :

- Đại ca ta sẽ tới liền theo sau!

Nói rồi trên mặt lộ ra vẻ đắc ý phi thường.

Cửu Kỳ liếc mắt nhìn thấy Châu Côn và chàng trai xấu xí nọ đang đánh nhau đến hồi kịch liệt, mà đối phương bắt đầu núng thế, tay chân đã tỏ ra bấn loạn.

Ông ta vùng nảy ra một kế, rề gần tới trước mặt Dư Khai Minh, buông ra một chuỗi cười thâm độc, lén thò tay vào túi rút ra một gói thuốc. Trong gói này chứa đựng một loại thuốc rất độc tên là Diệt Hồn Hương.

Nếu tung gói thuốc này ra trong gió, người nào hít phải ắt ngộ độc mà chết ngay tức khắc.

Ông ta xé một gói rồi bước sát tới gần Dư Khai Minh, cách nhau chỉ còn bốn thước mà đôi mắt thì đưa lên nhìn vầng trăng lạnh ở giữa trời, dường như chẳng để ý vào việc mình đang làm.

Bỗng ông ta cười nói :

- Dư Khai Minh lão đệ! Lão đệ xem đây này...

Dư Khai Minh đang chăm chú nhìn vào hai người đang đánh nhau, nghe gọi tên mình nên quay đầu lại, bất giác nghe một tiếng phịt vang lên. Một làn khói mờ tỏa ra trước mặt...

Vì không phòng hờ nên Dư Khai Minh liền hít vào một mùi trúng cay thấu lên tận óc. Biết nguy, ông ta lảo đảo lùi lại quát :

- Cửu Kỳ, ngươi dám cả gan...

Nói đến đây thì toàn thân rũ riệt chúi xuống mặt đất.

Cửu Kỳ tháo lui ba bước đợi cho hơi độc tan hết rồi, mới bước tới dùng mũi giầy đá lật Dư Khai Minh ra, thấy thân hình ông này co rút mặt mày méo mó vì hít phải một hơi độc quá mạnh bạo.

Ông ta hậm hực nói :

- Đáng kiếp! Ai biểu ngươi dám vuốt râu cọp!

Lần này, ông ta lại ngửa mặt nhìn trăng bất giác nói lớn lên :

- Lão Tam giải quyết mau lên đi! Tử Long bí huyệt sắp đến giờ khai huyệt rồi!

Châu Côn thì đang đắc ý với kiệt tác của mình là Bách Nhuyễn Quỷ Trảo, nhưng không ngờ nội lực của chàng trai trẻ này quá ư thâm hậu, kháng cự hết sức dẻo dai.

Trong lúc đó thì cả hai đều nghe tiếng nói của Cửu Kỳ và hai người đều hết sức kinh mang, vì thời khắc quý báu đã đến gần kề mà còn chưa giải quyết được trận chiến.

Châu Côn thình lình trợn tròn đôi mắt, chuyển hết sức bình sanh tung ra năm đòn trí mạng. Bị năm đòn này dồn dập, Giang Thanh mồ hôi chảy ra như tắm. Trong lòng cả giận, chàng quát to một tiếng, bàn tay hữu vội đưa ra vẽ nửa vòng tròn, rồi bàn tay tả bất thình lình đáng vọt ra một chưởng xuyên qua cái vòng tròn ấy.

Tuyệt chưởng mờ ảo biến đổi dị thường đó chính là một chiêu thất truyền đã lâu trong Như Lai thần chưởng :

Phật Quan Sơ Hiện. Chỉ nghe một tiếng bộp rợn người vang lên, Châu Côn đã trúng chưởng ngã ngửa ra đất.

Cửu Kỳ hết sức kinh mang, không ngờ em mình lại bị đối thủ lật ngược tình thế một cách thình lình như vậy, vội vàng nhảy xổ tới tung ra sáu chưởng liên hoàn đánh bạt Giang Thanh trôi về một phía.

Còn Giang Thanh thì đánh trúng một đòn rồi trong lòng mừng khắp khởi, nghĩ thầm :

“Thật không ngờ oai lực của Như Lai thần chưởng lại hùng hồn thâm hậu như vậy!”

Vừa đúng lúc đó, bốn bên gió thổi ào ào, sáu chưởng liên hoàn của Cửu Kỳ đã khởi thế tấn công. Trong lúc bất cập, chàng trúng phải một chưởng, loạng choạng tháo lui bảy bước, rồi té ngồi bệt xuống đất.

Cửu Kỳ thấy đối phương té quỵ xuống rồi, liền nhảy vèo tới tung ra hai đá sấm sét vào ngực Giang Thanh.

Giang Thanh thất thế, thấy đòn của đối phương đã đến, vội đưa bàn tay hữu tung ra một chưởng.

Cửu Kỳ thình lình thấy ba bên bốn bề bóng tay của đối phương trùng trùng điệp điệp, rồi một tiếng “bùng” kinh rợn lại vang lên. Cửu Kỳ trúng chưởng, bật ra ngoài đến nửa trượng.

Đó chỉ mới là nửa đòn của chiêu Phật Quan Sơ Hiện mà thôi. Giang Thanh nhờ đó mà giải nguy rồi vội dùng thế Lý Ngư Vượt Sóng nhảy dựng lên. Vừa sửa soạn tấn công đối thủ thì bỗng chính vào lúc đó, ba bên bốn bề tiếng rầm rầm như trời long đất lở nổi lên...

Giang Thanh quay đầu nhìn lại Tử Long bí huyệt, thấy bấy giờ nơi cửa miệng của con rồng thiêng kia phát lên những tiếng ồ ồ...

Cửu Kỳ và Giang Thanh đều trố mắt đứng nhìn cái hiện tượng kỳ quái đó. Chỉ thấy chiếc đầu con rồng đá lúc bấy giờ ngẩng lên nhìn vào vầng trăng tròn vành vạnh giữa từng không, đôi mắt của con rồng bây giờ dường như bị truyền thần vào đầu long lên sáng quắc.

Một việc kỳ dị lại phát sinh, bốn chân con rồng se sẽ động đậy, và miệng rồng từ từ há ra, toàn thân của nó giờ đây phát ra hào quang lóng lánh, một áng mây mờ bao phủ khắp bốn bên.

Trong tiếng gió dậy lên ào ạt, người ta thấy dường như sắp sửa muốn bay.

Cách một khắc đồng hồ sau, gió lạnh sương ta, toàn thân con rồng bấy giờ mới trơ ra như cũ, nhưng cái đầu của nó đã ngó thẳng vào mặt trăng và hé miệng ra...

Giang Thanh trong lòng rúng động nói :

- Giờ khắc đến rồi!

Trong lúc đó, Cửu Kỳ quát to một tiếng, tống cho Giang Thanh một chưởng sấm sét rồi bay mình lên phía đầu rồng.

Giang Thanh cũng cắn răng chuyển hết sức bình sanh trả lại một đòn dữ dội, rồi cũng vọt mình vào cái miệng rồng đang hé mở nhìn thẳng vào mặt trăng.

Xem tiếp hồi 3 Thám hiểm Tử Long bí huyệt

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thám Hiểm Tử Long Bí Huyệt

Dưới ánh trăng vằng vặc, con rồng đá màu tím giương nanh múa vuốt chờn vờn nhìn lên mặt trăng tròn vành vạnh.

Cửu Kỳ dùng khinh công nhảy phóc lên cần cổ của nó rồi bám theo từng cái vảy của nó mà leo dần đến miệng.

Giang Thanh sau khi tống ra một chưởng rồi cũng nhảy theo, nhưng vì đi sau nên tới trễ một bước. Giang Thanh trong lòng nông nóng cố gắng gấp rút bò theo. Sau một khắc hai người vượt qua khỏi cái cầu cổ trơn như mỡ của nó. Giang Thanh thoáng thấy một chiếc bóng mờ bay vút vào miệng rồng, thì ra Cửu Kỳ nhờ tới trước nên hắn đã nhảy vào trước. Trong lòng quýnh quá, Giang Thanh cấp tốc nhảy theo. Vừa đến miệng rồng, một mùi hương thoang thoảng hắt ra cùng trong cái ánh sáng dịu dàng huyền bí từ trong miệng rồng.

Trên môi con rồng trơn như mỡ, Giang Thanh chưa kịp đứng vững thì đã loạng choạng té nhủi vô trong cổ họng của nó.

Rơi đến nửa chừng, Giang Thanh thình lình nín thở vung song chưởng đánh không vào không khí một đòn để lấy đà lộn mèo giữa khoảng trống để lấy lại thăng bằng cho thân hình từ từ rơi xuống.

Đứng vững rồi, Giang Thanh rảo mắt nhìn xem địa thế độ chừng chỗ chàng đứng, bấy giờ là cuống họng của con rồng. Trước mặt chàng mở ra một con đường nho nhỏ thông vào bụng con rồng...

Giang Thanh lách mình đi thẳng vào đó, trong bụng con rồng hai bên vách đá thật khô ráo mà lại mịn màng bóng nhoáng tỏa ra một ánh hào quang sáng dịu, càng đi sâu chừng nào ánh sáng càng tỏ thêm chừng nấy.

Trong ánh sáng màu xanh nhạt đó, có một luồng hơi lạnh làm cho tinh thần con người sảng khoái vô cùng.

Giang Thanh cắm cổ đi thẳng vào mãi...

Đến một chỗ ngoặc sang tay phải, vì không để ý nên chàng không thấy có một bóng người gầy và cao lêu khêu đứng nép mình bên bóng tối dòm Giang Thanh đi qua mà trên môi mở một nụ cười thâm hiểm. Người ấy chính là một trong Kiềm Linh tam my, Cửu Kỳ.

Giang Thanh vẫn lầm lũi bước vào nhưng thình lình chàng đình bộ lại, vì ở đàng kia con đường hầm đã bị một miếng bửng chận nghẹn lối đi.

Trước tấm bửng ấy có một giòng nước đỏ ngầu, bề mặt của vũng nước này chừng một trượng vuông. Trên mặt nước bọt đang sôi lên ùn ụt. Giang Thanh còn đang suy nghĩ tìm cách để vượt qua khỏi chỗ này.

Bỗng sau lưng chàng vang lên một tiếng rầm dữ dội, quay đầu lại thấy một miếng bửng bằng đá màu đỏ đã buông xuống chận nghẽn lối ra. Chừng ấy, Giang Thanh mới thật là kinh sợ...

Nhưng vũng nước đỏ ngầu trước mặt bấy giờ càng sôi càng mạnh, mực nước từ từ dâng lên. Giang Thanh tinh thần sửng sốt không biết đối phó ra sao. Trong nháy mắt mực nước đã dâng lên khỏi đầu gối, rồi qua ngực rồi lên tới cổ.

Hết sức kinh mang, Giang Thanh quát to một tiếng, vọt mình bay thẳng lên trần. Nhưng trên trần, mặt đá lại nhẵn thín và trơn như mỡ, bám không được, chàng lại rớt trở về mặt nước. Lần này, chàng chìm lỉm xuống mặt nước.

Giang Thanh nín thở mò mẫm khắp bốn bên, cố tìm một lối ra. Càng mò mẫm càng kinh dị, vì cái vũng nước này bên trên thì nhỏ mà dưới ruột lại rộng mênh mông.

Trong lúc đó thì trước mặt chàng bỗng thình lình xuất hiện một con quái vật lông lá xồm xàm rề tới...

Giang Thanh run rẩy lội tạt sang một bên để tránh nó, nhưng nó vẫn bám sát theo. Con quái vật này hình thù quái gở, nhăn nanh múa vuốt. Giang Thanh đếm kỹ dường như nó có đến tám cánh tay. Đầu của nó hình dáng tương tự như đầu rùa, chỉ có độc một con mắt sáng ngời nằm ở giữa trán.

Bất thình lình con quái vật ấy hé miệng phun ra một tia nước màu đỏ sậm vào giữa mặt Giang Thanh.

Giang Thanh biết rằng đồ độc, lập tức vung tay ra vẽ nửa cái vòng tròn để lấy trớn rồi bàn tay hữu đánh tọt ra một chưởng xuyên qua cái vòng tròn đó. Đây là chiêu Phật Quan Sơ Hiện trong Như Lai thần chưởng.

Uy lực của chiêu này quá ư mạnh bạo làm cho mặt nước xao động. Vì Giang Thanh đứng ở dưới nước mà sử dụng thế này, bỗng nhiên cảm thấy mình sức lực tăng lên gấp bội.

Giang Thanh trong lòng hết sức mừng rỡ, một thứ cảm giác hào hùng khí khái xâm chiếm tâm tư của chàng.

Mặc dầu đứng dưới mặt nước sâu, nhưng chàng cũng xuống trảo mà tấn rồi tưng song chưởng ra theo chiêu Phật Quan Sơ Hiện một lần nữa.

Lần này, mặt nước càng bị xao động mạnh, con quái vật có tám cánh tay kia bị dòng nước xoáy đi loạng choạng xuýt té.

Trong lúc đó thì Giang Thanh vì quá mừng nên hé miệng ra, một dòng nước lập tức tràn vào miệng, làm chàng sặc một cái thật mạnh.

Chính vào lúc đó, con quái vật đã bất thần tấn công chàng. Bốn cánh tay của nó tung ra một lượt bám chặt lấy vai của Giang Thanh.

Giang Thanh vừa sợ vừa giận, vội vàng rút lui một bước, nhưng mảnh áo của chàng đã bị nó xé toạt một miếng và lôi theo một miếng thịt trên vai, chỗ bị thương đau nhức còn hơn dao cắt.

Qúa sợ đâm liều, Giang Thanh tấn công mãnh liệt, chỉ thấy con quái vật ấy dùng hai cánh tay chõi xuống mặt đất, còn lại sáu cánh tay kia tấn công Giang Thanh tới tấp. Trong chớp mắt dã bám chặt lấy Giang Thanh.

Vận hết toàn lực, Giang Thanh tung ra hai chưởng.

Trúng đòn, con quái vật xụi hết hai cánh tay, còn bốn cánh kia nó cứ bám chặt lấy Giang Thanh, từ từ siết lại và đưa lên miệng nó.

Giang Thanh thoáng thấy nó hé cái miệng đỏ lòm như chậu máu, hai hàm răng trắng phếu đâm ra tua tủa.

Thấy mình bị bám chặt từ từ bị đưa vào đó, Giang Thanh hồn phi phách tán. Chính vào lúc nguy nan cùng cấp, chàng bỗng nhác thấy

phía trước mặt mình một tia sáng hồng tỏa ra.

Nhìn kỹ luồng ánh sáng đó phát ra từ con mắt độc nhãn của con quái vật kia, Giang Thanh thu hết tàn lực dồn vào hai cánh tay rồi đánh một vòng tròn như con chim đại vàng vỗ cánh. Mười ngón tay chàng đã rắn như sắt thép, bất thình lình chìa mạnh vào con mắt của quái vật.

Đó là chiêu thứ hai trong Thiên Phật chưởng, Kim Đẳng Phật Quang. Con quái vật thở phì ra một tiếng kinh dị, rồi từ từ quỵ xuống, một dòng máu đỏ ngầu từ trong con mắt bắn vọt vào đầu của Giang Thanh. Loại máu này đặc sệt không hòa tan trong nước mà dính khắn vào đầu của chàng.

Độc nhãn quái vật bị mù rồi, con quái vật toàn thân rũ riệt, lông lá trên mình nó rũ xuống, và dòng nước đỏ ngầu cũng lần lần rút bớt và yên lặng không còn xao động như trước nữa.

Giang Thanh cố ngoi lên mặt vũng nước và bắn mình nhảy vọt lên mặt đất. Lạ lùng thay, hai tấm bững hai bên giờ đây không biết đã rút đi đâu mất.

Trước mặt chàng chỉ còn lại vũng nước đỏ ngầu yên lặng. Giang Thanh dòm sơ qua thấy thân hình mình máu me be bét.

Sợ hết giờ mở huyệt, Giang Thanh cắm cổ đi thẳng vào bên trong. Quanh qua một đoạn đường, trước mắt chàng lại mở ra một cảnh tượng kỳ quan. Trông đường hầm sáng tỏa ra sáng ngời nghìn màu muôn sắc, do những hòn ngọc long lanh khảm trên vách tỏa ra.

Bỗng nghe đâu đây có một tiếng kêu lên thảm thiết, Giang Thanh giật mình noi theo tiếng kêu ấy mà đi tới.

Vừa qua khỏi một cánh cửa, thấy bên trong có một vùng đất rộng, mặt đất màu xanh dịu như lát ngọc.

Có một bóng người cao lêu nghêu đang đấu kịch liệt với hai con chim khổng lồ. Hai con chim này đang dùng một tốc độ khinh hồn chia ra hai mặt tấn công ráo riết bằng những đòn nguy hiểm.

Người này hơi thở phều phào, thấy nguy trước mắt, Giang Thanh vừa bước vào thì người ấy cũng vừa xoay lại.

Chàng thấy gương mặt ông ta xanh như tàu lá mà lại máu me đầm đìa, đôi mắt tinh anh khi xưa nay không còn nữa, một bên đã lõm sâu vào, tròng con mắt không biết biến đi đâu mà máu tươi lại rỉ ra lai láng.

Người này không phải ai xa lạ, chính là cái tên tham lam quỷ quyệt Cửu Kỳ.

Vì già kinh nghiệm, ông ta biết rằng trong này có nhiều quái vật bảo vệ những món đồ quý trong huyệt, nên cố tình nép mình bên bóng tối nhường cho Giang Thanh đi trước để làm vật hy sinh. Rồi ông ta mới thừa cơ mà lấy vật quý, thật dễ như trở bàn tay...

Giang Thanh vừa qua khỏi trước mặt ông ta, liền bị tấm bửng chận ngang, và phải chiến đấu với con quái vật ban nãy.

Sau khi có người rơi tõm vào mặt nước thì tấm bửng tự động chạy về chỗ cũ, nhờ vậy mà Cửu Kỳ bình yên vượt qua vũng nước đỏ ngầu đó mà đi vào bên trong.

Ông ta đang mừng khấp, thì gặp phải cặp chim khổng lồ, trải qua một trường ác chiến, ông ta bị nó mổ đui hết một con mắt.

Trong lúc hoang mang, ông ta quay đầu nhìn lại thấy một người máu me be bét, nhìn không rõ mặt mày đứng nhìn mình, ông ta vừa đấu với hai con chim khổng lồ vừa liếc nhìn người nọ mà tâm trí hết sức kinh hoàng. Qúa sợ, ông ta rú lên :

- Mi... mi là người hay ma?

Tiếng rú thật là kinh hoàng khủng khiếp. Thật không ngờ một tay cao thủ tiếng tăm vang dội khắp giang hồ mà trong lúc thọ trọng thương bị hãm trong vòng nguy khốn lại thấy một người máu me be bét thình lình xuất hiện, nên làm cho ông ta tán đởm kinh tâm.

Giang Thanh vừa muốn trả lời, thì hai con chim khổng lồ đã lòn ra phía sau lưng của Cửu Kỳ chờn vờn chụp mổ.

Giang Thanh quát :

- Coi chừng!

Rồi nhảy xổ tới...

Cửu Kỳ nghe tiếng quát bị chim đánh úp, vội vàng tung ngược ra phía sau một chưởng. Những đã trễ, miếng đòn này chỉ đánh gãy cổ một con chim, còn một con kia thì mổ một cái thật mạnh vào đùi của ông ta.

Một tiếng rú khủng khiếp của Cửu Kỳ vang lên, chiếc đùi của ông ta đã bị con chim khổng lồ róc đi còn trơ ra một khúc xương mà thôi.

Việc xảy ra thật ngoài sự tưởng tượng của hai người.

Trong giờ phút nguy nan, Giang Thanh đã quên hẳn Cửu Kỳ là đối thủ của mình, vội tung chiêu Phật Quan Sơ Hiện đánh bạt con

chim khổng lồ bay sang một bên.

Còn lại một con chim trúng chiêu của Cửu Kỳ ban nãy bây giờ thình lình mổ vào đùi của Giang Thanh một cái. Giang Thanh đổi chiêu đánh từ trên xuống dưới, một tiếng bốp vang lên, lông chim bay ra tua tủa, con chim đã trúng đòn nát óc mà chết.

Gỡ nguy rồi, Giang Thanh mới đến xem xét vết thương của Cửu Kỳ, thất ông ta chỉ dùng một chân đứng tựa lưng vào vách đá thở hào hển, máu me đầm đìa, râu tóc rối bời.

Giang Thanh vừa cúi xuống để xem cho tường tận thì sau lưng chàng một luồng gió mạnh đã ập tới. Giang Thanh bước tréo qua ba bước rồi đánh ngược trở về năm chưởng liên tiếp để hổ vệ hậu tâm.

Nhìn kỹ thì thấy đó là con chim bị chàng đánh bạt sang ban nãy, bây giờ trở lại tấn công.

Năm chưởng liên hoàn của Giang Thanh càng đánh càng hăng, áo lực lúc càng nặng, liên tiếp nghe mấy tiếng bốp bốp vang lên. Lông chim bay ra tua tủa, con chim khổng lồ đã trúng đòn loạng choạng dạt về một phía.

Bỗng nhiên con quái điểu kêu lên một tiếng thảm thiết rồi bay bổng lên không trung. Nó lượn nhanh ba vòng rồi xông thẳng xuống đầu của Giang Thanh chực mổ...

Giang Thanh xoạt hân xuống tấn chữ Đinh, quắc mắt nhìn nó, chờ cho nó sà xuống sát đầu, thình lình tung ra chiêu Phật Quan Sơ Hiện.

Trong tiếng gió kêu ào sạt, con quái điểu lại cất tiếng kêu lên, chớp cánh một cái thật mạnh. Thình lình lông lá trong toàn thân của

nó bắn vọt ra ngoài như trăm ngàn mũi tên bén nhọn, ghim thẳng vào mình của Giang Thanh.

Việc xảy ra thật ngoài sự tưởng tượng của Giang Thanh. Dù vậy, chàng cũng kịp thời nhảy tạt ngang qua một bên để tránh, nhưng một chiếc lông bén nhọn như thép của con chim kia đã ghim chặt vào vai của chàng.

Giang Thanh kêu lên một tiếng đau đớn, quay đầu nhìn lại thấy con chim khổng lồ kia vẫn lượn trên đầu chàng, nhìn chàng một cách hậm hực. Toàn thân nó lúc bấy giờ đã rụng hết lông lá, nên trông rất dễ sợ.

Giang Thanh giơ cánh tay lên rút chiếc lông chim ra, cử động đó làm cho chàng chạm phải một vòng tròn ở trước ngực mình, chàng sực nhớ lại nghĩa phụ Lệ Vật Thần giao cho mình một cái ống Liệt Dương Thần Châu.

Trong lúc vạn phần nguy cấp, chàng quyết định mang nó ra ứng biến. Trong chớp mắt, chàng đã rút cái ống ấy cầm ở nơi tay.

Khi đó, con chim khổng lồ đã đảo được ba vòng để lấy trớn, rồi thình lình đâm sả xuống đầu của Giang Thanh. Ngón tay trỏ của Giang Thanh đã hờ sẵn trên cái nút, khẽ ấn mạnh một cái. Sau một tiếng rắc, một viên đạn đỏ lòm sáng loáng bay vụt lên.

Trong ống Liệt Dương Thần Châu này chứa đựng được sáu viên đạn có thể bắn ra từng viên mà trong lúc nguy cấp cũng có sử dụng một loạt sáu viên.

Viên Liệt Dương Thần Châu bay đến giữa không trung gặp dưỡng khí nổ lên một tiếng bùng nho nhỏ, một ngọn lửa hừng hực

lập tức bốc cháy chung quanh nó.

Con quái điểu bay vù lên hơn một trượng, nhưng chính vào lúc đó Liệt Dương Thần Châu lại tự động nổ lên thêm một tiếng nữa và ngọn lửa càng lúc càng lan rộng làm hơi nóng tỏa khắp con đường hầm.

Nghe một tiếng kêu thảm thiết rú lên, con quái điểu đã lọt vào vòng lửa và từ từ rơi xuống.

Phần Giang Thanh, thì sau khi đã bắn ra một viên Liệt Dương Thần Châu rồi liền tung mình nhảy vọt ra phía sau hơn hai trượng, nên không bị ảnh hưởng bởi hơi nóng.

Chàng thật không ngờ uy lực của Liệt Dương Thần Châu lại mạnh bạo như vậy. Sau khi chim rơi rồi, ánh lửa cũng dần dần tắt lịm, xác con chim khổng lồ đã cháy thành than. Nhưng trên đầu của nó có một chiếc sừng con con giờ đây vẫn nằm yên trong đống lửa, tỏa hào quang xanh dịu, rõ ràng là vật quý.

Giang Thanh đang chắc lưỡi trầm trồ thì phía sau bỗng có một tiếng rên rỉ vang lên :

- Trời ơi! Liệt Dương Thần Châu... Hấp Huyết Giác Điểu...

Giang Thanh vừa muốn quay đầu nhìn lại thì sau ót đã nổi lên tiếng gió vì vèo. Không kịp suy nghĩ, chàng trở tay tống ngược về phía sau một chưởng Phật Quan Sơ Hiện. Bàn tay của chàng vừa chạm vào một vật thì một tiếng bốp rợn người vang lên, vật ấy bắn ra xa hơn năm thước.

Nhìn kỹ thấy đó là Cửu Kỳ người mà được chàng cứu thoát khỏi móng vuốt của con chim khổng lồ ban này.

Cửu Kỳ rên rỉ rồi mửa ra một ngụm máu tươi, đôi mắt trợn tròng, hơi thở thoi thóp, xem tình thế thật là khó sống.

Giang Thanh bỗng sực nhớ lại mình vào đây đã hơn một tiếng đồng hồ rồi, còn không lập tức để tìm bảo vật thì hết giờ khai huyệt còn đâu?

Vừa ra khỏi con đường hầm thì trước mặt chàng bỗng xuất hiện một khối đá khổng lồ chắn ngang. Quýnh quá, Giang Thanh vội dùng một thế Bình Bộ Thanh Vân nhảy vọt lên khối đá đó.

Đứng vững rồi, chàng nhìn quanh quất, té ra bên kia là một khoảng đất tròn, chừng hơn một trượng, phía dưới có mọc xanh rì lộc tơ mơn mởn.

Trong Tử Long bí huyệt âm u huyền bí này mà có một thảm cỏ tốt đẹp như vậy thật là một việc lạ trên đời.

Trong chính giữa thảm cỏ xanh có một cái chậu bằng đá, sâu chừng ba thước. Bên trong ánh nước sáng ngời, dưới làn nước kia có một cặp sinh vật màu vàng óng ánh đang vùng vẫy trong làn nước trong xanh, thỉnh thoảng thò đầu lên mặt nước thở phì phò...

Giang Thanh nhướng mắt nhìn kỹ bây giờ toát mồ hôi lạnh, suýt nữa té nhào xuống đất.

Thì ra đó là một cặp Kim Long, toàn thân rực rỡ đang thò đầu lên phát ra nhưng tiếng thở đều đều, dường như đang hấp thụ một vật chi vậy.

Giang Thanh dụi mắt nhìn kỹ, ánh trăng dọi qua một đường sánh sáng chiếu đúng vào giữa chiếc chậu đá đặt giữa thảm cỏ, mà cặp Kim Long kia đang ngửa mặt hít hơi thở đó.

Nhìn bóng trăng nhợt nhạt, Giang Thanh bay hồn bạt vía biết rằng giờ đóng huyệt sắp đến rồi.

Chàng vùng nhảy xuống thảm cỏ, rề tới trước chậu đá thò tay vào định bắt cặp Kim Long. Chính vào lúc ngón tay của chàng vừa chạm vào mặt nước, bỗng phát ra một tiếng hú rợn người, một chiếc bóng trắng nhanh như sao băng bay vù đến sau lưng chàng chộp một cái thật mạnh bạo vào hậu tâm.

Trong phút nguy nan cùng cấp, Giang Thanh nhủi luôn tới phía trước, lộn vèo ba vòng rồi mới trỗi dậy, nhưng chiếc bóng trắng quái gở đó cứ bám sát theo chàng như bóng với hình.

Giang Thanh liều chết tống ra hai chưởng, mới làm cho chiếc bóng trắng kia khựng lại. Định thần nhìn kỹ, đó là một con vượn trắng cao lớn hơn người, đôi mắt đỏ ngầu đằng đằng sát khí.

Giang Thanh quá đỗi kinh mang, cứ dùng một chiêu Phật Quan Sơ Hiện đánh liên tiếp không ngừng tay. Con vượn bạch ấy cử động nhanh nhẹn phi thường. Chớp mắt mà người và vật đã trao đổ với nhau trên trăm hiệp.

Trong lúc đó, ánh trăng mỗi lúc mỗi nhợt nhạt, mà trong lòng của Giang Thanh thì nóng nảy vô cùng. Chiêu Phật Quan Sơ Hiện đã dùng không biết mấy mươi lần rồi mà vẫn không làm sao hạ được con quái vật tinh khôn nhanh nhẹn kia.

Bực tức và nóng nảy xâm chiếm tâm tư của Giang Thanh, chàng vùng nảy ra một cách định mạo hiểu thí nghiệm...

Vừa nghĩ xong, Giang Thanh tung ra một đòn dữ dội rồi rút lui hai bước. Trong cái chớp nhoáng đó đã rút ra miếng Châu Ngọc Hàn

Cốt lệnh cầm sẵn nơi tay. Con Vượn bạch lại hú dài một tiếng để áp đảo tinh thần đối phương, rồi vươn mình tới chộp vào hai vai của Giang Thanh một đòn nhan không thể tả.

Sau tiếng hú, Giang Thanh cũng trả lời một tiếng quát rợn người, thình lình xoay mình nửa bộ rồi tung bàn tay hữu ra, chỉ thấy trước mắt chàng tung bay trăng ngàn ngón chỉ, uy thế mạnh như kiếm kích. Nghe con Bạch Hầu kêu lên một tiếng đã bị ba ngón tay của Giang Thanh bấu nhằm ba đường rướm máu.

Nhanh như chớp, con Bạch Hầu tháo lui vài bước.

Giang Thanh đánh trúng một đòn rồi được nước làm tới.

Bàn tay hữu vung ra nhanh như điện, miếng Châu Ngọc Hàn Cốt lệnh thình lình vuột khỏi bàn tay bay vù về phía trước. Tiếp theo đó là một tiếng hú bi thảm vang lên, đỉnh đầu của con Bạch Hầu đã bị miếng Châu Ngọc Hàn Cốt lệnh trúng nhằm vỡ sọ. Nó vùng vẫy mấy cái rồi ngất đi trên thảm cỏ. Giang Thanh thở phào một hơi nhẹ nhõm quên hết sự đau đớn trên thân mình, bước nhanh tới lượm miếng Châu Ngọc Hàn Cốt lệnh lên, đoạn bước tới bên chậu đá.

Chàng thấy đôi Kim Long này vẫn ngửa cổ lên hứng lấy bóng trăng, hơi thở phì phò dường như không biết bên mình vừa mới xảy ra một trận đấu kinh hồn.

Giang Thanh vội vàng xé vạt áo dính đầu máu trên mình ra làm thành một cái bọc, đoạn thò tay vào chậu đá bắt hai con Kim Long lên bọc vào vạt áo của mình.

Nước trong chậu giá lạnh hơn băng, khi chàng vừa nhất khỏi hai con rồng vàng ra mặt nước thì lạ thay thình lình nước ở trong chậu

đá tan biến đi đâu mất cả.

Nhát thấy dưới đáy chậu lộ ra một chiếc hộp vuông trắng nỏn nà, Giang Thanh vội vàng chộp lấy bỏ vào túi áo của mình.

Lúc ấy bóng trăng đã ngã hẳn về Tây, chỉ còn lại một tia vàng nhợt yếu ớt, thảm cỏ xanh mơn mởn ban nãy bây giờ cũng vàng úa...

Giang Thanh thấy ánh sáng trong động lần lần u ám, lập tức xoay mình chạy vọt ra ngoài. Khi đi qua con đường hầm ban nãy, sẵn tay chàng lượm lấy chiếc sừng của con chim khổng lồ bị cháy thiêu, rồi vội bước ra ngoài.

Vừa bay mình ra khỏi vũng nước đỏ ngòm khi mới vào, thì hai bên vách đá đã rầm rầm chuyển động, cát bay đá đổ mịt trời.

Giang Thanh trống ngực nổi thình thình, dùng hết sức bình sanh chạy thoát ra ngoài. Vừa đến cổ họng con rồng thì tiếng rầm rầm càng lúc càng lớn, vách đá hai bên đã lở ra từng mảnh, từng mảnh, cơ hồ như một trận địa chấn kinh hồn đang xảy ra.

Giang Thanh vừa ngước đầu lên thì hồn phi phách tán, thì ra cái miệng con rồng đang từ từ khép lại.

Bấy giờ, chỗ đứng của Giang Thanh cách hàm rồng còn cao sáu trượng, chàng tự nghĩ khinh công của mình khó nổi vượt qua. Nhưng chính vào lúc đó thì hình ảnh nghĩa phụ nổi lên trong tâm trí, Giang Thanh lẩm bẩm :

- Không! Ta không thể chết, ta còn phải cứu nghĩa phụ!

Chàng quát to một tiếng, thu hết toàn lực cất mình bay vọt lên. Chân cừa chấm lên hàm rồng thì miệng rồng đã khép lại, chỉ còn đủ chỗ cho một người chui ra.

Chàng lập tức dùng chiêu Ngọc Nữ Đầu Thoa bay mình nhanh như một con thoi xuyên qua khung cửi. Hai bàn chân của chàng vừa thoát ra khỏi cửa miệng thì một tiếng cốp vang lên, miệng rồng đã ngậm kín lại. Giang Thanh cách cái chết chỉ có đường tơ kẽ tóc.

Ra khỏi miệng rồng rồi, thân hình Giang Thanh như một con diều đứt dây bay lơ lửng giữa không trung rồi rớt xuống.

Đứng vững trên mặt đất rồi, Giang Thanh lấy hơi thở lại cho điều hòa, nhìn lại khắp châu thân mình bị thương be bét.

Chưa kịp mừng thì thấy bốn bên tám hướng, núi rừng rầm rầm chuyển động, cả một thung lũng dường như đắm chcìm trong một trận động đất kinh hồn.

Sợ quá, Giang Thanh chạy bay về phía trước nấp sau một hòn đá thật ta. Trong lúc đó, bốn bề cát bay đát chạy, ngoài tiếng động đất ra còn nổi lên những tiếng gió gào thét hãi hùng.

Giang Thanh thu mình sau mõm đá để trốn.

Tiếng rầm rầm chuyển động càng lâu càng kịch liệt, giờ phút này Giang Thanh mới hiểu thấm thía bốn chữ trời long đất lở. Giang Thanh khẽ lén ló đầu ra dòm...

Trời! Con rồng khổng lồ bằng đá kia giờ đây từ từ sụp đổ, rồi chìm lần, chìm lần vào lòng đất.

Không bao lâu, sức chuyển động dần đần lắng dịu rồi im hẳn. Một bầu không khí vắng lặng âm u lại bao trùm cái thung lũng.

Đằng Tây, một vầng trăng lạnh lẽo vẫn treo lơ lửng ở đầu non. Giang Thanh uể oải đứng dậy, phủi bụi xung quanh mình, định thần nhìn kỹ quả thật Tử Long bí huyệt đã hoàn toàn mất dạng. Chỗ đó giờ đây đã là một cái đầm mênh mông bát ngát.

Giang Thanh sửng sốt kinh hoàng mò chiếc bọc trên mình, thấy hai con Kim Long vẫn còn cựa quậy ở trong đó. Chiếc hộp bằng ngọc trắng và chiếc sừng của con chim vẫn còn nằm im bên cạnh. Chàng sửa soạn lại cho chu đáo, rồi vắt những món đồ đó lên vai, chệch choạng ra về...

Đến lúc này, Giang Thanh mới phát giác một việc đáng buồn là những tia máu từ trong con mắt của quái vật bắn vào đầu vào mình chàng giờ đây nó dính khắn vào da thịt, không thể nào chùi bỏ hay gột rửa cho được.

Tuy vậy, mục đích đã đạt, tâm hồn chàng trở lại thanh thản vô cùng, lần mò trở ra chỗ hiểm, tìm về nơi mối dây đã thòng xuống ban nãy.

Xem tiếp hồi 4 Hiên ngang bất khuất

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hiên Ngang Bất Khuất

Trời dần dần sáng, đằng Đông đã rạng ánh hồng, nhưng dưới đáy Âm Dương cốc vẫn còn đen tối mịt mù.

Trong lớp sương dày đặc, một bóng người sờ soạng tìm kiếm...

Đó chính là Giang Thanh, chàng đang sờ soạng tìm mối dây đã thòng mình xuống đó. Đầu cổ Giang Thanh bị một lớp máu đỏ lòm dính khắn vào, lại thêm quần áo be bét, tóc tai rối bời, mới nhác trông thật dễ sợ.

Thở dài một tiếng, chàng uể oải ngồi xuống nghỉ mệt, vi sương mù dày quá, chàng tìm chưa ra mối dây. Thẫn thờ nhìn những vết máu bám trên mình, trong lòng Giang Thanh nổi lên một nỗi buồn vơ vẩn, chàng cố sức cào cấu mà nó chẳng chịu tróc ra.

Giang Thanh trong lòng thầm nghĩ :

“Đợi chốc nữa sương mù tan, mình sẽ tìm mối dây cũng không muộn, bây giờ hãy nghỉ mệt trước đã.”

Vừa muốn ngả lưng ra đánh một giấc, thình lình thoáng nghe đâu đây có tiếng hơi thở của một người.

Giang Thanh phản ứng thật nhạy, rúng mình nhảy vọt tới trước, quay đầu nhìn lại rõ ràng thấy một gã thư sinh mặc áo trắng phau, thân hình cao lớn đang đứng phía sau mình chừng độ ba bước.

Trên gương mặt tuấn tú của gã thư sinh kia đang nở một nụ cười khó hiểu.

Giang Thanh kinh ngạc.

Chàng biết rằng từ khi hai mạch Nhiệm Đốc được nghĩa phụ đã thông thì tỏ tai sáng mắt vô cùng.

Chung quanh mình trong vòng ba trượng, dù một cánh hoa rơi một chiếc lá rụng, chàng cũng phát giác được. Nhưng người thư sinh áo trắng này đứng sát mình ba bước mà chưa hay, thì khinh công của người này thật đến mức siêu đăng phi phàm.

Thư sinh áo trắng mỉm cười, không thấy thân hình ông ta cử động, nhưng đã lướt tới trước mặt Giang Thanh như một cơn gió thoảng.

Giang Thanh kinh hoảng rút lui một bước, quắc mắt nhìn chằm chằm vào gã thư sinh tuổi trung niên đó.

Im lặng một hồi, thư sinh khe khẽ hé miệng nói :

- Tiểu huynh đệ này chắc là từ trong Tử Long bí huyệt ra đây?

Đôi mắt của Giang Thanh nhìn chằm chặp vào cái nụ cười khó hiểu trên môi người thư sinh, miễn cưỡng gật đầu.

Thư sinh lại nói :

- Vậy thì... cặp Kim Long trong huyệt và chiếc hộp bằng ngọc trắng kia chắc tiểu huynh đệ đã lấy được?

Giang Thanh thấy thái độ của gã thư sinh này thật là trầm lặng, ngoài nụ cười khó hiểu trên môi ra, không còn cảm giác hỉ nộ ái ố

nào lộ ra nét mặt. Chàng có cảm nghĩ rằng giá mà trời sập bên lưng chắc cũng không làm kinh động ông ta được.

Thấy người này nói một câu trúng phóc, Giang Thanh lại miễn cưỡng gật đầu. Người áo trắng đưa mắt nhìn quanh tứ phía, thong thả hỏi :

- Vậy thì tiểu huynh đệ định mang hai món bảo vật ấy đi đâu, tiểu huynh đệ có biết cách sử dụng hai món ấy không?

Giang Thanh thấy người áo trắng càng hỏi càng đi sâu vào vấn đề, bất giác lộ vẻ hờn giận, trả lời gắt gỏng :

- Những điều ấy xin các hạ đừng lo nghĩ tới, tại hạ tự nhiên biết cách sử dụng!

Người áo trắng lại khẽ mỉm cười :

- Có gan đấy! Hai mươi năm nay chưa từng có một người nào đứng trước mặt ta mà nói một câu khó nghe như vậy!

Giang Thanh hừ, ưỡn ngực nói :

- Thôi tại hạ kiếu!

Nói rồi cất bước lui ra.

Đi chưa được mười bước, thì sau lưng có một tiếng gọi nhỏ vang lên :

- Trở lại!

Hai tiếng trở lại đơn sơ giản dị này hàm xúc biết bao nhiêu uy nghiêm phương phất, dường như có một tiềm lực phi thường làm

cho người ta nghe qua phải tâm cang rúng động.

Giang Thanh bất giác phải quay nhìn trở lại hỏi :

- Ông muốn gì? Tại hạ ngu dốt nhưng không phải là người dễ khinh thường đâu!

Người áo trắng vẫn giữ một mực ôn hòa điềm đạm nói :

- Chỉ một điều mi dám đơn thân độc mã vào Tử Long bí huyệt, ta cũng biết ngươi có một đởm lực phi thường.

Đôi mắt nhìn chằm vào Giang Thanh nói tiếp :

- Thú thật với tiểu huynh đệ, ta trải đường xa vạn dặm tới đây, mục đích là muốn tìm vật quý ở trong huyệt...

Giang Thanh giật mình tháo lui một bước, sẵn sàng nghênh địch.

Người áo trắng lại nở một nụ cười lãnh đạm :

- Ngươi đừng sợ, ta không bao giờ cưỡng ép người khác. Nếu ta muốn chiếm đoạt thì... khà khà.. thì mười người như ngươi cũng không chống cự nổi!

Giang Thanh bị những câu nói nửa cứng nửa mềm, nửa đùa nửa thật của người áo trắng làm cho hơi giận sôi lên, gắt :

- Ông muốn gì?

Người áo trắng điềm đạm trả lời :

- Ta trèo non lặn suối đến đây là muốn tìm cho được bảo vật trong Tử Long bí huyệt, nhưng vì đến trễ nên không cưỡng đoạt của

nhà ngươi. Thôi! Ta định như vầy, ngươi trao cho ta cặp Kim Long ở sau lưng nhà ngươi đó, ta truyền lại cho ngươi một môn võ tuyệt diệu nhất trần gian gọi là điều kiện để trao đổi!

Giang Thanh cả giận nói :

- Ta không thiết.

Giang Thanh những tưởng là mình nói câu này ra sẽ làm cho đối phương cả giận, nên liền vận khí Đơn Điền sẵn sàng ứng chiến. Nào ngờ, người áo trắng vẫn điềm đạm nói :

- Ta thật cảm mến gan dạ của nhà ngươi, nhưng ngươi có biết đâu tuyệt kỹ mà ta sắp truyền cho ngươi đây anh hùng hào kiệt khắp bốn biển giang hồ ngày đêm đang sao ước, đó là Thất Hoàn Trảm. Như vậy sự trao đổi này ngươi không lỗ...

Nói vừa dứt lời thì mở bừng đôi mắt hào quang đổ ra lóng lánh nhìn thẳng vào mặt Giang Thanh gằn giọng :

- Ngươi nên nghĩ kỹ, ta vốn có thể dùng võ lực để cưỡng đoạt của ngươi, nhưng ta không làm như thế mà lại truyền dạy cho ngươi một môn võ quý báu nhứt trong võ lâm, vậy thì ngươi nghĩ sao?

Giang Thanh bị luồng nhãn quang của người này uy hiếp cả sợ tháo lui một bước. Sau một giây suy nghĩ, chàng hiên ngang trả lời :

- Tại hạ biết ông võ nghệ cao cường, nhưng với điều kiện đó tại hạ thật không thể nào tuân lệnh!

Người áo trắng bình nhật sống trong cảnh tiền hô hậu ủng, võ lâm nghe tên thảy đều khiếp vía, lời nói của ông ta không một người dám cưỡng lại, mà ngày nay bị một người trẻ tuổi vô danh ngang

nhiên chống đối như vậy, thật là một sự bất ngờ, nhưng ông ta vẫn không nổi nóng, thong thả nói :

- Hôm nay ta phí rất nhiều lời để nói chuyện với ngươi là một việc ngoại lệ đó! Ngươi nên biết Trường Ly Nhất Điểu không có thì giờ để nói chuyệt lôi thôi!

Bốn tiếng Trường Ly Nhất Điểu đập vào màn tai của Giang Thanh như bốn tiếng sét kinh hồn, chàng tái xanh mặt, tháo lui thêm vài bước để thủ thế.

Trên môi của người áo trắng bấy giờ thoáng qua một nét thật là đắc ý hỏi :

- Sao... ngươi nghĩ sao? Ngoài việc tặng ngươi tuyệt kỹ Thất Hoàn Trảm, ta còn chịu trách nhiệm đưa ngươi về đến nơi đến chốn!

Lúc này, Giang Thanh tinh thần bấn loạn, bốn chữ Trường Ly Nhất Điểu làm cho chàng mất cả bình tĩnh, nhưng thình lình hình ảnh gầy gò bệnh hoạn của Lệ Vật Thần bỗng nổi lên, chàng nghĩ rằng ông ta đang mong mỏi vào cặp Kim Long này để trị bệnh.

Hình ảnh ấy vừa nổi lên trong trí, Giang Thanh lập tức quắc mắt hiên ngang nhìn Trường Ly Nhất Điểu cất cao giọng :

- Té ra ông đây là một người tăm tiếng lừng lẫy.

Trường Ly Nhất Điểu lão tiền bối, oai danh của tiền bối tại hạ đã biết từ lâu, bất cứ mệnh lệnh nào của tiền bối tại hạ cũng tuân theo, nhưng tiếc rằng việc này quan hệ đến sinh mạng của nghĩa phụ, nên xin tiền bối thứ lỗi cho kẻ hèn không thể làm theo ý muốn của tiền bối được.

Trường Ly Nhất Điểu nở một nụ cười lạnh nhạt :

- Ờ! Hay là ngươi muốn cùng ta so qua vài miếng võ?

Giang Thanh đôi mắt cũng đổ hào quang nghĩ rằng đối phương là một người danh trấn giang hồ số một, số hai trong làng võ, nhưng ta vì bệnh tình của nghĩa phụ mà đổi lấy sinh mạng thì cũng không sao.

Nghĩ đến đây, tinh thần vùng phấn khởi, chàng trả lời bằng một câu đầy hào khi :

- Tiền bối muốn ép như vậy thì tại hạ cũng xinh hầu vài chiêu xem sao?

Trường Ly Nhất Điểu đối với chàng trai xấu xí mà gan ruột cùng mình, bỗng nảy ra một chút tình cảm, vì con nhà võ lúc nào cũng tôn kính những con người trọng điều nhân nghĩa, xem thường cái chết. Ông ta lại nói :

- Thôi ta định như vầy, nếu ngươi mà chịu nổi ta mười chiêu thì không những ta không lấy cặp Kim Long của nhà ngươi mà còn truyền thụ cho ngươi Thất Hoàn Trảm nữa.

Giang Thanh nghe nói trống ngực nổi thình thình, chàng biết rằng Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây tung ra mười chiêu võ chính là bình sanh sở học, với tài bộ của chàng e rằng phải thua trong vòng ba hiệp. Giang Thanh đang ở trong tình trạng kinh hoàng thì thình lình hình ảnh hai chiêu Phật Quan Sơ Hiện và Kim Đảng Phật Quang của Như Lai thần chưởng thoáng hiện trên trong trí, chàng bỗng cảm thấy mình gan dạ phi thường, lớn tiếng trả lời :

- Vệ lão tiền bối đã định như vậy, thì tại hạ nghĩ rằng cung kính bất tòng mạng!

Vệ Tây nghe Giang Thanh nói chịu đấu với mình mười chiêu, bất giác bàng hoàng do dự, nhưng chỉ trong nháy mắt rồi lấy lại sự bình tĩnh nghĩ thầm :

“Cái thằng này có tà thuật không, ta không tin nói chịu nổi mười chiêu của ta!”

Trong lúc đó, Giang Thanh đã tháo lui ba bước, xuống tấn vững, quắc mắt nhìn chòng chọc vào Trường Ly Nhất Điểu. Vệ Tây nở một nụ cười rất tươi, nói nho nhỏ :

- Huynh đệ... cẩn thận nhé!

Rồi phóng ra một chưởng nhẹ nhàng lã lướt vỗ vào vai của Giang Thanh. Bề ngoài xem tuy êm dịu vô cùng, nhưng tốc độ của nó thật là nhanh không thể tả. Chưa kịp chớp mắt thì bàn tay của Vệ Tây đã chạm vào áo của Giang Thanh.

Giang Thanh rợn tóc gáy, lách sang một bước vừa vặn tránh thoát, nhưng tâm trạng hết sức hãi hùng.

Vệ Tây cười thong thả đếm :

- Chiêu thứ nhất!

Nói rồi bàn tay tả vung lên biến thành trăm trăm ngàn ngàn bàn tay, rồi thình lình chộp xuống. Giang Thanh nhác thấy bốn bề bóng tay của đối thủ chập chờn chận hết tất cả những đường rút lui, mỗi một ngón tay của Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây đều chực hở muốn điểm vào hai đại huyệt trên thân thể chàng.

Giang Thanh quát to một tiếng, dùng Lăng Ba chưởng của phái Nộ Giang sử dụng liên tiếp hai chiêu liên hoàn Phù Ba Chế Anh, Ba Đào Như Dõng nhanh như chớp đảo mình rút lui năm bước, thế như sóng vỗ nước xô, hùng hồn khôn tả.

Thật ngoài sự tưởng tượng của Vệ Tây, ông ta kinh ngạc "ý" lên một tiếng, rồi rút tay trở về để ngăn ngừa hai đòn liên hoàn của Giang Thanh, miệng vẫn thong thả đếm :

- Chiêu thứ hai!

Tiếng đếm vừa dứt, hai cánh tay của ông ta vung tròn ra vây chặt Giang Thanh vào giữa, rồi bất thình lình dùng một bàn tay bắt từ trên ép xuống.

Giang Thanh bị vây trong hai cánh tay của Trường Ly Nhất Điểu, còn đang ngơ ngác thì sức mạnh đã từ trên ép xuống, cười nghe lỗ tai của mình lùng bùng, thân huyết mạch cơ hồ như chảy ngược, mặt mày choáng váng gần như nghẹt thở.

Vùng cắn răng hớp hơi cương khí, chàng quát to một tiếng, sử dụng một thế Phật Quan Sơ Hiện. Tai nghe bốn bên gió dậy ào ào, hai luồng sức mạnh chạm vào nhau vang lên một tiếng bùng khủng khiếp, thân hình của Giang Thanh bị bắn ra xa hơn một trượng, còn Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây cũng lảo đảo cơ hồ muốn té.

Trên gương mặt lạnh lùng đanh đá của Trường Ly Nhất Điểu lúc bấy giờ nổi lên một niềm thắc mắc, ông ta thong thả ngửa mặt nhìn trời, dường như đang suy nghĩ việc gì vô cùng quan hệ.

Giang Thanh lộn mèo mấy vòng, rồi đứng dậy nói :

- Vệ lão tiền bối, chiêu thứ tư rồi nhé!

Vệ Tây mơ màng như người trong mộng, không đếm xỉa đến lời nói của Giang Thanh, đôi mắt dán chặt lên nền trời xanh thẳm, dường như người đang đứng trước một bài toán nan giải.

Ông ta nghĩ rằng, người con trai xấu xí này kinh nghiệm thật còn non, nhưng tại sao nội lực lại hùng hồn thâm hậu, có thể biểu diễn một cách khôn khéo nhất trần gian để chỏi lại Hỗn Nguyên Chân Khí của ông ta.

Giang Thanh thấy Trường Ly Nhất Điểu ngớ ngẩn cũng đứng xuôi tay nhìn ông ta trân trối. Bỗng thình lình Vệ Tây quát to một tiếng, vung bàn tay ra chộp mạnh một cái vào vai hữu của Giang Thanh.

Cùng một lúc, Giang Thanh cảm thấy trong những huyệt nằm rải rác trên ngực trên vai của mình như: Thiên Môn, Tự Cốt, Tý Cách, Ngọc Ly, Thốn Giao, Vân Môn, Phủ Đài đều bị uy hiếp mãnh liệt bởi chiêu thế kinh dị của đối phương.

Sợ quá, Giang Thanh vung bàn tay hữu ra biến thành trăng ngàn bàn tay để đón chiêu của đối phương. Đồng thời, cánh tay hữu vẽ một vòng tròn rồi thình lình tung ra một chưởng hết sức bình sanh từ trong cái vòng tròn ấy đánh tọt ra chiêu Phật Quan Sơ Hiện.

Trường Ly Nhất Điểu buông ra một tiếng cười hậm hực, thấy rằng mình có thể dùng thế Phương Viên Phân Quang để phá vở thế tấn công của đối phương, nhưng hai luồng kình lực vừa gặp nhau, ông ta cảm thấy đối phương dường như có một nội lực liên miên bất tuyệt như trường giang, như đại hải. Bất đắc dĩ ông phải đổi thành thế Hưng Ba Trợ Lãng hòa lẫn trong Hỗn Nguyên Chân Khí để chống lại.

Một tiếng bùng kinh rợn lại vang lên, Giang Thanh lại té lộn mèo trên mặt đất, còn sắc mặt của Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây lại đỏ bừng vì e thẹn.

Lần này ông đã mất hết bình tĩnh, không chờ Giang Thanh trỗi dậy, chồm tới đánh với theo hai chưởng. Trong lúc Giang Thanh đang bật dậy nửa chừng, thì ba bên bốn bề sức mạnh đã ép tới, cơ hồ như bị nghẹt thở, anh ta la hoảng.

- Chiêu thứ bảy!

Nói rồi mười ngón tay của anh ta đưa phắc ra chập chờn như mười thanh kiếm bén. Mười ngón tay đi đến đâu thì vang ra tiếng gió vì vèo đến đó, uy thế thật dũng mãnh phi thường.

Vệ Tây quát to một tiếng, đảo tròn thân hình như chiếc chong chóng, liên tiếp trảm ra bảy thế, tung ra bảy đá liên hoàn trông rất đẹp mắt, khí thế lại hung hiểm vô cùng.

Hai người quây quần với nhau lông lốc, sau hai tiếng quát rợn người, cả hai đều tách rời nhau. Nhưng Trường Ly Nhất Điểu không kịp dừng chân lại, quát to một tiếng, chồm tới bằng tốc độ ngoài sự tưởng tưởng vây chặt lấy Giang Thanh. Thân hình ông ta xoay tròn như một bánh xe khổng lồ trong cái bóng mờ đó tung ra liên tiếp không biết bao nhiêu là quyền cước, khí thế như tường đồng vách sắt, như cuồng phong bạo vũ thật chưa từng thấy. Đó chính là các bí quyết không truyền cho ai :

Thất Hoàn Trảm.

Thình lình có một tiếng thét hãi hùng vang lên, một bóng người bị đánh bật ra ngoài vòng chiến.

Không ai xa lạ, kẻ ấy chính là Giang Thanh, vì chịu đựng không nổi thần công cái thế của Trường Ly Nhất Điểu, chàng lãnh lấy một chưởng đích đáng bật ngược ra ngoài.

Trong lúc ấy, Giang Thanh đang nằm sóng soài trên mặt đất, thì Vệ Tây lại gầm lên một tiếng, tung mình bay tới như một con chim khổng lồ sà xuống đỉnh đầu của chàng.

Trong lúc đó, Giang Thanh đã mửa ra một bụm máu tươi, mặt mày choáng váng, vừa thấy chiếc bóng của Vệ Tây sà xuống, vội cắn răng lăn tròn ra một bên, kêu lên khủng khiếp :

- Ông nuốt lời à? Đã hơn mười chiêu rồi!

Thân hình của Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây đang lơ lửng giữa không trung nghe câu nói ấy, bỗng buông ra một chuỗi cười ròn rã, chưởng lực của ông vừa mới tuôn ra thì cắn đánh ép làm cho vạt sang hai phía...

Hai tiếng bốp vang lên, hai miếng đá bên cạnh mình của Giang Thanh trúng chưởng nát ngướu như tương, bụi bay mù mịt. Giang Thanh kinh hoàng đến ríu lưỡi ra, hơi thở dồn dập, mặc máu căng thẳng gần như sắp đứt.

Còn Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây thì thẫn thờ đứng xuôi tay bên cạnh không biết ông ta đang hờn giận, đang ăn năn hay đang nghĩ gì nữa.

Ông mơ hồ không biết người trai xấu xí này chỉ dùng đi dùng lại hai chiêu quái dị mà tránh thoát dưới móng vuốt của tử thần. Ông ta vẫn ngửa mặt nhìn làn sương mỏng dần dần tan biến ở đầu non mà bàng hoàng như người nhập mộng.

Giang Thanh lúc bây giờ ngồi xếp bằng tròn nhắm mắt điều công dưỡng khí. Hai con hổ nãy giờ gờm nhau, lúc bấy giờ đều trầm mặc, một người ngửa mặt nhìn trời trầm tư mặc tưởng.

Trên gương mặt trong khoảnh khắc mà có trăm ngàn biến đổi, còn một người thì tâm tư phẳng lặng ngồi điều khí luyện công.

Cả hai dường như quyên hẳn việc mình đang trải qua một trận chiến kinh khiếp hãi hùng. Gần nửa canh giờ sau, Giang Thanh mới mở bừng đôi mắt dậy, đúng vào lúc Vệ Tây thình lình quát hỏi :

- Thằng nhỏ kia, hai chiêu lúc nãy có phải là Như Lai thần chưởng không?

Giang Thanh trợn trừng đôi mắt nhìn ông ta gật đầu.

Vệ Tây lại hỏi tiếp :

- Chưởng pháp tuyệt kỹ này có phải Nhất Tà, một trong ba người Nhất Tà, Song Phi, Tam Tuyệt chưởng hay không?

Giang Thanh suy nghĩ giây lâu rồi lại gật đầu.

Vệ Tây chắc lưỡi ngửa mặt lên trời lẩm bẩm :

- Thật là lạ lùng! Tà Thần nếu chưa chết thì phải hơn trăm tuổi, thật là khó tin...

Ông ta than thở một hồi rồi lại cúi xuống hỏi Giang Thanh :

- Mi tên gì?

Giang Thanh trả lời :

- Tại hạ tên Giang Thanh!

Vệ Tây hỏi tiếp :

- Tà Thần thật là chưa chết?

Rồi trên sắc mặt ông ta lộ vẻ thật là khó tả, than thở rằng :

- Hồi ấy uy danh của Tà Thần Lệ Vật Tà biết bao lừng lẫy trong sáu mươi năm trở về trước. Sau một trận chiến kinh khiếp bên bờ Tiêu Thủy, người ta ngờ rằng ông đã qua đời! Thật không ngờ ngày nay ông ta lại còn sống trên dương thế!

Giang Thanh nghe lời lẽ của Vệ Tây dường như nếu Tà Thần mà còn sống thì thật là một điều bất hạnh cho ông ta vậy.

Giang Thanh bất giác hỏi :

- Vệ lão tiền bối, xin cho phép tại hạ hỏi một điều :

chẳng hay nghĩa phụ tôi nếu còn sống trên dương thế thì có điều chi đáng làm cho tiền bối than thở như vậy?

Vệ Tây nghe hỏi giật mình đáp :

- Sao? Tà Thần là nghĩa phụ của ngươi à, lại một chuyện lạ...!

Ông ta suy nghĩ một hồi rồi lại chân thành nói tiếp :

- Thú thật sáu mươi năm về trước, khi mà tiếng tăm của Nhất Tà Song Phi Tam Tuyệt chưởng đang vang dội trong võ lâm, thì ta chỉ là một thằng con nít... nhưng... khi ta thành danh rồi, thì ba người này không còn nữa. Từ trước đến nay, ta thật không phục họ, nghĩ rằng chẳng qua là may mắn mà được chút hư danh thôi! Ta thật tiếc rằng

tại sao ta sinh trễ hai mươi năm, bằng không thì ta sẽ so tài với họ để phân cao thấp. Hừ! Gần đây, hai mươi năm nay ta ngang dọc trên giang hồ không gặp người đối thủ, tưởng rằng tài ba cao cường lắm...

Ông ta đưa mắt nhìn Giang Thanh thở dài, nói :

- Nào ngờ hôm nay ta gặp ngươi mà không chiếm đặng ưu thế. Ngươi chỉ biết được hai chiêu trong Như Lai thần chưởng mà lợi hại như vậy, nếu Tà Thần mà đến đây thì ta thật là không phải đối thủ của ông ta.

Giang Thanh nghe đến đây mới sực tỉnh thì ra Vệ Tây cũng vì chút hư danh mà e ngại nghĩa phụ chàng còn sống. Chàng than dài nghĩ thầm :

“Trên đời này con người bị bả hư danh làm cho hệ lụy thật quá nhiều!”

Chàng còn đang suy nghĩ thì Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây đã lấy lại sắc mặt bình tĩnh điềm đạm như xưa, hỏi :

- Lệ lão tiền bối chắc còn mạnh giỏi, ngươi đã lạy ông ta làm nghĩa phụ đã lâu mau rồi?

Giang Thanh không dám nói thật :

- Cám ơn tiền bối có lòng biết đến, nghĩa phụ của tôi vẫn mạnh giỏi như thường, còn tôi lạy người để làm nghĩa tử thì chỉ một tháng nay mà thôi!

Nói rồi rút miếng Châu Ngọc Hàn Cốt lệnh đưa ra khoe cho Vệ Tây xem.

Vệ Tây thò tay tiếp lấy ngắm xem, thấy trên mặt miếng thẻ bằng ngọc này có khắc ba lóng xương khô, trình bày thật tinh vi sắc sảo.

Vệ Tây lẩm bẩm :

- Đúng! Đây là tín vật của Tà Thần...

Ông ta mân mê một hồi rồi trả lại cho Giang Thanh, cười rằng :

- Ngươi hãy đứng dậy, ta sẽ truyền Thất Hoàn Trảm cho ngươi!

Giang Thanh mừng rỡ và dợm đứng dậy, thì lại loạng choạng suýt té vì khắp châu thân đang đau nhức vì những viết thương dồn dập.

Vệ Tây thấy vậy cười nói :

- À suýt nữa ta quên, ngươi đã bị Hỗn Nguyên khí công của ta làm cho thọ thương.

Giang Thanh nghe nói giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

“Té ra ban nãy mình đã bị Hỗn Nguyên khí công làm cho thọ thương.”

Vệ Tây cười nói :

- Không sao, để ta cho thuốc, sau mười hai ngày ngươi sẽ bình phục như xưa!

Nói rồi thò tay vào túi rút ra chiếc lọ trắng đổ ra một viên thuốc thơm tho ngào ngạt nhét vào miệng của Giang Thanh. Nuốt xong viên thuốc, Giang Thanh cảm thấy châu thân mát rượi, toàn thân thoải mái vô cùng. Chàng lại ngồi xếp bằng tròn điều công dưỡng

khí. Một lúc sau mới mở mắt thấy Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây đương nhìn chằm vào mình, trong ánh mắt lộ vẻ do dự bàng hoàng.

Ánh mắt của ông ta vừa chạm vào phải ánh mắt của Giang Thanh thì vội vàng lẩn trốn.

Giang Thanh biết đâu rằng trong lúc chàng đang nhắm mắt luyện công thì Vệ Tây mấy lần đã muốn tung ra sát thủ nhưng vì một chút do dự của ông ta mà Giang Thanh thoát chết.

Trong tâm tư của Vệ Tây đang có hai luồng tư tưởng tranh thủ với nhau, nửa muốn giết Giang Thanh để đoạt của quý, mà nửa lại mến phục cái người trẻ tuổi mà gan dạ này.

Trong lúc ông ta đang bàng hoàng do dự thì Giang Thanh cũng vừa luyện công xong.

Trường Ly Nhất Điểu như người sực tỉnh cơn mê, cười lớn nói :

- Ngươi hãy đứng dậy, thừa dịp nơi đây vắng người, ta truyền ngay Thất Hoàn Trảm cho ngươi!

Giang Thanh dạ rân một tiếng, rồi đứng dậy, coi theo điệu bộ của Vệ Tây mà học từng chiêu một.

Vệ Tây vừa biểu diễn, miệng vừa giảng giải phương pháp sử dụng và cái tinh diệu của Thất Hoàn Trảm.

Giang Thanh tập tung hết tinh thần để lãnh hội ý của Trường Ly Nhất Điểu. Thất Hoàn Trảm tuy chỉ vỏn vẹn có bảy chiêu, nhưng mà phức tạp vô cùng, biến ảo thiên hình vạn trạng. Sự cao thâm của nó thật là không thể nào đo lường cho được.

Gần hai canh giờ, Giang Thanh mới lãnh hội hết.

Chàng lại tuần tự biểu diễn thêm ba lần nữa cho Vệ Tây xem, ông ta mừng rỡ nói :

- Ngươi thật là thông minh cái thế, sau này tất có làm nên một việc lừng lẫy trong giới võ lâm.

Ông ta lại nói :

- Thôi chúng ta đi!

Giang Thanh tuy thấy lòng tốt của Trường Ly Nhất Điểu, nhưng cũng không dám tiết lộ chỗ ở của nghĩa phụ, nên lầm lũi đi theo ông ta.

Lúc ấy trời đã sáng hẳn, vừa đi Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây vừa hỏi :

- Sao mình mẩy nhà ngươi dính đầy máu như vậy?

Giang Thanh bèn thuật lại việc trong Tử Long bí huyệt cho Vệ Tây nghe.

Vệ Tây nghe xong suy nghĩ rất lâu, rồi mới “à” lên một tiếng :

- Không sao! Không sao! Con quái vật ở trong vũng nước đỏ đó tên là Ma Ly, mà nước đỏ trong đó gọi là Thoát Cơ Độc Giao. Nếu dính vào mình thì không bao giờ gột rửa ra được. Phải đợi đúng một năm sau, nó mới tự nhiên tróc ra và đem theo một lớp da của mình.

Giang Thanh nghe nói trong lòng kinh sợ, nghĩ rằng :

“Ta đã xấu xí rồi, nếu tróc thêm một lớp da nữa thì còn đâu...” Hai người vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ.

Bỗng thình lình Vệ Tây đưa tay ra phía trước chỉ vào một khe đá nói :

- Ai ngồi ở trong đó ra mau!

Câu nói chưa dứt thì đã vang lên một chuỗi cười đinh tai nhức óc. Một bóng người phi thân nhảy ra nhẹ nhàng như chiếc lá rụng.

Xem tiếp hồi 5 Giang Thanh lâm nạn

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Giang Thanh Lâm Nạn

Giang Thanh thấy vật bất giác thầm phục thính giác của Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây thật là bén nhạy.

Nhìn kỹ thấy đó là một người mặc một chiếc áo dài rách be rách bét nhưng rất sạch sẽ. Người này tuy thân hìn cao lêu nghêu, nhưng gương mặt vuông vắn, đầy vẻ uy nghi.

Vệ Tây thấy mặt người ấy vùng biến sắc nói :

- Ngỡ là ai... nào dè Cùng Hiệp Cát Tòng...

Người ấy nghe nói, mỉm cười :

- Không ngờ lại gặp Vệ huynh ở đây, mười năm xa cách phong độ của Vệ huynh vẫn không thay đổi!

Vệ Tây lạnh lùng nói :

- Ta năm nay sáu mươi tám tuổi rồi, đâu còn trai tráng như Cát huynh nữa.

Câu nói có vẻ khiêu khích. Cát Tòng nghiêm sắc mặt nói :

- Vệ huynh cũng chưa quên vụ án mười năm về trước sao? Sự thật khi ấy vì lệnh sư đệ quá khinh thường chứ không phải tôi cố tình gieo oán. Mặc dù lệnh sư đệ mất đi một cánh tay, nhưng Cùng Gia bang của chúng tôi phải bù lại bằng ba nhân mạng.

Vệ Tây cười gằn, nói :

- Cùng Gia bang chúng bây toàn là hạng buôn gánh bán bưng, ăn mày ăn chực. Ba nhân mạng đó làm sao có thể đánh đổi với một cánh tay của sư đệ ta?

Đến lúc này, Cát Tòng mới nổi giận quát :

- Xin Vệ huynh hãy cẩn trọng lời nói, việc này đã có Tiêu Như lão tiền bối điều đình xong rồi, chứ không phải Cùng Gia bang chúng tôi khiếp sợ đâu!

Trường Ly Nhất Điểu lại cười gằn :

- Đông Hải Trường Ly Đảo chúng ta cũng không bao giờ khiếp sợ chúng bây!

Cùng Hiệp Cát Tòng giận đến cực độ, buông ra một chuỗi cười kinh rợn nói :

- À... à vậy thì ngày nay Cát Tòng này xin cùng với Trường Ly Đảo đệ nhất cao thủ thử chơi vài chiêu!

Vệ Tây cũng buông ra một tiếng cười ngạo nghễ, nói :

- Tốt lắm! Tốt lắm! Vệ Tây này cũng muốn biết Bang chủ của Cùng Gia bang lợi hại tới đâu!

Cát Tòng bình tĩnh soạt chân xuống tấn đợi chờ. Ông ta dồn hết tâm trí vào việc ứng chiến, vì biết rằng Vệ Tây vốn có tiếng là người chưa hề gặp tay đối thủ.

Vệ Tây thong thả mỉm cười, nói :

- Cát bang chủ! Xin lỗi nhé...

Câu nói vừa dứt thì đã nhẹ nhàng lướt tới tuôn ra một chưởng nhanh như chớp.

Cát Tòng quát to một tiếng, đứng yên không trốn tránh, hai tay đưa ra theo thế tuần hoàn dùng sức mạnh chống lại với sức mạnh.

Vệ Tây nạt :

- Tốt!

Thình lình biến thế, thân hình ông xoay tròn lông lốc, hai tay đưa ra theo thế tuần hoàn dùng sức mạnh chống lại với sức mạnh.

Cùng Hiệp Cát Tòng cũng tung hoành song chưởng.

Thấy bóng chưởng bay lả lướt, cương khí vì vèo luôn, miệng khoát nạt để làm khiếp đảm đối phương.

Giang Thanh đứng xuôi tay bên cạnh nhìn xem mà mê mẩn tâm thần, những luồng gió mạnh từ trong trận chiến tỏa ra làm ta áo rách của Giang Thanh bay lất phất. Thấy hai người càng đánh càng hung, đều là những đòn sấm sét lại luôn miệng khoát nạt như trời long đất lở, thế thủ thế công đều khéo léo vô cùng.

Giang Thanh lấy làm lạ nghĩ thầm :

“Xem ông Cát Tòng này tuổi không ngoài bốn mươi, cớ sao nội lực lại hùng hồn và thâm hậu như vậy? Chống chọi với một tay vang danh thiên hạ như Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây mà không thấy kém sút chút nào...”

Sự thật Giang Thanh vì chưa rõ, chớ Cùng Hiệp Cát Tòng hồi hai mươi tuổi đã liên tiếp đánh ngã năm vị Đường chủ của Thanh Đàn bang, nhờ đó mà thanh danh nổi dậy. Chưa tới ba mươi tuổi thì được công cử lên làm chúa tể Cùng Gia bang.

Tuyệt học Du Anh chưởng và ba mươi sáu viên ám khí của ông ta nổi danh từ Bắc chí Nam. Mười năm về trước Cùng Gia bang xảy ra một việc xung đột với Trường Ly Đảo chẳng qua là một sự hiểu lầm mà thôi, nhưng hai bên đều cố gắng trui rèn võ công chuẩn bị một cuộc báo thù ghê gớm. Nhưng nhờ có một bậc lão thành Tiêu Như đứng ra hòa giải nên mới tạm êm...

Giang Thanh đứng xem hai tay cao thủ đáng đánh với nhau trên trăm hiệp, bỗng thình lình từ trên mõm núi sà xuống hai chiếc bóng đen. Một người hình thù vạm vỡ, mặt đỏ như gấc chín. Một người lại mặt trắng như sáp có một đôi mắt thật oai nghiêm.

Hai người này vừa xuất hiện vừa đưa mắt nhìn Cát Tòng, Vệ Tây rồi lại quay nhìn Giang Thanh trân trối.

Người mặt đỏ lớn tiếng rổn rảng như chuông :

- Ê thằng nhỏ, mày mang cái gì trên lưng đó?

Giang Thanh cáu tiết trả lời :

- Ngươi không cần biết đến!

Người mặt đỏ ha hả cả cười :

- Thằng nhỏ này thật không muốn sống rồi, dám chỏi lại với Xích Dương Phán Quan!

Câu nói chưa dứt thì người mặt trắng đã lạnh lùng nói :

- Đại ca! Tôi đã thấy rõ trên lưng nó một chiếc hộp bằng ngọc trắng, chắc là bảo vật trong Tử Long bí huyệt!

Tiếng nói của người này lạnh lùng khôn tả. Giang Thanh nghe qua thấy làm khó chịu.

Người mặt đỏ lại nói lớn :

- Đừng nói dài dòng, ta cứ lấy bảo vật này trước đã!

Giang Thanh cả giận quát :

- Hai người thật là ngạo mạn!

Người mặt đỏ trả lời :

- Hôm nay ta cho ngươi biết mùi vị của Âm Dương song phán.

Nói rồi chồm tới chộp Giang Thanh, nhưng người mặt trắng đã lẹ làng bước tới nói :

- Đại ca! Khoan đã, hãy xem hai người đang đấu với nhau kia công lực quả là phi phàm. Nếu là đồng bọn với tên này thì thật là khó xử cho chúng ta.

Người mặt đỏ nghe nói giật mình quay lại nhìn, rồi cau mày nói :

- Ngươi đừng quên lời của Giáo chủ rồi sao? Bất luận đối phương có võ công cao cường đến đâu, ta tin chắc không dám rờ đến Linh Xà giáo của chúng ta.

Người mặt trắng lắc đầu lui ra.

Người mặt đỏ trợn mắt quát :

- Thằng kia! Nạp bảo vật tới đây!

Câu nói chưa dứt thì đã tung mình nhảy tới áp đảo Giang Thanh.

Giang Thanh đã sẵn sàng ứng chiến, vừa thấy đối phương xuất thủ, bình tĩnh đưa tay đánh ra một chưởng.

Trong một tiếng bùng dữ dội, người mặt đỏ bị chưởng lực của Giang Thanh chỏi ngược trở lại. Còn Giang Thanh cũng cảm thấy đối phương nội lực thật là thâm hậu, đảo lùi lại ba bước.

Người mặt đỏ hết sức kinh dị, nhưng lại gầm lên một tiếng rồi chờn vờn nhảy xổ tới...

Phần Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây tuy đang đấu nhau kịch liệt với Cùng Hiệp Cát Tòng, nhưng từ khi Âm Dương song phán xuất hiện, xưng là người của Linh Xà giáo và đọ chưởng với Giang Thanh, ông ta đều thấy cả.

Trong thâm tâm của ông ta vẫn còn thèm thuồng hai món bảo vật trên mình của Giang Thanh, nhưng vì đã có lời hứa từ trước nên ông không thể nuốt lời mà cướp trong tay chàng được.

Nhược bằng món đồ này mà bị kẻ thứ hai giựt đi, thì ông ta có thể dùng võ lực để cướp lại, như vậy danh chánh ngôn thuận không sợ người đời chê cười là nuốt lời nữa.

Cùng Hiệp Cát Tòng tuy rằng võ công cao siêu, nhưng so với Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây còn kém hơn một bực, trận chiến đang đến hồi cam go quyết liệt, thình lình cảm thấy Vệ Tây nới lỏng vòng vây, trong lòng lấy làm lạ.

Té ra Vệ Tây vì có ý định mâu thuẫn như vậy nên không muốn kết thúc trận đấu. Ông ta cố ý tiết kiệm tinh lực của mình ngỏ hầu chúc nữa đối phó với người giựt được báu vật trên tay của Giang Thanh.

Trong lúc đó thì Giang Thanh đã đấu với Xích Dương Phán Quan trên năm mươi hiệp. Nếu luận về võ công thì Giang Thanh không bằng người này, nhưng nhờ có nội lực thâm hậu và Lăng Ba chưởng quá ư tinh vi huyền diệu nên chưa lộ vẻ kém sút.

Người mặt trắng đứng bên cạnh tỏ vẻ rất khó chịu.

Xích Dương Phán Quan thấy trên năm mươi hiệp mà đối phương vẫn còn lúc công lúc thủ như thường, ông ta lấy làm cả giận, thình lình thay đổi lối đánh một cách mạnh bạo tấn công dồn dập bằng những chiêu thuộc ngoại công...

Giang Thanh bỗng dưng cảm thấy áp lực của đối phương tăng lên, chàng ngửa mặt hú dài một tiếng, dùng hết bình sanh sở học tung ra những ngón đòn lạ.

Chỉ thấy thân hình của chàng quay long lóc như một trận cuồng phong, quyền cước tuôn ra ào ào như nước tràn sóng vỗ theo tuyệt kỹ Thất Hoàn Trảm mới học được của Trường Ly Nhất Điểu.

Xích Dương Phán Quan rú lên một tiếng. Thì ra hắn đã trúng đòn bật ngửa, lảo đảo lùi lại năm bảy bước, may nhờ hắn có luyện môn Thiết Bố Sam bằng không thì đã đi đời.

Giang Thanh đánh trúng đối phương một chiêu, trong lòng đắc chí vừa muốn thừa thế lướt tới trảm vào huyệt Khúc Trì của Xích Dương Phán Quan, bỗng nhiên sau óc nổi lên tiếng gió vì vèo.

Tuy trong lòng kinh sợ, nhưng chàng cũng kịp thời quay phắt mình lại tuông ra một lúc ba đấm và ba đá.

Người đánh lén chính là Bạch Diện Âm Sát Phán Quan. Hắn không ngờ Giang Thanh phản ứng bén nhạy như vậy. Trong chớp mắt đã bị Giang Thanh phản công bật ra ngoài vòng chiến.

Thình lình Xích Dương Phán Quan la lớn :

- Nhị đệ coi chừng đó là Thất Hoàn Trảm của Trường Ly Nhất Điểu!

Hay là ông ta chưa phát giác Trường Ly Nhất Điểu có mặt nơi đây?

Giang Thanh buông ra một tiếng cười nhạt, rồi nhảy xổ lại tấn công.

Chính vào lúc ấy, bên ngoài thung lũng vang lên một tiếng hú dài. Tiếng hú vang vang đồng vọng nghe thật hùng hào khí khái. Tiếng hú chưa dứt, thì một bóng mờ đã bay vèo tới.

Cả năm người có mặt tại đây thảy đều giựt mình kinh dị quay đầu nhìn lại, thấy đó là một lão già mặc áo xám tuổi ngoại ngũ tuần.

Ông ta có một gương mặt thật là nghiêm trang và lạnh lùng. Ông quắc mắt nhìn một lượt tất cả năm người, rồi hỏi :

- Bọn ngươi có thấy lão đệ của lão không?

Vệ Tây và Cát Tòng đang đánh vùi với nhau nên không lên tiếng trả lời. Còn Giang Thanh và Âm Dương song phán thì thảy đều ngừng tay lại.

Người mặt đỏ nóng nảy quắc mắt trả lời :

- Tên già này ở đâu đến đây, em mình mà giữ không được thì còn hỏi ai?

Lão già mặc áo xám lạnh lùng nhìn Xích Dương Phán Quan, thấy ông ta mặc áo vàng, trên mặt lộ vẻ không vui, ông nghiêm trang nói :

- Ta xem cách ăn mặc của ngươi, chắc là người của Linh Xà giáo?

Lão ngửa mặt nhìn trời, lạnh lùng nói :

- Nhác trong thấy bộ mặt của hai ngươi, ta đã biết đó là Âm Dương song phán Quách Nhiệm và Tang Vinh chớ gì?

Âm Dương song phán nghe nói bất giác giật mình, không ngờ lão già này lại biết rõ lai lịch của mình.

Quách Nhiệm chưa kịp trả lời, thì Tang Vinh đã nói :

- Âm Dương song phán thì sao? Chắc nhà ngươi muốn sao tài chứ gì?

Lão già áo xám buông tiếng cả cười :

- Ha ha! Nhà ngươi cũng muốn sao tài với Bạch Hồ à?

Hai tiếng Bạch Hồ vừa thốt ra thì Âm Dương song phán thảy đều kinh hoàng thất sắc.

Còn đang bàng hoàng ngơ ngác thì Bạch Hồ đã quay lại hỏi Giang Thanh :

- Ngươi có thấy lão đệ ta là Dư Khai Minh chăng?

Giang Thanh ngần ngừ nói :

- Tôi có gặp ông ta ở ngoài Tử Long bí huyệt, nhưng mà... nhưng mà...

Bạch Hồ nghe nói mặt mày biến sắc hỏi :

- Nhưng mà sao, nói mau!

Giang Thanh nghe khẩu khí ngạo mạn của ông này trong lòng bất mãn, nhưng cũng cố nhịn, nói :

- Ông ta chết rồi!

Bạch Hồ nghe bốn tiếng này liền thét lên một tiếng rợn người, nhảy xổ tới tấn công vào giữa ngực của Giang Thanh như vũ bão.

Giang Thanh bất ngờ suýt nữa đã bị thương, nhưng nhờ lanh chân nên kịp thời lách khỏi. Bạch Hồ đánh hụt một chưởng, lại tấn công liên tiếp.

Âm Dương song phán Quách Nhiệm và Tang Vinh đứng một bên há mồm kinh dị.

Bỗng thình lình hai người tấy nhìn nhau ra hiệu, rồi bất thần mở thế gọng kềm chia ra tả hữu tấn công Bạch Hồ. Thì ra hai người ấy hiểu lầm Bạch Hồ mượn cớ để cướp lấy báu vật trên mình Giang Thanh.

Trong chớp mắt, sáu người ấy chia ra làm hai nhóm đấu chiến với nhau quyết liệt dưới thung lũng.

Chỉ thấy cát bay đá chạy mù trời, quyền cước tung ra như vũ bão, kèm trong nhưng tiếng khoát nạt vang trời của hai nhóm người đang quần thảo với nhau.

Vệ Tây thấy chiến cuộc lan tràn như vậy lòng mừng khấp khởi, càng thêm nới rộng vòng vây, vừa đánh trong lòng ông vừa nghĩ thầm :

“Bạch Hồ là một tay quái kiệt ở Trung Nguyên, người này mà xuất đầu lộ diện thì bảo vật của Giang Thanh sợ cầm không vững.”

Cùng Hiệp Cát Tòng tuy cũng muốn được bảo vật trong huyệt Tử Long, nhưng tánh tình ông ta lãnh đạm, việc đắc thất không màng, nên trước tình cảnh này mà trong lòng ông ta vẫn ung dung hòa hưởng.

Ông ta dồn hết tâm tư để tránh chiến với Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây. Do đó, đôi bên vẫn cầm đồng ngang ngửa.

Còn Giang Thanh đấu với Bạch Hồ vừa cảm thấy nguy cấp, bỗng thình lình Âm Dương song phán mở thế gọng kiềm chạy vào trợ chiến.

Bạch Hồ trông thấy cả cười, mở rộng vòng vây, trong chớp mắt cả ba người đều lọt vào tầm uy hiếp của ông ta.

Kể từ khi Âm Dương song phán nhảy vào vòng chiến, thì Giang Thanh cảm thấy dễ thở, tuy vậy chàng vừa cầm cự với Bạch Hồ mà cũng hết sức đề phòng Âm Dương song phán.

Cuộc chiến thú vị này kéo dài gần một canh giờ đồng hồ, Giang Thanh càng đánh càng lần lần núng thế, trong bụng nghĩ thầm :

“Ba người này bất cứ ai thắng cũng đều bất lợi cho ta.

Họ chỉ vì bảo vật trong Tử Long bí huyệt mà đến đây.”

Chàng lại nghĩ tiếp :

“Ở đây chỉ có Vệ Tây là người giúp ta đắc lực nhất...”

Chính vào lúc đó Bạch Hồ kích vào giữa mặt Giang Thanh một chưởng. Chàng vừa chống trả vừa nhảy tạt sang một bên để tránh cái đá phi thường lợi hại của lão vừa tung ra theo phía dưới.

Chàng liếc mắt nhìn thân hình lã lướt của Vệ Tây mà nghĩ thầm :

“Rõ ràng Vệ tiền bối đã có thể hạ được Cát Tòng, nhưng tại sao không dùng hết toàn lực...? A, hay là ông ta đợi cho người khác cướp bảo vật trong người ta rồi mới ra tay cướp lại?”

Vừa nghĩ đến đây, Giang Thanh toát mồ hôi lạnh quyết định chộp lấy cơ hội để quất ngựa truy phong.

Chính vào lúc đó thì bốn bàn tay của Âm Dương song phán đồng một loạt đánh sả vào Bạch Hồ.

Giang Thanh vội vàng lách mình lọt ra ngoài vòng chiến, vừa mới xem thoáng qua ai cũng cho là Giang Thanh trốn đòn của Âm Dương song phán, nhưng thực ra thân hình của chàng vừa chấm đất thì nhún mình nhảy vọt lên thêm một cái nữa, làm cho chàng đã thoát ra ngoài trên sáu trượng.

Thình lình vang lên một tiếng bốp rợn người, một chiếc bóng trắng mờ bay theo Giang Thanh bén gót. Khẽ quay đầu nhìn lại, Giang Thanh thấy chính đó là Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây.

Té ra Vệ Tây luôn luôn để hết tinh thần lén nhìn chiến cuộc của bốn người. Vừa thấy Giang Thanh thoát chạy, liền tống cho Cát Tòng một chưởng rồi đuổi theo.

Lúc ấy, mọi người đều kinh hoảng, Xích Dương Phán Quan Quách Nhiệm la lên :

- Con mồi chạy rồi! Mau rượt theo!

Tiếp theo vừa dứt lời, thì thân hình của hắn đã bắn vọt ra trên bốn trượng. Âm Sát Phán Quan Tang Vinh cũng vừa rượt theo vừa nói với Bạch Hồ :

- Ngươi mà không bắt thằng nhóc đó lại thì sẽ biết tay Linh Xà giáo chúng ta!

Bạch Hồ cười rang rảng, trả lời :

- Khà khà... nếu bắt người này không được, lão phu sẽ lấy đầu hai ngươi để bù lại sinh mạng của em ta!

Tang Vinh nghe nói quát mắng om sòm, nhưng chân không dừng bước đuổi theo ráo riết.

Trong chớp mắt, bọn người chạy đi tứ tán, chỉ còn lại một mình Cùng Hiệp Cát Tòng ung dung ngồi xếp bằng tròn híp mắt để điều công chữa trị vết thương bị Vệ Tây đánh trúng ban nãy.

Lúc bấy giờ, Giang Thanh đã chạy đến một phiến thạch nhũ, quay đầu nhìn lại thấy Vệ Tây chỉ còn cách mình ba trượng mà thôi. Giang Thanh bay hồn bạt vía, liền lẩn trốn sau phiến thạch nhũ.

Chàng tức tốc nhảy tạt sang một bên để lẩn trốn, nhưng chân chưa chấm đất thì đã rú lên một tiếng kinh khiếp, vì quá gấp rút nên không biết chỗ đó là một vũng sình lầy lội.

Trong lúc vạn phần nguy cấp, Giang Thanh ngửa mặt lên trời hớp lấy một hơi dưỡng khí, rồi thừa khi mũi chân vừa chấm tới mặt sình vừa quát to một tiếng, cất mình bay bổng trở lên, vừa mãn trớn chàng lại cắn răng lộn mèo thêm một cái nữa để lấy đà rồi bay ngược trở vào bờ bên kia.

Chính vào lúc ấy thì Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây cũng trờ tới, ông ta dừng chân lại bên mé vũng mà thẫn thờ suy nghĩ :

“Thằng nhỏ xấu xí không biết nó học được phép thuật gì mà có thể vượt qua một khoảng cách trên mười trượng như vầy”.

Đôi mắt Vệ Tây vừa sáng rực lên, cũng quát to một tiếng nhảy vào giữa vũng sình, khi chân vừa chạm vũng ông ta mượn lấy mặt sình mỏng mẻo lầy lội đó làm điểm tựa, rùn chân nhảy thêm một cái cũng vượt sang bờ bên kia.

Trong lúc đó, Bạch Hồ cũng trờ tới thấy vậy không do dự, ông nhảy vụt ra giữa hồ rồi vung hai ống tay áo ra đánh vút vào không gian một cái để mượn trớn rồi cũng nhảy vọt sang bên kia nốt.

Còn Âm Dương song phán tự xét mình không có bản lĩnh cao kỳ như vậy, nên phải chạy vòng theo mé mà rượt theo.

Bấy giờ, Giang Thanh đã vọt ra ngoài mười trượng, chàng bỗng nhiên thấy phía trước có một phiến đá khổng lồ tựa vào vách núi, vội vàng bắn mình nhảy tới quát to một tiếng, cất mình bay bổng lên trên sáu trượng, vừa mân trớn, chàng lại thở hắt ra một hơi dài, hai

bàn tay nhấn mạnh vào khoảng không một cái, thân hình lại bắn lên cao thêm bốn trượng nữa. Nhờ đó mà đứng được lên trên mõm đá.

Ngỡ là thoát nạn, nhưng chân chưa kịp đứng vững thì một chuỗi cười nho nhỏ rót vào tai, Giang Thanh quay đầu nhìn lại thấy trên mõm đá có một chiếc cầu bằng đá cheo leo bắc đi vào một cửa động nho nhỏ tối om om, trước cửa động đang có một lão già gầy gò ốm yếu mặc chiếc áo đen đứng đấy.

Giang Thanh thấy ông này râu tóc bạc phơ, gương mặt thật là đanh ác. Chàng kinh sợ nghĩ thầm :

“Lối ăn mặc của lão già quen thuộc... ờ ờ... phải rồi thật giống hệt với Kiềm Linh song my.”

Ông này ngắm Giang Thanh, lạnh lùng hỏi :

- Tam đệ của ta là Chu Côn bị mi đã thương, có phải không?

Giang Thanh trợn mắt quát :

- Phải! Chính họ ra tay trước.

Lão già vẫn lạnh lùng :

- Còn Nhị đệ Cửu Kỳ đâu?

Giang Thanh đáp :

- Ông ta bị chim thần vờn cho mệt nhọc quá sức, rồi lại đấu chiến với ta nên đã vùi thây trong Tử Long bí huyệt rồi!

Lão già thở dài một cách bi thảm, nhìn chằm vào sau lưng của Giang Thanh nói :

- Vậy bảo vật trong Tử Long bí huyệt đã về tay mi rồi à...?

Giang Thanh khẽ gật đầu.

Té ra lão già này đích thị là lão Đại trong Kiềm Linh tam my, tên Hồ Đồng.

Hồ Đồng vì đến trễ, nên tới Tử Long bí huyệt thấy hai xác chết nằm đó, trong đó có một người là Tam đệ Chu Côn của mình. Ông ta hết sức kinh hoàng, lập tức cứu trị và hỏi rõ nguyên do.

Châu Côn thưa lại tự sự. Hồ Đồng nghe qua vừa muốn xông vào Tử Long bí huyệt, nhưng nhìn ánh trăng biết rằng gần hết giờ nên không dám mạo hiểm. Hồ Đồng sợ rằng nếu tháo thứ mà vào sợ lỡ lạc đường thì trở ra không được, lại Châu Côn đang bị trọng thương cần chữa trị ngay. Do đó, lão ôm Châu Côn chạy đi tìm chỗ vắng vẻ để chữa trị.

Hồ Đồng xếp đặt Châu Côn yên ổn, rồi mới trở lại thám thính. Ông ta nhìn xem địa thế phiến đá này cao lớn, đứng trên đó có thể nhìn bao quát hết cả thung lũng, nên leo lên đó trông chừng bốn phía, vì vậy mà cuộc chiến nãy giờ đều lọt vào cặp mắt của ông ta.

Và thình lình ông thấy một người máu me đầu đìa nhảy vọt lên chỗ lão đang đứng. Hồ Đồng là một tay lão luyện giang hồ, nhìn thấy diện mạo của Giang Thanh đã độ chừng rằng chàng chính là người đã được bảo vật trong Tử Long bí huyệt.

Giang Thanh nhác thấy lão già, đôi mắt tỏa hào quang lóng lánh, sắc diện không phải người ngay, nên trong lòng hết sức đề phòng.

Trong lúc đó, dưới phiến đá vang lên những tiếng khoát nạt rền trời, dường như những tay cao thủ đã mở ra một cuộc đấu chiến

kinh hoàng bên dưới đó...

Hồ Đồng chớp nhanh cặp mắt, nở một nụ cười đanh ác, đột nhiên trượt chân lướt tới trước mặt Giang Thanh điểm hai ngón thần tốc vào huyệt Hồn Môn và Cách Khải.

Giang Thanh đang trầm tư mặc tưởng tìm kế thoát thân. Hồ Đồng đánh lén chàng hoàn toàn không hay biết, mãi đến khi ngón tay của hắn ta chạm vào áo, chàng mới giật mình sực tỉnh, nhanh như chớp xoay mình trở bộ tuôn ra chiêu Phật Quan Sơ Hiện để hộ thân.

Trong tiếng gió dậy lên ào ạt, rú lên hai tiếng kinh hoàng, Giang Thanh đã lánh thoát huyệt Cách Khải, nhưng mà huyệt Hồn Môn đã bị đối phương điểm nhằm.

Xương sống của chàng vùng lạnh toát như đồng, một cảm giác khó chịu xâm chiếm tâm can, liền sau đó chàng hộc ra một búng máu tươi, mặt mày choáng váng.

Còn Hồ Đồng thì sau khi điểm trúng một ngón rồi, bồng thình lình trước mặt mình xuất hiện như trăm nghìn bàn tay của đối thủ, một luồng kình lực kinh khiếp đập tới chụp lấy cả thân hình. Ông ta liên tiếp tung ra ba chưởng để tháo thân.

Nhưng mà chưởng pháp của đối phương thật là lạ lùng hết sức, trong chớp mắt Hồ Đồng đã lãnh một chưởng mạnh bạo như bị đập bằng một chiếc búa khổng lồ. Ông ta hổn hển lảo đảo thối lui ba bước, rồi cũng hộc ra một bụm máu tươi.

Ông ta mặt xanh như tàu lá, ngồi bệt xuống đất xếp bằng tròn để điều công dưỡng khí.

Còn Giang Thanh thì ngửa mặt lên trời làm liên tiếp mấy hơi hô hấp để cho tinh thần tỉnh táo, vừa dợm muốn chạy thì một chuỗi cười rang rảng lại vang lên, hai chiếc bóng đen từ đâu lại bay đến đáp xuống trước mặt chàng.

Giang Thanh định thần nhìn kỹ, thấy đó là hai người quen thuộc: Vệ Tây và Bạch Hồ.

Giang Thanh cả sợ lảo đảo lùi lại, phía sau chàng là một cái vực sâu thăm thẳm, bên trên chỉ bắt bằng một chiếc cầu đá con con.

Trường Ly Nhất Điểu đứng khoanh tay một cách ung dung bình tĩnh, trên môi nở một nụ cười khó hiểu. Còn Bạch Hồ thì vừa đứng vững liền nạt lớn :

- Thằng ma lem kia, ngươi hãy đền mạng cho đệ đệ của ta!

Nói rồi dợm muốn động thủ.

Giang Thanh lúc này tinh thần bấn loạn, khắp châu thân ê ẩm vì những vết thương dồn dập liên miên, chàng biết rằng mình đứng ở đây đã lâm vào tình thế cùng đồ mạt lộ, nên la lớn :

- Bạch lão tiền bối, lệnh đệ đâu phải do tại hạ giết mà phải thanh toán với tại hạ!

Bạch Hồ gào thét :

- Không phải ngươi, chớ ai? Nói mau!

Giang Thanh vừa muốn trả lời thì từ phía dưới lại bay thêm lên hai bóng người nữa, đó là Âm Dương song phán. Chàng cơ hồ nghẹt thở. Bạch Hồ hối thúc bên lưng :

- Là ai, là ai... nói mau?

Giang Thanh trả lời :

- Là... Cửu...

Nghe tới đây, Hồ Đồng hét lên một tiếng nảy lửa, tung song chưởng ra dùng hết sức bình sanh đánh ập vào mặt Giang Thanh một đòn sấm sét.

Bởi vì hắn biết nếu Giang Thanh mà thổ lộ việc này do Cửu Kỳ gây ra thì sẽ có nhiều vụ rắc rối, cho nên hắn ta tức khắc tung sát thủ để ém nhẹm Giang Thanh.

Giang Thanh không kịp phòng hờ, trong lúc kinh ngạc vội vàng giơ song chưởng ra chống lại. Hai luồng kình lực đập vào nhau, Giang Thanh rút lên một tiếng thảm thiết té ngửa vào cái vực sâu thăm thẳm.

Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây và Bạch Hồ vội vàng lướt tới chụp lấy chàng, nhưng đều chỉ chụp vào khoảng không...

Giang Thanh đang bị thương khắp mình mẩy, nhưng nhờ có một ý chí cang cường mãnh liệt và một nội lực hùng hậu, nên cố gắng gượng tới giờ phút này.

Giờ đây chàng lại rơi xuống một cái vực sâu muôn trượng, cảm thấy đầu óc choáng váng, thần trí mơ màng.

Hai bên tai Giang Thanh gió dậy ào ào, mơ màng nhìn thấy dưới đáy vực dường như có người đang đốt một ngọn lửa cháy lên phừng phực, một thứ ánh sáng đỏ hồng đập vào mắt của Giang

Thanh, thân hình của chàng cứ như thế mà rơi xuống... rơi xuống... rơi xuống mãi...

Xem tiếp hồi 6 Thần Hỏa Luân Hồi

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thần Hỏa Luân Hồi

Giang Thanh cảm thấy thân hình lơ lửng giữa từng không, như dật dờ ngoài biển cả, bốn bên gió dậy ào ào, càng xuống thần trí càng điên đảo quay cuồng...

Nhưng chàng cũng cố gắng quờ quạng hy vọng bấu víu vào một vật gì để cho mình được sống sót, nhưng tứ bề vẫn toàn là không khí...

Nhướng mắt nhìn vào phía dưới thấy có một vùng ánh sáng đỏ ngời hắt lên.

Càng xuống sâu, nhìn càng tỏ rõ, thấy đó là một đám lửa đang cháy bập bùng theo hình lục giác. Cảnh tượng thật là huy hoàng ngoạn mục. Khi thấy thân hình của mình xuống gần sát đất, Giang Thanh thình lình quát to một tiếng cắn răng lộn mèo giữa từng không rồi nhún mình ngảy vọt trở lên.

Thật ngoài sự tưởng tượng của Giang Thanh, có lẽ nhờ hai huyệt Nhiệm Đốc đã được đả thông nên thân hình của chàng nhớm lên chừng nửa trượng.

Ý niệm sinh tồn của loài người bừng dậy trong lòng của Giang Thanh, vì dùng sức quá độ nên chàng choáng váng mặt mày, rồi rơi phịch xuống trên đống lửa.

Ánh lửa sáng ngời vẫn bốc lên phừng phực, Giang Thanh vẫn im lìm nằm mê man trong đó.

Lẽ ra thì Giang Thanh phải cháy ra thành tro bụi, nhưng lạ lùng thay một cảm giác thoải mái xâm chiếm tâm can chàng. Giang Thanh im lìm nằm rất lâu... rất lâu...

Bỗng nhiên trong đống lửa nổi lên những tiếng lách tách liên hồi, ánh lửa lần lần dịu lại, rồi cách không bao lâu nó tắt hẳn...

Ánh lửa tắt rồi mà trong vực bấy giờ lại sáng sủa vô cùng, vách đá tứ bề trắng trẻo, hào quang lóng lánh.

Giang Thanh, người con trai gian nan khốn khổ đó bây giờ nằm giữa đáy vực, hơi thở điều hòa, dường như đang ngủ một giấc ngon lành vậy.

Nhưng mà một việc kỳ quái lạ lùng lại xảy ra...

Thì ra những tia máu đỏ bám đầy mình Giang Thanh giờ đã bị ngọ lửa hồng đốt mất, toàn thân của chàng bây giờ trắng trẻo mịn màng.

Trên gương mặt trắng như ngọc của chàng, chỉ thấy một chiếc sống mũi dọc dừa vừa nổi bật lên giữa hai đường chân mày thanh tú. Phía dưới là một cái miệng với đôi môi hồng đỏ, thoáng hiện một nét cười tươi.

Đây là Giang Thanh sao?

Đấy là Giang Thanh! Con người xấu như ma trơi, từng bị người đời phụ bạc mà ngày nay bỗng biến thành một chàng trai khôi ngô tuấn tú, diện mạo phi phàm.

Bỗng nhiên, Giang Thanh thở dài khẽ cựa mình mở mắt ra. Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt chàng là bên trên có một cái cửa động đen ngòm.

Giang Thanh lẩm bẩm :

- Lạ lùng quá, đây là đâu, đám lửa ban nãy đâu rồi?

Mình còn sống hay sao? Đây là đời hay là mộng? Chàng sờ soạng véo vào bắp vế mình một cái thật mạnh.

Thình lình chàng nhảy nhổm gào lên :

- Ủa ta còn sống... còn sống!

Trong lòng chàng nổi lên một cơn vui mừng tột độ.

Nhiều câu hỏi lởn vởn trong tâm trí :

- Tại sao lửa đốt ta không cháy?

- Những vết thương của ta bây giờ cũng đã lành lặn một cách đột ngột... sao vậy?

Chàng đảo mắt nhìn tứ phía, thấy bốn bên là vách đá trắng ngời, tứ bề kín mít không một lối ra.

Không biết làm sao, chàng đành ngồi xếp bằng tĩnh tọa để dưỡng thần.

Việc xảy ra càng làm cho chàng vừa kinh dị vừa vui sướng, vì toàn thân huyết mạch lưu thông tuần hoàn một cách trơn tru, ngoài sự tưởng tượng của chàng.

Tâm trạng của Giang Thanh bấy giờ thật là thanh thoát. Người luyện thần mà đến mức Thần Du, Thái Hư, Linh Đài, Không Minh, Tam Tọa, Tụ Đỉnh, Ngũ Khí, Triều Nguyên thì cũng như vầy là cùng.

Trong lúc ấy, bên ngoài hắt vào một ít ánh sáng của mặt trời, có lẽ một ngày mới lại bắt đầu.

Thình lình chàng vội vàng mò ra sau lưng thì ra nãy giờ vì quá vui mừng nên quên bắn những báu vật trong Tử Long bí huyệt. Bấy giờ xét lại thấy vẫn còn nguyên vẹn, trong lòng hết sức mừng rỡ.

Bất ngờ ánh mắt của Giang Thanh chạm vào bàn tay của mình, nhác thấy làn da của mình giờ đây bỗng nhiên trong như ngọc trắng như ngà...

Hết sức kinh dị, Giang Thanh tự hỏi :

- Ủa, đây là bàn tay của ta sao?

Rồi lại nhìn xuống ngực, xuống bụng của mình, chàng thấy dưới manh áo rách lộ ra một làn da trắng tinh như tuyết. Chàng thẫn thờ nghĩ ngợi, hết sức kinh mang đưa tay sờ lên mặt mày thấy trơn tru bóng nhoáng...

Một dòng lệ từ từ ứa ra, có lẽ vì quá vui sướng vì việc xảy ra quá mức hy vọng của chàng. Qúa mừng chàng bỗng đứng phắt dậy cất lên một tiếng cười dài thật bi hùng tráng lệ. Tiếng ngân vang vang đồng vọng, như rồng ngân biển Bắc, như phụng gáy đầu non.

Giang Thanh vừa dứt tiếng thì một dòng lệ nóng đã ứa ra trên mặt ngọc có lẽ vì sung sướng quá.

Lau xong ngấn lệ, Giang Thanh ngủa mặt nhìn cái cửa động đen ngòm ở phía trên, cách chỗ mình đứng chừng ba mươi trượng.

Có kinh nghiệm về lối nhảy cao, Giang Thanh tin chắc mình có thể vượt nổi, chàng vội vận khí bỗng cảm thấy thân hình nhẹ lâng lâng. Giang Thanh cả mừng, rúng mình nhảy vọt lên một cái, nhanh như tên bắn.

Cái nhảy đó đã đưa Giang Thanh lên trên bảy trượng. Sau một tiếng hú dài bi tráng, chàng đưa mũi giày ra chỏi vào vách đá, rồi lại quát to một tiếng, nhấn mạnh một cái cho thân hình bay vụt lên phiá trên một lần nữa...

Giang Thanh có biết đâu đó là phép Lăng Không Hư Độ trong võ lâm. Làm như vậy chừng bốn năm lần thì thân hình chàng đã trồi lên tới chỗ mõm đá mà Hồ Đồng đang đứng hôm trước.

Chàng đứng trên chiếc cầu đá cheo leo muôn bề gió lạnh, cảm thấy hết sức nguy hiểm.

Giang Thanh rảo mắt nhìn xem bốn phía, thấy đâu đó im lìm vắng ngắt, cảnh tượng thật đìu hiu quạnh quẽ.

Vì lúc này tinh thần sảng khoái, Giang Thanh nhìn sơ qua địa thế thấy bên kia dường như là con đường cũ mình rơi xuống khi xưa.

Cả mừng Giang Thanh tung mình bay xuống như một con chim đại bàng vỗ cánh giữa từng không.

Đáp xuống đất rồi, Giang Thanh đi lần về phía trước.

Bỗng nhiên chàng rú lên một tiếng vui mừng, thì ra mối dây thòng chàng xuống, bây giờ đang nằm ở trước mắt...

Không dám chần chờ một phút giây nào nữa, Giang Thanh nắm lấy sợi dây phăng lên, phăng lên bằng một tốc độ kinh hồn.

Trong chớp mắt, cái thân hình thanh tao của Giang Thanh đã khuất dạng trong lớp sương mờ huyền ảo. Và cửa động Tuyệt Duyên đã hiện ra trước mắt chàng.

Một cảm giác phấn khởi lạ lùng xâm chiếm tâm tư của Giang Thanh như một tên lãng tử trở về quê cũ, gặp lại miếng vườn xưa, ngôi nhà cũ của mình. Chàng hú vài tiếng rồi bay mình vào trong động.

Bấy giờ đôi mắt của Giang Thanh đã tinh tường lắm, nhác trông thấy trong tận cùng đáy động, nghĩa phụ của mình đang xếp bằng ngồi đấy.

Lão chợt hiểu Giang Thanh đã về đến, run rẩy đưa hai cánh tay gầy gò ra bá chặt lấy chàng.

Giang Thanh nước mắt như mưa, kêu lên :

- Nghĩa phụ!

Rồi phủ phục vào lòng của Tà Thần, nghẹn ngào nức nở.

Tà Thần ôm cứng lấy Giang Thanh, từng giọt nước mắt nóng hổi rơi trên tóc chàng.

Lão run rẩy :

- Con! Con có phải là Giang Thanh, ta đợi con lâu lắm rồi!

Giang Thanh nức nở trả lời :

- Giang Thanh bất hiếu đã trở về đây...

Lệ Vật Thần hỏi :

- Mấy hôm nay con gặp những gì?

Giang Thanh vẫn nằm trong lòng của Tà Thần, thao thao bất tuyệt kể lại từ đầu chí cuối.

Nghe xong, Tà Thần trầm ngâm rất lâu rồi mới nói :

- Ngọn lửa kỳ dị đó, chắc có lẽ là Luân Hồi Thần Hỏa... Trời! Vì ta mà con phải lao đao lận đận...

Giang Thanh còn chưa trả lời, thì Lệ Vật Thần hậm hực nói :

- Có một ngày nào ta gặp lại mấy tên Trường Ly Nhất Điểu, Bạch Hồ, Âm Dương song phán gì đó, ta sẽ xé xác chúng ra làm trăm mảnh... Hừ! Còn cái tên Kiềm Linh Tam My Hồ Đồng nữa, ta sẽ cho chúng nó chết một cách đau đớn.

Giang Thanh vội nói :

- Nghĩa phụ, hai món bảo vật trong Tử Long bí huyệt con đã mang về đây cả...

Lệ Vật Thần nghe nói mừng rỡ :

- À ta quên... đưa đây xem!

Giang Thanh vội tháo chiếc bọc trên vai xuống, đưa chiếc hộp trắng tinh cho ông ta trước, rồi mới tháo đến gói có cất cái sừng của con chim khổng lồ trong huyệt, rồi mở đến gói Kim Long.

Ồ thật là lạ quá! Trải qua bao nhiêu ngày lặn lội, mà cặp rồng này đôi mắt vẫn sáng ngời và se sẽ động đậy.

Lệ Vật Thần nghiêm trang đón lấy, rồi trịnh trọng nói với Giang Thanh :

- Cặp Kim Long Chi Tử này khi chưa trưởng thành thì có thể tiêu trừ bá bịnh, làm cho con người khoẻ mạnh sống dai và da thịt trắng trẻo trở lại.

Đoạn ông ta cầm lấy cái hộp bạch ngọc lên mân mê một hồi rồi nói :

- Đúng rồi! Cái hộp này trơn tru bóng loáng lại lóng lánh hào quang, cầm trên tay thì cảm thấy ấm áp vô cùng, một chiếc hộp này thôi cũng đã là trị giá vô ngần, con làm sao mà lấy được nó vậy?

Giang Thanh thông minh cái thế, vừa nghe đã biết bên trong còn nhiều điều bí ẩn, nên lớn tiếng đáp :

- Chắc có lẽ chiếc hộp này phải dùng bằng một phương pháp đặc biệt mới mở ra được, mà trong ấy chứa đựng một vật quý báu vô cùng. Nhưng nhìn xem chiếc hộp này bốn bề trơn tru bóng nhoáng, không một kẽ hở, thì làm sao mở ra?

Tà Thần cười nói :

- Trời cho của quý thì ắt phải có phép để mở ra. Con xem trên hộp này có phải có một lằn đen nho nhỏ phải không?

Giang Thanh quắc mắt nhìn kỹ, quả thấy trên giữa hộp có một đường bằng đen thoảng qua như một sợi tóc.

Giang Thanh bèn thưa lại cho Lệ Vật Thần rõ.

Bỗng thấy Lệ Vật Thần sắc mặt vô cùng nghiêm nghị, đưa móng tay để vào chỗ lằn đen đó, ông điều công dưỡng khí rồi thét to một tiếng, rạch mạnh một đường trên lằn đen.

Chiếc hộp ngọc thình lình mở ra, hào quang tỏa ra lóng lánh, làm cho trong động đột nhiên sáng sủa vô cùng, dường như vừa thắp một ngọn đèn lớn vậy.

Giang Thanh hết sức hãi hùng, nhướng mắt dòm vào đó, thấy chính giữa hộp có một món binh khí hình dáng quá quái lạ đang nằm ở trong đó. Món binh khí này chiều dài chừng bốn thước, hình dáng nom như một con rồng đang vươn mình bay tới, đầu day hướng về phía trước.

Món binh khí này xem chừng bén nhọn vô cùng, trong miệng rồng có một miếng thép thật mỏng, cặp mắt rồng thì nạm bằng hai viên ngọc quý, sau đuôi rồng có một cái cán điêu khắc thật là tinh vi sắc sảo, hình dáng như một lưỡi câu liêm thật bén...

Giang Thanh hai tay kính cẩn nâng lên dâng cho Lệ Vật Thần. Tà Thần cười nói :

- Con hãy cất lấy mà dùng, cha đã không thiết đến những món này nữa!

Nói rồi thò tay vào hộp cầm món binh khí đó lên mân mê một hồi, đoạn kinh hãi thốt ra :

- Trời ơi! Thật là vật quý, đây là một món bảo vật lưu truyền từ nghìn xưa để lại Kim Long Đoạt. Ông ta cầm lên tay múa thử.

Giang Thanh thấy càng múa chừng nào hào quang tỏa ra càng sáng chừng nấy. Con rồng ấy dường như ngo ngoe sống vậy.

Càng lạ lùng hơn nữa là từ trong miệng rồng phát ra những tiếng kêu ồ ồ làm cho người ta nghe qua phải kinh khiếp.

Lệ Vật Thần trao Kim Long Đoạt cho Giang Thanh rồi nói :

- Món bảo vật này từ thượng cổ để lại cho Huỳnh Đế Hiên Viên chinh phạt kẻ thù. Sau một trận chiến kinh hồn, đối phương đại bại, trong lúc địch quân vừa tan rã thì thình lình bên cạnh xông ra một tên võ sĩ trong tay cầm thanh Kim Long Đoạt này xâm nhập vào trận của đối phương.

Người này đi đến đâu như cọp lạc vào bầy dê, đối phương tán loạn đến đó. Sau khi giết giặc xong rồi, viên võ sĩ mặc giáp trắng này đến lạy Huỳnh Đế rồi biến ra thành một đạo kim quang bay mất.

Kim Long Đoạt từ đấy không nghe ai nhắc đến.

Giang Thanh nghe xong câu chuyện, lấy làm thú vị.

Lệ Vật Thần lại kể tiếp :

- Lẽ tự nhiên nói rằng người ấy hóa thành một đạo kim quang mà bay đi đó chẳng qua là lời truyền thuyết huyễn hoặc theo lối thần thoại không đáng cho chúng ta tin. Ta nghĩ rằng hồi đó chắc có lẽ viên võ sĩ sử dụng cây Kim Long Đoạt này không ham phú quý vinh hoa, chỉ một lòng lo giúp ích cho nhân quần bá tánh mà thôi.

Giang Thanh chen vô nói :

- Thưa nghĩa phụ! Viên võ sĩ đó thần oai lẫm liệt như vậy không biết tên tuổi có lưu truyền hay không?

Tàn Thần đáp :

- Sau này người ta thấy viên võ sĩ ấy có công bình Nam mà lại sử dụng món võ khí như hình rồng nên tặng cho biệt hiệu là Kim Long Võ Sĩ.

Giang Thanh nghe nói trong lòng lấy làm ngưỡng mộ.

Hai người trò chuyện rất lâu. Giang Thanh mới nhắc nghĩa phụ dùng Kim Long Chi Tử để trị bệnh.

Chàng thúc hối nhiều lần Tà Thần mới bằng lòng.

Ông ta bảo Giang Thanh đứng bên cạnh, rồi cầm hai con Kim Long trong hai bàn tay, sắc mặt ông ta phi thường trịnh trọng, giây lâu bèn nạt to một tiếng, thình lình há hốc mồm ra.

Thật là kỳ lạ, hai con tiểu Kim Long đồng phát ra những tiếng ngân nho nhỏ. Tiếng ngân này nghe trong và ấm, rồi bỗng nhiên hé miệng phun ra hai tia nước vào miệng Lệ Vật Thần.

Tà Thần toàn thân run rẩy, mãi đến khi hai con rồng ngậm miệng rồi, ông ta mới thả nó xuống mặt đất.

Giang Thanh thấy hai con rồng nhỏ vùng vẫy trên mặt đất, những chiếc vẩy lóng lánh của nó từ từ rớt ra từng mảnh. Trong chớp mắt, hai con rồng vàng đã trở thành hai con rắn mối tầm thường, thong thả bò ra ngoài Tuyệt Duyên động.

Giang Thanh thật lấy làm lạ. Chàng không tưởng tượng đến việc xảy ra lạ lùng như vậy. Đến chừng quay đầu nhìn lại càng thêm sửng sốt, vì Tà Thần mồ hôi vã ra như tắm, hơi thở hổn hển. Một làn khói mỏng manh tỏa ra khắp châu thân, sắc mặt của ông ta dần dần hồng hào tươi tỉnh.

Giang Thanh không dám quấy rầy lẳng lặng đứng một bên chờ sai khiến.

Trải qua một thời gian thật lâu, Tà Thần rên lên một tiếng nho nhỏ, rồi mở bừng hai mắt đưa hai tay ra sờ soạng. Rồi bỗng ông ta ngó thẳng vào Giang Thanh.

Giang Thanh càng thêm kinh hoàng vì lẽ đôi mắt trắng bệnh của ông ta khi xưa nay không còn nữa, thay vào đó là một đôi mắt long lanh sáng quắc.

Hai người đều mừng rỡ vô cùng, bỗng Tà Thần kêu lên :

- Giang Thanh con ơi... ta thấy đường rồi!

Ông ta bay mình tới ôm Giang Thanh vào lòng, bốn dòng nước mắt tuôn ra...

Hai người đang nức nở, bỗng Tà Thần vịn vào vai của Giang Thanh lần bước tới, rõ ràng là ông ta đang thử coi chứng tê bại của mình có hết hay không?

Giang Thanh xốc nách ông ta chậm rãi đi từng bước một. Bỗng Giang Thanh lại phát giác một việc quái gở, bèn nói :

- Trời! Tóc của nghĩa phụ sao đổi thành màu đen như mun?

Lệ Vật Thần không trả lời, mà níu Giang Thanh sát vào mình nhìn cho rõ mặt mày, ông ta cả cười nói :

- Ta thật không ngờ ngươi là đứa đẹp trai như thế này!

Giang Thanh trả lời gấp rút :

- Đó là nhờ Luân Hồi Thần Hỏa nên mới biến dạng như vậy.

Lệ Vật Thần thình lình vung tay ra phía sau vỗ đánh bốp một tiếng vào vách đá. Một khoảng trống lại lộ ra.

Năm ngón tay của ông ta từ từ co vào, từ trong khoảng trống đó lập tức chui ra một cái gói màu vàng rơi vào tay ông ta.

Đó là ngó Bí Huyết Lăng Không Nhích Vật. Ông ta thong thả vừa mở gói giấy ra lấy một miệng kiếng xinh xinh trao cho Giang Thanh nói :

- Con hãy nhìn vào đây thì biết rõ gương mặt của con. Có lẽ hồi nhỏ nuôi dưỡng không chu đáo cho nên mới ra nông nổi. Ngươi đã từng kể rằng hồi nhỏ nhờ thầy Hoa Minh Viên lượm được trong bụi rậm, có lẽ vì gai góc trong bụi rậm đó cắt nhằm lên mặt, con mới xấu xí như vậy.

Giang Thanh ngắm bóng mình trong gương thấy đó là một chàng trai tao nhã, lòng mừng khấp khởi.

Chàng hỏi Tà Thần :

- Thưa nghĩa phụ! Không biết Luân Hồi Thần Hỏa là vật chi mà có thể cải hồi con người được như vậy?

Tà Thần buông tiếng cả cười nói :

- Giống lửa kỳ dị này ngày xưa ta đã từng gặp một lần trong địa huyệt ở Nam Hải Quần Đảo, tên gọi là Luân Hồi Thần Hỏa. Giống lửa này không làm hại cho sinh vật, nhưng có thể làm cho con người ta tróc một lớp da.

Hiệu năng của nó so với Thoát Cơ Độc Giao trong Tử Long bí huyệt hay gấp bội phần.

Ông nói xong, lại ngắm Giang Thanh bằng một cặp mắt hân hoan.

Kể từ hôm ấy hai cha con Giang Thanh đồng cư trú trong động Tuyệt Duyên.

Tà Thần đem hết tinh thần để truyền dạy võ công cho Giang Thanh, nhứt là những chiêu tuyệt hản thế có một sức mạnh mênh mông bát ngát vô cùng vô tận: Như Lai thần chưởng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thắm thoát đã ba năm trời.

Xem tiếp hồi 7 Đường đời vạn nẻo

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Đường Đời Vạn Nẻo

Một buổi sáng tinh sương, trời rất đẹp. Tà Thần trao cho Giang Thanh một chiếc áo đỏ, với lối cắt may thật là tinh vi lộng lẫy, nạm bằng những miếng vàng sáng rực.

Ông ta trịnh trọng nói :

- Con còn đầu xanh tuổi trẻ, tương lai dài dằng dặc, làm trai nên lập chí hồ thủy tang bồng. Con hãy tạm thời rời ta mà đi chu du hồ hải. Ta vì còn một việc cần nên phải tạm chia tay cùng con. Nên nhớ hai năm sau, con trở lại bên bờ sông Bạch Long, hai cah con ta sẽ lại trùng phùng tái ngộ.

Giang Thanh sụt sùi khóc lóc, nhưng không làm sao cưỡng lại được ý chí đanh thép của Tà Thần.

Chàng khoác lấy chiếc áo đỏ, một kỷ vật của Tà Thần đã làm chấn động anh hùng bốn bể hồi sáu mươi năm về trước, rồi lủi thủi lên đường.

Tà Thần có trao cho chàng một gói trên mười lạng vàng để làm lộ phí...

Trời đã về chiều, trên con đường cái quan dẫn vào thành Hội Trạch, có một người đi nhanh như bay biến. Đó là một chàng trai trẻ tuổi, tuy mặt mày thanh tú nhưng sắc diện u buồn, trên mình mặc chiếc áo đỏ trông thật là chóa mắt.

Đó chính là Giang Thanh sắp vào cửa thành Hội Trạch. Chàng sực nhớ lại mình đang mặc chiếc áo đỏ trông rất khó coi, nên vội mở gói hành trang lấy ra một chiếc áo màu thiên thanh khoát lên, đoạn đi nhanh vào thành.

Chàng tìm một ngôi khách sạn để nghỉ chân. Sau khi cơm nước xong rồi, chàng lần bước ra phố để dạo mát và cũng để thưởng thức cảnh bán buôn tấp nập trong thị trấn trù mật này.

Ngoài đường xe cộ dập dìu. Trai thanh gái lịch chen lấn nhau lũ lượt trên đường phố. Giang Thanh cũng hòa mình trong dòng người đó mà xem cảnh phố về đêm.

Đang chen lấn thì bỗng thình lình cảm thấy có một bàn tay thò vào lòng mình...

Là võ lâm cao thủ, cảm giác của Giang Thanh rất nhạy bén biết chừng nào... Mặc dù chờ cho cánh tay đó thò sát vào lòng mình, thình lình Giang Thanh đưa tay ra vuốt nhẹ vào huyệt Khúc Trì trên cánh trỏ của người đó.

Một tiếng rú kinh hoàng khủng khiếp vang lên, Giang Thanh đã dang tay ra đón lấy người đó vào lòng.

Liếc nhìn xuống trong bóng đêm mờ ảo, người trong lòng chàng là một kẻ râu tóc rối bời, áo quần lam lũ, bộ dạng đúng là một tên nghèo nàn sông về nghề móc túi.

Hắn giương cặp mắt van lơn lên nhìn cầu khẩn Giang Thanh.

Thấy vậy, Giang Thanh đưa tay vỗ vào lưng hắn để giải huyệt. Người này vái lạy xin lỗi rối rít. Giang Thanh nắm lấy tay hắn hỏi :

- Ngươi vẫn còn mạnh khỏe, cớ sao không tìm việc làm lại phải sống theo nghề này?

Người đó thở dài thiểu não, nói :

- Trong xã hội tranh nhau cướp sống này muốn tìm một việc làm đâu phải là dễ.

Giang Thanh hỏi tên hắn. Hắn tự xưng là Tiêu Tam.

Thấy Tiêu Tam đói quá, Giang Thanh lôi hắn tuốt vào cái quán bên đường để điểm tâm.

Vào quán, Tiêu Tam lỡ vận mà gặp phải người tốt đã cho một bữa, nên ăn uống hả hê. Hai người trò chuyện vui vẻ.

Vừa đang thao thao bất tuyệt, thì bỗng phía dưới có tiếng chân người lên thang lầu, và đột nhiên hai thiếu nữ trẻ đẹp xuất hiện.

Hai thiếu nữ vừa bước vào quán, thì bốn bề im phăng phắc. Tất cả thực khách đều dừng đũa, nhìn chằm chằm vào hai người thiếu nữ đẹp tuyệt trần kia.

Hai thiếu nữ xinh đẹp thong thả đến chọn một cái bàn gần Giang Thanh ngồi xuống. Trên mặt lộ vẻ đắc ý phi thường, nhưng bỗng liền phát giác bên cạnh mình có một chàng trai trẻ đẹp vẫn ung dung ăn uống, chuyện trò vui vẻ với một tên nghèo nàn dường như chẳng hay biết có mình xuất hiện bên cạnh.

Hai cô thiếu nữ này đều là danh vọng nhất thời, biết bao anh hùng hồ hải đang thèm thuồng gấm ghé. Đi tới đâu thì thiên hạ nâng niu chìu chuộng tới đó. Không ngờ bây giờ lại có một chàng trai trẻ lại dửng dưng trước sắc đẹp của họ.

Cô thiếu nữ có vẻ nhỏ tuổi nói :

- Tỷ tỷ! Muội thật không ngờ trong thành Hội Trạch này lại có con người ngạo mạn như vậy?

Mặc dầu trong cơn thịnh nộ mà tiếng nói của cô bé này thật là êm ả vô cùng.

Thiếu nữ được gọi Tỷ tỷ bĩu môi khinh bỉ :

- Chắc là đồ vô danh tiểu tốt, gà mới ra trường!

Tung ra mấy câu khiêu khích mà Giang Thanh vẫn ung dung cười nói, dường như chẳng nghe lọt vào tai.

Bỗng nhiên từ chỗ thang nhô lên năm người vạm vỡ, mặc toàn quần áo màu đen. Họ dáo dác nhìn quanh, vừa gặp phải hai cô thiếu nữ liền bước nhanh tới cung kính nói :

- Bọn tôi không hay Song Phi Tiên Nữ tới đây, nên tiếp rước chậm trễ, xin nhị vị cô nương tha lỗi cho!

Tiêu Tam cúi xuống nói nhỏ với Giang Thanh :

- Năm người này đều là tay kiệt liệt của Song Anh tiêu cuộc trong Hội Trạch thành này. Người tên Ngô Anh đó là Cuộc trưởng có biệt hiệu là Hồi Thủ Kim Đao, còn bốn người kia tức là Thần Tiên tứ nghĩa.

Giang Thanh lại ậm ừ cho qua chuyện rồi tiếp tục ăn uống.

Người tỷ tỷ sa sầm nét mặt, nói :

- Ngô tổng tiêu đầu, quý địa đây ắt có người tiếng tăm vọng trọng hơn Tổng tiêu đầu, dưới mắt không ai...

Ngô Anh nghe nói giật mình kinh ngạc, vội vàng trả lời :

- Chắc có tên ngưu đầu mã diện nào đắc tội với nhị vị cô nương mà không xin lỗi?

Cô thiếu nữ trẻ nghe nói, đưa mắt ném cho Giang Thanh một cái nhìn hằn học. Ngô Anh xuôi theo ánh mắt của nàng mà nhìn sau lưng đã thấy Giang Thanh liền quay đầu lại nói :

- Tại hạ sẽ làm cho mát dạ nhị vị cô nương!

Nói rồi rề tới bên bàn của Giang Thanh. Tiêu Tam thấy vậy tay cầm chung rượu mà run lên bần bật, còn Giang Thanh thì vẫn điềm nhiên như người không hay biết.

Ngô Anh thình lình quát lớn :

- Tiểu huynh đệ kia từ đâu đến đây? Chỗ này không phải là chỗ của ngươi hoành hành ngang dọc được!

Giang Thanh bình tĩnh ngẩng mặt trả lời nhỏ nhẹ :

- Tại hạ có làm điều chi sai phép đâu!

Ngô Anh trợn mắt thét :

- Mau sang bên kia tạ tội với nhị vị cô nương!

Giang Thanh phì cười :

- Tại hạ không có ngày giờ để đi làm một việc nịnh bợ như vậy!

Ngô Anh là một người thét ra lửa ở thành Hội Trạch này, bị Giang Thanh trả lời móc họng, hơi giận tràn hông quát to :

- Ngươi muốn chết!

Nói rồi giáng xuống đỉnh đầu Giang Thanh một chưởng như sấm sét. Giang Thanh tay mặt vẫn cầm đũa, tay trái khẽ khoát ra đánh bạt bàn tay của Ngô Anh về một phía.

Chưởng thế của Ngô Anh thật là mạnh mẽ, cốt để khoe sức trước mặt Song Phi Tiên Nữ, bị Giang Thanh đẩy nhẹ ra ngoài đánh xuống mặt bàn kêu lên một tiếng "chát". Mặt bàn gãy nát, chén dĩa bay tứ tung.

Qúa giận, hắn hồi bộ tuốt khẩu Kim đao ra cầm nơi tay. Giang Thanh vẫn ngồi yên, ném cho Ngô Anh một cái nhìn nẩy lửa.

Ngô Anh bất ngờ lướt tới chém sả vào mặt Giang Thanh, đường đao đi đến nửa chừng bỗng thình lình tách ra làm ba miếng. Giang Thanh ngồi yên khẽ đưa bàn tay ra, lạ lùng thay bàn tay huyền dịu đó luồn vào ba đường đao lấp loáng của đối phương, rồi nhanh như chớp bắt gắn lấy sống đao.

Ngô Anh đột nhiên cảm thấy một luồng kình lực nặng như trái núi, đè lên sống đao của mình. Hắn hết sức cầm cự, mồ hôi thoát ra nhu tắm. Trong lúc đó, thì vang lên mấy tiếng quát rợn người, bốn ngọn roi đánh tới bằng bốn đường dữ dội vào hai bên hông của Giang Thanh.

Giang Thanh vẫn ngồi yên chờ cho bốn ngọn roi đến tới nơi, rồi đột nhiên biến thế vung tay ra thâu hết bốn ngọn roi vào một. Chàng

vãn giữ sắc mặt điềm tĩnh, thong thả buông lưỡi đao của Ngô Anh ra, liếc nhanh nhìn xuống...

Ngô Anh thấy trên sống đao của mình in vào đấy một cái dấu tay thật rõ, lõm sâu vào mấy phân. Còn Thần Tiên tứ nghĩa sau khi rút roi trở về thì bốn ngọn roi thảy đều gãy lọi.

Trên nét mặt của Giang Thanh không gợn một vẻ gì xúc động. Trong lúc đó, thì hai tiếng nạt của hai cô thiếu nữ yểu điệu vang lên.

Hai chiếc bóng mờ bay vèo tới. Một cô thiếu nữ mở miệng nói :

- Thật không ngờ bản lãnh của các hạ đây cao cường tuyệt diệu, hai chị em tôi có mắt mà không ngươi!

Giang Thanh thong thả ngẩng lên lạnh lùng nói :

- Cho mi biết, trong khi ta chưa nổi giận, thì mi hãy tống cổ bọn đầu trâu mặt ngựa này đi!

Cô thiếu nữ trẻ đẹp nói :

- Thật không ngờ tranh thanh niên hiệp sĩ có một thái độ hào hoa phong nhã, mà lại ăn nói vô duyên như vậy!

Vừa giận vừa tức, nàng thét :

- Đồ khốn kiếp! Khoan ngạo mạng đã!

Câu nói chưa dứt thì Giang Thanh đã cảm thấy ba luồng kình phong ập tới. Cô thiếu nữ trẻ đẹp kia đã bất thần kích vào hai yếu huyệt Thiên Song và Nhiên Đột của chàng.

Hai người đang đứng gần kê, mà cô thiếu nữ kia thuộc về hạng người danh trọng nhứt thời, nên tiếng gió vừa nổi dậy thì đòn đã tới đích. Không phương tránh né, Giang Thanh dùng hai bàn chân của mình đảo mạnh một vòng tròn nhanh không thể tả, nhờ đó mà tránh thoát.

Té ra cặp người đẹp này chính là cháu ruột của Song Phi, một người trong Nhất Tà Song Phi Tam Tuyệt Chưởng Toàn Di Trụ.

Người chị tên là Toàn Linh Linh, người em tên là Toàn Sở Sở.

Toàn Sở Sở vì còn nhỏ tuổi, nên tánh tình nóng nảy, vừa ném ra ba mũi Thấu Cốt Thần Châm để tập kích Giang Thanh.

Thấy Giang Thanh né tránh rồi, Sở Sở chân không dừng bước tuôn ra bảy chưởng liên hoàn trong chớp mắt.

Bóng tay trùng trùng điệp điệp đã bao chặt lấy chàng.

Chỉ thấy chàng thanh niên trẻ tuổi reo lên một tiếng cười ngạo mạn, rồi hai bàn chân bước nhanh thoăn thoắt tung bay lã lướt khắp gian lầu, mà hai bàn tay thì liên miên chém ra như gió.

Linh Linh thấy đối thủ lật ngược tình thế dễ như trở bàn tay, vội vàng bay mình lướt tới tung ra một lúc ba chiêu: Thổi Sáo Bên Lầu, Lá Rụng Mùa Thu, Nước Chảy Bên Cầu đánh trôi Giang Thanh ra ngoài ba bước.

Hồi Thủ Kim Đao Ngô Anh thấy cảnh tượng hãi hùng như vậy, ó é vang trời để trợ oai, vì biết đó là ba chiêu tuyệt kỹ trong Linh Lung Thủ. Hai bên đình bộ rồi, Linh Linh quắc mắt hỏi :

- Trường Ly Nhất Điểu là gì của mi?

Bốn tiếng Trường Ly Nhất Điểu đập vào màn tai Ngô Anh làm cho hắn sửng sốt kêu thầm trong bụng :

“Trời! Hôm nay là ngày gì mà ta gặp toàn là những tay danh trấn giang hồ?”

Thì ra ban nãy Giang Thanh đã dùng Thất Hoàn Trảm của Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây ra đối phó.

Nghe hỏi, Giang Thanh cũng giật mình kinh ngạc, thì ra cô bé này cũng biết tên tuổi của Vệ Tây, nhưng chàng ranh mãnh :

- Trường Ly Nhất Điểu gì ta không biết!

Linh Linh hậm hực :

- Không ngờ người của Trường Ly Nhất Điểu lại muốn so tài với võ công của Song Phi.

Giang Thanh nghe nói giật mình :

“Thì ra bọn này là người của Song Phi Lý Diệm Ngọc đây!”

Còn đang nghĩ ngợi thì Linh Linh đã từ từ đẩy ra một chưởng. Giang Thanh lại reo lên một tiếng cười rồi hai bàn chân lại chạy đi thoăn thoắt. Lập tức, ẩn mờ một chiếc bóng hồng mềm mại biểu diễn những chiêu võ cực kỳ ngoạn mục dường như tiên nữ hạ phàm múa khúc nghê thường vậy.

Còn Giang Thanh thì thân hình bay biến, quyền cước tinh diệu mà mạnh mẽ vô cùng. Trong nháy mắt, cặp trai tài gái sắc đã trao đổi với nhau trên ba mươi hiệp.

Lung Linh Thủ quả nhiên biến ảo vô cùng, nhưng gặp Thất Hoàn Trảm của Vệ Tây danh vang cái thế, phần vì nội lực của Linh Linh kém Giang Thanh quá xa, nên trên gương mặt ngọc mồ hôi toát ra lốm đốm.

Sở Sở đứng một bên lược trận, ban đầu tính chắc chị mình hạ được tên này như lấy đồ trong túi, nào ngờ càng đánh càng thấy tình thế không xong, vội vàng nạt lên một tiếng bay vèo tới.

Không gian bỗng xé lên sáu đường gió chia ra sáu mặt kích thẳng vào chác yếu huyệt của Giang Thanh.

Hồi Thủ Kim Đao Ngô Anh rú lên một tiếng kinh hoàng :

- Trời! Hồ Quang Huyết Ảnh!

Quả thật đó là Hồ Quang Huyết Ảnh, một tuyệt kỹ tối độc của Song Phi.

Giang Thanh trong cơn đắc thắng, vừa dợm tung ra mộn chiêu tối độc trong Thất Hoàn Trảm là Hoàn Tâm Động Phách để đè bẹp đối phương, thì bỗng nhiên bị Hồ Quang Huyết Ảnh của Sở Sở đưa vào một tình thế hung hiểm phi thường.

Trong cơn nguy cấp, Giang Thanh thét lên một tiếng như sấm nổ lưng trời, nhanh nhẹn biến thế, bàn tay hữu của chàng vung ra thành trăm ngàn ngón vẽ thành vô số vòng tròn, kình lực vừa tiết ra thì như bình địa nổi phong ba, áp lực tỏa ra bốn phía, thế như lở núi sụp thành, đó là chiêu đầu tiên của Như Lai thần chưởng: Phật Quan Sơ Hiện.

Trong gian lầu nổi lên những tiếng lốp bốp vang chời, chén dĩa bay tứ tung, bàn ghế nhào chỏng gọng, tường long vách lở.

Sau cơn hỗn độn, mọi người thấy Giang Thanh bình thản trong chiếc áo xanh, ung dung thư thái chắp tay sao lưng như một đạo sĩ thoát trần, đang đứng nhìn vầng trăng lạnh.

Còn Song Phi Tiên Nữ Toàn Linh Linh và Toàn Sở Sở thì mặt mày tái mét, hơi thở dồn dập, đứng xuôi tay bên cạnh. Còn bọn Hồi Thủ Kim Đao Ngô Anh và Thần Tiên tứ nghĩa thì lóp ngóp từ trên mặt đất bò dậy.

Giang Thanh đôi mắt thật là uy nghi lẫm liệt, đảo mắt nhìn quanh, thấy tên nghèo nàn Tiêu Tam đứng xa xa trong một góc nhà. Cái thái độ luồn cúi của bọn tiểu nhân ban nãy đã mất đi, hắn ta ngửa mặt nhìn lên trần nhà trầm tư mặc tưởng, dường như đang moi tim vắt óc để suy nghĩ một vấn đề gì vô cùng quan hệ.

Giang Thanh giật mình nhưng chưa kịp hỏi thì Linh Linh đã run rẩy hỏi trước :

- Lệ Vật Thần là người chi của mi?

Giang Thanh giật mình quay lại nhìn vào gương mặt nhợt nhạt của Linh Linh mà thầm nghĩ :

“Thì ra cô ta biết nghĩa phụ.”

Chàng hắt ra một tiếng cười khinh bạc, rồi hiên ngang cởi chiếc áo xanh ném trên mặt đất. Chiếc áo đỏ sáng rực vừa lộ ra, thì tất cả trong gian lầu bỗng nổi lên một tiếng rú kinh hoàng.

Có tiếng thất thanh của Ngô Anh :

- Trời Phật ơi! Tà Thần tới!

Nói rồi cả bọn nhốn nháo bỏ chạy xuống lầu. Song Phi Tiên Nữ tái xanh mặt lặng lẽ tháo lui.

Giang Thanh hất hàm :

- Tà Thần là nghĩa phụ của ta!

Song Phi Tiên Nữ ngửa mặt lên trời, vận khí cố để trấn tĩnh tinh thần, rồi nói nho nhỏ :

- Thật không ngờ, con người hồi sáu mươi năm về trước đã làm cho người trong võ lâm nghe tên đều vỡ mật là Lệ lão tiền bối ngày nay vẫn còn mạnh khoẻ.

Linh Linh đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa đen ngòm suy nghĩ giây lâu, rồi mới buồn rầu nói :

- Vậy cũng được! Để cho mối huyết hải thâm thù sáu mươi năm về trước, Triệu muội muội tự mình thanh toán lấy! Cô ta cứ ngỡ là trong kiếp này không có hy vọng trả được mối thù xưa!

Giang Thanh đứng một bên nghe thấy lời lẽ của Song Phi Tiên Nữ chứa đựng một sự căm hờn, dường như có một kẻ thù không đội trời chung với nghĩa phụ chàng đang tìm ông ta để thanh toán vậy.

Chàng cả giận hỏi lớn tiếng :

- Cô nương! Chẳng biết vị nào có oán thù với nghĩa phụ tại hạ nên bảo họ đến thanh toán với tại hạ là đủ!

Linh Linh thẫn thờ đưa mắt nhìn khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của chàng trai trẻ. Trong đôi mắt của nàng tỏa ra một thừ hào quang kỳ

diệu làm cho người ta cảm thấy một hương vị êm đềm, mà nồng nàn như một ly rượu mạnh.

Ánh mắt tình tứ đó, Giang Thanh đã từng bắt gặp trong khóe mắt của sư muội chàng là Hoa Tiểu Yến trao đổi với sư đệ Hầu Anh...

Thật không ngờ vào giờ phút này lại có một người con gái mỹ miều đưa cho chàng ánh mắt như vậy. Chàng trách thầm :

“Giang Thanh! Mi thiệt là điên cuồng, người ta là thù địch của cha mi kia mà! Những sự đau đớn tủi nhục khi trước mi đã quên hết rồi à?”

Chàng liền nghiêm sắc mặt cất giọng nói :

- Cô nương! Nhược bằng không chịu chỉ rõ người kết thù với nghĩa phụ tại hạ ra thì tại hạ xin kiếu.

Giang Thanh nói rồi xoay mình đi ra chỗ khác. Linh Linh chưa kịp mở miệng thì Sở Sở đã nạt :

- Mi muốn đi một cách dễ dàng như vậy à?

Linh Linh tưởng rằng Giang Thanh nghe câu nói đó sẽ nổi giận đùng đùng, nào ngờ chàng chỉ dừng bước rồi lạnh lùng nói :

- Cô nương tài độ bao nhiêu mà muốn cầm chân tại hạ lại?

Linh Linh sợ hai người sẽ xung đột nữa, nên vội đưa mắt ra hiệu cho Sở Sở, rồi tươi cười nói với Giang Thanh :

- Thiếu hiệp! Thiếu hiệp là người nối chí của Lệ lão tiền bối, vậy xin cho tôi biết hành tung của Lệ lão tiền bối, vì có một việc trọng đại trong võ lâm cần ông ta ra mặt để giải quyết.

Giang Thanh trầm ngâm suy nghĩ một hồi, rồi trả lời một câu đầy cương quyết :

- Bất cứ việc trọng đại như thế nào Giang Thanh này cũng đủ sức thay mặt cho nghĩa phụ đứng ra thanh toán!

Linh Linh nói một cách thành khẩn :

- Thiếu hiệp! Mặc dù thiếu hiệp võ công cái thế, nhưng mà... e rằng... việc này sợ thiếu hiệp gánh vác không nổi, đâu phải... tôi xem... chi bằng...

Sở Sở nghe chị mình nói bằng một giọng thành khẩn đượm vẻ u buồn bất giác lấy làm lạ. Cô bé ranh mãnh này nghĩ thầm :

“Chị ta ngày thường có tiếng là người lạnh lùng sắt đá. Biết bao nhiêu thanh niên anh tuấn trong võ lâm đeo đuổi cầu xin lấy tình yêu, mà chị ta không thèm ngó ngàng tới. Sao hôm nay đứng trước mặt gã thiếu niên ngạo mạn này thì lại thay đổi thái độ một cách lạ lùng như vậy? Ơ... hay là...!”

Nàng ranh mãnh nhìn chầm chầm luôn vào đôi mắt diễm lệ của Linh Linh.

Linh Linh bị em mình dòm đến thẹn đỏ mặt gầm đầu xuống, mân mê vạt áo của mình một cách thẹn thùn kín đáo.

Bộ điệu đó Giang Thanh đều trông thấy rõ, chàng cất tiếng sang sãng :

- Bất cứ đối phương là một người chọc trời khuấy nước, võ công thâm hậu đến đâu, Giang Thanh cũng muốn so tài một phen. Còn hành tung của nghĩa phụ thì xin cô nương đừng hỏi nữa. Hai cô

đừng tưởng rằng nghĩa phụ sợ sệt, thật... chỉ vì tuổi đã cao, không muốn dính đến thị phi ân oán giang hồ nữa.

Song Phi Tiên Nữ biết rằng không thể hỏi hành tùng của Tà Thần được nữa, nên Linh Linh mặt mày biến sắc, nghiêm trang lạnh lùng nói :

- Thôi được! Thiếu hiệp đã bảo rằng có thể thay mặt Lệ lão tiền bối để gánh vác tất cả mọi việc. Vậy thì việc này xin thiếu hiệp ra mặt để thanh toán!

Đoạn hai chị em xầm xì bàn tán cùng nhau, rồi Linh Linh nói :

- Trong vòng một tháng, xin thiếu hiệp dời gót đến hồ Đang Dương ở Tô Châu. Bên bờ hồ đó có một chỗ gọi là Yên Hà Trang Viện, chừng ấy mọi điều ân oán sẽ có người ra mặt thanh toán với thiếu hiệp.

Giang Thanh không cần suy nghĩ, trả lời rất nhanh :

- Tốt lắm! Vậy ta y hẹn đến đó!

Linh Linh sắc mặt u buồn, mấy lần đôi môi mấp máy định nói nhưng rồi lại thôi. Còn Sở Sở thì cứ níu kéo áo chị hối thúc :

- Chúng ta đi thôi!

Linh Linh khẽ gật đầu, ném cho Giang Thanh một cái nhìn thật sâu rồi mới quày quả đi ra.

Giang Thanh đứng lại giữa phòng, tâm tư xao xuyến lo nghĩ mãi về những việc mới xảy ra :

- Không biết người kết oán gieo thù với nghĩa phụ là ai?

Bỗng chàng giật mình quay lại thì thoáng nghe bên sau lưng có tiếng chân người nổi lên nhè nhẹ. Quay đầu nhìn lại thấy đó là Tiêu Tam đang lặng lẽ bước đến :

- Giang công tử thật võ nghệ siêu phàm, danh tiếng lừng lẫy, như Hồi Thủ Kim Đao Ngô Anh còn chịu không nổi hai chiêu... Còn Song Phi Tiên Nữ nữa...

Giang Thanh bình tĩnh nghĩ thầm :

“Cái tên Tiêu Tam này không phải là người tốt, hành động của hắn có nhiều chỗ đáng nghi. Hắn luyện khinh công đến sát lưng ta mà ta không biết thì người này không phải tầm thường... Nhưng tại sao hắn lại giả ra một kẻ móc túi để mò lưng ta? Thật là đáng nghi...”

Còn đang suy nghĩ thì Tiêu Tam có lẽ đã đọc thấu tâm tư của chàng, vội nói :

- Kẻ hèn này được công tử đối đãi như vậy lấy làm cảm kích... Trời tối lắm rồi, xin công tử hãy về khách sạn yên nghỉ đi.

Giang Thanh đột nhiên hỏi :

- Tiêu Tam! Ban nãy trong khi đánh nhau, ngươi không sợ mà bỏ chạy, còn bình tĩnh đứng đó mà xem, thật là người có can đảm đó!

Vì Tiêu Tam trong lúc thình lình bị Giang Thanh điểm huyệt thì tỏ vẻ rung rẩy sợ sệt, mãi đến khi bọn Ngô Anh lên lầu, hắn ta cũng mặt mày biến sắc, nhưng đến chừng xảy ra một trận đánh kinh hồn, khách khứa trên lầu đều rần rần bỏ chạy, chỉ có một mình Tiêu Tam thì bình tĩnh đứng đó mà xem.

Cái mâu thuẫn này đã gợi cho Giang Thanh một mối nghi ngờ. Tiêu Tam bỗng nhiên nghe Giang Thanh hỏi như vậy, mặt mày biến sắc thoáng hiện lên vài nét thật là thâm hiểm, rồi lại tươi cười co vai rút cổ nói :

- Thú thật với công tử, ban đầu tôi sợ đến đôi chân mềm ra không thể nào đi đứng được, sau thấy công tử trổ thần oai, nên hết sợ đứng lại xem!

Giang Thanh buông ra một nụ cười lạnh nhạt :

- À té ra là như vậy!

Trong lúc đó thì dưới thang lầu nổi lên những tiếng khóc la thảm thiết :

- Trời ơi! Qúy vị phá phách làm đồ đạc đổ bể như thế này, chúng tôi hết vốn làm ăn rồi!

Giang Thanh cau mày rút ra một nén vàng trao cho Tiêu Tam nói :

- Phiền ngươi đưa lại cho chủ quán bảo rằng ta đền cho đấy. Còn dư lại bao nhiêu ta tặng cho ngươi đem về mà sử dụng.

Tiêu Tam đưa tay ra khúm núm nhận lấy nén vàng, cám ơn rối rít :

- Tại hạ lấy làm cảm kích thâm ơn của công tử...

Giang Thanh nói :

- Thôi ta đi đây!

Tiếng “đây” vừa thoát ra khỏi cửa miệng thì thân hình của Giang Thanh đã bay vèo ra cửa sổ. Tà áo đỏ lất phất trong màn đêm trông thật là đẹp mắt. Thanh Kim Long Đoạn nằm sau lưng chàng tỏa hào quang lóng lánh.

Trên gương mặt tiều tụy của Tiêu Tam giờ đây bỗng nhiên hào quang rực sỡ. Đôi mắt sáng ngời nhìn theo chiếc bóng của Giang Thanh lần lần khuất dạng, mà trên môi nở một nụ cười thâm độc...

* * * * *

Ánh nến vàng nhạt trên bàn tỏa ra khắp gian phòng lạnh lẽo kéo dài chiếc bóng của Giang Thanh in trên vách tường loang lổ...

Bên ngọn đèn mờ, một bình trà nhạt.

Thình lình trống trở canh ba...

Từ xa xa vẳng lại vài tiếng chó sủa trăng.

Cảnh tượng đêm dài thật là thê lương ảo não.

Giang Thanh chắp tay sau lưng đi đi lại lại giữa gian phòng trống. Tâm tư chàng rối rắm như tơ vò.

Trận ác chiến vừa qua đem lại cho chàng một mối nghĩ ngợi triền miên. Chàng nghĩ :

“Trong đó tất có nhiều điều bí ẩn.”

Tiếng trống canh ba bên ngoài vẫn nhặt khoan khoan nhặt, âm thanh thật là ảo não.

Giang Thanh quyết định :

- Ở đây nhiều việc rắc rối như vậy, thôi thì thừa đêm vắng ta đi thêm một đoạn đường nữa tìm một nơi tĩnh mịch để an dưỡng tâm hồn.

Nghĩ rồi chàng rút ra một nén bạc bỏ trên bàn, với tay nắm lấy gói hành trang. Giang Thanh bay mình ra cửa sổ.

Bên ngoài một màu đen tối, trên vòm trời đen thẳm, vài ba ngôi sao nằm rời rạc.

Trên con đường thênh thang rộng rãi không một bóng người, chỉ có tiếng rì rào của gió khuya động cành cây kẽ lá.

Giang Thanh đi không mấy chốc đã rời khỏi thành Hội Trạch chừng năm mười dặm. Chàng dừng gót lại, thong thả đếm bước trên được cái quan vắng lặng.

Bỗng nhãn quang bén nhạy của chàng phát giác trên một cây cách đó chừng mười trượng có treo một vật gì đen đen đong đưa trong bóng tối.

Giang Thanh bước lần tới.

Vừa nhìn kỹ, Giang Thanh dừng chân phắc lại, tóc gáy dựng lên.

Thì ra trên đó đang treo lủng lẳng một cái xác chết của một lão già tuổi ngoại ngũ tuần. Treo cổ ông này là một sợi dây thật nhỏ.

Lão già đôi mắt trợn trừng, chiếc lưỡi thè ra, đôi tay co quắp, sắc mặt thật là hãi hùng kinh rợn.

Dường như lão già trước khi chết đã trải qua một cơn dãy dụa thật là khủng khiếp. Chàng bước tới nhìn kỹ thì phát giác ra một việc

lạ nữa.

Thì ra lão già này đã bị người ta cắt mất hết một cái lỗ tai bên trái, máu tươi lốm đốm dính khắp thân mình.

Khám kỹ vết thương, Giang Thanh cảm thấy dường như cái lỗ tai này bị người ta xé tét vậy.

Hồi hộp... Giang Thanh rảo mắt nhìn xem bốn phía nhận thấy trên thảm cỏ bên cạnh có dấu chân người dày xéo nát...

Sinh nghi... Chàng bước vào đó xem xét. Đi chừng độ trăm bước, thình lình phát giác hai người vạm vỡ mặc áo đen đang nằm trên thảm cỏ gan ruột bị người ta móc ra bừa bãi. Mùi hôi tanh của máu tản khắp đó đây.

Giang Thanh lật đật xem kỹ vào lỗ tai bên trái, thì nhận thấy cũng bị người ta xé tét.

Hai món binh khí của hai người áo đen là hai cây câu liêm tường. Hai cây này đều cắp phặp vào giữa bụng của đối phương.

Máu hồng loang khắp bãi cỏ vàng úa. Dưới ánh sao mờ, cảnh tượng quả thật âm u thê thảm...

Giang Thanh sững sờ...

Chàng thật không ngờ trên chốn giang hồ lại có một tay đanh ác còn hơn Nhất Tà Song Phi Tam Tuyệt Chưởng.

Giang Thanh lại lần bước về phía trước, quẹo qua một hàng dương liễu, trước mắt lại bày khai một cảnh ngộ hãi hùng. Ba xác người mặc áo vàng đang nằm bừa bãi trên mặt đất.

Ba người này thân hình đều vạm vỡ và cũng nằm ngay ngắn nhưng gương mặt lại trắng bệch, không còn một chút máu. Trước ngực mỗi người đều có một vết thương kinh rợn thủng vào gần bằng một nắm tay.

Ba thanh mã tấu trong ba cánh tay người này quấn quít vào nhau.

Giang Thanh không dám nhìn cảnh tượng kinh rợn này nữa, chàng bay mình lướt tới trên năm trượng...

Thình lình... một cảnh tượng hãi hùng kinh khiếp gấp bội lần lại đập vào trước mắt chàng, đang lướt nhanh như gió chàng ghìm chân dừng lại.

Đó là hình ảnh của hai người đang đứng thật vững.

Hai người này, một râu tóc xồm xoàm đang cầm một lưỡi búa bổ vào mặt của một người có gương mặt thật là đanh ác, bên vành môi có một nốt ruồi, người tuổi ngoại ngũ tuần. Hai bàn tay của ông già có nốt ruồi đen đang bấu chặt vào giữa ngực của đối phương. Trên thân thể cả hai người đang có những giòng máu ri rỉ chảy xuống rơi tí tách trên mặt đất...

Gió lạnh của rừng đêm nổi dậy, khua động những cành liễu vang lên những âm thanh rùng rợn.

Trong tình cảnh đó, tuy Giang Thanh là một võ lâm cao thủ, nhưng vẫn hết sức kinh hãi. Chàng rùng mình lui bước... lui bước...

Đột nhiên lưng của chàng chạm nhằm một vật giá buốt như băng...

Giật mình, chàng vọt mình lên không trung, đảo một vòng tròn thật đẹp rồi lại rơi xuống.

Định thần nhìn kỹ thấy đó là một bà lão da mồi tóc bạc bị treo trên một cành cây. Trước mặt bà này có một chiếc gậy sáng ngời đang nằm đó và hai phiến đá thật to bị tét ra làm hai.

Dấu vết còn mới rành rành!

Giang Thanh lắc đầu lau vài giọt mồ hôi lạnh trên trán, nghĩ thầm :

“Không biết người nào mà ra tay độc ác như vầy?”

Kinh sợ chàng lại đảo mắt nhìn xem bốn phía, lại nghĩ thầm :

“Trong tình thế này thì những người chết đây đều là người có võ, nhưng tại sao mà bị kẻ thù sát hại một lượt được?”

Nhìn kỹ bà lão, lại cung mất hết một cái lỗ tai bên trái...

Giang Thanh ngửa mặt nhìn những vì sao đang nhấp nháy trên nền trời thăm thẳm, tâm tư xao xuyết rạt rào...

Chỉ trong một ngày nay mà chàng đã gặp phải biết bao nhiêu điều lạ lùng quái rở, chàng nghĩ thầm :

“Nếu để mấy người này mà chết như vậy thì diều tha quạ đánh, thật chẳng đành lòng, thôi chi bằng ta chịu khó chôn cất họ cái đã.”

Nghĩ rồi bước tới, định tháo dây trên cổ bà lão xuống...

Chính vào lúc bàn tay của chàng vừa chạm phải làn da giá buốt của nạn nhân thì một câu nói lạnh lùng theo gió đêm rót vào tai

chàng :

- Bây giờ đến lượt mi phải chết!

Giang Thanh quay phắt lại, toàn thân liền mọc ốc, kinh hãi tháo lui bước bước.

Dưới ánh sao mờ, trước mặt chàng hiện ra một vật hình dung cổ quái, thân thể cao lớn đẫy đà. Dường như chiếc áo cà sa của nhà Phật. Trước ngực người này treo lủng lẳng một xâu đầu lâu nhăn răng trợn mắt, máu thắm còn nhiễu ròng ròng...

Đáng sợ nhất là cái đầu của ông ta thật là nhỏ bé, không xứng đáng với cái thân hình vạm vỡ đó chút nào.

Ông ta hé cặp mắt quái gở nhìn chằm chằm vào Giang Thanh.

Giang Thanh ngửa mặt lên trời hít lấy một hơi không khí để dằn cơn xúc động, rồi cũng quắc mắt nhìn con người kỳ quái trước mặt mình, tập trung tinh thần sẵn sàng ứng chiến.

Nhứt là cái xâu đầu lâu trước ngực ông ta đã làm cho Giang Thanh hơi giận tràn hông.

Chàng chưa kịp mở miệng hỏi, thì người quái gở ấy đã nhẹ nhàng lướt tới như một cơn gió thoảng dừng bước trước mặt chàng. Ông ta hỏi :

- Bây giờ ngươi chọn con đường tự sát hay là phải chờ ta ra tay?

Câu nói thật lạnh lùng đanh đá.

Giang Thanh rợn người tháo lui một bước.

Đột nhiên ông ta ré lên cười. Tiếng cười ồ ề như cọp rống, Giang Thanh mở lời nói :

- Nếu ta mà muốn lìa cõi đời này thì không cần đến một con quái vật nửa người nửa ngợm như mi!

Giang Thanh bỗng nghiêm sắc mặt thét hỏi tiếp :

- Bây giờ đến lượt ta hỏi mi, tất cả chín nhân mạng đây chết một cách thảm thiết đều do một tay mi mà ra phải chăng?

Người quái gở đứng yên thật lâu, rồi mới chầm chậm trả lời :

- Trước khi muốn ta trả lời, mi hãy dợt với ta vài ba chiêu võ cái đã.

Giang Thanh buông ra một chuỗi cười cuồng loạn :

- Ha ha... Đừng có nói ba chiêu, ba chục chiêu ta đối phó cũng còn thừa!

Câu nói của Giang Thanh chưa dứt, thì con người quái gở ấy đã lướt tới múa may quay cuồng chung quanh chàng với một tốc độ phi thường nhanh chóng bao vây chàng vào trong hai cánh tay chập chờ quái dị của ông ta.

Giang Thanh dựng hai bàn tay của mình lên như hai lưỡi dao sẵn sàng chờ đợi...

Con người quái gở bất thình lình đẩy ra một chưởng thật nhẹ nhàng vào người Giang Thanh.

Giang Thanh thấy bàn tay của ông ta từ từ đẩy tới thật nhẹ như không một chút sức lực nào, mãi đến khi bàn tay còn chấn thân hình

Giang Thanh chừng một thước, thì thình lình biến thế tẻ ra ba đường thượng trung và hạ tập kích dữ dội vào Giang Thanh.

Ba mươi sáu đại huyệt trên mình chàng đều bị uy hiếp nặng nề. Cái bàn tay nhẹ nhàng lả lướt kia lúc bấy giờ uy thế của nó như một màng lưới to rộng chụp lấy Giang Thanh làm cho chàng có cảm giác như mình bị chận nghẹn hết tất cả đường về, không biết ngõ nào mà thoát.

Trong lúc nguy nan cũng cấp, Giang Thanh cố gắng trấn tĩnh tâm thần. Bàn tay ngà ngọc đưa ra trong chớp mắt vẻ ra vô số vòng tròn phong tỏa tất cả những chiều hướng tấn công của địch.

Đó là chiêu Ngân Nguyệt Hàn Tinh song hoàn thức của Lệ Vật Thần vừa mới truyền cho chàng trong động Tuyệt Duyên.

Con người quái gở kia vẫn lẳng lặng không một chút phản ứng nào cả. Hai bàn tay đang vươn ra vội rút phắt về nhập lại làm một, rồi một luồng kình lực thế tợ nát đá gãy bia đột nhiên ào tới.

Bộ điệu và thanh thế so với chiêu thứ nhứt của ông ta hoàn toàn tương phản.

Giang Thanh nạt to một tiếng, thân hình quay cuồng lông lốc như một trận cuồng phong khoát nạt vang trời, trong chớp mắt tung ra một vụt mười bảy chưởng liên hoàn thế tợ trường giang đại hải, nhổ núi xô thành.

Hai tiến “bùng, bùng” chát chúa vang lên.

Bốn bàn tay vừa chạm vào nhau, cả hai đều tháo lui trên năm bước. Đó là một đòn mãnh liệt nhứt trong Thất Trảm Hoàn của Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây.

Tới giờ phút này, con người quái gở ấy mới kinh ngạc mà nghĩ thầm :

“Cái thằng nhỏ này mà cũng chịu nổi ta hai chiêu ư?”

Bỗng nhiên, lão ta ré lên một tiếng hãi hùng, hai bàn tay lại tung ra một đòn kinh khiếp cùng một lúc hai chân của lão trong chớp mắt đã tung ra mười hai ngọn cước.

Giang Thanh đột nhiên cảm thấy con người quái gở này trong bàn tay của hắn tiết ra một mùi thơm kỳ lạ làm cho người ta hít phải có cảm giác như muốn nghẹt thở.

Còn đang ngây ngất, thì mười hai cước của lão ta đã tuôn ra ào ạt.

Cả giận, Giang Thanh khẽ nạt một tiếng, năm ngón tay của chàng đang xỉa ra, thình lình ghép chặt lại rồi trảm vù vù theo hai đường trên và dưới.

Trong màn đêm âm u đen tối, hai bàn tay của Giang Thanh dường như lấp loáng ánh hào quang. Một tràng tiếng vang lên rôm rốp... Đối phương đã trúng chiêu dạt ra ngoài vòng chiến.

Còn Giang Thanh thì dừng chân lại hít hơi vào vận công để tống chất độc ra.

Ba chiêu kinh khiếp đã trôi qua...

Xem tiếp hồi 8 Mây gió muôn trùng

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mây Gió Muôn Trùng

Con người quái gở chớp nhanh cặp mắt nhìn Giang Thanh từ trên xuống dưới chầm chậm nói :

- Ta là Thiên Tý Ma Tăng!

Bốn tiếng Thiên Tý Ma Tăng lại làm cho Giang Thanh rợn gáy.

Té ra Thiên Tý Ma Tăng là một tên đại ma đầu hoành hành khắp chốn giang hồ sau Nhứt Tà, Song Phi, Tam Tuyệt Chưởng đội hai mươi năm.

Tương truyền rằng tên Ma tăng này xuất thân ở một ngôi chùa Đạt Ma bên Tây Tạng. Không biết tại sao trong một đêm kia, ông ta nổi cơn điên giết hết mười hai người đồng đạo trong chùa rồi trốn mất.

Mười lăm năm sau, ông ta tái xuất giang hồ với một bộ mặt đáng sợ như Giang Thanh vừa thấy.

Lần này ông ta càng thêm tàn bạo giết chóc không ngán tay.

Hoàng giáo chủ Tây Tạng được tin này liền phái trên mười cao thủ trong Hoàng Y Đại Đạt Ma truy sát tên Thiên Tý Ma Tăng này.

Trải qua bao trường chiến, Hoàng Y Đại Đạt Ma chết hết năm người, còn Thiên Tý Ma Tăng thì cao bay xa chạy.

Giang Thanh thật không ngờ sau mười năm, đêm nay Thiên Tý Ma Tăng lại xuất hiện.

Lúc đó, Giang Thanh đã dùng nội lực thâm hậu của mình tống hết hơi độc trong người ra.

Thiên Tý Ma Tăng lạnh lùng nói :

- Ta bảo mi biết chín người này là Âm Phong Hắc Sát Cổ Lao, Tân Thị song thương Tần Mông và Tần Bình. Ba tên tai to mặt lớn trong Kim Y bang Âu Trị, Lý Bộc, Lê Phụng...

Cặp mắt của ông ta lại long lên sòng sọc chỉ vào hai người đã chết mà còn đứng trân trân ở bên cạnh nói tiếp :

- Còn hai người này đây là người trong Cùng Gia bang Hoắc Đại Cang và Viên Bảo Ngộ.

Càng nghe danh, Giang Thanh càng sững sờ kinh dị.

Những người này đều là danh trấn giang hồ. Chàng thường nghe sư phụ Hoa Minh Viên nhắc đến.

Thật không ngờ trong một đêm, đều bỏ mạng trong tay của Thiên Tý Ma Tăng.

Thiên Tý Ma Tăng lại chỉ vào bà lão treo trên cành cây, buông ra một chuỗi cười tinh quái nói :

- Còn đây là người trên Đoạn Hồ Lãnh Ngân Lão Trượng Lão Bà.

Bốn tiếng Ngân Trượng bà bà lại càng làm cho Giang Thanh giật mình đánh thót.

Té ra Ngân Trượng bà bà mười năm về trước từng đến nhà sư phụ của chàng là Hoa Minh Viên làm khách.

Lúc ấy, chàng có ra hầu trà nên có biết.

Chàng bừng bừng nổi giận quắc mắt nhìn Thiên Tý Ma Tăng.

Thiên Tý Ma Tăng lạnh lùng đanh đá :

- Thằng oắt con! Mày tên gì? Học trò của ai?

Giang Thanh cáu tiết :

- Ngươi không cần biết ta là đệ tử của ai! Ngươi đã thua ta ba chiêu rồi, còn chưa trả lời câu hỏi của ta. Nói mau! Tại sao ngươi giết những người này?

Thiên Tý Ma Tăng vẫn một mực lạnh lùng, điềm tĩnh trả lời :

- Ta chỉ e rằng ta nói ra rồi thì ngươi sẽ chết...

Giang Thanh lửa giận phừng phừng, vừa muốn lớn tiếng mắng thì thình lình bên ngoài bỗng nổi lên một câu nói thanh tao :

- Bọn ngươi thật là ra tay độc ác!

Câu nói chưa dứt, tiếng gió vì vèo nổi dậy, ba bóng người bay tới nhanh khôn thể tả.

Giang Thanh thong thả quay đầu nhìn lại nhằm phía ba người ấy...

Thấy họ mặc toàn bằng những chiếc áo dường như kết bằng những sợi tơ vàng óng ánh. Ba người ấy vừa đáp xuống đất thì đưa

mắt nhìn Giang Thanh, rồi tập trung đứng về phía Thiên Tý Ma Tăng.

Trong ba người ấy có một lão già tuổi ngoại lục tuần, thân hình nhỏ thó đưa mắt ra hiệu cho đồng bọn. Cả ba người lập tức lập thành thế vòng cung bao vây Thiên Tý Ma Tăng vào giữa.

Thiên Tý Ma Tăng vẫn lạnh lùng ngửa mặt nhìn trời, thái độ rất là ngạo mạn, dường như dưới mắt chẳng có ai.

Lão già nhỏ thó mở miệng nói trước :

- Nếu tại hạ không lầm thì các hạ đây là Thiên Tý Ma Tăng Cáp Lỗ Tề đại sư.

Thiên Tý Ma Tăng chỉ khe khẽ gật đầu.

Lão già mặc áo vàng vùng biến sắc, nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh rồi nói :

- Đêm nay Đại sư đến đây có điều chi chỉ giáo?

Thiên Tý Ma Tăng trợn mắt ném cho lão áo vàng một cái nhìn hung bạo :

- Chuyện của bần tăng không cần ngươi biết đến!

Lão già áo vàng đưa mắt nhìn hai người đồng bọn rồi giọng nói thay đổi ra chiều gay gắt :

- Chúng tôi thật không dám can thiệp đến hành vi của Đại sư, nhưng mà ba vị cao thủ trong Bang hội của chúng tôi trong một đêm mà chết một cách thê thảm nơi đây lại đều mất hết một vành tai bên tả. Dấu hiệu này thật giống với dấu hiệu của Đại sư hoành hành

giang hồ khi trước, vô tình Đại sư lại có mắt nơi đây... tình thế bắt buộc chúng tôi hỏi cho vỡ lẽ.

Thiên Tý Ma Tăng cười rang rảng :

- Ngươi là người gì của Kim Y bang?

Lão già áo vàng cũng trả lời một cách ngạo mạn :

- Ta chính là Kim Y bang Tổng Chấp Pháp Trang Bá Xuyên!

Trên gương mặt lạnh lùng của Thiên Tý Ma Tăng dường như thoáng hiện một vẻ kinh dị, liếc nhìn thật nhanh hai người áo vàng kia, hất hàm :

- Còn hai người này?

Trang Bá Xuyên lớn tiếng trả lời :

- Người cao lớn kia là Đường chủ Hắc Sư đường Từ Nhất Liệt. Còn vị nhỏ thó kia là Đường chủ Hoàng Báo đường Mao Thanh đó!

Thiên Tý Ma Tăng trợn mắt rú lên một tiếng thật khôi hài, cười khinh bạc :

- Tốt, tốt! Đủ điều kiện lắm!

Câu nói này vừa thoát ra cửa miệng, mọi người đều nhìn ông ta kinh ngạc, không biết thâm ý ra sao?

Trang Bá Xuyên cả giận quát lớn :

- Thiên Tý Ma Tăng! Mi hãy trả lời câu hỏi của ta!

Nói xong, y bước tới một bước quát :

- Tam vị Hộ Đàn của Kim Y bang chúng ta có phải đều do mi hạ sát?

Nên biết Trang Bá Xuyên cũng là một người danh vang võ lâm. Địa vị không kém Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây bao nhiêu, nhất là gần đây Kim Y bang rất nổi tiếng trong giới giang hồ, thanh danh lừng lẫy khắp bốn tỉnh miền Tây. Bang chủ là Lữ Ninh rất có uy tính trong võ lâm, dưới tay ông ta mua chuộc không biết bao nhiêu hồ hải anh hùng. Vì vậy mà Thiên Tý Ma Tăng là một tên đại ma đầu mà Trang Bá Xuyên vẫn không hề nao núng.

Khi Giang Thanh thoát ly phái Nộ Giang ra đi thì Kim Y bang chỉ mới bắt đầu nổi tiếng mà thôi, vì vậy mà đối với bang hội này chàng không được rõ cho lắm.

Chỉ có Trang Bá Xuyên thì chàng biết tiếng đã lâu, nhưng ông ta gia nhập Kim Y bang hồi nào thì thật là không rõ.

Thiên Tý Ma Tăng láo liên cặp mắt nói :

- Đúng thế! Không những ba vị Hộ Đàn do bần đạo ra tay giết chết, mà chín nhân mạng nằm gần đó cũng đều do ta...

Nói đến đây, ông ta bỗng ngửa mặt lên trời cười ròn rã :

- Ai bảo họ dám trêu chọc ta... lại còn thèm thuồng Vạn Tán Châu Lan trên mình ta nữa!

Bốn tiếng Vạn Tán Châu Lan vừa thoát ra khỏi cửa miệng của ông thì bước người trong Kim Y bang đều giật mình hỏi dồn dập :

- Cái gì? Vạn Tán Châu Lan?

Thiên Tý Ma Tăng đến bây giờ mới nở ra một nụ cười đanh ác nói :

- Ba đứa bây cũng thèm rỏ dãi nữa rồi!

Trang Bá Xuyên vùng biến sắc quay sang nhìn Giang Thanh bằng cặp mắt nghi ngờ hỏi :

- Thằng oắt con kia! Mi là người của Thiên Tý Ma Tăng?

Thái độ của Giang Thanh không ngạo mạn cao kỳ, chắp tay cung kính xá chào nói :

- Tại hạ vốn không biết Thiên Tý Ma Tăng, chỉ vì đi ngang qua đây thấy ngoài kia có xác chết, nên mới theo dấu mà vào...

Trang Bá Xuyên tái xanh sắc mặt quát :

- Ngươi đừng lếu láo! Nếu vậy thì Thiên Tý Ma Tăng còn để cho mi sống sót à?

Mao Thanh lúc ấy cũng nổi giận đùng đùng thét :

- Thưa Tổng Chấp Pháp! Tên này chắc có dính líu với án mạng ba vị Hộ Đàn của chúng ta.

Giang Thanh thật không ngờ, người trong Kim Y bang lại lỗ mãng như vậy, trong lòng lại nổi giận, chàng lại buông ra một tiếng cười nhạt nói :

- Tại sao chư vị không phân biệt trắng đen phải trái.

Nếu như ba vị ấy mà do tôi giết thì sao nè?

Thiên Tý Ma Tăng đảo mắt nhìn quanh, ông ta không đếm xỉa đến vụ cãi vã giữa Giang Thanh và Trang Bá Xuyên, chỉ nghĩ thầm :

“Thằng oắt con này lại xảy ra lôi thôi với Kim Y bang, như vậy càng tốt.”

Ông ta đưa mắt ngắm nhìn ba người có một địa vị khá cao trong Kim Y bang, rồi lại nghĩ thầm :

“Ban nãy mấy lần đều suýt xảy ra việc dụng võ, nhưng họ đều trấn tĩnh được, nếu không phải vì kinh khiếp uy danh của ta thì chắc phía sau lưng họ còn có nhiều người đang âm thầm trợ lực.”

Nghĩ đến đây, trên mặt Thiên Tý Ma Tăng thoáng hiện lên một nụ cười thâm độc, quay sang quát với Giang Thanh :

- Thằng oắt con! Giờ phút này mà chúng ta không ra tay e trễ lắm rồi đó...

Câu nói vừa dứt, thân hình hộ pháp của ông ta đã đảo sang phía Từ Nhất Liệt tống ra một lút năm chưởng liên hoàn.

Giang Thanh nghe câu nói của Thiên Tý Ma Tăng ra chiều thân mật như vậy, bất giác hãi hùng vội vàng thét lớn :

- Thiên Tý Ma Tăng, ngươi đừng lếu láo!

Lúc đó, Từ Nhất Liệt đã gấp rút tháo lui, rồi thét lên một tiếng rợn người. Thân hình của ông ta bỗng nhiên bắn vọt lên khoảng không rồi đảo một vòng tròn, mười luồng hào quang sáng giới tuôn ra. Mười lưỡi dao bén ngót chém sả vào người của Thiên Tý Ma Tăng.

Ma Thanh cũng buông ra một chuỗi cười sang sảng, hai bàn tay của ông tung ra một chưởng, khí thế mạnh tợ nghìn cân, đánh vù vào giữa ngực Thiên Tý Ma Tăng.

Còn Trang Bá Xuyên thì gay gắt :

- Thằng nhỏ này thật là xảo trá đa đoan. Đỡ!

Tiếng đỡ vừa dứt thì hai bàn tay của ông ta đã chộp vào người của Giang Thanh nhanh như biến.

Song chưởng của Trang Bá Xuyên thật là quái dị.

Bàn tay hữu thì nổi gió vì vèo khí thế vô cùng cương mãnh, dường như làm nát đá gãy bia như chơi. Còn bày tay tả thì êm ái nhẹ nhàng. Hai đòn tương phản này tung ra một lượt làm cho người ta phải thận nan giải.

Giang Thanh thoáng trông đã biết đó là môn võ nổi danh trong giang hồ Âm Dương chưởng.

Giang Thanh trong lòng cả giận không muốn biện bạch lôi thôi, thân thình chàng đảo một vòng tròn nhanh như chớp, phía trên tống ra một chưởng, bên dưới tung ra một cước, lấy độc công độc.

Võ công của Thiên Tý Ma Tăng thật là quái gở cao thâm không biết đâu mà lường được, vì vậy mà hai vị Đường chủ của Kim Y bang tập trung hết tinh thần để đối phó.

Từ Nhất Liệt và Mao Thanh là hai tay kiệt liệt trong giới giang hồ đại đạo, chỉ một người thôi cũng đủ làm cho đối phương điên đầu đừng nói là hai người ra sức hợp công. Vì vậy mà trận ác chiến diễn ra trong vòng gay go quyết liệt.

Trong khoảng đêm trường vắng lặng, tiếng khoát nạt nổi lên vang trời dậy đất. Một thảm cỏ xanh gần đó bị dày xéo tan tành.

Trang Bá Xuyên những tưởng rằng với công lực thâm hậu của mình chỉ trong vòng hai ba chiêu thì có thể đè bẹp thằng nhỏ đẹp trai này, nào ngờ việc xảy ra thật là bất như ý nguyện. Càng đánh chừng nào trong lòng càng thêm hoang mang chừng nấy.

Thân hình của Giang Thanh quay cuồng như một cái chong chóng khổng lồ làm cho đối phương rối mắt. Thỉnh thoảng lại tung ra hai đòn quái dị, đối tượng đều là những địa huyệt trên mình của đối phương. Thế võ thật là tinh xảo, vị trí tấn công cũng vô cùng chính xác, làm cho một lão già tung hoành hồ hải suốt mấy mươi năm phải kinh tâm tán đởm.

Vừa đánh Trang Bá Xuyên vừa thỉnh thoảng liếc nhìn Từ Nhất Liệt và Mao Thanh. Không nhìn còn đỡ, đến khi nhìn kỹ rồi thoát mồ hôi lạnh.

Té ra Thiên Tý Ma Tăng đã trổ tuyệt kỹ của mình ra là Cầm Long Đại Cửu. Thấy thân hình của ông ta tung hoành ngang dọc như rồng thiên vùng vẫy giữa từng không, từng chiêu tuôn ra thần tốc hào hùng. Chỉ thấy muôn nghìn cánh tay của ông ta tấn công ào ạt làm cho Mao Thanh và Từ Nhất Liệt mất cả tinh thần chiến đấu chỉ còn đón đỡ cầm chừng chớ không đánh trả được một đòn nào.

Cái tên Thiên Tý Ma Tăng quả thật danh bất hư truyền.

Giang Thanh thấy Thiên Tý Ma Tăng vũ lộng thần oai, trong lòng cũng ngứa nghề hết sức, vội quát to một tiếng vang trời, thân hình của chàng thình lình gia tăng tốc độ, chưởng tuông ra ào ạt như gió táp mưa sa, tứ bề cuồng phong nổi dậy, cát bay đá chạy rì rào.

Thất Hoàn Trảm danh vang cái thế của Trường Ly Nhất Điểu đã được chàng dùng hết sức bình sinh biểu diễn ra trông vô cùng khủng khiếp.

Vì thế mà Trang Bá Xuyên tức khắc lọt vào tình thế bị động, đôi tay cuống cuồng chống đỡ mà không trả được chưởng nào. Giang Thanh thấy mình vũ lộng thần uy làm cho một lão già giang hồ lão luyện như Trang Bá Xuyên phải chùn tay kinh sợ.

Chính vào lúc ấy thì một tiếng rền rĩ vang lên cả hai người đồng liếc nhanh xem kỹ, thấy Mao Thanh đã ngồi bệt xuống đất, sắc mặt vốn hồng hào tươi tỉnh của ông ta giờ đây tái xanh như tàu lá.

Âm Dương Song Chưởng Trang Bá Xuyên gào lên mấy tiếng điên cuồng, tống cho Giang Thanh ba chưởng liên hoàn để cho chàng tháo lui ba bước, rồi xoay mình trở bộ đâm bổ về phía Thiên Tý Ma Tăng.

Từ Nhất Liệt thấy bạn mình trúng phải đòn độc, lửa giận tràn hông, cũng thét lên một tiếng, dùng hết sức bình sanh sở học tấn công Thiên Tý Ma Tăng.

Thiên Tý Ma Tăng ngửa mặt lên trời buông ra một chuỗi cười ròn rã, hai bàn tay của ông ta biến ảo khôn lường tạo thành muôn ngàn bàn tay vây chặt lấy Từ Nhất Liệt.

Đúng vào lúc đó thì Trang Bá Xuyên đã phóng tới với chiêu Sấm Sét Vang Trời, một luồng chưởng phong từ trong lòng bàn tay của ông ta đánh ập vào ngực của Thiên Tý Ma Tăng như sấm sét vậy.

Vậy mà Thiên Tý Ma Tăng vẫn bình tĩnh vui cười vội thu tay về rồi trả cho Trang Bá Xuyên một loạt bảy chưởng.

Thừa lúc ấy, Từ Nhất Liệt đã rút phắt thanh đại đao ra dùng ngay đường đao nổi tiếng của mình là Ngọa đao pháp. Thân hình của ông ta lăn tròn sát đất rồi thình lình đứng vụt dậy trảm ra một đao dữ dội.

Nhờ đường đao dữ dội và nhờ Trang Bá Xuyên tận lực bình sinh tham gia vòng chiến, nên tình thế dễ thở hơn lúc nãy...

Giang Thanh đang cơn thắng thế, đột nhiên đối phương bỏ chạy, làm cho chàng cụt hứng, nhưng mà việc Mao Thanh thọ thương chàng đã trông thấy, cho nên cũng không đuổi theo làm chi, chỉ nghĩ thầm :

“Người trong Kim Y bang mặc dù lỗ mãng, ăn nói hàm hồ, nhưng nếu so với sự cùng hung cực ác của Thiên Tý Ma Tăng cũng còn dễ chịu.”

Lúc ấy thì cả ba người đã quần nhau trên sáu mươi hiệp. Thiên Tý Ma Tăng dường như không muôn kéo dài trận chiến, chiêu tung ra càng lúc càng hăng, càng lúc càng độc...

Trang Bá Xuyên và Từ Nhất Liệt rõ ràng núng thế, thủ nhiều mà công ít...

Đột nhiên...

Sau rặng liễu đằng xa nổi lên một tiếng ngân dài trong trẻo. Tiếng ngân thật hào hùng bi tráng đồng vọng giữa đêm khuya.

Trang Bá Xuyên và Từ Nhất Liệt vừa nghe thấy tiếng ngân ấy như hai người chết đuối vớ được chiếc phao, mừng rỡ nói :

- Thiên Tý Ma Tăng, ta xem ngươi chắp cánh bay đường nào cho thoát khỏi?

Câu nói vừa dứt thì Trang Bá Xuyên đã ném lên khoảng không một vật đỏ ngời. Vật ấy bay lên khỏi đầu chừng hai trượng, gặp không khí liền tức tốc nổ bùng tỏa ra một ánh lửa sáng ngời trong màn đêm.

Thiên Tý Ma Tăng cười hậm hực :

- Thằng già chó chết! Mi còn bao nhiêu bọn đầu trâu mặt ngựa nữa dẫn hết ra đây xem ta có sợ hay không?

Câu nói của ông ta chưa dứt thì từ xa vang lên một tiếng ngân dài, mà tiếng ngân đó từ từ tiến dần về phía có ngọn lửa kỳ quái của Trang Bá Xuyên mới tung lên.

Trong nhấp nháy đã tới gần.

Liền theo đó có một người thét lớn :

- Loài chuột nhắt nào dám đến sinh sự với Kim Y bang chúng ta đó?

Vừa nghe tiếng nói thì người lạ xuất hiện. Một con người ốm yếu nhỏ thó bay vù ra.

Những người trong trận tức khắc tản mát.

Trong bức màn đêm mờ ảo, người mới đến đó chiều cao không đầy bốn thước, hai cánh tay lại nhỏ mà dài gần chấm tới mặt đất. Sắc mặt thì xanh xao vòng vọt, từ lỗ tai chí đến vành miệng có một vết thẹo to tướng, nhưng đôi mắt thì hào quang lóng lánh. Trên mình mặc một chiếc áo màu vàng kết bằng kim tuyến.

Ông ta vừa dừng chân, bất chấp những người có mặt tại hiện trường, chỉ hỏi Trang Bá Xuyên và Từ Nhất Liệt :

- Trang chấp pháp và Từ đường chủ! Ban nãy nhị vị phóng ám hiệu cầu cứu ra là chỉ vì hai tên này thôi sao?

Khẩu khí thật là ngạo mạn, dường như không để ý Thiên Tý Ma Tăng và Giang Thanh vào mắt.

Trang Bá Xuyên đưa mắt ra dấu cho Từ Nhất Liệt rồi cung kính bước tới người nhỏ thó đó xầm xì vài tiếng.

Trên gương mặt người ấy mới có vài nét thay đổi, đưa mắt ngắm ngía Thiên Tý Ma Tăng và Giang Thanh.

Trang Bá Xuyên lui ra rồi người mới đến đưa mắt nhìn Mao Thanh một cái, bây giờ hắn ta đang ngồi bệt dưới đất điều khí hành công.

Đoạn ông ta mới quay sang Thiên Tý Ma Tăng nói :

- Lão phu ngỡ là ai có gan dám khiêu chiến với Kim Y bang, nào ngờ té ra là Thiên Tý Ma Tăng... kha kha...

Ông ta không ngó ngàng gì đến Giang Thanh cả, tiếp tục nói chuyện với Thiên Tý Ma Tăng :

- Thủ đoạn của Đại sư thật không kém bốn mươi năm về trước. Người xuất gia đầu Phật sao chẳng mở lượng từ bi?

Thiên Tý Ma Tăng lạnh lùng không đáp. Hồi lâu mới mở miệng :

- Ngươi cũng chết luôn lão già ơi! Để ta mở lòng từ bi đưa ngươi về Tây phương Phật.

Người mới đến nghe nói, liền ngửa mặt lên trời cười ha hả...đoạn nói lớn tiếng :

- Thiên Tý Ma Tăng, Nam Hoan Nhất Sát Tôn Kỳ này xem ngươi không thấm vào đâu!

Giang Thanh nghe nói đến Nam Hoan Nhất Sát lại giật mình kinh hãi.

Vì Nam Hoan Nhất Sát là người đứng hàng thứ hai trong Kim Y bang. Võ công tuy kém Bang chủ Lữ Ninh một chút, nhưng địa vị trong Bang hội lại rất cao và tiếng tăm của ông trong võ lâm cũng được người ta trọng vọng.

Thanh thế của người này và Trường Ly Nhất Điểu thật là ngang ngửa với nhau.

Thiên Tý Ma Tăng khẽ hất hàm :

- Té ra ngươi là Nam Hoan Nhất Sát... Bần tăng kỳ này tái xuất giang hồ, nghe rằng trong võ lâm có ba tay cao thủ thay thế cho Nhứt Tà, Song Phi, Tam Tuyệt Chưởng là Hải Thượng Tôn Trường Ly, Nam Hoan Bá Nhất Sát, Hàn Kích song anh, Tam Liên Kiếm Kim Tiên Cầm Băng Chưởng.

Ông ta chớp nhanh cặp mắt hào quang lóng lánh nói :

- Vậy thì bần tăng xin so tài với Nam Hoan Nhất Sát để xem hư thực ra sao?

Nam Hoan Nhất Sát Tôn Kỳ tái xanh sắc mặt, gằn từng tiếng :

- Thiên Tý Ma Tăng! Lão già này không làm cho ngươi thất vọng đâu!

Câu nói này vừa dứt thì một bầu sát khí bao trùm lấy đôi bên.

Thiên Tý Ma Tăng tuy ngoài miệng nói cứng nhưng mà vẫn e sợ đối phương phần nào, đôi mắt nhìn ông ta không chớp.

Giang Thanh thấy Nam Hoan Nhất Sát không để ý gì đến mình, nhưng lại rất e dè Thiên Tý Ma Tăng. Hai cánh tay gầy gò ốm yếu của ông ta khe khẽ cử động, dường như ông ta đề phòng nghiêm ngặt.

Trong lúc trận chiến sắp sửa bùng nổ, bầu không khí nặng nề cơ hồ như nghẹt thở.

Đột nhiên...

Một tiếng khàn khàn từ ngoài bìa rừng theo gió lạnh đưa vào :

- Tôn đường chủ chờ tôi chút xíu!

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, thấy bên ngoài lại đi vào hai người mặc áo vàng. Lão già đi trước thân hình vạm vỡ, râu tóc bạc phơ, mũi thẳng miệng vuông, khí sắc thật là nghiêm trang. Còn một người nữa thân hình cũng tương tự, nhưng nước da đen như lọ chảo, râu tóc dựng ngược, sắc mặt thật là oai dũng vô cùng.

Tôn Kỳ thấy lão già đi trước sắc mặt lộ vẻ nghiêm trang bước tới vái chào :

- Tôn Kỳ xin kính chào Bang chủ!

Thì ra người râu tóc bạc phơ đó chính là Kim Y bang Bang chủ danh vang một cõi biên thùy với biệt hiệu là Thiết Bia Khai Sơn, tên thật là Lữ Ninh.

Người đi sau ông là Đường chủ Bạch Long đường Bảo Hằng Sơn.

Hai người này xuất hiện thì Thiên Tý Ma Tăng giật mình biến sắc.

Bởi vì những ngần ấy hảo thủ của Kim Y bang thình lình nhất tề xuất hiện, thật ngoài sự tưởng tượng của ông ta.

Lúc ấy, Giang Thanh mới chấy tay sau lưng rề tới gần Thiên Tý Ma Tăng, liếc mắt nhìn xem ông ta làm cách nào để đối phó với năm tay cao thủ.

Lữ Ninh tươi cười nói với Tôn Kỳ :

- Tôn đường chủ cực nhọc quá, ban nãy lão phu đi ngang qua bìa rừng này đã thấy thi thể của ba vị Hộ Đàn...

Nói đến đây ông ta quắc mắt hằn học nhìn Thiên Tý Ma Tăng.

Thiên Tý Ma Tăng là một người từng trải giang hồ, ông đã trải qua không biết bao nhiêu sóng to gió lớn, mà cũng bị cái nhìn ấy làm cho kinh khiếp.

Thiên Tý Ma Tăng bất chợt đôi mắt sáng ngời nói :

- Lữ Bang chủ! Bần tăng không ngờ người của quý bang lại hào hứng như vầy. Bán dạ tam canh mà lại đi ngao du sơ thủy.

Lữ Ninh chưa kịp mở miệng trả lời, thì Tôn Kỳ đã nạt :

- Thiên Tý Ma Tăng! Đừng lếu láo!

Lữ Ninh khoát tay tươi cười nói :

- Đại sư vốn ít xuất đầu lộ diện, sớ sao đêm nay lại đến đây?

Câu nói thật là nhỏ nhoi mềm mỏng, không có vẻ hỉ nộ ái ố chút nào, thật là người có khí độ cao xa đáng mặt là Nhất Bang Chí Chủ.

Giang Thanh đứng một bên thấy vậy rất lấy làm khâm phục, nghĩ thầm :

“Lữ Ninh tiếng tăm lừng lẫy mà thái độ thật là khiêm nhường, trách sao ông ta không thành bá nghiệp. Nhưng mà tay chân bộ hạ của ông ta sao ngạo mạn ngông cuồng như vậy?”

Còn đang triền miên suy nghĩ thì Lữ Ninh đã nói :

- Đêm nay bổn bang tụ tập lại thành Hội Trạch để thanh toán một món nợ cũ với một người có biệt danh là Võ Lâm Hàn Kích Thương Cố, vì vậy mà lão phu mới phái ba vị Hộ Đàn đi trước. Nào ngờ vào đến thành Hội Trạch thì không gặp hành tung của Thương Cố, vì thế phải trở ra ngoài tìm kiếm... Nói đến đây, ông ta vùng thay đổi sắc mặt thật nghiêm trang rồi nói tiếp :

- Không ngờ ba vị Hộ Đàn của Kim Y bang đều được Đại sư từ bi chỉ hóa cho.

Thiên Tý Ma Tăng trong lòng kinh hãi nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ cứng. Giang Thanh thấy ông ta rề tới một bước, nói rõ từng tiếng một :

- Đúng như vậy! Bây giờ ngươi muốn gì?

Lữ Ninh cười lạnh nhạt :

- Việc thật dễ giải quyết, thì cứ lấy sinh mạng của ngươi và chiếc Vạnh Tán Châu Lan để...

Thiên Tý Ma Tăng buông ra một chuỗi cười ma quái, nói :

- Thì cứ lấy đi, nếu bọn ngươi đủ bản lãnh!

Câu nói chưa dứt thì Tôn Kỳ đã lướt tới tung ra mười hai chưởng liên tiếp.

Thiên Tý Ma Tăng hú dài lên một tiếng, hai bàn tay của ông ta vung lên thành nửa cái vòng tròn trong tiếng gió dậy ào ào, lão liền tung ra mười một chưởng.

Thình lình trong một tiếng quát rợn người một chiếc bóng trắng lướt tới như đại bàng vỗ cánh kèm theo một đường đao sáng giới chém sả vào giữa Thiên Tý Ma Tăng.

Khá khen cho Thiên Tý Ma Tăng đang kịch chiến mà thình lình bị đánh úp, ông ta vẫn kịp thời lách mình tránh né. Thấy người tập kích mình là Từ Nhất Liệt.

Lữ Ninh thanh thản đứng vuốt râu ngắm nhìn chiến cuộc. Đến giờ phút này ông ta mới phát giác Giang Thanh.

Ông ta ngắm nhìn Giang Thanh một hồi, bỗng nhiên giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

“Cái thằng hậu sinh này không những hào hoa phong nhã, đẹp trai chẳng kém gì Phan Anh, mà trông cặp mắt lóng lánh hào quang kia, nếu ta không lầm thì nó đã luyện đến mức Phản Bộc Huy Chân

rồi. Không phải Thiên Tý Ma Tăng, mà chính là thằng nhỏ này mới là tay kình địch với ta.”

Ông vừa nghĩ đến đây, thì trận chiến đã diễn ra đến hồi gay go khốc liệt.

Thiên Tý Ma Tăng đã giở tuyệt kỹ của mình là Cầm Long Đại Cửu. Thân hình của ông như rồng bay phượng lộn giữa lưng trời, xuất thủ hùng hồn như sấm sét, thanh thế thật là khiếp đảm đối phương.

Tôn Kỳ lúc ấy cũng giở đường võ nhờ nó mà lão nổI tiếng khắp giang hồ là Thanh Bằng Phi Hạc. Thân hình ông ta bay nhảy như hạc lượn lưng trời, chim bay biển Bắc. Còn lưỡi đao của Từ Nhất Liệt thì hùng hồn mạnh bạo. Đường đao của ông ta như chớp giăng như sấm nổ.

Trong vòng một trăm hiệp thì đã chiếm lần lần ưu thế.

Giang Thanh đứng một bên xem nhưng môn võ tinh vi tuyệt diệu, những lối tránh đòn khôn khéo của ba tay cao thủ danh trấn giang hồ mà tâm thần mê mẩn, dường như thể xách của chàng cũng hòa lẫn trong trận chiến kinh hồn kia.

Chàng nghĩ thầm :

“Nếu chiêu này Thiên Tý Ma Tăng không dùng Tam Quang Phân Nguyệt mà cứ xử thế Lục Đích Xạ Hồng Tâm đá cước theo thế liên hoàn vào dạ dưới của đối phương thì tình thế ắt thay đổi.... À... à! Còn chiêu Bạch Hổ Quá Sơn này mà kèm theo chiêu Liên Cung Bộ thì thật là tuyệt diệu ngút trần gian.”

Trong lúc chàng đang xem mê mẩn, thì trong bóng tối một người có thân hình vạm vỡ lần lần rề tới... rề tới cạnh chàng....

Mặc dù để thế tinh thần vào cảnh chiến, nhưng cảm giác của Giang Thanh vô cùng bén nhạy, chàng nghe phát ra ba tiếng sè sè sè nho nhỏ, tiếng nhỏ tựa đường tơ. Trực giác báo cho chàng biết rằng có người sắp sửa đánh lén!

Chàng vẫn điềm nhiên bình tĩnh, bất ngờ quay đầu lại vừa chạm trán phải một người thân hình vạm vỡ.

Người đó không ai xa lạ chính là Đường chủ Nội tam đường Bảo Hằng Sơn.

Thấy Giang Thanh bất chợt quay lại, Bảo Hằng Sơn biết rằng chàng đã phát giác hành tung của hắn, mặt mày vùng biến sắc nhưng cố gượng cười ha hả nói :

- Phép Bế Khí Thính Thanh của tiểu huynh đệ thật là tuyệt diệu! Bội phục, bội phục!

Giang Thanh vừa muốn mở miệng nói chuyện, thì trong vòng chiến bỗng vang lên một tiếng thét rợn người.

Chàng cấp tốc quay đầu nhìn lại thì thấy Thiên Tý Ma Tăng đã bị rách hết một vạt áo, và trong tay ông ta đang lăm lăm một cặp binh khí lạ lùng.

Binh khí vào tay như hùm thiêng chắp cánh, Thiên Tý Ma Tăng tung hoành còn dữ dội hơn trước. Những tuyệt thế kỳ chiêu tuôn ra liên liên bất tuyệt, dùng thế tốc chiến tốc quyết để thanh toán đối phương. Nhờ vậy mà cứu vãn được tình thế phần nào...

Nhưng bên kia, Tôn Kỳ và Từ Nhất Liệt vẫn dốc hết sức bình sanh sở học liều chết mà bám chặt đối phương, nên trận đấu vẫn nằm trong hồi nghiêng ngửa.

Trên gương mặt nghiêm trang của Lữ Ninh giờ đây mới thoáng cau lại. Ông ta quay lại nói với người đang đứng xuôi tay hầu bên cạnh là Trang Bá Xuyên :

- Trang Tổng Chấp Pháp! Lão Thiên Tý Ma Tăng quả là lợi hại, đến nỗi hai tay hảo thủ của chúng ta mà không làm gì nổi hắn!

Trong câu nói bình thường ấy có ngụ một ý nghĩa sâu xa mà Trang Bá Xuyên theo hầu Bang chủ nhiều năm thoáng nghe qua đã hiểu thấu, nên vội cúi đầu nói :

- Võ công của Thiên Tý Ma Tăng thâm hậu như vậy, bổn bang chẳng nên khinh thường, tại hạ cũng xin phép ra ứng chiến!

Lữ Ninh cố ý ngần ngừ một hồi, rồi mới nói :

- Cũng được! Tổng Chấp Pháp hãy ra đó mà học thêm vài chiêu võ của phái Mật Tông Tây Tạng!

Trang Bá Xuyên trả lời :

- Xin tuân lệnh!

Tiếng lệnh vừa dứt thì ông ta đã bay vù về phía Thiên Tý Ma Tăng.

Trong bóng tối, Giang Thanh nở một nụ cười khinh bỉ. Khinh bỉ cho Kim Y bang ỷ chúng hiếp cô, nhưng lại nghĩ rằng Thiên Tý Ma Tăng tội ác tày trời, hãy để cho Kim Y bang trừng trị một phen.

Trong lúc đó, trận chiến đã biến ra thêm trăm hiệp nữa. Hai món binh khí lạ lùng của Thiên Tý Ma Tăng là Song Nguyệt Trắc giờ đây lần lần thu hẹp tầm hoạt động.

Người sáng mắt thoáng nhìn ra thì đã biết ông ta chỉ giữ thế thủ mà chẳng tấn công.

Thiên Tý Ma Tăng mặc dù lọt vào vòng vây của ba tay cao thủ, nhưng tâm thần định tĩnh, thái độ ung dung.

Chưởng phong tuôn ra liên miên bất tuyệt làm cho ba tay đối thủ mặc dầu chiếm phần ưu thế nhưng không làm sao mà hạ nổi ông ta.

Lữ Ninh đứng một bên lược trận, thình lình thét lên một tiếng rợn người, nhanh như chớp lướt mình tới sau lưng Thiên Tý Ma Tăng tung ra hai chưởng, thế như xô núi nhổ thành.

Việc bất ngờ này mặc dù nằm trong sự dự đoán của Thiên Tý Ma Tăng, nhưng ông ta không ngờ võ công của Lữ Ninh cao xa và thần tốc như vậy.

Thiên Tý Ma Tăng buông ra một tiếng chửi thô tục, tung ra một chưởng dữ dội về phía bọn ba người Nam Hoan Nhất Sát, còn tay hữu thì thình lình xỉa ngược trở về một chiêu mạnh mẽ vào dưới ngực Lữ Ninh.

Bang chủ Kim Y bang cười rang rảng đảo mình một vòng lên không trung, còn song chưởng vẫn cứ cái thế đó mà đánh sà xuống, và hai chân tuôn ra liên hoàn sáu cước.

Trong trường chiến, bóng người bay hỗn độn. Trong cơn xô xát, một tiếng gào uất hận vang lên. Thiên Tý Ma Tăng đã trúng một chưởng của Lữ Ninh vào dưới nách.

Ông ta sặc ra một búng máu tươi, rồi lảo đảo lui ra ngoài năm bước, đôi mắt lóng lánh hào quang rảo qua một vòng nhìn bốn tay cao thủ của Kim Y bang, rồi lạnh lùng nói :

- Hừ! Bốn mươi năm nay, ta chưa hề bị nhục như vậy, cám ơn Lữ Bang chủ!

Nói tới đó, Thiên Tý Ma Tăng lại hộc ra một bụm máu tươi.

Xem tình thế này thì vết thương khá nặng.

Lữ Ninh ngửa mặt lên trời cười ha hả :

- Nếu ban nãy Đại sư mà không trả đòn thì đâu có ra nông nổi...

Rồi, lão nghiêm trang sang sảng tiếng đồng :

- Nếu ngươi đưa cho ta Vạn Tán Châu Lan, và tự mình cắt đứt chủ mạch Phủ Tâm Thái Dương Kinh thì lão phu đây bỏ qua việc này!

Thiên Tý Ma Tăng lại cười cuồng loạn :

- Lữ Ninh! Ngươi đừng có tưởng ta là đứa trẻ ba tuổi. Vạn Tán Châu Lan người không bao giờ lấy được, đừng nuôi mộng hão huyền vô ích.

Lữ Ninh một tay khai sáng Kim Y bang không những võ công cái thế mà tánh tình lại thâm trầm hiểm ác.

Nghe nói lão không những không giận mà còn cười trả lời :

- Vậy sao?

Nói rồi ung dung hòa hưởn đưa một bàn tay lên thình lình tống ra một chưởng cang cường mãnh liệt vào giữa mặt Thiên Tý Ma Tăng. Chưởng thứ nhứt chưa dứt, thì chưởng thứ nhì đã nối tiếp theo sau liên miên bất tuyệt.

Thiên Tý Ma Tăng thấy khí thế hung bạo như vậy, biết rằng hôm nay ắt là khó sống, nhưng ông ta không chịu bó tay chờ chết.

Tánh khí hung bạo của ông ta lại bừng bừng bộc phát, buông ra một tiếng cười cuồng loạn, món binh khí kỳ dị trong tay của ông ta là Song Nguyệt Trắc vung ra như một bức tường màu trắng, cản lấy chưởng phong của Lữ Ninh.

Một tiếng chát kinh rợn vang lên, thân hình của Lữ Ninh khe khẽ chao động, còn Thiên Tý Ma Tăng thì lảo đảo lùi lại bước bước.

Trên vành môi của ông ta lại có một giòng máu tươi ứa ra chảy ròng ròng xuống cằm. Ông ta vừa muốn vận nội công để phục hồi sinh lực thì một tiếng thét vang trời lại nổi lên.

Một màn ánh sáng như một mạn lưới từ trên chụp xuống, đó là môn ám khí đặc biệt của Nam Hoan Nhất Sát: Mật Vũ Ngân Mang.

Thiên Tý Ma Tăng rống lên một tiếng bi thảm không tránh không né. Song Nguyệt Trắc trong tay của ông ta đột nhiên tuột khỏi bàn tay bay vù về phía Lữ Ninh và Tôn Kỳ.

Khí thế của cặp Song Nguyệt Trắc này mạnh mẽ không bút mực nào tả, vì lẽ đó là miệng đòn bình sanh sở học của Thiên Tý Ma Tăng sử dụng ra trong cơn cùng đồ mạt lộ.

Hai tay giang hồ lão luyện là Lữ Ninh và Tôn Kỳ trước tình thế ấy cũng phải luống cuống.

Lữ Ninh đảo nhanh thân hình sang cánh trái, thừa thế rút ra hai miệng sắt hình vuông đỡ đòn của địch...

Một tiếng kẻng vang lên, một cây Song Nguyệt Trắc bị cản lại rơi xuống đất, mà trên tấm bia sắt của Lữ Ninh cũng bị móp vào một lỗ. Hổ khẩu của ông ta bị sức mạnh làm cho tét ra máu chảy ròng ròng.

Chính vào lúc đó thì bên cạnh có một tiếng kêu bi thảm vang lên. Lữ Ninh liếc nhanh về phía đó thấy bộ hạ của mình là Từ Nhất Liệt bị cây Song Nguyệt Trắc đâm suốt qua giữa ngực. Nạn nhân đang vùng vẫy trên vũng máu đào một cách ghê rợn.

Số là, khi Lữ Ninh dùng bia sắt để đỡ một thanh Song Nguyệt Trắc, thì thanh kia cũng bay vù về phía Tôn Kỳ. Tôn Kỳ nhác thấy khí thế mạnh bạo như vậy, biết rằng không thể nào dùng hai bàn tay không để cự đương.

Trong lúc thập phần nguy cấp, hắn với tay ra chộp lấy Từ Nhất Liệt đưa ra trước mặt mình làm bia đỡ đòn. Còn bản thân thì mượn sức cái níu của Từ Nhất Liệt mà lách ra ngoài hai bước.

Từ Nhất Liệt đang tập trung tinh thần vào Thiên Tý Ma Tăng, không bao giờ ngờ người đồng bang của mình là Tôn Kỳ lại xử sự một cách tàn ác như vậy. Trong lúc bàng hoàng ngơ ngác, thì binh khí của đối phương đã đâm tuốt qua ngực mình. Toàn thân Từ Nhất Liệt tê rần và đôi mắt đổ hào quang, rú lên một tiếng hãi hùng ông ta quỵ xuống.

Phần Thiên Tý Ma Tăng, sau khi tung ra hai đòn quyết liệt, thì toàn thân đã bị ghim đầy những tên có tẩm độc.

Thiên Tý Ma Tăng thấy hai đòn của mình chỉ làm cho một chết một bị thương, ông ta ngơ ngẩn thu hết tàn lực ngoắc Giang Thanh nói bằng một giọng thê thảm :

- Thằng nhỏ kia... chỉ có mi... mới không thừa lúc ta nguy biến mà ra độc thủ. Ngày nay, già này không thoát chết... vậy xin tặng mi Vạn Tán Châu Lan...

Câu nói của ông ta thều thào đứt nối, thân hình lảo đảo, máu tươi trong miệng ứa ra. Hình dáng thật đáng cho người ta hãi hùng kinh khiếp.

Giang Thanh lúc ấy thì đang ngơ ngác giữa một chiến trường đẫm máu, bị Thiên Tý Ma Tăng gọi tên bất giác giật mình, rồi bước tới vài bước.

Trong cõi lòng thật thà chất phác của chàng bỗng nổi lên một mối đồng tình với con người đang cơ đại nạn.

Lúc đó, Thiên Tý Ma Tăng đã thò tay vào áo cà sa của mình móc ra một gói lụa màu đen dợm muốn thảy cho Giang Thanh, nhưng...

Lữ Ninh đã buông tiếng cả cười nói lớn :

- Ác tăng gần chết mà vẫn còn cố chấp!

Trong lúc đó, Bảo Hằng Sơn bước tới trước mặt giọng nạt :

- Thằng nhóc, hãy đi chỗ khác!

Giang Thanh không đếm xỉa đến lời nói của Bảo Hằng Sơn, lớn tiếng hỏi Thiên Tý Ma Tăng :

- Lão tăng muốn tôi nhận lấy Vạn Tán Châu Lan có dụng ý gì chăng?

Thiên Tý Ma Tăng lúc đó đôi mắt đã mất hết tinh anh, nghe hỏi liền cố gắng gượng đáp :

- Bần tăng... tặng cho mi... chớ không muốn... đánh đổi... một điều kiện nào...

Giang Thanh dường như bắt gặp trong ánh mắt của Thiên Tý Ma Tăng có vài tia hối hận. Chỉ một điểm đó cũng đủ làm cho Giang Thanh cảm xúc. Mặc dầu một cử chỉ nhỏ nhặt đó không cứu vãn được tội ác tày trời của ông ta, nhưng cũng đủ chứng minh rằng lòng người luôn luôn hướng thiện.

Đột nhiên Giang Thanh thét lớn :

- Thiên Tý Ma Tăng! Lão tăng hãy yên lòng mà đi!

Vạn Tán Châu Lan tại hạ không bao giờ để rơi vào tay kẻ khác!

Trên gương mặt khô khan như chiếc đầu lâu của Thiên Tý Ma Tăng bỗng nổi lên một nụ cười thanh thản, mãn nguyện.

Ông ta thu hết tàn lực ném mạnh chiếc gói màu đen vào giữa mặt Giang Thanh.

Nhưng liền theo đó, vang lên mấy tiếng quát rợn người.

Lữ Ninh hơi giận tràn hông, múa miếng thiết bia trong tay vù vù kích vào giữa mắt Giang Thanh.

Còn Tôn Kỳ thì vọt thẳng lên bắt lấy chiếc gói màu đen đang bay giữa khoảng không.

Giang Thanh reo lên một chuỗi cười trong trẻo, thân hình cũng thình lình bắn vọt lên khoảng không.

Cặp thiết bia của Lữ Ninh vừa đánh gần tới đối phương thì Giang Thanh đã sử dụng một thế Ngân Nguyệt Hàn Tinh chống lại.

Thấy vô số đốm sáng lập lòe xuyên qua món binh khí của Lữ Ninh, uy hiếp chín huyệt lớn trên mình ông ta.

Lữ Ninh cả sợ, thu binh khí về, múa thành một bức tường để hộ thân. Giang Thanh đánh ra một chưởng, rồi thân hình cứ vọt lên khoảng không, mặc dầu chưởng đi sau Tôn Kỳ nhưng lại tới trước, tốc độ thật là không có ai sánh kịp.

Tôn Kỳ giác quan bén nhạy, thấy một bóng người bỗng nhiên bay vụt lên, tức tốc thò tay ra chộp lấy gói đen, nhưng mà ông ta chụp hụt tay không mà rơi trở về mặt đất.

Trên sắc mặt của Tôn Kỳ lộ vẻ vừa giận dữ vừa nóng nảy. Ông ta định thần nhìn kỹ thấy cái người đi sau mà tới trước phỏng tay trên ông ta chẳng phải là ai xa lạ... chính là thằng nhóc đẹp trai: Giang Thanh.

Kể từ khi Giang Thanh phi thân, cướp vật rồi trở về mặt đất, những động tác đó liên tiếp vào nhau một cách chặt chẽ và nhanh chóng làm cho hạng cao thủ lỗi lạc như Lữ Ninh mà cũng tìm không ra một chỗ hở để tấn công.

Đứng vững rồi, Giang Thanh liếc nhìn, thấy Thiên Tý Ma Tăng mặc dù còn đứng đấy, nhưng mà toàn thân máu đổ đầm đìa, đầu tóc rối bời, đôi mắt đầy vẻ căm hờn uất ức.

Giang Thanh lớn tiếng nói :

- Đại hòa thượng! Giang Thanh này lấy làm muôn vàn cảm tạ hảo ý của Đại sư. Ngày sau sẽ đến viếng mộ của Đại sư mà đốt hương cầu nguyện.

Trên gương mặt hốc hác của Thiên Tý Ma Tăng lại thoáng hiện một nụ cười đầy bi thảm, đôi mắt từ từ híp lại, toàn thân ông ta cũng chầm chậm quỵ xuống.

Giang Thanh buồn ảo não, liếc nhìn bốn phía thấy bốn tay cao thủ của Kim Y bang đã lập thành thế chữ "Đinh" bao vây chàng vào giữa.

Lữ Ninh lạnh lùng nói :

- Vô danh tiểu tốt, hãy trao Vạn Tán Châu Lan ra đây, bằng không thì sẽ đi một đường với Thiên Tý Ma Tăng...

Giang Thanh không đếm xỉa gì đến lời nói của ông ta, lẳng lặng lo tìm kế thoát thân.

Trong lúc chàng đang suy tính, thì Tôn Kỳ đã nói một cách hiểm độc :

- Ta đố mi chắp cánh bay đằng trời!

Ông ta nói rồi đưa mắt nhìn thi thể của Từ Nhất Liệt, chính vào lúc đó thì Lữ Ninh cũng ném cho Tôn Kỳ cái nhìn gay gắt.

Giang Thanh cảm giác rất là bén nhạy. Chàng nhận ra trong cái nhìn của Lữ Ninh có ẩn một ý hằn học bất mãn. Lúc đó, Giang Thanh cũng phát giác ra người đứng sau lưng mình là Trang Bá Xuyên.

Người này công lực cao siêu, nhưng so với Lữ Ninh và Tôn Kỳ thì còn kém một bực.

Giang Thanh cân nhắc tình thế rồi quyết định nếu muốn đào tẩu thì phải mở một con đường máu ngay trên mình của Trang Bá Xuyên.

Ngoài mặt Giang Thanh làm bộ ung dung thong thả nói :

- Theo ý của chư vị thì nếu tôi đưa Vạn Tán Châu Lan ra thì quý vị cho tôi được tự do?

Lữ Ninh đã quyết định sẵn từ trước :

“Nếu thằng nhóc này mà đưa bảo vật ra, đợi khi mình nhận qua tay rồi thì tập trung lực lượng của bốn người xuất kỳ bất ý mà hạ sát. Nhược bằng, nó chẳng chịu trao ra thì cũng nhất tề động thủ, dùng thế mạnh mà chiếm đoạt.”

Nhưng mà công lực của đối phương hùng hồn thâm hậu, điều này ông đã biết rõ, cho nên hết sức cẩn thận đề phòng.

Lúc ấy, lão nghe Giang Thanh hỏi, liền cười trả lời :

- Đó là lẽ tự nhiên..., tiểu huynh đệ mà đưa Vạn Tán Châu Lan ra thì lão phu sẽ bảo đảm không động đến một mảy lông của người.

Giang Thanh chỉ chờ đợi cho ông ta nói chuyện phân tâm, thình lình đánh ngược ra sau một chưởng Phật Quan Sơ Hiện bổ thẳng vào giữa đầu của Trang Bá Xuyên.

Nãy giờ Trang Bá Xuyên đã chú ý đến nhứt cử nhứt động của Giang Thanh, nhưng hiềm vì chàng ra tay quá ư thần tốc, lại thêm

uy lực của Như Lai thần chưởng thần kỳ mạnh bạo. Một luồng chưởng phong như long phong như vũ bão trào lên...

Trang Bá Xuyên đã vội dùng hết sức bình sanh đón đỡ, nhưng cũng bị chưởng phong của Giang Thanh đánh bạt trôi ra phía sau trên năm bước.

Giang Thanh lợi dụng một kẽ hở đó, quát to một tiếng, thân hình như một con chim không lồ vỗ cánh tung trời, bay ra ngoài trên bảy trượng.

Chính vào lúc đó, thì nghe sau lưng mình vang lên một tiếng quát rợn người của Lữ Ninh. Bang chủ Kim Y bang đập hai miệng thiết bia vào nhau nghe một tiếng chát, rồi hỏa tốc đuổi theo.

Giang Thanh không kịp xoay đầu nhìn lại, chạy bắn về phía trước như một mũi tên thoát khỏi vành cung, trong chớp mắt đã trên trăm trượng.

Lữ Ninh, Tôn Kỳ, Bảo Hằng Sơn và Trang Bá Xuyên đồng một lượt bay mình theo truy sát, quên lững Mao Thanh bấy giờ đang ngồi xếp bằng dưới đất điều khí dưỡng công.

Gió lạnh sao khuya, ánh trăng mờ ảo, bãi chiến trường đẫm máu giờ đây lại lặng lẽ như tờ...

Xem tiếp hồi 9 Báu vật Vạn Tán Châu Lan

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Báu Vật Vạn Tán Châu Lan

Giang Thanh chạy như mây bay gió cuốn, tốc độ thật là nhanh không thể tả.

Sau lưng chàng, chừng mười trượng vẫn còn bốn năm người mặc áo vàng đuổi theo ráo riết. Thỉnh thoảng, họ lại tung ra vài ám khí lướt đi trong gió nghe vì vèo, càng làm cho Giang Thanh hết sức đề phòng.

Trong chớp mắt đã chạy ra khỏi chỗ đấu chiến ban nãy trên hai mươi dặm. Giang Thanh vừa chàng vừa nghĩ :

“Nếu ta cứ chạy mãi như vầy thì biết đến chừng nào mới thoát khỏi bọn họ? Ban nãy ta dùng một chưởng mạnh bạo trong Như Lai thần chưởng để thoát khỏi vòng vây, nhưng mà trốn không khỏi vẫn bị đuổi theo ráo riết như vầy... Nhược bằng ta bị bốn người này bao vây trở lại thì thật khó mà sống sót.”

Suy nghĩ đến đó, Giang Thanh dùng hết sức bình sanh tăng gia tốc độ, làm cho bậc lão thành trong võ lâm là Lữ Ninh và Tôn Kỳ cũng không sao đuổi kịp. Đến như Bảo Hằng Sơn và Trang Bá Xuyên thì lần lần rớt về phía sau...

Còn Giang Thanh thì nhờ tinh thần quật khởi, nên tốc độ gia tăng mãi mãi, vì vậy mà khoảng cách giữa chàng và nhóm Kim Y bang càng lúc càng xa.

Lúc ấy, năm người đã bỏ hẳn quan lộ mà đuổi bắt nhau trong những con đường mòn vắt vẻo, có khi lại băng đồng vượt suối. Không bao lâu trước mặt bỗng có một cái bóng đen khổng lồ chắn ngang trước mặt.

Thì ra, họ đã cút bắt nhau đến một chân núi.

Vừa sát chân núi, Giang Thanh thình lình nhún mình nhảy vọt lên cao hơn sáu trượng rơi vào một mõm đá nhô ra bên triền núi.

Ở phía sau Lữ Ninh thét :

- Đuổi mau, nó muốn trốn!

Nói rồi vọt nhanh về phía trước. Đúng vào lúc đó, Giang Thanh bỗng cất lên một tiếng hú thật dài, chàng vươn hai bàn tay ra vỗ mạnh vào khoảng không.

Lạ lùng thay, cứ mỗi cái vỗ của chàng thì thân hình lại bắn vọt lên cao thêm hai ba trượng. Mãi đến khi thân hình của chàng lên cao hơn bảy tám trượng rồi, thì hai tay hai chân vùng xòe ra như một con chim vỗ cánh giữa từng không bay vọt vào một cánh rừng rậm rạp.

Lữ Ninh thấy Giang Thanh trổ ra một loại khinh công kỳ diệu như vậy, trong lòng cả sợ, ông ta tâm trí bàng hoàng như đã từng nghe có người nói lại về môn khinh công tuyệt diệu đó...

Ông ta đang suy nghĩ triền miên, đột nhiên cất tiếng quát :

- Dừng lại, đừng đuổi nữa!

Tôn Kỳ đã bắn vọt ra phía trước hơn mười trượng, nghe lệnh truyền ra, lộn mèo đảo ngược trở về, ngay lúc Bảo Hằng Sơn và Trang Bá Xuyên cũng vừa bắt kịp.

Tôn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Bang chủ! Tại sao không đuổi nữa?

Lữ Ninh sắc mặt kinh hoàng, lo lắng nói :

- Tôn đường chủ, ban nãy người có thấy thằng nhỏ khốn kiếp đó bay bổng lên không trung bằng thân pháp gì không?

Tôn Kỳ trầm ngâm suy nghĩ, gương mặt lần lần hiện lên vài nét kinh hoàng, buột miệng nói :

- Trời! Hay là thân pháp thất truyền trong võ lâm trên sáu mươi năm nay là Thiết Tý Chấn Không?

Sắc mặt của Lữ Ninh rất là trang trọng nghiêm nghị :

- Đúng thế! Thân pháp Thiết Tý Chấn Không này chính là tuyệt kỹ của Tà Thần Lệ Vật.

Câu nói này vừa ra khỏi cửa miệng, thì ba người kia thảy đều tán đởm kinh tâm.

Trang Bá Xuyên lẩm bẩm :

- Ban nãy nó tống cho ta một chưởng, đó chắc là Như Lai thần chưởng chớ gì?

Lữ Ninh đưa mắt nhìn vào khu rừng âm u đen tối mà Giang Thanh vừa mới lẩn vào trong đó, nói một cách ảo não :

- Khu rừng này địa thế hiểm trở, mà thằng nhóc khốn kiếp đó lại võ công cao siêu, sợ rằng có kiếm tìm cũng vô ích. Thôi đã biết nó rồi, thì ngày sau sẽ thanh toán.

Nói rồi khoát tay ra hiệu :

- Chúng ta trở về lo xem thương thế của Mao đường chủ!

Thế là bốn bóng người nối gót nhau lui ra khỏi khu rừng âm u đen tối.

* * * * *

Vầng thái dương từ từ ló dạng, chim chóc bay nhảy trên cành.

Trong một khu rừng nho nhỏ, Giang Thanh đang hồi hộp thu mình trên một chạng ba.

Chàng nghe ngóng lâu lắm, biết rằng kẻ địch đã tản đi rồi, chàng mới từ từ đứng dậy đưa đôi mắt nhìn vào cái gói lụa đen trên tay, lẩm bẩm :

- Vạn Tán Châu Lan là gì? Mà lại được vô số võ lâm cao thủ liều chết mà giành giựt nó vậy?

Nghĩ đoạn, chàng trịnh trọng mở gói lụa đen ra.

Thình lình, trong gói ấy tỏa ra những hào quang sáng giới. Giang Thanh nhướng mắt nhìn kỹ, bất giác tấm tắc khen thầm.

Thì ra trong gói đó có đựng một chiếc hộp vuông trong suốt, nhìn qua làn thủy tinh, chàng thấy bên trong trên một miếng nhung trắng, có để một đóa hoa Chu Lan lớn chừng bằng bàn tay.

Đóa hoa Chu Lan này không biết điêu khắc bằng vật chi mà hào quang lóng lánh, tỏa ra một màu đỏ xem chừng còn quý hơn miếng Châu Ngọc Hàn Cốt lệnh của Tà Thần nữa. Còn một điểm làm cho người ta rất ưng ý là trên đóa hao Chu Lan này nạm toàn là kim cương sáng chói.

Ánh sáng đỏ dịu của đóa hoa Chu Lan chiếu trên muôn ngàn khía cạnh của những viên kim cương gọt dũa tinh vi đó tỏa ra một thứ ánh sáng thật làm đẹp mắt người xem.

Giang Thanh còn đang ngây ngất nhìn xem, thì phía sau lưng chàng bỗng có một câu nói rót vào tai :

- Thật là của quý nhứt trần gian, chỉ tiết là công tử không biết cái sự kỳ diệu của món bảo vật này!

Giang Thanh bay hồn bạt vía, quay đầu nhìn lại chàng thêm kinh ngạc.

Thì ra người đứng sau lưng chàng chính là cái tên móc túi ở trong thành Hội Trạch: Tiêu Tam.

Tiêu Tam lúc bấy giờ đã mặc một chiếc áo khá sang trọng, khí sắc lại hồng hào tươi tỉnh, chớ không tiều tụy như trước kia. Thấy Giang Thanh quay đầu nhìn lại, hắn liền tươi cười chắp tay xá chào :

- Kể từ ngày cách biệt với công tử, chắc công tử hằng mạnh giỏi? Không ngờ ngày nay chúng ta lại gặp mặt giữa nơi điều hiu vắng vẻ này...

Giang Thanh nghiêm sắc mặt đáp :

- Té ra ngươi cũng là cao thủ, thật ta xem lầm ngươi đó!

Tiêu Tam lại tươi cười nói :

- Đêm hôm qua, công tử đại chiến thần oai trong quán rượu, thật làm cho kẻ hèn này lấy làm khâm phục. Công tử đi đâu mà gấp quá, tôi định đến chào mà không gặp.

Giang Thanh bỗng nghiêm sắc mặt nói :

- Ngươi đã là võ lâm cao thủ mà tại sao còn cố tình che lấp hành tung củ mình? Nên biết rằng Giang Thanh này không phải là hạng người để cho ngươi đùa cợt.

Tiêu Tam nghe nói, liền nghiêm sắc mặt đáp :

- Xin thú thật rằng việc làm của tôi hôm qua là do tình thế bắt buộc, chứ không phải cố ý đùa cợt với công tử đâu!

Thấy hắn thay đổi thái độ, Giang Thanh mới dịu giọng :

- Ta nghi ngờ ngươi lắm!

Thình lình chàng hỏi một câu đột ngột :

- Ngươi cho ta biết quý danh?

Tiêu Tam bất chợt trợn trừng đôi mắt trả lời rang rảng :

- Ta chính là Võ Lâm Hàn Kích!

Giang Thanh giật mình đánh thót nghĩ thầm :

“Hèn chi mà hắn đến sát bên lưng ta hai lượt, ta không hay, té ra là Võ Lâm Hàn Kích Thương Cố!”

Nghĩ đoạn, chàng lập tức vòng tay xá chào nói :

- Té ra các hạ đây là một người vang danh trong Võ Lâm Hàn Kích là Tân Vân Kích mà tôi không biết, xin thứ lỗi cho!

Thương Cố tươi cười nói :

- Giang huynh quá khen!

Giang Thanh lại hỏi :

- Đêm hôm này, tôi nghe người trong Kim Y bang nói có xảy ra một vụ lôi thôi với Thương huynh, chẳng hay việc gì?

Thương Cố bình tĩnh đáp :

- Việc này không có điều chi quan hệ, chỉ do sự hiểu lầm mà ra.

Giang Thanh thấy hắn trả lời mập mờ nên vội lảng sang chuyện khác.

Thật ra, giữa Thương Cố và Kim Y bang có xảy ra một việc thù hằn rất sâu đậm.

Số là bốn tháng về trước, Thương Cố có việc đi ngang qua tỉnh Triết Giang, vì muốn dành đường đi cho sớm nên xảy ra việc tranh chấp với một vị Đường chủ của Kim Y bang là Uông Minh.

Hai người gây gổ rồi sanh sự đánh nhau, đấu chiến trên trăm hiệp. Uông Minh bị Thương Cố tống cho một chưởng. Còn hai người theo hầu Uông Minh đều bị trúng chưởng mà chết tốt. Uông

Minh mang vết thương của mình trở về báo cáo tự sự. Lữ Ninh cả giận, tức tốc phái bộ hạ truy tầm đối thủ để vây đánh cho hả hơi.

Vừa đúng ngày ấy, Thương Cố nghe đồn rằng có một người nói Thiên Tý Ma Tăng nổi tiếng khi xưa, nay lại tái xuất giang hồ, và có mặt nơi thành Hội Trạch.

Thiên Tý Ma Tăng này ngày xưa đã hạ một lũ cướp biển và dành được một món báo vật giá trị liên thành Vạn Tán Châu Lan.

Trên đóa hoa Vạn Tán Châu Lan nạm vô số kim cương bảo ngọc, trong đó có ba viên ngọc quý giá nhứt là Kinh Trần, Tỵ Thủy, và Đạo Hỏa. Ba viên ngọc này có công dụng thật thần kỳ huyền ảo, có thể không sợ nước, không sợ lửa, không sợ cát bụi.

Vì vậy mà võ lâm cao thủ nghe đồn đều đổ xô đi tìm Thiên Tý Ma Tăng, chờ cơ hội để cướp đoạt món vật quý giá nhất trần gian.

Thương Cố là một trong những người đi tìm của quý đó, nhưng mà Thương Cố vừa đặt chân vào thành Hội Trạch liền bị người trong Kim Y bang phát giác nên bủa lưới bao vây ngày đêm theo dõi.

Thương Cố cũng phát giác ra mình bị người ta canh chừng rất ngặt, nhưng mà lại tiếc của quý Vạn Tán Châu Lan nên không nỡ rời bỏ thành Hội Trạch. Hắn giả dạng ra một tên móc túi, suốt ngày lượn ngoài đường phố để tìm cơ hội.

Khi Giang Thanh vào thành Hội Trạch thì bị Thương Cố bắt gặp, và vô tình hắn trông thấy thanh Kim Long Đoạt đeo trên vai chàng. Vì thế mà lòng tham bừng bừng nổi dậy, muốn tìm cách chiếm đoạt cho bằng được.

Nhưng mà thấy Giang Thanh khí vũ hiên ngang, bộ đi tướng đứng vững vàng mạnh bạo, biết rằng đây không phải là hạng tầm thường, nên hắn không dám liều lĩnh, liền cải trang giả dạng ra một gã móc túi để thử võ công của Giang Thanh cho rõ hư thực.

Cái khổ nhục kế của Thương Cố đã thành công và đã lấy được lòng cảm mến của Giang Thanh là có cơ hội gần gũi. Nhưng sau một trận chiến kinh hoàng giữa Giang Thanh và Song Phi Tiên Nữ, thì Thương Cố biết rằng mình không phải xứng tay địch thủ với Giang Thanh.

Lại nữa, Giang Thanh là nghĩa tử của Tà Thần, một vì sao Bắc Đẩu trong võ lâm, nên hắn không dám trắng trợn ra tay. Chờ cho Giang Thanh trở về khách sạn, hắn lại cải trang giả dạng đi ra ngoài ngoại ô sớm hơn chàng một chút.

Khi ra đến nơi, gặp chín võ lâm cao thủ là Cổ Lao, Tần Bình, Lý Bộc... đang vây đánh Thiên Tý Ma Tăng kịch liệt. Thấy vậy, Thương Cố liền tính sẵn chờ cho Thiên Tý Ma Tăng đấu với chín tay giang hồ hảo thủ kia cho đến khi sức cùng lực kiệt, rồi mới thình lình ra tay mà đốp lấy vật báu.

Nào ngờ, dự định của Thương Cố hoàn toàn sai chệch. Càng xem trận chiến chừng nào, hắn càng thêm kinh tâm tán đởm. Thì ra các cao thủ hào kiệt trong vòng năm mươi hiệp đã bị Thiên Tý Ma Tăng dùng trọn thủ pháp hạ sát hơn phân nửa. Kỳ dư, đều nằm trong vòng thập phàn nguy hiểm. Không bao lâu Hoắc Đại Cang, Viên Bảo Ngộ đều sau trước trúng chưởng, ngã ngửa mà chết không kịp trối. Chí ư cái người bản lãnh tuyệt vời là Ngân Trượng bà bà mà không sao thoát khỏi lưỡi hái của Tử Thần.

Núp trong bóng tối, Thương Cố rình xem mà toát mồ hôi lạnh. Cân nhắc tình thế, biết rằng bản lĩnh của mình cao hơn những người đang đấu ngoài kia rất nhiều, nhưng nếu sao tài với Thiên Tý Ma Tăng thì có thể chống cự dưới năm trăm hiệp, nhưng rốt cuộc rồi cũng phải thua ông ta...

Trong lúc đó, Thương Cố thấy Giang Thanh từ xa đi tới và xảy ra sự xung đột với Thiên Tý Ma Tăng. Sau một trận kịch chiến, bọn Kim Y bang lần lần kéo tới...

Kịp đến khi Thiên Tý Ma Tăng tán mạng, Giang Thanh được bảo vật mà lánh đi, thì Thương Cố cũng lẽo đẽo theo sau và nhờ khinh công tuyệt diệu mà không mất dấu Giang Thanh...

Bấy giờ, Giang Thanh gói kỹ Vạn Tán Châu Lan lại rồi ngước đầu lên, đột nhiên bắt gặp một ánh mắt tham lam thèm thuồng của Thương Cố đang nhìn trân trân vào món bảo vật trong tay mình.

Giang Thanh giật mình, nhưng cố ra bộ tản lờ như không biết, nói :

- Ban nãy nghe Thương huynh nói bảo vật này còn có chỗ dùng, xin Thương huynh chỉ bảo cho.

Thương Cố suy nghĩ thật lâu rồi mới trả lời :

- Thú thật với Giang huynh, Vạn Tán Châu Lan quả thật có một công dụng riêng, nhưng mà tại hạ chỉ nghe thoáng qua ở dọc đường rồi quên mất...

Giang Thanh cười thầm trong bụng, cố làm ra bộ thản nhiên, nói :

- Nếu vậy tại hạ sẽ đi hỏi người khác vậy!

Giang Thanh thầm nghĩ :

“Gã Thương Cố này nói chuyện hàm hồ, cử chỉ thiếu quang minh chính đại, thật không phải là người có lòng tốt.”

Thương Cố thật là gian ngoan xảo quyệt, thấy sắc mặt của Giang Thanh thì đã biết chàng có ý đề phòng hắn, nếu dùng sức mạnh mà cưỡng đoạt thì sợ không chắc ăn.

Đang lo lắng vùng nảy ra một kế, vội vàng tươi cười nói :

- Chẳng hay Giang huynh muốn đi đâu, tại hạ đây bình sanh ngao du thiên hạ, khắp nơi danh lam thắng cảnh trong toàn quốc tôi đều có lê gót đến. Nếu Giang huynh mà muốn chu du hồ hải thì tại hạ xin nguyện làm một tên dẫn đường, Giang huynh nghĩ sao?

Thì ra, Thương Cố đã định tìm một cơ hội để được ngày đêm gần gũi với Giang Thanh, hầu chờ cho chàng hở cơ liền ra tay hạ sát.

Giang Thanh không phải là một kẻ khờ, thâm ý của Thương Cố chàng nghe thoáng qua đã rõ. Chàng không dại gì mà đi nuôi ong tay áo, tự rước lấy cái họa vào mình, nhứt là Thương Cố là người võ công cao siêu trong giang hồ, mà hành vi lại ám muội hiểm độc.

Đi chung với hắn không khác nào cỡi trên lưng cọp.

Giang Thanh nghĩ đến đây mới xá chào Thương Cố mà nói :

- Thương huynh có mỹ ý đó, Giang Thanh rất lấy làm cảm kích, nhưng chuyến đi này tại hạ đã trót lãnh một sứ mạng của nghĩa phụ thi hành một việc cần kíp và hệ trọng. Còn Thương huynh đây là một

người danh trọng trong giới giang hồ, tiểu đệ là vô danh tiểu tốt, thật không dám đi chung.

Thương Cố nghe nói càng thêm lo lắng, chưa có cách gì dàn xếp cho ổn thỏa, nên chỉ cười khan một trận rồi nói :

- Nếu Giang huynh có việc cần kíp, thì tại hạ xin kiếu!

Nói rồi xá chào xong xoay lưng đi thẳng. Giang Thanh cầm gói Vạn Tán Châu Lan cất kỹ vào mình, rồi mới bước chậm ra khỏi khu rừng.

Lúc đó, mặt trời vừa ló lên. Ánh nắng ban mai chiếu vào màn sương mỏng trên đầu non lộ ra một màu sắc huy hoàng sáng lạng. Bầu trời trong vắt từng không vạn dặm.

Thật là một buổi sáng mùa thu êm đềm và lạnh lẽo.

Giang Thanh hít vài hơi không khí, chậm bước xuống sườn non, nhìn thấy một làn suối trong veo uốn mình trong khe đá. Chàng bước tới bốc vài bụm nước lên thong thả uống.

Nhưng vừa dòm xuống đáy nước, Giang Thanh kinh tâm tán đởm, vì đáy nước trong veo đang in bóng một người mặc toàn đồ đen, trên mặt che ngang một vuông lụa.

Vừa thoáng thấy, Giang Thanh tức khắc lộn mèo một vòng để xê dịch vị trí của mình, thì chính vào lúc chàng lộn tránh đó, một luồng chưởng phong lướt tới, đánh trên mặt nước nghe một tiếng chát. Lập tức sóng gợn lao xao, bọt nước bắn tung tóe. Người che mặt đó không chờ cho Giang Thanh lấy lại bình tĩnh, dùng một thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn tống luôn một hơi chín chưởng liên hoàn.

Giang Thanh quát to một tiếng, thân hình chàng quay cuồng long lóc phóng ra bảy chưởng, tung ra ba cước để chống lại thế công của đối phương.

Người che mặt không nói một lời, đâm bổ vào người Giang Thanh, tung ra toàn là những chiêu can cường mãnh liệt, hơi gió vì vèo, làm cho Giang Thanh mỗi lần bị hơi gió tạt trúng, làn da đau như cắt.

Giang Thanh một mặt thi thố Thất Hoàn Trảm, một mặt quát hỏi :

- Ngươi là ai, đối với ta không thù không oán, cớ sao lại hạ độc thủ?

Người kia vẫn im lìm không nói một lời, cấp tốc tấn công, càng lúc càng thêm vũ bão. Vừa đánh, Giang Thanh vừa nghĩ thầm :

“Công lực của người này suýt soát Tôn Kỳ, thật là lạ lùng quá, chỉ trong một ngày mà ta gặp ngần ấy tay cao thủ.”

Người che mặt càng đánh càng hăng, cương phong lẫm liệt, khí thế hùng hồn. Giang Thanh bị đánh trôi ra ngoài năm bước. Tình thế hết sức khẩn trương, chiếc áo xanh của chàng bị chưởng phong của đối phương đánh thốc tới bay lên lồng lộng lộ ra chiếc áo đỏ của Tà Thần.

Giang Thanh vừa nhác thấy kỷ vật của nghĩa phụ, tâm thần đột nhiên phấn chấn, quát lên một tiếng vang trời, thân hình thình lình bay bổng lên như Kim Ngư Hí Thủy vọt mình về phía trước, hai bàn tay của chàng đánh vọt ra theo một chiều hướng bất ngờ.

Lập tức có hai luồng chưởng phong mạnh như biển gầm thét trào trới, đó chính là tuyệt kỹ mà Tà Thần đã nhờ đó tung hoàng trong

giang hồ suốt mấy mươi năm: Như Ý Tam Ảo.

Người che mặt rú lên một tiếng thất thanh, bị chưởng phong ác liệt đánh bạt ba bước.

Thắng thế rồi, Giang Thanh không để cho đối phương có cơ hội quật khởi nữa, song chưởng của chàng vung ra thành hai cái vòng tròn quái dị, rồi tung ra một chưởng chớp giăng sấm nổ Ngân Nguyệt Hàn Tinh.

Người che mặt rú lên mấy tiếng thất thanh, cấp tốc tung ra bảy chưởng. Nhờ đó mà làm cho Giang Thanh sượng đòn, nhưng ngón tay của Giang Thanh đã trổ ra một ngón thần tốc, liền theo đó vang lên một tiếng như xé lụa, chiếc áo đen của người che mặt bị Giang Thanh điểm rách một mảnh to tướng.

Dưới bóng mặt trời, Giang Thanh thấy rõ ràng người mặc áo đen này, bên trong còn mặc một bộ đồ lót lóng lánh sáng ngời. Nhìn thấy bộ đồ quen thuộc, Giang Thanh lại rú lên một tiếng thất thanh :

- À, té ra là ngươi!

Người bịt mặt buông ra một tiếng cười sâu độc, đột nhiên rút lui, rồi vung ra ba cái ám khí. Ba món ám khí ấy trong chớp mắt đã bay sát tới mặt, Giang Thanh vừa sợ vừa giận. Chàng đưa tay đánh ra một chưởng, làm cho ba cái ám khí khựng lại một chút, nhưng một viên ám khí đi đầu thình lình bốc lên thành thế cầu vồng bay vù tới.

Buông ra một tiếng cười nhạt, Giang Thanh khoát tay lên vồ lấy, vừa bắt nhằm viên ám khí thì kình lực của nó làm cho chàng lảo đảo lùi lại một bước.

Liếc nhanh nhìn xuống thấy đó là một loại ám khí hình dáng đầu nhọn, đít bằng, bên hông có hai cái cánh thật mỏng và thật bén. Chưa kịp nhìn kỹ, thì hai viên ám khí theo sau đã bay vù tới trước mặt.

Rất khéo léo, Giang Thanh lăn tròn trên mặt đất để tránh thoát hai ám khí độc hiểm kia.

Vừa trỗi dậy, thì con người che mặt kia đã cao bay xa chạy không còn để lại một dấu vết nào.

Giang Thanh cúi đầu triền miên suy nghĩ, rồi thò tay nhặt ba cái ám khí lên quày quả đi nhanh xuống núi.

* * * * *

Mây đen vần vũ khắp bầu trời, báo hiệu một cơn mưa to sắp đến. Kể từ khi Giang Thanh bị người che mặt thình lình đánh úp đến nay, chàng đã đi nhanh trên khoảng đường thiên lý hết ba ngày.

Bấy giờ, Giang Thanh ngửa mặt nhìn trời, trong lòng hết sức lo sợ. Chàng thầm trách mình ban nãy sao không ghé vào thị trấn trên kia mà nghỉ ngơi, để đi làm chi mà bây giờ phải mắc mưa giữa đường.

Nghĩ đến đây, chàng gia tăng tốc độ đi nhanh về phía trước. Không mấy chốc, trước mặt chàng chắn ngang một dãy rừng rậm xanh um và mưa đã bắt đầu rơi lác đác.

Hít một hơi thật dài, Giang Thanh chạy vọt vào rừng để trú mưa. Đứng dưới một tàn cây rậm rạp, Giang Thanh đưa ống tay áo lên lau mặt mình, rồi ái ngại nhìn lên bầu trời tối tăm ảm đạm, bao phủ đầy mây đen.

Giang Thanh thầm nghĩ :

“Ta xem trận mưa này chắc là dữ dội lắm, làm sao để tìm chỗ kín đáo mà trú mưa.”

Rồi chàng đảo mắt nhìn quanh, bỗng chợt thấy sau đám cây xanh rậm rạp có lộ lên một mái ngói đỏ tươi.

Sau bức màn mưa mờ ảo, dường như đó là ngôi cổ tự.

Mưa càng lúc càng nặng hạt. Ngồi dưới gốc cây, Giang Thanh thu hình luyện khí. Trên đầu chàng bốc lên một làn hơi trắng làm cho những hạt mưa rơi đến cách chàng ba thước thì tạt sang chỗ khác. Đó là vì Giang Thanh đã vận khí nội công Ly Hỏa Huyền Băng chân khí.

Giang Thanh khe khẽ nhún mình phi thân về phía ngôi cổ tự. Nhờ Ly Hỏa Huyền Băng chân khí mà không có một giọt mưa nào thấm vào mình của chàng.

Trong chớp mắt, Giang Thanh đã tiến tới trước cửa.

Đó là một ngôi miếu hoang tường long vách đổ, phía trên có treo một tấm hoành phi đề bốn chữ “Vô Niệm Cổ Sát”.

Giang Thanh giật mình thầm nghĩ :

“Thật không ngờ chỗ này mà có một ngôi chùa hoang!”

Nghĩ đoạn phi thân bay vào bên trong.

Bên trong cảnh tượng thật là hoang tàn quạnh quẽ. Chàng lần bước vào chánh điện. Bốn bề nhện giăng tứ hướng, rác rến ngổn ngang.

Bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, gió càng lúc càng to. Thỉnh thoảng nổi lên vài tiếng sét long trời. Giang Thanh vừa muốn đưa tay lau bụi bặm trên bàn để ngã lưng nằm nghỉ, thì trong tiếng mưa gió đầy trời bỗng nghe có tiếng chân người nho nhỏ nổi lên.

Nhờ Giang Thanh có một thính giác thật là bén nhạy mới phân tách được cái tiếng động nhẹ như tơ phát ra trong cuồng phong bạo vũ. Chàng dừng tay lại, lắng tai nghe ngóng, quả thật không sai.

Đó là tiếng chân người, mà tiếng chân của người này từ xa đi lần về trước cửa miếu.

Giang Thanh đảo mắt nhìn xem bốn phía, thấy trong bóng tối có một cây sà nhà nằm ngang có thể dùng để ẩn thân được. Nhanh như chớp, Giang Thanh bay vèo lên đó.

Thân hình của chàng vừa dán chặt vào sà nhà thì bên ngoài đã có một người lướt vào nhanh như một cơn gió thoảng.

Một tia chớp nhoáng lên, giúp cho Giang Thanh nhìn tỏ rõ người mới đến là một thiếu nữ nhan sắc tuyệt vời.

Lúc ấy, nàng đang rút một chiếc khăn tay lau những giọt mưa bám trên mình, đưa mắt nhìn ra ngoài một cách sợ sệt, dường như nàng vào đây không phải chỉ để trú mưa mà thôi.

Mặc dù mưa gió làm cho nàng đầu tóc rối bời, quần áo xốc xếch, và vẻ mặt đăm chiêu tự lự, nhưng không sao xóa hết những nét diễm kiều của một trang tuyệt sắc giai nhân.

Lâu lắm, nàng mới lấy lại bình tĩnh, rảo mắt nhìn xem bốn phía.

Giang Thanh vừa dợm ra mặt, thình lình giật mình kinh hãi, thì ra bên ngoài đã lướt vào một bóng người.

Người ấy lẳng lặng đứng giữa đại điện mà thiếu nữ vẫn chưa hay biết. Nàng vừa nhón gót định bước ra phía sau, thì một tiếng cười thâm hiểm đã vang lên :

- Con tiện tỳ kia, đất trời tuy rông, nhưng ngươi chắc chắn cũng không thoát khỏi tay ta!

Thiếu nữ nghe nói giật mình kinh hãi, vội vàng quay đầu lại.

Giang Thanh nhìn kỹ, thấy đó là một người mặc áo dài màu đen, gương mặt trắng bệch, nhưng đôi mắt sáng ngời lạnh lùng nhìn thiếu nữ. Hắn buông ra một tiếng cười quái ác, nói :

- Hạ Huệ! Ta đãi ngươi không bạc. Từ ngày ngươi bước chân vào Thiên Duyên động, thì ta sắp đặc riêng một gian phòng cho ngươi ở, khỏi phải sự ràng buộc theo quy tắc của ta. Và ngươi sở dĩ mà được tiếng tăm trên chốn giang hồ, cũng do một tay ta nâng đỡ...

Thiếu nữ tái xanh sắc mặt, lộ vẻ kinh khiếp người mặc áo đen kia. Hắn lại gằn giọng nói tiếp :

- Thật không ngờ, ngươi lấy oán trả ân. Đệ tử của ta có chỗ nào không xứng đáng mà ngươi lại cự tuyệt, không bằng lòng kết hợp. Việc ngươi cưỡng lệnh ta, thôi ta cũng tạm bỏ qua. Ngươi lại thừa lúc nó không đề phòng mà lại thình lình hạ độc thủ, làm cho nó phải trọng thương... Ha ha! Ngày nay, dầu ngươi có quỳ xuống mà lạy ta trăm ngàn lạy thì ta cũng chẳng tha cho.

Thiếu nữ cắn chặt môi, cố hết sức lấy lại bình tĩnh nói :

- Thiên Duyên động chủ, ngươi đừng có lếu láo... Ngày trước, cô nương quả thật có tham gia vào Thiên Duyên động của ngươi, nhưng lúc ấy ta không ngờ chúng bây là một lũ súc sanh cầm thú, vô liêm vô sĩ...

Giọng của nàng run run, vừa giận vừa sợ :

- Đệ tử của ngươi là Phan Tài có tiếng là dâm đãng, ta thà chế chớ chẳng ưng hắn.

Người áo đen nở một nụ cười độc hiểm, gật gù :

- Được... ngươi cứ mắng!

Hạ Huệ bỗng nức nở :

- Điền Tịnh, ngươi muốn giết thì cứ giết. Bản cô nương chẳng sợ chết đâu!

Nói rồi từ từ nhắm mắt dường như một người xuôi tay chờ chết, chớ chẳng có một chút ý định kháng cự nào, vì nàng biết rõ rằng nàng không phải là tay đối thủ.

Nằm trên sà nhà, Giang Thanh liếc nhìn xuống thấy giọng mặt của thiếu nữ lúc bấy giờ xanh xao nhợt nhạt, nhưng thái độ rất uy nghi.

Người áo đen buông ra một chuỗi cười cuồng loạn, rồi nói :

- Ngươi đâu có chết một cách dễ dàng như thế, ta sẽ cho ngươi nếm mùi Mê Hồn thần khúc của Thiên Duyên động.

Hạ Huệ đôi mắt trợn trừng, nghiến răng kèn kẹt :

- Ngươi thật là lòng lang dạ sói!

Điền Tịnh nghiêm sắc mặt thong thả ngồi xếp bằng tròn dưới đất, lặng lẽ rút trong mình ra một ống tiêu.

Hạ Huệ mặt vừa biến sắc, thì tiếng tiêu đã trởi âm thanh du dương dìu dặt, khi thì thanh tao lảnh lót, lúc lại ai oán trầm buồn, làm cho người nghe vật vờ nữa say nữa tỉnh. Tiếng tiêu đột nhiên đổi điệu trở nên dịu dàng dâm dật, như khóc như than, như bạn tình kể lể, như đòi hỏi ái ân.

Nằm trên sà nhà, Giang Thanh phát giác trong tiếng tiêu của Điền Tịnh có tiềm tàng một ma lực kinh hồn làm cho người nghe tâm can xao xuyến, thần trí bàng hoàng.

Chàng vội vàng trấn an tâm thần, để cho lòng mình lắng xuống. Không bao lâu, nhờ nội lực thâm hậu, Giang Thanh cảm thấy tinh thần thoải mái, tâm tư phẳng lặng.

Tiếp đó thì tiếng tiêu uyển chuyển mơ màng, đang thúc giục người nghe đi đến một chỗ dâm ô đồi trụy như lửa đốt tâm cang, khiêu khích dị thường, dường như hai người bạn tình đang đắm đuối trong phút mê ly tình tứ.

Tiếng tiêu càng lúc kích thích mãnh liệt đi đến chỗ cuồng loạn man rợ, làm cho Hạ Huệ sắc mặt đỏ bừng, trên khuôn mặt ngọc nổi lên một nét đậm đà tình tứ.

Đôi mắt ướt át của nàng tỏa ra một thứ hào quang như khao khát thèm thuồng. Hơi thở của nàng bắt đầu hổn hển. Cánh tay trắng ngần của nàng từ từ đưa lên cởi một chiếc nút trước ngực...

Đôi mắt của Điền Tịnh lúc bấy giờ ngắm nhìn Hạ Huệ một cách say sưa đắm đuối.

Bất ngờ, Điền Tịnh thò tay vào túi rút ra hai con rắn màu trắng ném ra giữa đất. Hai con rắn này nghe tiếng tiêu mê hồn của Điền Tịnh tức khắc bị kích thích.

Hai con rắn trống và mái quấn vào nhau, diễn ra một trò ái ân trước mắt của hai người. Đó thật là một màn kịch tượng trưng một cách hùng hồn mãnh liệt cho sự thỏa mãn dục tình giữa thanh niên mam nữ.

Hạ Huệ đôi mắt lóng lánh hào quang, hai bàn tay thoăn thoắt cởi thêm mấy chiếc nút áo nữa.

Giang Thanh tuy nội lực thâm hậu, mà những âm thanh dâm dật của tiếng tiêu cũng làm cho tâm tư chàng xao động, một thứ cảm giác thật là khó chịu len lấn vào thần trí.

Bỗng chàng sực thấy trước mặt gã áo đen sắp sửa dùng âm thanh dâm đãng đó lại chôn vùi một đời thiếu nữ xuân xanh, bất giác bừng bừng lửa giận, chàng thét lên một tiếng như trời long đất lở, rồi bay vù xuống đại điện.

Tiếng tiêu thình lình ngưng bặt, hai con rắn thoăn thoắt bò ra ngoài cửa.

Điền Tịnh hơi giận tràn hông đứng phắt dậy.

Còn Hạ Huệ thì rú lên một tiếng, hai tay bưng lấy mặt rồi ngã người trên mặt đất.

Điền Tịnh quắc mắt nhìn Giang Thanh thét hỏi :

- Vô danh tiểu tốt, sao dám can thiệp vào chuyện riêng của ta?

Giang Thanh cười ranh mãnh :

- Dùng một thứ âm nhạc dâm cuồng để khêu gợi một thiếu nữ trong trắng kia đó là việc làm của tay giang hồ hảo hớn ư?

Thiên Duyên động chủ hằn học :

- Hôm nay, ngươi làm cho ta hảo sự bất thành, vậy ngươi cũng nếm mùi Mê Hồn thần khúc của ta!

Giang Thanh cười nhạt :

- Nãy giờ ta nằm trên sà nhà mà Mê Hồn thần khúc gì đó của ngươi có mê hoặc nổi ta đâu?

Điền Tịnh nghe nói giật mình nghĩ thầm :

“Với công lực của mình trong vòng mười trượng dù một cánh hoa rơi, một chiếc lá rụng cũng không thoát khỏi tai mắt của mình, vậy mà nãy giờ có người ngồi rình bên cạnh mà mình chẳng hay.”

Nghĩ đoạn Điền Tịnh ngắm nhìn Giang Thanh, thấy chàng điệu bộ hào hoa phong nhã, khí thế hiên ngang, trong lòng cũng hơi kinh khiếp. Ông ta vùng nảy ra một kế, đưa mắt nhìn Hạ Huệ, rồi mới thong thả nói :

- Ngươi là đệ tử của ai? Nên biết rằng việc riêng của Thiên Duyên động chủ không cần người ngoài can thiệp đến!

Giang Thanh nghe giọng nói của hắn, thình lình dịu lại, bỗng giật mình nghĩ :

“Người mặc áo đen này vừa nhìn thiếu nữ liền thay đổi thái độ hay... hay là trên mình của thiếu nữ này có điều gì làm cho hắn cố kỵ?”

Nghĩ đoạn, chàng cất tiếng đồng sang sảng :

- Đã là đấng trượng phu, hễ gặp chuyện bất bình phải đưa tay ra can thiệp, ngươi nghĩ sao?

Điền Tịnh cũng là một tay lão luyện giang hồ, mưu sâu kế độc, ban nãy thấy cái bộ điệu của Giang Thanh từ trên sà nhà rơi xuống đã có ý de dè nên không dám dễ dàng động thủ.

Sự việc hôm nay, mặc dầu ngoài miệng ông ta nói bắt Hạ Huệ về cho đứa đệ tử cưng, nhưng thật ra ông ta đã có chứa sẵn một mối tà tâm đối với Hạ Huệ từ trước. Bây giờ, hảo sự sắp thành thì sợ Hạ Huệ thừa cơ lẩn trốn đi, vì vậy nên cố gắng dằn cơn tức giận.

Nay nghe Giang Thanh nói như vậy, ông ta không lộ vẻ giận hờn, chỉ cười một nụ cười nham hiểm hỏi rằng :

- Ngươi hãy để tên tuổi lại, chờ ta thanh toán việc nhà xong rồi sẽ cho ngươi một bài học!

Giang Thanh hầm hừ nói :

- Thiếu nữ này là người nhà của ngươi ư?

Điền Tịnh gật đầu :

- Lẽ tự nhiên!

Giang Thanh vừa hả miệng định hỏi, thì Hạ Huệ đã gào lên :

- Thiếu hiệp! Đừng nghe lời lếu láo của hắn. Lão ta không có quan hệ gì đến tôi cả!

Điền Tịnh quắc mắt ném cho Hạ Huệ một cái nhìn đanh ác, thét :

- Đồ tiện tỳ! Ngươi quên rằng ta đã từng cứu ngươi ra khỏi nanh vuốt của tên dâm tặc Tiền Lập trong lúc nó xông Mê Hồn Hương làm cho ngươi mê man bất tỉnh à? Ngươi đã quên ta đã từng giúp đỡ cho ngươi thoát khỏi trùng vây dưới sự tấn công tàn ác của mười hai tên Đà chủ Thái Hồ... Đồ vong ân bội nghĩa!

Giang Thanh trầm ngâm suy nghĩ, bỗng dựng đôi chân mày nói lớn :

- Bất cứ người là chi của cô nương này, thì ta cũng ra tay can thiệp!

Điền Tịnh buông ra một tiếng cười ngạo nghễ, bất thần đánh vào giữa mặt Giang Thanh một chưởng thần tốc. Trong lúc đó, bàn tay đã thò ra, chực khóa mạch của Giang Thanh.

Giang Thanh đã tính sẵn từ trước, hễ nhập cuộc là cho lão này một đòn trí mạng để dằn mặt. Nên vừa xáp chiến, chàng liền tập trung hết tinh thần sử một một chiêu ác liệt nhứt trong Thất Hoàn Trảm: Hoàn Tâm Động Phách.

Trong cơn mưa gió vang lên hai tiếng bốp bốp rợn người, trong ngôi miếu hoang, cát bay đá chạy rì rào. Giang Thanh khựng lại một bộ, mà Thiên Duyên động chủ thì hổn hển lùi lại trên sáu bước. Ông ta đôi mắt trợ trừng kinh ngạc thét :

- Khoan đã!

Giang Thanh nở một nụ cười tươi tỉnh, dừng tay lại mà Điền Tịnh thì thao láo cặp mắt kinh hoàng :

- Vệ Tây là gì của mi?

Giang Thanh buông một tiếng cười :

- Kha kha... Lão họ Điền kia, những võ công thuộc các môn các phái khắp thiên hạ, ngươi đều biết hết ư?

Điền Tịnh đáp :

- Môn võ mà ngươi vừa sử dụng không phải là Thất Hoàn Trảm của Trường Ly Nhất Điểu sao?

Giang Thanh lại buông một tiếng cười nhạt, dựng song chưởng lên vẽ một cách thần tốc vô số vòng tròn, bàn tay chàng bén nhọn vô song, kình phong tạt ra nghe rào rạt, rồi bất ngờ tung ra một chưởng, vừa thần kỳ huyền diệu, vừa ác liệt cang cường.

Điền Tịnh hốt hoảng la lên :

- Trời! Ngân Nguyệt Hàn Tinh song hoàn thức!

Vừa la, hắn vừa nhảy vọt ra phía sau cắm đầu bỏ chạy.

Giang Thanh lại nở một nụ cười thỏa mãn, biết rằng tuyệt kỹ của Tà Thần đã làm cho lão dâm tặc Điền Tịnh kinh hoàng khủng kiếp mà bỏ chạy.

Chàng thong thả ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Hạ Huệ lặng lẽ đứng xuôi tay sau lưng mình, nhìn chàng chằm chằm bằng một cặp mắt nghi ngờ ái ngại.

Giang Thanh chậm rãi nói :

- Cô nương! Chắc bị tiếng tiêu kia làm cho tinh thần bấn loạn?

Hạ Huệ khẽ lắc đầu, đôi má đỏ bừng, càng làm cho sắc đẹp của nàng tăng thêm bội phần diễm lệ.

Giang Thanh lại hỏi :

- Cô nương có quan hệ chi với lão Thiên Duyên động chủ mà lão lại dày vò cô nương đến chừng đó?

Hạ Huệ lẳng lặng cúi đầu chầm chậm kể :

- Ba năm trước gia sư là Vân Sơn Thần Nữ đột nhiên qua đời, bỏ tôi một mình bơ vơ. Tôi lần mò xuống núi. Dọc đường, vì sơ ý suýt nữa... bị một tên đê hèn hạ tiện, nhưng... nhờ Thiên Duyên động chủ cứu thoát.

Giang Thanh lẳng lặng mà nghe, Hạ Huệ kể tiếp :

- Lúc ấy, tôi cứ tưởng hắn là người tốt, mà tôi thì đang bơ vơ côi cút, nên liền theo hắn gia nhập Thiên Duyên động.

Giang Thanh tiếp :

- Vậy thì cô đã có chỗ nương thân rồi?

Hạ Huệ đỏ bừng sắc mặt, hằn học nói :

- Nào ngờ, sau khi vào Thiên Duyên động, những điều mắt thấy tai nghe toàn là những việc vô liêm sỉ. Điền Tịnh thì ngày đêm gấp ghé... Tôi tuy biết đã rơi vào hổ huyệt long đàm... nhưng không dám tỏ vẻ gì cho hắn biết... chờ cơ hội để cao bay xa chạy. Nhưng mà

lão Điền Tịnh võ công lại cao, ngày đêm bám sát... nên tìm chưa có cơ hội!

Giang Thanh lại cắt ngang :

- Vì vậy mà cô chờ đến ngày hắn chỉ định thành hôn với tên đệ tử của hắn là ra tay sát hại, rồi trốn chạy?

Hạ Huệ mở to cặp mắt nhìn Giang Thanh, đắm đuối khẽ gật đầu nói :

- Điền Tịnh vì lớn tuổi quá, nên ép gả tôi cho đệ tử cưng của lão. Tôi bèn thừa lúc Phan Tài say rượu trong đêm tân hôn, liền dùng "Trọng thủ pháp" điểm huyệt hắn, rồi trốn chạy.

Giang Thanh nói :

- Hèn chi ban nãy cô mới đến đây sắc diện rất...

Hạ Huệ nhìn Giang Thanh bằng cái nhìn cảm kích :

- Nhược bằng thiếu hiệp chẳng ra tay, thì tôi đã thân danh tan nát rồi!

Giang Thanh mỉm cười, lảng sang chuyện khác :

- Cô có thấy đói bụng không?

Hạ Huệ cúi gầm xuống, khe khẽ gật đầu.

Giang Thanh đứng dậy, mở bọc hành trang của mình, dọn lương khô ra. Đoạn hai người ngồi đối diện với nhau nhai ngấu nghiến một cách ngon lành.

Lúc ấy, mưa đã lần lần dứt hột, gió lặng mây tan, một vầng trăng lạnh từ từ nhô lên khỏi cánh rừng già.

Giang Thanh vừa ăn vừa ngắm nghía người đẹp ngồi trước mặt mình trong lòng thầm nghĩ :

“Hạ Huệ thật đẹp, thật có phần trội hơn sư muội Hoa Tiểu Yến.”

Bên ngoài, một vệt trăng mờ nhạt xuyên qua song cửa rọi vào khuôn mặt ngọc của Hạ Huệ. Dưới ánh trăng mập mờ tranh tối tranh sáng, vẻ đẹp của Hạ Huệ càng tăng thêm bội phần huyền diệu.

Hạ Huệ bỗng thình lình ngẩng đầu lên, bắt gặp Giang Thanh đang say đắm nhìn mình. Nàng cảm thấy trong ánh mắt của Giang Thanh dường như muốn nhìn sâu vào chỗ thăm thẳm của cõi lòng nàng.

Nàng khẽ rùng mình, cúi đầu nhìn xuống mân mê vạt áo, ấp úng mà nói chẳng nên lời.

Giang Thanh từ từ nhắm mắt lại, trong lòng chàng đang nghĩ :

“Nhược bằng gương mặt của ta mà xấu xí như xưa, vị cô nương này có chịu ngồi đối diện với ta như vầy chăng?”

Triền miên suy nghĩ, lòng oán hờn phái yếu lại bừng bừng nổi dậy, Giang Thanh đứng phắt lên chắp tay sau lưng đi bách bộ quanh quẩn trong đại điện.

Hạ Huệ lấy làm lạ, không biết mình đã làm gì phật ý vị ân nhân võ nghệ cao cường, mà thái độ đoan trang tuấn tú.

Lúc ấy, cõi lòng của Hạ Huệ dường như vô tình đã gắn bó với chàng trai trẻ đẹp kia.

Giang Thanh đi bách bộ một hồi, bỗng thấy Hạ Huệ đứng dậy nhìn mình bằng đôi mắt ngơ ngác sợ sệt. Trông vẻ đẹp của nàng phát ra một thái độ thật đáng thương.

Chàng bỗng cảm thấy mình hơi tàn nhẫn đối với người đẹp. vội vàng bước tới khẽ nói :

- Xin cô nương hãy ngồi xuống an nghỉ...

Hạ Huệ trờ tới một bước, nói nho nhỏ :

- Không sao! À... tôi còn chưa biết cao danh quý tánh của thiếu hiệp?

Giang Thanh cất cao giọng nói rõ ràng :

- Tại hạ là Giang Thanh, còn phương danh của cô chắc là Hạ Huệ?

Hạ Huệ khẽ gật đầu. Giang Thanh lại nói :

- Ban nãy nghe Thiên Duyên động chủ nói, thì cô đây cũng là một vị tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ?

Hạ Huệ tươi cười đáp :

- Mỗi lần tôi rời khỏi Thiên Duyên động, Điền Tịnh đều bám sát theo sau để giúp đỡ ngầm, vì vậy mà nổi tiếng không khó!

Giang Thanh cả cười hỏi :

- Vậy biệt danh của cô nương là chi?

Hạ Huệ đáp :

- Người ta gọi tôi là Vân Sơn Cô Nhạn!

Giang Thanh khen :

- Cái tên thật đẹp! Đẹp như người!

Hạ Huệ bị lời khen ấy làm cho đôi má đỏ bừng, trong lòng cả mừng, nàng lấy làm lạ :

“Từ ấy đến nay, biết bao nhiêu người khen ta đẹp, mà ta không hề rung động.”

Nàng đưa mắt đắm đuối nhìn khuôn mặt khôi ngô của Giang Thanh. Bốn mắt gặp nhau, hai tâm hồn cùng ngây ngất, và không biết từ hồi nào, bốn bàn tay nắm chặt vào nhau trong bóng tối.

Thình lình, Giang Thanh gỡ tay của Hạ Huệ ra, rồi bay vù ra cửa, chân vừa chấm đất thì vọt ngược trở lại, nói nhỏ với Hạ Huệ :

- Cô nương hãy bước vào sau bức tượng tạm lánh, e rằng có người sắp đến.

Hạ Huệ thong thả đứng dậy, lách mình bước vào sau lưng pho tượng gỗ. Giang Thanh cũng bước theo đứng sát vào mình Hạ Huệ, quắc mắt nhìn ra trước cửa.

Trong lòng Giang Thanh thầm nghĩ :

“Giữa nơi hoang tàn hẻo lánh này, tại sao có võ lâm cao thủ bén mảng tới. Ban nãy nghe bước chân người, thì không phải là số ít...”

Không bao lâu Hạ Huệ đã nghe thấy bước chân người nổi lên.

Xem tiếp hồi 10 Đánh cuộc ly kỳ

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đánh Cuộc Ly Kỳ

Trong chớp mắt, người ấy đã bước vào đại điện.

Dưới bóng trăng mờ, thấy đứng lố nhố có trên bảy người, dường như bốn người già và ba người trẻ. Bước chân của họ vững vàng rắn chắc. Thái Dương huyệt đều nổi phồng lên, chứng tỏ toàn là võ lâm cao thủ.

Sau khi vào đại điện, một người trẻ tuổi bật lửa lên, đốt một ngọn nến mà họ mang theo, đặt giữa bàn.

Dưới ánh nến lung linh mờ ảo, có một người hình thù vạm vỡ, râu dài khỏi rún, nghiêm trang nói :

- Hôm nay tại hạ mời chư vị huynh đài đến đây để gặp mặt. Chư vị đây đều là những người nối chí Võ lâm Tam Tuyệt Chưởng, hoặc là những tay cao thủ đương thời.

Như chư vị đã biết, lão phu mời chư vị đến đấy để đánh cuộc. Đây là một việc hệ trọng, vị nào thắng cuộc sẽ được pho sách bí truyền của Võ lâm Tam Tuyệt Chưởng và thanh bảo kiếm Hồi Phong. Đồng thời sẽ liên kết với con cháu của Võ Lâm Song Phi để đối phó với đệ tử của đệ nhất cao thủ Tà Thần.

Vừa nói đến đây, một người đầu râu tóc bạc ngồi đối diện cắt ngang rằng :

- Tạ huynh là người nối chí của một trong Võ lâm Tam Tuyệt Chưởng là Ma Long Chưởng, vậy xin Tạ huynh hãy nói rõ ta phải đánh cuộc ra sao?

Lão già họ Tạ khiêm nhường nói :

- Thanh danh của gia phụ thật chẳng xứng đáng vào đâu, vậy xin Du Hồn Chưởng Đặng huynh thay mặt tôi mà nói.

Hai người nhân nhượng một hồi, thì có một lão già mặc chiếc áo gấm thân hình nhỏ thó đứng bên cạnh, hằn học nói :

- Chúng tôi là Võ lâm Song anh thật lấy làm vinh hạnh mới được Tạ huynh mời đến đây. Mặc dù người huynh đệ của lão phu vì có việc cần nên không đến kịp, nhưng Thái Anh Tề Bá Lộc có thể toàn quyền thay mặt.

Bỗng có giọng nói xen vào :

- Nếu ai mà thua cuộc thì xin dâng ra một món bí truyền để đáp tạ với người thắng cuộc.

Ma Long Chưởng Tạ Chí, Du Hồn Chưởng Đặng Tân nghe nói thảy đều giật mình. Thì ra người nói chuyện này là Suy Sơn Chưởng Nhiễm Đốc.

Tạ Chí đứng dậy thong thả nói :

- Xin chư vị đừng nóng nảy, đêm nay dầu sao chúng ta cũng phải đánh cuộc cho rõ ràng minh bạch. Nhưng mà phương pháp đánh cuộc như thế nào, lão phu xin nêu ra vài phương thức để quý vị lựa chọn.

Lúc đó, trong đại điện ba gã thanh niên đều đã đứng sát vào ba người lớn tuổi trong Võ lâm Tam Tuyệt Chưởng: Tạ Chí, Đặng Tân và Nhiễm Đốc, chắc có lẽ đó là ba đệ tử của ba người này.

Đứng sau pho tượng, Giang Thanh nín thở tập trung tinh thần để lóng tai nghe câu chuyện của họ. Chàng muốn biết những người nối chí cho Võ lâm Tam Tuyệt Chưởng sẽ sắp bày một mưu kế gì để đối phó với mình?

Còn Hạ Huệ thì tựa lưng vào người Giang Thanh, cặp mắt lim dim buồn ngủ.

Lúc đó thì Nhiễm Đốc ho lên một tiếng, cất giọng kể ra phương pháp đánh cuộc cho mọi người nghe :

- Hôm nay Tạ huynh mời chư vị đến đây chứng kiến, lão phu không có ý đưa vào tiếng tăm của Tam Tuyệt Chưởng khi xưa...

Ông ta ngưng lại, đảo mắt nhìn quanh, rồi lại tằng hắng nói tiếp :

- Nghe rằng Lệ Vật Thần hiện nay còn sống, và đào tạo nên một tên đệ tử tài hoa tuyệt thế. Sáu mươi năm về trước, Võ lâm Tam Tuyệt Chưởng đồng lòng góp sức liên kết với nhau nên tiếng tăm mới lừng lẫy. Vậy thì ngày nay ba người nối nghiệp của Tam Tuyệt Chưởng cũng phải noi theo gương xưa mà liên kết cho chặt chẽ.

Thái Anh Tề Bá Lộc cười thầm trong bụng :

“Lão già họ Nhiệm này không nói ra phương thức đánh cuộc, mà kể lể lôi thôi dài dòng, rõ ràng đang tìm cách nói khéo ngầm liên kết với nhay để đẩy ta ra ngoài vòng đánh cuộc...”

Nghĩ tới đây, Tề Bá Lộc trờ tới một bước, chiếc áo gấm của ông ta lóng lánh sáng ngời, ông ta lạnh lùng nói :

- Nhiễm huynh, xin hãy nói phương thức đánh cuộc ra cho mọi người được rõ.

Nhiễm Đốc nghiêm sắt mặt lạnh lùng nói :

- Tề huynh còn việc chi khẩn cấp lắm sao? Nếu vậy thì anh em chúng tôi không dám làm mất thì giờ của Tề huynh!

Tề Bá Lộc nghe qua là hiểu nghĩa ngầm của câu nói muốn trục xuất ấy, sắc mặt ông ta hơi giận, ha hả cười :

- Nếu có việc cần gấp thì tại hạ đi rồi, không cần Nhiễm huynh phải bận tâm.

Tạ Chí thấy hai người lời qua tiếng lại, trong lòng lấy làm lo lắng, vội cười khà khà, nói :

- Thôi, nhị vị đừng cãi vã vô ích. Tà Thần là kẻ thù chung của chúng ta. Phàm là người trong làng võ đều phải liên kết với nhau để trừ gian khử loạn.

Nói đến đây, Tạ Chí ngừng lại một chút, rồi trịnh trọng nói tiếp :

- Đêm nay lão phu mời chư vị đến đây để thương lượng một việc, và bày ra một sự đánh cuộc. Nếu ai thua thì phải truyền dạy một môn võ bí truyền của mình để hợp với Võ lâm Tam Tuyệt Chưởng mà trui rèn thành một tay hảo thủ. Có như vậy thì thanh uy của Võ lâm Tam Tuyệt Chưởng mới được trường tồn.

Giang Thanh nghe đến đấy, sắc mặt đã có nhiều nóng giận, nghĩ thầm :

“Ta mới xuất đầu lộ diện trong thành Hội Trạch không được mấy ngày, bọn Võ lâm Tam Tuyệt Chưởng liền cấu kết với nhau để mong hãm hại.”

Nghĩ đến đây, Giang Thanh thình lình quay đầu nhìn lại, bất thần bắt gặp ánh mắt dịu dàng đắm đuối của Hạ Huệ đang nhìn mình chằm chằm.

Giang Thanh lập tức quay đầu lại lẩn trốn. Ngoài kia lại vang lên tiếng nói của Nhiễm Đốc :

- Phương thức đánh cuộc của lão phu đề ra đây thật hết sức đơn giản. Hai người ăn thua với nhau, trên tay cầm một mối dây đồng chiều dài chừng hai thước, đoạn dùng hết nội lực kéo cho đứt, cùng trong một lúc phải xuất chưởng để đấu với đối phương. Và khi nào sợi dây đồng đứt, ta so lại mối đứt của bên nào gần nhất thì bên đó phải thua.

Ông ta rảo mắt nhìn quanh để bắt sắc mặt của mọi người, rồi nói tiếp :

- Xin nhắc lại, sợi dây đồng này chiều dài chỉ vỏn vẹn hai thước mà thôi. Và hai người ở hai đầu dây phải xuất chưởng đấu nhau trong khoảng cách đó.

Nhiễm Đốc nói xong, toàn thể cao thủ thảy đều im lìm lẳng lặng, biết rằng đánh cuộc như vậy tuy đơn giản nhưng thật khó khăn bí hiểm vô cùng. Bởi vì, trong khi đấu chưởng thì phải vận dụng hết nội

lực để chuyển sang sợi dây đồng đó. Như vậy, phải cần có một bộ thần kinh thật là tỉnh táo, có thể nhất tâm mà lưỡng dụng.

Đột nhiên, Tề Bá Lộc cất giọng hỏi :

- Nhiễm huynh, phương pháp này thật hay, nhưng mà làm cách nào để quyết định người nào sẽ tham gia cuộc đấu trước tiên, và đối thủ của mình là ai?

Nhiễm Đốc trả lời :

- Ta dùng phương pháp bắt thăm chia làm hai toán.

Mỗi toán hai người, toán nào thắng cuộc sẽ tái đấu với nhau để xem ai là kẻ thắng lợi cuối cùng, thì người ấy sẽ được học một môn võ tuyệt diệu nhứt của các phái, đồng thời hưởng được thanh gươm báu Hồi Phong.

Mọi người trầm ngâm suy nghĩ giây lâu, thảy đều gật đầu ưng thuận. Nhiễm Đốc liền thò tay vào túi rút ra hai sợi dây đồng, căng thẳng ra thì quả thật chiều dài vừa đúng hai thước.

Đoạn rút ra thêm bốn cây thẻ tre, mỗi thẻ dài chừng ba tấc. Mỗi đầu thẻ đều có sơn một màu sắc riêng biệt xanh và đỏ.

Ông ta nói tiếp :

- Chúng ta rút thăm, nếu màu sắc giống nhau thì hợp chung nhau thành một toán, liệt vị có ý kiến nào không không?

Người thừa kế cho Du Hồn Chưởng là Đặng Tân cười ồ ồ trả lời :

- Phương pháp này thật là tuyệt diệu. Nhiễm huynh quả là một người chu đáo.

Nhiễm Đốc không trả lời mà lẳng lặng cắm bốn cây thẻ xuống mặt đất.

Giang Thanh nhóng cổ ra dòm, chàng muốn biết bọn này sắp giở quỷ kế chi đây.

Còn Hạ Huệ thì lẳng lặng cúi đầu, nàng đang trầm tư mặc tưởng suy nghĩ đến một vấn đề thầm kín tận thâm tâm, dường như không để ý đến mọi chuyển biến bên ngoài.

Lúc ấy, gã đệ tử của Tạ Chí đã cắm xong bốn cây thẻ trên mặt đất. Tạ Chí vuốt râu đứng ngoài, nhường cho ba người kia rút trước.

Đặng Tân lặng lẽ bước tới.

Sau khi rút thăm, kết quả Tề Bá Lộc và Nhiễm Đốc một toán, Tạ Chí và Đặng Tân một toán.

Mấy gã đệ tử lúc ấy đã đốt thêm vài ba ngọn đuốc làm cho trong đại điện sáng rực lên.

Tề Bá Lộc thong thả đưa tay ra tiếp lấy mối dây đồng trong tay Nhiễm Đốc. Ông ta lim dim đôi mắt tập tung hết tinh thần để ứng chiến. Còn Tạ Chí và Đặng Tân, mỗi người cũng đều nắm một mối dây đồng thủ thế để bắt đầu một cuộc đấu kỳ dị.

Hai người này, mặc dầu ngày thường đối xử với nhau rất tốt, nhưng mà đến khi gặp phải giờ phút quyết định để phân hơn thua và hưởng quyền lợi, thì thảy đều có ý định là thẳng tay với đối phương.

Lúc ấy, toàn thân của Nhiễm Đốc đã bắt đầu tuần hoàn đều đặn, xuống tấn vững vàng, nạt lên một tiếng :

- Tề huynh coi chừng!

Câu nói chưa dứt, thì từ trong tay của Tề Bá Lộc đã tràn sang một kình lực liên liên bất tuyệt.

Nhiễm Đốc giật mình cả sợ, văng tục thầm một tiếng, rồi vội dụng nội công chống lại.

Tề Bá Lộc hơi thở đều hòa, thân hình chuyển lên rắn chắc như một pho tượng thép, đôi mắt vẫn còn híp lại, nhưng cánh tay đã tung ra vù vù chín chưởng liên hoàn, khí thế thật là mãnh liệt.

Nhiễm Đốc hơi biến sắc, biết rằng đối phương đang trổ ra tuyệt kỹ danh trấn giang hồ là Vạn Kiếp chưởng.

Ông ta buông tiếng cả cười, vung bàn tay hữu lên, thì thấy bóng tay trùng trùng điệp điệp, gió dậy vì vèo, đánh trả tới tấp vào người của Tề Bá Lộc.

Chỉ thấy hai chiếc bóng quay cuồng long lóc. Đôi bên đều xuất chưởng liên miên bất tuyệt.

Bên kia, cặp Tạ Chí và Đặng Tân cũng phô bày hết bình sanh sở học là Ma Long Chưởng và Du Hồn chưởng.

Thế võ của đôi bên thảy đều quái gở vô cùng, biến hóa thần tốc, làm cho người xem phải rối loạn tâm thần.

Giang Thanh lúc ấy mở bừng đôi mắt chăm chỉ nhìn vào bốn tay cao thủ lừng danh đang đấu chiến cùng nhau trong một phương thức kỳ dị.

Còn Vân Sơn Cô Nhạn Hạ Huệ lúc ấy cũng bắt đầu kinh ngạc, nhóng cổ ra dòm cảnh chiến kinh hoàng trong đại điện. Nàng nghĩ thầm :

“Trong bốn tay cao thủ này, bất cứ một vị nào võ công cũng đều hơn Thiên Duyên động chủ một bực.”

Nàng cũng thắc mắc, không biết bốn tay cao thủ này so với chàng trai đẹp đẽ đứng bên cạnh đây ai hơi ai kém.

Nghĩ đến đây, nàng bất giác quay đầu nhìn Giang Thanh bằng cái nhìn đắm đuối. Còn Giang Thanh thì đang để hết tâm tư vào cuộc chiến tuyệt diệu thiên hạ. Vì cả bốn tay cao thủ đều tung ra những quái chiêu mà chàng chưa hề trông thấy.

Giang Thanh thầm nhủ :

“Bốn người này thảy đều điêu luyện đến mức cao thâm tuyệt đỉnh, không ngờ Tam Tuyệt Chưởng lại sáng tạo ra những chiêu kỳ quái như vầy. Nhưng mà, bất cứ một trong bốn vị này so tài với ta thì ta dám cầm chắc phần thắng trong tay. Đó là ta chưa trổ ra tuyệt môn kinh thiên động địa Như Lai thần chưởng.”

Nghĩ tới đây, Giang Thanh bỗng giật mình sửng sốt vì bốn tay cao thủ ở ngoài kia bây giờ đều đã tiến vào giai đoạn cam go quyết liệt. Hai người cứ giữ khoảng cách với nhau là hai thước, nhưng thân hình tung tăng bay nhảy khắp nơi, khi lên khi xuống. Nhưng lúc nào cũng tung ra nhưng chiêu thức chí mạng vào đối phương. Đồng thời truyền nội lực của mình vào sợi tơ đồng, cốt làm cho nó đứt ra để kết liễu trận đấu.

Bốn chiếc bóng người cùng bay nhảy chừng nào càng nhanh nhẹn thêm chừng nấy.

Đột nhiên...

Một tiếng thét hãi hùng vang lên, Nhiễm Đốc và Tề Bá Lộc đang lơ lửng giữan không trung thình lình rơi xuống.

Thì ra chiếc áo gấm của Tề Bá Lộc đã bị một chưởng của Nhiễm Đốc gạt nhằm đứt phăng ra một mảnh vải.

Chính vào lúc Tề Bá Lộc đang giật mình kinh hãi thì sợi tơ đồng trên tay vang lên một tiếng "phăng" rồi đứt tiện, mà mối đứt thì đúng ngay vào khoảng giữa, không bên nào hơn bên nào.

Tề Bá Lộc thở dài một hơi ảo não, rồi lặng lẽ lui ra, đứng cạnh một góc tường. Vì sau khi ông ta nhìn kỹ lại thì chỗ đứt phần bên mình kém hơn đối phương chừng hai phân.

Nhiễm Đốc ngoài mặt cố giữ ung dung tươi tỉnh, nhưng trong lòng thì vui mừng khấp khởi, đắc ý phi thường. Ông ta ngoảnh mặt lại nhìn cặp Tạ Chí và Đặng Tân. Chính vào lúc đó thì vang lên một tiếng thét rợn người.

Một tiếng bùng khủng khiếp vang lên, hai bóng người thình lình dang ra. Tạ Chí thì mặt mày sáng rỡ, trong tay cầm một sợi tơ đồng chiều dài có hơn một thước hai tấc.

Còn Đặng Tân thì sau khi lấy tấn đứng vững rồi, gương mặt hãi hùng hốc hác như một con người già thêm mười tuổi.

Tạ Chí gằn giọng :

- Du Hồn chưởng pháp của Đặng huynh thật là tinh vi đáo để. Lão phu lấy làm bội phục!

Đặng Tân gượng cười nói :

- Tạ huynh quá khen, tại hạ thật kém sút gia phụ nhiều lắm. Chính như trong tuyệt kỹ Du Hồn chưởng có một đoạn U Minh Hoàn Tông thập nhị thức, tại hạ còn chưa học hết.

Tạ Chí giật mình mắng thầm trong bụng :

“Câu nói này của hắn chắc có ý ngầm rằng hắn sẽ giấu nhẹm chỗ tinh vi tuyệt kỹ nhứt trong Du Hồn chưởng pháp chớ gì?”

Nhiễm Đốc tươi cười bước tới nói :

- Tạ huynh! Trận chiến thứ hai này thì sẽ do lão phu và Tạ huynh quyết định rồi đó!

Tạ Chí vuốt râu cả cười :

- Không dám, không dám! Lão đây tuổi tách đã già, sợ chịu không nổi Suy Sơn chưởng của Nhiễm huynh đâu!

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng ông ta giơ tay ra bắt đầu dây của sợi tơ đồng.

Nhiễm Đốc chờ cho sợi tơ đồng trong tay vừa căng thẳng thình lình xuất kỳ bất ý tập trung nội lực vào Đơn Điền, bất thần đẩy mạnh ra một kình lực.

Tạ Chi thấy vậy cũng cười nhạt, vận nội công của mình để đối phó.

Chính vào lúc hai luồng chân khí của đôi bên chạm vào nhau trên sợi tơ đồng nhỏ bé kia, thì cả hai đồng thét lên một tiếng, cấp tốc tung ra mười ba chưởng liên hoàn.

Đột nhiên, Tạ Chí xuống tấn chữ Đinh, đứng vững như trời trồng, dùng đơn chưởng của mình công tới đối phương bằng những chiêu nặng nề sấm sét.

Còn thân hình của Nhiễm Đốc thì tràn qua trở lại, nhanh như chớp, thỉnh thoảng lại luồn qua kẽ hở trả cho vài chiêu hiểm độc.

Mấy cây nến to tướng trong đại điện bập bùng chao động vì bị những luồng cương khí của cuộc đấu chiến giữa hai tay cao thủ tạt ra.

Ánh nến nhợt nhạt tỏa ra khắp đại điện phô bày cái cảnh thảm não hoang tàn của ngôi hoang miếu. Bầu không khí nặng nê chết chóc...

Thình lình, Nhiễm Đốc quát lên một tiếng rợn người, tay đổi chưởng pháp làm cho đối phương thấy trước mắt mình chập chờn muôn ngàn bóng tay chưởng toàn những chiêu thức quái dị., làm cho Tạ Chí kinh hoàng thất sắc.

Vì đó là một trong nhưng chiêu tinh diệu nhứt trong chưởng pháp Suy Sơn, chứa một sức ngầm mạnh mẽ, có thể xô núi phá thành.

Tạ Chí cảm thấy áp lực chung quanh mình càng lúc càng gia tăng. Ông ta mặt mày biến sắc, hơi thở phì phò, trợn trừng cặp mắt. Cánh tay hữu của ông ta đột nhiên chuyển mạnh, bắp thịt nổi lên cuồn cuộn, năm ngón tay co quắp lại, chiêu thức tuôn ra thần kỳ quái dị, hoàn toàn tấn công vào những chỗ mà đối phương không

thể phòng hờ. Cánh tay của ông vẫy vùng như rồng thiên uốn khúc giữa từng không, cương khí toát ra vì vèo, nghe thật là ghê rợn. Đó chính là một chiêu thức hùng hồn mãnh liệt nhứt trong Ma Long chưởng :

Long Phong Vân.

Trong lúc cuộc diện đang diễn tiến tới phút kinh hoàng thì vang lên một tiếng chát chúa. Hai bóng người thình lình tách ra. Nhìn kỹ lại thấy Nhiễm Đốc mặt mày đỏ bừng hơi thở hổn hển cúi đầu nhìn xuống sợi dây đồng đã đứt trên tay mình.

Còn Tạ Chí thì sắc mặt bình tĩnh đang ngắm nghía gương mặt lo âu của Nhiễm Đốc, thần sắc thật là tươi tắn.

Lâu lắm, Nhiễm Đốc mới chầm chậm ngửng lên, cặp mắt của ông ta lộ vẻ sượng sùng hổ thẹn và đầy dẫy thất vọng.

Cứ nhìn sắc mặt của đôi bên, người ta đã biết Tạ Chí hoàn toàn thủ thắng.

Nhiễm Đốc gượng cười nói :

- Trong Tam Tuyệt Chưởng, quả thật Ma Long Chưởng đứng đầu!

Mặc dù nói vậy, nhưng Nhiễm Đốc tức tối cơ hồ phải thổ huyết ra. Vì lẽ ông ta bày ra cuộc đấy này, bên ngoài xem ra thật công bằng, nhưng sự thật bên trong đối với ông ta rất có lợi. Bởi vì, gia truyền tuyệt học Suy Sơn chưởng oai lực cực kỳ mạnh bạo, có thể làm cho nát đá gãy bia như chơi, mà chưởng pháp lại tinh kỳ hóc hiểm.

Biết bao nhiêu cao thủ giang hồ đã thảm bại trong tay ông ta, hà chi ngày nay lại chỉ cách trong vòng hai thước, thì có lợi biết dường nào.

Nhưng không ngờ, ngày nay sự ước đoán của ông ta hoàn toàn tan vỡ, thật làm cho ông ta đau đớn vô ngần.

Đặng Tân mặc dầu trong lòng đau đớn lắm, nhưng cũng gắng gượng nói :

- Công lực của Tạ huynh thật là thâm hậu, chúng tôi lấy làm bội phục. Chốc nữa, sẽ dâng lên Tạ huynh bảo kiếm Hồi Phong.

Tạ Chí cười ồ ồ, cảm tạ các vị khác, đồng thời ông cố ý ngửa mặt nhìn lên mái nhà, trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Các vị huynh đài có lòng thương mến đến lão phu, lão rất lấy làm cảm kích, nhưng mà tuổi tác đã già nua sợ e không thể lãnh hội được hết những chỗ hay trong tuyệt kỹ của các môn các phái...

Ông ta đảo nhanh cặp mắt một vòng để bắt sắc mặt của mọi người, rồi mới nói tiếp :

- Lão phu nay gần đất xa trời, sợ e không thể hoàn thành chí nguyện của chư huynh.

Suy Sơn Chưởng Nhiễm Đốc lạnh lùng cắt ngang :

- Vậy thì ý của Tạ huynh muốn chúng tôi truyền tuyệt học lại cho đệ tử của Tạ huynh?

Tạ Chí cười ha hả :

- Đúng vậy! Bởi vì mục đích của chúng ta là muốn hạ tên học trò của Tà Thần. Vậy thì các môn tuyệt kỹ truyền cho lão phu hay truyền cho đệ tử của lão phu cũng chẳng có điều chi khác biệt!

Mọi người nghe nói thảy đều trầm ngâm nghĩ ngợi, lấy làm nan giải, vì tuyệt kỹ của mỗi môn phái đều không thể dễ dàng truyền lại cho bất cứ một ai.

Nay vì đệ tử của Tà Thần tái xuất giang hồ nên bắt đắc dĩ họ phải liên kết với nhau mà kháng cự.

Giờ Tạ Chí có ý muốn mọi người đều truyền nghệ tuyệt học của mình cho đệ tử của ông ta, nên mọi người đều lưỡng lự. Bỗng nhiên, Tề Bá Lộc buông ra một chuỗi cười lạnh nhạt :

- Lời nói của Tạ huynh rất là chí lý. Thôi bây giờ chúng ta hãy biểu diễn công phu tuyệt kỹ của mình để Tạ huynh xem cũng được, mà đệ tử của Tạ huynh xem cũng được.

Câu nói này của Tề Bá Lộc làm cho Nhiễm Đốc và Đặng Tân phải miễm cưỡng tán thành.

Tạ Chí nở một nụ cười hể hả, quay lại nạt :

- Vũ nhi! Sao còn chưa quỳ xuống lạy tạ các vị tiền bối!

Câu nói chưa dứt, một gã thanh niên đứng sau lưng ông ta đã bước ra làm lễ với tất cả mọi người. Dưới ánh nến bập bùng, tháy đây là một thanh niên có thân hình dong dỏng cao, gương mặt thật là đoan trang tuấn tú.

Bọn ba người bên phía Nhiễm Đốc lấy làm khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn giữ tươi cười, đỡ Vũ Nhi dậy.

Tạ Chí trầm ngâm một chút rồi nói :

- Hôm trước, nơi thành Hội Trạch, Toàn Linh Linh và Sở Sở đã hẹn với đứa học trò của Tà Thần một tháng sau gặp tại Yên Hà Trang...

Nhiễm Độc trừng mắt cắt ngang :

- Nếu chỉ bằng lực lượng của Song Phi Tiên Nữ thì cũng không làm gì nên trò trống...

Tạ Chí lại cắt ngang câu nói :

- Lời của Nhiễm huynh rất đúng, nghe đâu gã đệ tử đó mặc chiếc áo đỏ của Tà Thần đã mặc năm xưa, và võ công lại thật là tinh vi tuyệt kỹ, làm cho Song Phi Tiên Nữ không đường chống đỡ.

Tạ Chí nói đến đây, thì Tề Bá Lộc lên tiếng :

- Nghe đâu thằng nhỏ đó không những võ công cái thế mà còn có dính líu với Trường Ly Nhất Điểu nữa!

Câu nói này vừa thối ra, thì mọi người trong đại điện thảy đều xôn xao. Bởi vì một Tà Thần cũng đã đủ làm cho mọi người phải điên đầu, huống chi thêm một Trường Ly Nhất Điểu.

Tạ Chí nói tiếp :

- Bất chấp gã có dính líu với nhân vật lẫy lừng nào, ta cũng không hề nao núng. Nếu bọn ta mà liên kết chặt chẽ thì dầu cho Tà Thần đích thân đến đây cũng chẳng làm gì nổi ta.

Ông ta ném cho Tề Bá Lộc một cái nhìn thăm dò, rồi lại nói tiếp :

- Đêm nay, chư vị tập trung đến đây, nhưng không biết vị huynh trưởng của Tề huynh là Nộ Anh Du Phát có tán thành ý kiến của chúng tôi chăng?

Tề Bá Lộc lạnh nhạt đáp :

- Võ lâm Song anh lúc nào cũng hành động nhứt trí!

Tạ Chí cười lền ồ ồ, nói :

- Như vậy thì tốt lắm, chúng tôi nếu được Song Anh tiếp sức, thì cái việc trừ Tà Thần rất dễ thực hành.

Ông ta lại khoát tay ra dấu nói tiếp :

- Đêm đã khuya lắm rồi, chúng ta hãy nên nghỉ để lấy sức. Lão phu đã có chuẩn bị một chỗ nghỉ ngơi ở phía trước kia.

Câu nói vừa dứt, Nhiễm Đốc, Đặng Tân và Tề Bá Lộc cùng mấy gã thanh niên đều vội phi thân ra cửa mất dạng trong màn đêm.

Một bầu không khí im lìm tẻ lạnh lại bao trùm lấy ngôi hoang miếu.

Sau bức tượng Phật, Giang Thanh nhẹ nhàng bay mình ra. Chàng đảo mắt nhìn xem bốn phía trong lòng đang miên man suy nghĩ một vấn đề thắc mắc, tại làm sao những bọn người của Tam Tuyệt Chưởng lại thù hằn mình quá đỗi.

Bọn họ đều truyền tuyệt học riêng cho gã Vũ Nhi ban nãy để đối phó với mình và Song Phi Tiên Nữ tại sao lại cũng có ý muốn tiêu diệt mình...

Chàng còn đang miên man suy nghĩ, bỗng sau lưng có một giọng ngái ngủ hỏi :

- Giang thiếu hiệp! Bọn họ đã đi hết rồi à?

Giang Thanh giật mình quay lại, thấy Hạ Huệ đứng sau lưng mình, trên gương mặt đẹp đẽ của nàng thoáng hiện lên một nét tươi cười. Chàng đáp :

- Đi cả rồi!

Hạ Huệ vì còn nhỏ tuổi, nên đối với việc Nhứt Tà Song Phi Tam Tuyệt Chưởng hồi sáu mươi năm về trước, nàng không được hiểu rành, nên câu chuyện vừa xảy ra làm cho nàng thật mơ hồ khó hiểu.

Giang Thanh đưa mắt nhắm kỹ thân hình gầy gò ốm yếu của Hạ Huệ, bất giác chàng hỏi một câu ngớ ngẩn :

- Hạ cô nương, có lạnh không?

Hạ Huệ trả cho Giang Thanh một cái nhìn cảm kích, khẽ lắc đầu, đôi môi của nàng mấp máy dường như muốn nói câu gì nhưng rồi lại thôi.

Giang Thanh từ hồi nào đến giờ rất có ác cảm đối với phái yếu, nhưng giờ phút này chàng cảm thấy một nguồn ngọt ngào đầm ấm tỏa ra trong khoé mắt long lanh của Hạ Huệ.

Lâu lắm, Hạ Huệ mới hỏi Giang Thanh một câu nho nhỏ :

- Giang thiếu hiệp! Ban nãy bọn họ chuyện trò có phải dính líu đến thiếu hiệp chăng?

Giang Thanh gật đầu đáp :

- Phải! Bọn họ nói gã đệ tử của Tà Thần nào đó, chính là tại hạ đây!

Hạ Huệ nghe nói, giật mình vội hỏi :

- Ủa! Người mà họ định đối phó chính là Giang thiếu hiệp sao? Bọn họ đều là võ nghệ cao cường... Thiếu hiệp làm sao chống trả?

Nàng nói bằng một giọng thật thà lo âu ái ngại.

Giang Thanh nhìn thẳng vào cặp mắt ướt của nàng nói :

- Tuy vậy, tại hạ nắm chắc phần thắng trong tay!

Nghe chàng nói bằng một giọng đầy đức tinh mãnh liệt, nàng lại hỏi :

- Giang thiếu hiệp! Lão Điền Tịnh ban nãy dường như có nói thiếu hiệp có dính líu đến Trường Ly Nhất Điểu?

Giang Thanh gật gù trả lời :

- Tại hạ chẳng có dính líu chi tới Trường Ly Nhất Điểu, chỉ vì ông ta đánh cuộc thua nên mới truyền Thất Hoàn Trảm cho tại hạ đó thôi!

Giang Thanh thình lình hỏi :

- Hạ cô nương, bây giờ cô định đi đâu?

Hạ Huệ lắc đầu một cách thảm não nói rằng :

- Tôi bơ vơ một mình, tứ cố vô thân, chẳng biết phải đi về đâu?

Giang Thanh thầm nghĩ :

“Bây giờ thì ta phải lên đường để đến Yên Hà sơn trang gặp Song Phi Tiên Nữ. Chuyến đi này nguy hiểm bội phần, nhưng mà Hạ Huệ thật đáng yêu, nàng thật đẹp...”

Lúc ấy, Hạ Huệ đang đắm đuối nhìn Giang Thanh trong cõi lòng nàng đang nổi lên một nguồn hy vọng. Hy vọng rằng mình sẽ được ở mãi mãi bên cạnh con người hào hoa phong nhã này.

Đột nhiên, Giang Thanh gượng cười, dường như chàng đang đứng trước một việc gì khó khăn lắm :

- Hạ cô nương! Tại hạ phải lên đường đi Đan Dương hồ đến Yên Hà sơn trang để gặp Song Phi Tiên Nữ...

Chàng trao cho Hạ Huệ một cái nhìn sâu đậm, thong thả nói :

- Nếu cô nương không chê, thì kẻ hèn này xin dắt cô nương đi chu du thiên hạ.

Hạ Huệ nở một nụ cười sung sướng.

Giang Thanh không biết tại sao khi mình bắt gặp nụ cười đó rồi thì trong thâm tâm mình cũng dâng lên một niềm vui không thể tả.

Hạ Huệ chớp nhanh đôi mi, để cho hai dòng nước mắt tuôn ra trên khuôn mặt ngọc. Nàng nói nho nhỏ :

- Giang thiếu hiệp... Thiếu hiệp thật là người tốt!

Giang Thanh trả lời cho Hạ Huệ bằng một ánh mắt say sưa ngây ngất. Chàng với tay nhắc lấy hành trang của mình rồi nắm tay Hạ Huệ lần bước ra bên ngoài miếu hoang.

Lúc ấy vầng trăng đã ngã dần về Tây, ánh trăng thật là huyền ảo mơ hồ.

* * * * *

Nửa tháng sau, trên con đường khang trang đại đạo, có hai con ngựa sắc trắng như tuyết thong thả sánh cương nhau, bỏ từng vó một.

Ngồi trên ngựa là một thanh niên trẻ tuổi mặc chiếc áo dài xanh trang nhã, bên cạnh chàng là một thiếu nữ nhan sắc tuyệt vời.

Hai người đó chính là Giang Thanh và Hạ Huệ. Họ sắp sửa tiến vào thành Hồng Giang.

Ngồi trên lưng ngựa, Giang Thanh dõi mắt nhìn về phía đồi núi chập trùng, sương lam mờ ảo. Hai bên vệ đường, toàn là tùng bá xanh um, trăm hoa đua nở, nghìn tía muôn hồng. Vòm trời xanh lơ thăm thẳm, làm cho con người có một cảm giác thật là thanh cao sáng suốt.

Hạ Huệ đang mân mê trong tay mình sợi dây cương màu trắng, thỉnh thoảng liếc nhìn Giang Thanh bằng một đôi mắt đầy tình tứ.

Nửa tháng nay, quấn quýt bên chàng, Hạ Huệ đã hiểu thấu đáo cá tính của Giang Thanh. Còn Giang Thanh thì đối với nàng trước sau vẫn giữ mực khoảng cách nhứt định, vừa nghiêm trang vừa lạnh nhạt.

Thái độ của Giang Thanh vừa làm cho nàng cảm mến hòa lẫn trong một ít đớn đau khó chịu. Bởi vì nàng rất cảm kích thái độ quân tử của Giang Thanh, đồng thời nàng cũng oán hờn tại sao Giang Thanh lại sắt đá như vậy?

Nàng đã cố tình mở ngỏ cho Giang Thanh bày tỏ nỗi lòng nhiều lần, mà chàng vẫn một mực thản nhiên.

Chàng không từ chối, cũng không nhìn nhận mà đón lấy mối tình đằm thắm của nàng.

Hạ Huệ sống trong dày vò đau khổ.

Nàng đang khao khát một mối tình đậm đà nóng bỏng của Giang Thanh chứ không phải thái độ quân tử lạnh nhạt đó.

Đột nhiên Giang Thanh giơ roi chỉ về phía trước nói :

- Hạ cô nương! Rán mây chiều bên kia đỏ thắm thật đẹp, thật là hay, nhưng mà tôi cảm thấy cái vẻ đẹp này dường như chứa đựng một cảnh thê lương ảm đạm lắm.

Hạ Huệ chớp nhanh cặp mắt trả lời :

- Đúng thế! Bởi vì đây là vẻ đẹp của mùa thu, một mùa thu ảm đạm. Nếu ngược lại là vẻ đẹp của mùa xuân trăm hồng nghìn tía, thì người ta có cảm giác khác.

Giang Thanh dường như hiểu ý ngầm của câu nói ấy, chàng khẽ lén nở một nụ cười trên vành môi, trong lòng thầm nghĩ :

“Cô bé này thật có nhiều lý tưởng lạ kỳ.”

Hai người lại trầm ngâm suy nghĩ.

Tiếng vó ngựa nổi lên nhịp nhàng giữa khoảng đường êm vắng. Liếc sang một cánh đồng hoang bên vệ đường, Giang Thanh bỗng hơi biến sắc...

Thì ra giữa cánh đồng đó có một ngọn đồi nho nhỏ nhô lên. Trên đồi cỏ cây sầm uất, trên thảm cỏ xanh dưới chân đồi thấy loáng thoáng có những đốm máu hồng.

Chàng gò cương dừng ngựa, quắc mắt quan sát. Hạ Huệ cũng phát giác tình trạnh quái gở đó. Giang Thanh nói nhỏ :

- Hạ cô nương chờ một chút, tại hạ vào trong ấy xem xét!

Câu nói chưa dứt, chàng đã bay mình xuống ngựa, phi thân đến bên đồi, nhìn kỹ thấy những giọt máu đỏ còn lanh lanh ướt, dấu mới ràng ràng. Chàng dừng chân nghe ngóng thấy bốn phía gió dậy rì rào, chẳng thấy một bóng người vãng lai.

Chàng nói nhỏ vào trong bụi rậm :

- Có ai trong đó không, xin lên tiếng!

Giang Thanh hỏi thêm hai lần mà chẳng có người thưa, ngần ngừ một chút, chàng tiến thẳng vào.

Giang Thanh vừa đi vừa xem xét vết máu trên cỏ.

Thình lình có một luồng kình phong đánh ập vào hậu tâm của chàng, khí thế thật là mạnh bạo. Giang Thanh giật mình cả sợ, thân hình đảo nhẹ nửa vòng rồi trảm ngược về phía sau một chiêu Tái Khởi Hốt Lạc trong Thất Hoàn Trảm. Chưởng lực vừa trào ra thì nghe một tiếng bùng khủng khiếp, thân hình cười lảo đảo đội lại, trôi ra phía sau một bước.

Vật bị chàng trảm nhằm đó bật ra phía sau trên một trượng. Giang Thanh trợn trừng đôi mắt định hỏi, thì vật ấy đã bay vù trở lại đâm bổ vào giữa ngực của chàng.

Cả giận, chàng thét to một tiếng, thânh hình bay bổng lên không trung, đảo một vòng tròn, rồi trảm xuống một thế vô cùng dữ dội. Đó là chiêu ác liệt nhứt trong Thất Hoàn Trảm :

Hoàn Tâm Động Phách. Tiếp theo đó, có một tiếng rú nho nhỏ vang lên ngoài hai trượng.

Đồng thời, món vật tập kích Giang Thanh đã bị Thất Hoàn Trảm của Trường Ly Nhất Điểu đánh bật trở về, cắm phập vào một gốc cây cổ thụ. Tới chừng đó Giang Thanh mới kịp nhìn kỹ, thì ra đó là một quả phi chùy màu đen loang loáng, sau chuôi quả phi chùy đó buộc lũng lẳng một sợi dây dài thườn thượt.

Giang Thanh liếc nhanh về phía phát ra tiếng rú ban nãy, thấy trong bụi cỏ có một người đàn ông vạm vỡ đầu tóc rối bù, đang mở cặp mắt kinh ngạc nhìn chàng không chớp. Hổ khẩu của người này máu tươi đang đổ ra ròng ròng.

Giang Thanh bước tới hỏi :

- Ngươi là ai? Không hỏi rõ đầu đuôi liền hạ độc thủ, nếu đổi ra người khác thì đã mất mạng rồi?

Người vạm vỡ ấy bỗng thét lên một tiếng, rủa sã ầm ĩ :

- Câm miệng lại! Ta là Giao Sách Phi Chùy, hai tỉnh Hồ Nam và Hồ Bắc đều biết tiếng. Tại sao ngươi dám nói quả phi chùy của ta là đồ vô dụng?

Giang Thanh nghe người này nói chuyện hồ đồ, trong lòng cả giận thét :

- Bất chấp người là Phi Chùy gì đi nữa ta cũng không cần biết. Chỉ hỏi rằng ta với người không thù không oán, cớ sao lại đột nhiên hạ độc thủ?

Con người vạm vỡ này lồm cồm trỗi dậy, nóng nảy nói :

- Lão phu đã biết ngươi là người một bọn của Bạch Mã Hồng Lan. Ngươi lò mò vào đây thì ta phải tiên hạ thủ vi cường.

Câu nói này càng làm cho Giang Thanh cả giận. Định thần nhìn kỹ, chàng thấy người này toàn thân máu me be bét, chiếc đùi bên phía hữu máu đổ dầm dề, thịt nát xương tan.

Giang Thanh thở dài nói :

- Ta không thì giờ đấu khẩu với ngươi, thấy ngươi đang thọ trọng thương, nên ta nể tình dung thứ cho đó!

Nói rồi xoay lưng trở ra, bỗng người vạm vỡ gào lên thảm thiết :

- Trở lại! Thằng nhỏ đó hãy trở lại. Lão già này có thịt nát xương tan cũng không cần ngươi tội nghiệp.

Giang Thanh tức giận, quay phắt mình lại, thấy lão ta thở hổn hển rồi nói tiếp :

- Trở lại! Ta biểu ngươi trở lại đấu với ta ba trăm hiệp.

Giang Thanh mỉm một nụ cười khinh miệt chọc tức lão ta :

- Ông muốn định dùng vật chi để đấu với tôi? Dù chưởng hay dùng cước?

Chàng nói ra câu này, vừa tức giận vừa cười, lại vừa thương hại cho con người đang mang vết thương trầm trọng kia. Câu nói này đã làm cho lão ta giật mình sực tỉnh. Thì ra quả phi chùy trong tay lão vừa bị Giang Thanh trảm cho một chiêu quái dị mà bay mất. Còn chiếc đùi bên phải của lão giờ đây thì cục cựa không được, thì làm sao đấu chiến với đối phương?

Lão suy nghĩ một hồi rồi mới thở hào hển nói :

- Thôi được! Thôi được! Ngươi thật ra là lẻo mép.

Giao Sách Phi Chùy Nhạc Dương này từng tung hoàng giang hồ ngót hai mươi năm, phải chịu thua ngươi, được...được.!

Ông ta gật gù một cách giận dữ. Giang Thanh mơ hồ dường như chàng đã từng nghe cái tên Giao Sách Phi Chùy.

Lão ta lại thở dài nói :

- Ngươi có biết hai đứa Bạch Mã Hồng Lan không?

Giang Thanh lắc đầu nói :

- Tại hạ chưa từng nghe danh hai người này!

Người tự xưng là Nhạc Dương lấy làm lạ nhìn chằm chằm vào mặt Giang Thanh.

Giang Thanh bị Ông ta nhìn đến thẹn, bật cười nói :

- Vì tại hạ chưa được hân hạnh kiến diện với họ.

Xem thương thế của ông như vầy, chắc Bạch Mã Hồng Lan ra tay ác độc lắm?

Nhạc Dương nhướn cặp chân mày rậm, lấy tay lau bọt mép, rồi nói :

- Bạch Mã Hồng Lan là một đôi trai gái mới nổi tiếng giang hồ hai năm nay thôi. Đứa con trai tên là Bạch Mã Băng Tâm Tư Đồ Cung. Còn đứa con gái là Kim Phát Hồng Lan Triệu Doanh.

Nói đến đây, ông ta hơi hổ thẹn, nhưng cũng lớn tiếng kể tiếp :

- Ta không biết nói láo. Kể thật cho ngươi rõ, ta nghe bọn con nít đồn rằng, trên mình của cặp Bạch Mã Hồng Lan có một thanh kiếm quý là Tử Ngọc. Kha kha... lão phu thích quá, bèn tìm cách hạ thủ để cướp lấy.

Nghe qua, Giang Thanh thầm nghĩ :

“Lão Nhạc Dương này thật là tánh tình ngay thẳng, mới gặp mình lần đầu mà kể ngay những chuyện đáng lý chẳng nên nói ra.”

Bất giác, chàng lấy làm cảm mến tánh tình cương trực của con người sa cơ thất thế này. Vì vậy, chàng mỉm cười hỏi :

- Thế là ông đánh nhau với Bạch Mã Hồng Lan?

Nhạc Dương gật gù trả lời :

- Đúng! Thật không ngờ võ công mà ta cho là cao siêu cái thế của ta lại địch không nổi với hai bàn tay trắng của Bạch Mã Băng Tâm. Sau ba trăm hiệp, ta trúng một chưởng của nó lộn mèo.

Giang Thanh vội hỏi :

- Vậy thì cũng không đến nỗi đả thương chiếc đùi của ông nặng nề như vậy?

Nhạc Dương trợn mắt hằn học :

- Chưởng pháp của nó thật là dữ dằn, nhưng ta có thể chịu đựng được. Chính vào lúc lão phu thấy tình thế không xong, muốn quất ngựa truy phong thì con Hồng Lan đã vung bàn tay của nó ra, ám khí bay vù tới trúng vào đùi lão...

Giang Thanh vội hỏi :

- Món ám khí đó là gì vậy?

Nhạc Dương lắc đầu :

- Lúc ấy trên đùi của lão phu nóng bỏng như lửa, đâu có thì giờ xem xét vật ấy làm chi, vội vàng trổ thuật phi hành bỏ chạy.

Giang Thanh bật cười nói :

- Tại hạ rất lấy làm cảm mến tánh tình trung thực của ông. Xin ông vui lòng cho phép tại hạ điều trị vết thương trên đùi đó!

Giao Sách Phi Chùy ngửa mặt cả cười nói :

- Ta xem ngươi cử chỉ đoan trang, quả thật là anh hùng biết trọng anh hùng, ha... ha... ha!

Giang Thanh cũng buông tiếng cả cười, rồi thò tay vào túi mình móc thuốc Kim Sang ra băng bó cho Nhạc Dương.

Còn đang hí hoáy băng bó, thì bên ngoài Hạ Huệ đã hớt ha hớt hải chạy vào.

Nhạc Dương vừa liếc thấy liền thét lớn :

- Con quỷ cái nào đó...đứng lại!

Hạ Huệ giật mình, tuốt phắt lưỡi kiếm Thanh Phong mà Giang Thanh vừa rèn cho nàng.

Giang Thanh la lớn :

- Hạ cô nương đừng động thủ!

Hạ Huệ nghe nói nhìn kỹ mới bắt gặp Giang Thanh đang ngồi trong bụi rậm. Thấy Giang Thanh, nàng mới lấy lại bình tĩnh hỏi dồn :

- Giang thiếu hiệp! Không có việc giết chết lạ xảy ra chớ?

Thì ra, Hạ Huệ đợi lâu quá mà không thấy Giang Thanh trở lại, trong lòng nóng như lửa đốt nên chạy vào tìm kiếm. Mặc dầu Giang Thanh vắng mặt trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng Hạ Huệ cảm thấy lâu dài dằng dặc.

Lúc ấy, Giang Thanh đã băng bó xong cho Nhạc Dương. Ông ta ha hả cả cười nói :

- Ha ha...! Con nhỏ này là người yêu của ngươi đấy hử? Tốt lắm! Tốt lắm! Cặp này chắc không tàn ác như Bạch Mã Hồng Lan đâu!

Giang Thanh nghe nói khoát tay lia lịa, đính chánh rằng :

- Nhạc huynh! Xin đừng hiểu lầm. Hạ cô nương đây là bạn của tại hạ thôi!

Hạ Huệ đang sượng sùng e thẹn, nhưng vừa thoáng nghe bốn tiếng “Bạch Mã Hồng Lan” bất giác giật mình kinh hãi.

Nhạc Dương trố mắt nhìn đôi trai gái, lớn tiếng hỏi :

- Bọn ngươi không phải vợ chồng à?

Hạ Huệ vội nói :

- Tiền bối đây có phải là Giao Sách Phi Chùy chăng?

Nhạc Dương cười đắc ý :

- Phải, sao cô nương biết?

Vì trong lúc Hạ Huệ cùng với Thiên Duyên động chủ lê gót giang hồ, đã từng chạm mặt với Giao Sách Phi Chùy, nhưng ông ta đã quên. Hạ Huệ nghe hỏi như vậy, ú ớ không nói nên lời... vì lẽ nàng không muốn nhắc lại khoảng đời dĩ vãng năm xưa.

Giang Thanh rất thông minh, đã soi thấu ý nghĩ của nàng, nên trả lời :

- Nhạc huynh oai trấn lưỡng hồ, ai mà không biết!

Hạ Huệ nói nhỏ với Giang Thanh :

- Tiền bối đây là người trong hội Lam Vực Thiết Kỳ!

Giang Thanh quay sang hỏi :

- Nhạc huynh lâm nạn mà sao không thấy người trong hội đến tiếp cứu?

Nhạc Dương sượng sùng nói :

- Trong chuyến đi này chỉ có một mình lão phu ra tay mà tôi. Những tưởng rằng dễ dàng như lấy đồ trong túi.

Chắc mấy đứa con em của ta đang bày sẵn tiệc ăn mừng ở nhà.

Giang Thanh tươi cười nói :

- Vậy thì Nhạc huynh vừa thọ trọng thương, hãy trở về dự bữa tiệc no nê lấy lại sức khỏe.

Nhạc Dương lại cười thông cảm.

Giang Thanh ngửa mặt nhìn trời cau mày nói :

- Hôm nay được gặp Nhạc huynh thật là vạn hạnh, nhưng vì tại hạ có việc cần kíp ra đi, nên xin tạm biệt!

Nhạc Dương kêu lên cuống quýt :

- Không được... không được...! Tánh của lão phu không chịu thọ ơn người. Ngày nay được ngươi giúp đỡ thì đâu có buông cho ngươi chạy được. Hãy theo ta, ngươi và Hạ cô nương này hãy theo lão trở về căn nhà rách nát ở một vài ngày rồi sẽ lên đường.

Giang Thanh có hảo cảm với bậc giang hồ hào sĩ, tánh tình cang cường thẳng thắng này, nhưng khổ vì ngày hẹn với Song Phi Tiên Nữ đã gàn kề nên không thể nán ở dọc đường.

Nhạc Dương thấy sắc mặt do dự của Giang Thanh liền giả bộ nhăn nhó nói :

- Nếu ngươi không có ngày giờ thì ít nhứt cũng phải đưa ta về nhà chứ?

Hạ Huệ lúc ấy mới chen vào :

- Giang thiếu hiệp, chúng ta hãy đưa lão tiền bối trở về, vì vết thương có vẻ trầm trọng lắm.

Giang Thanh suy nghĩ một chút rồi đáp :

- Thôi được, để tại hạ đưa ông về nhà, nhưng vì có việc cần kíp lại phải đi ngay.

Nhạc Dương muốn mượn cơ hội để gần gũi với người thanh niên tuấn tú mà tâm tình hào kiệt này. Trong mấy mươi năm sinh nhai trong nghề lục lâm cường đạo, ông đã gặp không biết bao nhiêu hậu sinh, nhưng chỉ mến có thằng nhỏ ngang tàng khí phách này.

Lúc ấy, Giang Thanh bước tới xốc Nhạc Dương lên vai mình rồi đi ra khỏi rừng. Chàng không quên gở chiếc phi chùy cắm phập trên thân cây trả lại cho ông ta.

Bấy giờ, mặt trời đã tà tà về Tây.

Giang Thanh đặt Nhạc Dương lên lưng ngựa mình, còn chàng thì nắm lấy dây cương, dẫn ngựa đi thong thả.

Hạ Huệ cũng không dám lên lưng ngựa, cầm lấy dây cương mà sánh vai cùng Giang Thanh đi từng bước.

Nhạc Dương dường như không nói chuyện thì không chịu nổi, nằm trên lưng ngựa mà la ó om sòm :

- Ê thằng nhỏ... Ủa mà quên, nãy giờ ta còn chưa hỏi cao danh quý tánh của ngươi nữa?

Giang Thanh cười trả lời :

- Tại hạ tên là Giang Thanh!

Rồi chỉ vào Hạ Huệ giới thiệu luôn :

- Còn đây là Vân Sơn Cô Nhạn Hạ Huệ!

Nhạc Dương nhướng mắt trầm ngâm giây lát rồi mới nói :

- Cái tên Vân Sơn Cô Nhạn này lão đã từng nghe thấy...

Giang Thanh lại nói lảng sang chuyện khác :

- Nhạc huynh! Nhà của Nhạc huynh chắc ở trong thành Hồng Giang chứ gì?

Nhạc Dương lắc đầu nói :

- Chúng ta không cần phải vào thành. Cách thành Hồng Giang mười dặm có một ngôi Đại Đạo trang viện, đó tức là sào huyệt của hội Lam Vực Thiết Kỳ.

Nói tới đó, ông ta không chờ Giang Thanh nói gì, vọt miệng nói luôn :

- Ê thằng nhỏ... Ủa mà Giang lão đệ! Võ nghệ của ngươi khá lắm đó. Ta đây mặc dầu đi đứng không được nhưng sức mạnh trên hai cánh tay vẫn còn, vậy mà tại sao nhà ngươi chỉ trong vòng hai chiêu thì có thể làm cho ta rơi binh khí?

Giang Thanh suy nghĩ một chút rồi mới trả lời :

- Thú thật với Nhạc huynh, đó là tuyệt học Thất Hoàn Trảm của Trường Ly Nhất Điểu.

Bốn tiếng Trường Ly Nhất Điểu vừa thoát ra khỏi cửa miệng Giang Thanh thì Nhạc Dương rú lên một tiếng :

- Ngươi có dính líu với Trường Ly Nhất Điểu à?

Giang Thanh kinh ngạc hỏi :

- Nhạc huynh có xích mích với người hay sao?

Nhạc Dương biến sắc nói :

- Xích mích thì không có, nhưng Trường Ly Nhất Điểu là người số một số hai trong võ lâm đương thời. Và cuộc chiến kinh hồn giữa ông ta với Cùng Gia Bang là một giai thoại trong làng võ mà ai ai cũng biết.

Kể từ ngày Giang Thanh lê gót giang hồ đến nay, nhận thấy rằng bất cứ một ai hễ nghe đến tên Trường Ly Nhất Điểu thì kinh hoàng thất sắc. Đủ biết rằng uy thế của ông ta không kém chi Nhứt Tà Song Phi Tam Tuyệt Chưởng hồi sáu mươi năm về trước.

Ba người vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ. Đột nhiên phía sau lưng bỗng vang lên tiếng vó ngựa phi dồn dập.

Tiếng vó ngựa vừa vang lên, Nhạc Dương liền nói :

- Không sao, không sao, đó là huynh đệ đến tiếp ta đó.

Lúc đến gần, Giang Thanh mới nhìn rõ, bọn họ đều là những người thân hình vạm vỡ, trước ngực người ngào cũng có thêu một con ó đang vỗ cánh tung bay.

Xem tiếp hồi 11 Huyết quang mao ảnh

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Huyết Quang Mao Ảnh

Bọn người trong hội Lam Vực Thiết Kỳ vừa thấy Nhạc Dương liền reo hò tở mở, gò cương dừng ngựa, chỉ có một người đi đầu là phi ngựa tới trước. Đó là một viên kỵ sĩ chừng ba mươi tuổi, mặt mày trắng trẻo khôi ngô. Và ngồi trên lưng ngựa cung tay xá chào :

- Cung nghinh đại ca đắc thắng khải hoàn.

Nhạc Dương sắc mặt sượng sùng gằn giọng :

- Khải hoàn con khỉ khô, nếu ta mà không gặp Giang tiểu hiệp và Hạ cô nương đây thì đã tán mạng rồi.

Chừng đó, người đại hán kia mới phát giác ra Nhạc Dương đã thọ trọng thương. Hắn đưa mắt dò xét Giang Thanh và Hạ Huệ.

Nhạc Dương giới thiệu :

- Giang lão đệ và Hạ cô nương, đây là viên lãnh đội của Đoàn Ưng Vũ trong hội chúng tôi, Bạch Diện Vô Thường Trang Đồng.

Trang Đồng vội hỏi :

- Chẳng hay Đại ca phen này bị ai hạ độc thủ?

Nhạc Dương hậm hực đáp :

- Chính là con tiện tỳ Kim Phát Hồng Lan!

Giang Thanh đột nhiên vụt hỏi :

- Nhạc huynh, chẳng hay Bạch Mã Hồng Lan là người thuộc môn phái nào?

Nhạc Dương vỗ đùi đánh đét nói :

- Hai đứa hậu sinh đó đều là đệ tử của phái Côn Lôn.

Giang Thanh mỉm cười nói :

- Để rồi tôi sẽ cho chúng một trận!

Lúc ấy, Bạch Diện Vô Thường đã dắt thêm một con ngựa lại cho Giang Thanh cỡi, thế rồi cả bọn lục tục kép nhau về sơn trang.

Ngồi trên lưng ngựa, Nhạc Dương lại to tiếng :

- Giang lão đệ, còn thêm năm ba dặm đường nữa thì đến Đại Đạo sơn trang. Lần này, Giang lão đệ phải nán lại năm ba ngày để dưỡng sức.

Giang Thanh hốt hoảng nói :

- Tiểu đệ thật có việc cần kíp, trễ nhất thì sáng mai lại phải lên đường. Khi nào giải quyết việc này xong xuôi rồi, sẽ trở lại đàm đạo với Nhạc huynh nửa tháng.

Nhạc Dương vội hỏi :

- Xin Giang tiểu đệ cho biết đầu đuôi công việc ấy ra sao?

Giang Thanh suy nghĩ giây lâu, rồi mới trả lời :

- Thú thật với Nhạc huynh, phen này tiểu đệ phải đến Yên Hà sơn trang giáp mặt với Song Phi Tiên Nữ để thanh toán một mối cựu thù của nghĩa phụ.

Giao Sách Phi Chùy nghe xong, trợn trừng đôi mắt, kêu lên ầm ĩ :

- Giang lão đệ! Yên Hà sơn trang là hổ huyệt long đàm của võ lâm đó. Trong đó có một người tên là Phi Sách Chuyên Trừ Toàn Lập, võ công thật là khủng khiếp... Theo lý của lão phu, thì Giang lão đệ không cần phải đến đó! Ngay bây giờ, hãy nán lại Đại Đạo trang viện chờ cho vết thương của lão phu lành lặn rồi sẽ cùng Giang lão đệ lên đường.

Giang Thanh nở một nụ cười cảm kích nói :

- Tôi rất lấy làm cảm động thịnh tình của Nhạc huynh, nhưng mà...

Nhạc Dương khoát tay lia lịa nói :

- Không được, không được! Lão phu biết rằng võ nghệ của lão phu không phải là địch thủ của Yên Hà sơn trang, nhưng cũng cố gắng đến đó để tiếp cho Giang lão đệ một tay.

Giang Thanh biết rằng cuộc họp mặt tại Yên Hà sơn trang này thật mười phần nguy hiểm, nhưng mà mang Nhạc Dương theo chỉ vướng chân vướng tay vô ích mà thôi, và biết đâu thanh danh của chàng trong chuyến đi này sẽ trôi theo dòng nước. Vì vậy mà chàng mỉm cười định tìm lời từ chối.

Vừa muốn hả miệng mở lời, thì Giao Sách Phi Chùy ha hả cười đưa tay chỉ về phía trước nói :

- Giang lão đệ hãy xem, đó là tệ xá của lão phu!

Nhạc Dương vừa nói đến đó thình lình chắt ngang câu nói, dường như ông ta vừa thấy một việc gì lạ lùng quái gở lắm.

Giang Thanh vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía trước, thấy cách đó chừng một đoạn, hiện ra một xóm nhà cửa sầm uất, bên ngoài có vòng tường bao bọc, đó chính là Đại Đạo trang viện, nhưng mà dường như trong ấy đang xảy ra một việc gì phi thường...

Vì thoảng theo trong gió đưa đến, nghe thấy trong trang viện văng vẳng đưa ra từng cơn hò hét và tiếng binh khí chạm vào nhau rôm rốp vang trời.

Chính vào lúc mọi người đang kinh ngạc thì đột nhiên trong trang viện có một người phi nước đại chạy ra.

Nhạc Dương vừa nhác trông thấy gương mặt của người đó vội thét :

- Khổng Oai! Ngươi hớt hơ hớt hải chạy đi đâu đó?

Có việc gì đã xảy ra?

Khổng Oai vừa nhác thấy Nhạc Dương mặt mày thất sắc nói :

- Đại ca ơi, không xong rồi! Trong trang viện đột nhiên xuất hiện một người đàn bà xấu xí đi đến đâu lôi bọn huynh đệ chúng ta ra đánh đập. Bây giờ, mụ ta đang đánh nhau với Từ đầu lãnh...

Nhạc Dương nổi giận hò hét om sòm, rủa sả ầm ĩ, rồi thúc ngựa đi trước, trong miệng lẩm bẩm:

- Hôm nay thật là ngày xấu, vừa bị một vố của Bạch Mã Hồng Lan, bây giờ lại có người đến phá sào huyệt.

Giang Thanh cũng thúc ngựa theo sau, lớn tiếng nói :

- Nhạc huynh đừng nóng nảy, để tôi đi trước dò xem đó là vị nào trong giới giang hồ, rồi sẽ định liệu.

Câu nói vừa dứt, không chờ cho Nhạc Dương trả lời, chàng đã bay mình xuống ngựa, trổ thuật phi hành vượt qua mặt Nhạc Dương, tiến thẳn về phía trang trại.

Kể từ ngày Giang Thanh rời khỏi Tuyệt Duyên Động mà bôn tẩu giang hồ, thì liên tiếp xung đột với không biết bao nhiêu tay tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ. Nhưng mà đánh đâu thắng đó, vì vậy mà chàng hào khí lừng lẫy.

Bất cứ gặp trường hợp nào cũng đều rất là bình tĩnh, cầm chắc phần thắng trong tay. Không mấy chốc, Giang Thanh đã đến trước trang viện. Lúc bấy giờ, trong Đại Đạo trang viện, tiếng hò hét om sòm, tình cảnh thật là hỗn độn.

Giang Thanh bay mình qua cổng dòm thấy có trên hai trăm tráng sĩ mặc toàn áo nâu, đang cầm binh khí hò hét vang trời, nhìn chằm chằm vào hai người đang đấu chiến kịch liệt với nhau.

Giang Thanh đưa mắt theo chiều hướng của họ, suýt nữa phải phì cười. Vì thấy trước mặt chàng có một người đàn bà thân hình phì nộn mà lùn xịch như một cái lu, diện mạo thật là quái gở, đang dùng song chưởng của mình đánh nhau kịch liệt với một người trung niên vạm vỡ.

Hai bên xáp chiến với nhau tưng bừng, toàn là nhưng chiêu chí mạng, mặc dù trong tay người trung niên có cầm một thanh trường kiếm, nhưng bất cứ chém ngang, phạt trái cách nào, hò hét vang lừng vỡ lở đến đâu, thủy chung cũng không uy hiếp được người đàn bà xấu xí kia, mà chỉ có tháo lui mà thủ thế.

Lúc đó, Giang Thanh đã bước liền tới. Bộ hạ của Lam Vực Thiết Kỳ vì để hết tinh thần vào cuộc đấu chiến, nên không phát giác ra Giang Thanh thình lình xuất hiện.

Giang Thanh chen vào vòng trong, đưa mắt nhìn chằm chằm người đàn bà xấu xí kia. Thấy người đàn bà này đang mở miệng chành bành cười toe toét, thái độ thật là đắc ý. Hình dáng thật là đáng sợ. Người đàn bà ấy vừa cười vừa nói :

- Hôm nay ta cho chúng bay một trận nên thân, để cho chúng bay biết rằng ta không phải là người để cho bây dè siểm.

Giang Thanh bất thình lình nhảy xổ vào vòng chiến, hai bày tay tung ra một lượt, hai chiêu Đồng Nguyệt Tây Ấn đánh bạt hai người ra hai phía.

Người đàn bà xấu xí rú lên một tiếng kinh hoàng, bị đánh trôi ra ngoài năm bước. Còn người trung niên tay cầm trường kiếm lại bay trên một trượng, rồi mới xuống tấn gượng đứng lại được.

Đám người Lam Vực Thiết Kỳ thảy đều rú lên một tiếng sửng sốt, họ không biết người thanh niên tuấn tú này từ đâu đến, thật là quái gở.

Người đàn bà xấu xí kia nổi giận đùng đùng, chỉ vào Giang Thanh cả tiếng :

- Tên kia, ta với ngươi không thù không oán, tại sao ngươi can thiệp vào công việc của ta? Biết điều hãy ra khỏi chỗ này, bằng không thì...

Giang Thanh nghe câu nói sỗ sàng trong lòng không giận bởi vì chàng cảm thấy thấm thía :

“Một người nếu có diện mạo xấu xa thường hay bi quan yếm thế, nóng nảy bực dọc và tự ti mặc cảm, nhất là đàn bà.”

Nhạc Dương gào lên một tiếng, dợm muốn nhảy xuống. Vi chút cử động đó mà dưới đùi ông ta nhói lên một cái, đau thấu tâm can. Ông ta mới sực nhớ mình đang thọ trọng thương.

Người đàn bà xấu xí kia buông tiếng cả cười nói :

- Lão già đầu đảng kia, tại sao không xuống đây để nếm mùi chua cay của bản cô nương?

Câu nói này làm cho Nhạc Dương tái xanh sắc mặt.

Ông ta cắn răng, chịu đau tuột xuống ngựa, hùng hổ nói :

- Đồ con mẹ lọ lem, khoan đắc ý đã, nếu hôm nay mà lão không thọ trọng thương, thì mi ắc tới số.

Bạch Diện Vô Thường Trang Đồng thét lớn :

- Thưa đại ca, mụ này thật là ngạo mạn, cho phép tôi ra so với nó vài hiệp.

Nhạc Dương đảo mắt nhìn quanh rồi khe khẽ gật đầu nói :

- Trang đầu lãnh khá cẩn thận.

Trang Đồng ứng tiếng rồi bỗng xoay mình trở bộ bay vù tới phóng ra hai chưởng đánh sả vào giữa mặt đối phương. Người đàn bà xấu xí kia không tránh không né, đưa bàn tay hữu lên phá vỡ thế công của Trang Đồng, rồi bàn tay tả điểm một chỉ thật nhanh vào hai huyệt Thừa Mãn và Bất Dung của Trang Đồng. Thế võ thật là cao kỳ thần tốc, quả là danh gia đệ tử!

Trang Đồng thét lên một tiếng, tháo lui trở lại. Người đàn bà kia như bóng theo hình bay vù tới đánh ra liên miên bất tuyệt, trong chớp mắt Trang Đồng đã lọt vào vòng vây khổn của đối phương.

Phi Sách Giao Chùy thấy vậy, lòng kinh hãi nghĩ thầm :

“Từ Bạch người võ nghệ cao hơn Trang Đồng một bực mà còn phải chịu thua người đàn bàn này thì hà tất cho Trang Đồng nhập cuộc làm chi để tạo nên trò cười cho thiên hạ.”

Sau hai mươi lăm hiệp, Trang Đồng thấy nguy trước mắt. Phi Sách Giao Chùy cắn chặt môi vừa dợm động thủ thì một bóng người tung bay lả lướt đã bay vào vòng chiến, đó là Giang Thanh.

Chàng sử dụng một thế cũ rích là Đông Nguyệt Tây Ấn đánh bạt hai người ra hai phía. Người đàn bà xấu xí cả giận, nhưng nghĩ không ra tại làm sao với võ nghệ cao thâm của mình mà tránh không được chiêu thức tầm thường của người thiếu niên đẹp trai này.

Còn Trang Đồng thì hơi thở dồn dập, cung tay xá chào Giang Thanh, rồi vội vàng lui ra vòng chiến.

Người đàn bà xấu xí cau mày gắt gỏng, cái mặt rỗ của bà ta đã khó coi, bây giờ còn khó coi hơn nữa :

- Hừ! Để Thiên Tinh Ma Cô Tiền Tố ngày hôm nay cho mi một bài học.

Giang Thanh bình thản trả lời :

- Dám thưa cô nương, tại hạ chỉ muốn cho đôi bên hòa thuận với nhau mà thôi...

Người tự xưng là Thiên Tinh Ma Cô Tiền Tố cười rang rảng :

- Hừ! Mi có quỳ xuống mà xin ta, thì ta cũng không dung thứ!

Giang Thanh trờ tới một bước gằn giọng :

- Tiền cô nương, nên biết rằng nhập cuộc rồi thì khó dung tình, xin cô nương nghĩ kỹ!

Tiền Tố trả lời :

- Ai cần mi dung tình?

Giang Thanh nghiêm trang nói :

- Tiền cô nương, nếu trong vòng hai mươi hiệp mà tại hạ không đánh bại cô nương, thì tôi tức khắc rời khỏi nơi này!

Tiền Tố biến sắc, nói :

- Khẩu khí thật là ngạo mạn, trong vòng hai mươi hiệp mà ta thua ngươi, thì ta sẽ suốt đời làm nô tỳ cho ngươi đó!

Giang Thanh cười, thong thả nói :

- Tiền cô nương, thắng bại là thường sự, hà tất phải trịnh trọng như thế!

Tiền Tố quát :

- Thôi đừng nói dài dòng!

Chữ “dòng” vừa dứt thì cô ta đã trờ tới một bước, tung ra một chưởng nhanh như gió, đánh thẳng vào tám huyệt giữa ngực Giang Thanh. Giang Thanh hừ lên một tiếng, rồi thân hình thình lình quay cuồng như một cái chong chóng khổng lồ.

Trong thân hình quay cuồng đó thì đã liên tiếp tung ra chín chưởng, kèm trong mười cước thật dữ dằn mạnh bạo. Tiền Tố rú lên ba tiếng hãi hùng :

- Thất Hoàn Trảm!

Tiếng rú chưa dứt thì Giang Thanh tấn công tới tấp thêm hai mươi bảy chưởng nữa.

Dưới cơn mưa quyền cước phũ phàng, Tiền Tố vận dụng tuyệt kỹ Kết Duyên chưởng để chống trả.

Toàn thể các người xung quanh thấy bất cứ một chiêu nào của Tiền Tố tuôn ra thảy đều liên kết chặt chẽ, không một kẽ hở. Trong lòng Tiền Tố cũng biết rằng với công lực của mình thực không thể nào hạ nổi tay đối thủ trước mặt đây.

Cô ta chỉ cầu mong dùng bình sanh sở học để chống trả cho qua hai mươi hiệp...

Hai bóng người trong vòng chiến tung hoành như mây bay gió cuốn, tốc độ kinh hồn. Giao Sách Phi Chùy ngửa cổ cười ha hả, nói với Trang Đồng :

- Trang đầu lãnh, cái con nhỏ Trư Bát Giới này thật hết thời rồi mới vướng vào tay của Giang lão đệ!

Trang Đồng đưa tay bụm miệng cười thầm, thì trong vòng chiến đã nổi lên một cuộc biến hóa ly kỳ...

Trong tiếng gió bay ào ạt, Giang Thanh liên tiếp tung ra ba chiêu Hoàn Lãng Thành Ba, Không Hoàn Vân Chuyển, và Vân Vũ Lưu Hoàn. Đây là ba chiêu tinh hoa trong Thất Hoàn Trảm. Giang Thanh liên tiếp sử dụng như cuồng phong bạo vũ. Trời mây biến sắc, khí thế hùng hồn của Thất Hoàn Trảm ép Tiền Tố tháo lui từng bước một.

Ba chiêu này vừa mãn trớn, Giang Thanh thét lên một tiếng lở đất long trời, thân hình đảo tròn như một cơn gió lốc, biểu diễn chiêu Hoàn Tâm Động Phách đánh ập xuống giữa đỉnh đầu của Tiền Tố.

Một tiếng kinh hoàng vang lên, tấm thân bồ tượng của Tiền Tố đã bay xa hơn một trượng, nhưng Giang Thanh đã như bóng hình bay bám sát theo bám gót Chiêu Hoàn Tâm Động Phách ban nãy, Giang Thanh chỉ sử dụng có hai phần công lực thôi, chỉ dùng chưởng phong đẩy đối phương té ra ngoài, vì vậy mà không thọ nội thương.

Tiền Tố lồm cồm ngồi dậy, sắc mặt đỏ bừng. Giang Thanh vội vàng cung tay xin lỗi. Trong lòng Tiền Tố hiểu rõ ràng nếu người này ban nãy mà thẳng tay thì mình đã tán mạng, nhưng cô ta dậm chân nói :

- Thôi, thôi! Không cần mi xin lỗi. Lời ta đã hứa, ta chẳng nuốt lời!

Giang Thanh nghe nói luống cuống khoát tay lia lịa nói :

- Thôi, thôi...

Nhưng Nhạc Dương và Trang Đồng bước tới cười ồ ồ nói :

- Giang lão đệ, thôi chúng ta hãy vào bên trong đàm đạo.

Nói rồi mời Giang Thanh, Hạ Huệ và Tiền Tố đi vào đại sảnh.

Gian đại sảnh này kiến trúc thật là tinh kỳ đặc sắc, trên mặt lót toàn đá xanh, chính giữa dùng đán màu tím, xây thành một cái hồ tròn, chung quanh bờ hồ phủ toàn một lớp da hổ màu vàng. Trong hồ lúc bấy giờ đang có một đống lửa đang cháy lên nghi ngút, có một người vạm vỡ đang ngồi bên đống lửa, thui hai con nai rừng. Thịt nai có tẩm vị hương tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Phân ngôi chủ khách ngồi xong rồi, Nhạc Dương lớn tiếng nói :

- Giang lão đệ! Ta bắt chước phong tục ở biên ải mà xây thành cái chỗ nướng thịt như vầy, lão đệ cảm thấy thế nào?

Giang Thanh gật gù trả lời :

- Nhạc huynh thật là hào phóng!

Nhạc Dương ha hả cười dòn nói :

- Đời ta chỉ vui bên rượu thịt mà thôi!

Câu nói vừa dứt thì ngoài cửa có tiếng chân người nổi lên, và hai người vạm vỡ bước vào.

Hai người đó, có một người là Từ Bạch. Cả hai đều đến vái chào Nhạc Dương và ba người khách. Nhạc Dương giơ tay nói :

- Đây là hai vị đầu lãnh của lão huynh, Từ Bạch và Hà Xung!

Giang Thanh đã biết Từ Bạch, còn Hà Xung thì mới chạm mặt lần đầu, nên vội đưa mắt ngắm nhìn người này, thấy ông ta mặt mày sáng rỡ, thân hình liền lạc, khí sắc thật là oai vũ, nhác trông qua đã biết người này luyện nội công rất là thâm hậu.

Tiền Tố đang ngồi bên cạnh Hạ Huệ, vội mở miệng nói :

- Giang... Giang công tử! Tôi đã có lời hứa từ trước. Bắt đầu từ ngày nay trở đi, tôi là kẻ tôi tớ của công tử rồi đó!

Giang Thanh lỡ khóc, lỡ cười, hốt hoảng nói :

- Tiền cô nương, xin đừng lo nghĩ về điều đó lại nữa, nam nữ thọ thọ bất thân...

Tiền Tố vừa hả miệng muốn nói chuyện, Giao Sách Phi Chùy đã cướp lời :

- Giang lão đệ, chúng ta là người trong giang hồ, nên rộng lượng một chút. Đừng làm cho Tiền cô nương thất vọng.

Nói đoạn, ông quay sang Tiền Tố :

- Tiền cô nương, lão phu nói như vậy có đúng hay chăng?

Tiền Tố trả lời bằng một cái nhìn hậm hực.

Nhạc Dương cười lên ha hả, rồi quay đầu nhìn sang chỗ khác, trong lòng thầm nghĩ :

“Con nhỏ Trư Bát Giới này tưởng là mình đẹp lắm, nên trừng liếc với ta. Cho không, ta còn không thiết...”

Giang Thanh thấy Nhạc Dương cứ cố tình bên vực cho Tiền Tố làm cho chàng hết sức khó chịu. Vì Giang Thanh không bao giờ muốn có một nữ tỳ nô dễ kịch cợm xấu xí hơn ma lem như vậy?

Vừa dợm mở miệng để quyết liệt thoái thoát thì Hạ Huệ đã dịu dàng nói :

- Giang thiếu hiệp! Tôi xem Tiền cô nương đây tánh tình thẳng thắn, thôi thì cứ thâu cô ta làm kẻ giúp việc đi. Là người trong võ lâm thì phải giữ lời hứa!

Giang Thanh không biết tại sao đối với lời nói của Hạ Huệ dường như không đủ can đảm để từ chối, mặc dù ý kiến đó sai ngược với suy nghĩ của chàng.

Giang Thanh gượng cười im lặng, trong lòng thầm nghĩ :

“Ta xem Tiền Tố này võ công cao siêu, chắc là người có lai lịch mà tánh tình lại cứng rắn, vậy để chờ đôi ba ngày nữa, ta cố tình làm cho nàng nóng giận, tự nhiên cô ta sẽ bỏ ra đi.”

Nghĩ rồi cười thầm trong bụng. Lúc ấy, Nhạc Dương hô to :

- Bây đâu, hãy dọn rượu thịt ra!

Lệnh vừa ban ra, có hai người bước tới, trên tay mỗi người có cầm một cái dĩa, trên dĩa có để một lưỡi dao găm và một ít đồ gia vị. Tiếp theo đó, bên trong dọn ra rượu thịt ê hề...

Nhạc Dương cũng mở một hũ rượu lâu năm rót ra ân cần mời mọc mọi người.

Giang Thanh liếc nhìn Hạ Huệ, thấy nàng lẳng lặng nhìn chén rượu trước mặt mình, lộ vẻ lo sợ. Giang Thanh cười thầm trong bụng, vội nốc cạn chén rượu của mình, rồi lanh lẹn đổi lấy chén rượu còn đầy tràn của Hạ Huệ.

Nàng ném cho chàng một cái nhìn biết ơn, thò cánh tay mát rượi ra nắm lấy tay chàng, trong lúc đó thì Tiền Tố thẳng tay ngấu nghiến hết chén này đến chén rượu kia.

Nhạc Dương đấu tửu với tam vị đầu lãnh của mình qua ba tuần rồi quay sang nói với Tiền Tố :

- Tửu lượng của Tiền cô nương thật cao, xin đấu với lão phu một chén.

Nói rồi bưng chén rượu của mình đưa lên ngang mày, nốc một hơi hết nhẵn. Tiền Tố buông chén thốt ra một chuỗi cười hào khí.

Giang Thanh thấy vậy nghĩ thầm :

“Nếu có cách gì cho Tiền Tố và Nhạc Dương này say mèm một trận, để rồi ngày mai ta nắm tay Hạ cô nương cất bước giang hồ thì thú biết bao nhiêu?”

Buổi tiệc hôm đó, mãi đến nửa đêm mới chấm dứt, mọi người đều say lúy túy trở về. Nhạc Dương truyền cho bộ hạ sắp xếp chỗ ngủ cho ba vị tân khách, rồi lèm nhèm nói với Giang Thanh :

- Lão đệ... đừng quên, ở đây thêm vài ngày, chờ cho lão phu lành thương rồi... sẽ cùng lão đệ... đến Yên Hà sơn trang.

Giang Thanh cười thầm trong bụng, rồi theo tráng đinh trở về phòng riêng của mình.

Đây là một gian phòng bày trí thật là đẹp đẽ. Dưới ngọn đèn mờ, màn che trướng phủ, Giang Thanh ngồi bên án thư lắng nghe tiếng trống canh từ ngoài vọng vào.

Thì ra vào lúc canh ba, chàng dự định cùng Hạ Huệ lẻn ra khỏi Đại Đạo trang viện.

Giang Thanh thò tay bưng một chén trà nhạt đưa lên miệng, thì bên ngoài cửa sổ bỗng vang lên tiếng chân người. Tiếp theo đó có tiếng người búng tay ra hiệu.

Giang Thanh biết ngay rằng Hạ Huệ đã đến ở bên ngoài. Chàng thổi tắt ngọn đèn ở trên bàn, rồi nhẹ nhàng bay mình ra ngoài cửa sổ. Thấy Hạ Huệ đang mặc một bộ áo màu tím nhạt, tựa lưng vào tường để chờ chàng. Giang Thanh cười nhẹ rồi hỏi nho nhỏ :

- Hạ cô nương! Chắc không có ai hay?

Hạ Huệ khe khẽ lắc đầu, kê miệng vào sát tai Giang Thanh nói :

- Giang thiếu hiệp... còn Tiền cô nương, chúng ta có dắt theo không?

Trong bóng tối, Giang Thanh nở một nụ cười khó hiểu, nói nho nhỏ :

- Hạ cô nương, người này ô dề kịch cợm tôi thật không bằng lòng cho cô ấy theo ta...

Hạ Huệ đôi môi mấp máy, dường như muốn nói điều gì, nhưng rồi lại thôi, mà nhẹ nhàng rót vào tai Giang Thanh bốn chữ :

- Chúng ta đi thôi!

Gương mặt của hai người kê sát vào nhau, một làn hơi thở thơm tho của Hạ Huệ tỏa vào vũi của Giang Thanh làm cho tim chàng đập rộn ràng. Một thứ cảm giác mới lạ len lẫn vào tâm tư của chàng trai trẻ tuổi.

Thế rồi, cầm lòng không được, Giang Thanh đặt lên gò má mịn màng của Hạ Huệ một chiếc hôn say đắm...

Hạ Huệ như bị điện giựt, nhìn Giang Thanh trân trối, mặc dầu bóng tối dày đặc, nhưng Giang Thanh cũng nhận thấy sắc mặt của Hạ Huệ đỏ bừng vì e thẹn.

Giang Thanh run rẩy nói :

- Hạ cô nương! Xin cô tha thứ cho.

Thình lình, Hạ Huệ dường như cố lấy hết can đảm ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Giang Thanh mà nói :

- Nếu thiếu hiệp không chê thì...

Giang Thanh cảm thấy thân hình của mình đang run rẩy, khóe mắt của chàng ứa lệ.

Dang cánh tay rắn chắc ra, Giang Thanh đón Hạ Huệ vào lòng, rồi như một cánh chim bằng bay bổng giữa từng không, chàng tung mình lướt gió phi thân ra ngoài Đại Đạo sơn trang.

Mặc dù kẹp chặt Hạ Huệ vào lòng, nhưng thân hình của Giang Thanh bay đi nhanh như tên bắn. Chỉ thấy một vệt mờ hiện lên trong đêm tối, đó là phép khinh thân tuyệt kỹ của Tà Thần.

Sau một khắc, chàng đã rời khỏi Đại Đạo trang viện trên năm dặm. Chàng thong thả dừng gót, rồi nhẹ nhàng đặt Hạ Huệ xuống. Nàng nói :

- Giang thiếu hiệp, môn khinh công này thật là thần kỳ tuyệt diệu.

Giang Thanh cười nhẹ trả lời :

- Chút tài hèn có chi đáng khen...

Bất chợt Hạ Huệ ấp úng nói :

- Giang huynh, chúng ta nên quay lại dẫn Tiền Tố theo, để Tiền Tố ở lại tiểu muội không yên tâm.

Giang Thanh khẽ thở dài quay mình trở gót.

Lúc về tới trang viện thì đã thấy Tiền Tố đang đứng thơ thẩn ngoài sân. Giang Thanh và Hạ Huệ không lên tiếng khẽ phất tay vẫy Tiền Tố. Ba người lao nhanh vào màn đêm.

Đi được một đoạn, Giang Thanh chợt nói :

- Chúng ta đi nãy giờ mà không biết có đúng đường hay chăng?

Hai người nghe nói thảy dừng lại để quan sát địa thế.

Chính vào lúc đó thì Giang Thanh nghe thấy từ đàng xa vang lại có tiếng binh khí va chạm vào nhau, vội nói :

- Hai người hãy theo ta!

Nói rồi nhảy xổ vào bên cạnh một cây cổ thụ.

Hạ Huệ và Tiền Tố cũng nhảy theo. Vừa kịp ẩn thân thì tiếng binh khí va chạm vào nhau lần lần xê dịch đến trước mắt.

Dưới bóng trăng mờ, Giang Thanh thấy một người có thân hình ô kệch, đôi mắt tinh anh, đang cầm mọt cây roi dài chống cự với ba người mặc áo vàng.

Người này vừa đánh vừa lui, thỉnh thoảng bàn tay tả lại tung ra vài cái ám khí mà không làm sao đẩy lui được ba gã áo vàng.

Giang Thanh định thần nhìn kỹ, thấy trên ba chiếc áo vàng kia đều có thêu một con rắn đang chờn vờn uốn khúc.

Chàng sực nhớ lại rằng ba tên này chắc là đồng bọn với hai người đã chận đánh mình gần Tử Long bí huyệt lúc trước: Âm Dương song phán.

Vì vậy mà vô tình chàng nảy ra một mối đồng tình với người thanh niên tay cầm roi dài nọ. Một trong ba gã áo vàng ha hả cười nói rằng :

- Tên họ Chúc kia, đêm nay ngươi chấp cánh bay lên trời cũng không thoát khỏi Linh Xà giáo!

Người họ Chúc cả giận, thay đổi lối đánh, từ chỗ mềm mại thình lình trở nên cứng rắn, liên tiếp tung ra bảy chiêu mạnh bạo.

Tên áo vàng ha hả cả cười :

- Tên họ Chúc ơi! Mặt mũi ngươi xấu như ma lem thế này mà cũng dám gạt gẫm thiên kim tiểu thư của Giáo chủ ta!

Thanh niên họ Chúc mặt mũi sượng sùng, trổ hết sức bình sanh ra đối địch. Ba người mặc áo vàng không những võ công hiểm độc, mà lời nói cũng vô cùng khắc bạc.

Họ nói tiếp :

- Thôi bây giờ ngươi vỡ mộng uyên ương rồi và sắp đi chầu Diêu Chúa đây!

Bị ba phía đánh ép, người thanh niên họ Chúc liên tiếp nhận lấy mấy chưởng đích đáng. Ba tên áo vàng thừa thế tấn công dữ dội, làm cho thanh niên họ Chúc hơi thở dồn dập thấy nguy trước mắt.

Giang Thanh ẩn mình trong bóng tối, đang suy nghĩ coi mình có nên ra mặt hay chưa, thì Tiền Tố đã nói nhỏ vào tai chàng :

- Công tử, cho tiện tỳ ra tặng cho mấy tên Linh Xà giáo này một bài học!

Giang Thanh chưa kịp nhận lời, từ đàng xa đang có hai người phi hành tới nhanh như biến. Giang Thanh vội vàng đưa tay ra cản Tiền Tố lại.

Đưa mắt nhìn về phía xa, chàng bất giác cau mày, vì rằng hai người nọ cũng đều mặc áo vàng trong Linh Xà giáo.

Giang Thanh thầm nghĩ :

“Theo tình thế này thì người thanh niên họ Chúc địch không nổi ba người áo vàng. Nếu Tiền Tố xuất hiện thì lại phải đối địch thêm

hai người nữa, như vậy e rằng...”

Vừa nghĩ đến đây, hai người nọ đã lướt tới trước mặt.

Họ dừng chân lại lạnh lùng nhìn chiến cuộc. Đó là hai gã một mập một ốm.

Người ốm lạnh lùng nói :

- Mạnh Hương chủ, thôi hãy ra tay bắt tên khốn kiếp này lại!

Câu nói chưa dứt thì tên kia đã ứng tiếng rồi rút cây roi ba khúc trong mình ra, liền sử ba thế liên hoàn Tam Hoàn Vi Nguyệt, Xuân Yến Đầu Lâm, Nhu Thủy Kinh Ban. Ba thế này làm cho người thanh niên họ Chúc phải trôi ra ngoài trên năm bước.

Trong lúc đó, thì một tên áo vàng đã lén đảo mình ra phía hậu, chém vào đùi thanh niên họ Chúc một nhát, đoạn hắn cười lên khà khà :

- Phen này thật là vỡ mộng uyên ương!

Người thanh niên họ Chúc thọ thương rồi, các thế võ hết sức là rời rạc, thấy chết ngay trước mắt.

Lúc ấy, Giang Thanh đã không còn giữ được bình tĩnh, quay lại nói với Hạ Huệ và Tiền Tố :

- Hai người đứng đây chờ ta một chút!

Câu nói vừa dứt, thân hình đã bắn vọt ra ngoài xa năm trượng. Nhưng mà chính vào lúc mũi giày của Giang Thanh vừa chấm đất, thì từ phía xa trong bức màn đêm âm u mờ mịt vang lên một tiếng hú dài...

Tiếng hú đó ngày càng xê dịch tới chỗ mọi người đang đánh nhau. Nghe tiếng hú đó, Giang Thanh bất giác hãi hùng. Như một chiếc lò xo, Giang Thanh bật ngược trở về nhanh như điện, lẩn trốn vào một tàn cây kín đáo.

Chính vào lúc đó, một chiếc bóng lờ mờ đã bay tới.

Năm tên Linh Xà giáo, lúc bấy giờ đã ngạc nhiên dừng tay lại. Người thanh niên họ Chúc thừa cơ hội đó nhảy ra ngoài vòng chiến, ngồi xếp bằng tròn điều khí dưỡng công. Và người xuất hiện trước mặt là một gã cao lớn vạm vỡ.

Mọi người định thần nhìn kỹ thả đều giật mình sửng sốt, vì đó là một lão già tuổi ngoài lục tuần, thân hình vạm vỡ, trên mặt vết thẹo nằm ngang dọc trông thật là kinh tởm. Đôi mắt của ông đã mù mất một con, càng làm cho bộ mặt của ông thêm phần quái dị.

Lão già cười rang rảng hỏi :

- Năm đứa bây đều là người trong Linh Xà giáo?

Một người trả lời :

- Các hạ là ai? Bọn ta chính là Linh Xà giáo!

Lão già liếc mắt nhìn người thanh niên họ Chúc, rồi nói :

- Bọn ngươi đang làm gì đây?

Lão ta tiếp :

- Đối phó với một tên miệng còn hôi sữa như vầy, mà cũng cần đến năm người ra tay, bây đều là đồ vô dụng!

Trong năm người của Linh Xà giáo, có một người ốm nhom nói như thét :

- Câm họng lại, lão già này thật muốn chết, mới dám động đến Thất Hoàn Thủ Vũ Chương.

Lão già giật mình hỏi :

- À té ra ngươi với thằng mập đó là Lưỡng Đại Chấp Pháp trong Linh Xà giáo?

Người mập đứng bên Vũ Chương thét :

- Các hạ là ai? Ta chính là Châu Huân đây!

Lão già buông ra một chuỗi cười dài cuồng loạn nói :

- Tên mập kia, lão phu và Giáo chủ của ngươi có một mối thù bất cộng đáy thiên. Mười năm trước, Giáo chủ của ngươi đã nhẫn tâm móc mắt ta. Ngày nay, bọn ngươi hãy chết trước thế cho Giáo chủ của các ngươi!

Lời nói này của ông lão vừa thốt ra thì cả năm người trong Linh Xà giáo đều cả sợ. Vì rằng họ đã biết lão già đứng trước mặt đây chính là Long Hổ Truy Hồn Thúc Cửu Sơn.

Người này với Giáo chủ của họ là Bùi Diệm như nước với lửa. Mười năm về trước, trong một đêm tối trời, hai người đã hẹn nhau dưới chân Tam Chi Sơn đấu chiến với nhau trên ngàn hiệp. Thúc Cửu Sơn vì lỡ bộ mà bị Bùi Diệm dùng Định Khôn thần chỉ móc phăng đi một mắt.

Vì vậy mà hôm nay lão tìm đến đây để báo thù.

Trong mười năm trời, Thúc Cửu Sơn nhẫn nhục, không thèm xuất đầu lộ diện trong giang hồ mà ẩn cư vào một nơi hoang tàn hẻo lánh để trui rèn võ nghệ. Đêm nay, ông ta vừa hạ sơn đi ngang qua đây thì gặp năm tên trong Linh Xà giáo.

Thấy năm tên này, mặt mày thất sắc, ông ta lại đắc ý cả cười.

Thất Hoàn Thủ Vũ Chương cố gắng lấy lại bình tĩnh hỏi :

- Ngươi có phải là Long Hổ Truy Hồn Thúc Cửu Sơn?

Thúc Cửu Sơn hậm hực trả lời :

- Đúng thế! Mười năm nay ta nhẫn nhục chỉ chờ có ngày nay!

Năm tên Linh Xà giáo thảy đều kinh hoàng thất sắc.

Vũ Chương biết rằng với võ công của Giáo chủ của gã mà phải đấu với lão ta trên một ngàn hiệp, còn gã thì so với lão thật là trứng chọi với đá, huống chi mười năm nay lão tĩnh tâm để trui rèn võ công, thì công phu của lão tăng tiến không biết đến mức nào.

Người mập mạp là Châu Huấn, ngoài mặt xem ra đần độn, nhưng mà trong lòng thâm hiểm vô cùng. Lúc đó, hắn thối lui hai bước ra mắt nhìn vào khoảng tối om, cử chỉ này có hai dụng ý. Một là hắn đưa mắt để tìm đường rút lui, vì vậy nên mới thối lui hai bước để đề phòng Long Hổ Truy Hồn thình lình xuất thủ. Dụng ý thứ hai là sau khi hắn rút lui hai bước rồi, thì trở thành Vũ Chương là người đứng mũi chịu sào, chịu đựng hết sự tấn công bất thần của một tay cường thù đại địch.

Trong lúc đó thì ba tên áo vàng kia thong thả tỏa ra bốn phía vây Long Hổ Truy Hồn vào giữa. Một người tên Mạnh Cương sử dụng

dây roi ba khúc, một người tên Điêu Dư, còn một người nữa tên là Hà Thắng. Công lực của ba người này đều thâm hậu, kinh nghiệm lại nhiều.

Thúc Cửu Sơn mắt đỏ hào quang.

Thất Hoàn Thủ Vũ Chương quay lại nhìn Châu Huân nói :

- Châu huynh đệ, chúng ta cố gắng hợp sức thanh toán lão quái này đi!

Châu Huân thừa biết công lực của năm người dù có hết sức cũng không phải là đối thủ của Long Hổ Truy Hồn, nhưng vẫn quát lớn :

- Tất cả tiến lên!

Ba tên áo vàng Mạnh Cương, Điêu Dư và Hà Thắng chưa rõ sự lợi hại của Long Hổ Truy Hồn Thúc Cửu Sơn, nên muốn lập công đầu đồng loạt rút binh khí xuất thủ.

Thúc Cửu Sơn đột nhiên bật lên tiếng hú dài, thân ảnh chớp động như quỷ mỵ, hữu thủ vung ra, một luồng kình lực khủng khiếp đập thẳng vào ngực Hà Thắng, tên áo vàng đứng gần nhứt.

Một tiếng rú thảm khốc vang lên, tên áo vàng Hà Thắng trước ngực bầy nhầy như một đống thịt vụn, trong tay Thúc Cửu Sơn giờ này lại xuất hiện cặp Long Hổ song mao. Chỉ một cái hất tay, cặp Long Hổ song mao đã đánh thẳng vào người Hà Thắng. Máu văng tung tóe, thịt nát xương tan, thảm cảnh không thể nhìn lâu được.

Thương thay cho Hà Thắng vừa mới nhận một chưởng trầm trọng lại dính thêm một đòn chí mạng vào thân, chưa hiểu sự việc ra

sao thì đã hồn du địa phủ.

Sự việc xảy ra nhanh như chớp, khiến bốn tên áo vàng không thể xuất thủ tiếp được.

Thúc Cửu Sơn cười kinh rợn :

- Mười năm nay, lão phu tay không nhuộm máu, hà hà... Đêm nay, dùng máu của tên này để rửa binh khí của ta!

Nói rồi ông ta tới trước mặt Vũ Chương, lạnh lùng nói :

- Tên kia, ngươi xem chiêu Mao Xạ Long Phi vừa rồi có đẹp mắt không?

Vũ Chương trống ngực đánh rầm rầm, trong lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Thình lình Mạnh Cương vung ngọn roi của mình ra quét một đòn dữ dội vào sau gáy Thúc Cửu Sơn, đồng thời trổ ra một chỉ nhanh như gió điểm vào ba yếu huyệt sau lưng của đối phương.

Thúc Cửu Sơn cười nhạt, thân hình của ông ta bay bướm như lưu thủy hành vân, đột nhiên đảo ngược trở về, bàn tay hữu đã công ra chính chưởng dữ dội.

Cử chỉ liều chết của Mạnh Cương làm cho Vũ Chương lấy lại can đảm, hét lên một tiếng, sử một thế Tháo Nhật Thất Hoàn. Thân hình của Châu Huân cũng nhanh như gió thoảng, thay thế đổi bộ tập kích vào bên hông của Thúc Cửu Sơn.

Trong lúc đó, trước mặt của Thúc Cửu Sơn bất chợt hào quang sáng giới, thế võ của đối phương thật là hào hùng hung bạo. Chính vào lúc lão ta cuống cuồng thì đã bị Vũ Chương và Mạnh Cương

đánh úp, lão văng ra một tiếng tục rồi nghiến răng quay lại, đánh tạt ra bốn phía bằng mười mấy chưởng dữ dội.

Trong lúc cả bọn đang quây quần nhau kịch liệt thì người thanh niên họ Chúc đã lậy lạ sức lực, đứng nhìn trận chiến kinh hồn mà quên phăng mình nên thừa cơ lẩn trốn.

Giang Thanh ẩn mình trong tàn cây thầm nghĩ :

“Nghe nói Thúc Cửu Sơn là một tên hung thần ác sát trong võ lâm, không ngờ lại có mối thâm thù với Linh Xà giáo...”

Nghĩ đến đây, chàng bay vù xuống rồi nhẹ nhàng rơi vào chỗ Hạ Huệ và Tiền Tố đang đứng. Lúc bấy giờ, hai người này đang nhìn cuộc chiến, mà không phát giác ra Giang Thanh đã đến bên mình.

Giang Thanh khẽ cười nho nhỏ :

- Nhị vị cô nương, trận đấu này thật là ngoạn mục!

Hạ Huệ giật mình quay lại, nhận thấy Giang Thanh, liền mỉm cười nói :

- Giang thiếu hiệp, nãy giờ đi đâu? Những người này thảy đều võ nghệ cao siêu!

Tiền Tố le lưỡi nói :

- Không ngờ lão già Long Hổ Truy Hồn này bây giờ võ công lại tấn tới như thế!

Giang Thanh nói nhỏ :

- Tại hạ xem công lực của Thúc Cửu Sơn có phần trội hơn, e rằng bốn tên trong Linh Xà giáo khó bảo toàn tính mạng.

Tiền Tố nói thật nhanh :

- Trời! Chiêu Mao Chỉ Thiên Địa kèm trong thế Liên Hoàn Xuyên Vân cước thật là tinh xảo vô cùng... Thúc Cửu Sơn thật là đáo để!

Tiền Tố nhìn xem cuộc chiến mà chắc lưỡi quên thôi.

Lúc đó thì trận đấu đã kéo dài trên trăm hiệp.

Bên Linh Xà giáo mặc dầu bốn người, nhưng lần lần yếu thế. Thúc Cửu Sơn vừa đại cử tấn công, vừa cười nói :

- Sao? Lão phu nói bọn bây toàn là đồ vô dụng có sai không? Tên họ Bùi thật là đần độn, nuôi lũ bây làm chi cho tốn cơm?

Câu nói này làm cho bốn người áo vàng hơi giận tràn hông, mặt mày biến sắc. Lòng tự ái bị chạm quá mạnh, bốn tên Linh Xà giáo quát to một tiếng, rồi trổ hết bình sanh sở học, phản công tới tấp.

Cuộc chiến tưng bừng nẩy lửa, bọn Thất Hoàn Thủ Vũ Chương đều là những tay có hạng trong Linh Xà giáo.

Võ công của mỗi người đều có một sắc thái riêng, huống hồ chi ngày nay bốn tay cao thủ này nhất một liều chết mà đối phó với kẻ thù, do đó mà Thúc Cửu Sơn mặc dù bản lãnh cao cường cũng rất lấy làm thận trọng.

Thúc Cửu Sơn đột nhiên cảm thấy áp lực gia tăng, vội vàng vận Tiên Thiên chân khí, song chưởng của ông ta nhảy múa lạ lùng, tốc độ nhanh không thể tả.

Cặp Long Hổ song mao trong chớp mắt đã dệt thành một bức tường kín đáo, ngăn chặn những đòn tấn công của bốn tay cao thủ. Thế là trong chớp mắt, bốn người Linh Xà giáo cùng cảm thấy binh khí của mình như chạm phải một nguồn tiềm lực mạnh mẽ vô biên, bật ngược trở về.

Liền theo đó, Thúc Cửu Sơn thét lên một tiếng kinh hồn, vũ lộng thần oai, liên tiếp tung ra bảy miệng làm cho gió dậy vì vèo, thật là thần sầu quỷ khốc. Trong tiếng loảng xoảng rợn người, Điêu Dư rú lên một tiếng khủng khiếp ném kiếm mà ngã sóng soài trên mặt đất. Trước ngực hắn một tia máu hồng bắn vọt ra trên năm bộ. Thì ra hắn vừa trúng chiêu Thất Lưu Oán Dương trong Long Hổ Mao Pháp.

Trên gương mặt đanh ác của Thúc Cửu Sơn bấy giờ nổi lên một nụ cười kiêu căng đắc ý, ông ta quát :

- Còn mấy tên này nữa, đi theo nó luôn cho rồi!

Câu nói vừa dứt, liền tấn công ồ ạt về phía ba người còn lại.

Lúc đó, Châu Huân đã bay hồn bạt vía, cố ý nạt lên một tiếng, vung bàn tay tả ra, sáu ngọn độc phiêu bay vù tới. Ám khí vừa lọt ra khỏi bàn tay thì thân hình của hắn bắn lùi ra phía sau ba trượng, rồi cắm đầu bỏ chạy.

Món binh khí trong tay của Thúc Cửu Sơn vung lên liền hồi, tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt. Trong chớp mắt, sáu mũi ám khí đều bị đánh bật lên không.

Nhờ một phút dừng chân đó, Châu Huân đã chạy biến mất dạng trong bức màn đêm. Thất Hoàn Thủ Vũ Chương thật không ngờ con

người mà ngay thường tình cảm đậm đà còn hơn anh em ruột là Châu Huân, trong phút nguy nan cùng cấy này lại bỏ mình mà lẩn trốn.

Giận quá, Vũ Chương gào lên ầm ĩ :

- Tên khốn kiếp Châu Huân tham sống sợ chết, ta thật có mắt không tròng!

Thúc Cửu Sơn cười nhạt :

- Đừng chửi, lão phu đã nói trước với ngươi rằng bọn bây toàn là đồ hèn hạ, làm sao có được tấm lòng nghĩa khí của kẻ giang hồ?

Câu nói chưa dứt thì độc chiêu đã tuôn ra liên miên bất tuyệt.

Vũ Chương nghiến răng liều chết kháng cự. Trong lúc đó, bên mình của hắn là Mạnh Cương cũng đánh rút ra hai thế dữ dội, rồi nhảy ra ngoài vòng chiến.

Vũ Chương liếc mắt nhìn thấy đổ mồ hôi hột, thét lên thất thanh :

- Mạnh Cương, ngươi cũng muốn bỏ chạy?

Té ra Mạnh Cương đã có ý định đào tẩu từ trước, nhưng còn ngán uy lực khe khắt của Linh Xà giáo, nên chưa thi hành ý định. Nhưng mà Châu Huân đã hát bài tẩu mã rồi, thì Mạnh Cương cũng muốn noi theo dấu gã, nên vội tung ra hai chiêu cứu mạng rồi co giò toan chạy...

Vũ Chương thấy thế đã biết thâm ý của tên này, nên lấy làm cả giận. Còn Thúc Cửu Sơn thì cười nhạt nói :

- Lão phu mà để cho ngươi chạy tuột thì sẽ tự tử nơi đây!

Câu nói chưa dứt, thân hình của ông ta đã nhảy vọt theo sát bên mình của Mạnh Cương. Ông ta buông ra một tiếng cười ghê rợn, vung Long Hổ song mao đánh vào hậu tâm của Mạnh Cương một thế Cực Tây Thần Hỏa.

Mạnh Cương thình lình thấy sau lưng có một luồng kình phong ập tới, kinh hoàng thất sắc, vì hắn cảm thấy kình phong này bình sanh chưa hề gặp.

Vì vậy mà hắn vội quét ngược ra phía sau một ngọn roi ba khúc, rồi thân hình cứ giữ cái tốc độ đó mà chạy thẳng về phía trước.

Nhưng mà, chính vào lúc cây roi của hắn đánh ngược về phía sau thì Long Hổ song mao của đối phương đã cắm phập vào hậu tâm của hắn rồi.

Thúc Cửu Sơn đắc thế, thân hình bay ngược trở về, động tác cực kỳ nhanh nhẹn. Hai chân của ông vừa chấm đất, thì Vũ Chương đôi mắt trợn trừng thét :

- Được lắm! Được lắm, để cho bọn tham sống sợ chết chúng bây sáng mắt ra!

Thúc Cửu Sơn lạnh lùng cười nhạt :

- Rồi ngươi cũng đi một đường với chúng!

Câu nói của Thúc Cửu Sơn chưa dứt thì món binh khí trong tay của Vũ Chương đã vung ra như một vầng mặt nguyệt ập vào đầu của lão. Đó là chiêu cuối cùng trong tuyệt kỹ của Vũ Chương :

Thất Hoàn Diệt Phách.

Giang Thanh thấy bảy chiếc vòng trong món binh khí của Vũ Chương sắp thành hình chữ “Chi” ngoe ngoải đánh bổ xuống đầu của Long Hổ Truy Hồn.

Thúc Cửu Sơn đôi mắt trợn trừng, tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng ông ta không né không tránh, vung binh khí ra đón đỡ. Trong lúc hai món binh khí va vào nhau vang ra những tiếng loảng xoảng rợn người thì cánh tay tả của ông ta đã tung ra một chưởng chiêu dữ dội.

Chỉ thấy bảy chiếc vòng của Vũ Chương dưới áp lực hùng hậu của đối phương hoàn toàn tan rã, vì đã chịu phải chiêu Thành Long Tường Không của Thức Cửu Sơn.

Gương mặt của Vũ Chương nổi lên một niềm uất hận, hy vọng tan thành mây khói, nhưng rồi hắn cũng gào lên một tiếng thảm thiết, nhảy xổ tới liều mạng với đối phương.

Thúc Cửu Sơn nạt :

- Tên này tới số!

Đoạn vung cặp Long Hổ song mao ra, lại sử dụng thế Thành Long Tường Không. Trong chớp mắt, bóng tràn chập trùng của cặp Long Hổ song mao bao trùm lấy Thất Hoàn Thủ Vũ Chương vào giữa.

Võ nghệ của Thúc Cửu Sơn cao siêu biết chừng nào, Vũ Chương trong tay có binh khí còn không đối địch nổi, huống chi bây giờ chỉ có hai bàn tay trắng, trong đầy ba hiệp thì hắn đã trúng chiêu ngã ngửa ra chết một cách thảm thiết.

Lúc bấy giờ, gương mặt của Thúc Cửu Sơn hung bạo như Diêm Vương, rê từng bước từng bước một đến trước mặt Vũ Chương,

cặp Long Hổ song mao ướt đẫm những máu. Vũ Chương chưa chết hẳn, hắn trợn trừng cặp mắt nhìn Thúc Cửu Sơn một cách đầy oán hận. Khi ông ta cách mình Vũ Chương chừng hai thước, thì dừng chân lại, đưa mũi mao ra kề vào yết hầu của Vũ Chương rồi rà qua rà lại.

Thúc Cửu Sơn cười đanh ác, cố tình làm cho Vũ Chương xúc động. Chịu không nổ, Vũ Chương thu hết tàn lực thét :

- Thúc Cửu Sơn, ngươi giết ta đi, đừng giở trò múa rối!

Câu nói vừa dứt, thì Thúc Cửu Sơn đã nhấn mạnh một ngọn mao xuống, Vũ Chương rú lên một tiếng, vành tai tả đã bị ông ta cắt đứt ra, từng tia máu đào phún ra loang trên mặt cỏ.

Nhưng Thúc Cửu Sơn dường như không bị tình cảnh bi thảm này làm cho xúc động, ông ta ngửa mặt lên trời lẩm bẩm :

- Đã mười năm nay, lão phu chưa ngửi được mùi máu, ha ha... Đêm nay, gặp trận này thật là sướng tay!

Rồi ông ta cúi đầu xuống nói :

- Vũ Chương, ta chỉ trừng trị ngươi sơ sơ mà thôi, so với mười năm trước đã dễ chịu lắm rồi đó!

Nói tới đây, ông định cắt thêm một vành tai nữa, chính vào lúc đó thì sau lưng ông vang lên một câu nói :

- Ông cũng nên dừng tay lại, việc chi phải quá trớn cũng đều không tốt!

Xem tiếp hồi 12 Đêm dài vô tận

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Đêm Dài Vô Tận

Chúc Cửu Sơn giật mình quay phắt đầu lại, thì người nói chuyện chính là gã thanh niên họ Chúc, ban nãy bị bọn Vũ Chương vây đánh tơi bời.

Đôi mắt của Thúc Cửu Sơn thình lình phát ra những tia mắt giận dữ, hằn học nói :

- Tốt lắm! Ngươi chưa trốn. Hành vi này đủ chứng tỏ ngươi là một thanh niên can đảm. Lão phu rất thích những người có hào khí như vậy!

Thanh niên họ Chúc được dịp ngơi nghỉ nãy giờ đã lấy lại công lực đôi phần. Mặc dù những kẻ thù địch của mình là bọn Vũ Chương đều bị chết một cách thê thảm, nhưng mà cũng không lấy đó làm vui nên mới buông lời can gián.

Người thanh niên này tên là Chúc Thạch, nghe giọng nói của Thúc Cửu Sơn hằn học, nên vội vàng thối lui mấy bước, nhưng Thúc Cửu Sơn đã nói tiếp :

- Ngươi ăn nói sỗ sàng, hãy coi chừng ta!

Chúc Thạch vội vàng dịu giọng :

- Nếu lão tiền bối không có điều chi chỉ bảo thì tại hạ xin cáo từ!

Thúc Cửu Sơn đột nhiên nổi lên một chuỗi cười kinh rợn, nói :

- Ngươi đừng tưởng sự việc dễ dàng như vậy!

Chúc Thạch nghe nói, mặt mày biến sắc, nhưng chàng tacũng cố ý cứng giọng :

- Vậy tiền bối có điều chi chỉ bảo?

- Hà hà... không có điều chi chỉ bảo, chỉ muốn dùng ngươi để thử cặp Long Hổ song mao của ta coi có bén nhọn hay không?

Chúc Thạch thật không ngờ Thúc Cửu Sơn có ý định tàn bạo như vậy. Chúc Thạch cố ý cao giọng nói :

- Nếu tiền bối đã quyết thì tại hạ cũng xin liều mạng để thử chơi vài chiêu!

Thúc Cửu Sơn thình lình lộ vẻ hung bạo phi thường, bước nhanh về phía trước nói :

- Thằng nhỏ này quả thật gan dạ!

Nói rồi từ từ cất binh khí lên sửa soạn tấn công.

Chính vào lúc đó, trong khoảng không tối đen dày đặc có một giọng nói nổi lên :

- Thúc lão quỷ! Đêm nay ngươi gặp phải tay ta thì đừng hòng tránh thoát.

Câu nói chưa dứt, Thúc Cửu Sơn đã vội vàng thủ thế, nhảy dựng lên, nhưng mà lão không thể phát giác được vị trí của người nói chuyện, thành ra lão to tiếng khoát nạt :

- Con chuột nhắt nào, hãy chường mặt ra đây!

Câu nói vừa dứt, bên kia đã có người trả lời :

- Lão già khốn kiếp kia đừng mong chạy trốn!

Tức thì trong một tàng cây rậm rạp đã bay vù ra một bóng người, điệu bộ thật là tao nhã. Thúc Cửu Sơn chưa kịp định thần thì người ấy đã đứng sừng sững trước mặt, trên khóe miệng nở một nụ cười khó hiểu. Thúc Cửu Sơn trợn mắt, nhìn người hiệp sĩ áo xanh mà quát hỏi :

- Ngươi là ai?

Gã thiếu niên vừa xuất hiện này không phải ai xa lạ mà chính là Giang Thanh.

Giang Thanh mỉm cười thong thả bước tới nói :

- Tại hạ là Giang Thanh! Người thiếu niên họ Chúc này vốn không quen biết với tại hạ, nhưng tình thế bắt tại hạ phải ra tay can thiệp.

Thúc Cửu Sơn hơi giận cành hông, nhưng cũng cố gắng dằn xuống. Hiển nhiên, Giang Thanh vừa trổ ra một ngọn khinh công để dằn mặt nên lão ta phải chùn lòng.

Lão nghiêm trang nói :

- Ngươi là Giang Thanh, đệ tử của ai, mau nói ra đây! Nhược bằng chỗ quen thuộc thì ta có thể niệm tình mà dung thứ cho!

Giang Thanh mắng thầm trong bụng, lắc đầu trả lời :

- Gia sư chắc chắn không có dính líu gì với ông. Vả lại ông đây cũng không đủ tư cách mà hỏi việc đó!

Lần này, thì Thúc Cửu Sơn không dằn được cơn giận nữa. Lão quát :

- Vậy thì ta thử chơi vài hiệp!

Câu nói vừa dứt, dợm muốn trổ nghề, thì Chúc Thạch đã hốt hoảng nói :

- Khoan, khoan! Xin huynh đài nhường cho tiểu đệ liều chết với lão một phen!

Giang Thanh cười trả lời :

- Bất tất! Chúc huynh hãy đứng một bên để xem tại hạ cho lão ta một bài học!

Thúc Cửu Sơn giận đến tái xanh sắc mặt, thét lên một tiếng rợn người rồi đại cử tấn công.

Giang Thanh cười nhạt, đột nhiên nhanh nhẹn đảo mình trong chớp mắt đã liên tiếp tuông ra hai mươi mốt chưởng sấm sét.

Thúc Cửu Sơn thật không ngờ công lực của chàng trai trẻ này lại thâm hậu đến mức đó, vội vàng tung ra ba chưởng liên hoàn, mạnh bạo như chớp giăng sấm nổ.

Trong chớp mắt, hai bóng người đã quấn chặt vào nhau, bất thần Giang Thanh vọt ngược trở về, chân vừa chấm đất liền quay cuồng lên như một chiếc chong chóng, hai bàn tay của chàng liên tiếp tung

ra những chiêu tấn công vào những chỗ mà đối phương không bao giờ dứt được.

Trong lớp lớp chưởng phong cuồng loạn đã liên tiếp phá vỡ ba thế võ cay độc của Thúc Cửu Sơn, và làm cho ông ta khựng lại. Lợi dụng giây phút dừng tay của đối thủ, Giang Thanh trờ tới bày tay hữu tung ra một đòn Tái Khởi Hốt Lạc, tay tả cử một thế Huyền Ba Vi Trụ làm cho Thúc Cửu Sơn thấy trước mắt có trăm ngàn bàn tay đang bay nhảy, kết thành một màng lưới kín đáo bao bọc lão ta vào giữa.

Thúc Cửu Sơn giật mình kinh hãi, không dám tham công mà cấp tiến nữa, thu chặp Song Mao về giữ lấy thế thủ. Thúc Cửu Sơn quả thật không hổ là một nhân vật số một số hai trong Hắc Đạo, nên lúc công thì mạnh bạo, mà lúc thủ thì vững vàng.

Giang Thanh thấy chân thân của ông ta đâm ra tua tủa biết bao nhiêu là mũi giáo làm cho chàng nhất thời cũng không thể hạ sát thủ được.

Vừa chống trả, trong lòng Thúc Cửu Sơn vừa lần lần bắt đầu kinh sợ, vì ông ta cảm thấy đối thủ của mình đây dường như đang sử dụng một môn võ công lẫy lừng trong giang hồ của Trường Ly Nhất Điểu.

Ông ta thầm nghĩ :

“Thằng nhỏ này thật là lạ, khinh công của nó tuyệt diệu phi phàm, mà hai bàn tay lại cực kỳ tinh xảo. Xem như thế này thì nó là học trò của Vệ Tây, nếu như vậy thì thật là khổ cho ta.”

Trong chớp mắt, hai người đã trao đổi với nhau trên trăm hiệp. Giang Thanh mượn dịp này mà thao dợt Thất Hoàn Trảm một cách lâm ly hào tráng, vì vậy mà Thúc Cửu Sơn lần lần núng thế.

Tuy vậy, ông ta cũng có lúc thủ lúc công. Cặp Long Hổ song mao vẫn vẩy vùng như rồng đoan phụng lộn.

Chúc Thạch đứng một bên mục kích trận đánh kinh hồn này mà thần hồn điên đảo, chàng ta không ngờ người trai trẻ đẹp kia lại có một võ công thượng thặng như vậy.

Còn đang bàng hoàng ngơ ngẩn, thì sau lưng bỗng nổi lên tiếng động khe khẽ. Chúc Thạch không phải là người võ nghệ tầm thường, mặc dù để hết tinh thần vào cuộc chiến nhưng cũng phát giác tiếng động lạ đó.

Chàng ta để ý dường như có tiếng người đang tiến tới sau lưng mình.

Chúc Thạch cắn răng nín thở, chờ cho họ đến gần mình, liền bất ngờ xoay lưng lại, đánh ngược về phía sau một roi dữ dội. Chiêu thế tuôn ra nửa chừng, Chúc Thạch nhìn thấy đó là hai người thiếu nữa, một người đẹp tựa tiên nga giáng thế, một người lại xấu như ma lem, nên vội vàng thu roi trở về.

Dưới bóng trăng mờ, người đẹp kia nhẹ nhàng lã lướt như xuất trầm thu thủy, như huyền diệu lăng ba. Ngọn roi của Chúc Thạch vừa thu trở về, thì người đàn bà xấu xí kia hỏi gay gắt :

- Chủ của ta đang đánh đuổi kẻ thù của mi, mi không tiếp tay mà còn muốn trở lại đánh ta à?

Chúc Thạch nghe nói, hổ thẹn sắc mặt đỏ bừng. Thì ra đó là Hạ Huệ và Tiền Tố. Hai người nãy giờ trốn sau cây cổ thụ, bấy giờ thấy Giang Thanh đang đấu chiến dữ dội với Thúc Cửu Sơn, Hạ Huệ nóng lòng muốn nhảy ra tiếp ứng, nhưng Tiền Tố đã ngăn lại.

Nhưng Hạ Huệ nằn nằn quyết một đòi ra, vì vậy mà hai người khẽ lén bước tới gần sát vòng chiến để chờ cơ hội.

Nào ngờ vừa bước tới sau lưng của Chúc Thạch liền bị người nay bất thần tấn công. Tiền Tố vốn có mặc cảm nên nổi nóng bắt lỗi, làm cho Chúc Thạch rất lấy làm khó chịu.

Chúc Thạch biết rằng võ công của mình không phải tầm thường, nhưng trong lúc hai tay cao thủ đang đánh với nhau dữ dội như thế mình thật không tài nào xáp vào trợ chiến cho được. Tánh tình của Chúc Thạch lại trung hậu, nên bị quở mà nói chẳng ra lời.

Tiền Tố lại hà họng thét :

- May mà chủ ta võ công cái thế, nếu không thì cũng trốn chạy như mi.

Chúc Thanh giận dữ nói :

- Mi thật là quái gở, ta chẳng làm gì đắc tội, cớ sao cứ theo trêu chọc mãi?

Tiền Tố vừa muốn sừng sộ thì trước mũi mình đã thoáng ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng, Hạ Huệ đã bay mình trờ tới nói :

- Nhị vị chớ nên cãi cọ làm chi!

Tiền Tố nghe nói, mới xoay mặt nhìn Giang Thanh và Thúc Cửu Sơn.

Lúc đó, lão Long Hổ Truy Hồn Thúc Cửu Sơn râu tóc thảy đều dựng đứng, đôi mắt trợn trừng như hai chiếc lục lạc, bộ tịch hầm hừ như con hổ điên tấn công Giang Thanh dữ dội. Còn sắc mặt của Giang Thanh thì thật an nhàn thư thả, nhưng không nhường nhịn một chưởng nào.

Thân hình của chàng quay cuồng long lóc, chiêu thế kỳ lạ tuôn ra liên miên bất tận, làm cho những đợt tấn công hùng hổ của Thúc Cửu Sơn thảy đều vô hiệu.

Tiền Tố nhăn răng cả cười nói với Hạ Huệ :

- Cô nương hãy yên tâm, lão họ Thúc kia mặc dù bản lĩnh cao cường, nhưng không phải là đối thủ của công tử đâu!

Hạ Huệ cũng khoan khoái liếc nhìn Giang Thanh, rồi nói với Chúc Thạch :

- Thôi, chúng ta hãy xem cuộc chiến ra sao đã!

Chúc Thạch thầm nghĩ :

“Tiếng nói của người này sao mà thanh tao trong trẻo, nghe còn êm tai hơn Mẫn muội nhiều lắm.”

Tiền Tố bỗng hốt hoảng kêu lên :

- Ủa, tên Vũ Chương đâu rồi?

Hai người nghe nói vội vàng quay đầu nhìn lại, thì quả thật Vũ Chương không cánh mà bay. Té ra Vũ Chương mặc dù thọ trọng

thương, nhưng chưa ngất hẳn, hắn thừa lúc Giang Thanh và Thúc Cửu Sơn đang đánh nhau dữ dội, liền thu hết tàn lực bò ra lẩn trốn.

Mặc dầu hắn ta cẩn thận lắm, nhưng hành vi lén lút này không sao tránh khỏi cặp mắt tinh đời của Thúc Cửu Sơn và Giang Thanh.

Giang Thanh vì không thù không oán với Linh Xà giáo nên giả bộ làm ngơ, song Thúc Cửu Sơn thì nghĩ khác :

“Tên Vũ Chương mà trốn đi, ắt trở về tìm Châu Huân mà thanh toán. Như vậy, ta có lẽ để cho chúng nó tàn sát lẫn nhau.”

Trong lúc hai người đang đấu chiến với nhau trên hai trăm hiệp, mà cuộc chiến còn dai dẳng, cả hai bắt đầu nóng giận, chiêu thức tuôn ra từ từ hung ác.

Thình lình, Thúc Cửu Sơn hú dài một tiếng. Tiếng hú thê thảm như ma trơi, rồi toàn thân ông ta chuyển sang màu tím thẫm. Thân hìn đột nhiên bay bổng lên không trung như một con chim đại bàng vỗ cánh, vung cặp Long Hổ song mao ra đánh sả vào bốn mặt của Giang Thanh.

Đó là tuyệt chiêu tinh hoa hùng hậu nhứt của Long Hổ Mao Pháp :

Thanh Minh Ngân Sơn, mặt lộ ra một nét đắc ý vô cùng. Lúc đó, Hạ Huệ mặt mày tái mét rú lên một tiếng kinh hoàng.

Thúc Cửu Sơn dùng hết sức bình sinh giở thế võ mà ông cho là thần kỳ bí hiểm đó, nhìn thấy chung quanh mình gió dậy rạt rào, một làn hơi xanh tỏa khắp châu thân, bao trùm Giang Thanh vào giữa.

Giữa lúc tiếng rú của Hạ Huệ chưa dứt, thì Giang Thanh đã nạt lên một tiếng, chắp hai tay vào giữa ngực, như một vị lão tăng đang nhập định tham thiền, rồi bất chợt tung hai bàn tay ra.

Hai bàn tay đó vừa phát ra thì Thúc Cửu Sơn cảm thấy có một luồng kình phong từ phía dưới trào lên, thế tợ biển gầm sóng thét. Đó là chiêu thứ ba trong Như Lai thần chưởng: Phật Vấn Ca La.

Kể từ khi Giang Thanh cất bước giang hồ, đây là lần đầu tiên chàng sử dụng chiêu Phật Vấn Ca La.

Thúc Cửu Sơn cảm thấy mình vô phương đối địch để ngăn chận làn kình phong này. Một thứ cảm giác bị cô lập dâng lên trong cõi lòng của lão. Ông ta cảm thấy thân hình của mình như một chiếc lá giữa dòng, đang quay cuồn cuộn trong phong ba bão tố.

Giang Thanh vừa trổ Phật Vấn Ca La, liền cảm thấy đối phương thật hãi hùng kinh dị, bất giác trong lòng chàng dâng lên một nỗi niềm thương tiếc, thình lình nạt lên một tiếng, rút bàn tay trở về, vì thế mà chưởng này chỉ phát ra có bảy phần công lực.

Tuy vậy, mà tấm thân hộ pháp của Thúc Cửu Sơn cũng trúng chưởng phong bay ra ngoài một trượng.

Tuyệt thế chuyển bại thành thắng của Giang Thanh vừa biểu diễn, thì ba người đứng ngoài xem trận dường như nghẹt thở, bốn bề phẳng lặng như tờ.

Giang Thanh ung dung hòa hưỡn bước tới nhìn Thúc Cửu Sơn lúc này đang đứng im như trời trồng, mặc cho đối phương muốn xử lý ra sao tùy ý.

Giang Thanh biết rằng đó là một cử chỉ bó tay chịu trói. Chàng bất giác đối với Thúc Cửu Sơn có một niềm hảo cảm, nghĩ thầm :

“Lão Thúc Cửu Sơn này mặc dù độc ác bạo tàn, nhưng biết giữ phép giang hồ, thật đáng phục.”

Chàng nghĩ đến đây, thì Thúc Cửu Sơn đã nói :

- Tên họ Giang kia, mặc dù lão phu có mối cựu thù chưa báo, không nỡ chết ngay, nhưng hôm nay đã thua mi rồi thì mi hãy định đoạt!

Ông ngừng lại một chút, đoạn nói tiếp :

- Sau này, mi có lưu lạc giang hồ, mới biết Thúc Cửu Sơn này mới là một tay hảo hán.

Nói đến đây vụt nổi lên một chuỗi cười đầy hào khí.

Giang Thanh cau mày thầm nghĩ :

“Nhược bằng lão Thúc Cửu sơn này mà bản tính không cùng hung cùng ác thì thật là một tay giang hồ quái kiệt, đáng làm bạn của ta. Tiếc vì...”

Lúc ấy, Hạ Huệ khe khẽ bước tới gần Giang Thanh hỏi nhỏ rằng :

- Giang thiếu hiệp, định xử trí ra sao?

Giang Thanh nhìn Hạ Huệ trả lời :

- Cô nghĩ sao? Lão Thúc Cửu Sơn này thật là bản lãnh cao cường, so với bọn Linh Xà giáo thật là một trời một vực.

Hạ Huệ chưa kịp trả lời, thì Thúc Cửu Sơn đã gào lên ầm ĩ :

- Tên họ Giang kia, ta thua mi chớ không phải thua con bé ấy. Mi đừng có hỏi nó, ta không cho một người đàn bà nào dự vào việc của ta cả.

Giang Thanh thét :

- Câm mồm lại!

Nhưng Thúc Cửu Sơn đã giận dữ nói :

- Mi đừng hòng mượn tay đàn bà mà hành hạ ta!

Giang Thanh hậm hực, bước tới nói :

- Thúc Cửu Sơn, lão muốn gì?

Thúc Cửu Sơn trợn trừng con mắt dợm vươn hai bàn tay ra, nhưng rồi ủ rũ buông xuống, vì ông ta biết rõ rằng tái chiến một lần nữa, chỉ là một việc làm vô ích.

Giang Thanh cúi đầu suy nghĩ, đôi mắt lóng lánh hào quang, nói một cách quyết liệt :

- Thúc Cửu Sơn, ta với lão không thù không oán, thôi thì chúng ta hãy chia tay!

Thúc Cửu Sơn nghe nói thét lớn :

- Đêm nay, mi tha cho ta khỏi chết một lần thì ngày sau ta cũng tha cho mi một lần. Ha ha...! Sau khi ơn đền nghĩa trả rồi, ta gặp mi tại đâu thì thanh toán ngay tại đó!

Giang Thanh nghe nói trong lòng cả giận nhưng không biết phải xử trí ra sao. Lúc đó, Tiền Tố bỗng nhiên quắc mắt bước trờ tới, chống nạnh hai quai, lớn tiếng rủa sả :

- Thúc lão quỷ! Lão bị công tử của ta thưởng cho một chưởng chổng bốn vó, tại sao không cảm ơn công tử ta đã nới tay mà tha cho tội chết, lại còn sinh sự, lão thật không phải là một con người.

Thúc Cửu Sơn ngang dọc trong chốn giang hồ trong mấy chục năm chưa từng bị ai rủa sả thậm tệ như vậy, nhứt là đàn bà, ông ta quay sang Tiền Tố gào lên :

- Mi là ai? Sao can thiệp đến việc của ta? Nếu như ngày thường thì mi đã đi đời, đồ Trư Bát Giới!

Tiền Tố mặc dù là đàn bà, nhưng tánh tình cương liệt, cô ta trợn mắt nói :

- Ta là Trư Bát Giới, còn lão mới thật là người đẹp.

Lão hãy về soi kiếng mà xem thử!

Bình sanh của Thúc Cửu Sơn rất kỵ người ta chê bai diện mạo của mình. Ông ta gào to :

- Tốt lắm! Tốt lắm! Nếu đêm nay mà ta không chết, thì ngày sau gặp trở lại mì thì đừng hòng bảo toàn tánh mạng.

Tiền Tố còn muốn gây sự, nhưng Giang Thanh đã quắc mắt nạt lui và nói với Thúc Cửu Sơn :

- Ông đây là một bực võ lâm tiền bối, có điều chi uất ức, xin hãy nói thẳng với tôi, hà tất phải đấu khẩu với một người đàn bà, thôi

ông cứ đi!

Thúc Cửu Sơn cười cuồn loạn nói :

- Tên họ Giang, ngày sau ta với mi ắt có ngày trùng phùng hội ngộ, chừng ấy sẽ thanh toán cũng không muộn.

Nói rồi, thân hình ông ta bay vù lên, trong chớp mắt đã đi xa trên mười trượng.

Trong cơn gió lộng của đêm trường, vẳng lên tiếng nói khàn khàn của Thúc Cửu Sơn :

- Tên họ Giang kia, miệng hãy nhớ...!

Giang Thanh thẫn thờ suy nghĩ, chàng không biết tại sao giữa người và người lại luôn xảy ra những mối ân oán khôn lường. Trong lúc đó thì một cánh tay dịu dàng mềm mại choàng lấy vai chàng và một giọng nói thanh tao trìu mến của Hạ Huệ vang lên :

- Giang thiếu hiệp! Lão đã đi rồi, thiếu hiệp còn nghĩ ngợi gì nữa?

Giang Thanh giật mình quay lại, chàng nắm lấy cánh tay mềm dịu đó, khẽ cười nói :

- Hạ cô nương...

Hạ Huệ trả lời cho chàng bằng một nụ cười tươi như một đóa hoa bách hợp.

Giang Thanh cõi lòng rạo rực, nếu không có người khác ở đó thì chắc chàng đã ôm lấy người đẹp vào lòng.

Nhưng thình lình, Tiền Tố cất giọng nói :

- Công tử! Những đứa vô danh tiểu tốt đây đều chạy cả rồi, chúng ta còn lưu lại nơi đây làm chi?

Giang Thanh giật mình sực tỉnh, chàng khẽ liếc nhìn thấy Chúc Thạch đang im lìm đứng đó, chàng vội chắp tay xá chào và nói :

- Chúc huynh có điều chi dạy bảo?

Chúc Thạch nghe hỏi, vội vàng trả lễ, chân thành nói:

- Đêm nay tại hạ được toàn sinh đều nhờ Giang huynh đây ra tay giúp sức. Ơn này xin nguyện ghi nhớ suốt đời...

Giang Thanh tươi cười trả lời :

- Chúc huynh hà tất phải khách sáo, giữa đường thấy chuyện bất bình phải can thiệp đó là bản sắc của kẻ giang hồ.

Nói đến đây, chàng ngửa mặt nhìn trời, đoạn tiếp :

- Trời đã sắp sáng, vậy chúng ta hãy vầy đoàn với nhau đi một đoạn đường, tìm một chỗ ngơi nghỉ.

Chúc Thạch đáp :

- Nếu vậy thì có gì tốt bằng.

Đoạn bốn người vây đoàn nhau đi.

Chúc Thạch vì thọ thương quá nặng, cơ thể rã rời, nên gắn gượng mà đi. Giang Thanh nhìn bộ điệu tập tễnh của chàng ta đã hiểu rõ, nên cố ý hỏi :

- Võ công của Chúc huynh thật là cao siêu, nếu cố gắng luyện tập thêm vào năm nữa, ắt đạt đến mức thượng thừa...

Vừa nói Giang Thanh vừa bước sát vào mình Chúc Thạch. Chúc Thạch gượng cười đau đớn trả lời :

- Giang huynh quá khen. Thật ra so với Giang huynh còn kém xa một trời một vực!

Trong lúc Chúc Thạch nói chuyện phân tâm thì Giang Thanh đã nhanh như chớp, dùng hai tay xỏ vào giữa đùi của Chúc Thạch, đoạn đùng một thế võ thật là khéo léo cõng chàng ta lên lưng mình.

Hành động đột ngột của Giang Thanh làm cho ba kẻ đồng hành thảy đều giật mình kinh hãi, không biết ý của chàng muốn gì?

Chúc Thạch phủ phục trên lưng của Giang Thanh, kêu lên rối rít :

- Giang huynh, Giang huynh làm gì vậy?

Giang Thanh vừa đi vừa cười khà khà :

- Ban nãy tại hạ thấy Chúc huynh đi đứng không vững, nên muốn cõng Chúc huynh đi một đoạn đường.

Chúc Thạch nghe nói lấy làm cảm kích.

Giang Thanh đưa mắt nhìn về phía chân trời đang rạng ánh hồng, nói rằng :

- Thật ra muốn tìm được một bạn tri kỷ, thì không phải là việc dễ, hà tất phải để ý đến những hành vi nhỏ nhặt làm gì.

Chúc Thạch cảm động trả lời :

- Sau này, nếu Giang huynh mà có biểu tại hạ nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, tan xương nát thịt, thật cũng chẳng dám từ nan.

Giang Thanh cả cười :

- Vậy thì chúng ta kết nhau làm bằng hữu vậy!

Lúc đó đoàn người đã đi được một khoảng đường trên mấy dặm. Tiền Tố ngứa miệng gợi chuyện :

- Chúc tướng công, cớ sao lại xảy ra xích mích với Linh Xà giáo. Dường như bọn họ thù hằn tướng công lắm vậy?

Chúc Thạch mới vầy đoàn ba người này không lâu, nhưng đã biết rõ tánh tình của Tiền Tố, mặc dù ngoài miệng có vẻ độc ác, nhưng trong lòng rất tốt, vì vậy nên không giấu diếm nói thẳng :

- Tại hạ vốn không có thù oán chi với Linh Xà giáo, chỉ vì... chỉ vì tại hạ và người con gái cưng của Giáo chủ tình cảm rất đậm đà.

Giang Thanh mặc dù không xía vào câu chuyện, nhưng vẫn lắng tai nghe ngóng, lúc ấy chàng thở dài nghĩ thầm :

“Lại một câu chuyện tình bi đát!”

Còn Tiền Tố thì ha hả cả cười :

- Thật là cái số đào hoa nó hại cho tướng công phải...

Chúc Thạch hổ thẹn, sắc mặt đỏ bừng, đoạn ngậm ngùi nói :

- Thiên kim tiểu thư của Giáo chủ Linh Xà giáo là con một, Chúc Thạch này một hôm đi du sơn, vô tình mà gặp gỡ...

Tiền Tố vọt miệng cắt ngang :

- Thế rồi hai người yêu nhau?

Chúc Thạch gật đầu, trong lòng thầm nghĩ :

“Con nhỏ xấu như ma lem này, trong lòng thật đáo để.”

Đoạn nói tiếp :

- Chúc Thạch này biết mình tài ba kém sút, diện mạo lại chẳng bằng ai, không dám nghĩ ngợi xa xôi, nào ngờ Mẫn cô nương thật tình yêu dấu...

Tiền Tố lại cắt ngang :

- Mẫn cô nương, Mẫn cô nương là ai?

Chúc Thạch “à” lên một tiếng, gật gù :

- Mẫn cô nương tức là con gái của Giáo chủ Linh Xà giáo, tên là Bùi Mẫn. Không ngờ, Bùi giáo chủ khi hay biết Mẫn cô nương có qua lại với tại hạ, liền nổi trận lôi đình, một mặt giam lõng con gái mình, một mặt lại ra lệnh bảo tại hạ nội trong ba ngày phải rời khỏi Tổng đàn của Linh Xà giáo ngoài nghìn dặm và mãi mãi không được trở về...

Tiền Tố hỏi gấp rút :

- Thế là tướng công không tuân lệnh, và vẫn còn đeo đuổi theo Mẫn cô nương?

Chúc Thạch lại đỏ bừng sắc mặt, miễn cưỡng trả lời :

- Đúng thế! Khi tại hạ lò mò trở về Tổng đàn của Linh Xà giáo thì bị đệ tử của chúng phát giác rượt tại hạ đến đây... Nhược bằng đêm nay một không gặp quý vị đây thì tại hạ đã không còn sống sót trên đời.

Giang Thanh đưa mắt trông về phía xa, thấy trong màn đêm mờ mịt nổi lên một ánh sáng lập loè, đó là một ánh của ngọn đèn chợt ẩn chợt hiện. Giang Thanh nói :

- Trước kia có ánh đèn, ắt có người cư ngụ, vậy chúng ta tới đó để tìm chỗ nghỉ chân!

Nói đoạn, chàng giở thuật khinh công đi nhanh về phía trước. Hạ Huệ và Tiền Tố lẽo đẽo theo sau. Không bao lâu bọn bốn người họ đã đi đến chỗ có ánh đèn chiếu ra. Đó là một tòa nhà xây toàn bằng đá.

Tòa nhà này kiến trúc thật là kiên cố, nằm trước khu rừng. Tòa nhà chỉ có độc một cánh cửa sổ mà thôi. Nhìn xuyên qua cánh cửa sổ đó, thấy có một ngọn đèn con đang đặt trên một chiếc bàn nho nhỏ.

Lúc bấy giờ, bốn bên tĩnh mịch, chỉ có từng đợt gió đêm rì rào qua kẽ lá.

Giang Thanh dừng chân lại, đảo mắt nhìn xem bốn phía, cánh cửa lớn của ngôi nhà bằng đá này đang đóng chặt. Không biết tại sao Giang Thanh có cảm nghĩ rằng nơi đây dường như có điều chi khác lạ. Sự im lặng tạm thời này báo hiệu cho một cơn giông tố phũ phàng sẽ xảy ra.

Nhìn ngôi nhà đá đầy vẻ âm u bí mật, Giang Thanh lẩm bẩm :

- Cảnh tượng nơi đây thật là lạ, quý vị có cảm giác đó không?

Tiền Tố bước gần sát tới Giang Thanh, trả lời nho nhỏ :

- Đúng thế, tiểu tỳ cũng có cảm giác đó, ngôi nhà này có vẻ lạ!

Trầm ngâm giây lát, Giang Thanh khẽ đặt Chúc Thạch xuống đất. Chàng ra dấu bảo ba người đứng yên, rồi ngửa mặt lên trời hít một hơi dài, đoạn khẽ rùn mình, thân hình của chàng nhẹ nhàng bay bổng lên dán chặt vào bên không cửa sổ.

Khẽ nhóng cổ nhìn vào bên trong, Giang Thanh suýt nữa rút lên một tiếng kinh khiếp.

Xem tiếp hồi 13 Thập Tự tam tuyệt

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thập Tự Tam Tuyệt

Thì ra bên trong trần thiết thật đơn sơ giản dị, ngoài một chiếc bàn và chiếc sập ra, không còn gì nữa. Nhưng trên chiếc sập to tướng kia đang có một lão già khỏa thân trần truồng như nhộng, ngồi xếp bằng tròn.

Toàn thân của lão đang bốc ra một làn khói hồng thoang thoảng.

Toàn thân của lão cũng ửng lên một màu đỏ thẫm, thêm vào bộ đầu tóc rối bù trông thật kinh rợn. Trước mặt lão đang nằm một con thú hình thù quái lạ, toàn thân đầy những vết thẹo.

Con quái vật này bốn chân to mà ngắn, hình dáng thật là hung ác, miệng rộng, mắt lộ, toàn thân có những chiếc vảy màu hồng, trên đầu lại có một cái sừng lóng lánh như san hô.

Lão già khe khẽ há miệng, dường như đang hít hơi vào vậy, còn con quái vật nằm trước mặt lão cũng há mồm như ông ta.

Thế rồi thình lình một tia máu đỏ từ trong họng con quái vật bắn thẳng vào miệng của lão già quái dị.

Giang Thanh hết sức hãi hùng, nhìn kỹ thấy dưới cằm của lão ta có một cục bứu to tướng đang co giãn nhịp nhàng, càng tăng thêm vẻ quái đản.

Giang Thanh hết sức định tĩnh tinh thần, suy xét nhận biết lão già này đang luyện một thứ võ công thật quái gở. Chàng nghĩ thầm :

“Cứ xem hình dáng của lão này, chắc thuộc hàng tiền bối. Bốn đứa ta đến đây, ắt bị lão ta phát giác rồi, nhưng vì bị kẹt đang luyện võ công nên chưa can thiệp thôi...”

Giang Thanh vừa nghĩ đến đây, thì lão già đã thong thả đưa bàn tay ra, và lạ lùng thay ngọn đèn trước mặt thình lình rút nhỏ, rút nhỏ lại rồi tắt phụt.

Một bầu không khí lặng lẽ bao trùm gian phòng.

Giang Thanh sực nhớ ra lão này đã luyện công hoàn tất, vội vàng bay trở về chỗ Hạ Huệ. Tiền Tố hỏi gấp :

- Bên trong có việc gì lạ không?

Giang Thanh vừa ra dấu bảo nàng ta đừng nói chuyện, thì bên trong ngôi nhà bí mật đó vụt phát ra một câu nói thật là thanh tao trong trẻo :

- Qúy vị cao nhân nào đến đây, xin tha thứ cho lão đây nghênh đón chập trễ.

Giang Thanh giật mình kinh hãi, nghĩ thầm :

“Lạ quá, tại sao giọng nói của người này lại trong trẻo nhẹ nhàng như vầy? Không lẽ ngoài lão già kia lại còn có người khác nữa. Mà nếu có người khác thì tại sao lại xưng là “già này”.”

Còn đang bần thần nghĩ ngợi, thì bỗng có tiếng mở cửa, từ trong cánh cửa đen mò bay ra một bóng người cao lêu nghêu, đầu tóc rối

bù, nhìn kỹ thì chính là lão già ban nãy, vì dưới cằm ông ta có một cục bứu to tướng.

Giang Thanh ngắm nhìn lão già, trong lòng thầm nghĩ :

“Người như vầy mà sao tiếng nói lại đẹp đẽ dễ nghe như vậy?”

Lúc bấy giờ, lão đã mặc một chiếc áo vàng ở bên ngoài, quả thật dùng một giọng nói trong trẻo nói rằng :

- Nhìn xem cách ăn mặc của quý vị, thì là huynh đệ trong chốn giang hồ. Lão đây mai danh ẩn tích đã lâu, nhưng rất thích chuyện trò với các bạn trong giới võ lâm...

Tiền Tố suy nghĩ :

“Lão già này hình thù quái gở như vây, mà tiếng nói sao lại dịu dàng mềm mỏng quá?”

Mọi người đều ngơ ngác ngắm nhìn lão già mặc áo vàng, nhưng lão đã reo lên một chuỗi cười trong trẻo, bước tới thêm vài bước.

Giang Thanh bất giác trờ tới một bước để bảo vệ cho ba người kia, chắp tay xá chào :

- Tại hạ là Giang Thanh, cùng ba người bạn hữu lỡ đường đi ngang đây...

Giang Thanh chưa nói hết câu thì lão già đã nói tiếp :

- ...Nên muốn vào đây tá túc, phải chăng?

Giang Thanh cố giữ cho hơi thở điều hòa, cao giọng hỏi :

- Chẳng hay lão trượng có vui lòng?

Lão già áo vàng đưa tay sờ lấy cằm mình rồi liếc nhìn Hạ Huệ, cái liếc thật nhanh nhưng Giang Thanh cũng bắt kịp trong đó có chứa một ý nghĩ không đoan chính. Lão già này lại ngắm kỹ bốn người rồi nói :

- Già này thật hoan nghinh!

Tiền Tố thình lình hỏi :

- Lão trượng đây quý danh là chi, có thể cho bọn tôi được biết?

Lão già ngắm Tiền Tố rồi thong thả trả lời :

- Bốn mươi năm về trước trong giới giang hồ đều gọi ta là Lưu Long...

Tiền Tố giật mình kinh hãi rút lên :

- Ủa, lão trượng đây là Lưu Long Ngân Ngọc Bình?

Lão già cười khà khà nói :

- Thật không ngờ cái tên hèn của lão đây còn được người đời biết đến. Chẳng hay quý vị đây thuộc về môn phái nào?

Tiền Tố ngần ngừ một chút rồi nói :

- Tôi tên là Tiền Tố, đệ tử của Chưởng môn Phiên Mai phái là Lưu Tinh Phủ Mạnh Cung.

Đây là lần thứ nhứt Tiền Tố thấu lộ lai lịch của mình làm cho Giang Thanh cũng phải giật mình.

Ngân Ngọc Bình ngửa mặt nhìn trời, ra chiều suy nghĩ, đoạn cười lên nho nhỏ, hỏi rằng :

- Trong Phiên Mai phái có người nào tên là Diệt Đạm Đồ Dực?

Tiền Tố nghiêm trang đáp :

- Đó là sư bá của tôi!

Ngân Ngọc Bình nghe nói, bỗng nhiên thay đổi sắc mặt ra chiều gay gắt, lạnh lùng nói :

- Hai mươi năm về trước, chính ta bị vô số võ lâm cao thủ bao vây tại Hoành Sơn, trong đó có lão Đồ Dực ỷ chúng hiếp cô làm nhục ta thái thậm, hà hà... Thật là hoàng thiên hữu nhãn, ngày nay đưa người trong môn phái của hắn đến đây...

Tiền Tô ngơ ngác không hiểu, nàng ta hỏi lại gay gắt:

- Ngân lão quỷ, tại sao lão dám sỉ nhục sư bá ta?

Ngân Ngọc Bình cười gằn nói :

- Rồi mi sẽ biết!

Giang Thanh thấy tình thế không xong, vội vàng trờ tới một bước đứng chắn ngang trước mặt Tiền Tố.

Tiền Tố gào lên :

- Công tử tránh xa, tiểu tỳ hôm nay quyết liều chết với tên quỷ già này!

Giang Thanh cau mày chưa kịp trả lời thì Ngân Ngọc Bình cười nói :

- Mi muốn liều chết với ta ư? Thật là ngây thơ. Nếu năm xưa tên Đồ Dực không ỷ chúng hiếp cô thì đã chết trong tay lão phu rồi, còn mi... ha ha...

Giang Thanh nói nhỏ với Tiền Tố vài câu rồi quay lại phân trần với Ngân Ngọc Bình :

- Ngân lão tiền bối, chuyện ân oán ngày xưa xin hãy bỏ qua...

Nói đến đây, thì Ngân Ngọc Bình lạnh lùng hừ một tiếng :

- Thằng hậu sinh này hà tất phải can thiệp đến việc của ta. Đêm nay tạm thời tha cho mi khỏi chết. Nhưng mà tên Đồ Dực... mặc dù đã qua đời nhưng tội của hắn vẫn ràng ràng ra đó. Mũi dại lái chịu đòn, những đứa nào còn sống sót trong Phiên Mai phái đều phải chịu sự thanh toán của ta.

Giang Thanh vùng biến sắt mặt cố gắng gượng dằn cơn giận nói :

- Xin tiền bối hãy suy đi nghĩ lại!

Ngân Ngọc Bình khoát tay gằn giọng :

- Thôi đừng nói dài dòng, mối thù hai mươi năm về trước, không thể không báo!

Tiền Tố lúc ấy cũng không còn bình tĩnh nữa, cô ta cả giận thét :

- Đêm nay, ta quyết cho lão quỷ nếm cái mùi chua cay của Phiên Mai phái chúng ta!

Ngân Ngọc Bình lạnh lùng trả lời với Giang Thanh :

- Người trẻ tuổi kia, ta khuyên mi đừng can thiệp vào việc riêng tư của ta. Để ta thanh toán con quỷ cái này rồi, thì mi có thể rời khỏi nơi này, nhưng mà con bé xinh đẹp kia mi hãy để lại...

Giang Thanh vừa nghe đến đây, nộ khí xung thiên, chàng ngẩng phắt đầu dậy, nạt :

- Ngân tiền bối, ý của ông muốn gì?

Ngân Ngọc Bình trân tráo đáp :

- Mi muốn biết ta muốn gì ư? Thú thật với mi rằng lão đây thấy cô nương kia đẹp đẽ như thế này mà bỏ qua thì thật là hoài công...

Một cảm giác căm hờn uất ức tràn vào cõi lòng Giang Thanh như hải triều dân lên, chàng không ngờ con người lớn tuổi như Ngân Ngọc Bình mà mở miệng nói một câu khó nghe đến thế, làm cho Hạ Huệ thẹn thùng đỏ bừng sắc mặt. Nàng vừa giận, vừa thẹn, gương mặt tái xanh.

Giang Thanh hít một hơi dài để trấn áp cơn giận, chàng quay đầu nhìn lại ba kẻ đồng hành, rồi thong thả bước tới.

Ngân Ngọc Bình vẫn bình tĩnh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào gương mặt Giang Thanh mỉm cười nói :

- Người trẻ tuổi kia, dường như mi muốn so tài với ta vài chiêu thì phải?

Giang Thanh lạnh lùng quắc mắt :

- Ngân Ngọc Bình! Hôm nay ta cho tên dâm tặc một bài học đích đáng!

Ngân Ngọc Bình trả lời thật khinh bỉ :

- Tốt lắm! Tuyệt kỹ Thập Tự môn của ta đã mười năm nay không dùng đến, vậy đêm nay ta nhờ mi để luyện lại thử xem.

Câu nói chưa dứt thì thình lình Ngân Ngọc Bình đã tiên hạ thủ vi cường, hai cánh tay tréo vào nhau như một chữ thập, rồi bất ngờ tung ra một quyền dữ dội.

Trong lúc thế công đánh ra trùng trùng điệp điệp, thì lão đã liên tiếp công ra chưởng liên hoàn.

Võ học Thập Tự môn vốn là có tiếng cay độc nhất trong giang hồ, nhưng mười năm nay đã bắng bóng, không ngờ hôm nay Ngân Ngọc Bình mang ra sử dụng.

Công lực của lão vô cùng thâm hậu, nên sử dụng tuyệt kỹ Thập Tự môn thết thật là mạnh mẽ. Chưởng thế khi nãy là chiêu vỡ lòng trong Thập Tự quyền: Tấn Bộ Kháng Chưởng.

Giang Thanh thấy thân hình của Ngân Ngọc Bình loáng thoáng khi ẩn khi hiện như một bóng ma trơi, quyền pháp tung hoành vô cùng chặt chẽ. Quyền của lão đánh tới đâu thì bóng chữ thập quay cuồng tới đó, liên kết với nhau thật là khít khao chặt chẽ.

Giang Thanh thật không ngờ Ngân Ngọc Bình thình lình tấn công dữ dội, nên vội vàng tháo lui hai bước. Tiền Tố hơi giận tràn hông, thét to một tiếng, sửa soạn ứng chiến...

Nhưng chính vừa lúc nàng ta vừa dợm xuất bộ thì Giang Thanh đã thét lên một tiếng như sấm nổ, rồi bất chợt đưa bàn tay hữu lên vẽ ra vô số hình bán nguyệt, bàn tay tả quay cuồng lông lốc phát ra nhưng tiếng gió vì vèo, rồi liên tiếp tung ra liên miên bất tuyệt những chiêu thức thật là sắc bén.

Tiền Tố nghe Ngân Ngọc Bình rú lên một tiếng kinh hãi, thân hình cấp tốc bắn lùi năm bước. Trên gương mặt lạnh lùng đanh đá của ông ta bấy giờ mới thoáng hiện lên vài nét kinh hoàng. Trên gương mặt của lão vừa diễn tả ra cảm giác của một người vừa gặp phải việc ngoài sự tưởng tượng.

Giang Thanh không chờ cho Ngân Ngọc Bình suy nghĩ, buông ra một tiếng chát chúa, tống liền theo tay một chiêu Quyền Ba Vi Trụ trong Thất Hoàn Trảm, kèm trong nửa thức Giang Thủy Đông Lưu của Nộ Giang phái.

Chiêu thức hỗn tạp của Giang Thanh vừa tung ra thật là oai lực vô cùng, làm cho Ngân Ngọc Bình càng thêm sửng sốt, ông ta có ngờ đâu một chàng trai trẻ khôi ngô tuấn tú kia, cùng trong một lúc đánh ra ba thế võ bí truyền của ba môn phái khác nhau.

Sau cơn sửng sốt, lão ta cắn chặt răng lại, dùng hết bình sanh sở học tung ra liên miên bất tuyệt toàn những quyền chưởng huyền diệu trong Thập Tự môn. Ông ta quyết định mang hết kinh nghiệm trong năm mươi năm trời để thử thách một lần cuối cùng với gã thanh niên không rõ lai lịch kia.

Lúc bấy giờ, phương Đông lần lần rạng sáng. Màn đêm mờ ảo thong thả vén lên, hai chiếc bóng mờ quay cuồng trước ngôi nhà đá, cùng nhau trao đổi hoàn toàn là những thế võ chua cay khốc liệt.

Lưỡi kiếm Thanh Phong của Vân Sơn Cô Nhạn Hạ Huệ đã tuốt ra khỏi võ, đôi mắt hạnh của nàng tròn xoe như hai viên ngọc, nhìn chằm chằm vào cuộc chiến đang đến hồi gay go khốc liệt.

Còn Chúc Thạch thì ngồi xếp bằng tròn dưới đất nhập định tham thiền. Vì trận đấu kinh hồn kia quả thật trong đời chàng ta mới thấy qua lần thứ nhứt. Trên vầng trán của Chúc Thạch mồ hôi rịn ra lấm tấm nghĩ ngợi :

“Thật không ngờ lão Ngân Ngọc Bình lại cao siêu hơn Thúc Cửu Sơn một bực, nhưng xem tình thế thì dường như lão cũng chưa phải tay đối thủ của Giang huynh... Trời! Tại sao ta cũng là người, mà võ nghệ kém cỏi như thế này?”

Chúc Thạch vừa ngậm ngùi than thở, vừa cảm phục vô biên hai người quay cuồng trong trận đấu.

Lúc bấy giờ, Giang Thanh đang hòa hợp Thất Hoàn Trảm của Trường Ly Nhất Điểu vào những chiêu thần kỳ nhứt của Nộ Giang phái. Thỉnh thoảng kèm vào một chiêu Như Lai thần chưởng, làm cho chiêu thức tấn công của chàng thật là biến ảo thiên hình vạn trạng, đối thủ khó đo lường. Càng đấu chiến chừng nào, tinh thần càng phấn chấn, hào khí thêm lừng lẫy, thế chưởng tuôn ra bay bướm vô cùng.

Phần Ngân Ngọc Bình thì đã mang tuyệt kỹ Thập Tự quyền của mình sử dụng ra gần hết.

Hạ Huệ thấy chung quanh mình lão ta hiện ra muôn chiếc chữ thập thêu dệt vào nhau thành một bức tường kiên cố chống ngăn những thế võ khốc liệt của Giang Thanh, nhưng tình thế này thì lão ta thủ nhiều công ít, đang lần lần đi vào bị động.

Càng đánh, Ngân Ngọc Bình càng thêm kinh dị, lão không ngờ người trẻ tuổi đang đánh với mình đây lại có một công lực dồi dào không tưởng tượng được.

Nếu sự thật chẳng xảy ra trước mắt, thì lão nhứt quyết không tin rằng có một người hòa lẫn Thất Hoàn Trảm của Vệ Tây trong Ngân Nguyệt Hàn Tinh Song Hoàn Thức của Tà Thần được. Mà những thế võ của đối phương tung ra lại mười phần chính xác, thật ra trong đời lão chưa từng thấy.

Thình lình, Ngân Ngọc Bình nghiến răng ken két tung ra chín chưởng liên hoàn. Thân hình của lão bất thần cong phắt lại, rồi có những tiếng tí tách vang lên, sáu mũi ám khí sáng ngời bay vù ra theo hình chữ thập đâm thẳng vào giữa mặt Giang Thanh, đó là Thập Tự tiêu của lão.

Tiếng gió vừa nổi lên, Thập Tự tiêu đã bay ra rào rào sát mặt Giang Thanh. Giang Thanh thình lình thấy trước mặt mình hào quang sáng loáng, không phải một mũi, mà vô số mũi Thập Tự tiêu đã tới kề sát bên mình.

Chàng thật không ngờ con người có danh vọng trong võ lâm như Ngân Ngọc Bình lại dùng ám khí đê hèn như vậy.

Trong lúc đó, Hạ Huệ rú lên một tiếng thất thanh, đâm bổ vào cạnh sườn của Ngân Ngọc Bình, còn Tiền Tố và Chúc Thạch hai người không hẹn nhưng đồng một lượt trỗi dậy tấn công.

Chính vào lúc ba chiếc bóng mờ nhảy xổ tới giải nguy, thì Giang Thanh đã quát lên một tiếng long trời lở đất.

Gương mặt ngọc của chàng đột nhiên thay đổi màu sắc, một bên thì đỏ thẫm như máu, một bên thì trắng tươi như bạc.

Trong lúc đó, chàng vươn hai cánh tay đẩy mạnh về phía trước. Trong lòng bàn tay của chàng thoáng hiện ra hai luồng hào quang, một bên màu hồng thắm, một bên màu trắng bạch lờ lờ, như hai con rồng thiêng uốn khúc vươn về phía trước.

Ngân Ngọc Bình có cảm giác áp lực trước mặt mình thình lình gia tăng, đó chính là Giang Thanh đã sử dụng công lực tối cao của Tà Thần là Ly Hỏa Huyền Băng chân khí. Vì luyện chưa đến mức tinh vi, nên gương mặt của chàng phải biến sắc.

Môn võ học cao siêu cái thế đó đã làm cho Ngân Ngọc Bình tái xanh sắc mặt. Mấy mươi mũi Thập Tự tiêu của lão ta gặp phải áp lực mất hết trớn đi, nên lả tả rơi đầy trên mặt đất, mà thân hình của lão cũng bị luồng kình lực đó trổi sang một phía.

Ngân Ngọc Bình không hổ là một tay cao thủ, mặc dầu thân hình y bắn lùi, nhưng tinh thần định tĩnh vung ra hai bàn tay đẩy mạnh vào không khí, rồ xuống Thiên Cân Tấn để cho thân hình rơi xuống mặt đất. Nhưng chính vào lúc chân vừa chấm đất, chưa kịp đứng vững thì hai tiếng thét vang lên.

Một lưỡi gươm sáng loáng đã kề ngay trước ngực.

Ngân Ngọc Bình liếc nhanh xuống nạt :

- Hai đứa tiện tỳ thật không biết lượng sức mình!

Câu nói chưa dứt thì thình lình lão hớp một hơi dài chân khí, rồi thân hình gầy đét của lão bỗng nổi lên những tiếng kêu răng rắc, đường gân bắp thịt lập tức nổi phồng lên, màu da xanh nhạt của lão

cũng biến ra màu đỏ thẫm. Lão buông ra một tiếng cười đanh ác, đột nhiên vung tay ra chộp lấy lưỡi gươm bén nhọn kia.

Người cầm gươm không phải ai xa la, mà chính là Hạ Huệ, và bên cạnh Hạ Huệ là Tiền Tố. Hai người này tấn công lão già bằng một đường gươm bén nhọn và một thế võ thật cứng rắn của Tiền Tố...

Nhưng sau một tiếng quát của Ngân Ngọc Bình thì cả hai đều cảm thấy như mình vừa gặp phải một trở lực phi thường bình sanh chưa hề thấy.

Công lực của Tiền Tố hơi cao, vừa thấy lạ liền thét lên một tiếng để mượn trớn, tiếp theo đó liều chết trờ tới một bước che đòn cho Hạ Huệ.

Chính vào lúc đó, luồng chưởng phong kia thình lình gia tăng và hai tiếng rú đau đớn vang lên. Tiền Tố và Hạ Huệ bị đẩy bắn ra xa trên hai trượng.

Còn Chúc Thạch mới chờn vờn đứng dậy cũng bị chưởng phong tạt nhằm ngã ngửa trên mặt đất.

Đây chính là môn võ công mà Ngân Ngọc Bình đã khổ luyện suốt hai mươi năm trường Hổ Lân Khí. Ngân Ngọc Bình tự đặt cho một cái tên là Thập Tự Hoàn Công.

Lão không biết tốn bao nhiêu tâm cơ mới bắt được một loại Lân Hổ trong nuối Điểm Thương mang về để ngày đêm luyện tập như Giang Thanh nhìn thấy ban nãy.

Chính vào lúc ba người bị Thập Tự Hoàn Công đánh bật ra, Giang Thanh lòng đau nhu cắt. Chàng chẳng tấn công một cách

cuồng loạn như lão ta tưởng tượng, chàng đứng im như một pho tượng, giương đôi mắt đầy căm hờn uất hận nhìn lão ta.

Trong thâm tâm chàng một ngọn lửa thù hằn đang bừng bừng nổi dậy. Chàng cười gằn một tiếng, rồi chầm chậm rề tới từng bước, từng bước một. Thái độ trầm tĩnh của Giang Thanh đã làm cho Ngân Ngọc Bình kinh hoàng thối lui hai bước, gắng gượng nói cười ngoài miệng :

- Mi ngỡ rằng vài ba ngón võ của mi có thể làm cho ta khiếp đảm. Hừ! Nếu không trốn chạy đi thì lão phu bắt buộc phải đưa mi theo một đường với ba đứa này!

Giang Thanh sắc mặt lạnh như đồng, không nói không rằng. Chính vào lúc Ngân Ngọc Bình muốn tấn bộ thì chàng đã dừng chân lại lạnh lùng hỏi :

- Ngân Ngọc Bình, ba người bạn thân của ta còn có thể cứu sống được chăng?

Ngân Ngọc Bình biết rằng người trẻ tuổi đứng trước mặt mình đây võ công cao hơn mình một bực, nên lão định dùng kế độc để thoát thân.

Vừa nghe Giang Thanh hỏi như vậy, lão nở nụ cười nham hiểm :

- Phàm kẻ nào trúng Thập Tự Hoàn Công của ta rồi, nếu không có thuốc giải độc của ta thì đừng hòng sống sót!

Giang Thanh đưa mắt nhìn ngắm ba người đang nằm sóng soài trên mặt đất, trong lòng nảy ra một tia hy vọng, chàng nói gấp rút :

- Vậy thì ngươi hãy mau trao thuốc giải ra đây, thì việc ân oán trong đêm nay ta hoàn toàn hủy bỏ. Nói thật cho ngươi biết, ngươi chưa phải là địch thủ của ta đâu!

Giang Thanh mặc dầu thông minh đáo để, nhưng kinh nghiệm giang hồ quả thật là non. Vì thấy người thân yêu nhất đời mình là Hạ Huệ thọ trọng thương nằm đó nên vô tình để lộ nhược điểm của mình.

Ngân Ngọc Bình là một tên gian ngoa xảo quyệt, nghe lời nói của Giang Thanh đã bắt được chỗ yếu của chàng, nên trong lòng lão mừng rỡ nghĩ thầm :

“Tên này coi vậy mà ngây thơ dại dột. Hừ... xem tình thế này thì ba đứa vô danh tiểu tốt kia ắt có dính líu mật thiết với nó. Hay là ta tạm thờ nghe lời để trị liệu cho ba người kia, đoạn bức bách nó mà thâu một mối lợi...”

Ngân Ngọc Bình vừa nghĩ tới đây, liền cười mà nói với Giang Thanh :

- Mi thật là ngây thơ, việc đời nào có dễ dàng như mi tưởng tượng!

Giang Thanh đã tính sẵn trong trí :

“Nhược bằng lão già này mà giở giọng xảo trá thì ta sẽ xuất kỳ bất ý dùng Như Lai thần chưởng để cưỡng đoạt.”

Vì vậy mà Ngân Ngọc Bình vừa nói dứt câu thì chàng đã rề tới thêm hai bước nói :

- Quả thật việc đời không có dễ dàng như ta tưởng tượng ư...

Câu nói vừa dứt, chàng đã bước tới thêm một bước nữa. Ngân Ngọc Bình hằn học trả lời :

- Mi muốn cứu ba người bạn của mi thật không khó.

Mi phải nghe theo hai điều kiện của ta!

Giang Thanh thét :

- Điều kiện gì?

Ngân Ngọc Bình lạnh lùng sắc mặt nói :

- Nhược bằng mi chẳng bằng lòng thì ta cũng không cưỡng ép, chỉ e rằng ba người bạn của mi khó toàn tánh mạng.

Giang Thanh đưa mắt nhìn Hạ Huệ đang nằm co quắp trên mặt đất, mà tim đập rộn ràng, chàng gượng hỏi:

- Ngươi hãy nói ra xem điều kiện gì?

Ngân Ngọc Bình trả lời thật bình thản :

- Điều thứ nhứt, trong Thập Tự môn của ta chưa tìm được người nối chí, ngươi hãy để con bé kháu khỉnh kia lạy ta làm thầy để ta truyền võ nghệ cho nó. Điều thứ hai, ngươi phải kể cho ta biết rõ lai lịch môn võ ban nãy mà ngươi mang ra sử dụng.

Ngân Ngọc Bình ẩn thân vào nơi thâm sơn cùng cốc này mấy mươi năm không gần nữ sắc, mà bản tính lại dâm dục, nên vừa gặp Hạ Huệ liền nghĩ đến điều phi lễ.

Lão cứ đinh ninh rằng với tài ba của mình thì có thể được Hạ Huệ như trở bàn tay.

Nào ngờ, sự thật lại xảy ra ngoài vòng tưởng tượng, nhưng mà lão chẳng chịu thua, quyết lợi dụng chỗ yếu của Giang Thanh mà bắt chàng phải ưng thuận cho Hạ Huệ vào Thập Tự môn để thỏa lòng tà vọng, đồng thời lão cũng lấy làm thắc mắc về võ công huyền diệu của Giang Thanh nên mới ép chàng nói rõ lai lịch.

Hai điều kiện này của Ngân Ngọc Bình vừa đưa ra thì sắc mặt của Giang Thanh đằng đằng sát khí, chàng thét :

- Ngân Ngọc Bình! Ngươi là bực tiền bối võ lâm mà lại đưa ra cái điều kiện đê hèn khốn kiếp như vậy?

Ngân Ngọc Bình lanh nhạt nói :

- Lão phu đây có lòng tốt, trị thương cho bọn mi và thâu con bé ấy làm môn đồ, mà mi còn giận dữ à?

Lúc bấy giờ, vầng thái dương đã lên cao, bầu trời quang đãng, chim chóc trên cành nhảy nhót tung tăng.

Giữa khung trời êm ả đó, bầu lửa giận của Giang Thanh bừng bừng nổi dậy. Trong cõi lòng của chàng bây giờ đặt hết vào sự an nguy của con người vừa mới chớm nở tơ tình với mình là Hạ Huệ.

Còn Ngân Ngọc Bình thì đôi mắt dán chặt vào Giang Thanh, trong đầu óc ông ta đang quay cuồng hai giải pháp :

Đấu chiến kỳ cùng hay là đào tẩu?

Bất thình lình, Giang Thanh đảo mình, chộp một cái nhanh như điện vào mạch môn của Ngân Ngọc Bình.

Ngân Ngọc Bình là tay võ công cái thế, vừa kịp giật mình thì năm ngón tay của Giang Thanh đã vấu chặt cườm tay rồi, nhưng lão ứng biến rất là thần tốc, khoát năm ngón tay lên vấu ngược vào mạch máu của Giang Thanh. Trong lúc đó bàn tay hữu tuôn ra một lượt sáu chưởng.

Giang Thanh khẽ nạt một tiếng, rút hai bàn tay về, chấp tay trước ngực như một vị lão tăng đang niệm Phật, rồi thình lình vung song chưởng ra chiêu Phật Vấn Ca La mà khi nãy chàng dùng để hạ Thúc Cửu Sơn.

Một luồng kình phong ập vào giữa mặt Ngân Ngọc Bình như thành nghiêng núi sụt. Ngân Ngọc Bình đôi mắt trợn trừng mười phần tin chắc đối thủ của mình chính là học trò của lão Tà Thần. Lão ta biến sắc mặt nạt lên một tiếng, rồi thân hình chuyển sang răng rắc đổi sang màu đỏ thẫm, lão lại vận dụng tuyệt kỹ Hổ Lân Khí.

Hai luồng kình lực tràn ra một lượt và chạm vào nhau vang lên một tiếng bùng khủng khiếp. Tiếng vang chưa dứt thì Ngân Ngọc Bình thở dài một tiếng, ngơ ngác tháo lui mà hộc ra một ngụm máu tươi.

Về phần Giang Thanh cũng bị luồng kình phong vô biên của Hổ Lân Khí đẩy lui năm bước.

Đôi mắt của Ngân Ngọc Bình lờ đờ mất hết tinh anh.

Lão quái trong võ lâm này hiển nhiên đã thọ trọng thương rồi.

Giang Thanh thong thả rê bước về phía trước, gằn giọng hỏi :

- Ngân Ngọc Bình, chắc ngươi đã biết chưởng pháp của ta rồi...?

Lão thều thào đáp :

- Giang Thanh... Như Lai thần chưởng quả thật là thiên hạ vô song...

Câu nói này vừa dứt thì hộc ra thêm hai bụm máu tươi nữa, rồi lảo đảo ngồi bệt xuống.

Giang Thanh lẳng lặng ngắm nhìn đối thủ, trong trí vừa nảy ra một y nghĩ, chàng bước tới cất tiếng cả cười :

- Ngân Ngọc Bình, ngươi đã trúng Như Lai thần chưởng, có phải ngươi cảm thấy ngũ tạng lục phủ ngứa ngáy khó chịu và mồm khô cổ ráo hay chăng?

Ngân Ngọc Bình nghe hỏi giật mình kinh hãi, bởi vì lời nói của Giang Thanh đúng lên trứng bịnh của mình.

Giang Thanh lại cười nói tiếp :

- Thú thật cho ngươi biết, trong một giờ ba khắc nữa thì toàn thân của ngươi bắt đầu rũ riệt, máu huyết khô đọng lại và tứ chi tàn phế...

Ngân Ngọc Bình nghe qua như sét đánh ngang mày, lão ta cúi đầu thiểu não lại ói ra một bụm máu tươi.

Giang Thanh thấy vậy nói tiếp :

- Ngân Ngọc Bình, ngươi đừng quên rằng ngươi còn nhiều việc chưa làm, còn nhiều ân oán chưa trả. Trúng chưởng của ta mà không có thuốc giải thì ngươi sẽ trở nên một người tàn phế, để rồi đối thủ của ngươi đến đây sỉ mạ ngươi, và ngươi vô phương kháng cự bởi vì võ công đã mất...

Giang Thanh nói đến đây thì Ngân Ngọc Bình rú lên một tiếng kinh hoàng, hắn đau đớn gào lên :

- Thằng họ Giang kia... mi muốn gì? Mi muốn đặt điều kiện gì hãy nói ra đây, ta sẽ làm cho mi vừa lòng.

Nhưng mi hãy trị vết thương cho ta!

Giang Thanh thấy Ngân Ngọc Bình trúng kế, trong lòng cả mừng, nhưng bên ngoài lại nghiêm sắc mặt. Thật ra công lực của Ngân Ngọc Bình thật là cao siêu tột độ, nếu Giang Thanh không dùng tuyệt kỹ của Tà Thần thì khó bề hạ lão cho được.

Vì công lực của lão cao hơn Thúc Cửu Sơn một bực, nhưng chạm phải chiêu Phật Vấn Ca La, nội phủ bị chấn động mà thôi. Nhược bằng lão bình tâm tỉnh trí nghỉ ngơi chừng nửa tháng thì có thể bình phục như xưa. Nhưng vì tiếng tăm của Như Lai thần chưởng quá ư vang dội, lại nhờ Giang Thanh cố tình nói phóng đại ra, nên Ngân Ngọc Bình bị mặc cảm dường như thân hình của mình lần lần bị tê liệt vậy.

Giang Thanh trầm lặng một chút rồi nói :

- Oai lực của Như Lai thần chưởng chắc ngươi đã rõ. Ngươi đã trúng chưởng, ngoại trừ chính tay ta trị liệu thì không sao bình phục được... Còn điều kiện để trao đổi thì thật đơn giản, ngươi hãy trị thương cho ba người bạn của ta trước đã.

Ngân Ngọc Bình trầm ngâm suy nghĩ rất lâu, rồi mới gắng gượng đáp :

- Thôi được! Thú thật với mi, ba người này trúng Thập Tự Hoàn Công của ta, nên tạm thời mất hơi thở mà thôi, chứ chẳng thọ trọng

thương, hễ uống Hồi Thần Đơn của ta tức khắc sẽ tỉnh lại!

Giang Thanh cả mừng nghĩ thầm :

“Không ngờ lão già này lại trúng kế của ta!”

Ngân Ngọc Bình phều phào nói :

- Giang Thanh, quân tử nhất ngôn! Mi hãy nhớ lấy lời...

Giang Thanh gật đầu nói :

- Việc đó thì ngươi yên tâm, ta không bao giờ nuốt lời đâu!

Ngân Ngọc Bình thò tay vào túi móc ra ba viên thuốc ném tới trước mặt Giang Thanh. Giang Thanh đưa tay ra đón lấy, rồi nhảy phóc về phía Hạ Huệ. Chàng nhẹ nhàng lật ngửa Hạ Huệ ra, thấy ngươi đôi mắt nhắm nghiền, mặt mày trắng bệch, hơi thở thoi thóp như một đường tơ.

Giang Thanh lòng đau như cắt, thò hai ngón tay vạch miệng của Hạ Huệ, nhét viên Hồi Thần Đơn vào, rồi chuyển hơi kề miệng vào thổi vọt viên thuốc cho trôi vào cổ họng. Đoạn xoay qua cho Chúc Thạch và Tiền Tố mỗi người uống một viên.

Giang Thanh đứng xuôi tay nhìn ba người mà tim đập rộn ràng, chờ đợi phản ứng...

Không bao lâu, Chúc Thạch cựa mình rên rỉ, từ từ hé đôi mắt ra. Bởi vì công thực của Chúc Thạch thâm hậu hơn hai người thiếu nữ, lại bị kình phong lướt qua nên bây giờ chàng ta tỉnh lại trước.

Chúc Thạch uể oải ngồi dậy, thì Hạ Huệ cũng nấc lên một tiếng rồi khe khẽ động đậy.

Giang Thanh lấy làm mừng rỡ, bay mình tới ôm Hạ Huệ vào lòng, hỏi một câu thiết yếu :

- Hạ cô nương!... Có sao không?

Hạ Huệ rúc đầu vào lòng Giang Thanh từ từ mở bừng cặp mắt ướt như nhung.

Vừa hé mắt, gương mặt khôi ngô tuấn tú của Giang Thanh liền đập vào nhãn quang của nàng. Nàng thều thào hỏi :

- Giang thiếu hiệp... có trúng chưởng của Ngân Ngọc Bình không?

Giang Thanh vô cùng cảm kích, không ngờ người đẹp nằm trong lòng chàng lại lo lắng đến sự an nguy của chàng đến thế, chàng thong thả trả lời :

- Không sao!

Tới chừng đó, Hạ Huệ mới phát giác ra nàng nằm trong lòng của Giang Thanh.

Đây là lần thứ nhứt nàng có dịp gần kề bên người yêu mến. Thế rồi bất giác nàng đỏ bừng đôi má, càng thẹn trông nàng càng đẹp thêm ra.

Hai người đang đắm chìm trong bầu không khí yêu đương khó tả, thì một câu nói chát chúa vang lên :

- Lão Ngân Ngọc Bình, ngươi ra tay thật là cay độc, suýt nữa ta phải mất mạng...

Giang Thanh giật mình quay lại suýt nữa bật cười, vì Tiền Tố đang lóp ngóp bò dậy, hai tay phủi bụi lia lịa trên mình.

Gương mặt nàng ta tái xanh nhợt nhạt, nên lớn tiếng rủa xả Ngân Ngọc Bình.

Đột nhiên, Tiền Tố quay lại, bắt gặp Hạ Huệ đang rúc đầu trong lòng của Giang Thanh, cô ta bật cười thầm nghĩ :

“Công tử của ta thật là đáo để, trong giờ phút này mà có thái độ âu yếm thế kia!”

Nàng vừa cười vừa quay lại, bất giác giật mình, vì ban nãy lão Ngân Ngọc Bình hùng hổ bao nhiêu, thì bây giờ thiểu não bấy nhiêu. Lão đang ngồi xếp bằng dưới đất, râu tóc rối bời, áo quần be bét, máu me đầm đìa.

Không cần suy nghĩ, Tiền Tố cũng biết hắn đã trúng chưởng của Giang Thanh.

Cô ta buông ra một tiếng cười đắc ý, quay lại nhìn Giang Thanh. Bỗng nhiên, Ngân Ngọc Bình thét to :

- Thằng họ Giang kia, mi còn chưa thực hành lời hứa của mi à?

Giang Thanh mỉm cười, thong thả đẩy Hạ Huệ ra, Tiền Tố vọt miệng nói :

- Ngân lão quỷ, làm gì mà kêu la om sòm như thế?

Giang Thanh khoát tay ra dấu không cho Tiền Tố trêu trọc lão ta nữa, đoạn bước tới trước mặt Ngân Ngọc Bình dịu dàng nói :

- Ngân tiền bối! Ông tung hoành giang hồ suốt mấy mươi năm, có từng nghe chăng bốn chữ :

Binh bất ý trá!

Ngân Ngọc Bình trợn mắt nạt :

- Mi nói câu này có nghĩa gì?

Giang Thanh chắp tay sau lưng, thong thả đáp :

- Thật ra thì thương thế của tiền bối không lấy chi làm nặng, chỉ cần nghĩ ngợi nửa tháng thì có thể bình phục như xưa!

Câu nói này vừa đập vào màng tai Ngân Ngọc Bình, làm cho ông ta vừa mừng vừa giận.

Mừng cho mình không thọ trọng thương, giận là giận cho thằng nhỏ Giang Thanh qua mặt được mình.

Tiếp theo đó, Giang Thanh lại mỉm cười, chấp tay xá dài nói :

- Mặc dầu tiền bối không thọ trọng thương, nhưng trong vòng nửa tháng phải hết sức kiêng cữ, nếu không thì... Thôi, tôi có lời giã biệt!

Nói rồi quay lưng lại nắm tay Hạ Huệ Cùng với Chúc Thạch và Tiền Tố vầy đoàn nhắm Đan Dương phủ tiến phát.

Xem tiếp hồi 14 Bạch Mã Hồng Lan

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Bạch Mã Hồng Lan

Thành Đan Dương nằm sừng sững giữa cảnh núi đồi chập chùng.

Mặc dầu giữa thời thái bình thạnh trị, mà ngoài cửa thành cũng có tám tên binh sĩ, khôi giáp rỡ ràng tay cầm binh khí đứng gác hai bên cửa thành.

Trên con đường cái quan, bỗng nhiên bụi bay mù mịt, có bốn con tuấn mã lần lượt hiện ra. Chỉ thấy rõ đó là hai người thanh niên và hai cô thiếu nữ. Một cặp thật đẹp đẽ khôi ngô, còn một cặp thì xấu xa vạm vỡ.

Đó chính là Giang Thanh, Hạ Huệ, Chúc Thạch và Tiền Tố. Bốn người này sau khi hạ Ngân Ngọc Bình rồi mấy hôm qua ngựa không ngừng vó, đến thành Đan Dương trước ngày hẹn với Song Phi Tiên Nữ một hôm.

Bốn người vừa lọt vào đến cửa thành, Giang Thanh cau mày nhìn những người qua lại đông đảo trên đường phố, rồi ghìm cương dừng ngựa thong thả bước xuống.

Giang Thanh quay lại nói với ba người bạn đồng hành :

- Chúng ta đến nơi đây đã lọt vào phạm vi thế lực của Yên Hà sơn trang, xin các vị hãy để tâm cho lắm!

Ba người kia cũng lần lượt xuống ngựa, cùng nhau trò chuyện vui vẻ.

Qua khỏi vài con đường, thấy có một ngôi khách sạn thật to lớn. Bốn người liền vào trong thê phòng nghĩ ngợi.

Lúc bấy giờ, vào giờ Ngọ mọi người dùng cơm xong rồi, Tiền Tố muốn ra ngoài dạo xem phong cảnh, Giang Thanh trầm ngâm nói :

- Tiền cô nương, nơi đây cách hồ Đan Dương, nơi Yên Hà sơn trang chỉ mười dặm mà thôi. Ngày mai lại đúng ngày hẹn nên tôi cần phải nghĩ ngợi để dưỡng thần, vậy người có đi một mình thì phải cẩn thận cho lắm!

Chúc Thạch đứng bên cạnh chen vào :

- Giang huynh, tại hạ cũng thấy buồn bực lắm, vậy xin cùng đi với Tiền cô nương cho vui!

Giang Thanh gật đầu bằng lòng.

Tiền Tố nhìn thẳng vào mặt Hạ Huệ nháy mắt một cái thật khôi hài, rồi mới cùng Chúc Thạch ra đi.

Giang Thanh quay lại nói với Hạ Huệ rằng :

- Để cô quỷ tánh này ra đi dạo phố, tại hạ thật chẳng yên tâm!

Hạ Huệ dịu dàng trả lời :

- Thôi hãy để cô ấy đi vui chơi cho thong thả. Giang thiếu hiệp, chúng ta ra sau vườn hoa ngoạn cảnh đi!

Nói rồi cùng với Giang Thanh sánh vai ra ngoài vườn hoa của khách sạn.

Ngôi khách sạn này thật là to lớn, bốn phía bao la rộng rãi. Hai người vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ, không bao lâu đến một cánh cửa hình vòng nguyệt.

Ngoài cánh cửa hình vòng nguyệt này, Giang Thanh thấy có một cái tàu ngựa kiến trúc thật tinh vi. Lúc bấy giờ, có một đứa bé đang tắm rửa chải chuốt cho mấy con ngựa trông thật là sang trọng, vì yên cương thật rỡ ràng quý phái.

Hạ Huệ có vẻ rất thích hai con ngựa trong đám ấy, nàng khẽ bước tới vuốt ve đầu ngựa. Giang Thanh thấy người yêu của mình đang trìu mến tâng tiu con ngựa, càng nhứt quyết phải mua cho đường hai con ngựa ấy, nên vội vàng bảo thằng bé :

- Phiền mi hãy thông báo cho chủ nhân hai con ngựa này rằng ta có việc cần muốn gặp mặt!

Thằng bé kinh ngạc nói :

- Công tử nhất quyết mua con ngựa này ư?

Giang Thanh khe khẽ gật đầu, nó lại nói tiếp :

- Xin lỗi công tử, theo tôi thấy thì dường như chủ nhân cũng mến nó lắm, e rằng khó mua...

Giang Thanh hừ một tiếng nho nhỏ, vừa muốn mở miệng nói chuyện thì sau lưng chàng bỗng vang lên một câu nói lạnh lùng đanh đá :

- Thằng nhỏ kia, ai cho phép cô nương này vào tàu ngựa đó?

Câu nói vang lên thật là đường đột, và nghiêm khắc làm cho thằng bé giật mình, nó ấp úng nói :

- À, à... à... tướng công đã về đó...

Giang Thanh nghe câu nói này nảy ra một cảm tưởng không tốt với người mới đến, nên không quay lại, chỉ lặng lẽ nhìn về phía trước.

Lúc bấy giờ, giọng nói ấy lại vang lên nữa :

- Mi hãy trả lời câu hỏi của ta?

Thằng bé bây giờ xám mặt, run rẩy nói :

- Chính vị công tử này cho phép cô ấy vào tàu ngựa...

Lúc ấy, Hạ Huệ đã nghe cuộc đối thoại giữa hai người, nàng ngạc nhiên bước ra, vừa định mở miệng, nhác trông thấy người đứng sau lưng Giang Thanh, bất giác giật mình kinh hãi.

Giọng nói ban nãy vang lên :

- Hừ! Ta tưởng là ai nào ngờ Hạ cô nương của Thiên Duyên động!

Hạ Huệ đôi môi mấp máy ấp úng chẳng nên lời.

Giang Thanh lại nghe giọng nói sau lưng lại cất lên :

- Hạ cô nương, nghe người ta đồn rằng cô nương bị lão Điền Tịnh đeo đuổi quá, nên phải trốn khỏi Thiên Duyên động...

Hạ Huệ xám mặt rưng rưng nước mắt, nói rằng :

- Tư Đồ Cung, ngươi đừng sỉ mạ ta!

Ba tiếng “Tư Đồ Cung” vừa thoát ra cửa miệng, thì Giang Thanh vội vàng quay đầu lại.

Đập vào mắt Giang Thanh là một gã thiếu niên ăn vận theo lối thư sinh thật đoan trang nhã nhặn, đang đứng dưới một gốc cây cổ thụ, sắc mặt thật lạnh lùng kiêu ngạo.

Lúc bấy giờ, gần cuối mùa thu, mà trong tay gã thiếu niên kia lại cầm một chiếc quạt ngà thật xinh đẹp. Ánh mắt của Giang Thanh chạm vào ánh mắt của gã thiếu niên nọ...

Mà gã thiếu niên nọ cũng không ngờ cái người nãy giờ xây lưng vào mặt mình đây lại là một trang thiến niên phi thường anh tuấn. Vì vậy mà trên gương mặt gã thoáng hiện lên vài nét kinh ngạc.

Gã hừ lên một tiếng, rồi không đấu nhãn với Giang Thanh nữa, gã quay đi chỗ khác bằng một thái độ thật khinh bỉ.

Trong cõi lòng Giang Thanh nổi lên một niềm uất hận. Hạ Huệ đưa mắt ngắm nhìn gương mặt giận dữ của Giang Thanh, nàng lộ vẻ đau đớn. Nàng biết rằng lòng tự ái của Giang Thanh đang bị va chạm dữ dội.

Tư Đồ Cung chấp tay sau lưng thong thả bước tới lạnh lùng một cách đáng ghét.

Hạ Huệ cũng bước tới gần Giang Thanh, nói nhỏ :

- Giang huynh, chúng ta vào đi thôi!

Giang Thanh ngửa mặt lên trời hít một hơi dài để dằn cơn giận của mình xuống, đoạn khoát tay qua vai Hạ Huệ sắp sửa quay lưng trở vào, thì gã thiếu niên hứ lên một tiếng khinh bỉ :

- Hạ Huệ, bản công tử có lời thành thật khuyên cô rằng :

nếu ta không nể mặt lão Điền Tịnh thì ta chẳng tha thứ cho cô đâu... Hừ, những bọn trong Thiên Duyên động đều là loài rắn và chuột dâm đãng vô cùng.

Hạ Huệ dường như có điều chi đố kỵ với gã thiếu niên này vậy, sắc mặt nàng tái xanh cố sức cắn răng lại.

Giang Thanh có cảm giác dường như toàn thân của nàng khe khẽ run rẩy. Câu nói sỉ mạ của Tư Đồ Cung vừa nói ra thì Hạ Huệ lại nước mắt đoanh tròng.

Giang Thanh đang cất bước thình lình dừng chân lại, chàng ban cho Hạ Huệ một nụ cười thông cảm, thong thả quay lại, tiến bước tới trước mặt Tư Đồ Cung.

Hạ Huệ hốt hoảng nắm chéo áo của Giang Thanh lại:

- Giang huynh... Người này chính là Bạch Mã Băng Tâm Tư Đồ Cung!

Giang Thanh cười mà không trả lời, đôi chân vẫn cất bước đi về phía Tư Đồ Cung.

Phải! Gã thiếu niên anh tuấn đứng trước mặt Giang Thanh đây chính là một tay hảo thủ của Côn Lôn phái, Bạch Mã Băng Tâm Tư Đồ Cung.

Giang Thanh đi đến trước mặt hắn cách chừng năm thước thì dừng lại nhìn chầm chầm vào giữa mặt hắn ta.

Tư Đồ Cung hết sức bình thản, quắc mắt đấu nhãn với Giang Thanh, lạnh lùng nói :

- Ngươi thật là hào hùng khí khái, dám chịu chết vì người đẹp!

Giang Thanh vẫn bình tĩnh và hết sức nhẫn nại, nhưng trong lòng của chàng đang rạt rào một niềm uất hận. thái độ quá ư trầm tĩnh của Giang Thanh làm cho Hạ Huệ hết sức kinh mang, cơ hồ nghẹt thở.

Bởi vì suốt tháng nay gần gũi với chàng trai tuấn tú này, Hạ Huệ chưa từng thấy bao giờ Giang Thanh có một thái độ trầm lặng như vậy.

Đó là một dấu hiệu báo cho nàng biết rằng một cơn nóng giận sẽ bùng nổ không thể tưởng tượng.

Thình lình Giang Thanh mở miệng nhấn rõ ràng từng chữ một :

- Tư Đồ Cung! Hôm nay Giang Thanh phải bẻ gãy một cánh tay của ngươi để cho ngươi một bài học!

Tư Đồ Cung nổi lên một tràng cười ngạo nghễ :

- Đồ vô danh tiểu tốt, ta cũng chờ xem ai bẻ gãy tay ai?

Giang Thanh nạt to một tiếng, đột nhiên tung ra chiêu vỡ lòng Phật Quan Sơ Hiện trong Như Lai thần chưởng. Một luồng chưởng phong tràn tới triền miên kinh khủng bủa ra như thiên la địa võng chụp lấy Bạch Mã Băng Tâm Tư Đồ Cung.

Tư Đồ Cung thình lình cảm thấy đối thủ của mình tung ra một chưởng thật là quái dị, khí thế bao la bát ngát, làm cho hắn phải bạt vía bay hồn.

Một ý niệm hãi kinh thoáng qua trong đầu, hắn quát lên một tiếng, bất ngờ đảo mình nửa vòng. Trong nửa vòng đó thì song chưởng của hắn tréo vào nhau rồi tung ra một thế dữ dội. Một luồng kình phong thốc lên trong một tiếng “bùng” kinh khiếp...

Tư Đồ Cung thình lình cảm thấy trước ngực của mình đau nhói lên một cái, và xương tay cơ hồ rã rời tan nát.

Hắn hốt hoảng tháo lui ba bước.

Đây là lần thứ nhứt, Bạch Mã Băng Tâm vấp phải một trở ngại sau ba năm lưu lạc giang hồ. Đồng thời, một thứ cảm giác kinh sợ hãi hùng bao trùm trong tâm tư của hắn. Đến bây giờ Tư Đồ Cung mới biết rõ, người con trai khôi ngô đẹp đẽ mà thật thà chất phác đứng trước mặt mình đây không phải tầm thường như hắn tưởng tượng mà ngược lại là một tay cao thủ lẫy lừng.

Nhưng bây giờ thì đã quá trễ rồi, hắn đã dùng thái độ ngạo mạn để chọc giận Giang Thanh mà hễ Giang Thanh giận rồi thì như một hòn hỏa diện sơn thình lình bộc phát không sao ngăn chận được.

Tiếp theo chiêu Phật Quan Sơn Hiện, Giang Thanh thét lên một tiếng vang trời, song chưởng đưa thẳng về phía trước, mười ngón tay đâm ra tua tủa như mười thanh kiếm bén xé gió rào rào đâm thẳng vào giữa ngực Tư Đồ Cung. Đó là chiêu thứ hai trong Như Lai thần chưởng: Kim Đỉnh Phật Đăng.

Trong chớp mắt mười ngón tay đã kề sát vào mình Tư Đồ Cung. Hắn gào lên một tiếng sợ hãi. Song chưởng của hắn vọt ra rào rạt nhanh như chớp, chỏi lại chưởng thế của Giang Thanh.

Tư Đồ Cung sở trường về môn tuyệt kỹ của Côn Lôn là Luân Hồi chưởng, uy thế thật là đáng sợ. Lúc bấy giờ dùng hết sức bình sanh để sử dụng ra để cứu lấy mạng mình.

Phần Giang Thanh thì chiêu Kim Đỉnh Phật Đăng chưa dứt, thì chiêu thứ ba Phật Vấn Ca La ào ào tuôn tới như núi lở.

Tư Đồ Cung mặc dầu võ nghệ cao cường thuộc hàng tuấn kiệt của Côn Lôn phái, Luân Hồi chưởng đã học đến mức tuyệt diệu, nhưng mà trong vòng chiến bỗng vang lên một tiếng kêu thê thảm. Thân hình mảnh khảnh của trang thư sinh tuấn tú Tư Đồ Cung đã trúng tuyệt chưởng vang danh cái thế Như Lai thần chưởng mà bay bổng ra ngoài xa hơn một trượng.

Liền theo đó, Hạ Huệ rú lên một tiếng kinh hoàng :

- Giang Thanh!...

Trong tiếng rú thất thanh đó, thân hình của Giang Thanh bay vù tới như một con hổ đang về mồi cuồng loạn và một tiếng rốp rợn người vang lên. Thân hình của Tư Đồ Cung chưa kịp chấm đất, thì đã bị Giang Thanh dùng một thế mãnh liệt bẻ lọi một cánh tay, trong lúc hắn còn ở giữa khoảng không.

Thân hình của Tư Đồ Cung rơi phịch xuống mặt đất giãy dụa mấy cái rồi nằm im lìm bất tỉnh. Một dòng máu tươi từ từ rỉ ra theo khoé miệng.

Giang Thanh đôi mắt đỏ ngầu, hai môi mím chặt, sắc mặt xanh dờn nổi lên hai nét hằn đầy oán hận.

Từ ngày chàng rời khỏi Âm Dương Động đến nay chưa bao giờ gặp địch thủ thì tung ra liên tiếp ba chiêu Như Lai thần chưởng, nhưng mà Tư Đồ Cung khinh người thái thậm đã khởi lên trong thâm tâm chàng một niềm oán hận vô biên.

Ai còn giữ được bình tĩnh khi hoàng hậu của lòng mình bị sỉ nhục một cách thậm tệ?

Hạ Huệ kinh hoàng thất sắt, rúng mình nhảy vọt vào lòng Giang Thanh, nức nở nói :

- Giang Thanh... vì tôi mà huynh đã kết một mối thù sâu tợ biển với Tư Đồ Cung... Tôi thật không xứng đáng...

Tôi xuất thân từ chỗ hạ tiện!

Giang Thanh xiết chặt Hạ Huệ vào lòng, đặt vào môi nàng một chiếc hôn say đắm mà không nói nửa lời.

Chính vào lúc đó, thình lình một chiếc bóng hồng thoáng hiện ra, rồi một luồng kình phong bất thần ập tới uy hiếp bảy đại huyệt ở phía sau hậu tâm của Giang Thanh.

Thủ pháp của người mới đến thật là làm cho người ta kinh sợ. Giang Thanh quát lên một tiếng rợn người, thân hình như một chiếc lò xo bung lên cao hơn ba trượng. Hạ Huệ cũng nằm gọn trong lòng chàng mà bay bổng lên không trung. Nàng nhớn nhác nhìn xuyên qua kẽ nách của Giang Thanh, bất giác rú lên một tiếng kinh hoàng :

- Trời! Kim Phát Hồng Lan!

Bốn tiếng “Kim Phát Hồng Lan” vừa dứt thì Giang Thanh đã lộn mèo một cái thật tài tình để đảo nhẹ một vòng rồi rơi trở về mặt đất.

Chàng ngẩng đầu nhìn kỹ người mới đến, thì đó là một nữ lang xinh đẹp tuyệt trần, nhưng gương mặt của nàng giận dữ ném cho Giang Thanh những tia mắt nảy lửa. Trong tay nàng đang nắm chặt một sợi dây vải màu hồng nhạt.

Nữ lang ấy đang cơn thịnh nộ mà sắc đẹp mê hồn của nàng không hề kém sút, làm cho người ta thấy trong cơn giận dữ của nàng hòa lẫn một thái độ mỹ miều đáng thương.

Trên đầu nàng chít một chiếc khăn màu vàng nhạt che hờ lớp sóng mây cuồn cuộn trên mái tóc đen huyền óng ả của nàng. Giang Thanh thong thả đặt Hạ Huệ xuống đất, nhìn thẳng vào người thiếu nữ này một cách uy nghi lẫm liệt.

Còn Hạ Huệ thì hãi hùng nép bên mình Giang Thanh nói nho nhỏ :

- Giang huynh! Nàng là Kim Phát Hồng Lan Triệu Oanh, phu nhân của gã Tư Đồ Cung.

Giang Thanh khẽ chớp mắt mà chẳng trả lời, còn Kim Phát Hồng Lan sau một đòn đánh hụt không tiếp tục tấn công nữa, ánh mắt của nàng từ từ rời bỏ Giang Thanh mà nhìn Hạ Huệ, rồi lại nhìn đến thể xác của Tư Đồ Cung đang nằm ngửa trên mặt đất.

Giang Thanh cảm thấy thắm thía rằng con người đẹp đang đứng trước mặt mình đây đang vô cùng đau đớn.

Hai cánh tay nõn nà đều đặn của nàng từ từ đưa ra vuốt mặt Tư Đồ Cung.

Mặc Dù Triệu Oanh đang hết sức ngăn hai dòng lệ, nhưng Giang Thanh cũng cảm thấy trong hai khoé mắt kia đang lóng lánh một ngấn lệ.

Sự đau đớn không thể tả kia còn sâu sắc hơn sự kêu la thảm não gấp mấy lần. Triệu Oanh từ từ cúi xuống rồi những hạt lệ rơi lã chã.

Giang Thanh có cảm giác mơ hồ như đó là những hạt ngọc nối tiếp nhau tuôn ra rơi lấm tấm trên khuôn mặt khôi ngô của Tư Đồ Cung. Giang Thanh im lìm lặng lẽ, chàng cảm thấy bàn tay của Hạ Huệ nắm lấy bắp tay của mình mà rung lên nhè nhẹ.

Giang Thanh nghĩ thầm :

“Không biết tại sao Hạ Huệ lại sợ Triệu Oanh này như thế, và đối với sự sỉ nhục của Tư Đồ Cung cũng không có sự phản kháng?”

Còn đang đắm chìm trong nghi vấn, thì Kim Phát Hồng Lan đã đứng dậy. Trên gương mặt nõn nà xinh đẹp của nàng thoáng hiện lên vài nét đằng đằng sát khí.

Nàng nhìn chầm chầm vào Giang Thanh, rồi đanh đá nói:

- Có phải chính ngươi đả thương Tư Đồ Cung chăng?

Nghe giọng hỏi nghiêm khắc đanh đá của nàng, Giang Thanh cau mày ngạo nghễ gật đầu.

Triệu Oanh buông ra một tiếng cười đau đớn, nói tiếp:

- Tốt lắm! Kể từ khi ta hạ sơn đến nay chưa từng gặp một bi kịch nào như vậy. Nói thật cho ngươi biết bất cứ ngươi chấp cánh bay

đường trời hay là có bậc cao nhân nào hộ vệ cho ngươi đi nữa thì chúng ta cũng quyết...

Giang Thanh nghe nói nộ khí xung thiên, vừa muốn mở miệng trả lời thì Hạ Huệ đã run rẩy nói :

- Triệu cô nương, xin nghe tôi giải thích, việc này không phải do Giang thiếu hiệp gây ra...

Đôi mắt sáng ngời của Triệu Oanh thình lình dịu lại và nàng nói một câu đầy thương cảm :

- Cô nương đây có phải là Vân Sơn Cô Nhạn Hạ Huệ?

Hạ Huệ kinh sợ mà gật đầu nói :

- Triệu cô nương còn nhớ đến cái tên hạ tiện này...

Triệu Oanh chưa kịp trả lời, Giang Thanh đã nổi lên một tràng cười cuồng loạn :

- Ha ha... Bạch Mã Hồng Lan là nhân vật như thế nào mà Hạ cô nương lại kính sợ như vậy?

Câu nói vừa dứt thì sắc mặt của Triệu Oanh lại đột nhiên thay đổi, khắc bạc vô cùng. Hạ Huệ Ôm chầm lấy vai của Giang Thanh van xin :

- Giang huynh! Xin đừng hiểu lầm rằng tôi đây quá nhu nhược... Thôi hãy vì tôi mà đừng gây thêm một mối đại thù này...

Giang Thanh buông ra một chuỗi cười thông cảm :

- Huệ muội hãy yên lòng. Bất cứ một kẻ nào dám sỉ nhục muội thì...

Triệu Oanh khẽ cau mày rồi gương mặt từ từ chuyển sang vẻ phi thường đanh ác, nàng nói gần như thất thanh:

- Tên cuồng loạn... cô nương sẽ cho ngươi một bài học!

Giang Thanh thò tay ra ôm lấy Hạ Huệ đẩy về phía sau lưng mình, rồi ngang nhiên bước tới đanh thép nói :

- Giang Thanh này cũng sẽ cho ngươi biết trên giang hồ không thiếu chi cao thủ!

Triệu Oanh thét :

- Ngươi nói thế nghĩa là gì?

Giang Thanh nổi lên một chuỗi cười sang sảng tiếng đồng :

- Triệu Oanh! Chốc nữa ngươi hãy cõng phu quân của ngươi về nói lại cho hắn biết rằng :

Giang Thanh này bảo rằng hắn tuy là người của một đại môn đại phái, nhưng mà ỷ thế hiếp cô, thật tình không bằng một con chuột nhắt. Thật ra những hạng người buôn gánh bán bưng vô danh tiểu tốt mà có khi còn biết trọng điều nhân nghĩa, chớ hắn thì...

Triệu Oanh chịu đựng không nổi lời nói khích đó, nàng thét lên một tiếng, dải lụa đào trong tay tức khắc tung ra biến thành một đạo hồng quang quay cuồng sổ vào mặt Giang Thanh một chiêu dữ dội.

Giang Thanh buông tiếng cả cười, đảo mình né tránh.

Tiếp theo đó, tung ra ngay Thất Hoàn Trảm, thấy bóng chưởng điệp điệp, đường cước trừng trùng, những thế võ kỳ bí tuôn ra như ba đào sáong dậy vô tận tràn tới áp đảo Kim Phát Hồng Lan.

Võ công của Triệu Oanh sao với Tư Đồ Cung thì kém đi một bực, vì vậy mà Triệu Oanh biết rằng võ công của phu quân mình mà còn bị thảm bại trong tay của đối phương, thì mình mà đối địch cùng hắn chỉ rước lấy điều sỉ nhục mà thôi. Vì vậy mà nàng tuôn ra một chiêu dữ dội rồi dừng tay lại.

Nhưng đã là con nhà võ thì rất trọng chữ “danh”, nàng bị lời khích bác của Giang Thanh chọc giận, muốn giữ tiếng tăm cho bốn chữ “Bạch Mã Hồng Lan” nên lại nghiến răng ken két liều chết đấu chiến với Giang Thanh.

Triệu Oanh mặc dầu trong tay có binh khí nhưng vẫn không phải tay đối thủ của Giang Thanh. Dải lụa đào trong tay nàng dù là món binh khí danh trấn giang hồ, khi thì nhu khi thì cương, biến ảo thật khôn lường, thế công thế thủ phối hợp với nhau rất chặt chẽ, nhưng chỉ trong vòng mười hiệp thì đã bị khí thế lẫy lừng của Thất Hoàn Trảm áp đảo liên hồi.

Giang Thanh rất bình tĩnh, chàng điềm đạm sử dụng Thất Hoàn Trảm một cách hùng hồn kinh khiếp. Chỉ thấy muôn ngàn bàn tay chém ngang phạt trái, khí thế dữ dằn bao bọc lấy người đẹp Triệu Oanh.

Đứng xa mà nhìn, người ta có cảm tưởng trong bóng chưởng trùng trùng điệp điệp đó có một dải lụa đào tung bay phơ phất, nhưng mà dải lụa đào đó như một con rắn khổng lồ bị nhốt chặt trong một chiếc lồng chắc chắn không sao vùng vẫy mà thoát ra được...

Thình lình, giọng cười hào hùng trang khí của Giang Thanh lại cất lên rang rảng. Và bóng người trong chiến cuộc bỗng tách ra.

Dưới ánh nắng sáng ngời, suối tóc mềm mại đẹp đẽ của Kim Phát Hồng Lan đang rối bời trước gió. Triệu Oanh bất chấp, nàng đứng ngẩn người ra. Trên gương mặt lộ ra một nét thật là bi thảm và uất ức.

Còn Giang Thanh thì đứng thẳng người, khí vũ hiên ngang cách nàng chừng bảy thước, trong bàn tay sắt thép của chang đang nắm chặt một đầu dải lụa đào, khí giới của người đẹp Triệu Oanh.

Nàng buông ra một chuỗi cười bi đát, ném dải lụa đào xuống đất.

Giang Thanh không đếm xỉa gì đến thái độ giận hờn buồn tủi thẹn thùng đau đớn của Triệu Oanh, mà buông ra một câu ngạo mạn :

- Cao thủ của Côn Lôn phái là Bạch Mã Hồng Lan bất quá chỉ như thế mà thôi! Nếu ta lấy mạng của hai ngươi thì chỉ bẩn tay, ngay bây giờ hai ngươi phải đi cho khuất mắt, trở về nói với sư phụ huynh đệ của ngươi rằng Giang Thanh này đã cho một bài học đích đáng.

Giang Thanh lại cả cười không ngó ngàng gì đến Tư Đồ Cung đang nằm thiêm thiếp trên mặt đất, cũng không thèm đếm xỉa gì đến Triệu Oanh đang tức giận bồi hồi.

Chàng thò tay ra khoác ngang vai của Hạ Huệ lững thững bước ra khỏi cánh cửa vòng nguyệt mà trở vào bên trong.

Qua khỏi cánh cửa, Giang Thanh lần lượt bình tĩnh, chàng lắng nghe tiếng bước chân của mình và Hạ Huệ nổi lên rào rạo trên mặt đường trải đá.

Đằng Tây, vầng thái dương đã từ từ chen lặn, kéo dài chiếc bóng của hai người in loáng thoáng trên bức tường hoa.

Khẽ nhìn xuống, Giang Thanh bắt gặp Hạ Huệ đang ái ngại nhìn mình, Giang Thanh cười nói :

- Huệ muội đừng sợ!

Hạ Huệ khẽ ngẩng đầu lên nói nho nhỏ :

- Giang huynh!

Giang Thanh nở một nụ cười thỏa mãn, bỗng thình lình nói :

- Huệ, dường như muội có điều chi xích mích với Bạch Mã Hồng Lan thì phải? Hay là muội có điều chi khó thể giãi bày...?

Hạ Huệ vội vàng lắc đầu, nàng suy nghĩ rất lâu rồi mới nói :

- Giang huynh để muội kể lại cho huynh nghe!

Giang Thanh quay lại nhìn tả hữu hỏi nàng :

- Dường như muội có điều chi nan giải?

Hạ Huệ lắc đầu, nói :

- Không!... Giang huynh, muội không nói dối. Muội đã nói trước cho Giang huynh biết rằng muội xuất thân từ Thiên Duyên động, mà Thiên Duyên động là chỗ có tiếng dâm dật nhứt trong võ lâm. Vì ân sư bất ngờ mất đi nên muội không biết mà sa chân lỡ bước, gởi thân vào đó!

Giang Thanh gật gù nói :

- Điều đó thì muội đã từng kể cho huynh nghe rồi!

Hạ Huệ lại thở dài kể tiếp :

- Có một lần muội và Điền Tịnh đi vào địa phận tỉnh Tứ Xuyên, vào làm khách trong nhà của một nhân vật võ lâm, bất ngờ lại gặp hai người Bạch Mã Hồng Lan đây.

Lúc bấy giờ họ mới đặt chân vào chốn giang hồ mà tiếng tăm đã lừng lẫy. Lão già Điền Tịnh dường như có điều chi đố kỵ khiếp sợ uy danh của hai người họ, vừa gặp mặt thì liền lộ vẻ sợ sệt chiều chuộng và tâng bốc.

Nhưng hai người kia dường như rất khi dể Điền Tịnh, một mực lạnh lùng. Từ đó về sau, Bạch Mã Hồng Lan đều biết mặt muội. Tư Đồ Cung cho rằng muội là người của Thiên Duyên động nên liệt vào hạng hư hèn...

Giang Thanh nghiến răng ken két nói :

- Huynh rất hối hận vì không bẻ thêm một cánh tay của hắn!

Hạ Huệ dịu dàng tựa lưng vào cánh tay của Giang Thanh, nói tiếp :

- Nhưng mà Kim Phát Hồng Lan Triệu Oanh thì đối với muội rất tốt...

Giang Thanh liếc nhìn Hạ Huệ, sắc mặt chàng bần thần ngơ ngác. Hạ Huệ nói tiếp :

- Hai người họ võ công lại cao, chỗ xuất thân lại là nơi có thế lực, vì vậy mà muội không muốn cho Giang huynh gieo thù kết oán với

bọn họ.

Giang Thanh hậm hực nói :

- Ví bằng ngược lại, huynh sỉ mạ Kim Phát Hồng Lan, thì Tư Đồ Cung nghĩ thế nào?

Hạ Huệ im lìm nhìn Giang Thanh mà không nói thêm một lời nào nữa. Nàng cảm nghĩ thấm thía lời nói của Giang Thanh.

Giang Thanh lại nói tiếp :

- Huệ! Mặc dầu hai người họ xuất thân nơi chỗ thế lực, nhưng muội cũng nên nhớ Giang Thanh này không bao giờ khuất phục trước thế lực của chúng.

Hạ Huệ liếc sang Giang Thanh, cười :

- Thôi, Giang huynh đừng nóng nảy nữa. Chúng ta cần phải thêm bạn bớt thù, mà Côn Lôn phái xưa nay có tiếng là hay nhiều điều rắc rối!

Giang Thanh cau mày hậm hực :

- Để huynh xem Côn Lôn phái lợi hại hay kẻ nối nghiệp của Tà Thần này lợi hại...?

Hạ Huệ giật mình, nàng biết rằng tánh tình của Giang Thanh rất là cao ngạo, từ ngày tung hoành trong chốn giang hồ đến nay, gieo thù thì nhiều mà kết bạn lại ít. Điều này đối với tương lai của chàng thật có lắm điều trở ngại.

Hạ Huệ vừa muốn mở miệng khuyên giải Giang Thanh, thì bỗng từ trong dãy hành lang nhô ra hai bóng người, có tiếng của Tiền Tố

oang oang như lệnh vỡ :

- Công tử, công tử có xảy ra việc gì chăng?

Giang Thanh ngẩng đầu nhìn tới thấy Tiền Tố và Chúc Thạch đang vội vàng bước tới, sắc mặt thật là áy náy không yên. Tiền Tố vừa lau những giọt mồ hôi trên trán, vừa thét oang oang :

- Tôi và Chúc tướng công vừa trở về đây, thấy người trong tiệm bàn tán xì xào. Vội vàng hỏi thăm thì biết rằng sau hoa viên có hai cặp năm nữa đang đấu nhau kịch liệt, và nghe rằng có một vị công tử đẹp trai đang thọ trọng thương.

- Bọn họ chỉ nói bậy, chỉ có ta và Bạch Mã Hồng Lan giao đấu mà thôi. Ta chỉ đả thương một cánh tay của Tư Đồ Cung!

Câu nói của Giang Thanh vừa dứt thì Tiền Tố và Chúc Thạch thảy đều lộ vẻ kinh hãi.

Tiền Tố nói :

- Á! Đến như Bạch Mã Hồng Lan là hai tay danh trọng nhứt thời trong võ lâm mà cũng thua trong tay công tử à? Vậy thì công tử đây mới thật là chân anh hùng hảo hán.

Giang Thanh mỉm cười kể đầu đuội tự sự cho hai người nghe.

Nghe xong, Chúc Thạch bỗng nói :

- Việc Giang huynh đấu chiến với Bạch Mã Hồng Lan, người trong tiệm này thảy đều hay biết. Theo ngu ý của tôi nên dời chỗ ở là thượng sách!

Giang Thanh trầm ngâm rồi gật đầu đồng ý.

Thế rồi bốn người sửa soạn hành trang trả tiền phòng, rồi nhắm ngoại ô thành Đan Dương trực chỉ.

Lúc đó vào khoảng giờ Thân, ánh mặt trời mùa thu uể oải gác sau đầu núi.

Bốn người ra khỏi cửa thành không bao xa thì Tiền Tố ngồi trên lưng ngựa vừa cười vừa nói với Giang Thanh:

- Công tử! Nghe nói võ công của Bạch Mã Hồng Lan thật lợi hại, tiểu tỳ định tìm cách so với họ vài chiêu, không ngờ công tử hưởng trước vinh hạnh đó rồi!

Giang Thanh mỉm cười đưa mắt nhìn phía chân trời xa mà không trả lời. Tiền Tố suy nghĩ giây lâu rồi lại nói tiếp :

- Theo công tử thấy thì võ công của tiểu tỳ so với Bạch Mã Hồng Lan như thế nào?

Giang Thanh cười thầm trong bụng nghĩ :

“Cô nương ma lem này thật là háo thắng, võ công của cô ta kém xa Bạch Mã Hồng Lan mấy bực, nhưng ta nói thật thể nào cũng... hổ thẹn...”

Nghĩ vậy nên Giang Thanh trả lời một câu tế nhị :

- Võ công của Tiền cô nương đây thật là cao siêu, nhưng mà cố gắng tập luyện thêm một thời gian nữa ắt có thể vượt khỏi Bạch Mã Hồng Lan.

Tiền Tố chớp chớp mắt cười :

- Đa tạ công tử!

Bốn người vùng cười xòa và đi về phía trước.

Giang Thanh vừa muốn quay đầu lại nói chuyện với Hạ Huệ, thình lình phía trước có vài vầng bụi bốc lên và trước một ngõ quanh kia nhố ra hai người kỵ sĩ phi ngựa tới như bay.

Đoàn người của Giang Thanh vội vàng lách vào bên lề để nhường đường.

Trong lúc hai con tuấn mã chạy bay tới quyện bụi lên bay mù mịt, Tiền Tố vừa đưa tay lên mặt che bụi vừa mắng một câu :

- Đi đâu mà vội vàng thế...?

Nào ngờ hai con ngựa thình lình dừng vó, hai người trên ngựa quay đầu lại nhìn chầm chầm vào mặt Giang Thanh.

Chàng ngẩng đầu lên nhìn trả, vừa thấy gương mặt của hai kỵ sĩ thì giật mình đánh thót.

Trong lúc đó, Tiền Tố đứng bên cạnh lẩm bẩm :

- Hai lão già này lạ lùng quá, cớ sao nhìn mình châm bẩm không thôi?

Còn đang càu nhàu thì hai con ngựa đó đã phi ngược trở về. Giang Thanh vội vàng nói cho ba người bạn đồng hành hay :

- Bọn ta nên cẩn thận. Người mới đến đây là một quái kiệt danh trấn giang hồ Đại Hoàng Phong Bạch Hồ.

Năm tiếng “Đại Hoàng Phong Bạch Hồ” vừa thoát ra khỏi cửa miệng của Giang Thanh, thì ba người kia thảy đều giật mình kinh

hãi, vì bởi uy danh của Bạch Hồ quả thật lừng lẫy, tánh tình lại hung bạo thiện ác khó lường.

Mọi người còn đang hồi hộp thì hai con tuấn mã đã trờ tới, Giang Thanh cung tay xá chào :

- Bạch lão tiền bối đã ba năm nay không hề gặp mặt, chắc tiền bối vẫn còn mạnh khỏe?

Lúc bấy giờ, người cỡi ngựa đi đầu đã dừng lại trước mặt bốn người chừng một trượng. Đó là một lão già ốm tong teo, đôi mắt hào quang lóng lánh, đích thị Bạch Hồ.

Người cùng đồng hành sau lưng Bạch Hồ lại là một lão già sắc mặt phương phi, da dẻ hồng hào, thân hình mập mạp.

Khi ấy trên gương mặt của Bạch Hồ nổi lên một vài nét lạ kỳ, vừa kinh sợ, vừa thèm thuồng nhìn vào mặt Giang Thanh không chớp.

Giang Thanh trong lòng rất bình tĩnh, chàng cất giọng nói :

- Bạch lão tiền bối! Chắc tiền bối còn chưa quên việc xảy ra ba năm về trước dưới Âm Dương Động, lệnh đệ là Dư Khai Minh thật ra bị...

Vừa nói đến đây, Bạch Hồ bỗng nhiên cất tiếng cười rũ rượi nói :

- Lão phu đã ngờ là ngươi, nhưng Chiến huynh lại cãi là không phải!

Bạch Hồ bỗng nhiên nói ra một câu nói lạ lùng lố bịch này làm cho cả bọn Giang Thanh thảy đều ngơ ngác.

Bạch Hồ cũng bắt rõ sắc diện ngơ ngác của bốn người nên cười :

- Thằng nhóc kia, ba năm về trước dưới Âm Dương Động lão phu suýt nữa hiểu lầm nhà ngươi, nhưng việc ấy chúng ta sẽ bàn sau...

Bạch Hồ nói đến đây liền thay đổi sắc mặt nói :

- Lão phu ban nãy thấy phía sau ngươi dáng vóc thật là quen thuộc, bèn đoán chắc chính ngươi là cái thằng mặt mũi xấu xí như ma lem hồi ba năm về trước, nhưng đến khi ngươi quay lại thì ta giật mình ngỡ rằng ta nhìn lộn người. Nếu ngươi không gọi ta trước thì ắt ta chẳng dám làm quen với ngươi. Ngươi tìm đâu ra chiếc mặt nạ bảnh trai như thế?

Nghe đến đây, Giang Thanh mới thở phào nhẹ nhõm :

“Thì ra mình đã thay hình đổi dạnh mà lão Bạch Hồ này chưa hay, nhưng nhãn lực của lão thật đáng sợ. Đã cách nhau ba năm trời mà lão còn nhớ vóc dáng của mình.”

Giang Thanh tươi cười trả lời :

- Tiểu bối nhờ hồng phúc té vào vòng lửa Luân Hồi, nên mới trở thành sắc diện ngày nay!

Câu này của Giang Thanh vừa nói ra, Bạch Hồ ngao ngán thở dài, thán phục sự kỳ diệu của tạo hóa. Bạch Hồ lại nói tiếp :

- Thằng nhỏ kia, ba năm về trước võ nghệ của ngươi cũng còn tầm thường, nhưng ba năm sau ngươi lừng lẫy giang hồ, như Thúc Cửu Sơn và Ngân Ngọc Bình cũng bại trong tay ngươi thật là kỳ lạ.

Giang Thanh vừa định nói vài câu khiêm nhường, thì lão già mập mạp ở phía sau đã thúc ngựa vọt tới vội vã hỏi :

- Bạch huynh! Đây có phải là người mới vang danh trong võ lâm Hỏa Vân Tà Giả Giang Thanh chăng?

Bốn tiếng "Hỏa Vân Tà Giả" làm cho Giang Thanh sững sờ ngơ ngác, đưa mắt nhìn lão già mập mạp mà không biết đầu đuôi câu chuyện làm sao?

Bạch Hồ cười lên rang rảng nói :

- Để lão phu giới thiệu...

Nói rồi ông chỉ về phía lão già mập mạp :

- Đây là ông bạn tâm giao của lão, người ta tặng cho biệt hiệu là Hồng Diện Di Đà Chiến Thiên Vũ.

Té ra lão Chiến Thiên Vũ này là một bực dị nhân có danh trong võ lâm. Vì vậy mà ai ai cũng đều biết tiếng.

Giang Thanh không ngờ Bạch Hồ lại có tình cảm đậm đà với lão già ma quái đó, vội vàng xuống ngựa cung tay xá chào Chiến Thiên Vũ.

Lão thấy thái độ Giang Thanh cung kính như thế rất lấy làm hài lòng, nên vũng vội vã rời yên đỡ Giang Thanh dậy cười :

- Giang tiểu hiệp đừng khách sáo như thế! Lệ lão tiền bối có một người học trò biết giữ khuôn phép như vầy thật là vạn hạnh!

Thật ra tiếng tăm của Chiến Thiên Vũ lẫy lừng như vậy, dầu có thọ một lễ của Giang Thanh cũng chẳng sao, nhưng lão ta khiêm

nhường như thế vì bởi có nguyên nhân khác.

Nguyên nhân đó là kể từ ngay Giang Thanh nhúng tay vào chốn giang hồ đến nay thì chỉ dùng vài ba thế võ mà thắng Song Phi Tiên Nữ một cách dễ dàng, và đồng thời hạ ba tay cao thủ của Kim Y bang. Tiếp theo đó làm cho Thúc Cửu Sơn khiếp vía, và đến người tiếng tăm như Ngân Ngọc Bình mà cũng phải chịu thảm bại. Vì vậy mà tiếng tăm của Giang Thanh đã bay khắp đó đây.

Bởi thế trong giới giang hồ đồng thanh tặng chàng biệt hiệu Hỏa Vân Tà Giả.

Tiếp theo đó Bạch Hồ mới giải tích nguyên lai bốn chữ Hỏa Vân Tà Giả cho Giang Thanh nghe. Nghe xong, Giang Thanh cười gượng mà nói :

- Thưa Bạch tiền bối, biệt hiệu Hỏa Vân Tà Giả tại hạ thật chẳng dám thọ lãnh!

Bạch Hồ chưa kịp trả lời, thì Chiến Thiên Vũ đã nói lớn :

- Giang tiểu hiệp! Bốn chữ “Hỏa Vân Tà Giả” do chỗ lai lịch của tiểu hiệp xuất thân là người nối chí cho Lệ lão tiền bối. Mà Lệ lão tiền bối có biệt hiệu là Tà Thần vì vậy họ mới xưng ngay tiểu hiệp đây là Tà Giả.

Nói đến đây, Chiến Thiên Vũ nghiêm sắc mặt, tiếp lời :

- Thú thật, Lệ lão tiền bối nổi danh là người nửa chánh nửa tà, nhưng lão đây rất lấy làm ngưỡng mộ.

Giang Thanh rất lấy làm cảm kích bởi lời nói đó. Vì từ ngày hạ sơn đến nay chưa từng nghe ai khen Tà Thần một câu nào cả.

Giang Thanh thành khẩn nói với Chiến Thiên Vũ :

- Chiến lão tiền bối có lòng tốt như vậy tiểu bối rất lấy làm cảm kích...

Bạch Hồ bỗng nhiên cười lớn hỏi :

- Giang... gì hả?

Lão ta gãi đầu rồi lại nói tiếp :

- Thôi thì cho phép chúng tôi gọi là Giang hiền đệ vậy!

Chiến Thiên Vũ nghe nói vỗ tay tán thành, còn Giang Thanh thì sượng sùng e lệ. Bạch Hồ lại nói tiếp :

- Hiền đệ, sao chẳng giới thiệu em dâu cho chúng tôi biết!

Sắc mặt Giang Thanh đã đỏ lại càng đỏ thêm, nhưng cũng giới thiệu Hạ Huệ cho mọi người biết.

Chiến Thiên Vũ sờ cằm mình cười ồ ồ :

- Cô nương đây đẹp thật, không biết ngày nào hai ta mới có dịp uống rượu đây?

Giang Thanh lại sượng sùng ném cho Hạ Huệ một cái nhìn dọ hỏi, nhưng Bạch Hồ bỗng nhiên vỗ đùi đánh đét, nói :

- Chiến huynh! Thôi chúng ta đừng vào thành nữa, hãy kéo nhau đến Tam Tín tập, ngu đệ còn vài việc muốn bàn với Giang hiền đệ!

Chiến Thiên Vũ gật đầu đồng ý.

Thế rồi cả bọn sáu người bay mình lên ngựa nhắm về hướng Tây trực chỉ.

Lúc ấy, gió lộng hoàng hôn bắt đầu trỗi dậy, bóng chiều bảng lảng buông khắp đó đây...

Xem tiếp hồi 15 Kim thoa truyền giản

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Kim Thoa Truyền Giản

Màn đêm buông xuống, một vầng trăng bạc nhô lên buông một màu vàng nhợt nhạt vào một xóm nghèo sơ xác.

Đó chính là Tam Tín tập.

Cuối xóm có một ngôi nhà tranh vách đất, trước cổng có treo một tấm bảng hiệu trên đó đề lờ mờ bốn chữ "Trương Gia Lữ Điếm", trước cửa tiệm có buộc bốn con tuấn mã.

Đó là đoàn người của Bạch Hồ vừa ghé chân nơi đây.

Tửu điếm nhỏ bé này chỉ bày có ba bốn cái bàn thô sơ mộc mạc, hai trong mấy chiếc bàn đó đã ghép lại và trên đó bày ra rượu thịt.

Giang Thanh, Hạ Huệ, Tiền Tố, Chúc Thạch, Bạch Hồ, Chiến Thiên Vũ vây quanh mâm rượu ăn uống ngon lành.

Ông chủ tiệm là một lão già lùn xịt, tuổi ngoại ngũ tuần, đang chạy tới chạy lui mời mọc săn đón. Dưới ánh nến bập bùng, Chiến Thiên Vũ ngồi trên ngôi cao nhất hớp một hớp rượu nói :

- Giang hiền đệ đừng khách sáo, hãy ăn uống no say!

Bạch Hồ nói :

- Thật khó mà được dịp Chiến tiền bối đãi chúng ta, vậy phải thẳng tay một bữa!

Chiến Thiên Vũ cả cười, nói :

- Lão Bạch! Tiền tài như mây bay trước ngõ. Hễ chết rồi thì phủi tay, ta đâu có tiếc...

Vừa nói vừa rót rượu ra mời mọc Giang Thanh và Bạch Hồ.

Bạch Hồ cười khẩy nói :

- Giang hiền đệ! Ban nãy vừa gặp lão phu thì có phải định động thủ hay chăng?

Giang Thanh sượng sùng, cười mà không ra lời.

Bạch Hồ lại nói :

- Việc đó không đáng trách, vì bởi ngày trước lão phu hiểu lầm mà thôi!

Câu nói của Bạch Hồ làm cho bọn Hạ Huệ, Tiền Tố và Chúc Thạch thảy đều ngơ ngẩn. Họ không biết giữa hai người này có điều chi xích mích với nhau.

Giang Thanh nốc cạn một ly rượu, rồi cười khà khà nói :

- Ba năm về trước, Bạch huynh không chờ cho tiểu đệ giải thích kỹ càng, hừm hừm muốn xáp chiến... Thật ra người giết lệnh đệ của Bạch huynh chính là một trong Kiềm Linh tam my, Cửu Kỳ.

Bạch Hồ gật đầu trả lời :

- Đúng thế! Hồi đó lão phu thấy sư đệ mình chết một cách thê thảm, khám xét tử thi thì dường như nó trúng phải hơi độc. Vì vậy

mà cũng nghi ngờ Kiềm Linh tam my, nhưng vì lúc ấy quá giận mà mất khôn, nên suýt nữa phải gây sự với Giang hiền đệ!

Giang Thanh cười :

- Tại hạ rất hiểu chỗ khó khăn của Bạch huynh, vì vậy mà vẫn có ý tìm Bạch huynh để giải thích... Ngày hôm ấy, tại hạ bị lão Hồ Đồng tống cho một chưởng lọt xuống vực sâu, may nhờ gặp Thần Hỏa Luân Hồi nên mới thay hình đổi dạng. Nếu nhược bằng chẳng có... câu chuyện của Bạch huynh chen vào đó thì tại hạ làm sao có được diễm phúc như ngày nay...

Bạch Hồ dòm thấy những người trên tiệc đều giương cặp mắt mơ hồ lắng nghe hai người nói chuyện.

Bắt sắc mặt, ông ta biết mọi người chưa hiểu đầu đuôi câu chuyện, nên Bạch Hồ liền kể sơ việc xảy ra ba năm về trước dưới Âm Dương Động, bên Tử Long bí huyệt cho mọi người nghe, đoạn ông ta cười ồ ồ :

- Nếu lão Hồ Đồng chẳng chưởng cho Giang hiền đệ một chưởng thì ngày nay Giang hiền đệ đâu có đẹp đẽ như thế này. Và lão phu không bao giờ nghi lão Hồ Đồng nhúng tay vào vụ đó!

Giang Thanh vội vàng hỏi :

- Lúc ấy tại sao Bạch huynh lại nghi ngờ Hồ Đồng?

Bạch Hồ mỉm cười đáp :

- Lão phu vì quá đau đớn nên mất cả trí sáng suốt, nhưng mà một chưởng bất ngờ của Hồ Đồng phóng ra đã làm cho lão phu bất đầu nghi ngờ. Bởi vì trên mình của Giang hiền đệ đang có mấy món

báu vật trong Tử Long bí huyệt, ai cũng đều muốn chiếm đoạt, cớ sao lão ta lại đánh Giang hiền đệ lọt xuống vực thẳm làm chi? Vậy thì trong việc này chắc có điều chi ẩn ý... Lão phu nghĩ kỹ thì mới vỡ lẽ ra rằng chắc có lẽ Giang hiền đệ biết một việc bí mật nào đó quan hệ đến thân danh của ông ta. Vì vậy lão muốn giết hiền đệ để ém miệng. Lão phu lại nghĩ rằng không biết việc đó là việc gì, nhưng nhớ đến lúc Giang hiền đệ mở miệng muốn nói chuyện với lão phu thì bị thọ cười, vì vậy mà lão kết luận rằng việc này ắt có dính líu với án mạng thê thảm của nhị đệ lão vì vậy mà Hồ Đồng mới bất thình lình hạ độc thủ...

Giang Thanh nghe đến đây trong lòng thầm nghĩ :

“Thật không ngờ Bạch Hồ lại suy lượng một cách tỉ mỉ chu đáo như thế?”

Giang Thanh nói :

- Không biết sau đó Bạch huynh xử trí như thế nào?

Bạch Hồ ngạo nghễ đáp :

- Hừ! Khi mà lão phu nghĩ vỡ lẽ ra liền tung mình rượt theo hắn.

Giang Thanh vội vàng hỏi :

- Rượt kịp không?

Bạch Hồ ha hả cười :

- Việc này phải cảm ơn Giang hiền đệ vì trước đó, tên Hồ Đồng đã trúng chưởng của hiền đệ nên hắn trốn đi không bao xa thì bị lão phu bắt kịp. Nhưng hắn cố chối cãi, vì vậy mà lão phu phải tốn rất

nhiều công lực mới kềm chế được hắn. Lão phu thẳng tay tra khảo, hắn mới cung khai tất cả...

Giang Thanh biết rõ rằng khi mà Bạch Hồ nắm được nguyên nhân tại sao đệ đệ lão chết rồi thì không bao giờ dễ dãi với kẻ thù, vì vậy nên Giang Thanh không hỏi tiếp.

Bạch Hồ đưa cao ly rượu nốc cạn một hơi, rồi lớn tiếng hỏi :

- Sau khi lão phu nghe hắn cung khai ra liền nộ khí xung thiên, tống cho hắn một chưởng đưa hắn về trời, đoạn đi giang hồ tứ xứ mà tìm gã Kiềm Linh tam my Châu Côn. Nhưng mà, trời cao đất rộng tìm mãi chẳng ra...

Giang Thanh thình lình vọt miệng :

- Cửu Kỳ thì đã chết trong Tử Long bí huyệt rồi!

Bạch Hồ gật đầu nói :

- Đúng thế! Việc này lão phu có nghe Hồ Đồng thuật lại!

Nói đến đây, Bạch Hồ lại nâng cao ly rượu cả cười :

- Giang hiền đệ, lão xin tặng hiền đệ ly rượu này để tạ tội với hiền đệ và cũng để cảm ơn hiền đệ đã giết gã Cửu Kỳ ở trong Tử Long bí huyệt cũng như đã thay lão phu mà báo mối thâm thù.

Giang Thanh nói vài câu khiêm nhường rồi nốc cạn ly rượu.

Chiến Thiên Vũ cười rang rảng, cất tiếng :

- Từ xưa đến nay, đã là anh hùng hảo hán thì sao không quen nhau? Vậy chúng ta đồng cạn một ly rượu này để chúc cho Bạch và

Giang hai hiền đệ đã hóa sự cựu thù ra tình bằng hữu.

Câu nói vừa dứt, mọi người đều vỗ tay tán thành, rồi nốc cạn sáu ly rượu.

Trong khi chén tạc chén thù, nửa say nửa tỉnh, Hạ Huệ nắm chéo áo Giang Thanh hỏi nhỏ :

- Giang huynh! Những hành vi hào hiệp lẫy lừng trong dĩ vãng tại sao chẳng nghe Giang huynh kể cho muội nghe?

Giang Thanh vội vàng nhìn vào đôi mắt của Hạ Huệ trả lời nho nhỏ :

- Huệ... những việc ấy thì dù sớm dù muộn cũng phải kể cho muội nghe tỉ mỉ.

Hạ Huệ tươi cười nắm chặt lấy bàn tay sắt thép của Giang Thanh. Chính vào lúc đó thì Tiền Tố oang oang cất giọng hỏi Bạch Hồ :

- Bạch tiền bối! Chắc tiền bối chưa hay chủ nhân của tôi đã đánh cho hai đứa Bạch Mã Hồng Lan một trận tơi bời!

Bạch Hồ và Chiến Thiên Vũ nghe nói thảy đều giật mình. Chiến Thiên Vũ vội hỏi :

- Giang hiền đệ, việc này có thật?

Giang Thanh khe khẽ gật đầu, đoạn kể sơ cuộc xô sát vừa qua cho hai người nghe.

Chiến Thiên Vũ nghe xong thở dài nói :

- Cặp vợ chồng Bạch Mã Hồng Lan tạo được danh tiếng trên giang hồ thật là không dễ, hai đứa này hành sự chính trực, duy chỉ có một điều tánh tình ngạo mạn, dưới mắt không ai, vì vậy mà chuốc oán rất nhiều...

Bạch Hồ nói tiếp :

- Bạch Mã Hồng Lan xuất thân trong cửa Côn Lôn, lại được người đứng đầu trong Côn Lôn Ngũ Phục La Hán là Minh Nguyệt đại sư yêu mến. Nay Giang hiền đệ hạ Tư Đồ Cung, tôi e Côn Lôn phái chẳng chịu bỏ qua...

Giang Thanh bình thản đáp :

- Đa tạ Chiến huynh và Bạch huynh chỉ dạy...

Nói đến đây, thình lình đổi giọng rằng :

- Không biết Côn Lôn phái ngoài Ngũ Phục La Hán ra còn nhân vật nào đáng sợ nữa?

Bạch Hồ vuốt mấy cọng râu lơ phơ, trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Côn Lôn phái trừ ba vị: Chưởng môn Minh Thiền đại sư, kế đó phải kể đến Ngũ Phục La Hán, Thanh Hoàng song tuyệt hai người có võ công hùng hậu nhất.

Thanh Hoàng song tuyệt là Triển Bình và Triệu Tam Kỵ. Kim Phát Hồng Lan tức là đệ tử cưng của Triệu Tam Kỵ đó...

Bạch Hồ vừa kể tới đây thì Tiền Tố lại cắt ngang :

- Thưa Bạch tiền bối, chẳng hay võ công của những người này so với Thúc Cửu Sơn như thế nào?

Bạch Hồ chưa kịp trả lời, Chiến Thiên Vũ đã nói :

- Nghe đồn rằng Chưởng môn của Côn Lôn phái Minh Thiền đại sư võ công cái thế, nhưng vì Phật học uyên thâm nên đối với việc danh lợi không màng. Vì vậy mà người giang hồ chưa hề thấy ông ta xuất trận một lần nào cả. Còn như Ngũ Phục La Hán Thanh Hoàng song tuyệt thì bất cứ võ công của một người nào cũng đều trội hơn Thúc Cửu Sơn cả...

Câu nói này vừa dứt thì Tiền Tố đã há hốc mồm lên nhìn chầm chầm vào Giang Thanh.

Phần Giang Thanh thì nổi lên một tiếng cười hào hùng, nói rằng :

- Tử sanh hữu mệnh! Phú quý tại thiên! Nhược bằng Côn Lôn phái mà làm khó dễ thì tại hạ đây cũng chỉ biết tận dụng bình sanh sở học... rồi việc xảy đến đâu cũng được.

Bạch Hồ vỗ tay khen :

- Giang hiền đệ thật không hổ là một người trai chí khí. Lão phu nhứt quyết sẽ tiếp một tay!

Chiến Thiên Vũ thì trầm ngâm thong thả :

- Bạch huynh nói như vậy thật làm cho lão phu đây khó xử!

Bạch Hồ thình lình trừng mắt lớn tiếng :

- Chiến huynh có điều chi khó xử?

Chiến Thiên Vũ gượng cười rằng :

- Ngũ Phục La Hán mặc dầu chẳng có qua lại với lão phu, nhưng mà một trong Thanh Hoàng song tuyệt là Thanh Y Khách Triển Bình thì lại là chỗ quen lớn với nhau. Theo ý kiến của lão phu thì chi bằng việc này do lão phu đứng ra thuyết hòa để tránh một cuộc tàn sát lẫn nhau vô ích...

Bạch Hồ nói :

- Nhược bằng Côn Lôn phái chẳng bằng lòng thì sao?

Chiến Thiên Vũ trả lời một cách cương quyết :

- Nhược bằng Côn Lôn phái chẳng nể tình lão phu, thì lão phu chỉ còn có cách tiếp tay với Giang hiền đệ vậy!

Bạch Hồ buông ra một chuỗi cười hể hả, vỗ vai Chiến Thiên Vũ nói rổn rảng :

- Chiến huynh quả thật hào khí lẫy lừng, ha ha... Mặc dầu Côn Lôn phái thanh thế to lớn, nhưng chưa chắc có thể đè bẹp nổi chúng ta...

Giang Thanh thấy Chiến Thiên Vũ với mình chẳng qua là bèo nước gặp nhau, nhưng lại bênh vực mình chu đáo như vậy, chàng lấy làm cảm kích. Còn tinh thần trượng nghĩa của Bạch Hồ lại làm cho Giang Thanh ghi xương tạc dạ.

Chàng cảm động, hai tay nâng cao ly rượu cả tiếng :

- Tại hạ xin ghi xương tạc dạ ân nghĩa của Bạch, Chiến nhị huynh...

Thế rồi, Bạch Hồ và Chiến Thiên Vũ cười lên ròn rã.

Ba người kê miệng vào ly.

Thình lình chính vào lúc ly rượu kề sát vào miệng Giang Thanh, thì chàng dừng phắt tay lại, sắc mặt phi thường trịnh trọng.

Bạch Hồ và Chiến Thiên Vũ thấy thái độ đó thảy đều giật mình nên tiếp theo đó cả hai người cũng đều nghiêm sắc mặt. Bọn Hạ Huệ thấy vậy biết có việc lạ xảy ra.

Trong chuỗi cười cuồng loạn của Bạch Hồ, lão đột nhiên đảo mình phi thân ra cửa, nhưng mà chính vào lúc thân hình của Bạch Hồ vừa nhỏm dậy thì một chiếc bóng xanh mờ đã cấp tốc bay nhanh ra hơn Bạch Hồ gấp bội.

Tiếng cười của Bạch Hồ càng lúc càng xa lần... xa lần rồi chìm hẳn trong bức màn đêm.

Chiến Thiên Vũ im lìm tĩnh tọa, sắc mặt lạnh lùng, ông ta trầm tĩnh nói với Hạ Huệ :

- Ban nãy lúc chúng ta uống rượu, thì bên ngoài có một kẻ rình xem... Hừ! Lão phu chưa từng gặp kẻ nào có can đảm làm một việc thầm lén bên cạnh chúng ta như vậy!

Đột nhiên Chiến Thiên Vũ mở bừng đôi mắt sáng nời quét qua một cái thật nhanh lên khung cửa sổ, nói tiếp :

- Xin Hạ cô nương hãy đề phòng cẩn thận, lão phu ra ngoài nghe ngóng một chút rồi lại trở về!

Tiếng “về” chưa dứt thì thân hình của Chiến Thiên Vũ đã bay vù ra ngoài mất dạng.

Tiền Tố bưng ly rượu lên nuốt ừng ực cho hết chỗ rượu thừa rồi ồ ề nói :

- Hạ cô nương, chúng ta tản mác ra, ngồi chung một chỗ bất tiện!

Hạ Huệ khe khẽ gật đầu rồi lập tức chia ra mỗi người đứng sát vào một góc nhà.

Lúc bấy giờ, lão chủ tiệm không hay biết đến việc lạ lùng vừa mới xảy ra.

Bên ngoài, trong bức màn đêm vô tận, Giang Thanh đang trổ Bách Lý Lưu Quang khinh công tuyệt kỹ của Tà Thần, bằng một tốc độ kinh hồn cấp tốc đuổi theo một chiếc bóng mờ đang lẩn trốn.

Khinh công của chiếc bóng đen đó thật là trác tuyệt, mỗi một bước vượt ra ngoài một trượng, tốc độ quả thật phi thường.

Giang Thanh khẽ lén theo sau, thân hình của chàng bắn đi vùn vụt như một vì sao băng giữa đêm trường tăm tối. Chiếc bóng đen phía trước mặt càng lúc càng gần.

Trên khuôn mặt của Giang Thanh nổI lên một nụ cười hể hả, chàng cắn răng gia tăng tốc độ.

Không mấy chốc, khoảng cách giữa hai người rút lại chỉ còn hơn một trượng. Bấy giờ, Giang Thanh đã nhìn tỏ rõ, thấy đó là một người đầu râu tóc bạc, thân thể gầy còm, nhưng mà lão ta còn chưa hay biết rằng phía sau lưng mình đang có một người đuổi theo chỉ còn cách trong gang tấc, chắc có lẽ lúc bấy giờ lão ta đang đắc ý môn khinh công của mình.

Giang Thanh mỉm cười, nói một câu thật nhã nhặn :

- Vị lão huynh phía trước đó đi một đoạn đường khá dài rồi mà còn chưa thấm mệt sao?

Lão già phía trước nghe nói giật mình đánh thót quay phắt đầu lại.

Đang đi với tốc độ kinh hồn mà ông ta bất thần đình bộ, công lực ấy quả thật phi phàm.

Giang Thanh mỉm cười, cũng bình thản dừng gót trước mặt ông ta cách chừng năm thước.

Dưới bóng nguyệt, Giang Thanh ngắm kỹ nét mặt của lão già gầy còm đó thấy hai chân mày rậm của ông ta nằm ngang trên khuôn mặt trông thật là uy vũ.

Nhưng mà dưới cặp chân mày uy vũ đó thì mắt mũi miệng mồm đều nằm sai lệch, nên diện mạo thật khó coi.

Giang Thanh chắp tay sau lưng, hỏi một cách ôn hòa mềm mỏng :

- Các hạ là ai, chẳng biết lén nghe câu chuyện chúng tôi có dụng ý gì?

Lão già nhìn chầm chầm vào mặt Giang Thanh, khe khẽ gật đầu nói :

- Diện mạo của ngươi thật là hơn Phan An tái thế, võ học lại cao thâm...

Giang Thanh thấy lão già bỗng nhiên thốt ra câu này, trong lòng kinh ngạc hỏi :

- Các hạ còn chưa trả lời câu hỏi của tại hạ?

Lão già vụt mở bừng đôi mắt cả tiếng :

- Nhà ngươi chắc có lẽ là Hỏa Vân Tà Giả Giang Thanh? Lão đây là Địch Trung, trên giang hồ tặng cho biệt hiệu Nhập Vân Thần Thương.

Giang Thanh nghe tiếng Địch Trung và Nhập Vân Thần Thương rất xa lạ đối với chàng, còn đang trầm ngâm suy nghĩ thì Địch Trung đã nói tiếp :

- Giang Thanh, danh tiếng của ngươi mặc dầu lừng lẫy nhưng mà kém lễ độ trên chỗ giang hồ... Ban nãy, ngươi nói chuyện sỗ sàng như thế, thiếu tư cách của con nhà võ...

Giang Thanh thật không ngờ Địch Trung dùng ba tấc lưỡi để lật chàng lên giọng kẻ cả mà dạy dỗ. Còn đang cứng họng thì trong bức màn đêm mờ ảo, Bạch Hồ thình lình xuất hiện và giọng nói của ông ta vang lên :

- Ủa! Té ra đây là Đại quản gia của Yên Hà sơn trang à!

Địch Trung nghe nói ngẩng đầu nhìn lại thấy Bạch Hồ đang nở một nụ cười khinh bạc lạnh lùng rằng :

- Địch quản gia! Chúng ta cách biệt đã lâu, Yên Hà sơn trang vẫn yên lành chứ?

Địch Trung thấy Bạch Hồ vừa xuất đầu lộ diện thì đã nói móc mình, bất giác tái xanh sắc mặt nạt rằng :

- Bạch Hồ, chuyện này không quan hệ đến ngươi, nên biết rằng Toàn trang chủ không phải là hạng người dễ dàng cho ngươi nói xiêng nói xỏ!

Địch Trung đây vốn là một tay kiệt liệt trong võ lâm, nhưng mấy năm về trước gia cảnh sa sút vừa nghèo vừa bệnh, nhờ Tịnh Thiên Chỉ là Toàn Lập giúp đỡ tiền nong chạy thang chạy thuốc. Cám ơn sâu đó mà Địch Trung vào giúp việc trong Yên Hà sơn trang giữ chức Quản Gia.

Toàn Lập rất xem trọng lão, vì vậy mà Địch Trung chẳng có ý muốn rời đi nơi khác.

Bạch Hồ lại nói tiếp :

- Địch quản gia! Chúng ta vốn không thù không oán, nhưng chẳng hiểu tại sao Quản Gia lại rình rập nghe ngóng công việc của chúng tôi?

Địch Trung bị Bạch Hồ hỏi dồn, tức tối, thình lình hét lên một tiếng tung ra song chưởng.

Bạch Hồ ha hả cả cười, nói :

- Thật là giận quá mất khôn!

Vừa nói Bạch Hồ vừa muốn so tay với Địch Trung.

Chính vào lúc đó, thì giữa khoảng không thình lình đưa lại một tràng cười làm cho mọi người phải đinh tai nhức óc. Tiếp theo chuỗi cười đó là một luồng cương khí phi thường mạnh bạo từ bên cạnh thình lình trào ra cản song chưởng của Địch Trung lại.

Sau một tiếng “bùng” kinh khiếp vang ra, Địch Trung loạng choạng lùi lại năm bước, mà con người mới đến cũng lộn mèo một vòng tuyệt đẹp giữa không trung, rồi là đà rơi xuống đất.

Địch Trung hơi giận tràn hông, ngẩng đầu lên nhìn, thấy bên cạnh Bạch Hồ đã đứng thêm một người mập mạp sắc diện hồng hào tươi tốt.

Người đó không ai xa lạ, đích thị Chiến Thiên Vũ.

Chiến Thiên Vũ danh vang cái thế, người trong võ lâm như Địch Trung làm sao không biết.

Địch Trung cảm thấy máu huyết trong thân hình của mình tuần hoàn không còn đều đặn như xưa. Trước mắt nổi lên vô số đom đóm, biết rằng khi so một chưởng với Chiến Thiên Vũ thì đã thọ nội thương.

Chính vào lúc đó, Chiến Thiên Vũ trờ tới hét :

- Lão phu ngờ là ai, té ra là Địch Trung!

Nói đến đây, lão bèn nghiêm sắc mặt tiếp :

- Lão phu và Địch huynh vốn chẳng ân thù, mà đêm hôm khuya khoắt, Địch huynh lại nghe lén chuyện riêng của chúng tôi, thật là không phải người có hảo ý!

Địch Trung lúc bấy giờ đã nằm vào tình trạng bị bao vây, trong lòng của lão thoáng hiện lên một ý niệm, vội tằng hắng lấy giọng :

- Tại hạ thật không ngờ Chiến huynh cũng có mặt nơi đây... Hừ! Việc làm của tại hạ đêm nay chỉ là tuân theo ý của thượng lệnh mà

thôi, đến đây để đưa thơ đó!

Chiến Thiên Vũ nghĩ nghe nói khẽ giật mình, nghi ngờ :

- Toàn đại hiệp và lão phu đây và Bạch Hồ vốn không quen biết, chẳng hay Địch huynh đưa thơ cho ai?

Địch Trung có vẻ sượng sùng chỉ vào Giang Thanh lúc bấy giờ đang chắp tay sau lưng, nói :

- Toàn đại hiệp muốn trao thơ để mời người này!

Giang Thanh khẽ dựng đôi chân mày gượng cười nói:

- Tại hạ có lời hẹn với Yên Hà sơn trang, ngày hẹn là ngày mai! Không ngờ Yên Hà sơn trang lại trịnh trọng như thế, nhờ Địch quản gia đến đây mời thêm một lần nữa...

Chiến Thiên Vũ đưa mắt nhìn Bạch Hồ, rồi quay đầu lại nói :

- Địch huynh, nếu vậy thì lão phu cũng tạm thời bỏ qua, nhưng mà Địch huynh là người giang hồ già dặn, từ đây về sau muốn làm việc gì cũng nên quang minh chánh đại đừng trốn chui trốn nhủi như thế...

Chiến Thiên Vũ nói rồi đưa tay ngoắc Bạch Hồ và Giang Thanh. Cả ba người đồng trở về.

Địch Trung bị Chiến Thiên Vũ sỉ nhục một trận, trong lòng hổ thẹn vô cùng đứng thừ người ra giây lát rồi mới tức tối dậm chân quay mình đi thẳng.

Giang Thanh, Chiến Thiên Vũ và Bạch Hồ vừa trở về quán rượu, thì Tiền Tố đã lớn tiếng nói :

- Công tử ơi! Bọn Yên Hà sơn trang thật là quỷ quyệt...

Giang Thanh giật mình.

Chính vào lúc ấy Hạ Huệ từ cửa sau lách mình bước ra nói nhỏ với Giang Thanh :

- Giang huynh, ban nãy ra đi chẳng bao lâu thì bên ngoài bỗng nổi lên một tiếng cười quái lạ. Tiếp theo đó là một chiếc thoi vàng thình lình bay xuyên qua cửa sổ ghim chặt vào mặt bàn...

Giang Thanh vội vàng quay lại nhìn lên bàn, thì quả nhiên trên đó đang cắm chênh chếch một chiếc thoi dài chừng một thước, màu vàng lóng lánh sáng ngời.

Chiến Thiên Vũ bước tới nhổ chiếc thoi lên, rồi kêu lên một tiếng thất thanh :

- Trời! Đây là ám khí của Cửu Thoa Tuyệt Mệnh Phùng Hùng!

Sáu chữ “Cửu Hoa Tuyệt Mệnh Phùng Hùng” vừa thốt ra thì Bạch Hồ kinh hoàng thất sắc. Lão cau mày gằn giọng :

- Chiến huynh nhìn chắc chắn không?

Chiến Thiên Vũ trầm ngâm mà chẳng trả lời, thong thả rút một tờ giấy cuốn tròn nhét sau đuôi chiếc thoi.

Lão không mở giấy ra xem mà trao sang tay Giang Thanh.

Giang Thanh đó lấy mở ra, đó là một tờ giấy rộng chừng ba tấc, trên đó đề một dòng chữ rắn rỏi :

“Đúng ngọ ngày mai, ta chờ mi tại Yên Hà sơn trang”.

Toàn Lập Trên bức thơ đó không có đề tên của Giang Thanh, rõ ràng là một cử chỉ vô cùng khinh bạc.

Giang Thanh chỉ mỉm cười, trong lúc Bạch Hồ hò hét:

- Mẹ Kiếp! Thật không ngờ tên Địch Trung lại dám thi cái kế liên hoàn này với chúng ta. Dùng phép điệu hổ ly sơn để cho mọi người khác ném đá đưa thơ!

Chiến Thiên Vũ khoát tay ngăn lại trầm ngâm suy nghĩ thong thả nói :

- Thật ra thì Cửu Thoa Tuyệt Mệnh Phùng Hùng này công lực của gã chẳng kém gì chúng ta. Theo tôi nghĩ thì đây chính là một đòn tâm lý để dằn mặt bọn ta mà thôi...

Bạch Hồ cũng còn giận dữ nói :

- Gã Phùng Hùng này võ nghệ cao cường mà lại đi làm điều ám muội!

Chiến Thiên Vũ lắc đầu nói với Giang Thanh rằng :

- Giang hiền đệ chắc đã kết oán rất sâu với Yên Hà sơn trang, bằng không thì họ chẳng trịnh trọng như vầy.

Giang Thanh mỉm cười đoạn kể sơ qua việc xung đột với Song Phi Tiên Nữ trong thành Hội Trạch cho Bạch Hồ và Chiến Thiên Vũ nghe.

Nghe xong, Chiến Thiên Vũ thở dài :

- Mấy tháng gần đây, Giang hiền đệ gieo thù kết oán với rất nhiều nhân vật tiếng tăm trong võ lâm... mà Yên Hà sơn trang lại là nơi hổ

huyệt long đàm. Uy danh của nơi này thật không kém sút Côn Lôn phái.

Chiến Thiên Vũ vừa nói đến đây, thì Bạch Hồ đã nổi giận quát :

- Chiến huynh đừng dài dòng nữa, bất cứ đối phương lợi hại thế nào thì chúng ta cũng phải chung lưng gánh vác.

Bình sanh Chiến Thiên Vũ làm việc gì cũng đều thận trọng. Ông ta cau mày đi bách bộ quanh phòng.

Còn Bạch Hồ thì cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, rất lâu ông mới cả quyết đứng dậy bước tới trước mặt Giang Thanh lớn tiếng nói :

- Giang hiền đệ có bằng lòng kết làm huynh đệ với lão phu chăng?

Giang Thanh giật mình nghiêm sắc mặt nói :

- Tiểu đệ thật không xứng đáng...

Bạch Hồ nổi lên một chuỗi cười hào hiệp, cất tiếng nói :

- Sao không xứng đáng? Hỏa Vân Tà Giả mà chịu kết làm huynh đệ với lão phu thì thật là vinh hạnh cho lão phu lắm đó!

Nói đến đây, ông ta bưng ly rượu lên rồi hé miệng cắn một cái thật mạnh vào ngón tay giữa của mình, lập tức có một tia máu đào bắn vọt ra rơi vào trong ly rượu.

Trong lòng Giang Thanh rất lấy làm cảm kích. Đây là lần đầu tiên trong đời chàng kết huynh đệ với người khác họ, mà người này lại tiếng tăm lừng lẫy Đại Hoàng Phong Bạch Hồ.

Vì vậy, chàng cũng ném cho Bạch Hồ một cái nhìn cảm mến rồi bắt chước ông ta cắt huyết. Thế rồi hai người quỳ xuống khấn nguyện với Phật Trời kết làm huynh đệ.

Bạch Hồ vừa muốn mở miệng khẩn nguyền thì thình lình từ phía bên trên bắn tới vài giọt máu tươi rơi rất chính xác vào ly rượu, kế đó là một người có thân hình mập mạp phi thân bay tới quỳ xuống bên cạnh Bạch Hồ.

Giang Thanh quay đầu nhìn lại thì thấy người đó chính là Chiến Thiên Vũ, Bạch Hồ cười cởi mở nói :

- Chiến huynh, ta cứ ngỡ Chiến huynh sợ uy thế của Yên Hà sơn trang nên không đếm xỉa đến việc này!

Chiến Thiên Vũ cười :

- Chẳng qua lão đây hành sự thận trọng một chút mà thôi!

Lúc bấy giờ, bên cạnh ba người bỗng nổi lên một câu nói vừa thẹn thùa vừa ngượng ngập, vừa sợ sệt e dè rằng :

- Giang huynh, tại hạ biết tại hạ không xứng đáng, nhưng mà tại hạ cũng...

Giang Thanh quay đầu nhìn lại thì đó là Chúc Thạch. Giang Thanh vội vàng đứng dậy lôi Chúc Thạch quỳ cạnh mình nói :

- Xin Chúc huynh tha cho tội sơ sót!

Bạch Hồ lớn tiếng rằng :

- Chúc lão đệ, lão phu thật là hoan nghinh tấm lòng thành của lão đệ!

Chúc Thạch lấy làm cảm kích cũng cắn ngón tay của mình để lấy máu ăn thề.

Trong lúc đó, thì Bạch Hồ cất tiếng đồng sang sảng :

- Xin Trời Phật chứng chiếu cho chúng tôi :

Chiến Thiên Vũ, Bạch Hồ, Giang Thanh và Chúc Thạch nguyện kết làm huynh đệ. Kể từ đây về sau có vinh cùng hưởng có nhục cùng chia. Tâm đồng nhứt trí, nếu có ai ăn ở hai lòng, xin trời chu đất diệt.

Nói rồi, cả bốn người nhất tề làm lễ, mỗi người uống một chút rượu trong ly.

Sau khi lễ tất, bốn người trình bày tuổi tác của mình.

Chiến Thiên Vũ lớn tuổi nhứt nên làm đại ca, Bạch Hồ kế đó giữ vai nhị ca, còn Chúc Thạch thì lớn hơn Giang Thanh ba tháng nên làm lão tam, còn Giang Thanh nở một nụ cười sảng khoái nói :

- Vậy đệ là tứ đệ!

Nói dứt lời cả bốn người đồng cười xòa.

Trận cười vừa dứt, Bạch Hồ nghiêm sắc mặt nói :

- Từ ngày nay trở đi, bốn người chúng ta phải đồng tâm nhứt trí, bốn người như một!

Bốn người lại ngửa cổ cả cười, trong tiếng cười hào hùng vang vang đồng vọng.

Giang Thanh khe khẽ bước sang bên cạnh thò tay ra nắm lấy bàn tay mềm mại của Hạ Huệ.

Hai người cùng trao đổi với nhau một nụ cười tươi thắm...

Xem tiếp hồi 16 Lăng Ba Độ Thủy

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Lăng Ba Độ Thủy

Cảnh trí nơi đây thật là đẹp đẽ, bón bề núi non bao bọc, một màu xanh rờn trông thật vô cùng ngoạn mục.

Trước mắt là một vùng trời nước bao la, sóng gợn lăn tăn như muôn nghìn con rắn vàng bò trên mặt nước.

Bao bọc chng quanh cái hồ mênh mông bát ngát này là từng dãy thông già cao vút.

Lúc bấy giờ, sắc thông đỏ ối đang lả lướt trong ngọn gió lộng hoàng hôn. Vài ba chiếc lá vàng lìa cành rơi lác đác. Cảnh tượng thật như tranh vẽ.

Đây chính là hồ Đan Dương.

Bên hồ, lúc bấy giờ đang có một đoàn người đứng trông ngóng. Đó là đoàn người của Giang Thanh.

Giang Thanh bấy giờ mặc một chiếc áo màu xanh, đúng ngang nhiên bên bờ hồ. Chàng đưa mắt ngắm nhìn những ngọn sóng lăn tăn mà bất giác mơ màng cảm khái.

Chiến Thiên Vũ bỗng cất giọng nói :

- Thật là lạ! Bọn Phi Sách Chuyên Trư đã thám thính biết chỗ ở của tứ đệ, đồng thời phái người ném đá đưa thơ, lẽ tất nhiên phải

chuẩn bị thuyền bè để đón tiếp mới phải.

Giang Thanh quay lại hỏi :

- Đại ca! Yên Hà sơn trang nằm trong hồ này sao?

Chiến Thiên Vũ khe khẽ gật đầu, trả lời :

- Đúng thế! Hiền đệ không thấy trên làn nước giữa hồ có một vệt lờ mờ hay sao?

Giang Thanh ngẩng đầu trông thẳng về phía trước quả thật có một vệt hiện lên như một hòn đảo, chàng hỏi :

- Phải nơi ấy là Yên Hà sơn trang?

Chiến Vũ vừa dợm trả lời, thình lình bên tai vẳng lại có tiếng chèo khuấy nước nghe bì bõm, lão ta liền trợn mắt nhìn quanh quẩn bốn bề.

Quả nhiên thấy có một chiếc thuyền hình dáng quái lạ sơn màu đen, từ trong một bụi rậm um tùm len lỏi bơi ra.

Chiếc thuyền quái lạ này đầu đuôi đều nhọn hoắt, thân thuyền lại nhỏ hẹp, trên thuyền không có cột buồm, từ xa nhìn xem tương tự như một con cá kỳ lạ. Trên be thuyền có gắn một miếng đồng hình lục tỏa ra màu vàng lóng lánh.

Trên miếng đồng có khắc chín chiếc vòng liên kết vào nhau. Trên chiến chiếc vòng đó lại khảm một con rồng đang giương nanh múa vuốt, trông thật là ghê rợn.

Vừa thấy chiếc thuyền đó, Chiến thiên Vũ hậm hực :

- Tứ đệ, đây chính là Song Phi người mà ngày xưa danh tiếng vang dậy như cồn, đứng ngang hàng với Lệ lão tiền bối. Cửu Sách Phi Long Toàn trang chủ. Chiếc thuyền này gọi là Hắc Giao thuyền của bọn chúng.

Giang Thanh chỉ vào miếng phù hiệu gắn trên be thuyền hỏi :

- Chín chiếc vòng kia và con rồng nọ có ý nghĩa gì?

Chiến Thiên Vũ đáp rõ từng tiếng một :

- Miếng phù hiệu này tức là Sách Long Bài, dấu hiệu riêng của Song Phi. Ngày xưa ai thấy dấu hiệu này thẩy đều vỡ mật mà trốn tránh. Ngày nay, lão Toàn Lập thừa kế sự nghiệp tổ tiên, dùng miếng lệnh bài này...

Đột nhiên Bạch Hồ cắt ngang câu chuyện :

- Yên Hà sơn trang thật là kiểu cách, mai phục một chiếc thuyền con nơi đây mà chẳng xuất đầu lộ diện...

Chiến Thiên Vũ quắc mắt ra dấu bảo đừng nói chuyện, vì lúc bây giờ mui thuyền thình lình mở hoác ra.

Trong chớp mắt có một chiếc bóng trắng từ trong khoang thuyền bay vù ra như một con chim ưng chớp cánh tung trời mang theo một chuỗi cười ròn rã. Chiếc bóng trắng ấy sà xuống bên bờ hồ.

Lúc bấy giờ, chiếc thuyền còn cách bờ những bảy tám trượng.

Đoàn người của Giang Thanh thảy đều giật mình kinh hãi, nhìn chầm chầm vào người có công lực phi phàm đó.

Chiến Thiên Vũ ngắm nghía người ấy giây lâu, thình lình mặt mày biến sắc nói nhỏ :

- Trời, Cửu Thoa Tuyệt Mệnh!

Tiếng hô của Chiến Thiên Vũ vừa dứt thì một lão già áo trắng thân thể gầy gò đã xuất hiện trước mắt của Giang Thanh.

Bạch Hồ ha hả cả cười nói :

- Phùng huynh! Đã lâu không gặp mặt, Phùng huynh vẫn mạnh khỏe như xưa?

Lão già này chính là Cửu Thoa Tuyệt Mệnh Phùng Hùng. Lão già này tuổi ngoại thất tuần, công lực cao siêu, tánh tình lại độc ác.

Phùng Hùng buông ra một tiếng cười nham hiểm nói:

- Không ngờ Chiến Thiên Vũ và Bạch Hồ ngày hôm nay lại trở thành một tên tùy thuộc của thằng nhóc họ Giang này?

Chiến Thiên Vũ vốn người điềm đạm, nghe câu nói móc mà chẳng nổi giận, nhưng Bạch Hồ thì nộ khí xung thiên nạt :

- Phùng Hùng! Mi nên biết lão phu trọng mi tuổi tác lớn chứ chẳng phải sợ sệt mi, chớ khá buông lờ vô lễ!

Phùng Hùng cười khẩy đáp :

- Bạch Hồ mi đừng cứng miệng, liệu hồn đấy nhé!

Bạch Hồ hét lên một tiếng vừa dợm xuất thủ thì Chiến Thiên Vũ đã biết Phùng Hùng võ thuật cao thâm, thủ đoạn cay độc, Bạch Hồ không phải là đối thủ của Phùng Hùng, vả lại chưa đặt chân đến Yên

Hà sơn trang nên cũng không muốn sanh sự làm gì, nên vội vàng ngăn lại.

Phùng Hùng ha hả cả cười nói :

- Nếu không có lời đặn của Toàn trang chủ thì ta sẽ cho mi đổ máu nơi đây!

Bạch Hồ vừa định trả lời, thì Giang Thanh nãy giờ đứng im lìm, bây giờ mới rề lần tới. Chàng liếc mắt nhìn Phùng Hùng, cười hậm hực :

- Vị này có phải là Phùng Hùng lão anh hùng đã đầu thoa truyền giản trong đêm vừa qua hay chăng? Hừ! Lão hãy coi chừng xem Bạch Hồ đổ máu hay là lão đổ máu?

Giang Thanh thốt ra câu nói này cốt để xoa dịu Bạch Hồ, nhưng Phùng Hùng mặt mày biến sắc, trong lòng cả giận nhưng lão cũng hết sức dằn cơn thịnh nộ, rề lần tới trước mặt Giang Thanh nở một nụ cười sâu độc :

- Ta thật muốn so vài chiêu với người nối nghiệp của Tà Thần!

Câu nói chưa dứt thì thân hình của lão đã bay vù tới tấn công Giang Thanh bằng một loạt mười chưởng liên hoàn.

Giang Thanh nạt lên một tiếng không tránh không né, thân hình của chàng thình lình quay tròn trôn ốc, bóng chưởng bay ra lả tả. Trong lúc đó thì hai bàn chân của chàng liên tiếp đáp vào hạ bộ của Phùng Hùng, uy hiếp mười hai trọng huyệt.

Đó chính là chiêu Phật Quan Sơn Hiện hòa lẫn với nửa chiêu Ba Trình Vạn Điểm của Thất Hoàn Trảm.

Bóng hình của Giang Thanh vừa trỗi dậy thì cương khí tỏa ra bốn phía vì vèo. Phùng Hùng tức khắc bị chiêu chưởng kỳ quái cao thâm đó đánh bật trở ra.

Giang Thanh cả cười, tiếp theo đó tung ra chiêu Kim Đỉnh Phật Đăng của Như Lai thần chưởng, hỗn hợp với chiêu Dịch Dõng Như Sơn của Thất Hoàn Trảm.

Lúc bấy giờ cương khí càng thêm mãnh liệt, kèm theo trong tiếng hú kinh hồn của Giang Thanh, chưởng tuôn ra tới tấp tấn công rào rạt Cửu Thoa Tuyệt Mệnh Phùng Hùng.

Phùng Hùng thấy vậy tâm can rúng động, biết rằng công lực của mình không tài nào chọi lại nổi thế võ lạ lùng kia, nên lão thét lên một tiếng, thân hình của lão bằng một phương pháp kỳ diệu lẩn trốn sang cánh hữu của Giang Thanh.

Trong khi trốn chạy, lão không quên trả đũa lại bằng một loạt bốn chưởng liên hoàn. Lối ứng biến thần tốc của Phùng Hùng làm cho những người lược trận thảy đều kinh hoàng thất sắc.

Nhưng mà Giang Thanh lại thầm khinh bỉ, hai tay chấp lại đẩy ra thế Phật Vấn Ca La.

Một luồng cương khí mãnh liệt, thao thao bất tận như sóng dậy ba đào tiềm tàng mãnh lực phi thường đánh ập vào đầu của Phùng Hùng.

Phùng Hùng đột nhiên cảm thấy mình gần như nghẹt thở, biết rằng đối phương đang sử dụng chưởng pháp vang danh thiên hạ Như Lai thần chưởng, nhưng trong lòng bán tính bán nghi, ngày hôm nay được nếm mùi mới lấy làm kinh sợ.

Biết kinh sợ, muốn tránh né thì đã trễ rồi, nhưng Phùng Hùng là một tay cao thủ, trong lúc mành chỉ treo chuông tâm thần vẫn bình tĩnh, chộp lấy một cơ hội nhỏ nhen sơ hở mà lẩn thoát ra ngoài, cùng trong một lúc dùng song chưởng tống ngược trở về để bảo vệ hậu tâm với chiêu Đoạn Bia chưởng, một tuyệt kỹ của lão ta.

Bạch Hồ nạt :

- Hiền đệ coi chừng Đoạn Bia chưởng!

Giang Thanh thình lình cảm thấy một luồng cương khí thổi nghịch trở về, chàng vội vàng chuyển hết sức bình sanh dồn hết nội lực vào chiêu Phật Vấn Ca La, làm cho Đoạn Bia chưởng của Phùng Hùng như một ngọn đèn con trước gió.

Hai luồng chưởng lực vừa gặp nhau là tắt phụt.

Thân hình gầy như que củi của Phùng Hùng bị luồng chưởng phong của Giang Thanh đưa ra ngoài hơn hai trượng. Nhưng mà có một việc kỳ lạ xuất hiện, vì Cửu Thoa Tuyệt Mệnh Phùng Hùng không rũ người ra thọ thương như mọi người tưởng tượng, mà thân hình lão ta đã lướt đảo nhẹ nhàng một vòng rồi sa xuống đất.

Giang Thanh thấy vậy trong lòng kinh ngạc, không biết tại sao đối phương đã giữ vẹn toàn dưới làn chưởng phong ác liệt của mình.

Trong lúc đó, thì Chiến Thiên Vũ trong lòng rúng động nghĩ thầm :

“Công lực của Giang Thanh thật khó mà kiếm cho được người xứng tay đối thủ. Nhưng mà thiếu kinh nghiệm thực tế, vì ban nãy lão Phùng Hùng tống ra phía sau một chưởng dường như để dùng sức đánh lại Giang Thanh, chớ kỳ thực lão ta chỉ mượn đó làm điểm

tựa để cho thân hình của mình bay bổng ra ngoài vòng chiến một cách an toàn...”

Sự ước đoán của Chiến Thiên Vũ hoàn toàn đúng.

Thì ra Cửu Thoa Tuyệt Mệnh Phùng Hùng ban nãy tống ra phía sau một chưởng, mượn đó làm điểm tựa để thoát thân, dầu vậy cũng bị thọ thương.

Giang Thanh nhìn vào mặt Phùng Hùng vừa dợm nói chuyện, lão ta đã nở một nụ cười cay đắng, đột nhiên thò tay ra bắt một huyết kỳ lạ, đoạn từ từ giơ cao hai tay lên...

Chiến Thiên Vũ thấy vậy hô to :

- Hiền đệ coi chừng lão già họ Phùng sắp trổ tuyệt kỹ đó...!

Giang Thanh vừa giật mình, thì Phùng Hùng đã nổi lên một chuỗi cười cuồng loạn. Chuỗi cười vừa cất lên thì hào quang bay ra tua tủa, một chiếc Kim Thoa đã bay kề sát mặt Giang Thanh.

Giang Thanh không ngờ thủ đoạn của Phùng Hùng lại nhanh nhẹn như thế, muốn rút lui đã không kịp.

Chính trong lúc chỉ mành treo chuông đó thì thấy thân hình mảnh khảnh của Giang Thanh như một con cá phi mạnh lên khỏi mặt nước để cho chiếc Kim Thoa oáng ánh bay lòn qua nách chàng, cắm phập vào một thân cây.

Thân pháp kỳ diệu này chính là tuyệt kỹ của Tà Thần, Như Ý Tam Ảo.

Cửu Thoa Tuyệt Mệnh Phùng Hùng nghĩ thầm :

“Suốt một đời mình chưa hề ném sai đích, chiêu Quan Thiểm Mệnh Tuyệt này ta vừa thi thố ra đây, thật không có người nào trốn thoát.”

Phùng Hùng đờ người ra như khúc gỗ, mãi cho đến khi thân hình của Giang Thanh sà xuống mặt đất, ông ta mới giật mình tỉnh ngộ. Lão thò tay ra vuốt lấy những giọt mồ hôi trên trán, vừa định rút thêm Kim Thoa để tấn công, thì dưới chiếc Hắc Giao Thuyền đã nhảy vọt lên thêm một bóng người, thân pháp cực kỳ huyền diệu.

Chân vừa chấm đất, người ấy thét to :

- Phùng huynh hãy ngừng tay lại, Toàn trang chủ chỉ ra lệnh mình đón rước những người này mà thôi!

Tiếng của người này sang sảng nghe hơi cũng biết công lực không dưới Phùng Hùng.

Đoàn người của Giang Thanh giật mình nhìn kỹ thì đó cũng là một lão già, tuổi ngoại thất tuần, thân thể gầy mà cao lêu nghêu, dưới cằm có để ba chòm râu đen lánh.

Người này vừa xuất hiện, thì Chiến Thiên Vũ và Bạch Hồ thảy đều giật mình thầm nghĩ :

“Hôm nay thật là lạ, tại sao lão Phó Tuyền này cũng có mặt nơi đây?”

Phó Tuyền bước tới xá chào Giang Thanh nói :

- Lão vâng lệnh Trang chủ kính mời Giang thiếu hiệp!

Giang Thanh vội vàng trả lễ. Thái độ hòa nhã của Phó Tuyền làm cho bầu không khí êm dịu trở lại. Thế rồi mọi người lục tục nhảy xuống thuyền.

Người nhảy xuống thuyền đầu tiên là Cửu Thoa Tuyệt Mệnh Phùng Hùng, nhưng lão ta chẳng chịu bơi thuyền vào bờ.

Chiến Thiên Vũ biết rằng bọn này muốn làm khó để thử công lực của mấy người, bèn thầm nghĩ:

“Mình và Giang Thanh có thể xuống thuyền một cách dễ dàng, nhưng còn Bạch Hồ và Hạ Huệ, Chúc Thạch và Tiền Tố thật khó mà phi hành xuống đó”.

Chiến Thiên Vũ cố ý cất lên một tiếng cười ha hả nói với Phó Tuyền :

- Phó huynh võ học cao thâm, có thuật Lăng Không Tri Độ, còn bọn chúng tôi thật còn non...

Phó Tuyền không ngờ bị Chiến Thiên Vũ nói trúng tim đen của mình, nên lộ vẻ sượng sùng nói :

- Thôi để lão phu chống thuyền vào bờ...

Phó Tuyền vừa nói đến đây, thì bỗng nhiên Bạch Hồ buông ra một tiếng cười nhạt, nói nhỏ với Giang Thanh vài câu. Giang Thanh buông tiếng cả cười :

- Chúng tôi đa tạ Phó lão tiền bối có lòng tốt, nhưng mà chúng tôi muốn thử xem công lực của mình có thể vượt nổi bảy trượng này chăng...

Câu nói chưa dứt thì Giang Thanh thò tra ra ém vào hậu tâm của Bạch Hồ, một luồng nội lực trào ra liên miên bất tận truyền vào cơ thể Bạch Hồ.

Bạch Hồ liếc mắt ra dấu cho Chúc Thạch. Chúc Thạch vội xá chào Phó Tuyền và nói :

- Phó tiền bối, xin cáo lỗi tại hạ xuống thuyền trước!

Phó Tuyền nửa tin nửa ngờ, thì thân hình của Chúc Thạch bỗng nhảy vọt lên cao ba thước. Phó Tuyền lấy làm lạ nghĩ thầm :

“Thằng nhỏ này làm điều chi quái lạ, nhảy vọt lên cao ba thước rồi làm sao vượt qua một chiều dài bảy trượng cho được?”

Còn đang nghi hoặc thì đột nhiên Bạch Hồ nạt lên một tiếng, vươn hai bàn tay ra chõi một cái thật mạnh vào hai bàn chân của Chúc Thạch.

Thế rồi, cái thân hình vạm vỡ của Chúc Thạch bắn vọt ra ngoài xa hơn năm trượng như một ánh sao rơi, và Chúc Thạch khẽ dang hai tay ra để cho thân hình mình là đà rơi xuống mũi thuyền.

Phó Tuyền giật mình mắng thầm trong bụng :

- Giỏi thật!

Tiền Tố cũng bắt chước Chúc Thạch dùng thế đó để nhờ Bạch Hồ đưa mình xuống thuyền.

Thực ra, sở dĩ mà Chúc Thạch và Tiền Tố có thể phi thân xuống thuyền đều nhờ nội lực của Giang Thanh cộng với nội lực của Bạch Hồ ngầm giúp.

Sau khi đó, Bạch Hồ liếc mắt ra dấu với Giang Thanh nói nhỏ :

- Hiền đệ, bây giờ tới phiên hiền đệ ra tay rồi đó!

Đoạn quay lại nói với Phó Tuyền :

- Phó huynh, tiểu đệ xin đi trước một bước!

Tiếng "bước" vừa thoát ra cửa miệng, thì thân hình của Bạch Hồ bất chợt quay phắt lại và một luồng kình lực ào ào ập tới đẩy bắn Bạch Hồ bay xa ngoài sáu trượng.

Chới với giữa không trung, Bạch Hồ dang hai tay ra bơi mạnh vào không khí để cho thân hình của lão sà xuống mũi thuyền.

Mãi tới chừng đó, trong lòng Chiến Thiên Vũ mới cảm thấy nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng nghìn cân và cười nói với Giang Thanh :

- Hiền đệ! Phiền hiền đệ đưa Hạ cô nương!

Nói xong thì tấm thân phì nộn của lão thình lình bắn vọt ra ngoài hồ, lộn mèo hai vòng, để rồi rơi xuống mũi thuyền nhanh như chớp.

Giang Thanh điềm tĩnh khoát tay ra ôm chặt lấy lưng của Hạ Huệ, rồi ngoảnh lại nói với Phó Tuyền :

- Xin chào lão tiền bối!

Vừa nói, chàng khẽ nhún mình một cái để cho thân hình hai người từ từ trồi lên giữa không gian.

Lúc bấy giờ, Giang Thanh vận dụng cho toàn thân nhẹ nhõm, để cho thân hình hai người bay vù vù ra vẻ thành một đường cầu vồng

trông thật là ngoạn mục. Và khi vừa mãn trớn, thì cả hai là đà rơi xuống lái thuyền.

Phó Tuyền trông thấy bất giác thở dài nghĩ :

“Công lực của thằng nhỏ này thật là luyện đến mức Đăng Phong Tạo Cực. Chốc nữa trong trường đấu chiến giữa Yên Hà sơn trang, bên mình mặc dù hảo thủ tuy đông, nhưng mà chưa biết thắng bại về ai?”

Nghĩ đoạn lão cũng theo chân những người đi trước phi thân xuống thuyền để rồi thuyền từ từ tách bến.

Xem tiếp hồi 17 Yên Hà sơn trang

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Yên Hà Sơn Trang

Đoàn người của Giang Thanh theo sự hướng dẫn của Phó Tuyền, noi theo một chiếc thang bằng sắt, đi vào khoang thuyền.

Chiếc thuyền này bên ngoài xem dường như nhỏ lắm, nhưng sự bài trí bên trong thật là đầy đủ chu đáo và thanh nhã.

Trong khoang thuyền bốn bề có thảm, bốn miếng pha lê trong suốt có thể dòm thấy những cảnh vật bên ngoài.

Mọi người vừa bước vào khoang, Phó Tuyền liền thò tay rút một chiếc dùi sắt gõ vào một chiếc chiêng nho nhỏ.

Thế rồi một tràng chiêng ngân lên nghe thật êm tai.

Chiếc thuyền đen này từ từ di chuyển.

Giang Thanh nhìn quanh quẩn bốn bề trong lòng hết sức kinh nghi.

Bởi vì ban nãy chàng đã quan sát thấy chiếc thuyền này dường như chế tạo bằng một loại da, lại không có cột buồm. Kể từ khi chàng xuống thuyền đến giờ, vẫn chưa thấy đà công hay trạo phu. Vậy thì chiếc thuyền này làm sao mà xê dịch được?

Còn đang hồ nghi, thì giữa khoang thuyền có một miếng ván từ từ xê dịch để lộ ra một kỷ trà thơm bát ngát, tiếp theo đó có một gã

thanh niên vạm vỡ mặc áo quần màu nâu bước lên.

Gã thanh niên này tay bưng một kỷ trà cung kính đặt trước mặt mọi người, rồi lại imlặng quay trở xuống.

Giang Thanh lấy làm lạ nghĩ thầm :

“Thật không ngờ chiếc thuyền này bên trong lại bố trí một cách cực kỳ tinh vi như thế, lại chia ra nhiều ngăn nhiều cấp...”

Và điều mà chàng thắc mắc nhứt là không biết tại sao chiếc thuyền này lại xê dịch được?

Còn đang băng khoăn lo nghĩ thì Phó Tuyền đã cất chén trà ngang mày mà nói :

- Trong thuyền chẳng có chi quý giá, vậy xin dâng chén trà lạt này làm lễ ra mắt!

Đoàn người của Giang Thanh vội vàng đáp lễ và cầm lấy chén trà kề vào môi.

Lúc bấy giờ, Bạch Hồ liếc nhanh bốn bề, bắt gặp Phùng Hùng đang ngồi trong một góc thuyền nở một nụ cười khoái trá. Chén trà vẫn để yên trước mặt hắn.

Bạch Hồ khẽ cau mày nghĩ :

- Trong những chén trà này e có thuốc độc!

Phó Tuyền thấy vậy nên cười :

- Bạch huynh xin hãy yên tâm. Song Phi Tiên Nữ hành vi quang minh chánh đại, không bao giờ làm điều ti tiện...

Phó Tuyền vừa nói đến đây, Phùng Hùng bỗng nhiên cười lên một tiếng, chộp lấy chung trà uống thẳng một hơi.

Cử chỉ của Phùng Hùng quả thật là một sự mỉa mai chua chát đối với Bạch Hồ.

Bạch Hồ cả giận mà nói chẳng nên lời.

Chiến Thiên Vũ nói với Phó Tuyền :

- Phó huynh, chúng tôi có một điều nghi vấn nhờ Phó huynh giải đáp!

Phó Tuyền gật đầu. Chiến Thiên Vũ vừa vuốt râu vừa cười nói :

- Chỉ có một điều là không biết thủy thủ của chiếc thuyền này ở đâu mà chẳng thấy?

Chiến Thiên Vũ vừa nói vừa liếc mắt nhìn ra ngoài cửa kính thấy tứ bề sóng dợn lao xao từ hai bên bè thuyền bay trắng xóa. Tốc độ của chiếc thuyền lúc càng nhanh.

Phó Tuyền nghe câu hỏi của Chiến Thiên Vũ trầm ngâm mà chẳng chịu trả lời, bởi vì chiếc thuyền này là một công trình bí mật của Yên Hà sơn trang, cách chế tạo thật là huyền diệu, vì vậy nên không thể công khai được.

Còn đang trầm tư thì Phùng Hùng cười nhạt, bước tới nói với Chiến Thiên Vũ rằng :

- Chiến huynh muốn biết sự bí mật của chiếc thuyền này ư, việc này dễ giải quyết lắm, hãy theo chân lão phu thì rõ!

Câu nói này làm cho Phó Tuyền giật mình kinh hãi.

Gần đây, hắn đã thấy thái độ ngạo mạn của Phùng Hùng, trong lòng bất mãn, nhưng vì sợ mích lòng nên chẳng dám nói ra. Bây giờ thấy lão ta dám chủ trương sằng bậy như vậy vội vàng cười lớn nói :

- Nếu đã có Phùng huynh bằng lòng thì lão phu không dám cản.

Câu nói xem ra đơn giản của Phó Tuyền, thật ra đã trút hết trách nhiệm vào đầu của Phùng Hùng.

Phùng Hùng thầm nghĩ :

“Thật không ngờ, Phó Tuyền lại vô trách nhiệm như vậy, dù sao thì bọn người này khó thoát khỏi Yên Hà sơn trang, có lộ bí mật cũng chẳng sao!”

Thế rồi lão mở cửa hầm, mời đoàn người của Giang Thanh bước xuống.

Trong lòng của Giang Thanh đang náo nức muốn biết bí mật của chiếc thuyền này, nên vội đỡ nhẹ Hạ Huệ mà bước xuống thang.

Vừa bước khuất mình xuống hầm, chàng lập tức cảm thấy không khí ở phía dưới thật là khó thở.

Chàng vội đảo mắt nhìn quanh, bất giác trong lòng kinh hãi, vì phía dưới đáy thuyền có hai chục người vạm vỡ ở trầm trùi trụi chia ra làm hai hàng, trong tay mỗi người đang nắm một cái cán sắt, họ đang ra sức đồng một loạt cử động.

Nhắm bộ điệu, Giang Thanh đoán thầm :

“Những chiếc cán trong tay họ là cán của thanh bơi chèo, ăn thông ra phía ngoài, mà hai chục tên này chính là hai chục tên trạo

phu vậy.”

Ngoài hai mươi tên này còn có hai mươi tên thanh niên vạm vỡ khác đang ngồi trong hai mươi chiếc ghế nhắm mắt luyện thần chờ đợi để thay cho đồng bọn.

Đứng mũi thuyền có một gã đàn ông tuổi ngoại tứ tuần, trong tay cầm một lá cờ đỏ, đang phe phẩy chỉ huy đánh nhịp cho trạo phu cử động.

Giang Thanh nhìn thấy dưới khoang thuyền bốn bề im phăng phắc, ngoài những hơi thở phì phò của trạo phu ra, không còn một tiếng động nào khác lạ.

Phùng Hùng nở một nụ cười nham hiểm :

- Qúy vị còn thắc mắc chỗ nào xin cứ hỏi, lão phu sẽ giải thích cho cặn kẽ.

Bạch Hồ luôn để ý nhứt cử nhứt động của Phùng Hùng.

Lúc bấy giờ, lão đứng gần sát nách của hắn, sẵn sàng chuẩn bị nếu có biến thì sẽ ra tay trước.

Chiến Thiên Vũ thì thái độ rất ư là lạnh nhạt, cười ồ ồ nói :

- Lão phu còn thắc mắc một điều là những chiếc cán bằng sắt này có tác dụng gì?

Phùng Hùng lạnh nhạt đáp :

- Những chiếc cán cây dính liền với một cái chân vịt gắn ở ngoài be thuyền. Mỗi bên be gắn mười cái, nhờ đó mà có thể đẩy chiếc thuyền đi tới được.

Cửu Thoa Tuyệt Mệnh nói rồi sắc mặt phi thường đắc ý, nói tiếp :

- Sự bí mật của chiếc thuyền này không những chỉ bao nhiêu đây mà thôi. Chư vị có thể nhìn ra phía ngoài bằng chiếc cửa kính nhưng mà phía ngoài mỗi chiếc cửa kính kia đều có chuẩn bị sẵn một miếng da, khi nào muốn tránh cho người ngoài xem xét bên trong thì ta đóng lại...

Giang Thanh tấm tắc khen thầm phụ nhĩ vào tai Hạ Huệ :

- Huệ muội, trong Yên Hà sơn trang thật có nhiều điều lạ lùng kỳ bí!

Hạ Huệ ngả đầu vào người Giang Thanh mỉm cười.

Lúc bấy giờ, đoàn người theo lịnh của Phùng Hùng lục tục trở lên phía trên.

Mọi người thấy Phó Tuyền đứng chắp tay sau lưng, sắc mặt lạnh như tiền. Nghiễm nhiên lão ta đang bất mãn Phùng Hùng lắm.

Bầu không khí thật nặng nề...

Thình lình từ dưới khoang thuyền vọng lên một câu nói :

- Kính thưa Phó đương gia, thuyền đã gần đến Yên Hà sơn trang!

Phó Tuyền lạnh nhạt nói :

- Biết rồi, lão phu lên bờ ngay bây giờ!

Nói đoạn, lão mở cửa mui mời đoàn người của Giang Thanh bước lên bờ.

Người lên trước nhứt là Giang Thanh. Chàng đảo mắt nhìn thấy bốn bề cây cỏ xanh tươi. Một hòn đảo chắn ngang trước mặt.

Hòn đảo này chia ra làm hai bởi một con thủy đạo cắt ngang chính giữa. Trên đó có một chiếc cầu bằng đá xây thật tinh vi. Bên hòn đảo phía hữu thấp thoáng trong cành cây kẽ lá có thấy tường vàng ngói đỏ. Giang Thanh xem thấy đó là một ngôi nhà kiến trúc trông thật là đẹp mắt.

Còn hòn đảo phía tả thì ngoài cây lá xanh tươi ra, chỉ có một chiếc đầu cầu bắt ló ra ngoài mé nước. Nơi đó đã buộc sẵn hai chiếc thuyền mà Giang Thanh đang đứng.

Trên đầu cầu lúc bấy giờ có mười mấy tên mặc áo đen có vẻ chờ đợi. Đứng đầu là một gã trung niên khí vũ hiên ngang.

Chiếc thuyền của Giang Thanh từ từ cập bến và phía trên bỏ xuống một chiếc thang bằng sắt. Đoàn người của Giang Thanh lục tục kéo lên.

Thình lình phía trên có tiếng người sang sảng :

- Tệ Trang chủ vì mắc bận việc nên phái tại hạ đến đây để nghênh đón khách phương xa. Xin Giang tiểu hiệp thứ lỗi cho!

Giang Thanh tươi cười đáp :

- Tại hạ lấy làm hân hạnh có thể đặt gót đến nơi này. Xin hỏi nhị vị cao danh quý tánh?

Một gã mặt vàng đáp :

- Tại hạ tên là Châu Tất!

Rồi chỉ gã đứng bên cạnh nói :

- Người này tên gọi Lý Kỳ! Cả hai chúng tôi đều giữ chức tuần hành trên đảo.

Giang Thanh vội vàng xá chào, quay đầu nhìn lại thì Phó Tuyền và Phùng Hùng đã đi đâu mất. Nhưng Chiến Thiên Vũ đã biết rằng hai người này vừa mới xuống thuyền ban nãy mà tách bến.

Chiến Thiên Vũ trong lòng bất mãn, bởi vì Giang Thanh, Bạch Hồ và mình đều là những nhân vật tên tuổi trong võ lâm, mà bọn họ lại phái hai tên tầm thường ra nghênh đón.

Nhưng rồi đoàn người cũng vẫn theo Châu Tất mà đi vào bên trên.

Để ý nhìn mười mấy tên tùy tùng thảy đều nhìn chầm chầm vào mặt Giang Thanh, sắc mặt đều tỏ vẻ sợ hãi.

Cả đoàn người theo một con đường lát đá tiến về phía trước. Tiền Tố đi gần bên Chúc Thạch chửi nho nhỏ:

- Chúc công tử, bọn này thật là ngạo mạn!

Chúc Thạch hừ lên một tiếng nói :

- Tiền cô nương hãy coi chừng tai vách mạch rừng, không nên tháo thứ!

Còn Bạch Hồ thì đảo mắt nhìn quanh, thấy hai bên đường có xây những ngôi nhà nho nhỏ. Những ngôi nhà này sơn màu tựa tựa màu lá cây, nên phải nhìn kỹ mới phát giác.

Và trên những ngọn cây cổ thụ, lác đác cũng có những ngôi nhà nho nhỏ bắt trên những nhánh cây to tướng, và Bạch Hồ cũng phát giác bốn bề thấy có người canh gát cẩn thận, dường như có vẻ đang bao vây đoàn người của Giang Thanh vậy.

Quay đầu nhìn lại, thấy sắc mặt của Chiến Thiên Vũ lộ vẻ cau có, ông ta phát giác những điều mà Bạch Hồ đã thấy.

Giang Thanh thì đang trò chuyện với Châu Tất và Lý Kỳ, nhưng chàng cũng liếc thấy tình thế bốn bề. Chàng không cần xem kỹ càng cũng biết rằng đó là một thứ trận pháp chuyên dùng để bắt những kẻ dạ hành gọi là Đảo Tu Cấm Võng.

Riêng về Hạ Huệ cũng thấy lác đác đây đó lấp ló ra những chiếc móc sắt dường như câu liêm vậy.

Và đoàn người bây giờ đã đi ngang qua chiếc cầu bằng đá. Đi vào phạm vi bên trong của Yên Hà sơn trang.

Vì có hai hòn đảo nên mới mang cái tên là Song Phi đảo. Phía sau đảo này có chiều rộng rãi hơn phía trước, đó đây kiến trúc thật là tinh vi tỉ mỉ, trồng đầy những hoa thơm cỏ lạ. Cảnh trí thật dễ làm đắm say lòng người.

Đi không bao lâu, phía trước mặt mọi người đã thấy có nhiều rặng thông chắn ngang. Trong những rặng thông đó có kiến trúc một trang viện.

Lúc bấy giờ, của trang viện đóng im ỉm. Phía trên thấy có treo một tấm hoành phi đề bốn chữ “Yên Hà sơn trang”.

Châu Tất và Lý Kỳ hướng dẫn mọi người bước lên tam cấp, đoạn quay lại nói :

- Hai tôi chỉ đưa đến đây mà thôi, vậy xin cáo thoái!

Nói rồi xá chào mà lui ra.

Lúc bấy giờ trước cửa có bốn tên vạm vỡ mang đao đứng gác. Giang Thanh lấy làm lạ nghĩ thầm:

“Tại sao bốn người này không vào trong thông báo?”

Bạch Hồ bước tới nói với bốn gã ấy :

- Xin bốn vị hãy vào trong thông báo, cớ sao đứng tần ngần nơi đây?

Bốn người chỉ hừ lên những tiếng nho nhỏ rồi nín bặt.

Bạch Hồ giận dữ lớn tiếng nói :

- Cớ sao bọn mi câm họng lại như thế? Lão Bạch Hồ này cho bây một mẻ biết tay!

Bốn gã mặc áo đen gác cửa đó bây giờ mới giật mình lui bước, nhưng mà Bạch Hồ dã cử chưởng tấn công.

Bốn tên gác này đều võ nghệ tầm thường, bị Quyền Long chưởng của Bạch Hồ làm cho luống cuống.

Trong cơn nguy cấp, thì đột nhiên bên trong có một bóng người bay ra nhanh như chớp, tiếp theo đó có một tràng cười cuồng loạn nổi lên, và một luồng chưởng phong mãnh liệt tức khắc ngăn chận lấy Quyền Long chưởng của Bạch Hồ.

Chỉ nghe vang lên những tiếng “lốp bốp” liên hồi, trong chớp mắt Bạch Hồ và người mới đến đã trao đổi cùng nhau mười hai chưởng.

Giang Thanh ngăn Bạch Hồ không kịp, ngẩng đầu lên nhìn thấy kẻ mới đến là một người tuổi trạc tứ tuần.

Sắc mặt thật là oai nghiêm lẫm liệt, trên mình mặc một chiếc áo bào màu bạc.

Bạch Hồ so với người ấy một chưởng, liền thối lui ba bước.

Chiến Thiên Vu vội hô to :

- Ngân Sam Thanh Luân Vạn Triệu Nguyên!

Vạn Triệu Nguyên cả cười lớn tiếng nói :

- Chiến huynh cùng tại hạ cách biệt đã lâu, chắc vẫn mạnh khoẻ. Tại hạ nghênh tiếp chậm trễ, xin thứ lỗi cho!

Vạn Triệu Nguyên bộ tịch hầm hừ nhưng nói chuyện hòa nhã, sang sảng tiếng đồng. Người này vốn là một quái kiệt trong võ lâm. Một tay cầm một thanh Nhẫn Luân đi khắp giang hồ, thật là một cao thủ hiếm có.

Chiến Thiên Vũ không ngờ lại gặp Vạn Triệu Nguyên ở tại chỗ này.

Vạn Triệu Nguyên quay lại xá chào Bạch Hồ, nói :

- Tại hạ vì muốn cứu mạng cho bốn người gác cửa, nên phải huyền biến mà so thử một chưởng, xin Bạch huynh tha lỗi cho!

Ban nãy, Bạch Hồ trao đổi với đối phương một chưởng, biết công lực của mình còn non một tí, nay lại thấy Vạn Triệu Nguyên ăn nói nhỏ nhẹ, vì vậy mà tiêu tan cơn giận.

Vạn Triệu Nguyên quay lại xá chào Giang Thanh mà nói rằng :

- Tại hạ tên là Vạn Triệu Nguyên, còn huynh đài chắc có lẽ là Hỏa Vân Tà Giả?

Giang Thanh vội vàng trả lễ và nói :

- Chính tại hạ là...

Vạn Triệu Nguyên nổi lên một chuỗi cười hào sảng lớn tiếng nói :

- Xin mời quý vị tân khách dời gót vào bên trong!

Giang Thanh khiêm nhường vài câu, đoạn dẫn đầu đi trước. Thế là đoàn người đã lọt vào Yên Hà sơn trang.

Vào tới bên trong rồi, mọi người đều đảo mắt nhìn quanh thấy lầu cát chập trùng, bài trí thật là chu đáo, địa thế lại rộng rãi, khí thế thật là giàu sang lộng lẫy.

Thật là một cảnh tiên giữa nơi trần tục.

Chiến Thiên Vũ trong bụng nghĩ thầm :

“Vạn Triệu Nguyên làm bạn với mình đã lâu năm, nhưng tại sao mình không biết hắn có quan hệ với Toàn Lập?”

Chiến Thiên Vũ càng nghĩ càng thấy tình hình thêm phần rắc rối. Còn Bạch Hồ từ khi lọt vào Yên Hà sơn trang thì cảm thấy thần kinh căng thẳng phi thường, bởi vì chung quanh toàn là những tay cao thủ võ lâm.

Vai chính của Yên Hà sơn trang chưa ra mặt mà đã khó xử như vầy, thì hậu sự thật là nguy hiểm. Trực giác báo cho Bạch Hồ biết

rằng đoàn người của Giang Thanh đây đang bước từng bước vào một cạm bẫy to tướng, mà đối phương toàn là những tay cao thủ lừng lẫy.

Vì vậy mà tâm trí của ông ta theo nhịp của những bước chân đoàn người mà càng lúc càng thêm nặng nề u uất.

Xem tiếp hồi 18 Cuộc gặp gỡ quần hùng

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cuộc Gặp Gỡ Quần Hùng

Dưới sự hướng dẫn của Vạn Triệu Nguyên, đoàn người từ từ bước lên một tam cấp. Trên tam cấp đó là một gian nhà rộng rãi, trong đó đứng lố nhố không biết bao nhiêu là thanh niên nam nữ.

Khi Giang Thanh vừa bước lên hết bực tam cấp thì thấy người đứng trước mặt đám người đó là một gã thư sinh tuổi độ trung niên, mặt mày sáng rỡ như ngọc.

Gã thư sinh này đứng trước mặt hai người già nua tuổi tác, kế đó là một người đàn bà trung niên mặt mày đẹp đẽ.

Mà sau lưng người đàn bà đẹp đẽ đó thì là một cặp mỹ nữ sắc diện phi phàm, đích thị Song Phi Tiên Nữ.

Ngoài ra còn có hai người đáng cho Giang Thanh để ý là một người cao và một người lùn. Trên lưng nịch một sợi dây nịch bằng da cọp.

Lúc bấy giờ, gã trung niên thư sinh mới bước tới nói một cách nho nhã :

- Tại hạ đây tên là Toàn Lập, còn đây có phải là người nối chí của Tà Thần, Giang huynh đệ hay chăng?

Yên Hà sơn trang thật là may mắn mới được dịp tiếp đón một vị anh hào, nhưng vì bận chút việc nên nghênh đón chậm trễ, xin

Giang huynh đệ thứ lỗi cho.

Giang Thanh thấy người trung niên thư sinh đẹp đẽ này lại là một tay khét tiếng Phi Sách Chuyên Trư Toàn Lập, trong lòng bất giác lấy làm kinh ngạc.

Mà nhứt là lời ăn tiếng nói của Toàn Lập lại nho nhã vô cùng, thật là một người hiếm thấy trong võ lâm.

Giang Thanh vội vàng xá chào thật sâu, đoạn đáp :

- Tại hạ chính là Giang Thanh, tháng trước có gặp mặt nhị vị Song Phi Tiên Nữ nơi Hội Trạch Thành, vì vậy mà ngày nay mới đến yết kiến Yên Hà sơn trang. Được Trang chủ tiếp đón nồng hậu, Giang Thanh này thật lấy làm cảm kích.

Trên khuôn mặt như ngọc của Toàn Lập nổi lên một nụ cười. Ông ta quay lại nói với Chiến Thiên Vũ và Bạch Hồ :

- Chiến huynh cũng đến nơi này, thật là một điều may mắn cho Toàn mỗ. Còn Bạch huynh và mỗ vốn chưa gặp mặt, nhưng vẫn ngưỡng mộ tài danh. Hôm nay, cùng nhau hội họp thật là cơ hội nghìn vàng.

Toàn Lập ăn nói thật là hoạt bát, thật đáng mặt làm chúa đảo Song Phi.

Bạch Hồ thấy vậy chửi thầm trong bụng :

- Thứ đồ khẩu phật tâm xà!

Nhưng ngoài mặt vẫn lộ vẻ tươi cười.

Toàn Lập không giới thiệu những người đứng chung quanh mình, mà vội vàng mời khách bước vào bên trong một gian phòng rộng.

Trong gian phòng đó đã bày sẵn một mâm rượu thịnh soạn. Trước mặt gian phòng là một giàn hoa tươi thắm, dưới giàn hoa đó có tám gã áo đen đứng hầu.

Toàn Lập tươi cười mời khách :

- Các vị từ xa đến đây, xin dùng với Toàn mỗ một chén trà nguội và một chung rượu lạt!

Nói rồi mời cả đoàn người, phân ngôi chủ khách, nhập tiệc.

Giang Thanh đảo mắt nhìn quanh, thấy ngoài giàn hoa còn có một dãy đất rộng chừng ba trượng vuông. Trên cái sân rộng này lót toàn bằng cát trắng trông thật đẹp mắt.

Nhìn cái sân cát đó, Giang Thanh trong lòng thầm nghĩ :

“Chốc nữa đây, yến tiệc xong rồi thì trên bãi cát đó e rằng sẽ chan hòa máu thắm!”

Còn đang bần thần nghĩ ngợi, thì Hạ Huệ kề tai nói nhỏ :

- Thanh ca! Những người có tên tuổi trong võ lâm thảy đều có độ lượng quân tử, nếu muội không theo chân Thanh ca đi chuyến này, thì ắt suốt đời không thể gần gũi được những bậc thanh cao quân tử.

Giang Thanh vừa dợm trả lời, thình lình bắt gặp gương mặt của Hạ Huệ, bất thần biến sắc...

Đồng thời, trong những người tại Yên Hà sơn trang đây còn có một người con gái diễm lệ phi phàm ngó chàng không chớp mắt.

Giang Thanh nghe nói, liếc nhanh một cái, quả thật bắt gặp một trong Song Phi Tiên Nữ là Toàn Linh Linh đang nhìn mình mà nở một nụ cười tươi thắm.

Giang Thanh không phải là một con người gỗ, thái độ của Toàn Linh Linh chàng đã hiểu thấu.

Đồng thời, ngồi bên cạnh chàng là Hạ Huệ, thấy thần sắc của Toàn Linh Linh cũng soi thấu được tình ý trong lòng nàng, bởi vì Hạ Huệ là gái, mà muốn hiểu người con gái thì không gì dễ hơn là người đồng tính.

Giang Thanh biết vậy, nên quay lại cười vã lã với Hạ Huệ :

- Huệ muội đừng nghi ngờ, người con gái này chính là một trong Song Phi Tiên Nữ Toàn Linh Linh đó, hôm trước cô ta thề chẳng đội trời chung với huynh, chỉ thiếu một điều ăn tươi nuốt sống mà thôi!

Hạ Huệ chu mỏ, ranh mãnh đáp :

- Hừ! Hận chừng nào thì yêu nhau càng sâu đậm chừng nấy!

Giang Thanh vội vàng giải thích nho nhỏ cho Hạ Huệ nghe.

Tiền Tố lúc bấy giờ ngồi bên cạnh của Hạ Huệ, biết cô nương của mình đang ghen, trong bụng thầm nghĩ :

“Công tử và Hạ cô nương thật là một cặp tình nhân hiếm có. Rất tiếc là bây giờ dường như sắp nổi cơn sóng gió.”

Lúc bấy giờ, Chiến Thiên Vũ nói nhỏ cho Giang Thanh nghe :

- Giang hiền đệ! Thật ta không ngờ trong Yên Hà sơn trang lại có nhiều cao thủ như vầy. Thế lực thật là mạnh mẽ, hiền đệ khá cẩn thận!

Chiến Thiên Vũ không biết rằng phên này sở dĩ bọn Song Phi Tam Tuyệt Chưởng mời Giang Thanh đến đây không những để trả mối thù nhỏ nhặt mà là muốn dốc toàn lực ra để tiêu diệt người nối chí của Tà Thần.

Chiến Thiên Vũ đảo mắt nhìn quanh, lại nói nhỏ với Giang Thanh :

- Ngồi phía dưới Toàn Lập có hai lão già mặc áo tía, người ta gọi là Liên Tâm song lão. Đây là một cặp song sanh, võ công quái dị khôn lường, cách sử xự lãnh đạm vô tình. Hai người này là tay chân tả hữu của Toàn Lập. Còn một cao một lùn đó là hai người cận vệ của Toàn Lập.

Một người tên Hổ Phách Lỗ Mộc, một người tên Hổ Hồn Lỗ Cô, thảy đều là người Miêu Cương...

Giang Thanh nghe Chiến Thiên Vũ phân tích đối phương như vậy, trong lòng lấy làm lo lắng, vội hỏi :

- Đại ca, vậy còn người đàn bà luống tuổi đẹp đẽ đó là ai?

Chiến Thiên Vũ gằn giọng nói :

- Đây là người vợ nguyên phối của Toàn Lập, mẹ của Song Phi Tiên Nữ, tên gọi La Thập Nương.

Giang Thanh lấy làm lo lắng vì những tay cao thủ trong Yên Hà sơn trang đã ra mặt hơn mười người. Chỉ ngần ấy người cũng đủ

làm cho Giang Thanh lấy làm khó xử. Chàng nghĩ thầm cuộc diện ngày nay thật là nan giải.

Thình lình Toàn Lập đưa ly lên khỏi mày, đứng dậy nói với Giang Thanh :

- Qúy khách chẳng nệ đường xa mà đến đây, lão phu xin kính một ly rượu để tỏ lòng thành!

Bọn người của Giang Thanh đều đứng dậy, mỗi người đều cầm ly rượu của mình.

Toàn Lập lại nói tiếp :

- Xin quý vị đừng khách sáo, hãy ăn uống tự nhiên!

Thế rồi mọi người bắt đầu nhập tiệc.

Trên gương mặt của Toàn Lập thấy lộ một nụ cười thật là khó hiểu.

Toàn Linh Linh và Toàn Sở Sở mới nếm qua một hớp rượu thì sắc mặt đã đỏ bừng. Nhứt là Linh Linh, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Giang Thanh bằng cặp mắt bất an.

Đột nhiên Toàn Lập bỗng đặt đôi đũa ngà của mình trên mặt bàn, sắc mặt lần lần thay đổi.

Giang Thanh lúc nào cũng liếc nhìn để bắt sắc mặt của đối phương, bất giác chàng cũng để đôi đũa mình xuống mặt bàn và ngắm nhìn Toàn Lập.

Trong lòng chàng hồi hộp đợi chờ một trận cuồng phong bão tố sẽ đến.

Toàn Lập nghiêm sắc mặt nói :

- Giang huynh đệ, lão phu đây đương nhiên là chủ nhân không muốn phá tan bầu không khí tốt đẹp này, nhưng sự thật không thể không nói!

Giang Thanh cười đáp :

- Đúng! Tại hạ cũng không quên mục đích đến đây của tại hạ!

Đoạn chàng nhìn quanh mọi người, rồi nói :

- Một tháng về trước tại thành Hội Trạch, tại hạ và lệnh ái có sinh ra một điều hiểu lầm, và lệnh ái đã mời tại hạ đến đây. Lúc ấy lệnh ái còn nhắc đến một đoạn ân oán của nghĩa phụ tại hạ và bảo rằng phải do tại hạ giải quyết.

Toàn Lập cười lạnh nhạt đáp :

- Gần trót tháng nay, tiếng tăm của Giang huynh đệ vang dậy trên giang hồ, nhưng không vì thế mà lão phu không nói đến việc các hạ đã hạ nhục người nối chí Song Phi nơi thành Hội Trạch...

Giang Thanh lúc bấy giờ hơi giận.

Chính vào lúc đó, thì Hổ Phách và Hổ Hồn đột nhiên đứng dậy. Hổ Phách lớn tiếng nói :

- Giang Thanh, ngươi nên biết rằng hễ làm nhục người của Yên Hà sơn trang thì phải lấy mạng để chuộc tội!

Giang Thanh còn đang kinh ngạc, thì Bạch Hồ cả cười lên ha hả nói :

- Cái gã Hổ Phách này thật là vô lễ, dám chen vào câu chuyện của người bề trên.

Hổ Phách nghe nói càng thêm giận dữ, hét rằng :

- Hổ Phách lão phu không tha cho mi đâu!

Toàn Lập nở một nụ cu nham hiểm, nói :

- Thôi, Hổ Phách đừng vô lễ, hãy ngồi xuống!

Hổ Phách trợn mắt nhìn Bạch Hồ một cái, rồi mới chịu vâng lệnh.

Lúc này, Giang Thanh đã tái xanh sắc mặt nói với Toàn Lập :

- Việc này trắng đen ra sao xin Toàn trang chủ hỏi lại lệnh ái thì biết!

Đôi mắt của Toàn Lập vẫn ngó thẳng và lạnh nhạt nói :

- Không cần hỏi bất cứ ai, các hạ có lý đến đâu, hễ vào Yên Hà sơn trang rồi thì khó lòng mà trở ra!

Đoạn lão nhìn một lượt đoàn người của giọng nói rằng :

- Và tất cả những người này đều chịu chung số phận với các hạ.

Chiến Thiên Vũ là người trầm tĩnh mà trước thái độ ngạo mạn của Toàn Lập cũng phải đứng lên hét lớn :

- Toàn Lập! Ngươi đừng ỷ chúng hiếp cô, cũng thử chờ xem ngươi dùng cách gì để lưu chúng ta lại!

Toàn Lập không trả lời câu nói của Chiến Thiên Vũ.

Thái độ đó làm Chiến Thiên Vũ giận đến tái xanh sắc mặt.

Giang Thanh thấy vậy liền quyết định thế nào cũng phải giở hết bình sanh sở học để đừng cho Chiến Thiên Vũ phải mất mặt.

Giang Thanh quay lại nhìn thẳng vào mặt Toàn Lập mà nói :

- Ta cũng chờ xem coi người của Song Phi và người nối nghiệp của Tà Thần ai là kẻ chiến thắng?

Toàn Lập đưa tay ngăn những người dợm muốn bước ra thử sức ở phía Yên Hà sơn trang, lạnh lùng nói :

- Giang Thanh thật là hào hùng đởm lược, nhưng ta không dễ bị lời nói của ngươi bắt nạt đâu!

Thình lình nghe một giọng khàn khàn phát lên :

- Ta là Hắc Báo Lâm Dần, muốn thử...

Giang Thanh nghe nói tới đây, vừa muốn quay đầu nhìn lại thử xem ai nói chuyện, thì một luồng kình phong đã ập tới tập kích và đánh thốc vào phía hữu của chàng.

Thân hình của Giang Thanh bất ngờ thót lại để tránh thế đánh lén ấy, đồng thời ngón giữa và ngón trỏ của bàn tay hữu móc mạnh một cái về phía sau.

Tiếng chỉ phong của Giang Thanh xé gió vì vèo làm cho mọi người ở đó thảy đều kinh hãi, tiếp theo đó là một tiếng rú thảm thiết vang lên.

Tới chừng đó, Giang Thanh mới kịp nhìn kỹ, thấy đó là một người vạm vỡ trúng chỉ phong ngã ngửa, mồm hộc máu tươi.

Cả tiệc vùng im phăng phắc, một bầu không khí nặng nề chết chóc bao trùm lấy gian phòng.

Thình lình Toàn Lập buông ra một tiếng cười nhạt :

- Giang Thanh! Khá khen cho Tịnh Thiên chỉ...

Thì ra cái người bất ngờ tập kích Giang Thanh đó là một vị Đại đầu lãnh trong Yên Hà sơn trang tên gọi Lâm Dần. Gã phụng mạng của Toàn Lập phục sẵn gần đó để chờ thời cơ mà hành sự.

Nhưng mà Lâm Dần lại tham công muốn bất chợt ra tay giết chết Giang Thanh để lập công đầu. Vì vậy mà đường đột xuất thủ và phải lãnh một cái chết bi thương.

Lúc bấy giờ, Giang Thanh sắc mặt đằng đằng sát khí, ban nãy so qua một thế, chàng đã biết công lực của tên này không phải tay mềm yếu, nếu không có Tịnh Thiên chỉ của nghĩa phụ truyền cho thì người chết không phải là Lâm Dần mà lại là Giang Thanh...

Mà tuyệt kỹ của Tà Thần vừa trổ ra là Toàn Lập đã biết đó là Tịnh Thiên chỉ, vậy thì nhãn lực của Toàn Lập quả thật là đáng sợ.

Giang Thanh cười cuồng loạng, nói :

- Toàn Lập, ngươi có thủ đoạn gì hãy thi hành một cách quang minh chánh đại, chứ đánh lén như vầy thật là hạ tiện!

Câu nói này làm cho Toàn Lập cả giận.

Song Phi Tiên Nữ nhác thấy thái độ của Toàn Lập bất giác kinh hãi, vì từ trước tới giờ chưa thấy lần nào ông ta giận dữ như thế. Riêng về phần Linh Linh thì lo lắng nhìn Giang Thanh không chớp

mắt, dường như nàng cảnh cáo chàng trai trẻ đẹp này đừng chọc giận phụ thân nàng.

Trong khi bầu không khí đang nặng nề, bỗng nổi lên một chuỗi cười cuồng loạn. Chuỗi cười đó là cho mọi người đinh tai nhức óc.

Thình lình đợt cười này vừa cất lên thì tiếp theo đó có một người khác lại trỗi dậy. Hai giọng cười hòa lẫn vào nhau làm cho người nghe thần hồn điên đảo.

Mọi người trong tiệc định thần nhìn kỹ thì thấy hai người đang cười đó là Giang Thanh và Vạn Triệu Nguyên.

Bỗng nghe Giang Thanh lớn tiếng nói :

- Toàn trang chủ, quý trang có ngón nghề chi hãy trổ ra cho hết!

Toàn Lập chưa kịp trả lời, thì Vạn Triệu Nguyên đã lớn tiếng nói :

- Thôi chúng ta cũng không nên dài dòng, hãy so tài để biết cao thấp là hơn!

Toàn Lập gật đầu đồng ý, và tám tên vạm vỡ đứng hầu bên cạnh, cấp tốc khiêng hai chiếc bàn ăn nhảy vù ra ngoài để chưa nơi đó một khoảng thật trống.

Chiến Thiên Vũ nói với Giang Thanh :

- Hiền đệ hãy để ý, cuộc diện đã bắt đầu nảy lửa rồi đó!

Giang Thanh rất để ý lão Vạn Triệu Nguyên, vì ban nãy nghe tiếng cười của lão thì đã biết lão ta là tay cao thủ đáng e dè.

Mâm rượu đã được dọn đi, trước mặt là một khoảng trống, và hai bên dàn thành thế trận, không một người nói chuyện, bốn bề đều im phăng phắc.

Mọi người đều biết rằng nơi đây sắp sửa khai diễn một trận huyết chiến...

Xem tiếp hồi 19 Một trường huyết chiến

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Một Trường Huyết Chiến

Trên bãi cát trắng phau phau, thái dương rạng rỡ.

Toàn Lập đưa mắt nhìn mọi người một lượt đoạn điềm đạm nói :

- Lão phu thừa hưởng được chúnt danh vọng của tổ tiên và ngày nay hân hạnh được giáp mặt với người nối chí của Tà Thần!

Giang Thanh thong thả tiếp lời :

- Trước hết xin nói bất luận Toàn trang chủ muốn đấu chiến bằng cách nào thì tại hạ cũng xin vâng.

Hổ Phách nói với Toàn Lập :

- Thưa Trang chủ, xinh cho lão nô này xuất chiến một trận với lão Bạch Hồ kia!

Sắc mặt của Toàn Lập thật là lạnh lùng, ông ta chỉ khe khẽ gật đầu. Thế là Hổ Phách nhảy vọt ra giữa sâan, đưa tay ngoắc Bạch Hồ nói :

- Bạch đại anh hùng! Lão phu muốn so với ngươi vài hiệp để nếm mùi Quyền Long chưởng pháp!

Bạch Hồ nghiêm trang đứng dậy. Giang Thanh vừa dợm xuất chiến thì Chiến Thiên Vũ đã ngăn lại nói :

- Hiền đệ hãy bình tĩnh, gã Hổ Phách này không thể nào hạ nổi nhị đệ đâu!

Bạch Hồ thong thả bước tới, lạnh nhạt nói :

- Hổ Phách mau xuất thủ đi!

Bạch Hồ nói chưa dứt thì Hổ Phách thình lình nạt lên một tiếng, dùng một tốc độ phi thường nhanh nhẹn lướt tới phóng ra một lượt ba cước và ba chưởng.

Bạch Hồ mặt mày thất sắc, một trận cuồng phong lảo đảo thân mình vù vù thối lui năm bộ. Trong lúc Bạch Hồ đang đảo mình đó thì đã lòn ra trả đũa hai chưởng và hai cước.

Thế rồi cả hai đối thủ đều dang ra và cùng một lúc nạt lên ba tiếng vang trời, lại xáp chiến thêm một lần nữa.

Trên gương mặt của Bạch Hồ nổi lên một nụ cười khó hiểu. Ông ta cất lên một tiếng hú thật dài, dùng hữu chưởng tấn công bằng một vòng tròn, và tả chưởng thì chớp nhanh mấy cái chĩa ra tập kích đối phương.

Sau khi đã đấu nhau vài thế, Bạch Hồ đã biết Hổ Phách quả thật kém mình một chút, vì vậy mà ông ta rất bình tĩnh, thong thả sử dụng tuyệt nghệ Quyền Long chưởng của mình.

Hổ Phách cảm thấy chiêu thế của đối phương tuôn ra như mây bay gió cuốn. Kình lực toát ra như núi sụp thành nghiêng, biết rằng đối phương đã dùng Quyền Long chưởng rồi.

Lúc bấy giờ, hai bên xáp chiến với nhau dữ dội. Thân hình của Hổ Phách đảo lộn như một con rít khổng lồ, bóng tay của gã trùng

trùng điệp điệp như muôn ngàn cái chân con rít, tấn công tới tấp vào đối phương. Trong chớp mắt, hai cao thủ đã trao đổi cùng nhau trên bảy mươi hiệp.

Giang Thanh ngắm nhìn bộ điệu của hai người bất giác thở phào một hơi nhẹ nhõm. Chàng biết rằng người thủ thắng nhứt định phải là Bạch Hồ.

Bởi vì chàng thấy Hổ Phách mặc dầu công lực khá cao, nhưng thân hình lại không được nhanh nhẹn bằng Bạch Hồ. Lại nữa, Hổ Phách tánh tình nóng nảy, phạm điều đại kỵ trong nghề võ, vì vậy mà chàng quyết chắc chắn rằng gã phải bại.

Lúc ấy, Chiến Thiên Vũ mới gãi đầu nói nhỏ :

- Công lực của nhị đệ quả thật là hi hữu!

Giang Thanh thấy rằng trong trận đấu chiến này không cần lo nữa, nên mới đảo mắt nhìn quanh, thấy Vạn Triệu Nguyên đang tươi cười mà nhìn xem trận chiến, thỉnh thoảng quay đầu lại trò chuyện với Toàn Lập.

Đột nhiên trong trường đấu chiến vang lên hai tiếng nạt vang trời.

Giang Thanh vội vàng nhìn lại, thấy Hổ Phách đầu tóc bù rối, mặt đỏ như gấc, thân hình loạng choạng, hai tay và hai chân múa máy quay cuồng một cách nhanh chóng làm cho thân hình của lão như một con rít khổng lồ chộp thẳng vào Bạch Hồ. Đây là thế võ cực kỳ bí hiểm Bách Thảo Cầm Thực trong Ngô Công chưởng.

Bạch Hồ thấy vậy, thân hình vọt thẳng tới để toát ra một luồng cương khí mạnh mẽ và thân hình của lão thình lình bay bổng dậy, tung ra vô số là chưởng, vô số là cước, tấn công khắp toàn thân của

đối thủ. Đây cũng là một thế võ cực kỳ hiểm ác Đại Mạt Khuyển Long trong Quyền Long chưởng.

Hổ Phách cảm thấy một luồng cương khí mạnh mẽ bốc tới và thân hình của mình lọt vào vòng vây của sô số quyền cước...

Hổ Phách trong lòng kinh sơ, muốn nhảy tháo lui nhưng không kịp nữa.

Chính vào lúc vạn phần nguy hiểm đó, thì sau lưng lão có một người gầy đét mà lùn xịt nhảy vù tới sau lưng Bạch Hồ.

Bạch Hồ vừa cảm thấy hậu tâm của mình có một luồng quái phong thổi tới, chưa kịp quay đầu nhìn lại, thì thoáng thấy có một chiếc bóng xanh mờ, nhảy theo sát gót.

Trong chớp mắt hai bóng người tham gia vòng chiến một cách bất thần đó đã trao đổi cùng nhau giữa không trung ba chưởng liên hoàn.

Chiếc bóng xanh bay vù lên thêm hai trượng, mà chiếc bóng đen thì bị đánh bật thối lui ngã ngửa trên mặt đất.

Chính vào lúc đó thì Hổ Phách gào lên một tiếng thê thảm vì vừa trúng một chưởng Đại Mạt Khuyển Long của Bạch Hồ. Gương mặt lão tái xanh không còn hột máu, lảo đảo lùi lại năm bước...

Bạch Hồ đắt thế rồi, quay đầu nhìn lại thấy chiếc bóng xanh mờ kia chính là Giang Thanh, mà người té ngửa trên mặt đất lại là Hổ Hồn.

Lúc ấy, Hổ Hồn gương mặt nhăn nhó xuất hạn dầm dề, hai tay ôm ngực, còn Hổ Phách thì càng thêm ủ rũ như một cành cây bị gãy

sau cơn gió loạn.

Bấy giờ, bốn bề đã im phăng phắc, và Toàn Lập khẽ ra dấu cho bốn tên vệ sĩ bước vào khiêng huynh đệ Hổ Hồn và Hổ Phách ra.

Và Giang Thanh cùng Bạch Hồ thối lui về chỗ ngồi của mình.

Vừa ngồi xuống, thì Toàn Lập lại nói :

- Nhị vị biểu diễn thật là đẹp mắt!

Thình lình dưới giàn hoa có một bóng người bay ra, nhìn kỹ thì thấy đó là Phùng Hùng. Lão ta xá chào Toàn Lập, tiếp theo đó nói rằng :

- Lão phu vừa có việc ra ngoài, nên không được dịp trông thấy Giang huynh đệ và Bạch huynh biểu diễn võ nghệ! Thật là một điều đáng tiếc. Bây giờ lão phu không tự lượng sức mình, muốn cùng Bạch đại anh hùng thử chơi vài hiệp!

Cửu Thoa Tuyệt Mệnh Phùng Hùng thân hình gầy yếu, giọng nói vẫn một mực lạnh lùng.

Bạch Hồ đang ngồi lim dim dưỡng thần, nghe nói đột nhiên đứng phất dậy, cả cười nói :

- Bạch Hồ vốn đã biết oai danh của Cửu Thoa Tuyệt Mệnh, nhưng mà cũng không tự lượng sức mình so chơi vài chiêu xem sao...?

Phùng Hùng đáp :

- Lão phu rất lấy làm hân hạnh!

Bạch Hồ nghiêm sắc mặt vừa định dợm lướt ra thì Chiến Thiên Vũ bỗng thò tay nắm chéo áo của ông ta lại, thong thả nói :

- Phùng huynh! Lão phu rất lấy làm cảm kích hảo ý của Phùng huynh, nhưng trận này thôi để lão phu gánh lấy!

Chiến Thiên Vũ vừa dứt lời liền rề ra khỏi chỗ ngồi.

Lúc ấy, Phùng Hùng cũng đã xuất trận xuống tấn thủ thế.

Thần sắc thật là trang trọng, vì ông ta biết Chiến Thiên Vũ là một tay cao thủ lẫy lừng nên hết sức cẩn thận.

Trong lúc Chiến Thiên Vũ bước lần ra thì Vạn Triệu Nguyên nói với Toàn Lập :

- Thưa Toàn trang chủ! Thật không ngờ lão già họ Chiến lại là huynh đệ kết nghĩa với Giang Thanh. Vậy thì chúng ta không thể không nhúng tay vào vụ này!

Toàn Lập nở một nụ cười nhạm hiểm, nói :

- Vô độc bất trượng phu, chúng ta phải dốc hết toàn lực chứ!

Câu chuyện đến đây thì Chiến Thiên Vũ đã bái tổ, xuống tấn chữ Đinh, hữu chưởng đặt trên hổ khẩu của bàn tay tả, khí bộ thật trầm hùng, không hổ là một danh gia cao thủ.

Phùng Hùng thì hừ lên một tiếng, không trả lời.

Chiến Thiên Vũ trong lòng cả giận. Phùng Hùng nạt lên một tiếng xuất thế Chỉ Thiên Vấn Tâm trong Lưỡng Nghi Thủ của lão. Hai bàn tay của ông ta tung ra một lượt vào hai trọng huyệt của Chiến Thiên Vũ.

Chiến Thiên Vũ bước xéo một bước, hữu chưởng dùng Tà Thiết Thủ róc mạnh cánh tay của Phùng Hùng, tả chưởng trả một chiêu Hoàng Trung Nguyệt kích vào Đan Điền của Phùng Hùng. Trong một chiêu mà ngầm hai thế thật là dữ dội.

Phùng Hùng buông ra một tiếng sắc lạnh, thối lui nhanh như chớp. Nhưng mà khi bàn chân vừa chấm đất thì ông ta lại nhảy vọt trở lại tấn công. Ông ta tuôn ra một loạt trên mười chưởng Lưỡng Nghi Thủ.

Chiến Thiên Vũ không tránh không né, hai bàn chân như đóng chặt trên mặt đất, mà song chưởng thì tuôn ra xối xả, trả lại đúng mười hai chưởng liên hoàn. Đó là tuyệt kỹ Phong Vũ Tam Thập Lục của ông ta.

Trong khi hai chiếc bóng mờ xoắn tít lấy nhau, công thủ nhanh như điện, cả hai thảy đều chực chờ để xuống tay công kích những yếu huyệt của đối phương.

Giang Thanh ngồi trong giàn hoa cặp mắt chầm chầm vào hai tay đấu chiến. Hai bàn tay sắt thép của chàng bất giác nắm chặt lại...

Tiền Tố nãy giờ không nói chuyện, bây giờ bỗng nhiên lau mồ hôi trán, rồi nói với Chúc Thạch :

- Chúc công tử! Tướng công xem hôm nay chúng ta có thể thoát khỏi Yên Hà sơn trang chăng?

Chúch Thạch quay lại trả lời với Tiền Tố rằng :

- Thôi đừng nói những câu làm mất nhuệ khí của chúng ta!

Chính vào lúc đó thì trong trường đấu chiến, hai tay đối thủ đã bắt đầu nổi nóng, như hai con gà điên tiết chém nhau dữ dội.

Sắc mặt của Chiến Thiên Vũ càng lúc càng hồng hào, dường như một người say rượu làm cho mọi người lấy làm lo lắng.

Chính trong lúc mọi người đang lo lắng thì Chiến Thiên Vũ nạt lên một tiếng, song chưởng liên hoàn tuôn ra luôn năm thế.

Phùng Hùng cũng không nhân nhượng, thò tay ra đón lấy năm chưởng đó. Một tràng tiếng động vang lên, cả hai người đều lảo đảo lùi lại bảy bước.

Chiến Thiên Vũ mồ hồi vã ra như tắm, hơi thở phì phò, đôi mắt trợn gần tét, nhắm phía Phùng Hùng mà rề tới từng bước một.

Còn Phùng Hùng lúc ấy thì sắc mặt xanh xao như tàu lá, toàn thân đang run rẫy, nhưng khi ông ta phát giác đối phương đang rề tới trước mặt mình, ông ta liền ngửa mặt lên trời hít một hơi dài, từ từ co hai tay lên thủ thế sẵn sàng chờ đợi...

Bấy giờ, Giang Thanh bỗng nhiên hốt hoảng nói với Bạch Hồ :

- Nhị ca, theo ý của ngu đệ thì nên ngăn hai người lại, nhược bằng để hai người so chưởng lực thì hai bên đều thọ trọng thương.

Bạch Hồ nghe nói thét lên :

- Khoan!

Tiếng “khoan” chưa dứt thì Chiến Thiên Vũ nạt lên một tiếng, dồn hết sức bình sanh vào hai cánh tay tung ra hai chưởng.

Nhưng mà chính vào lúc một luồng kình lực vừa toát ra thì Phùng Hùng lần này không đón đỡ nữa mà lại lẩn trốn nhanh như một luồng điện.

Luồng kình phong của Chiến Thiên Vũ đẩy Phùng Hùng trôi ra ngoài ba thước, nhưng lão tươi cười nói :

- Lão quỷ già họ Chiến, ngươi chết rồi!

Tiếng “rồi” vừa dứt, thì hào quang trỗi dậy, một chiếc Kim Thoa bay vù vào giữa mặt Chiến Thiên Vũ với một tốc độ kinh hồn.

Chiến Thiên Vũ không ngờ đối phương lại độc ác như vậy, giữa mặt quần hùng mà dám sử dụng ám khí một cách đê hèn hạ tiện.

Nhưng mà vì ông ta dùng hết sức bình sanh để đẩy ra hai chưởng, nên không còn thì giờ để tránh né nữa.

Giang Thanh ngồi dưới giàn hoa thấy việc xảy ra đột ngột như vậy, muốn nhảy ra tiếp cứu thì cũng đã chậm trễ rồi. Nhưng một sức cầu sinh mãnh liệt đã thúc đẩy Chiến Thiên Vũ làm một việc phi thường.

Chính vào lúc ông ta nguy ngập trước mũi Kim Thoa của Phùng Hùng thì ông ta dùng hết sức bình sanh của mình dồn xuống hai chân để đẩy bắn thân hình hộ pháp của mình xê dịch sang một bên chừng nửa thước.

Nửa thước đó đã cứu mạng của Chiến Thiên Vũ.

Trước mặt mọi người hoa lên một cái, chỉ nghe Phùng Hùng rống lên một tiếng thảm thiết, hộc ra một bụm máu tươi, và mũi Kim Thoa của lão cũng đã cắm phập vào bả vai của Chiến Thiên Vũ.

Chiến Thiên Vũ vẫn đứng yên không ngã, nhưng gương mặt hồng hào của lão bây giờ bắt đầu ngả sang màu tím thẩm. Lão liếc nhìn mũi Kim Thoa cắm phập trên vai một cách căm hờn uất ức.

Về phần Phùng Hùng thì ban nãy đấu chưởng đã thọ thương, bây giờ lão ta lại mạo hiểm chịu một chưởng của Chiến Thiên Vũ để dùng Kim Thoa Đoạt Mệnh. Nhưng ảo mộng bất thành, bây giờ lại thọ thêm trọng thương. Lão giận đến tái xanh mặt mày.

Giang Thanh bay mình ra khỏi ghế đỡ Chiến Thiên Vũ hỏi :

- Đại ca có sao chăng?

Chiến Thiên Vũ thều thào chẳng thành lời.

Giang Thanh không dám nhổ chiếc Kim Thoa, mà chỉ đỡ Chiến Thiên Vũ vào dưới giàn hoa nghỉ ngơi.

Lúc bấy giờ, Vạn Triệu Nguyên mới phi thân ra đỡ Phùng Hùng dậy, nói :

- Phùng huynh chắc thọ thương không ít!

Phùng Hùng nở một nụ cười gượng gạo nói :

- Không sao!

Thế rồi Vạn Triệu Nguyên cõng ông ta chạy vào hậu đường để lo điều trị.

Vạn Triệu Nguyên trợn mắt nói lớn rằng :

- Yên Hà sơn trang mời quý vị đến đây, quý vị chẳng nể tình mà dám thẳng tay đối thủ!

Giang Thanh đang khám vết thương cho Chiến Thiên Vũ. Chàng thò tay điểm vào huyệt đạo trên vai tả, đoạn bàn tay hữu vận lực nhổ mạnh mũi Kim Thoa ra.

Tức khắc một dòng máu bị nghẹn cứng nãy giờ bắn vọt ra làm đỏ cả mặt mày của Bạch Hồ.

Chiến Thiên Vũ cắn răng nhịn đâu, lão ta rên rỉ một tiếng.

Giang Thanh đau lòng lắm, vừa định mở miệng an ủi người bạn đường thì câu nói trịch thượng của Vạn Triệu Nguyên lọt vào tai.

Giang Thanh tức giận đứng dậy thét :

- Nhà ngươi chỉ biết có Phùng Hùng mà không biết Chiến đại hiệp cũng đang thọ trọng thương hay sao?

Vạn Triệu Nguyên hầm hừ muốn xong tới.

Giang Thanh nói :

- Họ Giang này hôm nay đã đi vào nơi hổ huyệt long đàm quyết so với ngươi vài hiệp!

Chiến Thiên Vũ nghe nói thò tay vào lòng thong thả rút ra một món binh khí. Đó là chiếc vòng hình thù quái gở, sơn màu xanh nhạt.

Tất cả mọi người đều nín thở, ngắm nhìn hai tay cao thủ sắp sửa đấu với nhau.

Vạn Triệu Nguyên định thần một chút, rồi nói lớn tiếng :

- Giang tiểu hiệp, coi chừng lão phu ra tay rồi đó!

Nói rồi dợm xuất bộ.

Chính vào lúc ấy, thì Toàn Lập hô lớn :

- Giang Thanh, mi đừng ỷ võ công thâm hậu, sao không rút binh khí ra?

Giang Thanh đáp lời lại bằng một câu nói móc :

- Thưa Toàn trang chủ, nếu các hạ có thấy gai mắt thì bước ra đây so chơi vài hiệp!

Vạn Triệu Nguyên vốn đã nghe danh Như Lai thần chưởng danh tiếng lẫy lừng, vì vậy mà Giang Thanh dùng hai tay trắng để đối địch, ông ta không lấy làm lạ.

Vì vậy mà ông ta gạt ngang câu nói của Toàn Lập, lớn tiếng :

- Giang huynh đệ tài nghệ song toàn, lão phu không tự lượng sức mình. Thôi chúng ta nhập cuộc.

Câu nói chưa dứt thì ông ta đã lướt tới vung cây Nhẫn Luân tấn công một thế thần tốc.

Giang Thanh chẳng trả lời, thân hình của chàng đảo nhẹ một vòng, liên tiếp tung ra ba chưởng và ba cước.

Vạn Triệu Nguyên giật mình thầm nghĩ :

“Ủa! Tại sao là Thất Hoàn Trảm?”

Tuy nghĩ vậy, nhưng ông ta cũng liên tiếp tấn công không ngớt.

Giang Thanh buông ra một tiếng cười ha hả, luồn qua lách lại trong những luồng binh khí của đối phương mà trả đòn kịch liệt. Trong mình chàng toát ra một luồng cương khí lẫm liệt vô cùng. Thì ra chang đã vận dụng Ly Hỏa Huyền Băng Chân Khí.

Chỉ nghe Vạn Triệu Nguyên rú lên một tiếng rồi thối lui hai bước.

Giang Thanh không thể cho đối thủ của mình có cơ hội ngơi nghỉ, thân hình chàng bắn vụt về phía trước như bóng theo hình. Trong chớp mắt đã liên tiếp tung ra mười ba thế.

Vạn Triệu Nguyên cảm thấy đối thủ của mình có một khí lực thật hùng hồn thâm hậu, tự lượng sức mình khó nổi cự đương. Ông ta nghiến răng kèn kẹt, thay đổi lối đánh, liên tiếp tung ra mười mấy thế liên hoàn. Trong thế này có ẩn thế kia, trong thế kia lại tiềm tàng thế nọ.

Đường võ thật là xuất quỷ nhập thần.

Hai bên trao đổi cùng nhau hơn sáu chục hiệp.

Toàn Lập ngồi dưới giàn hoa, trong lòng vừa sợ vừa giận. Ông ta thật không ngờ Giang Thanh chỉ dùng hai bàn tay trắng mà kháng cự nổi với một tay danh trấn giang hồ. Đồng thời không cần dùng đến Như Lai thần chưởng chỉ dùng Thất Hoàn Trảm mà thôi.

Mà Thất Hoàn Trảm lúc bấy giờ biến ảo vô cùng, thao thao bất tuyệt làm cho Vạn Triệu Nguyên lần lần núng thế.

Toàn Lập vốn có ý muốn cho Vạn Triệu Nguyên ra đánh với Giang Thanh để ông ta có dịp thăm dò thực lực của đối phương, nhưng bây giờ thì ông ta hoàn toàn thất vọng.

Ông ta thật không ngờ người nối chí của Tà Thần lại có một công lực không kém chính bản thân Tà Thần hồi khi xưa.

Khi ấy, Toàn Linh Linh chớp nhanh cặp mắt nói với Toàn Sở Sở :

- Tỷ tỷ coi rằng tên Giang Thanh này công lực dồi dào, e rằng Vạn thúc thúc khó nổi đương cự...

Sở Sở trả lời một câu trúng phóc tim đen :

- Tâm sự của tỷ tỷ đừng ngỡ là muội không biết. Tỷ tỷ đang mong cho Vạn thúc thúc thua trận đấy mà!

Linh Linh sắc mặt đỏ bừng nói :

- Muội nói bậy coi chừng ta vả miệng!

Sở Sở nghe nói le lưỡi lắc đầu, bỗng nghe La Thập Nương mắng nho nhỏ :

- Hai đứa này làm gì huyên náo như thế, không dòm xem trận đấu để học thêm ngón nghề à?

La Thập Nương mắng xong quay nhìn trở lại lẩm bẩm :

- Món binh khí của Chiến Thiên Vũ này xử thế Phất Phong Thất Hiểm và bàn tay tả kèm theo một thế Phi Vân tam chưởng... thật là hay... nhưng mà Thất Hoàn Trảm của gã Giang Thanh lại đang sử thế Ba Đào Thiên Trùng Lãng Bài Như Sơn, ba thế liên hoàn lại dám kèm theo Hồi Hoàn cước và Hiệp Trung chưởng để phản công thật là huyền diệu. Thằng nhóc này quả thật cao cường!

Xem tiếp hồi 20 Khẩu Phật tâm xà

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Khẩu Phật Tâm Xà

Sở Sở cau mày nói :

- Mẹ! Mẹ chớ vội khen gã Giang Thanh, theo con thấy thì không chừng gã sẽ thua trong tay của Vạn thúc thúc!

La Thập Nương vừa dợm trả lời thì trong trường đấu chiến Giang Thanh đột nhiên hét lên một tiếng, song chưởng tung ra như chớp giăng sấm nổ, như sóng dậy trường giang tấn công Vạn Triệu Nguyên mãnh liệt.

Vạn Triệu Nguyên giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

“Đậy là chiêu Huyền Lãng Khí trong Thất Hoàn Trảm...”

Vừa nghĩ đến đây, Vạn Triệu Nguyên vội thu hồi thanh Nhẫn Luân trong tay trở về tạo thành một bức tường vững chắc, đó là chiêu Thanh Huy Bế Nguyệt.

Hai luồng kình lực gặp gỡ vào nhau, tức khắc nổ lên một tiếng vang dữ dội. Vạn Triệu Nguyên thối lui một bước. Còn Giang Thanh thì loạng choạng rồi nạt lên một tiếng, tiếp tục tấn công.

Trong chớp mắt hai người đã trao đổi với nhau trên ba mươi hiệp.

Lúc bấy giờ, Bạch Hồ thình lình nghe Chiến Thiên Vũ nói :

- Nhị đệ, ta thật không ngờ Vạn Triệu Nguyên gặp phải Giang hiền đệ thì không thể thi thố được tuyệt kỹ của mình, để đến nỗi thanh danh phải trôi theo dòng nước...

Còn Hạ Huệ thì đưa mắt đắm đuối nhìn Giang Thanh, đoạn quay lại nói với Chiến Thiên Vũ :

- Chiến đại hiệp! Thanh ca ca thi thố Thất Hoàn Trảm thật là đáng sợ!

Chiến Thiên Vũ cười ồ ồ :

- Hạ cô nương! Nếu nói đến Thất Hoàn Trảm thì thật là một môn võ công vô cùng lợi hại của Trường Ly Nhất Điểu. Theo lão phu thấy thì Giang hiền đệ dường như đang hỗn hợp Thất Hoàn Trảm trong Ly Hỏa Huyền Băng Chân Khí, nên mới có tiềm lực dồi dào như vậy.

Hạ Huệ nghe nói giật mình sực tỉnh, quay đầu nhìn lại, mới bắt gặp đôi mắt của Toàn Linh Linh đang chăm chú nhìn mình...

Khi ấy giữ đấu trường Giang Thanh và Vạn Triệu Nguyên càng đánh càng nhanh. Cả hai đều dốc hết bình sanh sở học, dùng phương pháp tốc chiến tốc quyết.

Còn Toàn Lập thì ngồi dưới giàn hoa, sắc mặt càng lúc càng ảm đạm. Chắc có lẽ lão thấy tình thế này thì sớm muộn gì Giang Thanh cũng thủ thắng.

Lão ta quay lại nói nhỏ với Liên Tâm song lão vài câu, và hai lão già này lặng lẽ rút lui.

Chiến Thiên Vũ mặc dầu thọ trọng thương khá nặng, nhưng vẫn cười nói om sòm, bắt gặp cử chỉ khả nghi của Liên Tâm song lão,

Chiến Thiên Vũ gằn giọng nói :

- Nhị đệ, Tam đệ hãy chú ý đến cử chỉ của Liên Tâm song lão. Coi chừng bọn họ hạ độc thủ!

Bạch Hồ và Chúc Thạch nhìn nhau.

Phần Giang Thanh thì đấu chiến hơn ba trăm hiệp và bây giờ Vạn Triệu Nguyên thủ nhiều mà công ít. Ông ta cố giữ cho toàn vẹn chân lực của mình. Món binh khí trong tay lão thu lại, chỉ còn một tầm uy lực là năm thước vuông mà thôi, và xuất bộ rất phi thường cẩn thận.

Giang Thanh biết đối phương cố tình bồi dưỡng sức khoẻ để chờ cơ hội đột kích phản công, nhưng chàng là người có công lực thâm hậu, kinh nghiệm già dặn, nếu chỉ dùng Thất Hoàn Trảm mà đấu chiến với lão ta thì chỉ trong vòng năm trăm hiệp thật khó mà phân thắng bại...

Đột nhiên cử chưởng tung ra sáu thế liên tiếp, Giang Thanh trong lòng nghĩ thầm :

“Tình thế đối với chúng ta thật là vô cùng bất lợi. Cao thủ của Yên Hà sơn trang quá nhiều, đang hầm hè chờ đợi. Phần bên mình đã có một người thọ thương, nếu bọn họ bất chấp luật lệ giang hồ, ào tới hỗn chiến thì thật là khó xử.”

Thế là Giang Thanh quyết định tốc chiến tốc quyết.

Nghĩ là làm liền, vừa đúng lúc binh khí đối phương tấn công chàng ba thế liên tiếp rồi thối lui.

Giang Thanh thình lình nạt lên một tiếng, hữu chưởng tung ra một chiêu dữ dội, tả chưởng vẽ thành vô số vòng tròn để làm rối mắt đối phương. Tiếp theo đó tung ra một chưởng phi thường khủng khiếp.

Dưới áp lực hùng hậu đó, Vạn Triệu Nguyên kinh hoàng tháo lui, mà Toàn Lập thì hô lớn :

- Vạn huynh choi chừng! Đó là Như Lai thần chưởng!

Câu nói chưa dứt, Giang Thanh buông ra một tiếng cười kinh rợn, mười ngón tay của chàng bay vèo tới như mười lưỡi dao bén nhọn xỉa vào giữa mặt đối phương. Đó là chiếu thứ hai Kim Đỉnh Phật Đăng trong Như Lai thần chưởng.

Vạn Triệu Nguyên quát to một tiếng, thanh Nhẫn Luân trong tay lão bay tới vù vù, bàn tay tả kèm theo một chưởng dữ dội để đối địch.

Một tiếng “bùng” khủng khiếp vang lên. Thân hình của Giang Thanh lảo đảo, mà Vạn Triệu Nguyên thì thối lui hai bước.

Giang Thanh không chần chờ, nạt luôn một tiếng, hai chưởng nhập lại để toát ra một luồng cương phong lẫm liệt túa ra như thiên la địa võng. Đó là chiêu thứ ba Phật Vấn Ca La.

Vạn Triệu Nguyên đôi mắt trợn trừng, mồm đầy máu tươi, lão rú lên một tiếng, vội vàng xử một thế hộ thân Thanh Huy Bế Nguyệt hòa lẫn trong thế Kiên Lạc Tam Tiều...

Thế rồi, một tiếng nổ khủng khiếp lại vang lên, cát bay đá chạy mù trời, Vạn Triệu Nguyên lại lảo đảo thối lui năm bộ.

Trong khi xử chiêu Phật Vấn Ca La, Giang Thanh đã gặp phải một trở lực phi thường, vì vậy mà chàng cảm thấy tê rần hổ khẩu.

Một bầu không khí nặng nề bao trùm lấy đấu trường.

Vạn Triệu Nguyên mặt mày cau có, mồ hôi đổ ra lấm tấm.

Giang Thanh cố dằn tâm tư của mình cho bình tĩnh rồi nói :

- Vạn đại hiệp có thể phá chiêu thứ ba của Như Lai thần chưởng, thật tại hạ lấy làm bội phục.

Vạn Triệu Nguyên gượng cười nói :

- Võ công của Giang huynh đệ quả thật danh bất hư truyền!

Nói rồi xá chào một xá, vừa dợm rút lui thì Toàn Lập vùng đứng phắt dậy lạnh lùng nói :

- Vạn huynh chưa thua dưới Như Lai thần chưởng, vậy thì trận này kể như là huề...

Vạn Triệu Nguyên nghe nói bất gíác hổ thẹn đỏ bừng sắc mặt nói :

- Đa tạ Toàn huynh đã che chỡ cho lão phu. Nhưng đại trượng phu làm việc quanh minh chánh đại, trận đấu này quả thật lão phu đã thua...

Toàn Lập biến sắc, buồn rầu nói :

- Vạn huynh bất tất phải nhân nhượng.

Vạn Triệu Nguyên thẳng thắn đáp :

- Xin thú thật lão phu đã thọ nội thương, nếu Giang huynh đệ mà đánh thêm một chiêu thứ tư của Như Lai thần chưởng thì hẳn là đã hạ lão phu rồi.

Mỗi một câu nói nào của Vạn Triệu Nguyên cũng là lời nói thật. Dưới chiêu Phật Vấn Ca La ông ta chịu đựng được đến không té, đó là điều hiếm thấy trong võ lâm.

Giang Thanh ngắm nhìn Vạn Triệu Nguyên nhảy ra ngoài vòng chiến mà thở dài, đoạn quay sang nhìn chầm chầm vào Toàn Lập. Chàng thong thả nói :

- Bây giờ kẻ hậu sinh này nhờ Toàn trang chủ chỉ giáo cho!

Câu nói khiêu khích đó làm cho mọi người giật mình, nhưng cả thảy đều ngơ ngác, không ngờ Toàn Lập lại không lộ sắc giận, mà lại nhỏ nhẹ nói :

- Giang thiếu hiệp vừa mới đấu chiến cần phải nghỉ ngơi một chút, nhược bằng tiếp tục thì chẳng hóa ra thành họ Toàn này thừa lúc người ta đang nguy ngập mà làm khó dễ sao?

Giang Thanh ha hả cả cười :

- Thật ra thì tôi chưa mệt!

Toàn Lập nghe nói mỉm cười, thong thả đứng dậy, đột nhiên...

Chiến Thiên Vũ bỗng mở miệng nói :

- Xin hỏi Toàn trang chủ, cuộc hẹn hôm nay là cứ đấu chiến dằng dai mãi đến bao giờ mới kết thúc? Và chừng nào lão phu đây mới có dịp so tài với Toàn trang chủ?

Toàn Lập nghe nói liền đáp một câu thật hòa nhã :

- Nếu Chiến huynh mà có thể đợi được để đấu chiến giáp mặt với những người trong Yên Hà sơn trang này rồi, thì lão phu tự nhiên không dám cầm ở lại, lập tức mời chư vị xuống thuyền rời khỏi nơi đây!

Chiến Thiên Vũ mồm áy náy định nói chuyện, nhưng bỗng Bạch Hồ kề tai nói nhỏ :

- Đại ca! Lão Toàn Lập có sao thình lình thay đổi thái độ một cách hòa nhã như vậy, hay là lão có mưu mô xảo trá gì đây?

Chiến Thiên Vũ nghe nói suy nghĩ một chút, đoạn trả lời :

- Theo ta thấy thì lão Toàn Lập là bá chủ nhứt phương, không lẽ đi làm điều ti tiện. Rất có thể là lão phát giác tài nghệ của bọn ta quá cao, nên đấu dịu chứ gì!

Bạch Hồ nghe nói vẫn chưa chịu tin lời Chiến Thiên Vũ.

Lúc bấy giờ, Toàn Lập mới đứng dậy nói gằn từng tiếng một :

- Giang thiếu hiệp! Lão họ Toàn này tuy bất tài nhưng cũng xin so với thiếu hiệp vài chiêu!

Nói rồi vừa dợm bước ra ngoài, thình lình có một giọng nói khàn khàn từ xa vọng lại :

- Toàn huynh! Khoan đã, hãy để cho tiểu đệ đấu với người hữu danh vô thực này một trận xem sao?

Câu nói vừa dứt thì một bóng người gầy gò đã bay vù tới.

Giang Thanh ngẩng đầu nhìn lên, thấy đó chẳng phải ai xa la mà là Phó Tuyền.

Phó Tuyền cung tay xá chào rồi bước tới nói nhỏ với Toàn Lập vài câu. Toàn Lập khe khẽ gật đầu rồi nói :

- Phó huynh so tài với Giang thiếu hiệp nên cẩn thận!

Bỗng nhiên Bạch Hồ hốt hoảng nói với Chiến Thiên Vũ :

- Đại ca! Linh tính báo cho đệ biết rằng lão Toàn Lập sắp thi hành độc kế!

Chiến Thiên Vũ thò tay sờ hàm râu của mình vừa dợm nói chuyện, thì Giang Thanh đã xá chào Phó Tuyền mà nói :

- Tại hạ thật lấy làm vinh hạnh mới được dịp phân cao thấp với Phó tiền bối.

Giang Thanh đưa mắt nhìn chầm chầm đối phương.

Phó Tuyền đột nhiên đứng sựng lại và một tiếng rang rảng vang lên, lão ta đã rút một món binh khí cong cong tợ lưỡi liềm ra. Thì ra, chính đó là thanh Long Nguyệt đao của lão.

Chiến Thiên Vũ thấy vậy trong lòng cả sợ, vì ông ta là một tay lịch duyệt giang hồ, biết Phó Tuyền là một tay kiệt hiệp ngoài quan ngoại, mà món binh khí cầm trong tay lại chém sắt như chém bùn, thật là đáng sợ.

Ngày thường, không gặp trường hợp gì đặc biệt, ông ta không bao giờ lấy binh khí ra. Vì vậy mà Chiến Thiên Vũ trong lòng hồi hộp.

Nhưng Giang Thanh thì sắc mặt bình thản nói rằng :

- Xin Phó tiền bối động thủ!

Phó Tuyền đôi mắt lim dim nói :

- Lão phu thất lễ vậy!

Câu nói vừa dứt thì thanh Long Nguyệt đao trong tay lão đã bay vù tới như một chiếc vòng tròn, chém sã vào giữa ngực Giang Thanh. Tốc độ ấy nhanh hơn ý nghĩ của mọi người.

Trong lúc mọi người chưa kịp chớp mắt thì thế đánh của Phó Tuyền đã tới sát Giang Thanh, và hình bóng của chàng cũng biến thành vệt khói xanh mờ quyện lấy đạo hào quang của đối thủ.

Trong chớp mắt, hai người đã trao đổi cùng nhau mười một chiêu.

Đến khi thân hình của Giang Thanh vừa rời về mặt đất thì chàng vội vung hữu chưởng ra biến thành vô số vòng tròn và trong những vòng tròn đó bay vọt ra một tả chưởng. Đó là chiêu Ngân Nguyệt Hàn Tinh song hoàn thức.

Phó Tuyền nạt lên một tiếng, bắn lùi về sau năm bộ, vung lưỡi đao ra chém trả vào người Giang Thanh ba nhát. Cử chỉ nhanh nhẹn đến nỗi những người xung quanh tưởng đâu chỉ chém có một nhát mà thôi.

Giang Thanh buông ra một chuỗi cười cuồng loạn, thân hình mảnh khảnh của chàng thình lình ly khai mặt đất chừng ba tấc, và liên tiếp tung về phía đối phương chín chưởng.

Phó Tuyền không ngờ Giang Thanh lại tinh xảo như thế, vội vàng hốt hoảng tháo lui ba bước.

Nhưng mà võ công của Tà Thần chú trọng ở chỗ huyền diệu cao thâm và tinh xảo. Luôn luôn tấn công vào những chỗ mà đối phương không bao giờ ngờ trước được, nhờ đó mà thủ thắng.

Giang Thanh sau khi tung mình ra theo thế Như Ý Tam Ảo đẩy lui đối phương thối lui ba bộ rồi, tiếp theo đó thân hình của chàng như một con cá tung mình nhảy vọt lên khỏi làn nước bạc tiếp tục tấn công.

Thương thay cho Phó Tuyền, ông ta vốn võ nghệ cao cường, nhưng dưới áp lực hùng hậu và những thế võ lạ lùng hóc hiểm của Giang Thanh, ông ta không thi triển được tuyệt kỹ nào cả.

Sách võ có nói rằng biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Phó Tuyền cắn răng thở dài chuyển hết sức bình sanh triển khai Long Nguyệt đao pháp ra để đối địch.

Liền thấy ba bên bốn bề bóng đao trùng trùng điệp điệp. Tiếng đao xé gió nghe vèo vèo như quỷ khốc thần sầu làm cho người xem phải kinh tâm táng đởm.

Giang Thanh thấy vậy trong lòng rúng động, vội thi thố thân pháp Như Ý Tam Ảo ra để cho thân hình của mình hư hư thực thực, lòn lõi qua những đường đao của đối thủ một cách tài tình.

Toàn Lập càng xem chừng nào trong lòng càng thêm kinh hãi chừng nấy. Giờ phút đó ông ta nghĩ :

“Nếu ta có thân hành đấu với Giang Thanh thì cũng chỉ có thể kéo dài thời gian giao chiến mà thôi. Cuối cùng rồi cũng phải đại bại...”

Nghĩ đến đây, lão quay đầu nhìn lại Liên Tâm song lão một lần nữa và hai lão già này bước ra khỏi giàn hoa đứng im lìm bất động.

Và tất cả những người trong Yên Hà sơn trang thảy đều lục tục tản mác ra bốn phía. Cho đến vị chủ nhân của Yên Hà sơn trang là La Thập Nương cũng đưa mắt nhìn hai đứa con gái của mình rồi xích lại gần bên Toàn Lập.

Toàn Linh Linh và Toàn Sở Sở lấy làm kinh dị, không biết tại sao có cử chỉ lạ thường, nhưng cũng mơ hồ biết rằng cha mẹ mình sắp thi hành một độc kế.

Chiến Thiên Vũ đã thấy lạ, vội rảo mắt nhìn xem tứ phía, tập trung tinh thần để đối phó.

Bạch Hồ cũng ném cho Chiến Thiên Vũ một cái nhìn kinh dị nói :

- Đại ca! Lão Toàn Lập sắp ra tay rồi đó!

Chiến Thiên Vũ cau mày đáp :

- Bọn ta phải cẩn thận ứng biến và coi chừng tiếp ứng tứ đệ. Nên biết rằng Yên Hà sơn trang hiện đang tập trung mũi nhọn về tứ đệ đó...

Bạch Hồ khe khẽ gật đầu, đưa mắt ra dấu cho Hạ Huệ, Tiền Tố và Chúc Thạch đồng chuẩn bị ứng chiến...

Lúc bấy giờ, trong trường đấu chiến sắp sửa đến hồi quyết định.

Và trên gương mặt của Toàn Lập bỗng nhiên tái hiện một nụ cười đanh ác, rảo mắt nhìn xem tứ phía...

Xem tiếp hồi 21 Cạm bẫy đầy dẫy

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Cạm Bẫy Đầy Dẫy

Giang Thanh một mặt triển khai thân pháp lạ lùng của mình để đấu chiến với đối phương, nhưng đôi mắt luôn luôn rảo xem tứ phía.

Chàng cảm thấy đối thủ của mình lần lần yếu ớt và chậm chạp, các thế võ bắt đầu rối loạn.

Giang Thanh thình lình nạt lên một tiếng, xử một thế Ngân Nguyệt Hàn Tinh song hoàn thức. Thừa lúc đối phương hốt hoảng tháo lui, chàng dùng hai ngón tay của bàn tay hữu điểm và bảy đại huyệt trước ngực đối phương. Trong một chiêu mà tiềm tàng hai thế, thật là đáng sợ.

Một luồng chỉ phong lạnh toát ra, dường như dao bén cắt da làm cho Phó Tuyền hoảng sợ. Đó là Tịnh Thiên chỉ mà Giang Thanh vừa dùng để giết gã Lâm Dần ban nãy.

Phó Tuyền đột nhiên cảm thấy hai ngón tay lạ lùng quái gở vuốt nhẹ trên áo mình, và ông ta có cảm giác đau thấu tâm cang.

Bất giác lão toát mồ hôi lạnh, vội vàng thu Long Nguyệt đao trở về, chém vòng trở ra, đồng thời kèm luôn ba chưởng. Đây là một chiêu mà hai thế Nguyệt Lạc Tinh Nguyên.

Trong lúc chỉ mành treo chuông, thì Toàn Lập bỗng nhiên nạt lên một tiếng giơ bàn tay lên khỏi đầu.

Tiếp theo động tác của Toàn Lập, Liên Tâm song lão thình lình bay vù tới bốn chưởng tung ra một lượt, cương khí tỏa ra khắp bốn bề như thiên la địa võng, chụp vào đầu Giang Thanh.

Cùng trong một lúc, Chiến Thiên Vũ đứng dậy nhưng chưa kịp hành động thì giàn hoa trên đầu đột nhiên sụp xuống.

Chiến Thiên Vũ nạt :

- Nguy!

Cùng với Bạch Hồ hai người đồng nhảy tung lên.

Trong lúc đó thì Hạ Huệ, Tiền Tố và Chúc Thạch thì kẹt vào trong đó, thúc thủ vô sách.

Chiến Thiên Vũ và Bạch Hồ thì bay vọt lên mãi nên thân hình trở về mặt đất được. Còn ba người kia thì lọt xuống một chiếc hầm sâu.

Chân vừa chấm đất, Chiến Thiên Vũ nghe tiếng khoát nạt trền trời, ba bên bốn bề ám khí bay ra tua tủa, và có hai người nhảy vù tới tấn công dữ dội.

Chiến Thiên Vũ giật mình kinh hãi, vì tài ném ám khí của người này thật lạ lùng. Ám khí bay tủa ra như cào cào châu chấu, hòa lẫn trong đó có hai luồng chưởng phong mãnh liệt.

Chiến Thiên Vũ thở dài, dùng song chưởng của mình đánh bật bức màn ám khí đó ra để rồi bị hai luồng chưởng phong kia đẩy bật trở lại lọt xuống hầm sâu.

Cùng trong lúc đó, Bạch Hồ cũng nằm trong tình trạng như Chiến Thiên Vũ. Và khi thân hình của Bạch Hồ vừa lọt xuống khỏi mặt hầm

thì có tiếng rầm rầm vang lên không ngớt.

Cửa hầm đóng chặt lại như bưng!

Lúc bấy giờ, Giang Thanh liếc mắt thấy những người bạn của mình thảy đều sa xuống hầm bí mật, nhưng chàng lại bị Liên Tâm song lão và Phó Tuyền ba mặt giáp công dữ dội, nên không thể nào ra tay cứu vãn.

Giang Thanh trợn mắt gần tét, lớn tiếng nguyền rủa :

- Toàn Lập, ngươi thật là đê tiện...

Toàn Lập buông ra một tiếng cười nham hiểm nói :

- Rồi đây sẽ tới phiên mi!

Giang Thanh cố hết sức vùng vẫy khỏi vòng kềm tỏa nhảy về phía Toàn Lập, nhưng mà thế công của Liên Tâm song lão càng lúc càng dữ lội.

Bốn bàn tay sắt thép đảo lộn vù vù hòa lẫn trong những đường đao dữ dội của Phó Tuyền làm cho Giang Thanh núng thế.

Toàn Lập mỉm cười nói :

- Thằng họ Giang kia, bây giờ mi biết rằng Yên Hà sơn trang là cảnh non bồng nước nhược, hay là hổ huyệt long đàm chưa?

Giang Thanh cắn răng mà không trả lời, phản công mãnh liệt với ba tay cao thủ.

Chỉ thấy gương mặt của Toàn Lập càng lúc càng đanh ác. Ông ta khoác tay ra sau lưng ra dấu. Trong một bụi rậm gần đó lập tức chui

ra một người hình dung cổ quái, chính là Địch Trung.

Toàn Lập lạnh lùng nói :

- Địch quản gia! Giang thiếu hiệp võ nghệ cao cường khó có dịp để so tài lắm...

Địch Trung theo Toàn Lập đã lâu năm nên biết ý ngầm trong câu nói ấy, ông ta lập tức rút phắt món binh khí của mình ra, đó là một cặp đoản thương.

Toàn Lập khẽ gật đầu. Địch Trung lập tức nạt vang một tiếng, hươ cặp song thương nhảy vào trợ chiến.

Lúc ấy, Giang Thanh vẫn chưa dùng đến Như Lai thần chưởng mà chỉ dùng Như Ý Tam Ảo và Ngân Nguyệt Hàn Tinh song hoàn thức để đối địch. Thỉnh thoảng lại kèm thêm một chiêu Thất Hoàn Trảm.

Sở dĩ Giang Thanh chưa dùng đến Như Lai thần chưởng bởi vì đây là những thế võ công lực phi thường mạnh bạo nên hao tổn tâm thần rất nhiêu. Chàng cố dưỡng sức nên chẳng dám sử dụng ra...

Địch Trung vừa tham gia trận chiến, Giang Thanh cảm thấy tức khắc áp lực gia tăng.

Võ công của Liên Tâm song lão thật là cao thâm kỳ bí. Hai người dường như đồng lòng một dạ với nhau, nên mỗi chiêu thức tung ra thảy đều một lượt hai người hành động cùng một lúc, phối hợp cùng nhau thật là chặt chẽ.

Thân pháp thiên biến vạn hóa đó, thêm vào đường đao Long Nguyệt của Phó Tuyền đã là một sự uy hiếp nặng nề, huống hồ bây

giờ lại thêm một Địch Trung nữa.

Trong bóng đao ngọn thương trùng trùng điệp điệp đó có một chiếc bóng mờ tung hoàng đảo lộn, chỉ dùng hai bàn tay trắng mà kháng cự liên miên.

Bất giác đã đấu ngoài trăm hiệp.

Toàn Lập nhìn trận chiến không chớp mắt, trên gương mặt của ông ta cũng là thiên biến vạn hóa.

Thời gian trôi qua một cách nặng nề chậm chạp.

Bóng dương đã tà tà về Tây, sắp sửa lặn xuống làn nước bạc.

Lúc bấy giờ, trong lòng của Toàn Linh Linh vừa đau đớn vừa hổ thẹn. Nàng không bao giờ nghĩ tới song thân của mình lại làm một việc trái với đạo nghĩa võ lâm như vậy.

Mà trời hỡi! Giang Thanh sao chẳng đột phá trùng vây bỏ chạy mà lại đấu chiến kỳ cùng...?

Toàn Sở Sở khẽ níu lấy vạt áo của chị mình nói nhỏ :

- Tỷ tỷ! Phụ thân quả thật là vừa làm một việc trái với đạo nghĩa giang hồ...

Linh Linh ứa ra hai dòng nước mắt.

Giữa đấu trường, vẫn diễn biến ra một trận chiến gay go, và bây giờ thì thế công của Giang Thanh lần lần bén nhọn.

Cuộc diện lần lần có lợi đối với chàng. Một tia hy vọng mong manh nảy ra trong trí của Linh Linh.

Bốn người Địch Trung, Phó Tuyền và Liên Tâm song lão khoát nạt vang trời, trổ hết bình sanh tuyệt học đấu chiến với Giang Thanh.

Cả bốn người này đều cảm thấy rằng đối thủ của mình cớ sao lại có một nguồn nội lực liên miên bất tuyệt, càng đánh càng dẻo dai, làm cho bọn họ lấy làm khó xử.

Lúc bấy giờ, Toàn Lập cũng cảm thấy tình trạn bất lợi cho phe mình.

Đối với Giang Thanh, ông ta lập tâm hễ ra tay là kềm chế ngay tức khắc, vì vậy mà ông ta không dễ dàng động thủ, quay lại nói với La Thập Nương :

- Nương tử! Hãy canh chừng chặt chẽ các ngõ tháo lui của gã Giang Thanh, ta sắp sửa xuất trận rồi đó!

La Thập Nương gật đầu nói :

- Phu quân yên trí!

Toàn Lập mỉm cười khoát tay ra sau lưng ra dấu, lập tức có bốn tên vạm vỡ mặt mày đanh ác bước ra.

Bốn người này là bốn tay có tên tuổi trong võ lâm. Họ là Thiết Bút Tứ Hùng, đồng giữ chức Hộ Diện của Yên Hà sơn trang.

Toàn Lập thong thả cởi chiếc áo của mình ra. Thấy ngoài chiếc áo trắng mặc bên trong của Toàn Lập, có một sợi dây dài màu đen lóng lánh.

Sợi dây màu đen này chỗ cuối cùng có gắn một cái khoen bằng sắt. Chiếc khoen bằng sắt này lại dính liền với một chiếc dùi to tướng. Đó là món binh khí lưu truyền của Song Phi, Cửu Sách Phi Long.

Toàn Lập dùng Cửu Sách Phi Long chế biến thành sợi Dẫn Long Sách này.

Toàn Lập nhón gót bay mình vào trận chiến.

Thình lình lão nạt vang một tiếng, cử động Dẫn Long Sách như một con rồng ngoe ngoải chờn vờn chụp vào giữa mặt Giang Thanh.

Giang Thanh nghe tiếng gió lạ nổi lên, tràn mình né tránh, liếc mắt nhìn lên thấy Toàn Lập đã tham gia chiến trận.

Trong chớp mắt sợi Dẫn Long Sách này biến hóa thành trăm ngàn sợi dây đen ngòm tấn công Giang Thanh.

Ngọn dùi đằng cuối sợi dây lăm le chực điểm vào huyệt Đan Điền của Giang Thanh.

Thế công như vũ bão này làm cho Giang Thanh cả sợ, liên tiếp công ra bảy chưởng liên hoàn rồi tạt mình sang một bên, tạm thời lánh khỏi mũi nhọn của thế công.

Chính vào lúc đó, hai luồn âm phong và một đường đao loé lên tập kích vào hậu tâm của chàng. Giang Thanh cả giận, đôi mắt đỏ ngầu, nạt lên một tiếng, hữu chưởng dùng Tịnh Thiên chỉ điểm vù ra, tả chưởng trong chớp mắt xử nửa chiêu Kim Đỉnh Phật Đăng.

Thế là đường đao lợi hại kia bị Tịnh Thiên chỉ đẩy bật trở lại ba thước, mà Liên Tâm song lão gặp chưởng Kim Đỉnh Phật Đăng

cũng vội vàng lùi bước.

Nhưng đó chỉ là họ nới lỏng vòng vây một chút mà thôi. Tiếp theo đó phối hợp cùng Dẫn Long Sách của Toàn Lập, đao chưởng thương cả thảy đều tấn công ào ạt như mưa sa gió táp. Võ công của Toàn Lập thật là cao thâm vô tận. Chính lão ta là một cái trục để xoay Phó Tuyền, Liên Tâm song lão và Địch Trung mà tấn công Giang Thanh.

Khi ấy, Giang Thanh mới cảm thấy áp lực của đối phương nặng nề khôn tả, nhứt là về phương diện Toàn Lập, thì sợi Dẫn Long Sách xuất quỷ nhập thần, biến ảo không thể tưởng tượng, hoặc đâm hoặc cuốn, hoặc quét làm cho Giang Thanh phải dốc hết toàn lực để kháng cự.

Giang Thanh liên tiếp đấu chiến nên nội lực hao tổn rất nhiều, nhứt là phải phân tâm lo lắng đến mấy người bạn đồng hành, vì vậy mà thần trí không được tập trung...

Toàn Lập cười lạnh lùng nói :

- Giang Thanh! Ngươi chưa xuôi tay chịu trói còn đợi đến máu loang chiếnh địa mới đầu hàng phải chăng?

Giang Thanh cả giận đánh vù vù ba chưởng liên hoàn, đẩy lui Liên Tâm song lão rồi nạt lên :

- Toàn Lập, Giang Thanh sẽ kháng cự đến giọt máu cuối cùng.

Toàn Lập liên tiếp công ra năm thế, lạnh lùng cười nói :

- Mi sắp đi chầu Diêm chúa rồi!

Giang Thanh nghe nói giật mình kinh sợ nghĩ thầm :

“Hiện nay năm người này vây đánh ta, người nào cũng đều công lực phi phàm, lại còn La Thập Nương và Song Phi Tiên Nữ còn đang hầm hè chờ đợi. Đồng thời, trong Yên Hà sơn trang còn không biết bao nhiêu cao thủ chưa ra mặt. Những người bạn đồng hành của ta lại lọt vào hầm sâu, nếu ta mà rủi ro bị bắt thì ai cứu bọn họ ra khỏi chỗ hang hùm?”

Giang Thanh nghĩ đến đây liếc nhìn bên cạnh, thấy Thiết Bút Tứ Hùng và mười mấy tên áo đen đang tuốt binh khí cầm sẵn nơi tay, túa vây phủ bốn bề.

Giang Thanh vùng nảy ra một kế, cười lớn nói :

- Toàn Lập! Nếu ta mà xuôi tay chịu trói thì ngươi có bằng lòng thả những người bạn của ta ra chăng?

- Đó là lẽ tự nhiên, nhưng mà mi đừng hòng dùng kế để gạt ta!

Toàn Lập vừa nói, binh khí trong tay đi hơi chậm lại, Giang Thanh chộp lấy cơ hội nghìn vàng đó, nạt lên một tiếng, chấp tay lại theo thế Phật Vấn Ca La tung ra một chưởng mãnh liệt.

Một luồng cương phong lẫm liệt thình lình phóng ra làm cho năm người chung quanh thảy đều thối lui mấy bước.

Người công lực yếu nhứt là Địch Trung lại bị luồng chưởng phong này làm cho văng mất binh khí.

Đến như người công lực thâm hậu như Toàn Lập mà cũng trôi ra hai bước mới xuống tấn đứng lại được.

Vừa đứng vững, thì Dẫn Long Sách trong tay ông ta lại tung ra vì vèo, như một màn lưới nhện chộp vào đầu của Giang Thanh, đồng thời ông ta hô to :

- Coi chừng, hắn muốn chốn chạy rồi đó!

Câu nói của ông ta chưa dứt thì một chiếc bóng mờ đã luồn qua kẽ hở, bay vù ra khỏi giữa trận, kèm theo một chuỗi cười ngạo nghễ.

Chuỗi cười này đi xa mãi, xa mãi...

Rồi mất hẳn ở đằng xa...

Mãi đến lúc đó, Phó Tuyền và Liên Tâm song lão mới bay mình đuổi theo và Thiết Bút Tứ Hùng mới lật đật giương cung bắn theo.

Còn thân hình của Toàn Lập thì đã mất dạnh từ lâu.

Thì ra chính vào lúc Giang Thanh cất mình bỏ chạy, thì ông ta đã đuổi theo ráo riết.

Song Phi Tiên Nữ dòm những người đuổi theo Giang Thanh mà cùng nhau trao đổi một nụ cười ranh mãnh.

Hai tên áo đen vạm vỡ vội vàng chạy lại lượm hai cây ngân thương trở về trao trả cho Địch Trung. Lúc bấy giờ, ông ta đang bị tét hổ khẩu, máu đổ ra dầm dề.

Địch Trung thò tay ra nhận lại hai mũi thương, rồi ngao ngán thở dài nhìn ráng mây chiều ẩn hiện bên bờ hồ mà im lìm không nói một tiếng nào nữa.

Toàn Linh Linh quay đầu nhìn lại, bất gíác rú lên một tiếng khe khẽ :

- Trời... Mẹ đâu rồi!

Toàn Sở Sở cũng hốt hoảng nhìn xem tứ phía, nói phỏng chừng :

- Chắc mẹ đã đuổi theo tên Giang Thanh rồi!

Linh Linh trầm ngâm một khắc, gật gù nói :

- Sở Sở, chúng ta cùng đi xem!

Sở Sở chớp nhanh cặp mắt khe khẽ ngâm hai câu thơ ngôn tình làm cho Linh Linh sắc mặt đỏ bừng, rồi cắm đầu chạy trước.

Dưới giàn hoa bây giờ im lìm lặng lẽ, bốn phía trống trơn, chỉ còn một mình Vạn Triệu Nguyên đang ngồi bất thần ngơ ngác, lim dim cặp mắt mà nhìn cái hầm bí mật vừa nuốt sống năm người của bọn Chiến Thiên Vũ.

* * * * *

Trong một sảnh đường to rộng, bày trí huy hoàng diễm lệ, lúc bấy giờ đèn đuốc sáng choang, người qua kẻ lại đông đầy, nhưng không một tiếng ồn ào.

Một bầu không khí nặng nề bao trùm lấy đại sảnh.

Toàn Lập mặt mày đằng đằng sát khí, ngồi giữa phòng, bên cạnh một chiếc bàn to. Gần đó có mặt của Phó Tuyền, Vạn Triệu Nguyên, Liên Tâm song lão, La Thập Nương và Song Phi Tiên Nữ thì đứng sau lưng Toàn Lập.

Cách xa một chút thì là Hổ Hồn và Hổ Phách đang ngồi ủ rũ với bọn Phùng Hùng, Địch Trung...

Toàn Lập lạnh lùng nói :

- Kể từ khi tiên phụ sáng lập Yên Hà sơn trang, người trong võ lâm thảy đều kính nể. Không ngờ bây giờ truyền đến tay ta thì bị một thằng con nít tới đây trêu chọc...

Ngưng một lát, ông ta nói tiếp :

- Sáu chục năm nay, Yên Hà sơn trang chưa xảy ra một việc nhục nhã như vầy. Không biết bao nhiêu tay cao thủ bao vây, mà để cho thằng nhãi con đó trốn thoát, thì thật là để tiếng cười vạn đại về sau...

Mọi người đều hổ thẹn cúi gầm đầu xuống. Bỗng nhiên Hổ Phách Lỗ Mộc lớn tiếng nói :

- Thưa Thiếu Quân, chúng ta đã bắt được năm người của bọn họ, như vậy thì đâu phải là một điều sỉ nhục cho Yên Hà sơn trang...

Toàn Lập trợn mắt nạt :

- Câm mồm lại, chúng ta đã dùng một phương pháp đê hèn để bắt bọn họ. Mi còn can đảm để nói ra. Việc này mà bay ra ngoài thì danh dự của Yên Hà sơn trang trôi theo dòng nước.

Hổ Phách quả thật câm mồm lại.

Toàn Lập hầm hầm nói tiếp :

- Từ đây về sau, trách nhiệm của chúng ta là làm sao bắt cho được thằng nhóc Giang Thanh để trả thù cho Lý sư thúc của ta là Vô Định Phi Hoàn. Lão Lệ Vật Tà đã trốn chui trốn nhủi rồi thì bây giờ đệ tử của lão phải chết thế vậy!

Câu nói của Toàn Lập dường như che đậy một sự bí ẩn gì.

Lúc bấy giờ, Sở Sở mới nói :

- Thưa cha! Tại sao hôm nay Thiệu muội muội lại không ra mặt, thù cha của nàng...

Toàn Lập bất thần đứng phắt dậy, nạt ngang Sở Sở.

Sở Sở lập tức tái xanh sắc mặt, ngậm miệng lại nghĩ thầm :

“Phụ thân hôm nay sao mà nóng nảy như thế? Vô Định Phi Hoàn tức là tổ mẩu của Kim Thiệu muội muội chớ gì?”

Sở Sở tánh tình thơ ngây dại dột, nào có biết Toàn Lập đem cháu gái của Vô Định Phi Hoàn vào nuôi nấng trong Yên Hà sơn trang là một phi thường bí mật, và sau câu chuyện này có một điều bí ẩn không tiện kể ra.

Vạn Triệu Nguyên vội nói :

- Toàn huynh! Theo thôi nghĩ thì công lực của tiểu tử Giang Thanh tuy cao, nhưng không làm sao thoát khỏi đảo Song Phi này được. Đồng thời nghe người ta đồn rằng, người này rất trọng điều ơn nghĩa, ắt chẳng bao giờ bỏ người đồng bọn nơi đây mà trốn lánh một mình, vì vậy hiện giờ chắc chắn còn trên đảo.

Toàn Lập dịu sắc mặt lại hỏi :

- Vậy thì Vạn huynh tính sao?

Vạn Triệu Nguyên trầm ngâm giây lát mới trả lời :

- Thật ra công lực của tiểu tử Giang Thanh cao thâm vô tận. Hôm nay gã đột phá trùng vây mà bỏ chạy, không phải vì thua sút bọn ta, mà gã chưa rõ thực lực của ta ra sao. Lại nữa, những người bạn đồng hành của gã thảy đều bị lọt vào hầm bí mật. Nên gã mới phân tâm, bằng không nếu gã dốc toàn lực ra đấu thì bọn ta chưa chắc hạ gã nổi.

Câu nói thẳng này của Vạn Triệu Nguyên mặc dầu làm cho Toàn Lập khó chịu, nhưng ông ta chẳng lộ ra ngoài sắc mặt.

Vạn Triệu Nguyên lại nói tiếp :

- Bây giờ bọn ta muốn bắt gã thì phải chia ra đi sục sạo khắp nơi. Nhưng đây chỉ là biện pháp cấp thời mà thôi.

Toàn Lập bất mãn hỏi :

- Sao gọi là biện pháp cấp thời?

Vạn Triệu Nguyên cười đáp :

- Chắc Toàn huynh cũng biết theo công lực của bọn ta, trừ Toàn huynh ra thì ai cũng thua sút tiểu tử ấy, vì vậy mà nói muốn bắn gã thì thật là nan giải.

Vạn Triệu Nguyên lại nói tiếp :

- Đồng thời cứ theo phép khinh thân của Giang Thanh mà luận thì những trạm gác chung quanh đây khó lòng mà cầm chân gã được. Chi bằng ta hãy bắt năm người của chúng nhốt vào Tái Thế lao để làm mồi nhử cho tiểu tử Giang Thanh trở lại, bọn ta mai phục chung quanh chờ cơ mà hành sự...

Mọi người nghe Vạn Triệu Nguyên nói như vậy, thảy đều tán thành. Nét mặt sa sầm của Toàn Lập bây giờ mới sáng trở lại, cười rằng :

- Vạn huynh thật là cao kiến! Phương pháp này chắc có thể làm cho tiểu tử Giang Thanh sa chân vào cạm bẫy.

Sau câu nói của Toàn Lập, bầu không khí trong phòng nhẹ nhàng trở lại. Tiếng cười nói ồn ào, tiếng bàn tán xôn xao.

Linh Linh và Sở Sở thừa lúc mọi người đang nhộn nhịp liền lẻn ra ngoài hành lang.

Linh Linh không nói không rằng, cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ. Sở Sở nhìn sắc mặt của chị mình, lúc ấy ánh trăng chiếu lợt lạt trên mái tóc của nàng, nét mặt đẹp như bạch ngọc của Linh Linh càng thêm rạng rỡ...

Sở Sở thở dài nghĩ thầm :

“Trời, tỷ tỷ thật là đẹp, không biết vị công tử nào có phước được...”

Nàng nghĩ tới đây thình lình giật mình, thì ra trên khuôn mặt đẹp của Linh Linh đã trào ra hai dòng nước mắt.

Sở Sở hốt hoảng nói :

- Tại sao tỷ tỷ khóc?

Linh Linh lắc đầu thở dài nói :

- Chẳng có việc chi.

Nhưng Sở Sở là một cô bé thông minh nghịch ngợm, hỏi nhỏ :

- Hay là tỷ tỷ lo lắng cho cái gã khùng họ Giang?

Linh Linh không ngờ Sở Sở lại nói một câu trúng phóc tim đen của mình thẹn thùng quay đầu đi chỗ khác...

Sở Sở cười khúc khích mà rằng :

- Tỷ tỷ! Có tâm sự gì hãy kể cho muội nghe, để trút nỗi niềm, và muội sẽ quyết định thế cho tỷ tỷ vì đứng ngoài cuộc cờ bao giờ cũng tỉnh trí.

Linh Linh trầm ngâm suy nghĩ lâu lắm mới nói :

- Muội thấy Giang Thanh có thể thoát khỏi bàn tay của cha chăng?

Sở Sở suy nghĩ một chút rồi nói :

- Cứ theo võ công của Giang Thanh thì có thể gọi là đệ nhất thiên hạ, nhưng mà Tái Thế lao của chúng ta lại dữ dằn quá mức. Sợ rằng Giang Thanh thoát không khỏi sa chân vào hổ huyệt long đàm...

Linh Linh nghe nói tái xanh sắc mặt kinh ngạc nói :

- Trời, vậy thì ta phải tính sao?

Sở Sở cau mày trố mắt để chế giễu Linh Linh.

Linh Linh bất giác choàng tay ôm chặt lấy chả vai của em mình, khẩn cầu nói :

- Muội đừng trêu chọc tỷ tỷ nữa... Trời... làm sao tìm cách cứu cho chàng thoát khỏi bàn tay của cha?

Sở Sở nghiêm sắc mặt nói :

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ đừng đùa, cha nóng tánh lắm, vạn nhất mà có bề nào thì...

Linh Linh nghe nói giật mình, nhưng nàng vùng nghiêm sắc mặt cả quyết nói :

- Ta bất chấp! Nếu cha mà có hay đi nữa, muốn giết ta thì ta cũng phải giúp đỡ cho chàng...

Sở Sở giật mình ngó chị mình không chớp mắt. Lâu lắm nàng mới cất tiếng nói nho nhỏ :

- Tỷ tỷ! Muội bằng lòng giúp tỷ tỷ một tay...

Toàn Linh Linh vô cùng cảm kích, ôm chầm lấy Sở Sở nức nở khóc. Nàng biết rằng mình đã yêu thầm Giang Thanh và nàng rất lấy làm đau lòng bởi vì cùng với Giang Thanh đến đây còn có một thiếu nữ nhan sắc tuyệt trần.

Hai chị em Linh Linh và Sở Sở ôm chầm nhau dưới bóng trăng mờ thổn thức.

Xem tiếp hồi 22 Trong nhà giam Tái Thế lao

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Trong Nhà Giam Tái Thế Lao

Đêm đã khuya lắm rồi.

Yên Hà sơn trang hoàn toàn vắng lặng, chỉ có mấy đốm sáng lập lòe của những ngọn đèn canh hiện ra giữa rừng khuya đen tối.

Sau một hòn giả sơn, dường như có một bóng người.

Bóng người ấy khe khẽ động đậy và thấy trên lưng người ấy có mang một thanh kiếm sáng ngời. Đó chính là Giang Thanh.

Trong bóng đêm dày đặc, thoáng thấy gương mặt của chàng thật là đanh thép, ánh mắt tỏa ra những tia hào quang sáng giới. Chàng nấp nơi đó đã lâu lắm rồi.

Giang Thanh ngửa mặt nhìn trời, hít một hơi dài để cho đầu óc của mình được bình tĩnh.

Yên Hà sơn trang vẫn hoàn toàn vắng lặng.

Giang Thanh suy nghĩ :

“Kể từ khi mình thoát khỏi vòng kềm tỏa của Toàn Lập, không biết lão ta trở về mà đối xử với huynh đệ ta như thế nào, nhứt là đối với Huệ muội, không biết nàng có bị tra tấn...”

Nghĩ đến đây, Giang Thanh tim đập rộn ràng, tiếp tục nghĩ :

“Yên Hà sơn trang không biết còn bao nhiêu cao thủ nữa, nếu chỉ có ngần ấy người mà ta vừa chạm trán, thì thật không có chỗ đáng lo. Bởi vì những người ấy võ công tuy cao nhưng chưa chắc cầm chân nổi mình... Hiện bây giờ bọn họ đang sục sạo tìm kiếm mình, nhưng họ chắc chắn không ngờ ta trốn nơi chỗ sát nách này để rồi cho bọn họ một đòn trở tay không kịp...”

Đột nhiên thân hình của chàng bay vọt ra năm trượng, tan biến trong bức màn đêm.

Thân pháp của chàng nhanh nhẹn thoát đi như làn khói mờ, trong chớp mắt đã đến một dãy hành lang của một đại sảnh. Đó là một tòa nhà mà Toàn Lập thường hay dùng để nghị sự.

Lúc bấy giờ, bốn bề vắng ngắt không một bóng người, không một tiếng động. Giang Thanh ẩn mình vào lan can đảo mắt nhìn bốn phía, đoạn nhảy phóc vào đại sảnh.

Trong đó đang đốt một ngọn đèn lưu ly ảm đạm.

Giang Thanh nghĩ thầm :

“Yên Hà sơn trang rộng rãi như vầy mà cớ sao nãy giờ ta chẳng gặp một người nào hết, hay là bọn họ vì quá khinh địch mà không canh phòng? Chắc chắn đây là một cái bẫy, vì Toàn Lập là một con cáo già chắc không lơ đễnh như vầy?”

Nghĩ đến đây, Giang Thanh lập tức rút mình vào trong kẹt cửa, lắng tai nghe bốn phía. Chàng nghe một giọng khàn khàn nói :

- Lão lùn, chúng ta đã thay phiên gác. Bây giờ đi tìm vài chung trà uống chơi...

Tiếp theo đó là một giọng nói vang lên :

- Bữa nay kể là đã qua, nhưng còn ngày mai nữa.

Tiểu tử Giang Thanh mà không sa lưới thì chúng ta không thể yên ổn. A Quan! Mi xem Trang chủ ngày thường oai nghiêm biết chừng nào, mà hôm nay lại cau có mặt lạnh như tiền...

Lão lùn lại cất giọng nói :

- A Quan! Thật không ngờ tiểu tử Giang Thanh lại nổi tiếng nhanh như thế, mà con người lại đẹp đẽ bảnh bao. Thật không ngờ võ công của nó lại làm cho Yên Hà sơn trang điên đảo như vầy.

A Quan “hừ” lên một tiếng, nói :

- Lão Lục nói nhỏ một chút, Trang chủ mà nghe được thì mi khốn đốn lắm đó!

Tiếng chân của hai người dừng lại giữa sảnh đường.

Có một bóng đèn rọi thoáng qua đại sảnh một lượt rồi có tiếng khàn khàn nói :

- Quản Gia bảo mình canh phòng cho cẩn mật, nhưng với võ công của tiểu tử Giang Thanh nếu gặp nó thì chỉ cầm chắc cái chết mà thôi!

- Đã bắt người ta giam vào Tái Thế lao rồi lại còn hại bọn ta canh phòng như vậy, thật là phí công vô ích.

Lão Lục lại nói tiếp :

- Thôi ta về nhậu vài ba chung rượu cho ấm sẽ hay!

Thế rồi tiếng chân người dần dần đi xa.

Giang Thanh bay mình ra khỏi chỗ núp, lẩm bẩm :

- Tái Thế lao! Tái Thế lao ở đâu? Cái tên thật là đáng sợ!

Chàng rảo mắt nhìn quanh, đoạn phi thân về phía sau trang trại. Vừa vượt qua khỏi một đầu tường, chàng thấy bên trong có ba ngôi nhà cao lớn xây bằng đá, chung quanh thật trống trải.

Ba ngôi nhà đó lối kiến trúc so với cảnh huy hoàng của Yên Hà sơn trang hoàn toàn khác biệt. Dường như một người ăn mặc rách rưới ngồi gần bên một người ăn mặc lụa là chải chuốt.

Giang Thanh lập tức bay mình ra ngắm ba ngôi nhà đó thật lâu. Đột nhiên, Giang Thanh phát giác ngoài miếng đất trống gần ngôi nhà đá đó, có một miếng đất khe khẽ động đậy.

Tiếp theo đó khoảng đất ấy bày ra một cửa hầm, trong cửa hầm nhảy ra một người vạm vỡ mặc áo đen.

Người này nhìn quanh, đoạn vỗ tay nhè nhẹ một cái.

Cách đó chừng một trượng, lập tức lại có một khoảng đất nữa lần lần xê dịch, và gã áo đen này nhảy vào cái khoảng tối om om đó...

Giang Thanh toát mồ hôi lạnh, gần chỗ chàng núp cây cỏ đang động đậy, và chỗ đó ló ra một cái đầu người ta.

Chiếc đầu này nhìn qua nhìn lại, khám xét bốn bề rồi lại rút trở vào.

Thì ra chung quanh ngôi nhà đá mới xem, dường như trống trải yên lặng, không có vẻ gì đáng nghi, nhưng thật ra trên miệng đất

trống đó có không biết là bao nhiêu cửa hầm.

Bên trên cửa hầm người ta trồng cỏ để ngụy trang. Từ trong cửa hầm đó có đặt những chiếc ống nhòm bằng đồng, cứ ngồi trong cửa hầm có thể nhìn ra bên ngoài một cách tường tận.

Giang Thanh nhìn thấy cảnh bố trí bên ngoài cẩn mật như vậy, độ chừng chắc rằng đây là Tái Thế lao, nhưng trong lòng của chàng lấy làm lo lắng, nghĩ rằng :

“Muốn vượt qua những chặng canh phòng đó thật là một điều thiên nan vạn nan.”

Giang Thanh nằm im lìm trong khóm cỏ, đầu óc chàng suy nghĩ một phương pháp vạn toàn. Thình lình chàng quyết định một việc quan trọng. Chàng vội vã ngồi xếp bằng, ngửa mặt lên trên trời, nhìn thẳng vào vành trăng thượng tuần đang từ từ bò lên ở chân trời đàng Đông...

Sau một khắc, gương mặt trắng bệch của Giang Thanh lần lần biến ra màu tím thẩm, mà tấm thân mảnh khảnh của chàng cũng từ từ rút nhỏ lại. Trong chiếc miệng xinh xắn của chàng tuôn ra một làn hơi màu tím.

Lúc ấy, mỗi khi chàng hô hấp thì thân hình ngồi xếp bằng của chàng dường như bị không khí đỡ bay bổng một chút. Dường như trọng lượng của thân thể chàng hoàn toàn mất đi, mà hòa lẫn trong không khí.

Đây là một phép tuyệt kỹ của Tà Thần: Quảng Hàn Đạo Hư. Môn công phu này do Tà Thần năm xưa ngồi xếp bằng nhìn vào vách núi mà suy nghĩ ra.

Lúc sử dụng phải nhìn vào mặt trăng rút lấy tinh hoa của nó để cho thân hình được nhẹ nhõm để mà dễ dàng di chuyển trong không khí. Nhưng sử dụng phép này rất hại đến chân lực. Mỗi lần sử dụng cần phải mất mười ngày điều công mới lấy lại khí lực được.

Đồng thời sử dụng phương pháp này trong khoảng thời gian thật ngắn, nếu kéo dài quá thì có thể mang trọng bệnh mà chết.

Lúc bấy giờ Giang Thanh đã tập trung công lực vào nơi Đan Điền nên thân hìn chủ chàng rút nhỏ lại. Chàng biết rằng sử dụng Quảng Hàn Đạo Hư này thật là nguy hiểm, nhưng lợi ích vô song.

Bây giờ chàng từ từ đứng dậy, bơi mạnh một cái vào không khí, thân hình lập tức bay lên cao bảy trượng.

Thân hình của chàng bay lên rồi không rơi trở về mặt đất, mà cứ lơ lửng giữa không gian, trôi theo chiều gió bay đến chỗ ba gian thạch thất, cách đó chừng hai ba mươi trượng.

Lúc bấy giờ, nếu có người nào ngửa mặt lên nhìn trời thì chỉ thấy một bóng đen chiều dài chừng ba thước trôi nổi lững lờ giữa không gian, mà không bao giờ nghi ngờ đó là một người đang phi hành.

Thân hình của Giang Thanh như một áng mây trôi nổi, trong chớp mắt đã đến ngôi thứ ba của tòa thạch thất, nhưng chàng không hạ mình xuống mà cố bay tới chỗ một cánh cửa thôi hơi nho nhỏ của gian thạch thất chính giữa.

Lỗ thông hơi đó khoét trên một vách tường cao hơn ba trượng, rộng chừng ba thước vuông, có gắn chấn song bằng sắt.

Giang Thanh xê dịch gần tới liếc nhìn vào bên trong thấy có bốn gã áo đen ngồi đó. Bốn người này thân hình vạm vỡ, sắc mặt đằng

đằng sát khí, ngồi vây chung quanh một cái bàn.

Bốn vách tường có dắt tám ngọn đuốc đang cháy bập bùng làm cho trong phòng sáng choang. Binh khí của bốn gã áo đen đó đều đặt trên bàn. Tám con mắt đảo quanh tứ phía canh chừng cẩn mật.

Giang Thanh nghĩ thầm :

"Ờ hay là đại ca bị bọn chúng nhốt sau hai cánh cửa này?"

Nghĩ đến đây, Giang Thanh thò tay ra sờ lấy chấn song. Không bao lâu, chấn song sắt bị Tam Muội Chân Hỏa trong lòng bàn tay của chàng làm cho cong vẹo đi và đứt ra lộ một khoảng trống.

Giang Thanh nhìn thấy bốn gã áo đen vẫn chưa phát giác, trong lòng mừng thầm.

Lúc ấy, Giang Thanh mới thò tay vào túi móc ra một vật màu vàng óng ánh, cầm nó vào lòng bàn tay, Giang Thanh búng nhẹ cho nó bay xuống phía dưới. Đó là một món ám khí thật kỳ diệu của Tà Thần gọi là Nhiễu Tâm Tiêu.

Sau khi đã phóng Nhiễu Tâm Tiêu ra rồi, Giang Thanh búng mười ngón tay, lập tức có mười luồng chỉ lực bay tới rào rào làm cho tám ngọn đuốc trong phòng vùng tắt phụt.

Trong bóng tối nghe bốn tên áo đen hốt hoảng la lên :

- Nguy rồi! Hỏa Vân Tà Giả tới!

Thì ra Nhiễu Tâm Tiêu mà Giang Thanh phóng ra đó khi bay vào không khí thì phát ra một tiếng động lất phất như ống tay áo của người dạ hành đi trong đêm tối. Vì vậy mà bốn tên nọ hoảng hốt la

lên, và chộp lấy binh khí trên bàn múa vù vù tấn công một cách mù quáng. Nhưng dầu sao đi nữa thì chúng tấn công chẳng trúng ai.

Lúc bấy giờ hai cánh cửa bên cạnh thình lình mở ra, Phó Tuyền và Thiết Bút tứ hùng dẫn mười mấy tên áo đen nhảy xổ tới.

Khi cánh cửa hé mở thì Giang Thanh đã nhìn thấy rõ ràng bên trong không có vật chi cần thiết, mà chỉ vỏn vẹn một chiếc bàn con như gian phòng chính giữa vậy.

Nhưng Giang Thanh lại phát giác trong gian phòng phía hữu có một cái bệ đá bề cao chừng hai thước. Giang Thanh vùng nảy ra một kế, vung ra hai chưởng, hai luồng kình phong nổi lên làm cho đèn đuốc hai phòng bên cạnh cùng tắt một lượt.

Lúc ấy, ba bên bốn bề thảy đều đen tối...

Thế rồi, hai ngọn Nhiễu Tâm Tiêu lại chia ra tả hữu bay vèo vèo tới hai gian phòng bên cạnh.

Thừa lúc Nhiễu Tâm Tiêu gây ra tiếng động thì thân hình của Giang Thanh đã nhẹ nhàng bay vào gian phòng bên hữu.

Bấy giờ trong ba gian phòng, đâu đâu cũng có tiếng động của những người khách dạ hành.

Phó Tuyền cả giận nạt :

- Coi chừng tiểu tử Giang Thanh xâm nhập vào đây!

Vừa nói thân hình của ông ta bay vù vào gian phòng phía hữu!

Tiếp theo, cả ba gian phòng, tiếng binh khí chạm vào nhau nghe chát chúa.

Chỉ nghe tiếng của Thiết Bút tứ hùng gào lên :

- Tại sao chúng bây chém ta?

Giang Thanh nhanh mắt vì vừa thấy Phó Tuyền bay vù vào đó, nội lực của Phó Tuyền mặc dầu cao thâm, nhưng trong đêm tối ông ta không nhìn được, mà chỉ nhờ thính giác để dò đường.

Ông ta bay mình đến bên bệ đá, hốn hoảng dùng tay sờ vào bệ, đoạn ông ta mừng rỡ hô lớn :

- Các ngươi hãy cẩn thận, bọn gian tế có thể chưa lẻn vào trong này!

Thiết Bút tứ hùng lại la lên :

- Phó đương gia! Dường như bọn họ đông lắm thì phải?

Phó Tuyền lắng tai nghe tiếng ống tay áo lất phất trong gió đêm, bây giờ đã dần dần yếu lại. Ông ta cau mày dựng bàn tay trước ngược phòng hờ.

Chính vào lúc ấy thì ông ta cảm thấy phía sau lưng mình dường như không khí đang chuyển động, và dường như có một người đang vọt mình bay tới. Thế là Phó Tuyền nạt lên một tiếng đánh vù vù một hơi bảy chưởng rồi rượt theo luồng gió lạ đó.

Phó Tuyền vừa vọt đi, thì chiếc bóng đen nhỏ thó đã bay đến bên bệ đá. Không cần nói bóng đen nhỏ thó đó là ai, chính là Giang Thanh.

Vừa tới, chàng liền thò tay ra sờ lấy bệ đá mừng rỡ, vì trên đó có gắn hai chiếc móc sắt.

Lanh trí, Giang Thanh vội giựt mạnh hai chiếc móc sắt. Quả thật không ngoài sự ước đoán, chiếc bệ đá từ từ di chuyển để lộ ra một con đường hầm tối om.

Không chần chờ, Giang Thanh tức khắc nhảy phóc vào đó. Thân hình của chàng vừa khuất thì bệ đá từ từ khép lại.

Phía dưới bốn bề tối đen như mực. Thì ra đó là một con đường hầm có xây từng bực, từng bực thang đi xuống.

Chân vừa chấm đất, Giang Thanh lập tức thở ra một hơi chân khí, thân hình của chàng tức khắc phục hồi nguyên hình.

Ngồi nghỉ một chút, Giang Thanh từ từ mò tới.

Con đường hầm này bề dài chừng năm trượng, cuối đàng kia có hai ngọn đèn lồng mờ ảo như bóng đèn ma.

Giang Thanh cẩn thận dò tới từng bước một, thấy cuối đường hầm có một cánh cửa đen ngòm. Còn đang bần thần thì dưới chân chàng đứng dường như mềm nhũn ra.

Thân hình của Giang Thanh tứt tốc bay vù lên, thế là chỗ chàng đứng ban nãy bỗng nhiên có mười lưỡi gươm bén ngót tự động chém vù ra rồi lại xếp trở vào.

Giang Thanh vừa định sà người xuống thì trên đầu lại phát ra tiếng động, một luồng kình phong từ phía trên chụp xuống. Giang Thanh tức khắc uốn mình cho bay bạt sang một phía.

Ngoảnh đầu nhìn lại, thấy chỗ ban nãy có một quả thiết chùy to lớn đang đánh vù ra. Nếu Giang Thanh chậm trễ thì đã tán mạng.

Chàng sà xuống mặt đất, toát mồ hôi lạnh nghĩ thầm:

“Không biết bên trong còn có nguy hiểm nào nữa?”

Dầu vậy, Giang Thanh cũng cắn răng xuống trung bình tấn để rồi hai chưởng của chàng tống ra một lượt.

Một luồng kình lực vô biên tràn tới...

Cách cửa to lớn nặng nề kia vang lên mấy tiếng bùng bùng rời rã ra từng miếng.

Chưởng vừa xuất ra là Giang Thanh tung mình bay vọt theo liền. Thân hình của chàng xuyên qua cánh cửa mà lọt vào bên trong.

Vừa qua khỏi cánh cửa thì những tiếng “tách, tách” vang lên liên hồi. Vô số ám khí bay ra rào rào chiếu thẳng vào đỉnh đầu của Giang Thanh.

Cả giận Giang Thanh nạt lên một tiếng, lại tống thêm hai chưởng nữa. Thế là mành lưới ám khí kia bị chưởng phong của chàng chận lại làm cho rơi lả tả trên mặt đất. Thì ra đó là vô số mũi kim nhỏ li ti.

Thân hình của chàng vừa rơi xuống đất, mở mắt nhìn quanh thì thấy đó là một gian thạch thất hình tròn chừng một trượng.

Trong gian thạch thất đó, ngoài một ngọn đèn ra không còn gì nữa.

Giang Thanh thầm nghĩ :

“Thật không biết Tái Thế lao ở đâu? Nếu cứ đi một cách mù quáng như thế thì không biết chừng nào mới đến đó?”

Vừa nghĩ đến đây thì bốn phía vách tường lại vang lên những tiếng rào rào. Giang Thanh lập tức dùng song chưởng của mình gảy qua trước ngực thành thế Đại Phong Môn bảo vệ tiền tâm để chờ đợi một cuộc diện bất ngờ xảy đến.

Nhưng mà phen này lại trái ngược với sự dự định của chàng. Tiếng rào rào vừa dứt, trên vách tường có một mảnh thình lình di động, chừa ra một con đường hầm khang trang rộng rãi.

Giang Thanh do dự một chút rồi bay mình vào con đường hầm đó.

Lần này thân hình chàng vừa lọt qua cánh cửa thì cánh cửa tự động đóng sầm lại.

Con đường hầm này xây bằng đá hoa đẹp đẽ đi dài chừng ba trượng, cuối đầu đàng kia là một chiếc đỉnh đồng khổng lồ...

Giang Thanh lẩm bẩm :

- Thật là lạ! Tại sao...

Còn chưa nghĩ ra thì chiếc đỉnh đồng đó bỗng nhiên tỏa ra một ánh lửa bập bùng. Giang Thanh vừa than thầm trong bụng thì trong chiếc đỉnh đồng đã vang lên mấy tiếng nổ.

Sau tiếng nổ, thì một ngọn lửa bốc lên. Ngọn lửa càng bốc càng cao, gần như chiếm hết con đường độc đạo.

Giang Thanh tức giận bồi hồi, trong cơn hốt hoảng, chàng vội nạt lên một tiếng, sắc mặt của chàng thình lình thay đổi, một bên thì đỏ tựa chu sa, một bên thì trắng tợ như giấy bạc.

Tiếp theo đó hai bàn tay của chàng thong thả đẩy ra một luồng hào quang màu đỏ dịu, và một luồng hào quang màu trắng rì rào xông tới dường như hai con thần long chờn vờn xổ tới.

Thế là, ngọn lửa hừng hực đang bốc cháy kia tức khắc bị Ly Hỏa Huyền Băng Chân Khí của cha chận lại và ngọn lửa của nó vẫn cứ hừng hực bốc lên đốt ngược về phía sau mà không thể nào tràn tới được nữa.

Một mùi khét lẹt tràn ngập lấy con đường hầm.

Giang Thanh chuyển hết sức bình sanh vào song chưởng để toát ra Ly Hỏa Huyền Băng Chân Khí mãi mãi.

Phương pháp này thật hao nội lực, làm cho Giang Thanh mồ hôi vã ra như tắm, hơi thở hổn hển.

Cả một con đường hầm chứa đựng đầy những mùi khó chịu và áp lực lúc càng gia tăng, lúc càng nới rộng.

Đột nhiên một tiếng “phừng” vang dậy và tiếng “lốp bốp” liên hồi. Bức tường ba bên chịu không nổi sức nóng mãnh liệt đó nên loang lở ra.

Chính vào lúc bức tường long đất lở đó thì ngôi thạch thất kế bên đó ào ào bay ra một bầy ong đen nghẹt.

Giang Thanh kinh tâm tán đởm, thu hồi song chưởng.

Nhờ đó mà ngọn lửa lại tái phát và ánh lửa tràn lan tới trước mặt Giang Thanh chừng ba thước làm cho vô số con ong vừa mới bay ra gặp phải lửa khói nên chết nhiều vô kể...

Không chần chờ, Giang Thanh nhún mình nhảy vọt qua căn thạch thất bên kia. Chân vừa chấm mặt đất là chàng tung ra một chưởng để đánh thủng một lỗ tường thật lớn và chàng lập tức bay mình xuyên qua lỗ hổng đó.

Vừa thoát ra ngoài, ngước mắt nhìn lên thì trước mặt chàng là một mái đồi thoai thoải và bốn bề tối om om.

Định thần nhìn kỹ thì cuối mái đồi kia là một cái đầm to lớn. Trong đầm đó không biết bao nhiêu là rắn độc đang bò lổn ngổn.

Chúng giương những cặp mắt xanh lè ra nhìn Giang Thanh và bắt đầu bò lên. Giang Thanh lập tức chọn một vị trí hơi cao rồi nhún mình nhảy lên đó.

Giang Thanh giương mắt nhìn chầm vào vô số chiếc đầu rắn hình tam giác đang loi ngoi lúc nhúc kết thành một cái hình vòng cung từ từ tiến về phía chàng.

Kèm theo đó là một mùi tanh hôi nồng nặc xông lên tận mũi làm cho chàng lấy làm khó chịu. Chàng đảo mắt nhìn quanh, thấy đối diện bên kia cách chừng ba trượng có một miệng vách đá thật cao.

Trên vách đá đó khắc hờ mấy nét ngang dường như tượng trưng cho một bực thang từ phía dưới leo lên. Trên cuối cùng vách đá có một khoảng trống vừa đủ cho một người chui lọt...

Nhắm địa hình xong, Giang Thanh trong lòng đã có quyết định.

Lúc bấy giớ, thình lình nổi lên một vệt sáng loang loáng, con rắn dài chừng bảy thước thình lình vọt tới bên chân của Giang Thanh thè lưỡi ra chực mổ.

Giang Thanh nạt lên một tiếng, dùng mũi giày đá thật mạnh một cái, làm cho can rắn ấy bay rù lên cao hơn hai trượng.

Trong khi đó những tiếng khè khè của đàn rắn vang lên mỗi lúc càng gấp rút, chúng tiến càng sát lại gần chàng.

Giang Thanh nạt lên một tiếng, dồn nội lực vào song chưởng như hai lưỡi dao bén liên tiếp tung ra hơn ba mươi chưởng. Tức khắc hơn mấy mươi con rắn độc đứt lìa ra làm hai khúc, máu me đầm đìa, rơi lả tả về đầm sâu.

Nhưng có một con rắn thật dài, trên mình có nhiều đốm ngũ sắc, tiếp tục nhoi lên tấn công, theo sau đó là một đàn rắn con con, cứ nối đuôi nhau mà bò lên vô tận.

Giang Thanh đảo mắt nhìn quanh thấy bốn bề toàn là đầu rắn, tình thế thật là hung hiểm.

Thình lình trong trí chàng nảy ra một kế. Chàng vội đứng về vị trí cũ của mình, thò tay vào túi móc ra một chiếc ống tròn tròn. Đó là chiếc ống Liệt Dương Thần Châu của Tà Thần năm xưa.

Chàng mân mê của quý ấy, mồm lẩm bẩm :

- Nghĩa phụ cho ta rất nhiều bảo vật, nếu ta tung mình chạy trốn thì thật là đáng tiếc. Chi bằng ta mang sử dụng xem sao?

Đột nhiên chàng nạt lớn lên :

- Súc sinh! Hãy nếm mùi Liệt Dương Thần Châu!

Nói rồi chàng đưa chiếc ống tròn tròn ra rồi bấm nút.

Một tiếng “bằng” vang lên, từ trong chiếc ống đó lập tức bay ra một viên đạn bằng ngón tay cái.

Viên đạn màu đỏ này gặp phải dưỡng khí bên ngoài lại nổ lên một tiếng “bằng” dữ dội và tạo nên một vầng lửa thật to đoạn rời xuống dưới chỗ bầy rắn đang bò lổn ngổn.

Vầng lửa đó vừa rơi xuống thì nhiều tiếng “bùng, bùng” kinh khiếp lại vang lên, và lửa bốc cháy dữ dội.

Tức khắc đàn rắn bị lửa làm cho phỏng chết rất nhiều. Tiếng “khè khè” vang lên đây đó...

Và ngọn lửa càng cháy càng cao, khí thế thật là mãnh liệt.

Giang Thanh trong lòng cả mừng, cười rang rảng, lập tức nhún mình bay lên vách đá phía trước mặt kia.

Thân hình của chàng vừa bay sát vách đá thì Giang Thanh thò mũi giày ấn nhẹ vào vách để thân hình của mình trồi lên mãi mãi. Trong chớp mắt chàng đã lên tới chỗ khoảng trống vừa đủ cho một người chui lọt kia.

Nhưng chàng có biết đâu đó là một cái bẫy vô cùng kinh rợn đang chờ chàng.

Vì thân hình vừa lọt vào trong thì có tiếng lắc cắc vang lên, và vì đã gặp nhiều sự đột biến xảy ra nên trong lòng chàng rất ư bình tĩnh.

Chàng rảo mắt nhìn quanh, thấy chỗ đang đứng lại là một gian phòng bốn bề sơn màu trắng. Chính giữa có treo một ngọn đèn lưu ly.

Nhìn kỹ ba bên bốn bề không có một lỗ hở nào, dường như đó là một chiếc hộp bít bùng ba phía.

Giang Thanh lấy làm lạ gõ nhẹ lên tường lắng tai nghe tiếng dội. Chàng biết rằng bốn bên gian phòng đó hoàn toàn bọc một lớp sắt thật dày.

Giang Thanh ngơ ngác nhìn bốn bức tường sắt thầm nghĩ :

“Thật là lạ! Yên Hà sơn trang chế tạo gian phòng này để làm gì?”

Lại nghĩ tiếp :

“Bất chấp! Ta đã thâm nhập vào Tái Thế lao đã lâu lắm rồi, không những không thấy những huynh đệ của ta, mà đến người của Yên Hà sơn trang cũng không thấy lộ diện. Hay là bọn họ chưa phát giác mình lọt vào đây?”

Chàng cứ miên man suy nghĩ.

Vì kín gió nên mồ hôi của Giang Thanh lần ứa ra.

Chàng lẩm bẩm :

- Thật là lạ! Bốn bề thật là tĩnh mịch không một tiếng động...

Thình lình Giang Thanh nổi lên một chuỗi cười rang rảng, lớn tiếng nói :

- Toàn Lập! Ngươi là một lão hèn hạ, tại sao không ra mặt đấu với ta. Bây giam cầm anh em của ta nơi nào hả. Ha ha... nếu ngươi là tay anh hùng hảo hán thì hãy xuất hiện ra. Đồ nhu nhược! Đồ tiểu nhơn!

Tiếng nói của Giang Thanh vang vang đồng vọng.

Sau câu mắng, bầu không khí lại im lìm lặng lẽ.

Nhưng thình lình có tiếng vang lên rỉ rả dường như tiếng côn trùng.

Tiếng vang này thật là nhỏ, nhưng mà Giang Thanh cũng nghe thấy. Không chần chờ, Giang Thanh tức khắc bay mình vào một góc tường.

Bấy giờ chàng mới nhìn kỹ, thì ra ngọn đèn lưu ly treo giữa phòng lúc ấy đang tỏa ra một làn hơi mờ ảo.

Làn hơi này màu đỏ dịu, bay lững thững trong không khí và từ từ kết thành một bức màn mỏng.

Giang Thanh còn đang lấy làm lạ thì đột nhiên mũi mình lại ngửi thấy một mùi hôi tanh. Vừa hít phải mùi đó, Giang Thanh lấy làm khó chịu, toàn thân như rã rời mệt mỏi. Và tinh thần say sư ngây ngất như vừa uống một ly rượu mạnh. Bất giác chàng lại thấy thèm cái mùi đó và hít dài một hơi.

Mùi vị hôi tanh lần lần biến mất mà trở nên ngọt ngào lạ thường. Làn hơi ngọt ngào đó vừa qua khỏi cổ họng của chàng dường như dừng lại và đầu óc choáng váng, cơ thể rã rời. Dường như bị một bàn tay đanh ác bẻ gãy những khớp xương.

Thế là một làn hơi chân khí do công phu của Giang Thanh luyện tập mấy năm nay trỗi dậy phản ứng. Từ trong lục phủ ngũ tạng của chàng làn hơi đó xông lên kháng cự mãnh liệt với làn hơi độc. Máu huyết của chàng tuần hoàn xáo trộn, và bắt đầu ho hen dữ dội.

Nhờ ho nên chất hơi độc đã thoát ra một nửa.

Đột nhiên Giang Thanh sực tỉnh, chàng vội nín hơi và ngửa mặt nhìn lên thấy làn khói từ trong ngọn đèn lưu ly tỏa ra càng lúc càng nhiều.

Đầu óc chàng mơ màng, cơ thể chàng rã rời. Một cơn buồn ngủ kéo đến làm cho chàng sụp mi xuống. Giang Thanh vội vã định tĩnh tâm thần nạt lên một tiếng, tung ra một chưởng để đánh bạt làn hơi độc. Đồng thời tiếp theo một chưởng đánh ngay vào ngọn đèn lưu ly.

Một tiếng “rảng” vang lên, ngọn đèn bể nát. Nhưng mà sau khi ngọn đèn bể, làn hơi độc không những không bớt mà còn gia tăng dữ dội làm cho Giang Thanh quá đỗi kinh hoàng.

Nhìn kỹ thì thấy ngay chỗ đó có một ống hơi. Từ ống hơi, hơi độc tuôn ra liên miên bất tuyệt.

Bầu không khí trong gian phòng trở thành một màu đỏ ối. Bấy giờ trong đầu óc của Giang Thanh càng thêm choáng váng, mơ màng.

Chàng thấy ba bên bốn bề toàn là một màu đỏ... màu đỏ...

Xem tiếp hồi 23 Hồ ma hơi độc

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hồ Ma Hơi Độc

Khi ấy Giang Thanh đã nín thở nhưng mà chất hơi độc chàng hít vào ban nãy, bây giờ đã bắt đầu công phạt.

Sở dĩ chàng chưa mê man ngã ra vì bởi võ công quá ư thâm hậu, nếu thay vì người khác thì ắt đã bị hại bởi hơi độc màu đỏ tỏa ra trong gian phòng đó, chính là một thứ thuốc của Độc Nhãn lão nhân. Ông ta hái một loại độc dược ở Miêu Cương mang về chế tạo thành, đoạn hòa lẫn với một thứ máu rắn, rồi đưa vào Yên Hà sơn trang đặt trong Tái Thế lao để phòng bị những nhân vật võ lâm.

Loại hơi độc này có thên là Mê Hồn hương, vì bởi mùi vị của nó ngon ngọt, màu sắc lại mê ly làm cho người ta ngửi phải liền bàng hoàng dã dượi, rồi đê mê vào mộng.

Đôi mắt của Giang Thanh mơ màng mệt mỏi, chàng ngồi xuống đất mà cơ thể rã rời. Nhưng trong tiềm thức vẫn còn một ý chí mãnh liệt thúc đẩy làm cho chàng không đến nỗi mê man.

Thình lình, chàng nhớ đến một việc. Việc chàng nhớ đến đây tức là Tà Thần hồi năm xưa đã truyền cho chàng một môn võ học gọi là Bức Linh Nhất Tuyền.

Bức Linh Nhất Tuyền này là một môn nội công cao nhất. Nếu mang nó ra thi thố thì có thể đình chỉ tất cả mọi hoạt động trong cơ thể và có thể mang lại cho con người sự định tĩnh tâm thần.

Nhờ sự định tĩnh đó mà có thể thoát ly hiểm cảnh.

Giang Thanh không dám chậm trễ, vội vàng bình tâm tĩnh trí để cho cõi lòng của mình được trầm lặng, ngưng hết mọi hoạt động trên toàn thân thể để dồn công lực vào bả vai bên phải.

Bả vai của chàng kê sát vào vách sắt, và từ từ sức mạnh đó truyền vào đầu ngón tay. Chàng dùng ngón tay chĩa thủng qua vách sắt.

Lúc bấy giờ, hơi độc tràn ra mỗi lúc càng nhiều, mà bàn tay của Giang Thanh cũng moi thủng một lỗ khá to.

Đột nhiên Giang Thanh rùng mình, cánh tay rắn thép của chàng đã xuyên qua lớp vách sắt.

Và từ trong lỗ đó tràn ra một làn không khí êm dịu.

Giang Thanh mừng rỡ, kê mũi vào lỗ hổng đó hít làn không khí trong lành.

Nhờ đó mà tâm thần sáng suốt, cơ thể tuần hoàn điều hòa trở lại. Chàng cảm thấy có một nguồn sinh lực dồi dào bắt đầu nảy nở trong cơ thể.

Chàng từ từ mở mắt, hít một hơi dài, bất chợt tung ra một chưởng. Một tiếng “bùng” kinh khiếp vang lên. Miếng giáp sắt đã bị chưởng phong lẫm liệt của chàng đánh móp vào sâu mộ lỗ.

Giang Thanh mừng rỡ tiếp tục dùng chưởng lực để phá hủy miếng vách sắt.

Quả nhiên, miếng vách sắt chịu đựng không nổi phải bung ra ngoài trên năm thước, va Giang Thanh chụp lấy cơ hội bay vù ra khỏi gian phòng âm u bí hiểm đó.

Giang Thanh lấy làm mừng rỡ vì chàng vừa thấy trong ngôi nhà lao đó có Chiến Thiên Vũ và Hạ Huệ.

Giang Thanh vừa đứng vững thì Chiến Thiên Vũ đã vội vàng đứng vươn lên :

- Tứ đệ! Đệ đã đến rồi!

Hạ Huệ cuống cuồng nức nở nói :

- Thanh ca! Thanh ca...

Đoạn nàng rơi lệ tầm tã.

Trong gian nhà lao, bọn họ có năm người, Chiến Thiên Vũ mừng lộ ra sắc mặt. Nguồn hy vọng của họ thảy đều ký thác trên mình của Giang Thanh.

Bạch Hồ lớn tiếng nói :

- Tứ đệ! Đệ thật giỏi mới thoát khỏi Mê Hồ Hương của chúng.

Giang Thanh thở phào một hơi nhẹ nhõm, cố gắng lấn tới trước nhà giam.

Đột nhiên, một tiếng khàn khàn phát ra sau lưng chàng :

- Nguy rồi! Tiểu tử Giang Thanh đã phá vỡ gian phòng Mê Hồn hương!

Giang Thanh buông ra một tiếng cười lạnh nhạt nói với Chiến Thiên Vũ rằng :

- Đại ca! Đệ không sao, chỉ hít nhằm ít hơi độc mà thôi. Để đệ trở lại đánh đuổi bọn này rồi sẽ giải thoát cho mọi người.

Không đợi Chiến Thiên Vũ trả lời, thân hình của Giang Thanh đã quay trở lại. Thấy phía sau lưng mình có hai gã mặc đồ đen, trong tay cầm hai cây đại đao mà sắc mặt kinh hoàng.

Giang Thanh gượng cười hỏi :

- Nhị vị bằng hữu còn chưa trốn chạy, đợi ta ra tay hay sao?

Hai gã áo đen này càng thêm sợ hãi, nói :

- Các huynh đệ! Mau cấp tốc chận hết các ngỏ đường...

Câu nói chưa dứt, bỗng nhiên có tiếng động vang lên và hai gã áo đen thấy sắc mặt của Giang Thanh bây giờ đang đỏ bừng và thân hình loạng choạng.

Một tên áo đen nói với đồng bọn :

- Chúng ta hãy tấn công xem! Tình thế này chắc có lẽ nó đã trúng độc Mê Hồn hương rồi!

Một gã áo đen đáp lại :

- Đúng thế! Nó đã trúng độc của Mê Hồn hương!

Chính vào lúc đó thì phiến đá trên đầu của hai người từ từ xê dịch.

Hai gã áo đen này tinh thần phấn chấn, nạt lên hai tiếng, ào tới tấn công.

Hai lưỡi đại đao chém vù vù vào mặt Giang Thanh.

Giang Thanh cả cười, thân hình bất động, khoát hai tay ra khóa chặt lấy mạch môn của đối thủ.

Hai tên áo đen này chưa kịp giật mình thì Giang Thanh đã thét lên một tiếng rợn người, ném mạnh hai người sang phía trước, làm cho cả hai thảy đều đập đầu vô vách đá mà chết tốt.

Chính vào lúc đó thì từ trong lỗ hổng phía trên bay vù xuống hai bóng người mặc áo tía.

Đó chính là Liên Tâm song lão.

Thân hình của Liên Tâm song lão vừa tới mặt đất thì đã thấy hai tên đệ tử nằm chết một cách thê thảm bên vách núi.

Nhưng mà Giang Thanh lúc bấy giờ bị chất độc thấm dần vào cơ thể nên cảm thấy mắt hoa đầu nặng.

Liên Tâm song lão lạnh lùng nói :

- Giang Thanh! Nhà ngươi tự chui vào chỗ chết, rồi sẽ chết một cách thê thảm như hai người này vậy. Hôm nay Liên Tâm song lão Dịch Chí và Dịch Thành không tha thứ cho ngươi toàn mạng.

Giang Thanh cố tỏ vẻ bình tĩnh nói :

- Giang Thanh này sẵn sàng ứng chiến!

Dịch Chí và Dịch Thành nghe nói, trao đổi cùng nhau một cái nhìn nham hiểm.

Bất thần, thân hình của hai người như hai luồng gió lốc mở thế gọng kềm nhất tả nhất hữu ùa tới tấn công.

Giang Thanh thình lình cảm thấy bóng chưởng trùng trùng điệp điệp xé gió vì vèo tấn công ồ ạt.

Chàng không chớp mắt, tức tốc vung song chưởng ứng chiến. Hữu chưởng vẽ thành vô số vòng tròn. Tả chưởng đột nhiên bay vọt ra khí thế thật là bén nhọn, phá vỡ hai thế công của đối thủ.

Một luồng cương khí mạnh mẽ phi thường lập tức đẩy hất Liên Tâm song lão ra ba bộ.

Trong lúc đang thấm độc, chiêu Ngân Nguyệt Hàn Tinh song hoàn thức, mặc dù công lực bằng phân nửa ngày thường, nhưng cũng đủ làm cho Liên Tâm song lão phải chùng chân dừng bước.

Liên Tâm song lão Dịch Chí và Dịch Thành vốn là anh em song thai, nên ý thức có thể tương thông. Vừa bị đánh bạt ra ngoài, liền áp tới tấn công bằng một bộ điệu đồng nhất.

Bốn bàn tay của hai người tuôn tới rào rào như mây bay gió cuốn.

Giang Thanh cả giận thét lớn :

- Bọn bây là loài cẩu trệ! Hôm nay Giang Thanh quyết một mất một còn...

Nói tới đây, chàng mắt hoa đầu nặng, toàn thân lảo đảo. Liên Tâm song lão thấy vậy cả mừng, thét lên một tiếng, tràn tới tấn công bội phần mãnh liệt.

Vạn Triệu Nguyên thở dài một tiếng, qay mắt ra dấu co mọi người đứng bên cạnh rồi nhảy vào tham gia chiến cuộc.

Tiếp theo đó Thiết Bút Tứ Hùng khoát nạt vang trời, rút binh khí ra là bốn ngọn Thiết Bút, đồng nhảy tới tấn công.

Thế là bên Tái Thế Lão lại triển khai một màn đấu chiến thật bất công bằng.

Nhưng Giang Thanh vẫn cười rũ rượi, song chưởng của chàng đi như gió, thế võ thật thần kỳ tuyệt diệu, khí thế như gió thét sóng gầm, đối chọi với bảy tên giang hồ đại đạo.

Sắc mặt của Phó Tuyền thật là trang trọng, đứng im lìm bên cạnh. Ông ta đang do dự suy nghĩ không biết với tiếng tăm của mình có nên gia nhập chiến cuộc để cho danh dự trôi theo dòng nước hay chăng?

Trong khi Phó Tuyền trầm tư mặc tưởng thì trong nhà giam, Bạch Hồ lại la ó om sòm :

- Vạn Triệu Nguyên, ngươi thật là anh hùng hảo hán, bảy người đánh một, chàng này mà bay ra bên ngoài thì ngươi còn mặt mũi nào nhìn huynh đệ trong giang hồ nữa...

Tiền Tố hai tay nắm chặt lấy song sắt gào lên :

- Công tử! Hãy giết bọn nó đi để cho bọn nó biết rằng đời làm tay sai là tủi nhục...

Giang Thanh cười cuồng loạn, thân hình thình lình trỗi dậy, toàn thân tỏa ra cương khí mạnh bạo vô cùng, bất thần xổ một thế Hoàn Tâm Động Phách trong Thất Hoàn Trảm, kèm theo nửa chiêu Phật Quan Sơ Hiện, khí thế như núi sụt thành nghiêng.

Trong cảnh đá chạy cát bay, bụi lên mịt mù có mấy tiếng kêu thê thảm và hai chiếc bóng người trúng chưởng bay vù lên.

Giang Thanh vì bị chất độc công phạt, nên chỉ dùng song chưởng, còn chân vẫn chưa động đậy. Thân hình của chàng cũng không hoạt động cho như ý, nhưng mà trong cơn nóng giận, chàng bất chấp tất cả.

Dốc hết toàn lực thi thố ra một chiêu khốc liệt nhất trong Thất Hoàn Trảm, đồng thời thỉnh thoảng kèm theo vài thế Như Lai thần chưởng.

Trong những bóng người quay cuồng hỗn loạn, Giang Thanh loạng choạng mắt hoa đầu váng, sắc mặt của chàng đã từ chỗ màu đỏ mà ngã sang màu tráng bệt.

Lúc bấy giờ, Vạn Triệu Nguyên cấp tốc tháo lui. Nhìn thấy hai người bị đánh ngã một là Thiết Bút Tứ Hùng lão Tam Mục Hoàn. Còn một người nữa là Liên Tâm song lão Dịch Chí.

Mục Hoàn khi đó nằm dài trên mặt đất, trước ngực in rõ dấu một bàn tay bầm tím. Một dòng máu tươi từ trong khóe miệng rỉ ra xem bịnh tình này thì thật là khó sống...

Liên Tâm song lão Dịch Chí mặt mày trắng bệt, thò tay xuống dưới nách mình vừa xoa nắn vừa rên rỉ, chắc là thọ thương không nhẹ.

Dịch Thành huynh đệ Liên Tâm lúc ấy mặt mày buồn bã, tinh thần ủy mị, thò hai tay ra đỡ lấy anh mình mà mồ hôi tháo ra như tắm.

Ba người còn lại trong Thiết Bút Tứ Hùng thảy đều lòng đau như cắt, gan ruột rã rời, lệ rơi tầm tã, vây chung quanh Mục Hoàn mà vô kế khả thi.

Vạn Triệu Nguyên vừa lấy lại bình tĩnh vội nạt lên một tiếng, rút binh khí của mình là thanh Nhẫn Luân hầm hè muốn xông tới tái đấu.

Còn Phó Tuyền thì cũng rề lần tới sát mình của Giang Thanh, sắc mặt của ông ta khi ấy không còn do dự nữa, mà tỏ ra tức giận vô cùng.

Chiến cuộc đang găng thì từ trong lỗ hổng trên trần nhà lại bay xuống một bóng người nữa.

Trong chớp mắt, thân hình uy nghi của Toàn Lập lại xuất hiện giữa chiến trường.

Lão Đại của Thiết Bút Tứ Hùng là Mục Di, hốt hoảng la rằng :

- Trang chủ, Tam đệ của chúng tôi đã...

Toàn Lập nạt :

- Thôi đừng nói nữa! Lão phu chờ xem tiểu tử Giang Thanh này dùng phương pháp gì để thoát khỏi Tái Thế lao?

Nói dứt lời, lão liền ném cho Vạn Triệu Nguyên một cái nhìn ra dấu. Vạn Triệu Nguyên nạt lên một tiếng, ào tới tấn công Giang

Thanh tới tấp bằng bảy chưởng thế liên hoàn.

Thế rồi, một luồng hào quang xanh rờn thình lình bắn vọt vào giữa ngực của Giang Thanh, và ba người trong Thiết Bút Tứ Hùng điên cuồng nhảy xổ tới tấn công dữ dội.

Giang Thanh buông ra mấy tiếng cười nhạt, mặc cho mồ hôi tuôn ra xối xả, chàng xuất thủ nghinh địch một cách oai hùng triển khai một chiêu mười phần ác liệt.

Bóng người bay nhảy thật nhanh, ánh quang binh khí điệp điệp trùng trùng.

Trong chớp mắt đôi bên đã hỗn chiến với nhau trên hai chục hiệp. Sắc mặt của Giang Thanh lúc này nhợt nhạt.

Toàn thân bây giờ bắt đầu run rẩy, tinh thần xuống đến cực độ.

Lúc ấy, Toàn Lập mới buông ra một tiếng cười nham hiểm, nói :

- Giang Thanh! Lão phu mà để cho ngươi sống sót ra khỏi Tái Thế Lão thì từ nay trở đi trong chốn võ lâm sẽ không còn bốn chữ Yên Hà sơn trang nữa!

Lão vừa nói tới đây thì Chiến Thiên Vũ đứng trong nhà lao lớn tiếng nói :

- Tứ đệ mau xích lại gần đây, bọn chúng mặc dầu đã khoá chặt ta, nhưng ta cũng có thể dùng chưởng lực trợ giúp cho Tứ đệ!

Giang Thanh bấy giờ mặt mày choáng váng, trong lòng cả sợ, vội rề tới bên cạnh song sắt.

Phó Tuyền thấy vậy nạt lớn một tiếng, vừa định tràn tới chận đường, nào ngờ Toàn Lập cười nói:

- Phó huynh hãy để cho nó đến đó, ta còn chờ xem con chim trong lồng này làm cách nào để thoát ra cho được!

Câu nói của Toàn Lập vừa lọt vào tai của Chiến Thiên Vũ, lão thình lình sực nhớ ra trong câu nói này tất có điều gì gian trá, vì bởi tình thế trước mắt mà xem thì nhứt là Toàn Lập chẳng bao giờ để cho Giang Thanh có cơ hội mượn sức người ngoài.

Y niệm này vừa nảy ra trong trí, Chiến Thiên Vũ tức khắc hô :

- Tứ đệ khoan đã! Coi chừng có điều gian trá...

Nhưng mà tiếc thay câu nói này đã trể, chính vào lúc Giang Thanh rề gần tới chấn song sắt độ chừng ba thước, và câu nói của Chiến Thiên Vũ vừa bay ra khỏi cửa miệng thì một khoảng đất dưới chân chàng đột nhiên nứt ra làm hai...

Thế rồi, ba cây Thiết Bút, một đạo hào quang và một chiếc bóng xanh bay mờ vù tới. Tất cả ngần ấy binh khí đồng loạt tấn công dồn ép Giang Thanh lọt vào cạm bẫy.

Giang Thanh thở dài một tiếng, nhắm mắt xuôi tay không muốn chống cự, để cho thân hình của mình rơi xuống...

Giang Thanh biết rằng nếu chàng ráng trờ tới một bước thì có thể tiếp xúc với cánh tay của Chiến Thiên Vũ, nhưng mà đã trễ.

Bên tay chàng dường như thoáng nghe có tiếng cười nham hiểm của Toàn Lập. Thần trí của chàng mơ hồ, bấn loạn.

Thân hình của chàng từ từ rơi xuống và tiếp xúc ngay vào một khoảng nước lạnh như băng.

Nước lạnh tràn vào thất khiếu của chàng, Giang Thanh nghĩ :

“Nước! Đây là một hầm nước.”

Giang Thanh đường bần thần mỏi mệt, thình lình bị nước lạnh làm cho chàng tỉnh táo trở lại, nhưng mà mũi miệng của chàng bị nước làm cho nghẹt thở.

Thế rồi, bản năng thúc đẩy cho chàng quờ quạng hai tay, nhờ vậy mà thân hình của chàng trồi lên mặt nước.

Chàng cố gắng mở to hai mắt nhìn quanh. Một nguồn cảm giác bi ai tràn ngập tâm hồn chàng.

Thì ra, chỗ chàng rơi xuống đây là một hầm nước chừng độ năm trượng vuông. Một bên là vách đá còn một bên kia ngăn chận lại bằng những miếng pha lê to tướng.

Nhưng miếng pha lê đó bề dài độn chừng hai thước, gắn chặt vào nhau. Phía trên lại có treo một ngọn đèn lưu ly tỏa ra ánh sáng vàng nhạt.

Giang Thanh cố nhìn xuyên qua miếng pha lê, thấy bên kia dường như là một gian phòng thì phải, trong lòng còn đang bấn loạn, chưa biết xử trí ra sao?

Đột nhiên bàn chân của chàng bị một vật gì quấn chặt và vật ấy cắn một cái thật đau.

Giang Thanh cắn răng nạt lên một tiếng, dùng hai tay quậy mạnh trên mặt nước làm cho bọt bay trắng xóa, thân hình của chàng vùng vọt bổng lên mặt nước.

Dưới ánh đèn mờ ảo, Giang Thanh cúi đầu nhìn xuống, thấy dưới bắp vế của chàng một con cá hình dáng quái gở đang quấn chặt.

Con cá này có một cái miệng trông thật ghê rợn, nó đang cắn chặt vào đùi của Giang Thanh.

May nhờ trên mình chàng có mặc Hỏa Y Vân, một chiếc áo chế tạo đặc biệt của Tà Thần, nên dấu cắn của nó không lấy làm gì sâu lắm.

Giang Thanh trong lòng cả sợ. Chàng vội vận nội công để vẫy sút con cá đó. Nhưng đến khi chàng nhìn kỹ trên mặt nước thì lấy làm kinh tâm tán đởm.

Vì lẽ trên mặt nước, nãy giờ vốn phẳng lặng, bây giờ lại sóng gợn lao xao, vô số con cá kỳ lạ đang tung tăng trên mặt nước há mồm như chờ đợi những miếng mồi béo bở.

Trong lúc nguy cấp, Giang Thanh không tụ nổi chân khi nên thân hình của chàng rơi về mặt nước.

Giang Thanh nạt lên một tiếng, thân hình của chàng như một con chim lướt nhanh trên mặt nước, để rồi bám sát vào vách đá.

Lúc bấy giờ, những miếng pha lê gắn trên vách thình lình phát ra ánh sáng. Những luồng ánh sáng đó từ bên ngoài chiếu thẳng vào bên trong.

Chính vào lúc đó, thì giọng nói đanh ác của Toàn Lập lại phát lên :

- Giang Thanh, bây giờ mi nghĩa sao, lão phu cho mi biết, mi bây giờ đang lọt vào Quỷ Trì. Mi sẽ chôn thây vào đó vì số cá quái gở kia sẽ xé xác mi làm trăm mảnh...

Tiếng nói của Toàn Lập từ bên ngoài do một lỗ hổng chừng bằng ngón tay vọng vào, rồi loang loang trong Quỷ Trì, nghe thật kinh rợn.

Giang Thanh cố gắng bám sát vào vách đá. Công lực của chàng bây giờ đã kém sút nhiều lắm.

Tiếng nói của Toàn Lập vang lên :

- Giang Thanh, mi sợ chăng? Hừ, Tái Thế lao của Yên Hà sơn trang làm cho mi vĩnh viễn không trở về với đời.

Câu nói của Toàn Lập làm cho trong lòng Giang Thanh bấn loạn. Trong lòng chàng đang suy nghĩ để tìm lối thoát thân.

Bỗng nhiên từ trên trần nhà có tiếng động lách tách vang lên để lộ ra một khoảng trống. Có người từ phía trên ném xuống một vật đen xì.

Giang Thanh định thần nhìn kỹ thấy đó là một con hoàng cẩu. Con hoàng cẩu này rơi xuống mặt nước, đoạn sủa lên một tiếng rồi lội vào tường.

Nhưng mà khi nó lội chưa khỏi ba thước thì mặt nước lại xao động. Tiếp theo là tiếng kêu hú thê thảm của con chó vàng này.

Trong lúc nó đang vùng vẫy trên mặt nước, Giang Thanh trông thấy dưới bụng nó có vô số con cá đang bám chặt như đỉa đói.

Thế rồi máu đào loang trên mặt nước, trong chớp mắt con chó vô phước kia bị xé xác ra làm trăm mảnh.

Giang Thanh thấy vậy mặt mày choáng váng, trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, vì thế thân hình của chàng tụt xuống hơn nửa thước.

Một cảm giác khó chịu tràn ngập cõi lòng, thân hình nhẹ nhõm của chàng khi xưa bây giờ sao mà nặng vô kể.

Thình lình, dưới gót chân của Giang Thanh có một vật lạnh ngắt như đồng chạm phải, chàng giật mình cả sợ, cố gắng bòn lên thêm một thước.

Thì ra ban nãy vì hai gót chân của chàng kê gần mặt nước, nên bị loài cá quái gở nhảy lên chực cắn. Và rủi thay hiện giờ dưới gót chàng đã bị vài ba con cá cắn phải.

Giang Thanh muốn cho tinh thần của mình tập trung, nên vội cùng răng của mình cắn nhẹ vào chót lưỡi để cho tinh thần được tỉnh táo.

Bọn Toàn Lập đứng bên ngoài dường như có thể nhìn vào bên trong. Khi đó ông ta cười lên hềnh hệch, nói :

- Giang Thanh, mi có thấy gương con chó vàng ban nãy chăng? Ha ha... phen này thật là tan cơn mộng đẹp!

Lâu lắm, thân hình của Giang Thanh lại từ từ tục xuống, và xem chừng như sức khỏe của chàng đã không cho phép chàng duy trì

tình trạng cũ nữa.

Giang Thanh thở dài một tiếng, rảo cặp mắt u buồn nhìn khắp chung quanh, nhìn một lần cuối cùng cái gian phòng mà chàng sẽ vùi xác nơi đây.

Cánh tay tả của chàng từ từ buông rũ. Chính vào lúc thân hình của chàng lần lần tụt xuống, thì cánh tay tả của chàng chạm phải một vật tròn tròn, giấu trong tay áo của chàng.

Giang Thanh tinh thần đột nhiên phấn chấn, làm cho tỉnh táo hẳn lên. Chàng chầm chậm thò tay áo rút chiếc ống Liệt Dương Thần Châu ra.

Tiếp theo đó một luồng khói xanh rờn bay vọt ra, và bên ngoài những tấm kính thủy tinh có tiếng huyên náo xôn xao. Toàn Lập hốt hoảng la lên :

- Không xong, tiểu tử có Liệt Dương Thần Châu!

Tức khắc ánh đèn sáng quắc từ bên ngoài rọi vào, và thân hình của Giang Thanh bò nhanh lên phía trên, chàng hô lớn :

- Toàn Lập, người nối chí của Tà Thần sẽ cho lão nếm mùi thất bại chua cay!

Câu nói chưa dứt, Giang Thanh lập tức bấm cò và tức khắc có hai tiếng “bùng, bùng” vang lên, hai viện đạn đỏ âu bay rù ra.

Những tiếng rú ở bên ngoài mảnh kính pha lê chưa dứt, thì hai tiếng nổ chát chúa lại vang lên, một luồng khói lửa mịt mù lan tràn khắp đó đây.

Những tấm kính pha lê cũng đổ vỡ tan tành sau tiếng nổ.

Những luồng khói mịt mù từ bên trong xông ra hòa lẫn trong những mùi khét lẹt của loại cá ăn thịt người bốc ra sặc sụa.

Cảnh tượng thật là thê thảm, những chiếc bóng người đứng gác bên ngoài thi nhau bỏ chạy.

Xem tiếp hồi 24 Tình nghĩa khó lưỡng toàn

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tình Nghĩa Khó Lường Toàn

Phía sau Yên Hà sơn trang có một ngôi nhà lầu sơn son thếp vàng thật đẹp.

Ngôi nhà lầu này xây dựng trên một mõm đá cao, chung quanh là rừng thông mát rượi, lại có một dòn suối con con suốt ngày chảy rì rào làm cho cảnh trí thật vô cùng xinh lịch.

Lúc bấy giờ, trời vừa tờ mờ sáng, bóng tối vẫn còn chập chùng đây đó.

Bỗng nhiên một bóng người từ trong khu rừng trúc bên cạnh loạng choạng đi ra. Người này lần bước tới trước ngôi nhà lầu đó.

Người ấy chính là Giang Thanh!

Giang Thanh nhờ Liệt Dương Thần Châu mà phá hoại được Quỷ Trì, thừa lúc người trong Yên Hà sơn trang bỏ chạy, chàng thoát khỏi trùng vây.

Trong lúc tinh thần bấn loạn, thoát khỏi Tái Thế lao, Giang Thanh lần bước đến ngôi nhà lầu đẹp đẽ này.

Nhìn phong cảnh hữu tình chung quanh, Giang Thanh tinh thần phấn chấn. Chàng hít một hơi dài, hưởng lấy là gió trong lành buổi ban mai, hòa lẫn trong hương thông bát ngát, tinh thần lấy làm sảng khoái.

Chàng lần lần đi gần đến ngôi nhà lầu kia, Giang Thanh trong lòng thầm nghĩ :

“Bây giờ trời đã gần sáng, nếu không tìm một chỗ an toàn để dưỡng sức, chờ cho người trong Yên Hà sơn trang đến đây thì thật là thúc thủ vô sách”.

Giang Thanh nhìn kỹ lên lầu, sau một phút do dự, chàng quyết định nên thâm nhập vào trong ấy vì chàng nghĩ rằng :

“Phàm những ngôi nhà lầu các đều là chỗ chứa đồ rất yên tĩnh, ít người đến đó. Nay mạo hiểm vào bên trong để thử thời vận một phen.”

Nghĩ đoạn, chàng hít một hơi dài, tung mình nhảy vọt lên cao ba trượng.

Sau khi mãn trớn, chàng nạt lên một tiếng cố gắng cất mình bay lên cao một lần nữa. Chính vào lúc thân hình chàng còn cách ngôi nhà lầu chừng bốn thước, thì toàn thân rũ riệt, Giang Thanh kêu lên hai tiếng :

- Không xong!

Rồi toàn thân rơi xuống, Giang Thanh lập tức uốn mình cho là đà bay vào lan can.

Thân hình vừa lọt khỏi lan can, Giang Thanh rơi phich xuống.

Bên cạnh chàng là một cánh cửa khép kín, cánh cửa này làm bằng một loại tơ thật mỏng.

Giang Thanh rên rỉ...

Bỗng nhiên, cánh cửa vùng mở thoát ra, một đường gươm bén sắc từ trong chém sả vào đầu của Giang Thanh, kèm theo một tiếng thét rợn người :

- Đêm hôm tăm tối, dám lén lút vào đây, thật là to gan lớn mật!

Một thứ bản năng tự vê thúc đẩy cho Giang Thanh vùng đưa hai ngón tay ra theo thế "Tịnh Thiên chỉ" điểm một ngón thần tốc vào đường gươm đang chém tới.

Nhưng mà Giang Thanh quên rằng, lúc ấy toàn thân chàng đã rũ riệt, sức lực không bằng khi xưa nữa.

Ngón tay của chàng vừa chạm vào lưỡi gươm, thì một tiếng "bùng" vang lên, đường gươm bị đánh bạt ra ngoài nửa thước.

Người cầm gươm dường như không biết đối phương võ công thâm hậu, nàng "ý" lên một tiếng kinh dị, thu thanh gươm trở về, để rồi tức tốc chém tới thêm một nhát thứ hai.

Khi ấy, Giang Thanh mượn ánh sáng nhợt nhạt khi chân trời hừng sáng nhìn thấy gương mặt của người cầm gươm chính là Toàn Linh Linh.

Một luồng ánh sáng xanh rờn loé ngang qua và lưỡi gươm đã cắt vào bắp tay của Giang Thanh một đường thật sâu.

Và chính vào lúc đó, thì Linh Linh vừa kịp nhận ra người nằm dưới lưỡi gươm oan nghiệt của nàng chính là Giang Thanh.

Nàng hốt hoảng "à" lên một tiếng, rồi đứng sững như một pho tượng.

Giang Thanh ném cho Linh Linh một cái nhìn lạnh lùng thù hận. Ma trong lúc đó, mũi gươm của Linh Linh vẫn còn cắm chặt trong cánh tay của chàng.

Linh Linh đưa mắt ngắm nhìn thân hình của Giang Thanh đang nằm co quắp trên mặt đất. Chiếc áo Hỏa Vân Y của chàng đang tỏa ra một màu đỏ chói.

Gương mặt của chàng trắng bệch, tóc tai bơ phờ, nhưng trên khóe miệng vẫn còn nở một nụ cười tươi.

Trong lòng Linh Linh bấy giờ thật là ân hận và lấy làm khó xử. Trong khóe mắt của nàng đã ứa ra hai dòng lệ.

Nàng không ngờ người mà nàng bấy lâu thầm thương trộm nhớ, ngày hôm nay lại thọ thương dưới lưỡi gươm của nàng.

Đôi mắt của Giang Thanh sắc bén như kiếm đâm thẳng vào thâm tâm của nàng, làm cho tâm can tan nát.

Thình lình, Linh Linh nức nở, hai hàng lệ ngọc lã chã tuôn rơi, mũi gươm của nàng từ từ rút ra khỏi bắp thịt của Giang Thanh.

Giang Thanh ngắm nhìn gương mặt sầu não của Linh Linh. Chàng nghĩ không ra tại sao Linh Linh đắc thắng mà có vẻ u sầu?

Giang Thanh cười hậm hực, nói :

- Toàn cô nương, chắc cô nương ân hận không thể giết tại hạ? Vậy thì cô nương hãy cứ tự tiện, tại hạ sẵn sàng chết dưới lưỡi gươm của nàng...

Linh Linh buông lưỡi gươm rơi xuống mặt đất, nói qua màn nước mắt :

- Giang Thanh, ngươi chớ... hiểu lầm....

Giang Thanh cười chua chát nói :

- Thôi... cô nương hãy xuống tay...

Linh Linh lòng đau như cắt, nước mắt lưng tròng, nàng phủ phục vào lòng của Giang Thanh lay mạnh, thân hình gần như bất động của chàng. Nàng kể lể :

- Giang Thanh, người đừng đánh giá Linh Linh này thấp hèn như thế! Linh Linh không phải tàn ác như người tưởng tượng...

Tình cảm của Linh Linh lúc ấy rạt rào sóng gió, nàng dốc hết nỗi niềm tâm sự cho Giang Thanh nghe...

Phương Đông dần dần rựng sáng, tiếng gà gáy rộ khắp đầu non.

* * * * *

Trưa hôm ấy, trên ngôi lầu xinh xinh ấy, phẳng lặng như tờ.

Ánh thái dương mùa thu đem lại một nguồn ấm áp khắp đó đây. Rừng thông xạch xào trong gió lộng.

Trong ngôi nhà lầu đó có một đỉnh trầm hương đặt lên trên chiếc án thư, trong một gian phòng xinh lịch, khói hương tỏa lên nghi ngút.

Có một nàng thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần ngồi bên án thư, chống cằm ủ rũ, nhìn một gã thiếu niên trẻ đẹp đang nằm trên chiếc giường gần đó.

Thiếu nữ đó chính là Linh Linh, và người thiếu niên ngã bệnh trên giường kia chính là Giang Thanh.

Số là, sau khi Giang Thanh hôn mê bất tỉnh rồi, Toàn Linh Linh hoảng hốt bế xốc chàng vào phòng để chữa trị vết thương.

Nàng biết rằng việc làm đó vô cùng nguy hiểm. Vạn nhất mà bị phát giác thì Giang Thanh chắc chắn sẽ đi đời mà nàng cũng bị phụ thân khiển trách nặng nề.

Linh Linh nhìn gương mặt trắng bệch của Giang Thanh trong lòng nghĩ thầm :

“Chàng thật là can trường anh dũng. Ta chưa từng nghe có người nào thoát khỏi Tái Thế lao... Phụ thân chắc cũng không bao giờ ngờ tới kẻ thù địch lại trốn trong khuê phòng của đứa con gái cưng mình.”

Nàng đang suy nghĩ miên man thì Giang Thanh bỗng cựa mình thức giấc. Chàng không mở bừng mắt ra, bởi vì cảm quan của chàng cho biết, chàng không phải nằm trong ngục thất, mà nằm giữa một nơi êm ấm.

Một mùi hương thoang thoảng đem đến cho chàng một cảm giác khoan khoái, dễ chịu.

Thế rồi, Giang Thanh từ từ hé mắt. Một cảnh khuê phòng xinh lịch đập vào mắt chàng. Bên bức màn xanh nhạt, chàng còn nhìn thấy bóng dáng kiều diễm của Linh Linh.

Mà lúc ấy, thần thái của Linh Linh đang đăm chiêu lo lắng, càng làm tăng thêm vẻ đẹp của nàng.

Giang Thanh biết vết thương của mình đã được băng bó. Nhưng đầu óc vẫn còn choáng váng, cơ thể rã rời.

Chàng nghĩ thầm :

“Thật là lạ, cớ sao Linh Linh lại giữ mình trong gian phòng này mà không giao cho Toàn Lập? Cứ xem gian phòng này thì dường như là khuê phòng của Linh Linh...”

Tư tưởng của chàng đắm chìm trong triền miên suy nghĩ.

Bỗng nghe Linh Linh thở dài não ruột.

Chàng liếc thấy hai cánh tay ngà ngọc của Linh Linh.

Làn da trắng muốt mịn màn. Giang Thanh vội quay đầu đi chỗ khác.

Nhưng cử chỉ đó Linh Linh đã phát giác, nàng thẹn thùng nhìn Giang Thanh.

Trong gian phòng im phăng phắc, chỉ còn nghe tiếng hai con tim nhịp nhàng rung động.

Giang Thanh nằm im lìm một lát, thình lình mở miệng nói :

- Tại hạ thật là tam sinh hữu hạnh mới được cô nương chiếu cố, e rằng cô nương có hại về sau!

Linh Linh im lìm bất động, lâu lắm mới nói :

- Giang công tử... xin đừng nghĩ thế!

Giang Thanh cười lạnh lùng nói :

- Tấm thân của tại hại ngày hôm nay như rồng mắc cạn, bại quân chi tướng!

Linh Linh đáp :

- Giang công tử... giờ phút này công tử còn chưa tin tôi nữa ư?

Giang Thanh thở dài. Còn Linh Linh thì bỗng nhiên nức nở nghẹn ngào.

Giang Thanh lấy làm lạ tự hỏi lấy mình :

“Hay là thiếu nữ này quả thật có dạ yêu mình? Không thể được... Không thể được... Nàng là con của Toàn Lập...”

Chàng miên man suy nghĩ, rồi mơ màng lẩm bẩm :

- Toàn cô nương... sao cô lại khóc!

Linh Linh ngẩng khuôn mặt tràn đầy nước mắt của nàng, đắm đuối nhìn Giang Thanh, trong lòng nàng cảm thấy một niềm vui êm dịu vì câu nói của chàng.

Bốn mắt nhìn nhau không nói một lời, cả hai thảy đều dùng cặp mắt của mình mà trao đổi cùng nhau bí mật của cõi lòng.

Linh Linh hỏi một câu đầy truyền cảm :

- Giang công tử, công tử có biết rằng khi một người thiếu nữ làm dùm cho công tử một việc đáng lẽ chẳng nên làm, thì người ấy có ý gì?

Giang Thanh giả vờ không hiểu.

Linh Linh lại nhìn chằm chằm vào Giang Thanh hỏi :

- Công tử thật tình không biết?

Giang Thanh nghiêm sắc mặt nói :

- Toàn cô nương, tại hạ và cô nương đang ở trong tình trạng đối lập. Lệnh tôn lại đang thù hằn tại hạ và ngược lại cô nương ưu đãi tại hạ một cách ngoài sự ước đoán, làm cho tại hạ rất lấy làm hoài nghi!

Linh Linh thở dài :

- Giang công tử hoài nghi điều chi?

Giang Thanh mở to cặp mắt nói :

- Tại hạ nghi ngờ cô nương giả vờ để trêu chọc tại hạ mà thôi!

Linh Linh biến sắc, thò tay ra tát yêu vào má của Giang Thanh.

Giang Thanh không tránh mà chỉ cười.

Không biết một nguồn tiềm lực nào thúc đẩy làm cho Giang Thanh thò tay ra nắm chặt lấy tay nàng. Hai người trân trối nhìn nhau.

Và Linh Linh lại nấc lên một tiếng khóc, lã người vào lòng của Giang Thanh.

Giang Thanh lẩm bẩm :

- Cô nương đừng khóc...

Linh Linh nói một cách thống thiết :

- Giang Thanh, muội không nề hà mang tiếng phản bội phụ thân để che chở cho người, và dẹp lòng tự ái để cho người dày vò. Đó là tại sao? Muội muốn gì? Nếu người muốn ép muội nói thì muội xin nói rằng muội yêu người... muội đã yêu người...

Giang Thanh mắt hoa đầu váng, cơ thể nóng bừng, chàng không bao giờ tin rằng đó là sự thật.

Nhưng mà tấm thân mềm mại của Linh Linh hiện đang nằm trong vòng tay của chàng, và bốn tiếng "Muội đã yêu người" vẫn còn văng vẳng bên tai.

Giang Thanh nghiêm trang hỏi :

- Toàn cô nương, cô nương sẽ không ân hận?

Linh Linh gật đầu một cách đanh thép. Cả hai im lặng rất lâu, Giang Thanh hỏi nhỏ :

- Thế còn phụ thân?

Linh Linh giật mình, nhưng lại cười rằng :

- Cầu xin cho phụ thân hãy đổi thù hằn ra thành quyến thuộc...

Giang Thanh mỉm cười hỏi :

- Nếu phụ thân không bằng lòng thì sao?

Linh Linh do dự một khắc rồi cúi xuống nói nhỏ :

- Muội không tinh phụ thân cố chấp như vậy. Nếu phụ thân không bằng lòng thì muội sẽ...

Giang Thanh hỏi tiếp :

- Sẽ làm sao? Mang tại hạ ra nộp cho người ư?

Linh Linh trợn mắt nhìn Giang Thanh, quả quyết nói:

- Muội chỉ còn có cách xin phụ thân tha thứ cho đứa con gái này bất hiếu...

Câu nói này của Linh Linh đã cho biết rằng nếu gặp phải trường hợp cần phải định đoạt thì nàng sẽ ngã về phía Giang Thanh.

Giang Thanh trong lòng hể hả, chàng nghĩ thầm :

“Tâm trạng của Linh Linh hiện giờ đang nằm trong cảnh câu thơ cổ: Tình nghĩa khó lưỡng toàn.”

Linh Linh nói nhỏ :

- Giang huynh, huynh có đói không? Vì chất Mê Hồn Hương trong mình Giang Thanh huynh vẫn chưa tan hết.

Để muội hỏi lại Sở Sở xem có thuốc giải độc ấy hay chăng?

Giang Thanh cười nhẹ trả lời :

- Toàn cô nương, cô đối với tại hạ thật tốt...

Vào lúc đó, thì phía thang lầu bỗng có tiếng chân người rộn rã, và tiếng chân người đó lần lần đi đến trước cửa gian phòng.

Giang Thanh biến sắc, bỗng nghe có tiếng một người con gái tinh nghịch hỏi :

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ bệnh thật à?

Câu nói vừa dứt, bức rèm bỗng bị khoát ra, và thân hình yểu điệu của Sở Sở lã lướt đi vào, và nàng dừng gót lại bên giường.

Đôi mắt của Linh Linh lúc ấy đỏ ngầu, hốt hoảng nói rằng :

- Sở Sở, mi đừng la lối om sòm!

Sở Sở nhảy vào lòng của Linh Linh nhăn mặt nói :

- Tôi đã biết trước rằng tỷ tỷ vờ bệnh. Nếu có bệnh thì bện tương tư, tương tư tiểu tử Giang Thanh...

Linh Linh lỡ khóc lỡ cười, thét :

- Mi đừng nói bậy!

Sở Sở le lưỡi nói :

- Giang Thanh thật là mạng lớn, phu thân tìm kiếm gã khắp nơi, mà không gặp...

Sở Sở nói chuyện luôn mồm, trêu chọc Linh Linh.

Còn Giang Thanh nằm trên giường, tức tối nghe Sở Sở kêu mình bằng tiểu tử...

Thình lình Sở Sở rảo mắt nhìn quanh bắt gặp có một người đang nằm trên giường. Nàng lập tức bước tới nói lớn tiếng :

- Ai nằm trên giường tỷ tỷ?

Câu nói của Sở Sở chưa dứt thì vội nín bặt. Vì nàng thấy khuôn mặt của người nằm trên giường chính là Giang Thanh.

Linh Linh bước đến gần bên em mình, nức nở nói :

- Muội, tỷ tỷ xin muội đừng la lối và hãy hứa với tỷ tỷ...

Giang Thanh cố gắng trỗi dậy, cười nhạt nói :

- Toàn cô nương, xin cô nương đừng vì tại hạ mà phải khổ. Phần tại hạ dầu chết dầu sống cũng xin ghi xương tạc dạ đại ân đại đức của cô nương!

Đoạn chàng quay lại nói với Sở Sở bằng một câu đầy hào hùng :

- Bây giờ xin cô thông báo cho phụ thân để mà lãnh thưởng. Giang Thanh là một kẻ đại trượng phu, quyết không bao giờ năn nỉ.

Sở Sở nghe nói trợn mắt nạt :

- Câm mồm lại! Mi đừng đánh giá ta quá thấp. Cho mi biết, hừ... nếu ta không nể mặt tỷ tỷ ta, thi ta đã cho mi mấy cái tát tai!

Giang Thanh cười nhạt nói :

- Yên Hà sơn trang, cao thủ quá nhiều mà chẳng làm gì nổi ta. Hà, huống chi mi là một đứa con gái trói gà không chặt.

Sở Sở giận đến tái xanh sắc mặt, lập tức tuốt kiếm ra, quắc mắt nhìn Giang Thanh.

Thanh kiếm trên tay của Sở Sở hào quang sáng giới, chuôi kiếm làm bằng bạch ngọc, hình dáng như một con rồng sắp bay, trông thật là đẹp mắt.

Đó là lưỡi kiếm Long Tường, cùng với Phượng Vũ của Linh Linh là một đôi kiếm quý, có thể chém vàng, sắt, ngọc như chơi.

Đó là một đôi kiếm quý, truyền gia chi bảo của nhà họ Toàn.

Thanh Long Tường vừa nhô ra khỏi vỏ thì Linh Linh thất sắc kinh hoàng, nàng bay mình tới chắn ngang trước mặt Sở Sở, nức nở nói :

- Muội muội, xin nể mặt tỷ tỷ mà đừng xung đột với Giang công tử!

Sở Sở hậm hực, hừ lên một tiếng, đoạn tra thanh Long Tường vào vỏ, im lặng một cách lạnh lùng.

Trong lòng Giang Thanh căm hờn sôi sục, vừa muốn mở lời vấn nạt, bỗng bắt gặp gương mặt đau buồn của Linh Linh nên thôi không nói.

Linh Linh thở dài :

- Muội đừng trách tỷ tỷ...

Sở Sở chưa kịp trả lời, thì Giang Thanh đã buột miệng nói :

- Việc này hoàn toàn là lỗi của tại hạ!

Sở Sở cười, thầm nghĩ :

“Mối tình của chị ta và Giang Thanh tiến triển thật nhanh, chỉ trong có một đêm mà khắng khít với nhau dường ấy”.

Xem tiếp hồi 25 - 26 Ân tình thắm thiết

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Ân Tình Thắm Thiết

Lúc bấy giờ trong gian phòng thật là ấm cúng, bầu không khí nặng nề ban nãy đã hoàn toàn tan biến.

Sở Sở cười khanh khách nói :

- Muội thật phục tỷ tỷ có gan, phụ thân hiện bây giờ đang tìm kiếm khắp Song Phi đảo, chắc phụ thân không bao giờ ngờ đến tên Giang Thanh... Ủa... Giang công tử lại trốn trong khuê phòng của tỷ tỷ...

Linh Linh hổ thẹn nhìn Giang Thanh, hai người trao đổi cùng nhau một cái nhìn thông cảm. Giang Thanh nói nho nhỏ :

- Cám ơn nhị vị cô nương đã có lòng cứu giúp.

Sở Sở bĩu môi, nói :

- Một người danh tiếng lẫy lừng là Hỏa Vân Tà Giả, mà lại nói một câu ủy mị như thế, thật là mất oai phong.

Giang Thanh hổ thẹn, sắc mặt đỏ bừng ú ớ nói chẳng nên lời, chàng cảm thấy Sở Sở thật là ương ngạnh và ranh mãnh.

Linh Linh níu chéo áo của em mình đánh trống lảng :

- Muội ơi! Giang công tử đang bị chất độc Mê Hồn hương công phạt, muội có thuốc giải hay không?

Sở Sở trầm ngâm giây lát, nói rằng :

- Thuốc giải độc Mê Hồn hương dường như Địch thúc thúc giữ, ờ... muội đã có cách.

Giang Thanh nhìn Sở Sở, ánh mắt như cầu cứu vì chàng muốn sao mình mau bình phục để giải cứu cho huynh đệ.

Thình lình Sở Sở reo lên một tiếng cười mừng rỡ, nói rằng :

- Được rồi, Địch thúc thúc rất thường uống rượu, đợi lát nữa ta mang đồ nhắm và rượu Nữ Nhi Hồng của phụ thân đến phục rượu ông ta, thì toại nguyện.

Linh Linh mỉm cười :

- Muội rất thông minh, ơn này ngày sau tỷ tỷ không biết làm sao báo đáp?

Sở Sở cười lên khanh khách, nói rằng :

- Thôi đừng nịnh nữa... muội không phải là Giang công tử đâu.

Linh Linh thò tay định tát em mình một cái, thì Sở Sở đã như một làn khói mờ bay vù ra cửa.

Giang Thanh cười gượng, nói với Linh Linh rằng :

- Lệnh muội thật là tinh nghịch...

Linh Linh âu yếm đắp chiếc mền lại cho Giang Thanh, nói rằng :

- Giang công tử đừng giận, thật ra tánh tình của nó thuần hậu.

Thời gian êm đềm chậm chạp trôi qua, từ trong đỉnh trầm hương khói vẫn bay lên cuồn cuộn, và ánh nắng đã len lỏi khắp gian phòng...

Màn đêm như một dải lụa đen mênh mông vô tận bao trùm khắp đó đây.

Trên ngôi nhà lầu Đan Phượng của Linh Linh mà Giang Thanh đã trú ẩn trong đó, lúc bấy giờ đen đuốc sáng ngời từ xa trông tới thật là thanh lịch.

Linh Linh giờ đang ở trong khuê phòng.

Giang Thanh đặt chén yến sâm ăn bỏ dở của mình lên án thư.

Linh Linh cầm một chiếc khăn tay lau miệng cho chàng, nàng chỉ vào đĩa thức ăn để trên bàn, hỏi :

- Sao Giang công tử lại ăn ít thế?

Giang Thanh cười trả lời :

- Nếu tại hạ không bệnh, thì tại hạ sẽ dùng hết thức ăn này một cách ngon lành...

Hai người đắm đuối nhìn nhau, vừa định nói chuyện thì bức rèm lại bị khoát lên Sở Sở bay mình vào nói :

- Trời, suýt nữa...

Giang Thanh và Linh Linh đồng hốt hoảng hỏi :

- Sao?

Sở Sở rút chiếc khăn tay của mình ra, lau vội mồ hôi trán đoạn ngồi xuống nói rằng :

- Tỷ tỷ, ban nãy mẹ muốn đến lầu Đan Phượng để xem bịnh tình của tỷ tỷ, mẹ lại truyền cho Lý Đại Nương chưng sâm và yến để mang đến cho tỷ tỷ...

Linh Linh biến sắc vội hỏi :

- Vậy thì ta phải tính sao?... Hay là muội bảo với mẹ rằng tỷ tỷ đã...

Sở Sở không chờ Linh Linh nói hết, vụt cười lên như nắc nẻ :

- Bảo với mẹ rằng tỷ tỷ đã ngủ rồi... thì muội đã bảo với mẹ như thế và còn nói thêm rằng, tỷ tỷ không bằng lòng cho ai đến thăm viếng cả.

Giang Thanh sợ cô bé này càng nói càng khó nghe nên vội đánh trống lảng :

- Sở cô nương, bên ngoài có tin tì lạ không? Những người huynh đệ của tại hạ ra sao?

Sở Sở thình lình biến sắc, nghiêm nghị hỏi rằng :

- Giang công tử phải chăng có dính líu với bọn Lam Vực Thiết Kỳ?

Giang Thanh giật mình nhưng vội gật đầu nói :

- Đúng thế, tại hạ và thủ lãnh Lam Vực Thiết Kỳ là Nhạc Dương rất thân, Sở cô nương hỏi đến ắt có điều gì hệ trọng?

Sở Sở gật đầu nói :

- Đúng thế, cứ theo người của Yên Hà sơn trang truyền tin thì bọn Lam Vực Thiết Kỳ đang tụ tập bên hồ Đan Dương lực lượng thật là hùng hậu, họ truyền rao rằng nếu Giang công tử mà không yên lành trở ra Yên Hà sơn trang thì họ sẽ đến đây quyết chiến một trận thư hùng...

Giang Thanh cả sợ, lẩm bẩm :

- Nguy rồi, chắc là bọn thủ hạ của Nhạc ca ca đã đến. Trời! Sao họ lại mạo hiểm như thế? Sao họ lại không biết rằng Lam Vực Thiết Kỳ không phải là đối thủ của Yên Hà sơn trang, thật là khó xử...

Sở Sở lại nói :

- Gia phụ nghe tin lấy làm phẫn nộ nhưng nhờ gia mẫu khuyên ngăn, nên bây giờ đã dịu cơn nóng giận.

Người đã truyền lệnh tất cả thuyền bè ở bên kia hồ không đặng chuyên chở người trong hội Lam Vực Thiết Kỳ. Lại phái nhiều tay hảo thủ của Yên Hà sơn trang chia nhau dùng ba chiếc thuyền ngày đêm tuần phòng khắp mọi mặt hồ. Và người định sau khi giải quyết xong công việc của Giang công tử thì sẽ thanh toán bọn Lam Vực Thiết Kỳ. Giang Thanh nghe nói giật mình thầm nghĩ :

- “Tấm lòng trượng nghĩa của Nhạc huynh thật đáng làm cho ta bội phục. Nhưng Nhạc huynh lại chẳng so sánh thực lực của đôi bên, làm như vậy càm bằng đem trứng chọi với đá...”

Chàng còn đang miên man suy nghĩ, thì Sở Sở rút một chiếc hộp bằng ngọc xanh rờn ra, cười mà nói với Linh Linh rằng :

- Tỷ tỷ! Đây là hộp thuốc giải độc Mê Hồn hương của Địch thúc thúc!

Giang Thanh mừng rỡ, cảm kích nói rằng :

- Đa tạ Sở cô nương...

Sở Sở trao hộp thuốc cho Giang Thanh cười mà nói :

- Tôi đã phí mất một vò rượu Nữ Nhi Hồng mới có thể đánh cắp được hộp thuốc giả độc này.

Giang Thanh thầm nghĩ :

“Lão già Địch Trung thật không ngờ Sở Sở lại đanh đá chua ngoa như thế, phen này mất thuốc giải độc, không biết lão sẽ nghĩ sao?”

Linh Linh nói với Giang Thanh :

- Xin Giang công tử hãy uống thuốc giải độc, rồi nghỉ ngơi vài hôm...

Sở Sở nghe nói, bụm miệng nhịn cười rồi chạy tuốt ra ngoài, làm cho Linh Linh hổ thẹn đỏ bừng sắc mặt.

Giang Thanh trút ra uống sạch, sau khi một dòng thuốc đắng chạy vào cổ họng, chàng cảm thấy tinh thần lần lần thoải mái dễ chịu.

* * * * *

Sau bức tường gấm Linh Linh ngồi dựa ngửa trên chiếc ghế bành, ngắm nhìn Giang Thanh đang nằm nghĩ trên giường.

Thình lình bên ngoài có tiếng chân người rộn rã, Sở Sở nhảy nhót tung tăng chạy vào làm cho Giang Thanh giật mình sực tỉnh.

Linh Linh nói :

- Giang Công tử chắc có lẽ đã đỡ mệt?

Giang Thanh trả lời :

- Cám ơn cô nương, tại hạ thấy đỡ nhiều.

Sở Sở trầm ngâm, vừa toan nói chuyện thì bên ngoài nơi phía cầu thang lại có tiếng chân người vang lên.

Linh Linh kinh hãi, và Sở Sở cũng bay mình ra ngoài phòng.

Giây lâu nghe Sở Sở đối thoạt gấp rút với một người con gái. Linh Linh sắc mặt phi thường quả quyết, đứng trước giường của Giang Thanh, sẵn sàng chuẩn bị đối phó.

Nhưng không bao lâu, lại có tiếng chân người trở xuống dưới lầu và Sở Sở vào phòng với một sắc mặt thật trang trọng Linh Linh vội hỏi :

- Người mới đến đây có phải là Xuân Bích? Có việc gì thế?

Sở Sở đưa mắt nhìn Giang Thanh rồi nói :

- Chính là Xuân Bích! Tỷ tỷ, có bốn đứa nữ tỳ ngày đêm thay phiên nhau cánh gác dưới lầu.

Linh Linh hỏi :

- Xuân Bích lên đây có việc gì không?

Sở Sở trờ tới một bước nói nhỏ rằng :

- Ban nãy có khách quý đến viếng Yên Hà sơn trang, mà mục đích muốn tìm Giang Công tử!

Giang Thanh giật mình vội hỏi :

- Ai vậy?

Sở Sở trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi mới nói :

- Đó là... Trường Ly Nhất Điểu... Vệ Tây.

Giang Thanh nghe nói lấy làm lạ lẩm bẩm :

- Ủa. Vệ lão tiền bối cớ sao lại biết ta ở nơi đây?

Sở Sở gằn giọng nói :

- Phen này viện binh của Giang công tử thật nhiều tha hồ mà...

Giang Thanh quắc mắt nhìn Sở Sở cố ý cắt ngang câu nói, chàng thở dài nghĩ thầm :

“Không biết Vệ lão tiền bối không ngại đường xa vạn dặm, đến đây có việc gì?”

Linh Linh lo lắng hỏi Giang Thanh :

- Theo công tử nghĩ thì Trường Ly Nhất Điểu có thể xảy ra xung đột với phụ thân tôi không?

Giang Thanh lắc đầu trả lời :

- Tại hạ với Vệ tiền bối không phải thâm giao, theo tại hạ nghĩ thì thắc là không vì tại hạ mà xảy ra điều xích mích với Yên Hà sơn trang.

Linh Linh cau mày hỏi Sở Sở :

- Trường Ly Nhất Điểu đến đây một mình hay còn ai khác nữa?

Sở Sở trả lời :

- Nghe nói có Mãnh Hóa Bình và Cửu Vân đi theo, nghe Xuân Bích nói hai người này mặt mày đanh ác lắm. Giang Thanh nhắm mắt mơ màng thầm nghĩ :

- “Hiện nay Toàn Lập thật là lưỡng diện thọ địch... Cây gai trong mắt của lão là ta, bây giờ ta thoát khỏi trùng vây còn bên ngoài thì bị Trường Ly Nhất Điểu và Lam Vực Thiết Kỳ uy hiếp, thật là khó xử cho ông ta.”

Giang Thanh hé mắt lén nhìn Linh Linh và Sở Sở nghĩ thầm :

- “Không ngờ Toàn Lập là một người đanh ác mà lại có hai người con gái đẹp đẽ thuần hậu thế kia.”

Linh Linh lúc bấy giờ đi qua đi lại trông một cách bất an, nàng rất mong cho bọn Trường Ly Nhất Điểu cứu thoát Giang Thanh, nhưng lại không muốn cho cha mình phải thua trong tay họ.

Đó là một ý nghĩ mâu thuẫn, từ xưa đến nay thật khó tìm một việc cho được lưỡng toàn.

Linh Linh hiện giờ đang bàng hoàng giữa hai chữ hiếu và tình, nàng không dám công khai kháng cự cha già, nhưng cũng không

muốn cho tình lang của mình phải chịu thiệt thòi.

Một bầu không khí nặng nề bao trùm lấy gian phòng, chỉ nghe thấy tiếng thở u uất của ba người, hòa lẫn trong tiếng bước chân đều đều của Linh Linh.

Thình lình cầu thang lại có tiếng chân người vang lên và Sở Sở lại bước ra ngoài nói chuyện.

Giây lâu, nàng trở vào phòng cho hay :

- Xuân Bích nói đi thám thính cho biết rằng, Trường Ly Nhất Điểu yêu cầu phụ thân phải thả đoàn người của Giang công tử ra, và phụ thân đã từ chối. Cả ba người trong bọn của Trường Ly Nhất Điểu nổi giận bỏ đi, phụ thân đang truyền lệnh canh phòng cẩn mật.

Sở Sở thình lình chỉ vào trán của Giang Thanh, ranh mãnh nói rằng :

- Giang công tử, tỷ tỷ ta đang vì công tử mà tiến thối lưỡng nan, công tử lại bình thản nằm im lìm như thế, thật là lạ.

Giang Thanh cười gượng hỏi rằng :

- Sở Sở cô nương, tại hạ phải làm sao bây giờ?

Trầm ngâm suy nghĩ giây lâu, Giang Thanh cả quyết nói :

- Tại hạ định ra mặt, nói rõ đầu đuôi câu chuyện này cho Trường Ly Nhất Điểu nghe, và hòa giải mối thù hận giữa tại hạ và phụ thân của cô nương, cho đôi bên tình nghĩa vẹn toàn...

Thình lình Sở Sở ngắt ngang, hỏi Linh Linh bằng một câu lo lắng :

- Tỷ tỷ chắc không quên câu chuyện của Thiệu muội? Câu nói này vừa thoát khỏi cửa miệng thì cả hai chị em đều giật mình biến sắc.

Giang Thanh lấy làm nhìn hai cô gái mà thầm nghĩ, không biết việc gì hệ trọng đã làm cho hai người phải thất kinh.

Lâu lắm Linh Linh mới buồn rầu nói :

- Giang công tử chắc biết rõ câu chuyện Vô Định Phi Hoàn Lý Ngọc Diệm chứ?

Giang Thanh trả lời :

- Tại hạ có nghe nghĩa phụ kể lại.

Linh Linh suy nghĩ thật lâu rồi mới kể lể rằng :

- Khi Lý lão tiền bối chưa lên Tuyệt Duyên động ở chung cùng nghĩa phụ của công tử, thì bà ta đã có hai người bạn, một vị là Thôi Sơn Chưởng Nhiệm Thương Ẩn. Còn một vị là Độc Luân Chấn Thiên Tu Vĩ, mà đệ tử của Tu Vĩ chính là Vạn Triệu Nguyên đó.

Giang Thanh nghe nói giật mình, biết việc này bên trong ắt có nhiều điều uẩn khúc.

Chàng giương mắt chờ đợi Linh Linh kể tiếp, giọng của Linh Linh trầm ngâm :

- Thoạt tiên Lý lão tiền bối quen biết trước với Tu lão tiền bối, tình cảm của hai người rất mặn mà đằm thắm và Lý lão tiền bối đã hạ sinh cho Tu lão tiền bối một người con gái... Rồi sau đó mới xảy ra tấm thảm kịch trên động Tuyệt Duyên...

Giang Thanh giận dữ nói rằng :

- Lý Ngọc Diệm thật là ác độc.

Linh Linh không biện bạch, chỉ nở một nụ cười nói rằng :

- Sau khi Lý lão tiền bối chết đi để người con gái lại cho Tu lão tiền bối nuôi, sau khi khôn lớn chọn ngày lành tháng tốt làm lễ vu quy về nhà họ Kim ở Giang Bắc. Nhưng thương thay, cả hai vợ chồng thảy đều bạc mạng, sau khi sanh được một người con gái, rồi mang bạo bệnh mà chết đi. Tu lão tiền bối lúc bấy giờ, tuổi đã ngoài tám mươi, nghe tin vội lên Giang Bắc lo tống táng con gái của mình, đoạn dắt đứa cháu gái trở về nuôi dưỡng. Hai năm sau, Tu lão tiền bối lại nhuốm bệnh, ông ta gởi gấm đứa cháu gái này cho Vạn Triệu Nguyên.

Giang Thanh nghe đến đây, đã bắt đầu hiểu rõ câu chuyện. Và Linh Linh trang trọng kể tiếp :

- Năm xưa, nội tổ của tôi và Lý lão tiền bối cùng Tu lão tiền bối đều là bạn chí thân... Và lớp người này đều qua đời, một hôm gia phụ đi thăm Vạn thúc thúc, khuyên Vạn thúc thúc nên đưa đứa cháu gái của Lý lão tiền bối về Yên Hà sơn trang cự ngụ. Vạn thúc thúc thường hay cất bước giang hồ, không thể trông nom cháu gái cho chu đáo, sẵn dịp nên bằng lòng đưa về Yên Hà sơn trang. Người con gái này tên là Kim Thiệu năm nay mười chín tuổi, nàng ngày đêm khắc cốt minh tâm, chờ dịp báo thù sáu năm về trước nơi động Tuyệt Duyên.

Nghe đến đây Giang Thanh như người sực tỉnh cơn mê vỡ lẽ ra tại sao Vạn Triệu Nguyên lại bất chấp tình bạn trở mặt với Chiến Thiên Dũ.

Lúc bấy giờ, Giang Thanh mới nảy ra mối đồng tình với Vạn Triệu Nguyên...

Linh Linh u buồn nói :

- Giang công tử, tôi đã kể rõ đầu đuôi câu chuyện, tôi tin rằng phụ thân không bằng lòng để công tử giải hòa.

Giang Thanh cau mày lo lắng, thình lình chàng cả quyết nói :

- Dầu sao đi nữa, thì tại hạ cũng phải ra khỏi sơn trang này, để họp mặt cùng Trường Ly Nhất Điểu và Lam Vực Thiết Kỳ, để khuyên họ không nên làm việc đổ máu nữa.

Linh Linh lo lắng nói :

- Bây giờ công tử định sao?

Giang Thanh nói một cách cương quyết :

- Tại hạ đã quyết phải gặp những người ấy, khi nào giải quyết không xong, tại hạ sẽ tìm Kim Thiệu để giải thích một lần cho dứt khoát.

Linh Linh và Sở Sở trâm ngâm suy nghĩ giây lâu, một bầu không khí nặng nề trùm lấy gian phòng.

Cả ba thảy đều miên man suy nghĩ...

* * * * *

Ngay hôm sau, Lầu Đan Phượng nhận được tin của Sở Sở cho hay rằng, hiện giờ tình thế trên Yên Hà sơn trang hết sức khẩn trương.

Suốt ngày hôm đó mọi người thắc thỏm đợi chờ...

Và đêm tối lại đến, thấy khắp Yên Hà sơn trang và Song Phi nhị đảo, chỗ nào cũng có bóng người canh gác, kiếm kích sáng ngời, những mật lệnh vang vang đây đó. Trong bầu không khí nghẹt thở, cũng thừa hiểu rằng, một trận đấu chiến kinh hoàng sắp sửa xảy ra.

Trên lầu Đan Phượng, bốn bề vắng lặng, một thiếu nữ văn vận võ phục đứng gác ở phía dưới lầu.

Trên lầu, Giang Thanh đã ăn mặc hẳn hòi, chiếc áo đỏ của chàng sáng rực dưới ánh đen khuya.

Linh Linh đứng bên cạnh đắm đuối nhìn người yêu của mình khe khẽ nói rằng :

- Giang công tử đã lành bệnh hẳn chưa?

Giang Thanh trả lời :

- Không sao.

Linh Linh thẹn thùng hỏi tiếp :

- Giang công tử, chừng nào... ta lại gặp nhau?

Giang Thanh đưa mắt nhìn nàng, ánh mắt bén như gươm đi sâu vào lòng thiếu nữ, Linh Linh bị cặp mắt nẩy lửa đó làm cho hổ thẹn cúi đầu.

Giang Thanh nói nho nhỏ :

- Toàn cô nương, phen này tại hạ ra đi, nhờ trời được sống thì thế nào cũng có ngày trùng phùng hội ngộ!

Linh Linh giật mình, vừa định mở miệng nói chuyện thì Sở Sở đã khoát màn lướt vào.

Linh Linh vội hỏi:

- Tình hình bên ngoài ra sao?Có cách gì đưa Giang công tử ra khỏi đảo hay chăng?

Sở Sở liếc nhìn Giang Thanh, đoạn nói :

- Trong Yên Hà sơn trang hiện nay canh phòng cẩn mật. Suốt ngày cha ngồi tại Lăng Tiêu Sảnh điều binh khiển tướng. Cho đến người thọ thương là Địch thúc thúc cũng phải đi tuần phòng suốt ngày đêm.

Linh Linh trong lòng nóng nảy, Giang Thanh thấy vậy vội nói :

- Xin cô nương chớ lo, nếu cần tại hạ có thể ra một cách được đường chính chính, chớ không phải lén lút! Linh Linh nghe thấy cả sợ, nói rằng :

- Không nên! Chất độc trên mình công tử vẫn chưa giải hết, không thể mạo hiểm.

Sở Sở bá vai chị mình, nói nhỏ rằng :

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ đừng lo lắng, chúng ta có thể đưa Giang công tử ra khỏi nơi này bằng con đường hầm bí mật, mặc dù đường khó đi, nhưng...

Linh Linh trầm ngâm một khắc, đoạn cương quyết nói rằng :

- Thôi, chỉ còn cách đó vạn nhất bị người ta phát giác, thì chúng ta công khai đánh thẳng ra.

Giang Thanh và Sở Sở sắc mặt khẩn trương. Linh Linh rút trong mình ra mấy vuông lụa đen nàng trao cho Sở Sở một miếng, còn một miếng thì tự che lấy mặt mình.

Sau khi hóa trang, hai chị em biến thành hai người khác lạ thật khó mà nhìn cho ra.

Xong đâu đấy, Linh Linh nói rằng :

- Giang công tử, chúng ta đi thôi!

Giang Thanh khe khẽ gật đầu và ba người vội bước xuống thang lầu, phía dưới có một đứa nha hoàn đợi sẵn ở đấy. Thấy ba người bước xuống, liền thưa rằng :

- Nhị vị cô nương, ban nãy Đại Phúc đến cho hay rằng đã chuẩn bị một chiếc thuyền chờ sẵn nơi cửa hầm bí mật.

Xuân Bích trả lời rằng :

- Xin cô nương yên tâm...

Thế là bộ ba Giang Thanh, Linh Linh và Sở Sở lặng lẽ ra đi.

Ba người đi lẩn quẩn trong những bóng cây rậm rạp, không bao lâu đã đến trước một bức tường cao.

Linh Linh ra dấu cho hai người đoạn như một con bướm vờn hoa bay mình vào một cánh cửa đen ngòm.

Giang Thanh và Sở Sở nhẹ nhàng bay mình theo sau.

Linh Linh thò cánh tay mềm dịu của mình ra đỡ lấy Giang Thanh dò từng bước một.

Đường càng đi càng khó khăn, phía trước dường như có bóng cây thấp thoáng, và Giang Thanh cảm thấy mình đang đi trên một thảm cỏ êm dịu!

Thình lình, dưới chân chàng có một tiếng kêu “ken két” vang lên, một chiếc bẫy to tướng thình lình cắn chặt vào gót chân chàng.

Giang Thanh cảm thấy đau nhức vô cùng dường như bị mấy lưỡi đao bén đâm sâu vào da thịt của mình vậy! Chàng rú lên một tiếng, mồ hôi vã ra như tắm...

Linh Linh trào nước mắt, nàng cúi xuống dùng hết sức bình sanh gỡ chiếc bẫy khổng lồ ra.

Nhưng chiếc bẫy này do Yên Hà sơn trang chế tạo theo một phương pháp đặc biệt, nếu không biếc cách thì không thể nào tháo ra được.

Linh Linh đã tốn rất nhiều hơi sức, bàn tay của nàng máu đổ đầm đìa nhưng tháo chẳng ra, chính vào lúc đó có một giọng khàn khàn vang lên :

- Ai đó? Song Phi Song Đảo!

Linh Linh biết rằng đó là những người mai phục hỏi ám hiệu nhưng vì đã gấp rút nên không kịp hỏi khẩu hiệu.

Cả bọn ba người đang lấy làm kinh sợ, không biết đối phó ra sao, chính vào lúc đó thì một chiếc bóng đen từ phía trên bay vù xuống chỗ ba người đang đứng, lớn tiếng nói rằng :

- Hồ Ba Linh Linh, ta là đệ tam Tiêu Đầu Mục Triệu Đại Phúc!

Trong chỗ bóng tối mờ mờ có người nói rằng :

- Té ra là Triệu đại ca, vậy xin tùy tiện.

Chiến bóng đen mới đến, bây giờ bước tới trước mặt ba người, trong bóng tối chập trùng, thấy người mới đến thân hình vạm vỡ nước da hơi đen, có vẻ hiền hậu hắn ta xá chào Linh Linh, nói rằng :

- Đại cô nương, sao đó? Rất may là Xuân Bích bảo tôi theo vào đây để giúp đỡ cô nương.

Linh Linh thở dài, nói rằng :

- Đại Phúc đó ư? Cám ơn ngươi, Giang công tử đang mắc bẫy, ngươi hãy mở giùm.

Đại Phúc vội vàng cúi xuống sờ soạng giây lâu, bỗng nghe một tiếng “rẻng” vang lên, chiếc bẫy khổng lồ lập tức hả miệng, và Giang Thanh thoát nạn.

Đại Phúc đứng dậy nói rằng :

- Phía dưới kia là một triền núi, bên triền núi có một dòng sông, tôi đã cột sẵn nơi đó một chiếc thuyền. Tôi xin cáo từ vì không thể đi lâu, còn phải trở về với nhiệm vụ.

Nói đoạn xá chào mọi người, rồi bay mình đi mất dạng trong màn đêm.

Sở Sở đi trước dẫn đường, còn Linh Linh thì đỡ Giang Thanh theo sau.

Ba người đi đến bên triền núi đoạn ngồi trên một phiến đá nghỉ ngơi, Linh Linh nói nhỏ :

- Giang công tử có mệt lắm không?

Giang Thanh trả lời thiết yếu :

- Không sao, chỉ e rằng nhị vị cô nương khó nhọc đó thôi.

Linh Linh và Sở Sở thảy đều biết Giang Thanh cố tình an ủi hai người, chứ thật ra thân thể của chàng bây giờ suy nhược lắm.

Sở Sở nói rằng :

- Giang công tử dường như đang mệt lắm thì phải?...

Giang Thanh biết Sở Sở cố ý nói móc mình nên lộ vẻ sượng sùng...

Cả ba chìm đắm trong yên lặng.

Trong lúc thời gian đang nặng nề trôi qua, thình lình ba người thảy đều giật mình kinh hãi.

Và trên mặt hồ đen ngòm kia, lúc bấy giờ bỗng nhiên đèn đuốc nổi lên, và những ngọn đèn đó tiến tới thật nhanh về phía Song Phi đảo!

Những ngọn đèn đó thật nhiều có đến trăm nghìn ngọn, và lần lần tiến tới theo thế bao vây!

Giang Thanh càng nhìn càng sợ vì thấy dưới một ngọn đèn đều thoáng hiện lên hình bóng một chiếc thuyền, và trên thuyền dường như có bóng người đang động đậy!

Suy nghĩ giây lát, Giang Thanh sực nhớ lại kêu lên :

- Nhị vị cô nương, số thuyền này dường như là của Trường Ly Nhất Điểu.

Sở Sở kinh ngạc hô lên :

- Đúng vậy, vì thuyền bè của Song Phi đảo, phụ thân đều ra lệnh không cho xuất hành, đồng thời có ba chiếc lớn ngày đêm tuần phòng khắp hồ Đan Dương. Nay số thuyền này quá nhiều lại có thể vượt qua sự tuần phòng mà vào đến đây. Ngoài Trường Ly Nhất Điểu ra không ai làm nổi.

Giang Thanh toát mồ hôi lạnh, hốt hoảng nói rằng :

- Xem tình thế naỳ thì Trường Ly Nhất Điểu định khai sát giới. Trời! Thật không ngờ lão ta lại vì tại hạ mà dấy động can qua!

Linh Linh run rẩy nói :

- Đây có lẽ là thoa thuyền của Trường Ly đảo, dùng toàn những chiếc bọ da chế thành có thể mang đi ngầm dưới nước. Nên mới thoát khỏi vòng đai tuần phòng của phụ thân. Xem tình thế này thì chừng nửa tiếng đồng hồ bọn họ có thể tiến sát Song Phi đảo.

Giang Thanh càng nghĩ càng sợ, tin rằng chỉ vì mình mà sinh ra một trường quyết chiến.

Chính vào lúc ba người đang thúc thủ vô sách thì phía trước Song Phi tiền đảo bỗng nổi lên ba vệt khói đỏ tươi.

Sau khi ba vệt khói đỏ này bay lên thì trong Yên Hà sơn trang có vô số hỏa tiễn bắn lên trời.

Linh Linh hốt hoảng nói :

- Tiền đảo có phát ra ám hiệu cầu cứu, và trong Yên Hà sơn trang đã có lệnh nghinh chiến.

Quả nhiên câu nói của Linh vừa dứt thì chiêng trống vang rền.

Nhưng mà bên Yên Hà sơn trang cũng có tiếng chiêng trống nổi lên, tỏ vẻ sẵn sàng ứng chiến.

Tuy vậy ba bên bốn bể vẫn chưa thấy một bóng người xuất hiện!

Giang Thanh bất giác lấy làm bội phục Yên Hà sơn trang huấn luyện binh sĩ rất có quy củ.

Lúc bấy giờ trong Yên Hà sơn trang bốc lên hai làn khói xanh và vàng.

Tiếng chiêng trống thình lình nín bặt, và bốn bể lại im lặng như xưa.

Linh Linh hỏi một cách bất an :

- Bên Yên Hà sơn trang đã ra lệnh cho ba chiếc thuyền tuần hành trở lộn về để đột kích đối phương. Trời! Tình thế thật khẩn trương cha ta thật khó mà đối phó.

Giang Thanh biết tâm sự của Linh Linh nên thở dài đứng dậy, Linh Linh cả sợ, vội hỏi :

- Giang công tử, công tử định làm gì?

Giang Thanh quả quyết nói rằng :

- Vì muốn ngăn chận cuộc đổ máu này, nên tôi cần phải trở về Yên Hà sơn trang tìm lệnh tôn và yết kiến Trường Ly Nhất Điểu để

cạn tỏ nỗi niềm, hầu tránh việc can qua.

Linh Linh tiến thối lưỡng nan, hốt hoảng nói rằng :

- Giang công tử làm như thế kể như tự mình chui đầu vào rọ, e rằng...

Giang Thanh còn đang bàng hoàng ngơ ngác, và trên gương mặt tinh nghịch của Sở Sở, bấy giờ thoáng hiện lên vài nét lo âu sợ hãi.

Linh Linh vội hỏi :

- Em có cao kiến gì không?

Sở Sở chỉ về phía triền núi bên kia, lạnh lùng nói rằng :

- Trường Ly Nhất Điểu quả nhiên lợi hại, cái kế dương Đông kích Tây của lão tin rằng phụ thân cũng trở tay không kịp.

Linh Linh và Giang Thanh nhìn theo hướng chỉ của Sở Sở thì thấy trên triền núi bên kia có mười mấy chiếc bóng đen bay xuống vù vù, cứ nhìn vào tốc độ đó thì số người này đều thuộc tay cao thủ thượng thừa!

Xem tiếp hồi 27 Thủy chiến kinh thiên động địa

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Ân Tình Thắm Thiết

Giang Thanh giận dữ nói rằng :

- Lý Ngọc Diệm thật là ác độc.

Linh Linh không biện bạch, chỉ nở một nụ cười nói rằng :

- Sau khi Lý lão tiền bối chết đi để người con gái lại cho Tu lão tiền bối nuôi, sau khi khôn lớn chọn ngày lành tháng tốt làm lễ vu quy về nhà họ Kim ở Giang Bắc. Nhưng thương thay, cả hai vợ chồng thảy đều bạc mạng, sau khi sanh được một người con gái, rồi mang bạo bệnh mà chết đi. Tu lão tiền bối lúc bấy giờ, tuổi đã ngoài tám mươi, nghe tin vội lên Giang Bắc lo tống táng con gái của mình, đoạn dắt đứa cháu gái trở về nuôi dưỡng. Hai năm sau, Tu lão tiền bối lại nhuốm bệnh, ông ta gởi gấm đứa cháu gái này cho Vạn Triệu Nguyên.

Giang Thanh nghe đến đây, đã bắt đầu hiểu rõ câu chuyện. Và Linh Linh trang trọng kể tiếp :

- Năm xưa, nội tổ của tôi và Lý lão tiền bối cùng Tu lão tiền bối đều là bạn chí thân... Và lớp người này đều qua đời, một hôm gia phụ đi thăm Vạn thúc thúc, khuyên Vạn thúc thúc nên đưa đứa cháu gái của Lý lão tiền bối về Yên Hà sơn trang cự ngụ. Vạn thúc thúc thường hay cất bước giang hồ, không thể trông nom cháu gái cho chu đáo, sẵn dịp nên bằng lòng đưa về Yên Hà sơn trang. Người con gái này tên là Kim Thiệu năm nay mười chín tuổi, nàng ngày

đêm khắc cốt minh tâm, chờ dịp báo thù sáu năm về trước nơi động Tuyệt Duyên.

Nghe đến đây Giang Thanh như người sực tỉnh cơn mê vỡ lẽ ra tại sao Vạn Triệu Nguyên lại bất chấp tình bạn trở mặt với Chiến Thiên Dũ.

Lúc bấy giờ, Giang Thanh mới nảy ra mối đồng tình với Vạn Triệu Nguyên...

Linh Linh u buồn nói :

- Giang công tử, tôi đã kể rõ đầu đuôi câu chuyện, tôi tin rằng phụ thân không bằng lòng để công tử giải hòa.

Giang Thanh cau mày lo lắng, thình lình chàng cả quyết nói :

- Dầu sao đi nữa, thì tại hạ cũng phải ra khỏi sơn trang này, để họp mặt cùng Trường Ly Nhất Điểu và Lam Vực Thiết Kỳ, để khuyên họ không nên làm việc đổ máu nữa.

Linh Linh lo lắng nói :

- Bây giờ công tử định sao?

Giang Thanh nói một cách cương quyết :

- Tại hạ đã quyết phải gặp những người ấy, khi nào giải quyết không xong, tại hạ sẽ tìm Kim Thiệu để giải thích một lần cho dứt khoát.

Linh Linh và Sở Sở trâm ngâm suy nghĩ giây lâu, một bầu không khí nặng nề trùm lấy gian phòng.

Cả ba thảy đều miên man suy nghĩ...

* * * * *

Ngay hôm sau, Lầu Đan Phượng nhận được tin của Sở Sở cho hay rằng, hiện giờ tình thế trên Yên Hà sơn trang hết sức khẩn trương.

Suốt ngày hôm đó mọi người thắc thỏm đợi chờ...

Và đêm tối lại đến, thấy khắp Yên Hà sơn trang và Song Phi nhị đảo, chỗ nào cũng có bóng người canh gác, kiếm kích sáng ngời, những mật lệnh vang vang đây đó. Trong bầu không khí nghẹt thở, cũng thừa hiểu rằng, một trận đấu chiến kinh hoàng sắp sửa xảy ra.

Trên lầu Đan Phượng, bốn bề vắng lặng, một thiếu nữ văn vận võ phục đứng gác ở phía dưới lầu.

Trên lầu, Giang Thanh đã ăn mặc hẳn hòi, chiếc áo đỏ của chàng sáng rực dưới ánh đen khuya.

Linh Linh đứng bên cạnh đắm đuối nhìn người yêu của mình khe khẽ nói rằng :

- Giang công tử đã lành bệnh hẳn chưa?

Giang Thanh trả lời :

- Không sao.

Linh Linh thẹn thùng hỏi tiếp :

- Giang công tử, chừng nào... ta lại gặp nhau?

Giang Thanh đưa mắt nhìn nàng, ánh mắt bén như gươm đi sâu vào lòng thiếu nữ, Linh Linh bị cặp mắt nẩy lửa đó làm cho hổ thẹn cúi đầu.

Giang Thanh nói nho nhỏ :

- Toàn cô nương, phen này tại hạ ra đi, nhờ trời được sống thì thế nào cũng có ngày trùng phùng hội ngộ!

Linh Linh giật mình, vừa định mở miệng nói chuyện thì Sở Sở đã khoát màn lướt vào.

Linh Linh vội hỏi:

- Tình hình bên ngoài ra sao?Có cách gì đưa Giang công tử ra khỏi đảo hay chăng?

Sở Sở liếc nhìn Giang Thanh, đoạn nói :

- Trong Yên Hà sơn trang hiện nay canh phòng cẩn mật. Suốt ngày cha ngồi tại Lăng Tiêu Sảnh điều binh khiển tướng. Cho đến người thọ thương là Địch thúc thúc cũng phải đi tuần phòng suốt ngày đêm.

Linh Linh trong lòng nóng nảy, Giang Thanh thấy vậy vội nói :

- Xin cô nương chớ lo, nếu cần tại hạ có thể ra một cách được đường chính chính, chớ không phải lén lút! Linh Linh nghe thấy cả sợ, nói rằng :

- Không nên! Chất độc trên mình công tử vẫn chưa giải hết, không thể mạo hiểm.

Sở Sở bá vai chị mình, nói nhỏ rằng :

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ đừng lo lắng, chúng ta có thể đưa Giang công tử ra khỏi nơi này bằng con đường hầm bí mật, mặc dù đường khó đi, nhưng...

Linh Linh trầm ngâm một khắc, đoạn cương quyết nói rằng :

- Thôi, chỉ còn cách đó vạn nhất bị người ta phát giác, thì chúng ta công khai đánh thẳng ra.

Giang Thanh và Sở Sở sắc mặt khẩn trương. Linh Linh rút trong mình ra mấy vuông lụa đen nàng trao cho Sở Sở một miếng, còn một miếng thì tự che lấy mặt mình.

Sau khi hóa trang, hai chị em biến thành hai người khác lạ thật khó mà nhìn cho ra.

Xong đâu đấy, Linh Linh nói rằng :

- Giang công tử, chúng ta đi thôi!

Giang Thanh khe khẽ gật đầu và ba người vội bước xuống thang lầu, phía dưới có một đứa nha hoàn đợi sẵn ở đấy. Thấy ba người bước xuống, liền thưa rằng :

- Nhị vị cô nương, ban nãy Đại Phúc đến cho hay rằng đã chuẩn bị một chiếc thuyền chờ sẵn nơi cửa hầm bí mật.

Xuân Bích trả lời rằng :

- Xin cô nương yên tâm...

Thế là bộ ba Giang Thanh, Linh Linh và Sở Sở lặng lẽ ra đi.

Ba người đi lẩn quẩn trong những bóng cây rậm rạp, không bao lâu đã đến trước một bức tường cao.

Linh Linh ra dấu cho hai người đoạn như một con bướm vờn hoa bay mình vào một cánh cửa đen ngòm.

Giang Thanh và Sở Sở nhẹ nhàng bay mình theo sau.

Linh Linh thò cánh tay mềm dịu của mình ra đỡ lấy Giang Thanh dò từng bước một.

Đường càng đi càng khó khăn, phía trước dường như có bóng cây thấp thoáng, và Giang Thanh cảm thấy mình đang đi trên một thảm cỏ êm dịu!

Thình lình, dưới chân chàng có một tiếng kêu “ken két” vang lên, một chiếc bẫy to tướng thình lình cắn chặt vào gót chân chàng.

Giang Thanh cảm thấy đau nhức vô cùng dường như bị mấy lưỡi đao bén đâm sâu vào da thịt của mình vậy! Chàng rú lên một tiếng, mồ hôi vã ra như tắm...

Linh Linh trào nước mắt, nàng cúi xuống dùng hết sức bình sanh gỡ chiếc bẫy khổng lồ ra.

Nhưng chiếc bẫy này do Yên Hà sơn trang chế tạo theo một phương pháp đặc biệt, nếu không biếc cách thì không thể nào tháo ra được.

Linh Linh đã tốn rất nhiều hơi sức, bàn tay của nàng máu đổ đầm đìa nhưng tháo chẳng ra, chính vào lúc đó có một giọng khàn khàn vang lên :

- Ai đó? Song Phi Song Đảo!

Linh Linh biết rằng đó là những người mai phục hỏi ám hiệu nhưng vì đã gấp rút nên không kịp hỏi khẩu hiệu.

Cả bọn ba người đang lấy làm kinh sợ, không biết đối phó ra sao, chính vào lúc đó thì một chiếc bóng đen từ phía trên bay vù xuống chỗ ba người đang đứng, lớn tiếng nói rằng :

- Hồ Ba Linh Linh, ta là đệ tam Tiêu Đầu Mục Triệu Đại Phúc!

Trong chỗ bóng tối mờ mờ có người nói rằng :

- Té ra là Triệu đại ca, vậy xin tùy tiện.

Chiến bóng đen mới đến, bây giờ bước tới trước mặt ba người, trong bóng tối chập trùng, thấy người mới đến thân hình vạm vỡ nước da hơi đen, có vẻ hiền hậu hắn ta xá chào Linh Linh, nói rằng :

- Đại cô nương, sao đó? Rất may là Xuân Bích bảo tôi theo vào đây để giúp đỡ cô nương.

Linh Linh thở dài, nói rằng :

- Đại Phúc đó ư? Cám ơn ngươi, Giang công tử đang mắc bẫy, ngươi hãy mở giùm.

Đại Phúc vội vàng cúi xuống sờ soạng giây lâu, bỗng nghe một tiếng “rẻng” vang lên, chiếc bẫy khổng lồ lập tức hả miệng, và Giang Thanh thoát nạn.

Đại Phúc đứng dậy nói rằng :

- Phía dưới kia là một triền núi, bên triền núi có một dòng sông, tôi đã cột sẵn nơi đó một chiếc thuyền. Tôi xin cáo từ vì không thể đi lâu, còn phải trở về với nhiệm vụ.

Nói đoạn xá chào mọi người, rồi bay mình đi mất dạng trong màn đêm.

Sở Sở đi trước dẫn đường, còn Linh Linh thì đỡ Giang Thanh theo sau.

Ba người đi đến bên triền núi đoạn ngồi trên một phiến đá nghỉ ngơi, Linh Linh nói nhỏ :

- Giang công tử có mệt lắm không?

Giang Thanh trả lời thiết yếu :

- Không sao, chỉ e rằng nhị vị cô nương khó nhọc đó thôi.

Linh Linh và Sở Sở thảy đều biết Giang Thanh cố tình an ủi hai người, chứ thật ra thân thể của chàng bây giờ suy nhược lắm.

Sở Sở nói rằng :

- Giang công tử dường như đang mệt lắm thì phải?...

Giang Thanh biết Sở Sở cố ý nói móc mình nên lộ vẻ sượng sùng...

Cả ba chìm đắm trong yên lặng.

Trong lúc thời gian đang nặng nề trôi qua, thình lình ba người thảy đều giật mình kinh hãi.

Và trên mặt hồ đen ngòm kia, lúc bấy giờ bỗng nhiên đèn đuốc nổi lên, và những ngọn đèn đó tiến tới thật nhanh về phía Song Phi đảo!

Những ngọn đèn đó thật nhiều có đến trăm nghìn ngọn, và lần lần tiến tới theo thế bao vây!

Giang Thanh càng nhìn càng sợ vì thấy dưới một ngọn đèn đều thoáng hiện lên hình bóng một chiếc thuyền, và trên thuyền dường như có bóng người đang động đậy!

Suy nghĩ giây lát, Giang Thanh sực nhớ lại kêu lên :

- Nhị vị cô nương, số thuyền này dường như là của Trường Ly Nhất Điểu.

Sở Sở kinh ngạc hô lên :

- Đúng vậy, vì thuyền bè của Song Phi đảo, phụ thân đều ra lệnh không cho xuất hành, đồng thời có ba chiếc lớn ngày đêm tuần phòng khắp hồ Đan Dương. Nay số thuyền này quá nhiều lại có thể vượt qua sự tuần phòng mà vào đến đây. Ngoài Trường Ly Nhất Điểu ra không ai làm nổi.

Giang Thanh toát mồ hôi lạnh, hốt hoảng nói rằng :

- Xem tình thế naỳ thì Trường Ly Nhất Điểu định khai sát giới. Trời! Thật không ngờ lão ta lại vì tại hạ mà dấy động can qua!

Linh Linh run rẩy nói :

- Đây có lẽ là thoa thuyền của Trường Ly đảo, dùng toàn những chiếc bọ da chế thành có thể mang đi ngầm dưới nước. Nên mới

thoát khỏi vòng đai tuần phòng của phụ thân. Xem tình thế này thì chừng nửa tiếng đồng hồ bọn họ có thể tiến sát Song Phi đảo.

Giang Thanh càng nghĩ càng sợ, tin rằng chỉ vì mình mà sinh ra một trường quyết chiến.

Chính vào lúc ba người đang thúc thủ vô sách thì phía trước Song Phi tiền đảo bỗng nổi lên ba vệt khói đỏ tươi.

Sau khi ba vệt khói đỏ này bay lên thì trong Yên Hà sơn trang có vô số hỏa tiễn bắn lên trời.

Linh Linh hốt hoảng nói :

- Tiền đảo có phát ra ám hiệu cầu cứu, và trong Yên Hà sơn trang đã có lệnh nghinh chiến.

Quả nhiên câu nói của Linh vừa dứt thì chiêng trống vang rền.

Nhưng mà bên Yên Hà sơn trang cũng có tiếng chiêng trống nổi lên, tỏ vẻ sẵn sàng ứng chiến.

Tuy vậy ba bên bốn bể vẫn chưa thấy một bóng người xuất hiện!

Giang Thanh bất giác lấy làm bội phục Yên Hà sơn trang huấn luyện binh sĩ rất có quy củ.

Lúc bấy giờ trong Yên Hà sơn trang bốc lên hai làn khói xanh và vàng.

Tiếng chiêng trống thình lình nín bặt, và bốn bể lại im lặng như xưa.

Linh Linh hỏi một cách bất an :

- Bên Yên Hà sơn trang đã ra lệnh cho ba chiếc thuyền tuần hành trở lộn về để đột kích đối phương. Trời! Tình thế thật khẩn trương cha ta thật khó mà đối phó.

Giang Thanh biết tâm sự của Linh Linh nên thở dài đứng dậy, Linh Linh cả sợ, vội hỏi :

- Giang công tử, công tử định làm gì?

Giang Thanh quả quyết nói rằng :

- Vì muốn ngăn chận cuộc đổ máu này, nên tôi cần phải trở về Yên Hà sơn trang tìm lệnh tôn và yết kiến Trường Ly Nhất Điểu để cạn tỏ nỗi niềm, hầu tránh việc can qua.

Linh Linh tiến thối lưỡng nan, hốt hoảng nói rằng :

- Giang công tử làm như thế kể như tự mình chui đầu vào rọ, e rằng...

Giang Thanh còn đang bàng hoàng ngơ ngác, và trên gương mặt tinh nghịch của Sở Sở, bấy giờ thoáng hiện lên vài nét lo âu sợ hãi.

Linh Linh vội hỏi :

- Em có cao kiến gì không?

Sở Sở chỉ về phía triền núi bên kia, lạnh lùng nói rằng :

- Trường Ly Nhất Điểu quả nhiên lợi hại, cái kế dương Đông kích Tây của lão tin rằng phụ thân cũng trở tay không kịp.

Linh Linh và Giang Thanh nhìn theo hướng chỉ của Sở Sở thì thấy trên triền núi bên kia có mười mấy chiếc bóng đen bay xuống

vù vù, cứ nhìn vào tốc độ đó thì số người này đều thuộc tay cao thủ thượng thừa!

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Thủy Chiến Kinh Thiên Động Địa

Giang Thanh thở dài thầm nghĩ :

“Trường Ly Nhất Điểu thật là một bậc kỳ tài, cứ nhìn vào trận thủy chiến này thì cũng đủ biết ông ta thật xứng đáng là người xưng hùng trên mặt biển.”

Sở Sở nhìn Giang Thanh và chị mình, nói :

- Bọn ta có nên ngăn chận những người này lại và tri hô lên không?

Câu nói này của Sở Sở thật là có ý nghĩa sâu kín.

Vì nàng biết sở dĩ người của Trường Ly Nhất Điểu đến đây tấn công Yên Hà sơn trang đều vì Giang Thanh.

Mà Yên Hà sơn trang là cơ nghiệp của tổ tiên nhà họ Toàn để lại, vậy thì dù sao cũng ráng mà bảo vệ.

Đó là hai dòng tư tưởng mâu thuẫn với nhau khó mà chọn lựa.

Nhưng Giang Thanh cả quyết nói :

- Xin nhị vị cô nương hãy cấp tốc thông báo cho Yên Hà sơn trang rõ, phần tại hạ thì sẽ ngăn chận bọn họ lại để tránh một cuộc đổ máu không đáng kể!

Linh Linh còn đang do dự thì thân hình Giang Thanh đã bay vù tới đứng trước triền núi.

Linh Linh kêu mấy tiếng bi thảm :

- Giang công tử...

Sở Sở đỡ lấy chị mình, hốt hoảng nói rằng :

- Giang công tử nói đúng, chúng ta không nên chậm trễ, phải thi hành ngay bây giờ.

Linh Linh gật đầu mà lệ rơi lã chả.

Sở Sở quay đầu nhìn lại, thì giữa không trung đã bay lên một vệt khói đỏ lòm!

Giang Thanh cố dằn cơn xúc động lần bước trên một khoảng đường gập ghềng khúc khủy, chàng ngẩng đầu lên nhìn vệt khói đỏ đó mà trong lòng cảm thấy vơi nhẹ phần nào, vì chàng vừa giúp đỡ hai thếu nữ khỏi phải mang tiếng là người phản bội cha mẹ!

Chàng hổn hển nhìn mười mấy chiếc bóng đen đang nhắm Yên Hà sơn trang đi tới, bây giờ dường như họ cũng nhìn thấy vệt khói đỏ đó mà chùn chân dừng bước, nhưng rồi họ cũng lại tiếp tục tiến tới.

Giang Thanh đứng im lìm bất động, gió đêm lồng lộng thổi vào chiếc áo đỏ của chàng, làm cho vạt áo bay lất phất trông thật oai nghiêm!

Thình lình!

Một tiếng nạt vang lên, đoàn người đã lần lượt phi thn nhảy vọt lên trên triền núi chỗ Giang Thanh đang đứng!

Trong bóng tối mông lùng mờ ảo Giang Thanh nhìn thấy người dẫn đầu là một ông già thấp lùn, mặt trắng mà không râu.

Lão già này vừa dừng gót thì bắt gặp Giang Thanh bất giác lão giật mình, sau lưng lão ta có một người râu tóc xồm xoàm, nạt lên một tiếng, múa binh khí nhảy tới tấn công Giang Thanh.

Giang Thanh chưa kịp mở miệng trả lời, thì người ấy bất thần tung lên hai cục đá vào Đan Điền của chàng.

Người này xuất thủ thật là cay độc, công lực lại thâm hậu vô cùng.

Trong tình trạng bất đắc dĩ, Giang Thanh đảo mình nửa vòng tức tốc công ra bảy chưởng liên hoàn, đó là Thất Hoàn Trảm của Trường Ly Nhất Điểu.

Người nảy cả kinh “ý” lên một tiếng, rồi thối lui ba bước, lão già mặt trắng lúc bấy giờ đã trông thấy chiếc áo Hỏa Vân Y của Giang Thanh nên vội nói :

- Nam Du, hãy dừng tay lại đợi lão phu hỏi nó một lời.

Nam Du nghe nói đứng xuôi tay nép mình bên cạnh.

Còn Giang Thanh thì mới xáp chiến mà hơi thở đã dồn dập đã quá nhiều mệt mỏi. Lão già mặt trắng lớn tiếng hỏi rằng :

- Xin hỏi cao danh quý tánh là gì?

Giang Thanh mỉm cười thong thả trả lời :

- Tôi tên là Giang Thanh, còn ông có phải là thuộc hạ của Trường Ly đảo?

Ông già mặt trắng mừng ra nét mặt, cười ồ ồ nói :

- Quả nhiên không ngoài sức ước đoán của lão phu, đấy chính la Giang thiếu hiệp! Chúa đảo của chúng tôi ngày đêm nhắc tới Giang thiếu hiệp.

Giang Thanh vội hỏi :

- Tại hạ có một điều nghi vấn, không biết có thể hỏi ông hay không?

Lão già mặt trắng cười, nói :

- Lão phu đây chính là Hải Thiên Tinh Kỷ Lôi, Giang thiếu hiệp có điều gì thẳm hỏi, thì lão phu sẽ trả lời minh bạch.

Giang Thanh đảo mắt nhìn quanh nói nho nhỏ rằng :

- Trường Ly Nhất Điểu là Vệ đảo chủ có đến đây không? Lần này quý đảo mang đại đội binh mã đến đây có phải vì việc tại hạ bị giam cầm?

Kỷ Lôi nghe hỏi giật mình, trả lời :

- Lẽ tự nhiện là vì việc Giang thiếu hiệp bị giam cầm, Vệ đảo chủ đối với việc làm ngạo mạn của Toàn Lập lấy làm bất mãn, nên quyết đến đây cho lão một bài học.

Giang Thanh có vẻ lo lắng nói rằng :

- Thưa Kỷ đại hiệp, lòng tốt của Vệ lão tiền bối làm cho tại hạ lấy làm cảm kích, nhưng ngày nay tại hạ đã thoát hiểm xin Kỷ đại hiệp hạ lệnh cho người của quý đảo đình chỉ công kích. Bằng không thì e sẽ xảy ra một trận huyết chiến không có ý nghĩa.

Kỷ Lôi trầm ngâm giây lát, nói :

- Ý của Giang thiếu hiệp thật tốt, nhưng kế hoạch của Vệ đảo chủ đã định rồi rất khó mà thay đổi, vì chuyến đi này ngoài việc giải cứu Giang thiếu hiệp ra, Vệ đảo chủ còn muốn đánh cho Toàn Lập một trận tơi bời, để cảnh tỉnh lão. Vậy xin Giang thiếu hiệp lượng thứ cho.

Kỷ Lôi quay lại nói với Nam Du :

- Nam Du! Ngươi hãy thống lãnh thuộc hạ tấn công phía hậu viện của Yên Hà sơn trang. Sau khi xâm nhập bên trong xong hãy cấp tốc lùng kiếm những người bạn của Giang thiếu hiệp, phần ta cùng Giang thiếu hiệp trở lại yết kiến Đảo chủ, rồi xong sẻ theo sau!

Nam Du lãnh mạng, cùng với ba mươi mấy người thống lãnh quân tiến về phía sau Yên Hà sơn trang.

Đợi họ đi rồi, Kỷ Lôi mới ném ba vật tròn tròn lên không trung ba vật này bay lên vài mươi trượng, liền nổ vang ra mấy tiếng “Bùng bùng” và tỏa ra ánh sáng đỏ ngời!

Lúc bấy giờ, những chiếc thuyền trên mặt hồ đã cặp bến và tiếng reo hò vỡ lở vang lên, khuấy động bầu không khí trở nên sôi động dị thường.

Tiếng chiêng, tiếng trống vang rền đây đó, tiếng binh khí va chạm vào nhau nghe loảng xoảng một trường huyết chiến lập tức triển

khai.

Kỷ Lôi nói với Giang Thanh :

- Giang thiếu hiệp, như thiếu hiệp đã thấy hành động của chúng tôi phối hợp chặt chẽ, nên không thể rút lui một bộ phận nào như thiếu hiệp đã yêu cầu ban nãy.

Thình lình, trong bóng tối chập chùng, có nhiều tiếng kêu lên thê thảm. Hai chiếc bóng đen dùng một thân pháp thần tốc chạy bay đến chỗ hai người đang đứng.

Kỷ Lôi gằn giọng nói :

- Giang thiếu hiệp, Vệ đảo chủ và Mãnh kỳ chủ đã đến!

Trong chớp mắt hai người đã đến, người đi đầu mặc chiếc áo thư sinh bay lất phất trong gió lộng, mặt mày đẹp đẽ khí sắc thanh tao, quả nhiên là Trường Ly Nhất Điểu.

Người đi sau, tuổi độ lục tuần thân thể gầy gò, nước da trắng bạch, chính là Mãnh Hóa Bình.

Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây sau khi dừng chân, đứng ngắm nhìn Giang Thanh từ đầu chí cuối.

Giang Thanh mở miệng hỏi trước :

- Tại hạ là Giang Thanh ba năm nay được sự dạy dỗ của ông mà thoát khỏi bao nhiêu cơn đại nạn, thật lấy làm cảm kích!

Câu nói của Giang Thanh vừa dứt, thì Trường Ly Nhất Điểu đã nổi lên một chuỗi cười lanh lảnh, trờ tới hai bước bá lấy vai của Giang Thanh, kích động nói :

- Quả thật là ngươi... lão phu xuýt không nhìn ra, diện mạo của ngươi cớ sao lại thay đổi như vậy?...

Thái độ vồn vã của Trường Ly Nhất Điểu làm cho Kỷ Lôi và Mãnh Hóa Bình thảy đều kinh dị, vì họ theo Đảo chủ hằng bao nhiêu năm trời mà chẳng thấy ông ta biểu lộ chân tình như ngày hôm nay.

Thật ra ba năm về trước Vệ Tây đã có lòng thương yêu Giang Thanh trong kỳ gặp tại Tử Long bí huyệt.

Và sau khi ông ta thấy Giang Thanh té xuống một cái vực sâu thăm thẳm chưa biết sống chết ra sao. Vệ Tây trong lòng bứt rứt không yên.

Ba năm sau ông ta nghe trong làng võ lâm đồn đại câu chuyện Hỏa Vân Tà Giả Giang Thanh ông ta lấy làm kinh dị.

Trường Ly Nhất Điểu liền cho người đi dò la tin tức nhất thiết hành động của Giang Thanh, Vệ Tây thảy đều hay biết.

Lúc bấy giờ Giang Thanh cảm kích nói :

- Lòng tốt của Vệ lão tiền bối Giang Thanh này ngàn ngày chẳng dám quên.

Vệ Tây mỉm cười, nói :

- Thôi nhà ngươi bất tất phải khách sao!

Giang Thanh lại nói tiếp :

- Bây giờ tại hạ có một việc muốn yêu cầu Vệ lão tiền bối nên truyền lệnh cho thuộc hạ chấm dứt tấn công để khỏi phải đổ máu.

Nhưng Trường Ly Nhất Điểu suy nghĩ một chập rồi ha hả cười :

- Chúng ta không nên có lòng nhân từ của đàn bà, phải cho họ một trận nên thân để họ không dám hoành hành nữa.

Câu nói đến đây thì giữa không trung lại nổ tung một quả pháo màu đỏ thắm. Bọn Trường Ly Nhất Điểu thấy vậy thảy đều biến sắc.

Kỷ Lôi thất thanh nói :

- Không xong, bọn ta đang gặp trở ngại nặng nề...

Câu nói chưa dứt thì một quả pháo thứ hai lại nổ tung, Trường Ly Nhất Điểu lúc bấy giờ mới bắt đầu nổi giận ông ta truyền lệnh:

- Kỷ kỳ chủ hãy đến chỗ ấy để điều khiển mọi việc.

Vệ Tây vừa nói dứt lời, Kỷ Lôi đã bay mình đi thẳng, Vệ Tây quay lại đưa tay ngoắc, Giang Thanh thấy vậy vội thu hết hơi tàn nối gót theo sau.

Thân hình của Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây nhẹ nhàng như một cơn gió thoảng, mỗi một bước đi của lão xa hơn bảy trượng. Theo sau lưng lão là Mãnh Hóa Bình và Giang Thanh.

Ba bóng người nhắm cửa chính của Yên Hà sơn trang đi tới, từ xa xa vọng lại có tiếng sát phạt rền trời, tiếng binh khí va chậm vào nhau nghe loảng xoảng.

Trước cửa Yên Hà sơn trang, nêu cao một ngọn đuốc sáng ngời ba chiếc bóng người vượt khỏi đầu tường đi vào cửa chính.

Trường Ly Nhất Điểu cười gằn, tung ra một đòn quyết liệt đánh bay hai tên vệ sĩ áo đen văng ra ngoài hai trượng!

Giang Thanh tựa lưng vào một góc tường thở một cách mệt nhọc.

Chàng ho lên rũ rượi, đảo mắt nhìn quanh thấy ba bên bốn bể kiếm kích sáng ngời, máu me bê bết. Đôi bên đang đấu chiến cùng nhau tưng bừng dự dội!

Trường Ly Nhất Điểu sau khi đánh ngã hai tên vệ sĩ rồi, quay lại thấy vẻ mệt nhọc của Giang Thanh ông ta vội vàng thối lui đến bên mình chàng hỏi một cách thiết yếu :

- Giang huynh đệ cớ sao mệt nhọc như vậy?

Giang Thanh hổn hển trả lời :

- Vì thọ thương mới bình phục!

Vừa nói đến đây, thình lình có một bóng người tuổi ngoài ngũ tuần, phi thân bay tới, lão già này trên mình máu me đầm đìa sắc mặt nhợt nhạt, run rẩy nói với Trường Ly Nhất Điểu :

- Đảo chủ quả nhiên thân hành đến đây, người của bên ta thọ thương rất nhiều.

Trường Ly Nhất Điểu không bị ảnh hưởng bởi trường kịch chiến đang xảy ra, ông ta bình tĩnh nói :

- Hùng Bôi, ngươi chớ có khinh sợ.

Lão già gầy gò này danh là Hùng Bôi, lão vung tay ra đánh bạt một ngọn phi tiêu rồi hổn hển nói :

- Lão Vạn Triệu Nguyên thật là đáng sợ chính lão đã làm hư kế hoạch của chúng ta.

Trường Ly Nhất Điểu mặt mày biến sắc, lảo đảo mắt nhìn quanh thấy giữa chiến trường có một người mặc áo giáp bằng bạc. Trong tay cầm một món binh khí dị kỳ đang chiến đấu kịch liệt với cánh quân của Trường Ly Nhất Điểu.

Người này đi tới đâu thì đối phương tan rã tới đó, và giờ đây có một viên tráng sĩ mặc áo màu xanh đang gắng gượng ngăn cản ông ta một cách mệt nhọc!

Trường Ly Nhất Điểu lạnh lùng quay lại nói :

- Sự đệ, ngươi hãy mau tiếp trợ với người của chúng ta hạn định trong vòng thời gian tàn một nhén hương phải thâm nhập vào cửa chính.

Mãnh Hóa Bình nghe nói vội buông ra một chuỗi cười kinh rợn, cất mình bay vù về phía Vạn Triệu Nguyên.

Hùng Bôi cũng xá chào Trường Ly Nhất Điểu rồi nhảy trở vào vòng chiến!

Giang Thanh thở dài thiểu não, nói :

- Vệ tiền bối, theo thiển ý của tôi thì chúng ta hãy tìm cách để ngưng cuộc tàn sát.

Trên gương mặt của Vệ Tây nổi lên một nụ cười khó hiểu :

- Lão phu không bao giờ lạm sát nhưng mà ta không giết chúng, thì chúng cũng giết ta.

Giang Thanh đuối lý im lìm không thể trả lời vì lúc bấy giờ đôi bên thảy đều mất lý trí, chỉ lo xung sát mà thôi.

Người công lực cao thâm là Mãnh Hóa Bình đã gia nhập vòng chiến, vô tình làm cho đòn cân lực lượng gác hẳn về phía Trường Ly đảo. Nhờ vậy mà sĩ khí lên cao, tinh thần phấn chấn, tiếng hò hét vang trời.

Còn bên Yên Hà sơn trang sau khi Vạn Triệu Nguyên bị Mãnh Hóa Bình chận đứng lại rồi, thì uy thế kém thế rất nhiều, dưới sự phản công dữ dội của đối phương, thế trận lần lần tan rã!

Giang Thanh chợp lấy cơ hội nhắc lại một lần nữa :

- Xin Vệ lão tiền bối hãy nể tình tôi mà ngưng cuộc sát phạt này.

Trương Ly Nhất Điểu mỉm cười hỏi vặn :

- Giang huynh đệ! Yên Hà sơn trang đối với Giang huynh đệ có dính líu điều gì mật thiết hay không?

Giang Thanh không ngờ bị Vệ Tây hỏi một câu trúng phóc ngay chỗ yếu của mình, trong lòng hổ thẹn sắc mặt đỏ bừng.

Vệ Tây cười ha hả :

- Ta sẽ làm cho nhà ngươi vừa lòng.

Câu nói vừa dứt thì ba bên bốn bề họ reo tở mở người bên Trường Ly Nhất Điểu đã phá nát vòng vây mà tiến vào cửa chính.

Trường Ly Nhất Điểu bá lấy vai của Giang Thanh mỉm cười mà bước qua xác chết, chầm chậm tiến vào mà lúc bấy giờ Mãnh Hóa Bình đang trổ hết bình sanh sở học để cầm chân Vạn Triệu Nguyên.

Bước Qua khỏi cửa chính rồi Vệ Tây cười đắc chí nói :

- Hừ! Đêm hôm qua lão phu lấy lễ mà hỏi, lão Toàn chẳng tiếp ra đêm nay ta cho nó nếm mùi chua cay của Trường Ly Nhất Điểu.

Giang Thanh mơ màng nối gót theo sau Vệ Tây vào Yên Hà sơn trang.

Vào đến đại sảnh, Giang Thanh nhìn vào đám người đang hỗn chiến, bất giác mặt mày thất sắc vì chính Toàn Sở Sở đang bị năm người vạm vỡ bao vây, công hãm tưng bừng làm cho nàng tóc tai rối bời tình thế thật là nguy ngập.

Thình lình có một bóng người cao lớn từ bên trong nhảy xổ vào, tiến đến bên chỗ Sở Sở bị bao vây Giang Thanh nhìn kỹ, thấy người đó chính là Hổ Phách Lỗ Mộc!

Thân hình của lão vừa tới, liền tung ra một đòn dữ dội, làm cho năm gã vạm vỡ kia đã có hai người bị thương, còn lại ba người hươi đao tấn công vào giữa ngực của lão.

Lỗ Mộc thò bàn tay ra chộp lấy binh khí của đối phương, đồng thời dùng chưởng tấn công bất thần sang phía tả, miếng đòn đó làm cho một tay đối thủ phải thọ thương, nhưng mà chính bản thân của lão cũng lãnh lấy một vết thương trên vai.

Lão bất chấp máu me tuôn ra xối xả cắn răng nhịn đau dùng hai bàn chân của mình đá luôn năm đá liên hoàn, làm cho thêm một đối thủ trúng đòn ngã gục.

Toàn Sở Sở lúc bấy giờ tinh thần phấn chấn Thanh Long trường kiếm trong tay nàng bay ra vun vút, trong chớp mắt một tên đối thủ chậm chân phải tán mạng dưới lưỡi gươm oan nghiệt của nàng!

Nhờ vậy mà Sở Sở thoát khỏi cơn nguy, còn Lỗ Mộc thì toàn thân đẫm máu xung sát giữa trận tiền như cọp lạc đàn dê.

Trường Ly Nhất Điểu chỉ Lỗ Mộc nói :

- Người này ra tay ác độc, mạng nó cũng đã cùng!

Giang Thanh hốt hoảng nói :

- Tiền bối, hãy khoan...

Tiếng "khoan" chưa dứt thì thân hình của Trường Ly Nhất Điểu đã bay tới bên lưng của Lỗ Mộc. Lỗ Mộc nghe tiếng gió lạ nổi lên, biết có người đánh lén, thình lình tung ngược ra phía sau một chiêu Ngô Công chưởng.

Trường Ly Nhất Điểu nạt lên một tiếng, thân hình của ông ta đảo mạnh như một trận cuồng phong, một luồng cương khí tỏa ra rào rào, làm cho đối phương cơ hồ nghẹt thở, cùng trong một lão chém ra bảy thế liên hoàn, đó là tuyệt nghệ bí truyền Thất Hoàn Trảm.

Lỗ Mộc cảm thấy trước mặt mình bóng chưởng điệp điệp trùng trùng tìm không ra một lối thoát... chính vào lúc đó thì một tiếng "bốp" rợn người vang lên, Lỗ Mộc mắt hoa đầu váng.

Ông ta rú lên một tiếng, sặc ra một ngụm máu tươi, đồng thời hai cánh tay của lão vì gặp phải trở lực nặng nề, nên thình lình gã lọi!

Trường Ly Nhất Điểu dồn hết sức bình sanh vào hai cánh tay của mình, để rồi tung ra một vọt ba thế trong Thất Hoàn Trảm là Ba Lai Ba Khứ, Hải Lưu Tuần Hoàn và Tái Khởi Hốt Lạc.

Thế rồi giữa trận tiền lại vang lên một tiếng não nùng thê thảm của Lỗ Mộc, và thân hình của lão bắn ra xa hai trượng, máu me be bét, râu tóc rối bời.

Địch Trung thấy vậy, đứt từng đoạn ruột chính vào lúc lão đau đớn phân tâm thì Kỷ Lôi đã nạt lên một tiếng, tả chưởng dùng Thác Mạch Vũ nắm lấy xương vai của Địch Trung, hữu chưởng cùng Thiết Ba Trảm móc vào dưới nách của lão, đồng thời hai chân tung hai đá liên hoàn.

Địch Trung thấy ba bên bốn bể tiếng gió nổi lên biết có người đánh lén, nhưng tránh không kịp.

Lão nghiến răng ken két, vung cặp ngân thương của mình ra thành muôn đạo hào quang thích thẳng vào mình của Kỷ Lôi!

Tiếng gió hòa lẫn trong một tiếng rú thê thảm, Kỷ Lôi đã đánh gãy ba xương sườn của Địch Trung, đồng thời bồi thêm một đá để cho thân hình của lão bay ra trên năm trượng!

Nhưng mà, ban nãy trong lúc nguy nan cùng cấp, Địch Trung đã xử thế Hán Hồng Quyển Vân rạch một đường vào bắp vế của Kỷ Lôi, máu ra tầm tả.

Lúc bấy giờ Trường Ly Nhất Điểu đã bay mình trở về phía Giang Thanh, lão liếc nhìn Kỷ Lôi nói :

- Kỷ kỳ chủ, hãy để cho người ấy tồn sinh chúng ta vào phía sau xem xét.

Kỷ Lôi cúi đầu vâng lệnh đoạn thống lãnh mười mấy tên áo xám, bay mình ra ngoài.

Lúc bấy giờ cửa sảnh đường chỉ còn Toàn Sở Sở đấu một cách rời rạc mà thôi!

Giang Thanh thấy điệu bộ của Toàn Sở Sở như một mũi tên đi gần mãn trớn, tay chân uể oải, khí lực mỏi mòn, Giang Thanh rất lấy làm lo lắng cho Sở Sở và cũng tưởng nhớ đến sự nguy an của Linh Linh.

Xem tiếp hồi 28 Rừng gươm biển máu - Nhi nữ thâm tình

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Rừng Gươm Biển Máu - Nhi Nữ Thâm Tình

Chính vào lúc đó thì hai tên vạm vỡ đang chiến đầu cùng Sở Sở vùng thét lên hai tiếng, hươi đao tấn công dữ dội Sở Sở buông ra một tiếng cười chua chát, loang Thanh Long trường kiếm chống trả, cũng trong một lúc tống ra một tả chưởng.

Nhưng hai người này có một người không tránh né cứ để cho Thanh Long trường kiếm cắt vào bả vai của mình để cho một gã đồng bọn chém một đao dữ dội vào hậu tâm của Sở Sở.

Giang Thanh thấy vậy rú lên một tiếng thất thanh, nhảy vù tới vươn bàn tay ra chộp thẳng vào lưỡi đao đang chém vào hậu tâm của Sở Sở!

Bàn tay của Giang Thanh vừa tiếp xúc với lưỡi đao, thì đã bị nó cắt đứt tới xương, nhờ một chút cản trở mà lưỡi đao đi chậm lại, dẫu vậy nó cũng cắt vào lưng của Sở Sở một đường làm cho máu đào tuôn ra xối xả!

Còn lại một tên kia thấy vậy vung đao trảm vào hông của Giang Thanh một đường!

Nếu vào ngày thường thì Giang Thanh có thể kháng cử dễ dàng, nhưng bây giờ sức cùng lực kiệt trong chớp mắt lưỡi đao đã kề sát vào vạt áo của chàng!

Chính vào lúc đó thì... một bóng người bay vù tới nhanh như chớp, hai lưỡi đao trong hai tay gã vạm vỡ kia bị người này tước phắt hai tiếng bốp bốp vang lên, cả hai thảy đều lãnh lấy một tát tai nẩy lửa!

Hai người này giật mình dòm lại thấy người mới đến chẳng phải ai xa lạ mà chính là Chúa Đảo của mình Trường Ly Nhất Điểu!

Trường Ly Nhất Điểu nhìn vết thương trong tay của Giang Thanh, hằn học quay sang thét lui hai tên áo xám, còn Giang Thanh thì thò tay ra đỡ lấy Sở Sở vào lòng.

Trường Ly Nhất Điểu thấy vậy, mỉm cười nói :

- Hèn chi ngươi cứ bênh vực mãi cho Yên Hà sơn trang... ha ha ha. Vậy mà lão phu quên mất rằng lão Toàn Lập có hai người con gái đẹp như hoa, ha ha... yểu điệu thục nữ, quân tử háo cầu.

Giang Thanh hổ thẹn đỏ bừng sắc mặt, luống cuống nói rằng :

- Xin tiền bối chớ hiểu lầm, vì tại hạ có thọ ơn của Song Phi Tiên Nữ, nên tại hạ phải lo báo đáp đó thôi.

Trường Ly Nhất Điểu cười :

- Vậy thì hãy đặt cô nương vào một nơi kín đáo, ngươi hộ vệ lão phu đi khám xét một vòng rồi sẽ quay trở lại.

Giang Thanh khẽ gật đầu, đoạn đặt Sở Sở nằm vào một chiếc ghế bành thật to.

Đoạn chàng cùng Trường Ly Nhất Điểu bước ra ngoài, không bao lâu cả hai đồng đi đến trước một cái sân cỏ thật rộng.

Giữa sân lúc bấy giờ bóng người trùng trùng điệp điệp, hò hét vang trời, đấu chiến cùng nhau. Giang Thanh nhìn kỹ thấy có sáu tên thuộc hạ của Trường Ly đảo đang bao vây một tay cao thủ tấn công dữ dội.

Người này trong tay cầm một thanh đại đao, múa như rồng bay phụng lộn làm cho những tay đối thủ công ít mà thủ nhiều, đường đao thật là lợi hại.

Trường Ly Nhất Điểu chỉ người ấy mà nói với Giang Thanh :

- Người cầm đao đó chính là Phó Tuyền?

- Đúng! Chính là lão.

Trường Ly Nhất Điểu thở dài nói :

- Lão già này quả thật võ nghệ cao cường, sáu người bên ta vây đánh lão mà chẳng xuể.

Thình lình Trường Ly Nhất Điểu hốt hoảng nói với Giang Thanh :

- Cách đây chừng mười trượng sau một hòn giả sơn, dường như có một người thiếu nữ đang bị bên ta vây đánh... à... à... đó là con gái cưng của lão Toàn Lập.

Trường Ly Nhất Điểu nói xong đưa mắt nhìn lên mái nhà đoạn trao cho Giang Thanh một tấm lịnh bài, Giang Thanh liếc mắt nhìn xuống thấy trên tấm lịnh bài đó có vẻ hai con cá chép đang ngậm hai hòn ngọc, bên trên đề bốn chữ “Đông Hải Trường Ly”.

Giang Thanh kinh ngạc hỏi :

- Vậy lão tiền bối không đi với tôi sao?

Trường Ly Nhất Điểu gằn giọng trả lời :

- Nhà ngươi hãy cầm miếng Lý Châu Bài này mà tới đó điều khiển, bất tất phải cần đến ta.

Giang Thanh nghe nói lập tức cầm miếng lệnh bài phi thân về phía đó. Trong khi ấy Trường Ly Nhất Điểu cũng trổ thuật phi hành, phi thân ra ngoài bảy trượng.

Giang Thanh vừa xáp tới gần đến chỗ đang chiến đấu bỗng có hai gã áo đen nhảy xổ tới, nhác thấy Giang Thanh hai người đồng thét to lên :

- Hỏa Vân Tà Giả Giang Thanh có mặt tại đây!

Giang Thanh nạt lớn một tiếng tung ra nửa chiêu Phật Quan Sơ Hiện.

Lúc bấy giờ chưởng lực của Giang Thanh đã sút kém rất nhiều, nhưng cũ đủ sức làm cho hai tên kia chống đỡ không nổi, lãnh đòn mà chết ngay tức khắc.

Trong lúc đó thì một chiếc bóng đen lại bay vù tới chân chưa chấm đất thì người này đã tung ra ba chưởng liên hoàn, Giang Thanh cắn răng chuyển hết hơi tàn liên tiếp tung ra thêm nữa chiêu Phật Quan Sơ Hiện, nửa chiêu này lại trúng đích và đối thủ lại ngã gục xuống.

Nhưng Giang Thanh vì lạm dụng chân lực nên bây giờ mắt hoa đầu váng, mồ hôi toát ra đầm đìa, chàng định thần nhìn kỹ thấy người này vừa mới trúng đòn nằm lăn lộn trên mặt đất kia, chính là Hổ Hồn Lỗ Cô!

Giang Thanh lo lắng hỏi :

- Hổ Hồn, cớ sao ngươi...

Câu nói chưa dứt thì thình lình Hổ Hổn vùng dậy tấn công Giang Thanh một đòn chớp nhoáng, thân hình của Giang Thanh bây giờ nặng nề chậm chạp, muốn tránh cũng không kịp.

Hai mắt chàng đỏ ngầu, liều mạng vung lên hai bàn tay ra đón đỡ hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau.

Giang Thanh lại thổ ra một bụm máu, mà Hổ Hổn thì bay vọt lên trên cao rồi mới rơi phịch xuống đất...

Giang Thanh không đếm xỉa đến Hổ Hổn gắng gượng đi nhanh về phía trước sau khi quanh qua một hòn núi giả sơn.

Nhìn về phía trước, Giang Thanh quả thật thấy có một người con gái yểu điệu nhưng mà tóc tai rối bời, hơi thở hổn hển khắp mình máu me ba bét đang đấu chiến với ba người mặc áo xám, không cần nhìn kỹ Giang Thanh cũng biết đó là người thiếu nữ nhu mì thuần hậu Toàn Linh Linh.

Bên cạnh đó có một người thân hình vạm vỡ, râu tóc xồm xoàm mặt mày đanh ác, trong tay cầm một lưỡi búa trông thật dữ dằn.

Người này bình thản đứng nhìn trận chiến Giang Thanh định thần bước tới vài bước nói :

- Xin chư vị hãy dừng tay, cho tại hạ bày tỏ đôi lời...

Người thân hình vạm vỡ đó quay đầu nhìn lại, cất tiếng rổn rảng như chuông :

- Đồ vô danh tiểu tốt cớ so dám tới đây phá đám.

Nói rồi dùng bày tay tả tấn công Giang Thanh một chưởng. Giang Thanh lập tức thấy trước mặt mình có một luồng kình lực vô biên ập tới...

Lúc bấy giờ, Giang Thanh đã thọ thương quá nhiều, tự biết không thể chống trả, nên Giang Thanh vội vàng rút miếng lịnh bài của Trường Ly Nhất Điểu đưa lên trước mặt.

Con người vạm vỡ mà có chưởng lực hùng hậu đó thoáng thấy miếng lịnh bài giật mình kinh hãi, vội vàng đảo mình trở bộ để cho luồng chưởng phong của mình bay lướt qua vai của Giang Thanh trong đường tơ kẽ tóc.

Gã áo xám này đảo mình trờ tới trước mặt Giang Thanh hỏi :

- Các hạ là ai? Tại sao lại có miệng Lý Châu Bài?

Giang Thanh thở dốc, trả lời :

- Tại hạ tên là Giang Thanh, miếng lệnh bài này của Vệ tiền bối cho tôi mượn.

Gã áo xám giật mình, xá chào Giang Thanh rồi nói :

- Lão phu tên là Lục Hải, giang hồ tặng biệt hiệu là Tuyệt Cửu Khách giữ chức trong Liệt Hỏa Kỳ xin Giang thiếu hiệp tha cho tội mạo phạm.

Giang Thanh vội vã nói :

- Vị cô nương này đối với tôi có chút ân nghĩa, xin Kỳ chủ nể mặt tôi mà nương tay cho.

Lục Hải gật đầu đoạn quay lại nạt :

- Các ngươi hãy dừng tay!

Ba gã áo xám đang tấn công kịch liệt bằng ba lưỡi búa to, nghe lịnh truyền thảy đều rút lui trở lại.

Toàn Linh Linh mệt ngất chỏi thanh Phượng Vũ Kiếm trên mặt đất, liếc nhìn mọi người vừa bắt gặp khuôn mặt nhợt nhạt và thân hình tiều tụy của Giang Thanh, nàng kêu lên mấy tiếng :

- Giang công tử... Giang công tử...

Giang Thanh mắt hoa đầu váng, vì cảm xúc quá mạnh, chàng lảo đảo suýt té. Lục Hải kinh ngạc dang hai cánh tay mãnh mẽ ra đỡ lấy thân hình mềm yếu của Giang Thanh.

Linh Linh thấy vậy nước mắt đoanh tròng nhảy tới đỡ chàng dậy, nàng phát giác bàn tay của Giang Thanh bị một vết thương rất nặng mặc dù được băng bó kỹ càng, nhưng mà máu thấm tươm ra ướt dẫm cả bàn tay.

Lục Hải lấy làm lạ nghĩ thầm :

“Cha của Song Phi Tiên Nữ thì oán hờn Giang Thanh đến cực điểm, tại sao người con gái của Toàn Lập đây lại có vẻ thiết tha đối với Giang Thanh ờ... hay là...”

Linh Linh mắt mờ ngấn lệ, nói với Lục Hải :

- Xin các hạ cho phép tôi đỡ Giang công tử vào phía sau nghỉ ngơi.

Lục Hải vì thấy trong tay Giang Thanh có miếng lệnh bài nên ông ta gật đầu bằng lòng Linh Linh đỡ Giang Thanh đi vòng ra phía sau hòn giả sơn. Tìm một chỗ vắng để nghỉ ngơi.

Giang Thanh nắm lấy tay của Linh Linh hỏi :

- Toàn cô nương có thọ thương không? Tại hạ xin báo tin cho cô rõ muội muội của cô đã thọ thương, nhưng bây giờ đã thoát hiểm.

Linh Linh giật mình hỏi :

- Sở muội bị thương có nặng không?

Giang Thanh thở dài trả lời :

- Nhị cô nương bị thương ở hậu tâm nhưng nhờ tôi kịp thời cứu giúp, và nhờ Vệ tiền bối bảo bọc cho nên đã thoát hiểm.

Linh Linh lại nói :

- Giang công tử nghe nói rằng trong Tái Thế lao hiện cũng đang hồi kịch chiến, cả đôi bên thảy đều thọ thương rất nhiều...

Giang Thanh nghe qua bất giác thở dài ảo não... Còn đang bi lụy thì thình lình Lục Hải đang đứng bên cạnh vùng nạt lên một tiếng, vung cánh tay ra đánh bạt ngọn phi tiêu, đoạn hậm hực nói :

- Nếu ta không nể tình cô nương của ngươi thì không tha cho ngươi tội chết.

Vừa nói đến đây ông ta thình lình nín bặt, quay lại nói nhỏ với Giang Thanh :

- Giang công tử, Đảo chủ của mình đang gây gổ với Toàn Lập xem tình thế có thể sẽ có một trường huyết chiến xảy ra. Chúng ta hãy mau đến đó xem sao.

Giang Thanh và Linh Nghe Nói thảy đều giật mình, Linh Linh hốt hoảng nói :

- Giang công tử bây giờ ta quyết định sao đây?

Giang Thanh cắn răng đứng dây nói một cách quả quyết :

- Xin cô nương chớ sợ, tôi dầu phải chết đi một cách thảm thiết thì cũng quyết can thiệp để giải quyết vụ này cho êm đẹp.

Thế rồi Giang Thanh và Linh Linh dìu nhau vừa đi vừa khóc sướt mướt...

Không bao lâu hai người đã trở ra đến trước sân cỏ, nơi ấy lúc bấy giờ đôi bên không còn chiến đấu nữa, mà chỉ có Toàn Lập và Trường Ly Nhất Điểu đang lạnh lùng đứng đối diện với nhau.

Lục Hải đứng im lìm bên cạnh Giang Thanh bàn tay tả mân mê chòm râu của mình đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn ra trận chiến.

Thì giờ chầm chậm trôi qua, sương đêm càng lúc càng nhiều nhưng mà tiếng trống canh đêm nay vắng bặt, cho đến tiếng gà gáy vẫn không nghe thấy. Bầu không khí thật là nặng nề u uất.

Toàn Lập đã thi thố tuyệt kỹ tổ truyền Sát Hồng Cửu Liên Hoàn mà vẫn không sao chiếm được ưu thế, ông ta bắt đầu lo lắng, mồ hôi bắt đầu vã ra...

Thình lình Toàn Lập nạt lên một tiếng Đản Long Sách bất thần bay vọt về quấn vào cổ mình, để rồi hai bàn tay của lão ở không tung ra một vọt hai mươi mốt chưởng liền hoàn.

Thân pháp nhanh đến cực điểm, làm cho người ta cảm thấy thân hình của lão là một bóng ma trơi.

Trường Ly Nhất Điểu cười nhạt, dồn hết ba mươi năm công lực của mình vào song chưởng, đoạn dựng ra trước ngực từ từ đẩy tới...

Sau một tiếng "bùng" kinh rợn, tiếp theo đó là những tiếp bốp bốp liên hồi, cương khí toát ra ba bên bốn bể làm cho năm tên thuộc hạ của Trường Ly đảo bị đẩy trôi ra ngoài năm thước.

Tiếp theo đó, Trường Ly Nhất Điểu cười rũ rượi, dồn hết công lực xử một thế Hoàn Tâm Động Phách làm cho lão Toàn Lập phải loạng choạng thối lui năm bước.

Trường Ly Nhất Điểu cất tiếng rổn rảng nói :

- Song Phi Tuyệt Học bất quá chỉ như thế mà thôi Toàn Lập ơi, hôm nay ta đưa ngươi về cực lạc.

Nói dứt lời Trường Ly Nhất Điểu bước tới từng bước, từng bước một tiến thẳng về phía Toàn Lập.

Những tên thuộc hạ của Trường Ly đảo lúc bấy gờ thảy đều giật mình vì thấy dưới nách của Đảo chủ mình bị rách một đường máu tuôn ra xối xả.

Thì ra ban nãy Trường Ly Nhất Điểu đã dốc hết sức bình sanh sở học vào Thất Hoàn Trảm làm cho người có công lực cao thâm như

Toàn Lập cũng vô phương chống trả.

Nhưng Toàn Lập trong lúc lâm nguy dưới thế công ào ạt của đối phương, bất thình lình xử một thế quái lạ là Ngân Trảm Quán Sơn. Trường Ly Nhất Điểu không ngờ kẻ địch trong vòng nguy khốn lại xử một đòn liều mạng như vậy, trong cơn nguy cấp, lão tránh được đòn trước ngực, nhưng lại lãnh lấy một đòn dưới nách.

Nhờ vậy mà Thất Hoàn Trảm sượng lại một chút và Toàn lập đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc nhưng lại thọ trọng thương.

Trường Ly Nhất Điểu mặt mày sắc lạnh, gằn giọng nói :

- Toàn Lập nhà ngươi có nghe tiếng “Khúc Trảo” của ta không? Nay ta cho ngươi nếm thừ mùi.

Toàn Lập lúc bấy giờ ngũ tạng nóng ran, như kim châm như lửa đốt lão biết rằng ban nãy trong lúc tiếp xúc nội lực với đối phương đã bị Hỗn Nguyên Chân Khí làm cho thọ thương.

Sắc mặt của ông ta vô cùng tiều tụy, trong hàm răng rỉ ra những dòng máu đỏ thẳm.

Đến bây giờ, Toàn Lập mới nếm được mùi chua cay của chết chóc và nhục nhã. Trường Ly Nhất Điểu rề tới từng bước một, trên môi lão thoáng hiện một nét cười thật à đanh ác, lão gằn giọng nói rõ từng tiếng một :

- Toàn Lập, ngươi có chết đừng có oán trách ta!

Nói rồi từ từ đưa hai bàn tay lên, xỉa một cái thật mạnh vào Thiên Linh Cái của Toàn Lập, trong lúc chỉ mành treo chuông thình lình có một tiếng rú thất thanh vang lên :

- Vệ lão tiền bối xin hạ thủ lưu tình!

Trường Ly Nhất Điểu giật mình quay phắt đầu lại.

Lão liếc mắt nhìn xem thấy người nói chuyện chính là Giang Thanh lúc bấy giờ chàng đang tựa lưng vào một góc cây, ôm chặt lấy một người thiếu nữ trong lòng, giương to gặp mắt nhìn Trường Ly Nhất Điểu!

Thì ra khi Toàn Lập thọ thương Linh Linh thấy bộ điệu thê thảm của cha mình lấy làm kinh sợ, tiếp theo đó thấy kẻ địch tấn công vào Thiên Linh Cái của cha mình, kinh sợ mà ngất đi trong lòng Giang Thanh.

Trường Ly Nhất Điểu cười ồ ồ nói :

- Giang huynh đệ nên biết rằng thả hổ về rừng, thì sẽ có hậu hoạn vô cùng đó!

Giang Thanh cười trả lời :

- Xin Vệ tiền bối nể tình tại hạ mà nới tay cho.

Trường Ly Nhất Điểu cười thầm trong bụng :

- Thằng nhỏ này thật đa tình!

Đoạn lớn tiếng nói :

- Thôi, ta cũng nể ngươi mà nới tay cho lão họ Toàn này một lần.

Câu nói này đem đến cho Giang Thanh một nét cười tươi, chàng run rẩy trả lời :

- Đạ ta tiền bối ngay sau có dịp họ Giang này tất sẽ báo đáp ơn sâu.

Trường Ly Nhất Điểu mỉm cười vừa định nói chuyện thì thình lình giữa khoảng không gian đen tối, nổi lên một chuỗi cười thảm thiết và kinh rợn, nghe như tiếng quỷ khóc, tiếng ma kêu.

Chuỗi cười này từ xa dần dần tiến lại gần, làm cho mọi người rợn tóc gáy.

Trường Ly Nhất Điểu vùng biến sắc nhìn về phía phát ra tiếng cười quái gở. Những viên tráng sĩ của Trường Ly đảo lập tức đứng tản mác ra sẵn sàng ứng chiến.

Và khi chuỗi cười vừa dứt thì một chiếc bóng đen đã từ trên cao nhẹ nhàng rơi xuống...

Xem tiếp hồi 29 Người đàn bà sáu mươi năm về trước

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Người Đàn Bà Sáu Mươi Năm Về Trước

Đó là một người gày gò mặc chiếc áo màu đen.

Khi người này dừng chân đứng lại, thì mọi người thảy đều giật mình kinh hãi, vì họ thấy người mới đến là một bộ mặt thật là đáng sợ.

Vì khuôn mặt người này có một bộ ngũ quan kỳ dị khó coi. Đồng thời trên nét mặt lại có tỏa ra hào quang lấp loáng màu bàng bạc. Nhìn vào mái tóc dài buông ra phía sau người ta biết đây là một người đàn bà.

Người đàn bà mang chiếc mặt nạ bằng bạc này lại què đi một chân bà ta đứng trơ người ra như khúc gỗ!

Bầu không khí thật là nặng nề khó thở. Trường Ly Nhất Điểu đứng im lìm như pho tượng, ông ta đang ngẫn người ra nghĩ đến nét mặt quái gở và công lực thâm hậu của người mới đến. Ông lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là ai, chẳng hay tới đây có điều gì chỉ bảo?

Người đàn bà đeo mặt nạ này, lạnh lùng hừ lên một tiếng, thái độ của bà ta làm cho mọi người có mặt thảy đều kinh hãi Trường Ly Nhất Điểu hỏi :

- Xin các hạ bày tỏ nguyên do.

Người đàn bà đeo mặt nạ buông ra một tiếng cười lạnh nhạt, không trả lời câu hỏi của Trường Ly Nhất Điểu, mà đưa mắt nhìn về phía Toàn Lập.

Toàn Lập lúc bấy giờ thân hình tiều tụy, nhưng từ khi người đàn bà này xuất hiện thì trên gương mặt của lão ta thoáng hiện lên một nét vui mừng khó tả.

Người đàn bà mang mặt nạ chợt hỏi :

- Toàn Lập, Yên Hà sơn trang có phải đang cơn sóng gió vì những người này gây ra?

Toàn Lập cung kính trả lời :

- Lão Toàn Lập này bất tài, nên đến nỗi phải hao binh tổn tướng làm kinh động đến sư...

Toàn Lập nói đến đây liền bị cắt đứt bởi một tiếng “hừ” của người đàn bà đeo mặt nạ.

Trường Ly Nhất Điểu nghe câu nói đầy vẻ ngạo mạn đó trong lòng cả giận. Người đàn bà ấy lại hỏi :

- Nhà ngươi có phải là Trường Ly Nhất Điểu? Được lắm món nợ máu này ngày sau ngươi phải trả bằng máu.

- Tại sao phải chờ đến ngày sau, ta muốn giải quyết trong giờ phút này nếu các hạ có hứng thì bổn Đảo chủ xin sẵn sàng ứng chiến.

Người đàn bà thình lình buông ra một chuỗi cười sắc lạnh, nói :

- Vệ Tây ngươi đừng khiêu chiến, dù ngươi có quỳ xuống xin ta bỏ qua cho thì ta cũng không bằng lòng...

Trường Ly Nhất Điểu trả lời :

- Tốt lắm!

Bấy giờ Giang Thanh cũng bị bầu không khí khẩn trương kích thích nên lần bước ra ngoài vòng chiến, Chàng nhìn thoáng qua đủ biết võ công của người đàn bà này thật là cao thâm vô cùng!

Bỗng nhiên bà ta quay đầu nhìn lại bắt gặp Giang Thanh, với chiếc áo Hỏa Vân Y mà Giang Thanh đang mặc trên người!

Bà ta hoảng hốt rú lên một tiếng, tiếng rú thật là kinh khủng, bà mở to đôi mắt, nói một cách bi thảm :

- Trời! Tà Thần! Lệ Vật Tà, ngươi còn nhớ ta không? Ngươi còn nhớ con người đáng thương hại đã bị ngươi đánh bay xuống vực sâu muôn trượng!... Lệ Vật Tà, chắc ngươi không ngờ ta còn sống? Đây là ý trời ý trời muốn cho chúng ta cùng sống để ngươi trả món nợ máu.

Giang Thanh nghe nói đứng ngẩn người ra nhìn người đàn bà lạ lùng quái dị kia. Bỗng nhiên trong trí chàng nảy ra hình bóng của một người!

Chàng thối lui hai bước, run rẩy hỏi :

- Ngươi... ngươi là... là Song...

Người đàn bà cười thê thảm, nói :

- Đồ lòng lang dạ sói, ngươi còn nhớ ta? Lệ Vật Tà ngươi chắc biết nợ máu phải trả bằng máu.

Lúc bấy giờ Linh Linh vẫn nằm mê man trong lòng của Giang Thanh, chàng cố dằn cơn xúc động nói :

- Được để ta thay nghĩa phụ mà thanh toán mối ân thù sáu mươi năm nay!

Người đàn bà quái dị này thình lình thấy chiếc áo Hỏa Vân Y bị xúc động mạnh, ngỡ là Giang Thanh đích thị Tà Thần trong cơn đau đớn câu cuối cùng của Giang Thanh bà ta lại nghe không được rõ! Bà lại cười kinh rợn nói rằng :

- Được lắm! Lệ Vật Tà ngươi hãy cùng ta thanh toán mối huyết hải thâm thù sáu mươi năm nay.

Câu nói chưa dứt thì thân hình của bà ta đã bay vù về phía Giang Thanh.

Thân hình của người đàn bà quái dị kia vừa chao động, thì Trường Ly Nhất Điểu đã giật mình, ông ta không kịp nghĩ ngợi một luồng tiềm lực vô tình thúc đẩy ông ta nhảy xổ tới tấn công bà này ba chưởng liên hoàn.

Xuất thủ thật là nhanh nhẹn, ngoài sức tưởng tượng của mọi người, thân hình của người đàn bà vừa cất lên, thì trước mắt bà ta đã giăng ngang một bức tường bằng bóng chưởng, khí thế thật dữ dằn.

Thân hình của bà ta mượn sức mạnh của chưởng lực đối phương mà bay lảo đảo một cách nhẹ nhàng giữa không trung.

Trông thật vô cùng ngoạn mục Trường Ly Nhất Điểu giật mình kêu thầm :

- Trời... Tùy Phong Lăng Hư!

Tiếp theo đó thân hình của lão quay nhanh như điện chớp, tiếp tục tấn công.

Người đàn bà kêu lên :

- Khá lắm đó.

Câu nói vừa dứt, bà ta đã lợi dụng những chỗ hở của Trường Ly Nhất Điểu liên tiếp tung ra sáu chưởng thật là thần kỳ bí hiểm. Sáu chưởng liên hoàn chặt chẽ không một chỗ hở, làm cho Trường Ly Nhất Điểu phải thối lui ba bước. Lão vận dụng Hỗn Nguyên chân khí bảo vệ toàn thân, rồi trả đũa một cách vô cùng hiểm hóc.

Trong cơn hỗn chiến, ông ta tung ra một chiêu Hàn Thiên Băng Đào, người đàn bà rú lên một tiếng :

- Giỏi lắm!

Câu nói vừa dứt thì chiếc gậy trong tay của bà ta lúc bấy giờ mới sử dụng một cách triệt để.

Binh khí của bà khí thế thật uy mãnh, một luồng sức mạnh tràn tới như dời non dốc biển, bao trùm lấy Trường Ly Nhất Điểu.

Trường Ly Nhất Điểu thét lên một tiếng rợn người, thân hình cấp tốc bay vào giữa khoảng không để tránh đòn, đây là lần thứ nhất trong đời của Trường Ly Nhất Điểu phải sử dụng đến thế võ trốn tránh này.

Thừa cơ hội đó người đàn bà quái dị hú dài lên một tiếng nhảy bổ về phía Giang Thanh, người đứng bên cạnh Giang Thanh là Lục Hải thấy vậy quát to một tiếng hươi búa tấn công vào giữa ngực kẻ địch.

Nhưng lạ lùng thay người đàn bà đang đi ngon trớn, thình lình cất lên ba bước để rồi dùng song chưởng đanh ép xuống đỉnh đầu của Lục Hải bằng bốn chưởng liên hoàn.

Lục Hải thật không hổ là một tay cao thủ võ lâm, lão múa lưỡi búa như rồng bay phụng múa, che kín hết đỉnh đầu người đàn bà quái dị thật không ngờ Lục Hải lại có một sức nội công thâm hậu như vậy.

Bà ta vận dụng hết công lực phản công dữ dội, mà Lục Hải cũng không phải tay vừa người ta thấy lưỡi búa của ông ta quấn quit chung quanh mình của đối phương đợi chờ cơ hội để làm việc lớn.

Trường Ly Nhất Điểu đứng im lìm bên cạnh đang miêm man suy nghĩ để tìm lai lịch của người đàn bà mang chiếc mặt nạ quái dị kia. Thình lình...

Bà ta lại cười lên rũ rượi, bóng chưởng và bóng cước bất thần bay ra điệp điệp trùng trùng, kết thành một mãnh lưới vô cùng kín đáo, bao trùm lấy đối phương.

Lục Hải thấy vậy rú lên một tiếng dưới thế công mãnh liệt, thân hình của ông ta loạng choạng, suýt nữa rơi mất lưỡi búa trong tay.

Thừa mỗi lúc đối phương chểnh mạng như vậy, người đàn bà nọ lại bay mình về phía Giang Thanh.

Ban nãy Giang Thanh nhờ Lục Hải đỡ đòn bây giờ đã gắng gượng điều hòa hơi thở, sẵn sàng chuẩn bị ứng chiến. Cánh tay tả

của chàng vẫn ôm chặt lấy Linh Linh, cánh tay hữu đang chuyền hết nội lực để chờ đợi đối phương.

Người đàn bà này lại thét to :

- Lệ Vật Tà, ngày hôm nay hai người trong chúng ta sẽ một mất một còn...

Nói đến đây, bà ta phát giác Linh Linh đang ngoan ngoãn nằm trong tay Giang Thanh, thế rồi một cơn ghen tức lại tràn lên dữ dội, bà ta gào thét :

- Lệ Vật Tà, ngươi là một con ma dâm đãng chuyên ruồng rẫy đàn bà con gái!

Đôi mắt của bà ta đỏ ngầu, hai cánh tay khẳng khiu của bà ta cung lại thành một vòng tròn. Trong bóng đêm mờ ảo thế võ của bà ta tuôn ra thật lạ lùng, tấn công vào giữa mặt Giang Thanh, khí thế thật mãnh mẽ chưa từng thấy.

Tiếp theo đó, cánh tay hữu của Giang Thanh cũng vung lên bóng tay loang loáng chọi lại với thế võ của ngươi đàn bà quái dị kia!

Chính vào lúc đó thì hai tiếng nạt vang lừng nổi dậy, hai luồng sức mạnh kinh hồn va chạm vào nhau, và luồng sức mạnh phát ra tứ bên phía người đàn bà càng ngày càng mạnh, liên miên bất tuyệt, như sóng vỗ nước tràn.

Lúc bấy giờ Giang Thanh đã sử dụng Ngân Nguyệt Hàn Tinh song hoàn thức nhưng mà sức đã tàn, hơi đã kiệt nên không phát huy ra sức lực bao nhiêu.

Chính vào lúc thân hình của chàng lảo đảo thì đối phương lại gia tăng sức mạnh, một luồng kình lực ập tới thật là dữ dội. Trong phút nguy nan thì sau lưng chàng bỗng toát ra một luồng kình lực khác để đón đỡ.

Giữa màn đêm một tiếng "bốp" rợn người vang lên, người đàn bà bị đẩy lùi ba bước mà người đối chưởng thình lình kia cũng bay xéo ra bốn bước. Người đó không phải ai xa lạ mà chính là Trường Ly Nhất Điểu.

Trường Ly Nhất Điểu hỏi :

- Tiểu huynh đệ có sao không?

Giang Thanh trỗi dậy, ôm chặt Linh Linh vào lòng hổn hển nói :

- Không sao, Vệ tiền bối ngươi đàn bà này là ai?

Trường Ly Nhất Điểu nghiến răng ken két trả lời :

- Bất chấp bả là ai, lão phu nhất định cho bà ta nếm mùi chua cay của Trường Ly đảo!

Tiếng nói vừa dứt, Trường Ly Nhất Điểu nhảy xổ tới, đồng thời Lục Hải lúc bấy giờ cũng giở thế gọng kềm tấn công vào bên hông của người đàn bà.

Thế là ba chiếc bóng người quấn quýt vào nhau, toàn là sử dụng những chiêu khốc liệt, dưới thế tấn công bằng lối gọng kềm của hai tay cao thủ, mà người đàn bà kia không hề tỏ ra nao núng.

Trong chớp mắt cuộc chiến đã kéo dài trên bảy mươi hiệp, trong lúc mọi người đang nghẹt thở vì lối đánh táo bạo của ba tay cỏa thủ

võ lâm, thì thình lình người đàn bà ấy cất giọng nói :

- Lệ Vật Tà oai phong chưởng ngày thường của ngươi đâu, sao không đem ra thi thố đưa hai thằng hậu sinh này ra vướng tay vướng chân ta!

Giang Thanh bị xúc động mạnh định mở lời, thì Trường Ly Nhất Điểu liên tiếp tấn công bảy chưởng, lạnh lùng hỏi :

- Ngươi ngỡ là ta không biết ngươi sao? Cho ngươi biết chuỗi ngày vàng son danh vọng của ngươi nay không còn nữa, ngươi đừng hòng...

Người đàn bà quái dị nghe nói lấy làm bực tức phản công dữ dội.

Lục Hải nghe câu nói của Trường Ly Nhất Điểu dường như đã hiểu phần nào, vội vũ lộng binh khí của mình kết thành một bức tường chặt chẽ gằn giọng nói :

- Sáu mươi năm như nước chảy bên cầu, lão tiến bối hãy nên dè dặt đó!

Thình lình Giang Thanh cảm thấy Linh Linh khe khẽ cựa quậy trong lòng của mình, chàng cúi xuống vuốt mái tóc nàng, bỗng Linh Linh mở bừng mắt dậy Giang Thanh mừng rỡ hỏi :

- Toàn cô nương, Toàn cô nương đã tỉnh lại rồi à?

Linh Linh thở dài hỏi :

- Giang công tử chúng ta bây giờ ở đâu? Phụ thân tôi ra sao?

Giang Thanh ấp úng đáp :

- Toàn cô nương vì cô thình lình bất tỉnh nên tôi phải vội đỡ cô nương đến đây, lệnh tôn vẫn bình yên vô sự, chiến cuộc bây giờ đã do người khác nắm phần chủ động.

Mãi đến bây giờ Linh Linh mới phát giác ra mình đang nằm trong vòng tay rắn chắc của Giang Thanh.

Nàng muốn nói gì nhưng lại thôi, một thứ cảm giác êm đềm thâm nhập vào tâm tư của nàng!

Bỗng nhiên, Giang Thanh cảm thấy sau lưng mình ướt đẫm thò tay ra sở lấy để dưới ánh đèn nhìn xem, Linh Linh giật mình vì thấy đó toàn là máu nàng mới sực nhớ ra bàn tay tả của Giang Thanh đang thọ trọng thương.

Nàng ứa lệ nói :

- Giang công tử, hãy buông tôi ra công tử đang thọ thương...

Giang Thanh giật mình, ngỡ rằng Linh Linh không bằng lòng thái độ của mình chàng xin lỗi :

- Xin Toàn cô nương lượng thứ cho!

Linh Linh biết người yêu mình hiểu lầm vội nói một cách e thẹn :

- Xin Giang công tử chớ hiểu lầm! Trong giờ phút này chính tôi mới là kẻ săn sóc cho công tử mới đúng...

Cầu xin cho tôi mau chóng bình phục để mà săn sóc trọn đời cho công tử...

Giang Thanh giật mình vì câu nói táo bạo đó. Trong khi ấy thì chiến cuộc ngày càng khốc liệt, Giang Thanh nói :

- Cô nương có biết người mang chiếc mặt nạ bằng bạc đó là ai không?

- Không biết, người này chưa từng đến Yên Hà sơn trang.

Giang Thanh nói rõ từng tiếng :

- Toàn cô nương không biết, nhưng tôi đã đoán ra người này là ai.

Linh Linh nhìn Giang Thanh một cách ngờ vực.

Giang Thanh mỉm cười cúi đầu nói nhỏ vào tai Linh Linh mấy tiếng! Linh Linh giật mình kinh hãi mấp máy trả lời :

- Giang công tử, e rằng không phải vì bà ta đã chết từ sáu mươi năm về trước...

Giang Thanh nói nhỏ :

- Đúng là bà ta, vì hiện nay ngoài nghĩa phụ ra có ai đủ công lực để đối địch với Trường Ly Nhất Điểu và Lục Hải? Đồng thời ban nãy bà ta đã nhìn lậm tôi là nghĩa phụ, và tức khắc hạ độc thủ!

Linh Linh đưa mắt nhìn chầm chầm vào thân hình bay lộn như phượng như rồng của người quái gở kia, trong lòng nàng bắt đầu kinh sợ.

Giang Thanh cũng lẩm bẩm :

- Bà ta thật tốt số, rơi xuống vực thẳm Âu Dương Nhai mà không chết!

Toàn Linh Linh vì quá xúc động nên bước về phía trước hai bước.

Vào lúc đó Toàn Lập quay đầu nhìn lại bắt gặp Linh Linh và bên cạnh nàng là Giang Thanh đang mặc chiếc áo Hỏa Vân Y, bàn tay của Linh Linh lúc bấy giờ đang nằm gọn trong lòng bàn tay của Hỏa Vân Tà Giả.

Toàn Lập giật mình hơi giận tràn hông, ông ta nắm chặt bàn tay lại bước tới một bước. Nhưng mà một giọng nói lạnh lùng đã vang lên bên tai :

- Toàn trang chủ nên thức thời vụ đừng tự chuốc lấy buồn phiền!

Toàn Lập giật mình quay đầu nhìn lại thấy đó là một giã áo xám đang trợn mắt nhìn mình, trong tay cầm một lưỡi đao sắng ngời từ từ đưa lên....

Nếu vào ngày thường thì mười người như vậy cũng không địch nổi Toàn Lập, nhưng bây giờ ông ta đang thọ thương quá nặng nhất là tình thế trước mắt hết sức khẩn trương, nên ông đành nuốt lấy căm tức vào lòng chỉ đứng im đưa mắt oán hờn nhìn Linh Linh!

Ba người đang chiến đấu bây giờ đã quá bốn trăm hiệp, nhưng xem tình thế này thì trong vòng ngàn hiệp cũng không thể phân thắng bại.

Thình lình từ phía sau Yên Hà sơn trang bay vọt lên một chiếc pháo bông, nổ bùng giữa màn đêm đen thẳm.

Ba bên bốn bề những tráng sĩ của Trường Ly đảo thảy đều hân hoan mừng rỡ vì đó chính là dấu hiệu báo tin cho biết đồng đội đã đắc thắng.

Trường Ly Nhất Điểu buông tiếng cười phán rằng :

- Đệ tử hãy bắn tín hiệu lên để cho người của bổn đảo tập trung nơi đây mà xem nghệ thuật của tiền bối.

Người đàn bày ấy căm tức nguyền rủa đoạn phản công dữ dội.

Câu nói của Trường Ly Nhất Điểu vừa dứt thì một tiếng "păng" vang lên, ngọn pháo bông lập tức bay vù vào không trung nổ thêm một tiếng để rồi tạo nên một đóa hoa thật lỗng lẫy giữa từng không.

Toàn Lập lớn tiến kêu lên :

- Sư phụ đối phương đông đảo lắm, sư phụ hãy đột phá trùng vây mối hận này ngày sau sẽ thanh toán.

Câu nói của Tòan Lập vừa dứt thì hai vật bén nhọn lạnh giá như băng đã kề sát vào lưng của ông ta, giọng nói lạnh lùng ban nãy lại vang lên :

- Toàn trang chủ đừng lớn tiếng dầu sao đi nữa thì cũng không cứu vãn nổi Yên Hà sơn trang.

Vào giữa lúc đó thình lình người đàn bà bay vù lên phía trên chừng bảy trượng, cả cười nói :

- Toàn Lập ngươi nói đúng suýt nữa ta đã trúng kế.

Thôi, chúng ta đi.

Trường Ly Nhất Điểu bay mình theo sát cười :

- Đi đâu? Tiền bối sao không ở lại để dạy cho kẻ hậu sinh này vài đường!

Người đàn bà đảo mạnh một vòng giữa không trung, không đếm xỉa đến Trường Ly Nhất Điểu mà nói với Giang Thanh :

- Lệ Vật Tà hôm nay ngươi ỷ nhiều người có thắng ta cũng chưa là anh hùng hảo hán, ngày sau ta nhất định phân thây người ra làm trăm mãnh.

Trường Ly Nhất Điểu cười :

- Lão tiền bối cũng nên hưu trí cho rồi, người đó là nghĩa tử của Tà Thần chính là Giang Thanh đó tiền bối mắt đã hoa...

Toàn Lập gào lên :

- Sư phụ, nó chính là nghĩa tử của Tà Thần chúng ta mau đột phá trùng vây đi thôi, chậm trễ e không kịp nữa.

Người đàn bà quái dị kia lẩm bẩm nói :

- À ta nhìn sai thật là giận quá hết khôn, hèn chi tuyệt kỹ Ngân Nguyệt Hàn Tinh song hoàn thức bấy giờ mềm yếu vô cùng khác hẳn khi xưa!

Tiếp theo đó bà ta lách mình tránh khỏi ba bửa và năm chưởng nhanh như điện của đối phương, thân hình cấp tốc bay về phía Toàn Lập.

Trường Ly Nhất Điểu đã biết mưu toan của người đàn bà này, vội thét lên :

- Chúng bay hãy tránh ra!

Lệnh truyền vừa dứt thì mấy tên thuộc hạ của Trường Ly đảo đứng sau lưng Toàn Lập cấp tốc nhả thối lui!

Trong chớp mắt bà ta kẹp chặt Toàn Lập dưới nách, đoạn nhẹ nhàng trổ thuật phi hành đi thẳng, Toàn Lập gọi lớn :

- Linh Linh con tiện tỳ kia ngươi còn chưa trở về nhà ư?

Tiếng nói càng ngày càng nhỏ, rồi mất hẳn ở đằng xa. Trường Ly Nhất Điểu đứng im lìm nở một nụ cười bình thản quay lại nói Lục Hải :

- Lục kỳ chủ... đây là một vị cao thủ võ lâm... danh vang thiên hạ hồi sáu mươi năm về trước!

Lục Hải buông một tiếng cười hào hùng nói :

- Đảo chủ! Người ấy dang vang bốn biển nhưng bất quá cũng chỉ như thế mà thôi!

Trường Ly Nhất Điểu gật gù bước về phía Giang Thanh, lúc bấy giờ chàng đang dịu giọng an ủi Linh Linh:

- Toàn cô nương vì tại hạ mà làm cho Toàn trang chủ phải hiểu lầm, tại hạ thật lấy làm ái ngại...

Trường Ly Nhất Điểu nói tiếp :

- Nếu Toàn cô nương không bằng lòng theo phụ thân mà chống đối lại với Trường Ly đảo thì lão phu sẽ chịu trách nhiệm bảo bọc cho cô nương...

Toàn Linh Linh mắt nhòa ngấn lệ, hổ thẹn cúi đầu trong lòng ngổn ngang trăm mối...

Xem tiếp hồi 30 Công thành thân thoái

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Công Thành Thân Thoái

Giang Thanh biết Linh Linh lúc bấy giờ đang nằm trong trình trạng tấn thối lưỡng nan, bên tình bên hiếu, không biết ngã sang bên nào.

Trường Ly Nhất Điểu nói nhỏ với Giang Thanh :

- Tiểu huynh đệ hãy thương lượng với cô nương, nếu cô nương bằng lòng hì dầu sao đi nữa ta cũng phải giữ lời hứa ban nãy.

Nói rồi lui ra chỗ khác, Giang Thanh bước tới gần bên Linh Linh dịu giọng hỏi :

- Tại hạ thật không muốn cô nương vì tại hạ mà phải mang tiếng bất hiếu, nhưng mà...

Linh Linh nấc lên một tiếng nghẹn ngào :

- Giang công tử! Tôi đã biết ý của công tử muốn tôi trở về. Công tử chẳng muốn cho tôi theo vướng bận bên mình...

Giang Thanh giật mình nắm lấy vai của Linh Linh xoay mặt nàng trở lại khuôn mặt của hai người chỉ gần nhau trong gang tấc, Giang Thanh gằng giọng nói :

- Toàn cô nương, xin cô đừng hiểu lầm ý tôi, dưới tình thế này nếu cô theo tôi thì song thân và người trong Yên Hà sơn trang sẽ có

lắm điều dị nghị. Cô sẽ không bao giờ sống được yên vu. Ngày dài tháng rộng, buổi tao phùng của chúng ta ắt không xa, Linh Linh muội nên bình tĩnh...

Giọng nói rõ ràng đanh thép của Giang Thanh đi sâu vào tâm khảm củ nàng, nhất là hai tiếng “Linh Linh”, nàng nghe qua thật lấy làm rung cảm vì đây là hai tiếng nói chân thành của người yêu mình gọi mình một cách tha thiết lần thứ nhất.

Nàng giương cặp mắt mờ lệ nói với Giang Thanh :

- Tôi đã hiểu... nhưng mà lần này cách biệt nhau biết chừng nào mới trùng phùng hội ngộ?

Giang Thanh trầm ngâm thật lâu rồi mới trả lời :

- Vào ngày tuyết bay lần thứ mười, tại hạ sẽ đợi cô nương tại bến đò Đại Thanh hồ, nơi đó cách xa vùng thế lực của phụ thân cô như vậy có thể tránh khỏi tai mắt của người. Đại Thanh hồ có một chỗ gọi là Tư Hoa Nham tại hạ sẽ chờ cô nương ở đấy!

Linh Linh nở một nụ cười quyến rũ, dịu dàng nói :

- Tôi xin y hẹn!

Đoạn nàng gởi cho Giang Thanh một cái nhìn sâu thẳm.

Trường Ly Nhất Điểu vung tay ném mạnh một vật gì vào giữa không trung, vật ấy nổ bùng lên một tiếng rồi tạo thành một đóa hoa hình lục giác trông tuyệt đẹp.

Đó là tín hiệu côn thành triệt thói của Trường Ly đảo. Thế là trong chớp mắt vô số chiếc bóng đen vượt qua những mái nhà, vượt qua

những đầu tường, vượt qua những lùm cây khóm cỏ mà rút lui ra khỏi trang viện.

Trong những bóng người đó có một lão già bước tới tới trước mặt Trường Ly Nhất Điểu cung kính nói :

- Kính thưa Đảo chủ và Kỳ chủ, Liệt Hỏa kỳ đã làm xong nhiệm vụ, quét sạch những trạm canh của Yên Hà sơn trang.

Trường Ly Nhất Điểu truyền lệnh :

- Vậy thì ngươi hãy thống lãnh thuộc hạ đến bên bờ đê Nghênh Đa cạnh bờ hồ Đan Dương chờ ta.

Lão già này tuân lệnh lui ra, một bóng người lại nhảy bổ đến đó là Kỳ Lôi ông ta báo :

- Thiết Huyết kỳ cũng đã làm xong nhiệm vụ bắt được một trong Song Phi Tiên Tử.

Trường Ly Nhất Điểu nói :

- Mau thả người này ra đó là người nhà!

Câu nói vừa dứt thì thêm một người nữa bước tới nói :

- Bổn Kỳ tấn công Tái Thế Lao thật ra có thể giết La Thập Lương và Phùng Hùng nhưng vì có Lý Châu lệnh của Đảo chủ nên phải thả bọn này đào sanh.

Trường Ly Nhất Điểu nghe nói giật mình nhưng vội hiểu ra ngay, ông ta chỉ nhìn Giang Thanh mà mỉm một nụ cười bí mật.

Người báo cáo là Hắc Sát Thủ Cừu Vân. Giang Thanh vội nói với Cừu Vân :

- Tại hạ rất lấy làm cảm kích Cừu kỳ chủ đã tấn công Tái Thế Lao cứu những người huynh đệ của tại hạ.

Cừu Vân cười trả lời :

- Giang thiếu hiệp bất tất phải khách sáo, đó là việc làm đương nhiên của tại hạ. Những bằng hữu của Giang thiếu hiệp chốc nữa sẽ tới đây!

Giang Thanh cảm ơn rối rít, nhưng Linh Linh đã nói vào tai chàng :

- Giang công tử, tôi đi đây nên nhớ kỹ... ngày tuyết bay thứ mười...

Giang Thanh trả lời rõ ràng từng tiếng :

- Phải ngày tuyết bay thứ mười, bên Tứ Hoa Nham nơi Đại Thanh hồ.

Linh Linh nắm chặt lấy tay của Giang Thanh, đoạn cúi đầu chào Trường Ly Nhất Điểu rồi trổ thuật phi hành đi thẳng vào khoảng tối âm u...

Trường Ly Nhất Điểu thở dài não ruột. Giang Thanh định mở miệng nói chuyện, thì từ đâu đây đã vang lên giọng nói khàn khàn :

- Tứ đệ! Tứ đệ!

Giang Thanh vội ngẩng đầu nhìn lên thấy sau bức màn đêm có mấy bóng người phi thân chạy tới.

Người đi đầu tiên là Chiến Thiên Vũ!

Sau lưng ông ta là Bạch Hồ, Tiền Tố và Hạ Huệ.

Chiến Thiên Vũ lướt tới ôm Giang Thanh vào lòng run rẩy nói :

- Tứ đệ! Nếu không có Tứ đệ thì bọn ta đã thành ra cá nằm trên thớt rồi!

Giang Thanh đưa mắt ngắm nhìn Hạ Huệ. Hai người tuy chưa nói chuyện với nhau nhưng mà trao đổi tâm tình qua ánh mắt.

Những người trong bọn Chiến Thiên Vũ vốn nghe tiếng tăm của Trường Ly Nhất Điểu nhưng chưa từng biết người. Họ không ngờ một người danh cao đức trọng tiếng vang như sấm này lại là một vị thư sinh tuấn tú!

Giang Thanh giới thiệu anh em cho Trường Ly Nhất Điểu được biết. Trong khi Chiến Thiên Vũ nói chuyện với Trường Ly Nhất Điểu thì Giang Thanh bắt đầu thủ thỉ với Hạ Huệ.

Hạ Huệ lấy làm lo lắng, vì nàng bắt gặp trong khóe mắt của Giang Thanh đượm một vẻ u buồn kín đáo, còn đang ái ngại, thì Trường Ly Nhất Điểu đã truyền lệnh :

- Chúng ta bây giờ có thể rời khỏi nơi này! Lục kỳ chủ hãy truyền lệnh cho thuộc hạ khám xét Yên Hà sơn trang một lần cuối cùng rồi rút lui!

Lục Hải tuân lệnh lui ra, và nhóm người đang đứng tại đây cũng lần lượt kéo ra khỏi Yên Hà sơn trang. Hạ Huệ đỡ lấy Giang Thanh lần đi từng bước trên con đường trải đá, không bao lâu đoàn người đã đến trước một đại sảnh ở giữa trang viện.

Trường Ly Nhất Điểu quay lại hỏi Giang Thanh :

- Tiểu huynh đệ muốn vào để giã từ với Sở Sở chăng?

Câu nói đến đây thì ông giật mình nín bặt vì ông ta phát giác trang thư sinh tài tuấn đang nằm gọn trong cánh tay mềm mại của Hạ Huệ. Ông ta tức cười thầm nghĩ :

“Tiểu huynh đệ này thật đa tình!”

Chiến Thiên Vũ giật mình vì câu hỏi của Trường Ly Nhất Điểu, còn Bạch Hồ thì tánh tình thẳng thắng, hỏi ngay :

- Sao? Tứ đệ đã làm quen với hai đứa con cưng của lão Toàn Lập rồi ư?

Hạ Huệ nghe nói giật mình, một mối ghen tức tràn ngập tâm tư, khóe mắt nàng tràn trề giọt lệ, quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Giang Thanh do dự một chút rồi cười chua chát nói :

- Huệ! Hãy để cho anh vào đó thăm Sở Sở một chút rồi sau anh sẽ giải thích cho em nghe đầu đuôi tự sự.

Nói rồi loạng choạng bước vào đại sảnh. Hạ Huệ cũng đi theo đỡ lấy Giang Thanh buồn rầu nói :

- Thanh ca, anh cứ tự tiện, tôi chẳng bao giờ dám giận...

Tiếng nói của Hạ Huệ thật nhỏ chỉ có Chiến Thiên Vũ mới nghe thấy, ông ta sợ cặp uyên ương này cãi vã nhau giữa chốn đông người nên vội cười nói :

- Nghe nói lão Toàn Lập cưng hai đứa con này lắm, phen này ắt lão đau lòng...

Câu nói vừa đến đây thì Giang Thanh và Hạ Huệ đã bước vào đại sảnh, có bốn tên mặc áo xám bước ra nghênh đón, còn Sở Sở thì nằm dựa ngửa trong chiếc ghế bành, mặt mày thật là thiểu não. Giang Thanh nói với bốn tên áo xám :

- Nhị vị có thể trở về đội ngũ của mình vì đại sự đã hoàn thành.

Bốn gã áo xám nghe nói thảy đều bước ra khỏi đại sảnh, Sở Sở nhướng mắt hỏi nhỏ :

- Giang thiếu hiệp thật là oai phong đã cứu mạng tôi, nhưng sao lại còn phải bốn tên này canh giữ?

Giang Thanh giật mình kinh ngạc và Sở Sở cũng đã phát giác nàng lại hé môi nói gay gắt :

- Người đẹp này là ai? Sao Giang thiếu hiệp không giới thiệu cho tôi được biết, tỷ tỷ tôi mà hay việc này chắc vui lòng lắm.

Giang Thanh biến sắc nói một cách khó khăn :

- Cô nương lệnh tỷ và cô nương đối với tại hạ có ơn nặng, tại hạ không bao giờ dám quên, xin nhị vị cô nương chớ khá hiểu lầm. Thời gian sẽ chứng minh lòng tốt của tại hạ, xin chào nhị vị cô nương ngày sau ắt có dịp trùng phùng.

Giang Thanh nói xong đỡ Hạ Huệ bước ra khỏi đại sảnh.

Trường Ly Nhất Điểu đợi sẵn bên ngoài truyền cho mọi người rút lui về phía bờ hồ, không bao lâu đoàn người đã trở ra đến chiếc cầu

bắc ngang Song Phi nhị đảo.

Dưới cầu đang đậu hai chiếc thuyền có chèo buồm hẳn hòi, trên mỗi chiếc thuyền có bốn tay trạo phu đứng sẵn chờ lệnh, Trường Ly Nhất Điểu ra dấu cho Hạ Huệ đỡ Giang Thanh xuống thuyền đoạn ông ta cười mà nói :

- Chúng ta lên đường về đây cuộc giết chóc đẫm máu bây giờ đã thành ra dĩ vãng... ha ha... ha ha...

Sau một tiếng lệnh ban ra thuyền nhổ sào mà tách ra bến Song Phi nhị đảo.

Hai chiếc thuyền lướt sóng mà đi hình ảnh Song Phi nhị đảo mờ dần, mờ dần trong ánh mắt...

Giang Thanh quay đầu nhìn lại mà trong lòng ngổn ngang trăm mối...

Thình lình có một cánh tay mềm mại nhẹ nhàng bá lấy cổ chàng...

Giang Thanh thong thả quay đầu nhìn lại bắt gặp đôi mắt nhung của Hạ Huệ đang thẫn thờ nhìn mình. Trong ánh mắt đó chứa chan biết bao nhiêu niềm chua chát uất hận, dường như nàng đang hỏi :

- Anh đang suy nghĩ gì? Tại sao anh lại luyến tiếc Song Phi nhị đảo...

Giang Thanh dùng cánh tay hữu, cánh tay chưa thọ thương của chàng mân mê mái tóc của Hạ Huệ, chàng đang thầm trách mình cứ vẩn vơ suy nghĩ đến con người đẹp đang ở trong đảo kia.

Chàng tự mắng thầm :

“Ta thật không ngờ chỉ trong vòng ba hôm mà đã yêu Linh Linh say đắm tình cảm đậm đà ấy còn vượt hơn cả Hạ Huệ.”

Hạ Huệ hỏi nho nhỏ :

- Thanh ca! Anh đang nghĩ gì?

Giang Thanh mỉm cười chua chát hỏi lại :

- Huệ muội, nàng đang thù ghét ta?

Hạ Huệ khe khẽ lắc đầu, nhưng nàng lại hỏi :

- Thanh ca... anh có thể kể hết sự quan hệ giữa anh và Toàn cô nương hay chăng?

Giang Thanh giật mình, nhưng lại trả lời :

- Việc này tôi không thể giấu.

Thế rồi Giang Thanh thong thả kể lại mẫu chuyện tình giữa chàng và Linh Linh cho Hạ Huệ nghe. Theo đà câu chuyện sắc mặt của Hạ Huệ lúc càng nhợt nhạt, mỗi một câu nói của Giang Thanh dường như một mũi tên bén bắn thẳng vào tâm can của nàng.

Câu chuyện này chấm dứt đúng vào lúc toàn thân Hạ Huệ giá lạnh như băng, nàng thẫn thờ đưa mắt về phía chân trời đang từ từ rựng sáng.

Hạ Huệ hổn hển hỏi :

- Thanh ca! Anh có yêu Linh Linh không?

Giang Thanh vuốt những hạt mồ hôi đang lấm tấm trên vầng trán, ấp ùng nói chẳng ra lời.

Hạ Huệ lại thối thúc làm cho Giang Thanh thật là khó xử, chàng biết rằng chỉ một câu nói của mình cũng đủ làm cho Hạ Huệ suốt đời đau khổ.

Chàng cắn răng trả lời :

- Huệ, anh yêu em, nếu một hoàn cảnh bắt buột anh phải yêu người thứ hai thì tình yêu ấy cũng không bao giờ được với tình anh yêu em!

Hạ Huệ nghe nói nước mắt ràn rụa rơi lã chã tấm thân của nàng run rẩy trong tay sắt đá của Giang Thanh nàng nức nở :

- Thanh ca... em không đủ can đảm để giết anh nhưng em cũng không thể nào xa anh được, anh hãy tha thứ...

Giang Thanh siết chặt Hạ Huệ vào lòng nhưng ánh mắt của chàng đã bắt gặp từ trong lòng của Hạ Huệ rơi ra một lưỡi dao găm sáng loáng, lưỡi dao sắc bén này rơi đánh xoảng trên mặt thuyền, nước thép lóng láng sáng ngời...

Giang Thanh giật mình biết cả hai đang trải qua cơn khủng hoảng suýt nữa đã tạo thành một lỗi lầm lớn lao không sao cứu vãn.

Giang Thanh hổn hển đặt lên mái tóc của Hạ Huệ một chiếc hôn trìu mến, thì thầm :

- Huệ anh đã sai...

Nãy giờ Chiến Thiên Vũ ngồi trước mũi thuyền khẽ lén để ý đến thái độ của Giang Thanh và Hạ Huệ, ông ta cố ý chuyện trò cười giỡn để làm cho mọi người không chú ý.

Nhưng Trường Ly Nhất Điểu là một tay lão luyện giang hồ đã hiểu rõ thâm ý của Chiến Thiên Vũ, ông ta cười sang sảng nói :

- Ha ha... nghe đồn rằng cảnh mặt trời lên nơi hồ Đan Dương đẹp không thua gì cảnh tượng ngoài Đông Hải, chư vị chờ xem...

Bạch Hồ ngắm nhìn muôn trùng mây nước cảm khoái nói :

- Cảnh tượng này thật là thú vị, lão Toàn Lập không biết thưởng thức thật đáng tiếc.

Câu chuyện nổ như bắp rang vô tình lôi Giang Thanh và Hạ Huệ vào cuộc đối thoại, Giang Thanh thình lình hỏi :

- Vệ tiền bối có biết người đàn bà đột nhiên xuất hiện ở Yên Hà sơn trang là ai không?

Trường Ly Nhất Điểu nghiêm sắc mặt nói :

- Lão phu đã đoán ra! Tiểu huynh đệ hãy đợi lão phu đếm ba tiếng đoạn cùng nói ra một lượt thử xem ý nghĩ chúng ta có trùng hợp nhau không.

Giang Thanh gật đầu, Trường Ly Nhất Điểu đếm :

- Một... hai... ba!

Và cả hai đồng buột miệng kêu lên bốn tiếng :

- Vô Định Phi Hoàn!

Bốn chữ này vừa thoát ra khỏi cửa miệng của hai người thì Chiến Thiên Vũ giật mình kinh hãi!

Bạch Hồ kêu lên :

- Ủa! Vô Định Phi Hoàn còn sống!

Trường Ly Nhất Điểu lạnh nhạt nói :

- Lão phu đã so chưởng với Vô Định Phi Hoàn, thật ra võ công của bà ta tuy là cao thâm, nhưng mà... hừ... một cột không thể chống được nhà xiêu!

Giang Thanh tiếp lời :

- Nhưng mà trong võ lâm Song Phi Tam Tuyệt Chưởng vốn liên kết chặt chẽ với nhau, nay Vô Định Phi Hoàn Lý Diệm Ngọc chưa chết lại ra mặt đấu tranh cùng chúng ta, e rằng những người nối chí cho Tam Tuyệt Chưởng sẽ nghe hơi mà đến để tiếp sức!

Nói đoạn Giang Thanh kế tiếp mẫu chuyện mình nghe lén được của Tề Bá Lộc nói kín trong cổ miếu cho mọi người nghe. Khi câu chuyện vừa chấm dứt thì thuyền đã cặp bờ!

Trường Ly Nhất Điểu quay lại nói với Giang Thanh :

- Này tiểu huynh đệ, lão phu cần phải kiểm điểm lại sự đắc thất của chuyến đi này, lẽ ra phải mời tiểu huynh đệ tham gia, nhưng vì người đang thọ trọng thương vậy xin đi trước tới chỗ cư ngụ của lão phu. Chờ khi nào xong việc của lão phu rồi sẽ đến nơi gặp mặt, lão phu đã chuẩn bị sẵn một vị lương y để sẵn sàng điều trị cho tiểu huynh đệ đó.

Nói rồi vái chào mọi người, đoạn trổ thuật phi hành đi nhanh như chớp. Chiến Thiên Vũ thở dài nói :

- Khi chưa gặp mặt nghe người ta nói rằng Trường Ly Nhất Điểu là một con người tàn ác, không ngờ gặp mặt mới biết là con người trượng nghĩa.

Lúc bấy giờ có hai tên thuộc hạ của Trường Ly Nhất Điểu khiêng một chiếc giường không chân đến và nhẹ nhàng đặt Giang Thanh nằm lên.

Mọi người lục đục lên bờ và đi theo hai người khiêng chiếc giường của Giang Thanh, quanh co qua những con đường mòn vắng vẻ.

Mấy tiếng đồng hồ sau đoàn người đã đến trước một khu rừng âm u thanh tịnh. Sau khu rừng có thấp thoáng hiện ra một mái nhà tranh.

Trước mái nhà tranh có một dòng sông uốn khúc bên bờ lơ thơ liễu rủ. Khi ấy phương Đông đã rạng rỡ ánh hồng...

Thình lình từ trong nhà nhảy xổ ra bảy tám người áo xám họ trao đổi cùng nhau vài khẩu hiệu đoàn dẫn đoàn người đi vào bên trong, đến trước gian nhà tranh có một gã thư sinh tuổi trạc trung niên bước ra đón chào, rồi nói :

- Hàn sinh là Văn Thu Trần thừa lệnh của Đảo chủ chờ đây đã lâu.

Đoạn dẫn mọi người vào trong nhà, người tên Văn Thu Trần này cử chỉ thật là trang nhã thật có cái vẻ “Thu Thủy Văn Chương Bất Nhiễm Trần!”.

Sau khi an tọa rồi Văn Thu Trần tươi cười nói :

- Hàn sinh ngày xưa từng giữ chức vụ ngự y cho Thánh thượng, vì vậy mà biết chút đỉnh y lý, xin quý vị yên tâm hãy để cho Hàn sinh chữa chị cho Giang thiếu hiệp.

Mọi người đều tạ ơn rồi lui ra chờ đợi. Ước chừng một tiếng đồng hồ, bên trong mới văng vẳng vang ra một tiếng ho của Văn Thu Trần mọi người đồng đứng dậy, Chiến Thiên Vũ hỏi :

- Văn tú sĩ bệnh tình của Tứ đệ ra sao?

Văn Thu Trần trả lời bằng một giọng rất thanh tao :

- Tôi đã chẩn mạch thấy bệnh tình không đến nỗi nguy ngập, chỉ vì xuất huyết quá nhiều, đồng thời bị nhiễm hơi độc quá nặng, rất may là trong mình của Giang thiếu hiệp có vật trừ độc nên không hề gì. Xem bệnh tình này thì phải ngơi nghỉ trên nửa tháng mới bình phục hẳn.

Chiến Thiên Vũ cảm ơn rối rít và Văn Thu Trần lại bước ra chò truyện vui vẻ với mọi người.

Trong câu chuyện Chiến Thiên Vũ lấy làm bội phục vì Thu Trần không những học lực uyên thâm mà đối với Kỳ Môn Bát Quái, hành binh bố trận thảy đều thông hiểu, thật là người thấy xa hiểu rộng.

Văn Thu Trần thao thao bất tuyệt đàm cổ luận kim làm cho mọi người có mặt thảy đều nghe đến mê mẩn tâm thần, quên đi cảnh khó nhọc vừa trải qua mấy hôm nay.

Đột nhiên Văn Thu Trần cả cười nói :

- Hàn sinh lắm chuyện làm chư vị phải mất ngày giờ Đảo chủ có dặn rằng quý vị nên nghỉ ngơi trước, còn Đảo chủ thì phải đến đêm nay mới trở về đây được.

Chiến Thiên Vũ cười một cách hào hùng nói :

- Chúng tôi không mệt nghe ông nói chuyện một đêm, còn bổ ích hơn mười năm đèn sách. Văn tú sĩ thật là hào hoa phong nhã. Ha ha... Vệ đảo chủ có một người đa mưu túc trí như vậy để ngày đêm thân cận, thì còn lo chi sự nghiệp không hiển đạt!

Chiến Thiên Vũ dứt lời mọi người đều cười ồ lên một cách sảng khoái...

Xem tiếp hồi 31 Ngân Hồ Đầu Đà - Ô Viên Tú Sĩ

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Ngân Hồ Đầu Đà - Ô Viên Tú Sĩ

Mặt trời đã xế về Tây.

Chiến Thiên Vũ ngồi xếp bằng tròn trên một tấm thảm, thần sắc thật là thư thả.

Nhờ một thời gian ngơi nghỉ, ông ta đã lấy lại sức khỏe.

Nhưng khi ông ta từ từ ngẩng đầu lên nhìn thấy có một đôi chân mang một đôi giầy thật đẹp, đứng cách ông ta chừng ba thước.

Ngẩng phắt đầu dậy, thấy người đó đứng đó chính là Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây!

Vệ Tây ngắm nhìn Chiến Thiên Vũ nói :

- Chiến huynh ngủ thật say, quên trò chuyện với lão phu.

- Lão họ Chiến này đã già rồi! Vệ đảo chủ đến sát bên mình mà còn chưa hay biết thật là thất lễ!

Nói rồi cả hai thảy đều cười lên sang sảng, Chiến Thiên Vũ lấy làm kính phục tài nghệ khinh công tuyệt diệu của Trường Ly Nhất Điểu, với tai mắt của mình mà ông ta đến sát nách cũng chưa hay biết.

Sau khi chuyện trò khá lâu Chiến Thiên Vũ bất thần hỏi :

- Sao hôm nay không thấy Văn tú sĩ?

Trường Ly Nhất Điểu trả lời :

- Ông ta đi thăm mấy con bệnh thuộc người của Trường Ly đảo chốc nữa sẽ trở về.

Chiến Thiên Vũ lại hỏi :

- Vệ đảo chủ theo tôi thì Văn tú sĩ này học rộng biết nhiều nhưng dường như không biết võ?

Trường Ly Nhất Điểu cười mà trả lời :

- Đúng thế, người nay tinh thông vạn vật nhưng chỉ có võ thuật thì không hiểu mấy. Ông ta thường nói rằng muốn làm một kẻ bá chủ trong thiên hạ không cần cái dũng để chế ngự trăm người, mà cần cái mưu lược để chế ngự muôn muôn triệu triệu người. Ha ha... lão phu kính trọng tài học của hắn nên phàm sử sự việc gì thảy đều hỏi qua hắn...

Câu nói đến đây thì Hạ Huệ từ gian phòng bên cạnh bước sang. Hôm nay tinh thần nàng phấn chấn có lẽ nhờ được nghỉ ngơi một thời gian.

Trường Ly Nhất Điểu nhìn Hạ Huệ thở dài thầm nghĩ :

“Nàng Hạ Huệ có thể gọi là tuyệt sắc giai nhân, so với Linh Linh thật là ngang ngửa. Giang Thanh hiền đệ thật là có con mắt tinh đời. Nhưng mong rằng bộ ba này không xích mích với nhau.”

* * * * *

Thời gian lặng lẽ trôi qua nửa tháng trời thoáng đi trong nháy mắt.

Bệnh tình của Giang Thah đã bình phục chỉ còn hơi yếu mà thôi, may nhờ Hạ Huệ ngày đêm chăm sóc nên chàng thấy an ủi phần nào.

Còn bọn Chiến Thiên Vũ ngày đêm luận bàn thế sự với Vệ Tây và Thu Trần.

Chiều hôm nay Giang Thanh đi bách bộ trong một khu rừng bên cạnh có Trường Ly Nhất Điểu và rất đông người.

Trường Ly Nhất Điểu nói với Giang Thah :

- Trong khoảng thời gian tiểu huynh đệ ngọa bệnh, bọn người Lam Vực Thiết Kỳ cứ gởi thơ đến hỏi thăm bệnh tình của Giang thiếu hiệp...

Giang Thanh giật mình hỏi :

- Sau khi bình phục, thế nào tôi cũng phải đi tìm Nhạc Dương một chuyến.

Trường Ly Nhất Điểu gật đầu nói :

- Vậy thì sáng mai hiền đệ có thể lên đường, vì bọn người Lam Vực Thiết Kỳ đã được ta sắp xếp ở yên vào một nơi gần đây, để chờ cho hiền đệ lành bệnh.

Trầm ngâm giây lát, Trường Ly Nhất Điểu lại nói :

- Sáng nay có thám tử về báo, rằng ngoài Đông Hải có một bọn Tử Cân Hải Đạo xâm chiếm vào khu vực của Trường Ly đảo cướp

bóc lung tung, vì vậy lão phu sáng mai cũng phải lên đường để giải quyết việc này.

Giang Thanh hoảng hốt hỏi :

- Thưa Vệ tiền bối vậy thì chừng nào chúng ta mới gặp lại?

Trường Ly Nhất Điểu cười trả lời :

- Lâu lắm cũng chỉ vài tháng là cùng, chúng ta chỉ gặp lại nhau để giải quyết vấn đề Song Phi Tam Chưởng.

* * * * *

Sáng hôm sau Giang Thanh vừa giật mình thức giấc thì có người vào báo rằng :

- Đêm hôm qua Trường Ly đảo chủ cùng tất cả thuộc hạ thảy đều lên đường và dặn dò sáu tên bộ hạ ở lại đưa đón đoàn người của Giang Thanh đi gặp bọn Lam Vực Thiết Kỳ.

Sáu người trong bọn của Giang Thanh sửa soạn hành trang bước ra ngoài thì thấy có sáu tên thuộc hạ của Trường Ly đảo đang cỡi trên lưng sáu con ngựa sẵn sàng chờ đợi.

Và bên hàng dậu có buộc sẵn sáu con tuấn mã quen thuộc của đoàn người Giang Thanh mà mấy hôm nay người của Trường Ly đảo đã chăm nom thật là chu đáo.

Một tên thuộc hạ bước tới thưa :

- Chúng tôi thừa lệnh của Đảo chủ đưa Giang thiếu hiệp đi gặp người của Lam Vực Thiết Kỳ.

Thế là sáu người lên yên và mười hai con tuấn mã bắt đầu cất vó...

Đi một đoạn đường khá xa, một tên thuộc hạ của Trường Ly đảo giơ roi chỉ về phía trước chỗ có mây rặng liễu xanh xanh và thấp thoáng mấy mái nhà nói :

- Nơi đó là chỗ cư ngụ của người trong hội Lam Vực Thiết Kỳ, chúng tôi đưa đến đây đã hoàn thành nhiệm vụ vậy xin chia tay nơi đây!

Thế rồi bọn họ kéo cương quành ngựa trở về lối cũ.

Còn đoàn người của Giang Thanh thì vẫn tiếp tục lên đường. Bạch Hồ cười ha hả nói :

- Nghe đồn rằng thủ lãnh của Lam Vực Thiết Kỳ là một người hào hùng khí phách!

Giang Thanh cười trả lời :

- Đúng thế Nhạc Dương chỉ hơi nóng tính một chút!

Trong chớp mắt đoàn người ngựa đã tiến đến chỗ mấy rặng liễu xanh tươi.

Giang Thanh định chắc rằng sẽ có rất người trong hội Lam Vực Thiết Kỳ ra nghênh đón nhưng trái lại, lúc bấy giờ đầu xòm đìu hiu quạnh quẽ, không một bóng người.

Giang Thanh giật mình dừng cương ngựa, nghi hoặc nói :

- Thật là lạ, nghe nói Nhạc ca ca thống lãnh ba trăm ngươi đến đây tìm ta cớ sao vắng vẻ như vầy?

Chiến Thiên Vũ nhìn quanh quất giây lâu, rồi nói :

- Thật là lạ, lẽ ra giờ này phải có người sửa soạn ra đồng làm việc, cớ sao đến một gã nông phu cũng không thấy.

Giang Thanh quyết định :

- Chúng ta hãy đi thẳng vào bên trong xem sao?

Thế là sáu con tuấn mã lại lại cất bước đi thẳng vào xóm.

Không bao lâu đoàn người đã đến trước một ngôi nhà có vách tường bao bọc. Trên khoảng sân rộng trước ngôi nhà đó còn lưu lại dấu chân người dày xéo trên mặt cỏ, và có loáng thoáng những vết máu rải rác đó đây.

Trong lòng của Giang Thanh rất nóng nảy không đợi cho con ngựa của mình đứng vó, chàng đã nhún mình bay qua khỏi bức tường lọt vào bên trong.

Trước mặt chàng hiện ra một dãy nhà bước lần tới nhìn kỹ thấy bên trong có năm bảy cái xác chết đang đậy bằng vải trắng.

Giang Thanh chân không dừng bước, tiến thẳng vào bên trong mũi giầy của chàng vừa bước ra khỏi ngưỡng cửa thì một giọng nói khàn khàn thình lình vang lên :

- Tiểu huynh đệ! Ta chắc chết!...

Theo tiếng nói có tiếng binh khí xé gió vèo vèo đi vùn vụt vào sau gáy của Giang Thanh.

Giang Thanh nghe giọng nói trong lòng mừng rỡ, vội vàng đảo mình nửa bộ vươn tay ra bắt gắn lấy một sợi xích sắt vừa đánh lén

mình chàng hô lớn :

- Nhạc ca ca, tiểu đệ là Giang Thanh đây!

Câu nói vừa dứt trong kẹp cửa nhô ra bóng dáng của một người râu ria xồm xoàm thân hình vạm vỡ chính là con người nóng nảy mà hào hiệp là Nhạc Dương!

Lúc bấy giờ ông ta áo quần xốc xếch mặt đỏ như gấc, trên đầu có bịt ngang một tấm vải trắng có lẽ là bó một vết thương thì phải, Giang Thanh bước tới hỏi :

- Nhạc ca ca, tiểu đệ đến chậm một bước chắc đã xảy ra điều gì nguy biến?

Nhạc Dương rú lên một tiếng mừng rỡ ôm chầm lấy Giang Thanh hỏi một cách xúc động :

- Trời, hiền đệ! Nếu ca ca không liều chết mà đột phá trùng vây thì e rằng giờ phút này hai anh em ta không còn thấy mặt nhau nữa. Chính lão Ô Viên Tú Sĩ hạ độc thủ. Hiền đệ, chúng ta quyết không thể tha thứ cho nó...

Thì ra trong lúc Nhạc Dương tạm thời cư ngụ tại đây để chờ nghe tin tức của Giang Thanh thì bọn Ô Viên Tú Sĩ bất chợt tấn công làm cho bọn Nhạc Dương trở tay không kịp, suýt nữa toàn quân phải bị tiêu diệt.

Nhạc Dương kể sơ qua cho Giang Thanh nghe đoạn nói tiếp :

- Hiền đệ khi xưa ra đi bất ngờ, chẳng cho ta biết hay là hiền đệ chê ta tài sơ sức thiển, không thể giúp một tay? Nay ta thống lãnh thuộc hạ đến đây lại bị Trường Ly Nhất Điểu cản trở, đồng thời yên

trí ta tại chỗ này, dặn rằng ngày hôm nay sẽ cho phép ta gặp mặt hiền đệ. Ta tin lời nên hôm qua đã truyền lệnh cho một số đông thuộc hạ rút lui, vì vậy Ô Viên Tú Sĩ mới thừa cơ xuống tay... Trời! Suýt nữa ta phải tán mạng trong tay nó rồi.

Câu chuyện tới đây thì bọn Chiến Thiên Vũ đã vào tới Giang Thanh vội vàng giới thiệt cho đôi bên được biết.

Đôi bên phân ngôi chủ khách ngồi xuống dùng trà đàm đạo, chừng đó Nhạc Dương mới kể rõ chi tiết cho mọi người nghe :

- Đêm qua lão Ô Viên Tú Sĩ mang một tên Đầu đà đến đây. Gã Đầu đà này là một kẻ vô danh tiểu tốt nhưng mà võ nghệ khá cao thâm, ta chiến đấu với nó chưa đầy năm mươi hiệp bị một ngón tay của nó điểm trúng trán, thừa lúc ta loạng choạng nó đánh bồi thêm mấy đòn nữa vào vai...

Giang Thanh cả cười ngắt ngang :

- Nhạc ca ca, theo ý ngu đệ thì sỡ dĩ lão Ô Viên Tú Sĩ đến đây đột ngột ý là để tìm ngu đệ để trả mối thù một chưởng ngày xưa, nó cố ý làm khó Nhạc ca ca để ngu đệ ra mặt mà thôi.

Chiến Thiên Vũ vỗ tay nói :

- Lời của Tứ đệ thật đúng, nhưng phen này nó đến đây ắt có mang theo nhiều tay cao thủ để trợ lực.

Giang Thanh hỏi :

- Chẳng hay Nhạc ca ca thọ thương có nặng lắm không?

Nhạc Dương thẳng thắn trả lời :

- Nặng lắm...

Câu chuyện vừa đến đây, thình lình Giang Thanh mặt mày biến sắc thân hình của chàng vụt bay bổng ra phía ngoài nhanh như một tia chớp.

Chiến Thiên Vũ thấy vậy cũng nối gót theo sau như bóng với hình.

Ra đến bên ngoài thấy nơi đó đã có bốn người lặng lẽ đứng đó tự bao giờ.

Giang Thanh quắc mắt hậm hực nhìn bốn người, mà trong bọn họ có một gã mặt mày lạnh lùng đanh ác là Ô Viên Tú Sĩ Mộc Linh. Còn một người đứng bên cạnh chính là tên Đầu đà tóc xõa ngang vai, còn hai người nữa thì hình thù quái gở, thân thể mập béo mà lùn tịt trông thật buồn cười!

Và lúc bấy giờ thì những người trong nhà đều đã túa ra đứng vây chung quanh.

Giao Sách Phi Chùy Nhạc Dương vừa thấy mặt Ô Viên Tú Sĩ tức khắc gào lên ầm ĩ :

- Mộc Linh ngươi là một thằng khốn kiếp, món nợ máu đêm hôm qua ngày nay ngươi phải trả!...

Thái độ của Mộc Linh vô cùng lạnh nhạt, trả lời một câu sắc lạnh :

- Nhạc Dương! Ngươi đã có chỗ dựa rồi hèn chi mà bỗng nhiên gan dạ... Nhưng mà cho ngươi biết đêm hôm qua Ô Viên Tú Sĩ sở

dĩ để cho ngươi sống sót chỉ là muốn nhờ ngươi nói lại với tiểu tử Giang Thanh rằng... là... là... người đòi nợ đã đến!

Nhạc Dương tức giận vô cùng hầm hè muốn xông tới đánh nhưng Giang Thanh đã ngăn lại bình tĩnh nói :

- Mộc Linh, người thiếu nợ đã đứng trước mặt ngươi, có điều gì cần chỉ dạy cứ tha hồ...

Ô Viên Tú Sĩ cười nhạt nói với Giang Thanh :

- Giang Thanh ơi, mối thù một chưởng sao ta quên được? Hừ... bổn Tú Sĩ biết rằng gần đây tiếng tăm của ngươi vang dội giang hồ, lại tựa lưng vào thế của Trường Ly Nhất Điểu đánh bại Yên Hà sơn trang. Nhưng mà điều này không đủ làm cho ta sợ hãi, mối thù một chưởng ngươi phải trả lại bằng sinh mạng của ngươi!

Giang Thanh chưa kịp trả lời thì Bạch Hồ đã cười lên sang sảng, chỉ Ô Viên Tú Sĩ mà nói :

- Phải trả lại bằng sinh mạng? Ha... ha... ha...

Ô Viên Tú Sĩ quay phắt lịa nhìn Bạch Hồ nói :

- Con chó già này là ai? Nhưng thôi, ta cũng không cần biết để ta cho ngươi đi trước về nơi Cực Lạc.

Bạch Hồ thét vang :

- Bạch Hồ này đang chờ đợi ngươi để so chơi vài chiêu!

Câu nói chưa dứt thì thân hình của Ô Viên Tú Sĩ đã nhẹ nhàng bay tới bên cạnh Bạch Hồ.

Chính vào lúc đó thì một câu nói sang sảng vang lên :

- Mộc thí chủ, lão già này xin nhường lại cho tôi đưa nó đi trước...

Câu nói vừa cất lên thì thân hình của người này đã bay vù tới tấn công một đòn mãnh liệt vào đỉnh đầu của Bạch Hồ. Xuất thủ đây chính là gã Đầu đà mặt mày đanh ác tóc xõa ngang vai!

Bạch Hồ cười ha hả thân hình của ông ta quay cuồng như một cơn gió loạn, trong khoảnh khắc tuôn ra sáu chưởng liên hoàn, trong lúc đó thì...

Chiến Thiên Vũ cũng bay mình tới trước mặt Ô Viên Tú Sĩ cả cười mà nói :

- Nếu ông có ngứa nghề thì lão phu là Chiến Thiên Vũ đây xin hầu ông vài chiêu?

Mộc Linh nghe nói giật mình, hậm hực hỏi :

- Các hạ đây là Hồng Diện Di Đà Chiến Thiên Vũ?

Chiến Thiên Vũ cười trả lời :

- Thật không ngờ ông lại biết cái tên hèn mọn của lão phu!

Ô Viên Tú Sĩ buông ra một tiếng cười nhạt quay đầu nhìn lại hai gã béo mà lùn, đoạn đột nhiên đảo mình rồi đổi bộ, bàn tay hữu dựng lên như dao chém một nhát vào vai của Chiến Thiên Vũ.

Cùng trong một lúc bàn tay tả của lão chia ra làm năm ngón móc ngược vào yết hầu của đối thủ, ra tay thật là cay độc làm cho ngươi ta phải táng đởm kinh tâm!

Nhưng mà Chiến Thiên Vũ là một tay giang hồ lão luyện, khi Ô Viên Tú Sĩ quay đầu nhìn lại thì ông ta đã sẵn sàng ứng chiến. Và khi thân hình của Ô Viên Tú Sĩ chợt động đậy thì lão đã nhanh như cắt lăn ra ngoài vòng chiến hơn năm thước để rồi dùng hết công lực Tiên Thiên Tinh vào hai cánh tay tống vào giữa ngực của Ô Viên Tú Sĩ.

Mộc Linh tấn công một đòn không trúng biết đối thù chẳng phải tay vừa liên tiếp tấn công ra ba chưởng liên hoàn, mong để đè bẹp khí thế của đối phương thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn!

Phần Chiến Thiên Vũ thấy vậy vội vàng xuống tấn chữ Đinh đòn tuôn ra liên miên bất tuyệt khí thế như cuồng phong bạo vũ, đó là tuyệt kỹ nổi tiếng của ông ta Phong Vũ Tam Thập Lục!

Ô Viên Tú Sĩ cười hậm hực thân hình của lão quay cuồng lông lốc hai bàn tay thoạt đâm, thoạt chém, thoạt bấu... biến thế thật là thiên hình vạn trạng làm cho rối mắt người xem đây cũng là tuyệt nghệ bí truyền của Ô Viên Tú Sĩ Ngũ Tuyệt Thủ.

Hai tay cao thủ trao đổi với nhau toàn là những chiêu thế thập phần nguy hiểm, nghìn cân treo sợi tóc!

Những người đứng chung quanh thảy đều nín hơi quắc mắt nhìn xem mê mẩn tâm thần.

Mãi đến bây giờ Giang Thanh mới bước tới trước mặt hai người lùn kia hỏi :

- Nhị vị đến đây cốt để tiếp tay cho Ô Viên Tú Sĩ nhưng lại đứng không như thế này, chắc buồn lắm? Ta là người mà Ô Viên Tú Sĩ

muốn tìm đến để thanh toán đây, xin nhị vị hãy tấn công một lượt cho vui.

Hai tên này trợn mắt nhìn Giang Thanh mà chẳng nói một lời nào, cả hai sắc mặt thảy đều đằng đằng sát khí.

Giang Thanh lại bước tới hai bước nói :

- Nhị vị nếu không dám ra tay thì hãy cúp đuôi mà chạy đi, hà tất phải đứng đây làm chi cho bận mắt...

Thình lình một người lùn đứng bên phía ta mở miệng nói :

- Giang Thanh! Ngươi thoát không khỏi cái chết đâu!

Tên đứng bên phía hữu nối lời :

- Mà lại chết một cách rất là thảm thiết!

Giọng nói của cả hai thảy đều khàn khàn thật là khó nghe, Giang Thanh cười trả lời :

- Tốt lắm, vậy thì nhị vị hãy ra tay nhanh đi cho...

Câu nói của Giang Thanh chưa dứt thì hai chiếc bóng mờ đã bay vù tới, mở thế gọng kềm nhất tả nhất hữu đánh ép Giang Thanh vào giữa, hai mươi đường binh khí nhọn vô cùng uy hiếp toàn thân đại huyệt của Giang Thanh!

Giang Thanh buông ra một chuỗi cười hào sảng, không tránh không né, thân hình khẽ lướt một cách tài tình do một kẻ hỡ duy nhất giữa hai đối thủ lẫn ra ngoài vòng chiến...

Trong lúc thân hình của Giang Thanh lướt qua mặt hai tay đối thủ thì chàng đã tung ra bốn chương liên hoàn một cách thần tốc!

Vì vậy mà hai gã quái nhân đó đồng rú lên một tiếng kinh hoàng, cấp tốc thối lui!

Giang Thanh không để cho đối phương có thời gian ngơi nghỉ, liền theo đó tả chưởng tung ra một thế Ba Đào Thiên Lý trong Thất Hoàn Trảm, hữu chưởng xử một thế Kiến Thủy Hồi Lưu trong chưởng pháp Vi Ba Chưởng để tấn công hai người!

Dưới thế công dồn dập dũng mãnh đó hai gã quái nhân chân không chấm gót, đảo mạnh liên tiếp mấy mươi vòng để trốn đòn và đến khi thân hình của hai gã dừng lại thì hai tay của mỗi người đều cầm một món binh khí thật là kỳ dị!

Giang Thanh thấy vậy buông ra một tiếng cười rang rang, thế công của Giang Thanh tung ra tới tấp liên kết với nhau thật là chặt chẽ như lớp lớp mây bay giữa khung trời lộng gió, ào ạt bay về phía hai gã quái nhân.

Sau khi tiếp nạt vang trời từ phía hai gã quái nhân có hai đường hào quang trỗi dậy phản công Giang Thanh khí thế thật là ác liệt!

Trong vòng chiến toát ra một luồng cương khí mạnh mẽ làm cho những người đứng chung quanh cơ hồ như nghẹt thở, ba chiếc bóng người lại tung tăng bay nhảy luồn qua lách lại giữa những đường hào quang sáng chói.

Tất cả có bảy người tham chiến bảy người này chia ra làm ba nhóm giao đấu thật là kịch liệt, ai nấy cũng đều vận dụng hết chân lực của mình mong đè bẹp đối phương.

Giao Sách Phi Chùy Nhạc Dương là một người xuất thân trong vòng lục lâm hảo hán khí thế đang hung hăng, lúc bấy giờ lão ta nhìn quanh, đoạn thét to lên :

- Ta cũng vào so chơi vài miếng với chư vị!

Câu nói chưa dứt thì lão đã lướt tới ba bước vào ngọn phi chùy trong tay lão vù vù bay ra như một con mãng xà uốn khúc, chọc một cái thật mạnh vào hậu tâm của tên Đầu đà buông tóc xõa!

Công lực của tên Đầu đà đó vốn đã kém hơn Bạch Hồ một bực còn đang luống cuống trước những thế công mãnh liệt của Bạch Hồ, thì thình lình thoáng nghe phía sau hậu tâm của mình gió dậy vèo vèo và phi chùy đã lướt tới sau lưng của lão!

Vị Đầu đà này cả giận gầm lên một tiếng, tràn mình né tránh, phải khó khăn cực nhọc lắm mới thoát ra khỏi ra đường tiền hậu giao công của hai tay cao thủ.

Ông ta liên tiếp tung ra sáu chưởng và sáu cước đoạn chửi mắng ầm ĩ :

- Cớ sao hai người đánh một, ỷ chúng hiếp cô?

Ngọn phi chùy trong tay của Nhạc Dương bay tới vèo vèo tấn công không ngớt lão ha hả cười :

- Ngươi cứ thấy hai thằng lùn bên cạnh ngươi cũng đánh một? Ta cao hứng muốn đánh ngươi thì đánh la lối om sòm làm gì cho mệt!

Tên Đầu đà nổi giận, chính vào lúc đó thì Bạch Hồ đại cử tấn công liên tiếp tung ra năm chưởng liên hoàn thế tợ giớp giăng sấm nổ, thân hình của lão gián chặt với thân hình của Đầu đà.

Tên Đầu đà buông tóc xõa này bỗng dưng cảm thấy ba bên bốn bề cương khí nổi lên như nước tràn sóng vỗ trong lòng hết sức kinh hãi, nhưng Bạch Hồ hiện bây giờ đang thi thố Quyền Long chưởng pháp khí thế hết sức dữ dằn, làm cho tên Đầu đà muốn thoát ra ngoài vòng chiến mà không sao thoát được.

Trong cơn hỗn độn, một tiếng rú vang lên, vì trên vai của Đầu đà đã trúng một chưởng nên phải loạng choạng thối lui.

Không đợi cho gã có cơ hội lấy lại thăng bằng một ngọn phi chùy xé gió bay tới bằng một tốc độ vô cùng kinh khiếp, chiếu thẳng vào yếu huyệt trước trước ngực y.

Chính vào lúc đó thì...

Giữa không trung vang lên một tiếng hú một chiếc bóng đen bay vù về phía Nhạc Dương, Nhạc Dương rú lên một tiếng kinh hoàng :

- Trời! Ô Viên!

Thế là thân hình của ông ta cấp tốc nhảy trớ sang một bên để tránh những móng vuốt sắc bén của nó, đồng thời lưỡi phi chùy trong tay của lão bất đắc dĩ phải thay đổi hướng quày trở lại tấn công con vượn đen kia.

Bạch Hồ cả giận thét lên một tiếng tung ra một chưởng đánh về phía con vượn đen, cùng trong một lúc dùng cánh tay tả sử dụng một đòn Đại Cầm Nã báu vào vai của Đầu đà.

Con vượn đen có thái độ hung ác đó, chính là đối thủ Ô Viên Tú Sĩ thả ra để cứu nguy cho đồng bọn.

Con thú này nằm trong tình thế lưỡng đầu thọ địch, nhưng nó rất bình tĩnh kêu lên một tiếng, thân hình thình lình bắn vọt lên cao bảy thước, để tránh hai đòn công kích này trong đường tơ kẽ tóc mà tên Đầu đà thì lại lãnh đòn đau thấu tâm cang.

Hắn căn răng nhịn đau, bất thần đảo mạnh một vòng. Một tiếng “toạc” như xé lụa vang lên, chiếc áo cà sa của lão đã bị Bạch Hồ móc rách một mảng!

Xem tiếp hồi 32 Thiện ác đáo đầu

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thiện Ác Đáo Đầu

Cùng trong một lúc một tiếng nạt vang lên, hai đường gươm sáng chói thoáng hiện ra như một chiếc quạt đồng tấn công con Ô Viên.

Thì ra Hạ Huệ và Tiền Tố đồng một lượt xuất thủ!

Con Ô Viên giương hai bàn tay ra nhanh như chớp chộp vào sóng kiếm của Hạ Huệ.

Thình lình một tiếng nạt vang lên, một đường roi mạnh bạo tập kích vào hậu tâm của con Ô Viên. Tiền Tố cười :

- Chúc công tử đòn roi này tung ra thật đúng lúc!

Chúc Thạch mỉm cười, ngọn roi trong tay chàng tuôn ra rào rào như mưa bấc, thế là ba người đồng hợp công con Ô Viên.

Con Ô Viên này bộ điệu thật là lanh lẹ, thân hình thoạt Đông thoạt Tây tráo trở nhanh như bay biến.

Phần Giang Thanh chỉ dùng hai bàn tay trắng mà đấu chiến với hai gã quái nhân, vẫn còn thì giờ để nhìn xem chiến cuộc, chàng cả cười nói :

- Tam ca, hãy vây chặt lấy con súc sanh đó, tôi xem chừng Nhị ca sắp sửa cho tên Đầu đà kia nếm mùi vị chua cay rồi đó.

Bạch Hồ cười kinh rợn, bóng chưởng của ông ta tuôn ra thật là mãnh mẽ, bao phủ khắp bốn bề, làm cho tên Đầu đà nọ liên tiếp rút lui, hơi thở hổn hển.

Lúc bấy giờ Nhạc Dương lại đứng một bên cười ồ ồ nói :

- Quái Đầu đà ơi, đem hôm qua cớ sao ngươi lại tàn bạo như thế mà bây giờ lại ngoan ngoãn như thế?

Ô Viên Tú Sĩ sau khi đấu hết ba trăm hiệp, lần lần núng thế. Mộc Linh tuy ngoài mặt vẫn giữa bình thản nhưng mà trong lòng hết sức lo lắng, ông ta cảm thấy nội lực của đối phương càng ngày càng dai dẻo, liên miến bất tuyệt mỗi một thế nào của ông ta nhắm vào trọng huyệt của mình, thật là lợi hại vô cùng.

Ô Viên Tú Sĩ vừa chiến đấu vừa phát giác ba đồng bọn của mình đã lọt vào tình thế phi thường bất lợi, mà điều làm cho ông ta kinh dị nhất là hai gã quái nhân theo chân ông ta đến đây, có biệt hiệu là Hà Khê song oai, một người tên Lãnh Phi một người tê Tạ Trúc, ngày thường vốn võ công thâm hậu nhưng bây giờ đấu chiến với Giang Thanh thì lại ra chiều luống cuống, cái thua đã cầm chắc trong tay.

Ô Viên Tú Sĩ thấy vậy vùng thét lên một tiếng liều mạng tấn công Chiến Thiên Vũ, Nhạc Dương thấy vậy ha hả cười :

- Chiến đại hiệp ơi, coi chừng lão Mộc Linh nó phát điên đấy nhé!

Chiến Thiên Vũ cũng bất cười phản công Ô Viên Tú Sĩ tới tấp, làm cho lão ta như ngây như dại, thình lình...

Giữa vòng chiến có một bóng người bay vù ra kèm trong một tiếng kêu bi thiết đó là tiếng cười kinh rợn của Bạch Hồ nổi lên, lão nói sang sảng :

- Lão phu ngỡ là Đại đầu đả pháp lực vô biên nào ngờ so chơi vài miếng mới biết tài nghệ quá tầm thường, thật làm cho lão phu thất vọng.

Thì ra tên Đầu đà buông xõa tóc này vừa lãnh một thế Long Hiện Phong Khởi trúng vào hậu tâm, bay vù ra ngoài hơn một trượng. Thân hình của lão vừa chạm mặt đất lập tức dùng một thế Thập Bát Phiên lăn tròn ra ngoài thêm năm trượng nữa, rồi mới đứng dậy.

Lão trợn mắt nhìn Bạch Hồ một cách căm hờn cực điểm lớn tiếng nói :

- Lão già họ Bạch, rồi đây ngươi sẽ biết tay ta!

Câu nói chưa dứt thì lão đã tuốt phắt hai thanh đoản kiếm mở thế tấn công Bạch Hồ một cách phi thường ác liệt. Nhạc Dương thấy vậy, bất giác giật mình, hô to :

- Ủa, ngươi là Nhân Hồ Đầu đà!

Câu nói này vừa dứt thì hai lưỡi kiếm sáng ngời đã kề sát vào đỉnh đầu của Bạch Hồ rồi.

Nào ngờ Bạch Hồ không né vung song chưởng tống ngược trở lên, một luồng kình lực tràn lên làm cho hai lưỡi gươm tự chém vào nhau một nhát dữ dội...

Một tiếng “keng” vang lên vài hai lưỡi gươm sút khỏi tay của chủ nhân rơi xuống mặt đất.

Bạch Hồ nổi lên một chuỗi cười hể hả, chuỗi cười vừa vang lên mấy tiếng, thì một việc đột biến xảy ra...

Hai lưỡi gươm đã rơi xuống đất mà Ngân Hồ Đầu Đà đã cùng một thân pháp cực kỳ quái dị cúi xuống nhặt lấy hai thanh bảo kiếm, chém một đường nhanh không tưởng tượng vào gót chân Bạch Hồ!...

Bạch Hồ thật là kinh sợ trước lối tấn công kỳ dị đó lão vội cất mình lên chừng hai trượng để trốn ngọn đòn độc!

Chỉ chờ có thế Ngân Hồ Đầu Đà buông ra một tiếng cười đắc chí, vung hai lươi gươm ngắn trong tay mình tấn công một cách kính đáo mà dữ dội phi thường.

Trên hai lưỡi kiếm ngắn của Ngân Hồ Đầu Đà bất thình lình biến dạng mỗi lưỡi kiếm tách ra làm sáu lưỡi nhỏ, tất cả là mười hai lưỡi, chia làm mươi hai đạo tấn công một cách lạ lùng chưa từng thấy.

Trước thế tấn công lạ lùng dũng mãnh đó, Bạch Hồ lấy làm luống cuống, Ngân Hồ Đầu Đà lúc bấy giờ mới cười khẩy nói :

- Lão già họ Bạch, ngươi đã nếm mùi cay độc của ta chưa?

Bỗng nhiên, một tiếng hú rợn người vang lên. Bạch Hồ thay đổi lối đánh, thân hình của ông ta lồng lộn giữa lưng trời, đòn lạ tuôn ra liên miên bất tuyệt, xa trông như một vị thiên thần giáng thế!...

Vì gặp cảnh nguy nan cùng cấp nên ông ta đã thì thố một thế lợi hại nhất trong Quyền Long chưởng pháp là Đại Mạc Quyển Long...

Trong chớp mắt, có tiếng loảng xoảng liên hồi vang lên, món binh khí kỳ dị của đối phương bị đánh bạt ra rơi tứ tán.

Ngân Hồ Đầu Đà thấy mình thảm bại một cách chua cay, lão thở dài ủ rũ, quay mình chạy bay ra khỏi vòng chiến để rồi trốn đi mất

dạng.

Riêng về phần Bạch Hồ sau khi đánh rơi binh khí của đối phương, ông ta toát mồ hôi lạnh. Nhạc Dương thấy vậy bước tới hỏi :

- Bạch huynh có bị những lưỡi kiếm ấy làm cho thọ thương không?

Bạch Hồ lau mồ hôi trán, lắc đầu chưa kịp trả lời, đột nhiên một tiếng rú bi thiết lại vang lên, một chiếc đầu lâu bay bổng lên giữa đấu trường nhiều tia máu bắn vọt ra khắp đó đây...

Hai người vội vàng quay đầu nhìn lại thấy kẻ tử thương chính là một trong Hàn Khê song oai Tạ Trúc!

Thì ra Hàn Khê song oai trong lúc đấu chiến với Giang Thanh đã bị một tuyệt kỹ cay độc nhất của Tà Thần truyền cho Giang Thanh là Chưởng Bất Nhãn Huyết.

Khá khen cho Giang thanh chỉ dùng có hai bàn tay trắng mà kháng cự với hai cao thủ, đồng thời nội lực thâm hậu nên trảm đứt đầu lâu của đối phương...

Thế rồi tên đồng bạn được may mắn sống sót là Lãnh Phi liều mạng nhảy xổ tới tấn công Giang Thanh bằng một lối đánh không kể lối, không quy củ.

Còn Ô Viên Tú Sĩ thì lúc bấy giờ cũng mấy hết bình tĩnh chống trả với Chiến Thiên Vũ bằng một lối đánh bất thành cương pháp, trông thật buồn cười...

Chiến Thiên Vũ thấy vậy lấy làm mừng rỡ tấn công bằng một loạt đòn độc làm cho Ô Viên Tú Sĩ tâm thần càng thêm hoảng hốt, liên tiếp rút lui.

Phần Giang Thanh thì sau khi đã hạ được Tạ Trúc rồi tinh thần càng thêm phấn khởi, hai cánh tay trắng nuốt của chàng vung ra rào rào lợi hại còn hơn binh khí, làm cho Lãnh Phi càng lúc càng bị lâm vào tình thế khốn đốn.

Bạch Hồ đứng bên ngoài nói nhỏ với Nhạc Dương :

- Nếu tôi mà gặp tình cảnh này thì sẽ đột phá trùng vây mà bỏ chạy, chớ chẳng liều lĩnh như họ.

Nhạc Dương cười khì, nhìn hai cánh tay trắng nuốt biến trá thiên hình vạn trạng của Giang Thanh mà nói :

- Muốn thoát khỏi vòng áp lực của Tứ đệ không phải là một chuyện dễ...

Hai người còn đang bàn tán xì xào thì con Ô Viên đang đấu vơi Hạ Huệ và Tiền Tố thình lình nhăn răng kêu lên mấy tiếng, thay đổi lối đánh tốc độ của nó gia tăng kịch liệt.

Công lực của Hạ Huệ thuộc vào bực trung trong võ lâm, mà Tiền Tố và Chúc Thạch võ công cũng rất thâm hậu, nhưng con Ô Viên này vẫn chống cự có thừa.

Lúc bấy giờ Giang Thanh vừa đánh vừa quan sát thế trận bất thình lình chàng điểm ra ba ngón rất ư thần tốc, làm cho Lãnh Phi phải dang ra rồi Giang Thanh mới quát :

- Nhà ngươi còn chưa tìm cách trốn chạy, liều lĩnh làm chi cho vô ích ta buông tha cho ngươi đó.

Nào ngờ Lãnh Phi vung ngón binh khí trong tay mình tiếp tục tấn công, ông ta cất giọng khàn khàn chửi rủa :

- Tiểu tử họ Giang kia, ngày hôm nay lão phu nhất định nát tấm thân này báo thù cho nhị đệ của ta.

Giang Thanh hỏa tốc thối lúi vài bước rồi lạnh lùng trả lời :

- Ta đã ra ơn mở đường cho ngươi đào sinh, mà ngươi không khứng thì chớ trách ta!

Câu nói này chưa dứt thì đợt tấn công thứ hai của đối phương lại ào ào tràn tới, thân hình mảnh khảnh của Giang Thanh thình lình rạp sát mặt đất, khi còn cách mặt đất chừng một tấc bất thần bắn vọt ra như một mũi tên bay để thoát ra ngoài vòng áp lực của món binh khí kỳ dị của Lãnh Phi...

Lãnh Phi không bao giờ ngờ Giang Thanh lại có một thế võ độc đáo như vậy, khi món binh khí của lão ta vừa đánh trật vào khoảng không trong lòng còn đang bàng hoàng kinh dị, thì thế Âm Mạc Dương Quan của Giang Thanh đã trờ tới...

Việc đã đến một cách nhanh nhẹn, làm cho người ngoài không thể nào bắt được động tác phi thường đó.

Một tiếng nấc nghẹn ngào bị đứt quãng và thân hình của Lãnh Phi lãnh đòn bay ra rơi phịch trên mặt đất.

Thế Âm Nhạc Dương Quan thật là tuyệt kỹ, thân hình của Lãnh Phi chỉ bay ra ngoài bằng một đoạn trên, còn từ rún trở xuống thì

đứng nguyên chỗ cũ.

Thì ra Giang Thanh đã dùng nội lực truyền vào bàn tay bằng xương bằng thịt của mình, mà chặt phăng thân hình của đối phương ra làm hai đoạn. Chỗ bị chặt trơn chu bên ngót còn hơn người ta dùng một món binh khí sắc bén mà chém.

Bạch Hồ đứng gần đó mặc dù ông ta là người thấy xa hiểu rộng, nhưng cũng phải tán đởm kinh tâm không ngờ con ngươi ta có thể luyện tập đến mức tinh vi như thế này.

Giang Thanh híp mắt thở dài, lẩm bẩm :

- Ta đã khuyên người từ trước... mà ngươi chẳng chịu nghe lời ta...

Câu than chưa dứt thì bỗng nhiên Giang Thanh phát giác sau lưng mình có tiếng gió lạ nổi lên, biết bị tập kích chàng dùng nửa thế Ngọc Nữ Đấu Thoa lướt tới phía trước ba cái, rồi quay đầu nhìn lại.

Trước mặt chàng hiện ra không phải ai xa lạ mà chính là Ô Viên Tú Sĩ bởi vì cái chết thê thảm của Lãnh Phi làm cho ông ta xúc động vô cùng, liên tiếp tấn công Chiến Thiên Vũ ba chưởng dữ dội để rồi nhảy vù về phía Giang Thanh.

Lúc bấy giờ cặp mắt ông đỏ ngầu long lên sòng sọc, nhìn điệu bộ đó Giang Thanh đã biết người này đang căm hờn đến cực điểm, chàng dịu giọng nói :

- Biết người biết ta, mới là tuấn kiệt! Ta khuyên ngươi hãy mau trở về tĩnh dưỡng hậu nhật còn dài, rồi chúng ta sẽ lại gặp nhau.

Nhưng Nhạc Dương đã kêu lên ầm ĩ :

- Không được Giang hiền đệ, không nên có lòng từ tâm không phải chỗ như vậy, Giang hiền đệ không giết nó thì nó sẽ giết ta.

Ô Viên Tú Sĩ thét :

- Ta không cần ngươi ban ơn cho ta...

Vừa nói dứt lão bất thình lình nhảy xổ tới xử một thế độc trong Ngũ Tuyệt Thủ là Diệu Thủ Cầm Ma.

Giang Thanh không tránh không né, chàng chỉ khẽ rút lui nữa bộ rồi thình lình trờ tới tung ra một chưởng Kim Đỉnh Phật Đăng để ngăn chận làn sóng tấn công của Ô Viên Tú Sĩ.

Những người đứng bên ngoài khán trận thấy một chiếc bóng trắng và một chiếc bóng đen quấn quít vào nhau trông thật là ngoạn mục.

Thời gian nặng nề trôi qua, Ô Viên Tú Sĩ và Giang Thanh quấn với nhau trên ba mươi hiệp, mà lối công kích cuồng loạn của Ô Viên Tú Sĩ vẫn không thấy dịu lại phần nào.

Phần Giang Thanh mặc dầu cố điều công dưỡng khí, định tĩnh tâm thần để hòa lẫn đòn của đối phương, vô tình chàng thủ nhiều công ít, và chàng cảm thấy khó khăn chật vật.

Bỗng Chiến Thiên Vũ bên ngoài hô to :

- Tứ đệ ra tay đi, bằng không nó chẳng bao giờ buông tha chúng ta!

Giang Thanh rùng mình nhớ đến câu nói mà Trường Ly Nhất Điểu vừa dặn chàng đây mấy hôm.

“Đại trượng phu hành sự không nên mềm yếu nhu nhược có lòng nhân từ của đàn bà thì hỏng việc.”

Thế rồi thân hình của chàng thình lình xoay mạnh một vòng quát :

- Mộc Linh ta cảnh cáo ngươi lần cuối nếu không rút lui thì ta ra tay sát thủ rồi đó.

Để trả lời với Giang Thanh là một chuỗi cười cuồng loạn của Ô Viên Tú Sĩ, và áp lực cứ tăng gia mãi mãi.

Giang Thanh tức giận bồi hồi chàng cắn răng chặt lại, dùng bàn tay tả của mình xử một thế kỳ ảo, làm cho Ô Viên Tú Sĩ cảm thấy thế công của chàng tung ra chập chờn, bóng chưởng tua tủa thành hình rẻ quạt.

Trong lúc đó thì bàn tay hữu xuất kỳ bất ý trảm ra một nhát vào hết hầu của Ô Viên Tú Sĩ đó là một trong năm miếng Đại Tán Thủ, Chưởng Bất Nhãn Huyết.

Nào ngờ Ô Viên Tú Sĩ cả cười không lui mà lại không tiến tới, tuôn ra mười hai chưởng liên hoàn như mưa sa gió táp!

Nhưng mà thái độ liều lĩnh của Ô Viên Tú Sĩ làm sao đối địch nổi với môn võ tinh vi đáo để của Tà Thần...

Việc phải đến là đến, một tiếng kêu bi thảm vang lên hòa lẫn trong những tiếng “rắc”, “rắc” liên hồi, tứ chi của Ô Viên Tú Sĩ thảy đều gãy nát trong thế võ huyến bí Chưởng Bất Nhẫn Huyết.

Mọi người chưa kịp giật mình thì Giang Thanh đã thét lên một tiếng như long trời lở đất, hai cánh tay của chàng chia ra làm hai ngõ trờ tới bao trùm hết toàn thân yếu huyệt của đối phương.

Không khí ba bên bốn bề cơ hồ như ngưng đọng lại, và một làn mưa bằng máu thắm bay ra phất phới... thân hình của Ô Viên Tú Sĩ trúng chưởng ngã gục.

Máu tươi từ trong thất khiếu rỉ ra thấm ướt cả mặt cát và Ô Viên Tú Sĩ con người mà trên chốn giang hồ nghe tên đều biến sắc, ngày hôm nay lại phải chết một cách bi thương thảm não.

Giang Thanh ngửa mặt lên nhìn trời lâu lắm mới nghe chàng thở dài một hơi bi đát...

Cái chết của Ô Viên Tú Sĩ làm cho mọi người cơ hồ quên bẵng Hạ Huệ, Tiền Tố và Chúc Thạch đang chia nhau đứng thành hình tam giác, bủa vây chặt chẽ con Ô Viên.

Cặp mắt của con Ô Viên láo liên nhìn sau nhìn trước chủ nhân của nó đã trúng đòn ngã gục giữa chiến trường, nó đã thấy, nó kêu lên mấy tiếng thảm khốc và tay chấn bắt đầu luống cuống, không còn nhanh nhẹn như xưa nữa.

Hạ Huệ biết cơ hội đã đến, nàng nạt lên một tiếng bất chợt loan gươm tấn công vào đôi chân của nó một nhát thật là nhanh nhẹn.

Con Ô Viên vội vàng nhún nhảy vù lên để tránh đòn, chính vào lúc thân hình của nó vừa cất lên khỏi tầm lưỡi kiếm thì bên hông có tiếng gí vèo vèo nổi dậy, Tiền Tố bất thần tấn công vào phía hông bên trái...

Thân hình đang ở giữa khoảng không, chẳng có một điểm tựa con Ô Viên vội vung cánh tay ra đỡ lấy một ngọn đòn hung bạo.

Chỉ chờ có động tác đó, chính vào lúc hai bàn tay của con Ô Viên đang kẹp vào thế công của Tiền Tố, thì ngọn roi của Chúc Thạch

thình lình thẳng băng như một ngọn sào, chọc một đường hung bào vào sau gáy của con Ô Viên.

Nằm trong ba thế võ liên kết với nhau rất ư chặt chẽ của ba tay cao thủ, con Ô Viên lãnh đòn chết không kịp kêu lên một tiếng...

Xem tiếp hồi 33 Máu nhuộm Hồ Tây

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Máu Nhuộm Hồ Tây

Mấy hôm sau trên một con đường cái quan có một cỗ xe ngựa và một đoàn người cỡi tuấn mã đang phi nước đại.

Đó là đoàn người của Giang Thanh trong cỗ xe này chở mấy người bị thương nặng trong hội Lam Vực Thiết Kỳ.

Khi đến một ngã ba, Nhạc Dương cáo từ mọi người để trở về Tổng đàn lo trị liệu thương thế của mấy bạn đồng đội, Giang Thanh nói :

- Đường sá từ đây về Tổng đàn gian nan nguy hiểm vậy tôi xin phiền Tiền cô nương thay tôi đưa Nhạc đại ca về đến đó rồi sẽ trở lại Hàng Châu, nơi nhà của Chiến huynh hội mặt.

Tiền Tố không thích Nhạc Dương, nhưng vì có lệnh của Giang Thanh nên không dám chối từ, thế là đoàn người tách ra làm hai một nửa đi về Tổng đàn một nửa do Chiến Thiên Dũ dẫn đường nhằm Hàng Châu trực chỉ. Không mấy hôm đoàn người đã đến một nơi danh lam thắng cảnh đệ nhất thiên hạ là Hàng Châu Thành.

Gia cư của Chiến Thiên Vũ nằm trên con đường hào hoa nổi tiếng của thành phố này, lối kiến trúc thật là đồ sộ.

Chư vị anh hùng hảo hán nghỉ chân nơi đó vài hôm vui với chén rựu cuộc cờ sau bao nhiêu ngày dày dạn phong sương.

Một hôm Giang Thanh và Hạ Huệ cùng nắm tay nhau đi dạo Tây Hồ một thắng cảnh bực nhất của thành phố xa hoa lộng lẫy này.

* * * * *

Hồ Tây!

Từng ngọn gió đầu thu xào xạc qua rặng liễu, đem đến cho du khách một cảm giác lạ lùng.

Hạ Huệ tựa vào vai của Giang Thanh thủ thỉ :

- Thanh ca, cảnh trí ở đây thật là thanh tao trang nhã làm cho con người như lâng lâng thoát tục.

Giang Thanh khe khẽ gật đầu, chàng giơ tay chỉ vào một ngôi nhà mát kiến trúc giữa hồ nói :

- Ngôi nhà đó xây dựng thật công phu nét kiến trúc mười phần tao nhã chúng ta thuê một con thuyền bơi ra đó để thưởng ngoạn phong cảnh hữu tình...

Hạ Huệ gật đầu đồng ý.

Một lát sau, có một con thuyền nhỏ người cầm chèo chính là Giang Thanh, còn Hạ Huệ ngồi sát vào lòng chàng, để cho Giang Thanh thong thả buông chèo khuấy nước đưa con thuyền ra giữa hồ.

Thình lình, Giang Thanh cảm thấy Hạ Huệ hơi thở dồn dập, đôi má đỏ bừng tấm thân nàng lả nhẹ vào lòng chàng. Giang Thanh cúi đầu nhìn xuống bốn mắt gặp nhau giữa cảnh trời xanh nước biếc

Giang Thanh đặt lên môi của Hạ Huệ một chiếc hôn nồng nàn thắm thiết.

Hai quả tim của hai người lúc bấy giờ đập lên dữ dội cả hai thảy đều thở gấp rút... giây lâu hai cánh tay của Hạ Huệ mới nơi lỏng ra và trên khóe mắt nàng ứa ra hai dòng lệ.

Giang Thanh giật mình vội hỏi :

- Sao Huệ lại khóc?...

Hạ Huệ không trả lời vùi đầu vào lòng của Giang Thanh nức nở không thôi, Giang Thanh hỏi thêm mấy lần nữa nàng mới trả lời :

- Em thật sợ, sợ một ngày kia... chúng ta sẽ xa nhau.

Giang Thanh thở dài nói một câu đầm ấm :

- Huệ... em đừng ngây thơ như vậy chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi muôn đời...

Hạ Huệ dang hai cánh tay ra bá chặt lấy vai của Giang Thanh nở một nụ cười qua làn nước mắt...

Từng cơn gió nhẹ từ trong hồ lùa ra làm cho mặt hồ gợn sóng lăng tan, Giang Thanh cúi xuống hỏi nhỏ :

- Em có lạnh lắm không?

Hạ Huệ gật đầu thu mình nằm gọn trong lòng của Giang Thanh. Giang Thanh thấy Hạ Huệ lúc bấy giờ đang mặc một chiến áo màu xanh thật mỏng, chàng vội vàng cởi chiếc áo dài của mình mặc vào cho nàng.

Một làn hơi ấm áp của Giang Thanh ấp ủ trong chiếc áo giờ đây truyền sang mình Hạ Huệ đem đến cho nàng một luồng ấm áp, ấm áp cho thể xác lẫn tâm hồn.

Mặt trời đã xế về tây, hoàng hôn buông xuống cảnh vật Tây Hồ bắt đầu mông lông huyền ảo...

Chiếc thuyền của cặp uyên ương cũng từ từ trở vào bờ sau khi thuyền cặp bến. Giang Thanh và Hạ Huệ bước lên bờ không bao xa, bỗng Hạ Huệ vụt thấy cặp mắt của Giang Thanh long lang sáng quắc, chàng cúi xuống nói phụ nhĩ vào tai nàng :

- Huệ, sắp có biến rồi đó...

Hạ Huệ giật mình lắng tai nghe ngóng nhưng chẳng thấy điều gì khác lạ. Giang Thanh thình lình nhảy ngược trở về phía sau, bay mình vào một bụi rậm gần đó.

Khi thân hình của Giang Thanh chưa tới thì trong ấy đã nổi lên một chuỗi cười rang rảng, một chiếc bóng đen cấp tốc bay vù lên...

Giang Thanh chưa kịp đuổi theo thì bên tai chàng vang lên một tiếng rú thất thanh của Hạ Huệ.

Quay đầu nhìn lại, chàng thấy một người mắc áo đen, mặt mày nhợt nhạt, đang từ từ tiến về phía Hạ Huệ.

Tiếng rú của Hạ Huệ chưa dứt thì chiếc bóng mờ ảo của Giang Thanh đã vù vù bay tới theo phép khinh công của Bách Lý Lưu Quang!

Hạ Huệ hổn hển nói :

- Thanh ca, người này là Điền Tịnh.

Giang Thanh sực nhớ ra, chàng cười nói :

- Thiên Duyên động chủ lâu không gặp, các hạ hôm nay có nhã hứng đi dạo Tây Hồ, e rằng phong cảnh thanh lịch nơi đây chẳng gột rửa nổi tâm hồn ô trọc của các hạ.

Điền Tịnh thối lui một bước nói :

- Giang Thanh, chúng ta đừng tranh nhau qua lời nói, món nợ cũ ngày nay phải thanh toán...

Lúc bấy giờ, chiếc bóng đen ban nãy đã quay trở lại, đáp xuống bên cạnh Giang Thanh. Giang Thanh liếc mắt nhìn xem bất giác giật mình vì người này đã từng là tên bại tướng dưới tay mình, Ngân Ngọc Bình!

Điền Tịnh cười nham hiểm, tiếp lời :

- Hỏa Vân Tà Giả ngày hôm nay ta cho ngươi biết ngươi sẽ bị báo ứng về việc dụ dỗ nữ đệ tử của Thiên Duyên Động... hà ha... ngươi sẽ trả giá rất đắt.

Nói rồi quay sang Ngân Ngọc Bình tiếp lời :

- Ngân chưởng môn và ta đồng tìm kiếm ngươi đã lâu không ngờ trời có mắt xui khiến cho ta được gặp, hôm nay đố ngươi chắp cánh chạy đường trời.

Giang Thanh trả lời một cách bình tĩnh :

- Nhà ngươi hôm nay thình lình trở bạo dạn, chắc được bậc cao nhân đỡ đầu...

Thình lình một giọng nói khàn khàn như chuông bể vang lên :

- Giang Thanh người đừng nói dài dòng, Hồ Tây là mồ chôn ngươi đó.

Giang Thanh lấy làm lạ, theo chỗ chàng biết thì tiếng nói của Ngân Ngọc Bình thanh thao lảnh lót cớ sao hôm nay lại biến điệu như vậy?

Ngân Ngọc Bình thấy sắc mặt của Giang Thanh liền đọc thấu tâm tư của chàng, lão cười một cách cay đắng nói :

- Chắc ngươi lấy làm lạ tại sao ta đã đổi giọng? Đó cũng là một cái ơn của ngươi ban cho ta đó, ngày xưa ngươi dùng trọng thủ pháp đánh hư yếu hầu của ta. Do đó mà có kết quả ngày nay. Ta đã tìm ngươi suốt mấy tháng trời. Hôm nay mới được gặp, ta thề sẽ giết ngươi để chấn chỉnh thanh danh của Thập Tự môn.

Giang Thanh bình thản hỏi :

- Chỉ có hai vị thôi sao?

Ngân Ngọc Bình cả giận vỗ tay mấy tiếng. Trong bóng tối có ba bóng người nhảy ra, trong tay thảy đều cầm một thanh đồng chùy to tướng.

Tiếp theo đó, từ trên ngọn cây cổ thụ có một người hình dung cổ quái phi thân nhảy xuống, Giang Thanh nhác trông thấy người này vội cười lên ha hả :

- Ngỡ là ai té ra là Ngân Hổ Đầu Đà...

Thì ra Ngân Hổ Đầu Đà sau khi bị bại trong tay của Giang Thanh liền bỏ trốn, vô tình gặp phải Điền Tịnh hai người bèn liên kết với nhau tìm một người trợ lực, để thanh toán Giang Thanh.

May sao bọn họ gặp phải Ngân Ngọc Bình và ba người đồng bọn là Lôi Đình Tam Chùy Tạ Nghi, Ngô Đại Ngự và Chung Quang.

Cả bọn lùng khắp nơi để tìm Giang Thanh, không ngờ chạm trán với nhau ngay chỗ này.

Lôi Đình Tam Chùy này giờ đứng im không nói chuyện, bây giờ mới trờ tới ba bước. Người đứng chính giữa là Tạ Nghi hất hàm hỏi Giang Thanh :

- Nghe đồn Hỏa Vân Tà Giả là đứa học trò duy nhất của Tà Thần danh vang cái thế, không ngờ hôm nay gặp nhau bất quá chỉ là một kẻ tầm thường như vậy mà thôi.

Thình lình, Điền Tịnh hô :

- Đừng nói dài dòng, coi chừng nó có viện binh.

Câu nói vừa dứt thì Lôi Đình Tam Chùy tức khắc tủa ra thành hình tam giác vậy chặt Giang Thanh và Hạ Huệ. Ngân Ngọc Bình, Ngân Hổ Đầu Đà và Điền Tịnh thảy đều chia nhau chiếm cứ lấy những vị trí khác để nhốt chặt Giang Thanh và Hạ Huệ vào giữa.

Đột nhiên, một trong Lôi Đình Tam Chùy là Tạ Nghi nạt lên một tiếng, đánh xả một chùy dữ dội vào giữa ngực Giang Thanh.

Chiêu thế ra nửa chừng bất giác thân hình của Giang Thanh quay lên long lóc, một luồng sức mạnh tỏa ra ngăn chận đường chùy của Tạ Nghi.

Cùng trong một lúc một chiếc bóng đen bay vọt lên không trung làm thành một hình cầu vòng tuyệt mỹ. đó là Hạ Huệ, vì Giang Thanh một mặt phản công đối phương đoạn thừa thế ném Hạ Huệ bay ra khỏi vòng vây, ứng biến thật là thần tốc.

Lôi Đình Tam Chùy hoành hành toàn cỏi Quảng Tây đã hai mươi năm dư, chưa từng gặp tay đối thủ, hôm nay chỉ so với Giang Thanh một đòn bất giác giật mình kinh hãi.

Ngân Ngọc Bình thấy vậy vội vàng tung ra một loạt Thập Tự quyền đánh như mưa vào hậu tâm của Giang Thanh.

Còn Ngân Hổ Đầu Đà thì chuyên môn lén lút, thỉnh thoảng mới tấn công Giang Thanh bằng một thế quái dị, vì lão này đã từng nếm mùi chua cay của Hỏa Vân Tà Giả nên lần này không dám tháo thứ.

Giang Thanh bấy giờ đang sử dụng tuyệt kỹ Như Ý Tam Ảo tung hoàng sát phạt giữa trận chiến.

Ngân Ngọc Bình thở dài, cảm thấy đối phương sau mấy tháng võ công đã tiến bộ khá nhiều, muốn hạ người này không phải là chuyện dễ.

Bất chợt, lão phát giác vắng mặt Điền Tịnh, liền tung ra ba chưởng dữ dội, đoạn đảo mắt nhìn quanh, thoáng thấy tên Động chủ hoang dâm vô độ này, lúc bấy giờ đang đuổi bắt Hạ Huệ.

Ngân Ngọc Bình thầm nhủ :

- Điền Tịnh thật là một người không ra gì. Lúc bấy giờ đang đối địch cùng kẻ thù lại trốn đi đuổi bắt một người con gái, nhược bằng bên ta chiến bại, thì thử hỏi Điền Tịnh nó chắp cánh trốn cạnh đường nào cho thoát! Vì suy nghĩ phân tâm, nên Giang Thanh thừa

cơ trợt ra ngoài năm bước tấn công Lôi Đình Tam Chùy bằng một loạt sáu chưởng liên hoàn, làm cho cả ba đều hốt hoảng kêu lên inh ỏi.

Ngân Ngọc Bình cười thầm, nghĩ :

“Thật không ngờ Lôi Đình Tam Chùy có tiếng mà không có miếng, tài nghệ thật tầm thường.”

Giang Thanh đang cơn đắc thế, bên tai chàng bỗng vang lên tiếng kêu kinh hoàng của Hạ Huệ hòa lẫn với tiếng cười dâm loạn của Thiên Duyên động chủ!

Giang Thanh giật mình liếc mắt nhìn xem, thấy Điền Tịnh đang đại cử tấn công mà Hạ Huệ thì tay chân luống cuống tình thế nguy biến bội phần.

Tức giận bồi hồi, Giang Thanh cấp tốc đảo mạnh mấy vòng đánh tạt Lôi Đình Tam Chùy sang một bên, rồi thừa cơ nhảy về phía Hạ Huệ.

Điền Tịnh đang đắc chí đẩy lần Hạ Huệ rút lui từng bước từng bước vào một khóm liễu gần đó, thấy mình sắp sửa thành công, bất ngờ từ trên đỉnh đầu gió dậy vèo vèo, một bóng người thình lình sà xuống chân chưa chấm đất người này đã tấn công bằng ba thế võ liên hoàn tuyệt diệu.

Chẳng kịp đề phòng, Điền Tịnh tinh thần hoảng hốt, cấp tốc tháo lui suýt nữa phải lãnh lấy đòn độc dưới thế công bão táp đó.

May đâu, ba tiếng thét vang lên, Lôi Đình Tam Chùy liều chết xông tới gỡ đòn cho Điền Tịnh, chỉ có Ngân Ngọc Bình thì đứng ngoài thầm nhủ :

“Thằng Điền Tịnh này thật là đáng chết vì sắc đẹp của đàn bà...”

Vào lúc đó Giang Thanh đã liên tiếp sử dụng thế Lập Ba Vi Trụ tiếp tục tấn công Điền Tịnh.

Ngân Ngọc Bình hô to :

- Coi chừng, đó là Thất Hoàn Trảm.

Điền Tinh mặt mày biến sắc mồ hôi dầm dìa, gắng gượng kháng cự một cách yếu ớt, những tưởng rằng y lại thảm bại một lần nữa, nào ngờ Lôi Đình Tam Chùy thình lình thay đổi lối đánh.

Tạ Nghị thét :

- Sấm nổ liên hồi!

Ngô Đại Ngự, Chung Quang nghe nói lập tức đồng thanh ứng tiếng :

- Gió cuốn mây bay!...

Cứ mỗi tiếng hô tung ra như thế thì ba người tung ra ba thế võ liên kết với nhau thật là chặt chẽ, nhờ phối hợp thế công của ba người vào một nên sức lực tăng thêm vô cùng mạnh mẽ.

Giang Thanh tái mặt, biết rằng đó là tuyệt kỹ của họ Lôi Đình Chùy!

Dưới áp lực hùng hậu của đối phương, Giang Thanh cắn răng xử một chiêu võ lòng Phật Quang Sơ Hiện của Như Lai thần chưởng.

Lôi Đình Chùy là một môn võ công thuộc lối ngạnh công, gặp phải Như Lai thần chưởng cùng thuộc loại đòn cứng rắn, sức mạnh

chạm nhằm sức mạnh, vang lên mấy tiếng bùng khủng khiếp, Lôi Đình Tam Chùy chệnh choạng thối lui.

Thân hình của Giang Thanh chưa kịp đứng vững, chàng đã vung tay ra vẽ thành vô số vòng tròn, trong vố số vòng tròn đó lại bay ra không biết bao nhiêu là bóng chưởng, khí thế như thành nghiêng, như núi đổ, đó là chiêu thứ hai Kim Đỉnh Phật Đăng của Như Lai thần chưởng.

Lại một tiếng nổ kinh rợn vang lên thân hình của Giang Thanh chao động mấy cái, mà Lôi Đình Chùy thảy đều thất sắc, thối lui ngoài ba bộ.

Chính vào lúc đó thì một luồng kình phong rào rào nổi dậy tập kích vào huyệt Mệnh Môn ở sau hậu tâm của Giang Thanh.

Trong chớp mắt chàng tụ hết chân khí trong mình lại sử dụng một chiêu khốc liệt Chưởng Bất Nhẫn Huyết trong Ngũ Đại Tản Thủ của Tà Thần đánh ngược về phía sau một tiếng dữ dội.

Một tiếng “Rốp” vang lên, chưởng phong của người đánh lén bị Chưởng Bất Nhẫn Huyết hóa tan hơn phân nữa, mà bàn tay tả của Giang Thanh như một lưỡi dao bén chém sả vào giữa ngực của đối phương.

Thế rồi máu đào vọt lên xối xả, hòa lẫn với tiếng xương thịt bị chém đứt nghe thật là kinh rợn, một chiếc bóng đen bay vù lên cao rồi rơi xuống đất cách Hạ Huệ chừng hai bước.

Người bạc phước đó chính là Thiên Duyên động chủ Điền Tịnh!

Lúc này, Ngân Ngọc Bình cảm thấy không thể đứng yên được lão vận hết sức lực vung tay đánh mạnh vào người Giang Thanh.

Giang Thanh thét lớn, thuận đà khai chiêu Kim Đỉnh Phật Đăng quét ngang.

Một tiếng rú hãi hùng, thân hình của Ngân Ngọc Bình từ từ xụm xuống chết một cách bi thảm trong khi đôi mắt vẫn trợn trừng.

Quay đầu nhìn lại, Giang Thanh thấy Ngân Hổ Đầu Đà đang đứng thừ người ra nhìn Lôi Đình Tam Chùy đang nằm ngổn ngang trên mặt đất. Thấy Giang Thanh quay lại Ngân Hổ Đầu Đà tái xanh sắc mặt, biết rằng phen này mình khó thoát chết khỏi tử thần.

Nhưng Giang Thanh đưa tay ra dấu nói :

- Ngươi hãy dẫn ba tên đồng bọn của ngươi rời khỏi nơi đây...

Ngân Hổ Đầu Đà lỡ khóc lỡ cười không ngờ Giang Thanh lại hào hùng đại lượng như vậy, ông ta cúi xuống dùng hết hơi tàn của mình kẹp chặt ba chiếc xác dở sống dở chết là Lôi Đình Tam Chùy, rồi trổ thuật khinh công đi thẳng.

Đợi cho bọn họ đi khuất dạng rồi, Giang Thanh mới vòng tay qua lưng Hạ Huệ, âu yếm hỏi :

- Em bị trúng một cước, có sao không?

Hạ Huệ lắc đầu :

- Nếu không nhờ Thanh ca kịp thời ném Kim Long Đoạt thì em chắc đã chết trong tay của Ngân Ngọc Bình rồi.

Giang Thanh vội cúi xuống xem thương thế của Hạ Huệ. Chàng trổ tài xao nắn, trong chớp mắt vết thương của Hạ Huệ đã thấy đỡ nhiều.

Giang Thanh thò tay rút Kim Long Đoạt ra, đoạn nắm tay Hạ Huệ lần bước trở về.

* * * * *

Sau một cơn đấu chiến, cơ thể mệt mỏi vô cùng, Giang Thanh không trở ngay về nhà của Chiến Thiên Vũ, mà tìm một ngôi tửu lầu, vào đó yến ẩm với Hạ Huệ. Còn đang chén tạc chén thù, thì từ ngoài kia bỗng vọng vào một câu nói ồ ề thặt là quen thuộc :

- Mau cho ta một vò rượu và ba cân thịt, làm nhanh lên, ta còn phải lên đường.

Hạ Huệ nghe câu nói ấy giật mình nhảy nhỏm :

- Ủa, Tiền cô nương...

Chưa dứt lời, Tiền Tố đã ngang nhiên tiến vào, và cô ta bắt gặp Hạ Huệ. Tiền Tố kêu ầm ĩ :

- Công tử, cô nương sao lại ở đây? Trời, tôi đang tìm kiếm cô nương và công tử.

Đoạn nàng dịu giọng nói nhỏ :

- Tôi đưa Nhạc ca về đến Tổng đàn, liền vội vã trở về đây hỏi thăm nhà của Chiến đại hiệp để tìm cô nương và công tư... Dọc đường tôi đã gặp một việc không hay.

- Việc gì?

Tiền Tố rảo mắt nhìn quanh hạ giọng thật thấp :

- Trên đường đến đây ngang qua bến đò Tiếp Trú, tôi ngụ tại nhà người sư thúc tên là Đồng Hóa, nghe Đồng sư thúc nói rằng, bọn Linh Xà giáo đang để ý công tử rất gắt.

Giang Thanh trả lời :

- Vậy có gì là lạ?

Tiền Tố mở to cặp mắt trả lời :

- Lạ là ở chỗ đứa con gái cưng của Giáo chủ Linh Xà giáo là Bùi Mẫn cô nương, hay tin Chúc Thạch tướng công theo chân bọn ta, nên vào một đêm tối trời nàng khẽ lén lìa khỏi Tổng đàn của Linh Xà giáo...

Giang Thanh giật mình nói :

- Thôi đúng rồi, chắc Bùi cô nương chẳng nỡ đoạn tình cũ nên tìm theo Tam ca, Tiền cô nương có nghe thêm tin tức gì nữa không?

- Nghe đâu Bùi cô nương đang đi về phía Hàng Châu. Theo ý của tiện nữ thì chúng ta nên tìm cách để tiếp ứng, vì bọn Linh Xà giáo đang phái người lùng theo rất gắt.

Giang Thanh thở dài ngửa mặt nhìn lên trần nhà trầm tư mặc tưởng...

Mãi đến khi tiệc tan, chàng không nói một lời nào.

Khi ba người bước ra khỏi cửa tửu lầu, Giang Thanh vừa định hỏi một người lớn tuổi để tìm đường về nhà của Chiến Thiên Vũ, bất chợt chàng gặp ba gã đàn ông từ đằng kia đi tới, thái độ của họ thật hung hăng.

Trong ba người đó có một người sắc mặt hồng hào, Giang Thanh nhìn sơ qua liền biết ngay đó là một vị Đại hộ đàn của Linh Xà giáo Xích Dương Phán Quan Quách Nhiệm.

Giang Thanh vội vã hỏi đường rồi bước đi.

Tiền Tố và Hạ Huệ đứng bên vệ đường thấy vậy cũng bước theo Giang Thanh, nhưng theo chưa kịp thì đã chạm trán với bọn người Xích Dương Phán Quan.

Quách Nhiệm ngắm Tiền Tố đoạn nhổ một bãi nước bọt xuống mặt đất, càu nhàu :

- Người ta nói miền Hàng Châu toàn là gái đẹp cớ sao ta đến đây gặp toàn là những thứ lọ lem.

Câu nói này vô tình lọt vào tai Tiền Tố, cô ta nổi giận đùng đùng, quay phắt lại thét :

- Người kia đứng lại!

Quách Nhiệm giật mình không ngờ người con gái thô lỗ kia lại to gan lớn mật dám quát tháo giữa đường.

Lão hất hàm nói :

- Con ma lọ lem, muốn hỏi ta điều gì?

Tiền Tố gây gổ :

- Ta xấu, nhưng liệu người có đẹp hay không đã? Bộ mặt của nhà người chỉ đẹp hơn Trư Bát Giới...

Thế là đôi bên gây gổ với nhau kịch liệt.

Hạ Huệ ném cho Giang Thanh một cái nhìn, đoạn bước tới bên cạnh Tiền Tố.

Sự có mặt thình lình của Hạ Huệ làm cho cả bọn thảy đều bàng hoàng ngây ngất trước sắc đẹp mê hồn của nàng.

Tiền Tố phân trần với Hạ Huệ :

- Cô nương ba tên này nói năng vô lễ nên cho chúng một bài học để sáng mắt.

Hai tên đi kèm Quách Nhiệm một đứa tên Châu Tài còn một đứa tên Lam An. Châu Tài bước tới nạt :

- Ngươi nói năng vô lễ, đừng trách Linh Xà giáo chúng ta ra tay cay độc!

Câu nói này làm cho Tiền Tố giật mình sực tỉnh, mới hay ba gã này là người của Linh Xà giáo nàng nói một câu khinh miệt :

- Linh Xà giáo thì sao? Ta đang tìm Linh Xà giáo đây.

Quách Nhiệm đảo mắt nhìn quanh đoạn trả lời :

- Nếu muốn so tài, thì hãy tìm một nơi vắng vẻ...

Tiền Tố đưa mắt ra dấu cho Hạ Huệ ở lại, đoạn xoay lưng theo chân bọn họ.

Giang Thanh nãy giờ nép mình vào trong phố để lánh mặt, bây giớ mới thò đầu ra, nắm tay Hạ Huệ chậm chậm theo sau. Hạ Huệ hỏi nhỏ :

- Bọn họ tự xưng người của Linh Xà giáo.

Giang Thanh gật đầu nói :

- Đúng! Lão chính là Xích Dương Phán Quan Quách Nhiệm.

Tiếng chân của đoàn người bắt đầu nổi lên rào rạt, hai bên đường lần lần vắng vẻ...

Ánh đèn cũng mờ dần... mờ dần...

Thình lình Tiền Tố dừng chân lại lớn tiếng nói :

- Ba tên cẩu tặc của Linh Xà giáo nay đã đến giờ quy vị của các ngươi rồi đó.

Bọn Xích Dương Phán Quan cùng dừng chân lại tỏa ra thành hình tam giác vây Tiền Tố vào giữa.

Xích Dương Phán Quan không giận, mà lại cười bình tĩnh than :

- Xin cho ngươi quy vị trước ta một bước và ngươi nên thưa với Diêm Vương rằng kiếp sau có đầu thai nên chọn một bộ mặt dễ coi một chút, chứ như kiếp này thì thật khó lấy chồng.

Câu nói này làm cho Tiền Tố tái xanh sắc mặt, chưa kịp trả lời thì Châu Tài đã nạt lên một tiếng, đánh phủ đầu Tiền Tố bằng năm chưởng và ba cước!

Tiền Tố cười nhạt, xoay mình đổi bộ trả đũa bằng năm chưởng liên hoàn.

Châu Tài không ngờ người con gái xấu xí này lại có võ công thâm hậu bị phản công bất thần, hắn ta thối lui hai ba bước.

Lại nạt một tiếng vang lên, Lam An thấy vậy vội vàng trờ tới tấn công vào yếu huyệt của Tiền Tố.

Thế là Tiền Tố lọt vào cái thế lưỡng đầu thọ địch. Quách Nhiệm đứng bên ngoài xem lượt trận cười ha hả mà nói :

- Con quỷ lọ lem, phen này chắc về chầu Diêm Vương.

Câu nói vừa dứt bỗng đâu đây có tiếng trả lời :

- Chưa chắc vì rằng Tiền cô nương, không hẳn chỉ có một người...

Quách Nhiệm giật mình dòm theo chỗ phát ra tiếng nói, thấy dưới bóng tối của mái nhà có hai người đang đứng, nhìn kỹ có một người chính là thiếu nữ nhan sắc tuyệt trần đã làm cho mình đê mê ban nãy, đứng bên cạnh nàng là một trang thanh niên tuấn tú.

Hai người chẳng phải ai xa lạ chính là Giang Thanh và Hạ Huệ theo chân Tiền Tố nãy giờ.

Quách Nhiệm vừa sợ vừa giận, thét hỏi :

- Bọn ngươi là ai? Sao cả gan can thiệp đến việc của Linh Xà giáo, được để bản Hô Đàn đưa các ngươi đi luôn một thể.

Lúc bấy giờ, Tiền Tố đang chuyển hết sức bình sanh đấu chiến cùng hai đối thủ, nhưng xem tình thế phải thua chắc trong tay. Xích Dương Phán Quan nạt :

- Gã kia, hãy trình bày tên họ ra đây để ta...

Nhưng mà một chuỗi cười cuồng loạn đã nổi lên hòa lẫn với một luồng cương khí dạt dào át mất câu nói của Quách Nhiệm.

Luồng cương khí này phi thường mạnh bạo làm cho Xích Dương Phán Quan thật khó mà đương cự.

Xem tiếp hồi 34 Trùng phùng hội ngộ

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Trùng Phùng Hội Ngộ

Quách Nhiệm là tay lão luyện giang hồ thấy xa hiểu rộng. Giang Thanh vừa trổ ra một thế ông ta đã giật mình kinh hãi, vội vàng tràn mình lách ra ngoài vòng chiến hơn năm trăm thước.

Giang Thanh buông ra một tiếng cười kinh rợn, liên tiếp trổ ra thêm một thế nữa, ngón tay của Giang Thanh bén nhọn cơ hồ như một lưỡi dao găm chọc thẳng vào dưới nách của Quách Nhiệm.

Tình thế bắt buộc ông ta không thể không thối lui thêm một bước nữa, mà sắc mặt lộ vẻ thẹn thùng gương mặt đã đỏ của ông ta bây giờ càng đỏ thêm lên!

Giang Thanh nói móc :

- Thưa Đại hộ pháp nếu tài bộ của các hạ chỉ có như thế thì thật làm cho tôi đây rất là thất vọng...

Nào ngờ Xích Dương Phán Quan chờ cho Giang Thanh nói chuyện phân tâm, vội chộp lấy cơ hội thét lên một tiếng như trời long đất lở, nhảy xổ tới kích vào giữa ngực Giang Thanh một chưởng dữ dội!

Thân hình của Giang Thanh uốn cong lại tránh khỏi thế công của đối phương một cách dễ dàng, một mặt trả lời mai mỉa :

- Đại hộ pháp nên để dành sức lực hầu sử dụng về sau.

Lầy này Quách Nhiệm không giận dỗi nữa cố dành cơn thịnh nộ mở thế tấn công, trong chớp mắt hai người trao đổi nhau trên hai mươi hiệp.

Sau hai mươi hiệp đầu, thân hình của Giang Thanh vẫn thoăn thoắt như bay như biến. Quách Nhiệm cảm thấy mỗi một lần đối phương tấn công đều nhắm ngay vào những chỗ nhược điểm của mình, trái lại thế công của mình dường như gặp phải một bức tường đồng vách sắt, tình thế hết sức nguy nan.

Quách Nhiệm vừa đánh vừa thối lui mồ hôi vã ra như tắm, ông ta không còn ngày giờ để chú ý đến hai tên thuộc hạ của mình đang đấu chiến với thiếu nữ xấu xí kia.

Ông ta có cảm giác như mình đang sa chân vào một vũng lầy, càng cựa quậy chừng nào càng lún xuống thêm chừng nấy.

Giang Thanh thầm nghĩ :

“Xem tình thế hắn không còn chống cự nổi thêm bao lâu nữa, không biết công lực của ta có tiến bộ hay là công lực của lão ta thoái bộ?”

Nghĩ đến đây bất thình lình chàng đảo mình tung ra chiêu Tái Khôi Hối Lạc trong Thất Hoàn Trảm.

Xích Dương Phán Quan giật mình kinh hãi liên tiếp tung ra chín thế liên hoàn mới thoát hiểm được trong đường tơ kẽ tóc, thừa dịp đó Giang Thanh đã bay về phía Tiền Tố tập kích Châu Tài và Lam An để gỡ nguy.

Hai tên này thảy đều kinh nghiệm dồi dào nghe tiếng gió biết có người đánh lén, nên thâu tay trở về nhảy ra ngoài vòng chiến,

nhưng Giang Thanh đã cấp tốc bay theo Châu Tài dùng hết sức lực của mình đánh với theo ba chưởng.

Châu Tài cảm thấy cơ hồ như nghẹt thở một nguồn áp lực vô biên tràn tới hắn hốt hoảng kêu lên :

- Quách hộ đàn, tên này...

Tiếng “này” chưa dứt thì có tiếng xương gãy nổi lên “lốp bốp” thân hình gầy nhom của Châu Tài như một con diều đứt dây bay vù ra xa hơn hai trượng.

Xích Dương Phán Quan lúc bấy giờ mới phi thân bay tới. Giang Thanh quay lại lạnh nhạt hỏi :

- Quách Nhiệm ngươi có biết ta là ai không?

Xích Dương Phán Quan ngớ ngẩn trông thật là buồn cười. Giang Thanh thấy vậy nói :

- Nói cho ngươi biết, người hôm nay giết ngươi chính là Hỏa Vân Tà Giả.

Quách Nhiệm sửng sốt hỏi :

- Sao? Ngươi là Hỏa Vân Tà Giả? Là thằng nhỏ xấu xí suýt chết dưới triền núi Âm Dương khi xưa ư?

Giang Thanh cười :

- Chính thế!

Quách Nhiệm càng thêm kinh dị vì bởi ông ta không biết Thần Hỏa Luân Hồi đã biến một chàng trai xấu xí trở nên một thanh niên

tuấn tú.

Còn đang bàng hoàng nghi ngại, thì từ xa xa bỗng có một hồi còi ré lên.

Quách Nhiệm nghe hồi còi này lấy làm mừng rỡ.

Giang Thanh quay đầu về phía ấy thấy giữa bóng tối chập chùng có mười mấy chiếc bóng đen đang cấp tốc đuổi theo một người con gái hình dáng yểu điệu.

Nghe tiếng còi lanh lảnh vang lên ban nãy, Giang Thanh đã biết nhóm người ấy chính là thuộc hạ của Linh Xà giáo đang đuổi theo một người con gái, vậy người con gái đó ngoài Bùi Mẫn ra chắc không còn ai nữa, vì nghĩ vậy nên Giang Thanh cất tiếng kêu lớn :

- Người đang chạy đằng kia có phải là Bùi cô nương không?

Thiếu nữ đang trốn chạy đó đích thị là Bùi Mẫn.

Nàng nghe có tiếng người gọi đúng là tên mình trong lòng kinh hãi, nghĩ thầm ngoài Linh Xà giáo ra kông còn ai biết tên nàng, vào lúc đó thì Quách Nhiệm rút ra một chiếc còi để lên miệng thổi lên mấy hơi dài, tiếng còi vừa trổi dây mười mấy tên đuổi theo sau tức khắc hô to :

- Phía trước kia có phải là anh em trong bổn giáo không? Mau chận đầu tiểu thơ của Giáo chủ lại.

Giang Thanh nghe nói mừng rỡ nghĩ thầm :

- Đây chính là người yêu của Tam ca thật là trời có mắt, mới xui khiến cô gặp chúng ta...

Nghĩ đến đây, Giang Thanh phi thân bay vù về phía trước theo sau chàng là Hạ Huệ.

Giang Thanh lớn tiếng nói :

- Bùi cô nương mau đến đây, chúng ta đều là bằng hữu với nhau cả, chốc nữa tôi sẽ dẫn cô nương đi gặp Chúc Thạch.

Bùi Mẫn không dám bước tới nhưng nàng quay đầu nhìn lại thấy những người đuổi theo mình, bây giờ chỉ còn cách hai trượng mà thôi, Hạ Huệ vội cất tiếng kêu :

- Bùi cô nương mau đến đây.

Nghe có tiếng thiếu nữ vang lên, Bùi Mẫn trở nên bạo dạn vội vàng bước tới nàng ấp úng hỏi :

- Quý vị là ai? Quý vị có biết chỗ ở của Chúc ca ca tôi ư?

Giang Thanh đảo mắt nhìn quanh thấy mười chiếc bóng đuổi theo ban nãy bây giờ xáp lại gần kề chàng vội vàng nói :

- Tôi là Giang Thanh!

Hai tiếng “Giang Thanh” vừa lọt vào tai Bùi Mẫn rú lên lên một tiếng nho nhỏ như người chết vớ được chiếc phao.

Giang Thanh vội nói tiếp :

- Tôi là nghĩa đệ của Chúc tam ca, còn cô nương đây chắc là người... của Tam ca chứ gì?

Cuộc đối thoại đến đây thì đoàn người đuổi theo đã tới sát và họ tủa ra thành thế vòng tròn bao vây kín mít.

Quách Nhiệm nhìn xem thế trận bất giác tinh thần phấn chấn, vì ông ta thấy trong đám tuy binh có vị Phó giáo chủ là Sử Thư và Âm Sát Phán Quan Tang Vinh, ngoài ra còn Thất Hoàn Thủ Vũ Chương và mười mấy tay cao thủ thanh thế thật là to lớn.

Quách Nhiệm lớn tiếng nói :

- Thưa Phó giáo chủ và Nhị đệ, phen này chúng ta quyết không để cho tiểu tử Giang Thanh thoát khỏi nơi này!

Sử Thư là một ông lão tuổi ngoại ngũ tuần, mặc dù lão cụt mất nữa cánh tay nhưng mà điệu bộ phi thường uy vũ. Ông ta ngắm nhìn Châu Tài đang nằm bất tỉnh trên mặt đất thét hỏi :

- Quách hộ pháp bịnh tình của Châu đà chủ thế nào?

Xích Dương Phán Quan trịnh trọng trả lời :

- Thưa Phó giáo chủ tứ chi của Châu đà chủ hoàn toàn gãy nát, nội phủ cũng thọ thương rất nặng.

Sử Thư quát hỏi :

- Thủ phạm là ai?

- Chính là Hỏa Vân Tà Giả!

Sử Thư vội ngắm nhìn Giang Thanh từ đầu chí cuối rồi lại ngắm nhìn Tiền Tố lão gật gù đưa mắt ra dấu cho đồng bọn, lão cười lạnh nhạt với Bùi Mẫn, lúc này nàng đang nép mình trốn sau lưng của Giang Thanh :

- Mẫn nhi! Sử thúc thúc đã đến đây, vậy con hãy theo ta trở về, đừng để cha con phải trông ngóng!

Bùi Mẫn nức nở trả lời :

- Sử thúc thúc, điệt nữ không thể trở về...

Sử Thư sa sầm nét mặt, gằn giọng :

- Vậy thì ngươi dám cưỡng lệnh ta. Con nên nhớ rằng song thân của con đã mất đi mười chín năm trời công phu nuôi nấng con, bây giờ con trở mặt.

Bùi Mẫn run rẩy trả lời :

- Xin Sử thúc thúc tha cho con tội chết.

Sử Thư gằn từng tiếng một lạnh lùng mà đanh thép :

- Nếu con chẳng tuân lệnh ta, thì ta sẽ thi hành mệnh lệnh của cha con đó!

Giang Thanh lúc bấy giờ mới chen vào câu chuyện :

- Thưa lão tiền bối, xin lão tiền bối hãy tôn trọng sự tự do của con người, nới tay...

Câu nói đến đây thì bị một tiếng thét rợn người của Sử Thư cắt đứt, lão hậm hực nói với Giang Thanh :

- Nhà ngươi bất tất phải can dự vào việc riêng của Linh Xà giáo.

Ngưng một chú lão lại thay đổi thái độ, thét :

- Ta nghe lời đồn ta không tin, nay muốn thử so tài với Hỏa Vân Tà Giả vài chiêu!

Câu nói vừa dứt thì lão ta đã chồm tới, mặc dầu đối diện với Giang Thanh nhưng lão đã dùng một thế võ thật là kỳ bí đánh vòng vào hậu tâm của Giang Thanh một chưởng...

Cùng chung một lúc bảy thanh đại đao kết thành một bức tường kín đáo đồng một loạt tấn công Giang Thanh theo hai phía tả hữu!

Tình thế cực kỳ nguy hiểm, Giang Thanh vừa giơ song chưởng để gỡ đòn vừa thét to lên :

- Huệ muội hãy bảo vệ cho Bùi cô nương. Tiền cô nương coi chừng có kẻ tập kích.

Trong những người vây đánh Giang Thanh có Âm Sát Phán Quan Tang Vinh và Thất Hoàn Thủ Vũ Chương, tất cả có hơn mười lăm người thảy đều trổ hết sức bình sanh mong đẩy Giang Thanh vào tử địa.

Sử Thư đang chiến đấu bỗng trỏ tay chỉ về phía Bùi Mẫn, lập tức có năm tên áo vàng ứng chiến nhảy xổ về phía đó.

Tên đi đầu lặng lẽ thò một cánh tay chộp lấy vai của Hạ Huệ, cùng trong một lúc tung ra thế Song Phi Cước đá vào đầu gối của nàng.

Hạ Huệ nạt lên một tiếng, xử thế Điệp Lan Thủ để chọi lại, trong lúc đó bốn tên áo vàng khác tủa ra bao vây Bùi Mẫn.

Người đang chiến đấu với Hạ Huệ là một vị Hương chủ của Linh Xà giáo. Thân hình của y thật là nhanh nhẹn, hắn lại rành môn Cầm Nã Thủ. Bây giờ mang ra sử dụng một cách tài tình, làm cho Hạ Huệ mồ hôi vã ra như tắm kháng cự càng lúc càng yếu ớt...

Nàng thấy Bùi Mẫn đang lọt vào tình thế nguy hiểm vội vàng kêu lên :

- Thanh ca mau tiếp cứu Bùi cô nương đang nguy hiểm.

Câu nói chưa dứt thì một tên áo vàng nạt lên một tiếng, dùng song chưởng móc một cái nhanh như chớp vào xương vai của Hạ Huệ, cùng trong một lúc tung ra một đá Liên Hoàn Cước cố ý muốn làm cho Hạ Huệ tróc tấn.

Hạ Huệ vừa kêu Giang Thanh đang lúc phân tâm, vừa phát giác thì đã trễ, nàng hốt hoảng thối lui một bước nhưng trên vai của nàng thì đã vang lên một tiếng “bốp” và tiếp theo đó nàng lãnh thêm một Liên Hoàn Cước bay ra ngoài sáu thước.

Thân hình ốm yếu của Hạ Huệ vừa ngã trên mặt đất thì một tiếng nạt vang trời nổi lên hòa lẫn trong một tiếng kêu thê thảm, thân hình của gã áo vàng máu me be bét bay ra ngoài vòng chiến.

Đó chính là Giang Thanh thấy người yêu của mình thọ thương nên đột phá trùng vây, thình lình tập kích, Giang Thanh đã dùng Chưởng Bất Nhẫn Huyết hạ sát đối thủ đã đánh bay Hạ Huệ một cách tàn nhẫn!

Sau khi đắc thủ, Giang Thanh vừa định quay mình trở lại thì một chiếc bóng gầy gò nhảy bổ tới đánh phủ đầu Giang Thanh bằng một đòn hung bạo.

Giang Thanh không đủ thì giờ để nhìn xem Hạ Huệ thọ thương nhiều hay ít, chàng vội vã nhảy lên, tay tả sử thế Ba Đào Thiên Lý, tay hữu sử thế Lăng Khởi Như Sơn để trả đòn cho người vừa tập kích.

Thế rồi, một tiếng nổ vang lên cát bay đá chạy mịt mù. Con người gầy gò đó phải chệnh choạng thối lui năm bảy bước, Giang Thanh không cần nhìn kỹ cũng biết người tập kích đó chính là Sử Thư vì ngoài Sử Thư ra trong Linh Xà giáo không còn một người thứ hai nào có công lực thâm hậu như vậy!

Giang Thanh sau khi thối lui hai bước thừa thế đảo mạnh một vòng tròn thật lớn, song chưởng của chàng tung ra theo hai chiều hướng khác biệt với nhau làm cho hai tên áo vàng mới xáp gần Bùi Mẫn phải trúng chưởng ngã ngửa!

Lúc bấy giờ thân hình của Giang Thanh cách chỗ bốn tên Linh Xà giáo độ chừng một trượng mà thôi.

Sau khi thế Âm Mạc Dương Quan thành công Giang Thanh chân không dừng gót, đảo mình cấp tốc đẩy lui bọn người Tang Vinh đang đại cử tấn công chàng, Giang Thanh buông ra tiếng cười nhạt, đoạn nhảy xổ một cách hung hăng về phía Sử Thư lúc bấy giờ đang ngồi điều công dưỡng khí.

Ban nãy Sử Thư đâu có ngờ nội lực của Giang Thanh lại thâm hậu đến dướng đó, nên lão dùng kình lực chọi lại chưởng lực của Giang Thanh, vì vậy mà nội phủ bị thọ thương và trong lúc ông ta đang lim dim dưỡng thần, thì một luồng chưởng phong chụp xuống đầu ông ta.

Sử Thư gào lên một tiếng, ông dùng cánh tay tả chỉ còn lại một đoạn thọc một cái thật mạnh vào đan điền của Giang Thanh, cùng trong một lúc lão dùng cánh tay hữu tung ra chín chưởng huyền ảo khôn lương!

Dưới thế công mãnh liệt đó, Giang Thanh không tránh né, thân hình của chàng quay cuồng hỗn loạn, sử dụng Thất Hoàn Trảm phản công như mưa sa gió táp!

Sử Thư thấy vậy mặt mày biến sắc. Đây là lần thứ nhất ông ta gặp phải một tay đối thủ thật là lì lợm. Vì lúc bấy giờ Giang Thanh đang xử một chiêu dung hòa tất cả những thế kỳ dị nhất trong Thất Hoàn Trảm là Thất Hoàn Hiệp Trảm. Thế võ này do Giang Thanh học lóm được trong khi Trường Ly Nhất Điểu đấu chiến tại Yên Hà sơn trang.

Dưới thế võ hung hiểm đó Sử Thư có cảm giác như mình mất hết ý chí đấu tranh, không thể nào vùng vẫy, cái cảm giác đó chỉ có con thú dữ khi bị sa chân vào cạm bẫy mới có thể nghiền ngẫm mùi vị chua cay đó mà thôi!

Nhưng mà bản năn đã thúc đẩy ông ta dồn hết sức lực bình sanh vào hai cánh tay để chọi lại, dùng nó làm điểm tựa để cho thân hình được bắn lùi...

Mỗi một động tác của ông ta rất là nhanh nhẹn, trong khi mọi người trong Linh Xà giáo chưa kịp nhảy tới tiếp cứu thì có tiếng “lốp bốp” liên hồi nổi lên, chỉ thấy thân hình của Giang Thanh bay bổng lên cao ba trượng mà Sử Thư thì lộn mèo ra ngoài vòng chiến hơn một trượng nằm sải tay im lìm bất động...

Cái chết của Sử Thư làm cho tòan thế thuộc hạ của Linh Xà giáo thảy đều hồn phi phách tán.

Trong chuyến đi này Sử Thư là người cầm đầu của họ nay lại chết đi một cách thê thảm như vậy, làm cho họ mất hết ý chí đấu

tranh. Giang Thanh ngẩn người ra nhìn đối thủ của mình, chàng thở dài ảo não.

Khoát ta ra dấu, Giang Thanh truyền cho bọn tàn quân của Linh Xà giáo :

- Lẽ ra ta chẳng chừa cho một mống nào sống sót, nhưng nghĩ vì bọn ngươi là người của Bùi Mẫn cô nương, sau này chắc còn qua lại với nhau, nên ta tha cho mau lượm xác của Sử Thư về cấp cứu, may ra có thể sống sót.

Quách Nhiệm cúi xuống ôm lấy xác Sử Thư đoạn khoát tay ra dấu cho đồng bọn lần lượt rút lui, rồi chỉ vào mặt Giang Thanh mà nói :

- Trời cao đất rộng, rồi đây chúng ta thế nào cũng có gặp lại nhau. Giáo chủ của ta chắc chắn không buông tha cho ngươi được tồn sanh mà hoành hành trong chốn giang hồ.

Nói đoán, xoay mình đi thẳng.

Giang Thanh tức tốc nhảy đến bên mình Hạ Huệ chàng thò tay ra ôm lấy cái xác mềm mại vào lòng, chàng hỏi một câu âu yếm :

- Huệ muội, tôi vì chậm trễ một bước mà Huệ muội phải chịu trọng thương như vầy...

Hạ Huệ nhắm nghiền đôi mắt trên môi nàng nở lên một nụ cười héo hắt. Nàng cảm thấy từ trong thân hình của Giang Thanh tỏa ra một làn hơi ấm áp, làn hơi đó

truyền sang cơ thể của nàng làm cho vết thương cơ hồ như dịu bớt đau nhức, nàng gắng gượng nói :

- Đêm nay chúng ta cứu được Bùi Mẫn cô nương thật là một điều may mắn...

Tiền Tố nóng nảy cắt câu nói :

- Chúng ta hãy tìm đường về nhà đã.

Câu nói vừa dứt thì thình lình nhác thấy trên mái nhà có mấy chiếc bóng đen chạy nhanh thoăn thoắt.

Giang Thanh đưa mắt ra dấu cho Tiền Tố. Trong chớp mắt một tiếng hú vang lên, năm chiếc bóng đen từ trên mái nhà nhảy xổ xuống đứng giăng thành hình chữ nhất, chắn ngang trước mặt Giang Thanh.

Chàng nhìn kỹ thấy đó toàn là những thanh niên trai tráng, nét mặt nào cũng hào hùng ngoài ba mươi tuổi mà thôi.

Năm người này ngắm nhìn Giang Thanh một cách tỉ mỉ, Giang Thanh hằn học hỏi :

- Chư vị từ đâu đến, nửa đêm chặn đường ta có chuyện gì, hay là muốn tìm Giang Thanh này làm khó dễ? Năm người này nghe hỏi, lộ vẻ mừng rỡ cười nói :

- Ha ha, thật là may mắn, các hạ đây là Hỏa Vân Tà Giả phải chăng?

Giang Thanh nghiêm nghị trả lời :

- Chính thế, chính tại hạ là Giang Thanh chư vị có điều gì chỉ giáo?

Một gã thanh niên vội khoát tay nói :

- Xin Giang huynh đừng hiểu lầm tôi là Anh Hòa biệt hiệu Vô Cực Kiếm, thừa lệnh của Chiến lão tiền bối đi tìm Giang huynh.

Giang Thanh giật mình trả lời :

- Thật là thất lễ, tôi du ngoạn Hồ Tây lỡ gặp điều tai biến phiền chư vị phải nhọc lòng tìm kiếm.

Anh Hòa trầm ngâm một chút rồi nói :

- Chúng ta phải trở về ngay bây giờ, kẻo Chiến lão tiền bối trông đợi...

Câu nói chưa dứt thì đằng xa có ba chiếc bóng đen chạy tới như bay và thốt lên câu nói quen thuộc :

- Người phía trước cỏ phải là Vô Cực Kiếm Anh huynh đó không? Có tìm được Tứ đệ và Hạ cô nương chưa?

Giang Thanh nghe hỏi quay lại nhìn Bùi Mẫn bằng một cái nhìn ranh mãnh lớn tiếng nói :

- Ngu đệ bình yên, và mang về cho Tam ca một món quà xứng đáng!

Câu nói vừa dứt thì ba người kia đã dừng chân trước mặt, người dẫn đầu chính là Chúc Thạch!

Chúc Thạc dừng chân lại tức khắc bắt gặp một khuôn mặt rất là quen thuộc, khuôn mặt này Chúc Thạch ngày đêm mong nhớ... chỉ có khác... một điều là khuôn mặt này ngày xưa tươi tắn bao nhiêu thì bây giờ héo hắt bấy nhiêu...

Bùi Mẫn khóc òa, ôm chầm lấy Chúc Thạch nức nở nói :

- Chúc ca... anh chắc không ngờ có ngày này.

Giang Thanh siết chặt Hạ Huệ vào lòng đưa mắt ngắm nhìn cặp uyên ương Chúc Thạch và Bùi Mẫn mà trong lòng nổi lên một niềm vui khôn tả, đó là kết quả sau một cuộc đấu chiến đẫm máu của chàng...

Và trong thâm tâm của Giang Thanh bất giác nổi lên thêm một niềm thương nhớ, trong trí chàng bỗng nhiên nổi lên hình ảnh của một người, người đó là Linh Linh người ân nhân của chàng mà cũng là người đã ký thác cuộc đời cho chàng.

Giang Thanh thở dài ngửa mặt ngắm nhìn muôn vạn vì sao đang nhấp nháy trên nên trời xanh thẳm.

Xem tiếp hồi 35 Biền biệt tăm hơi cánh nhạn hồng

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Biền Biệt Tăm Hơi Cánh Nhạn Hồng

Tuyết đã rơi!...

Trong một giang phòng nằm bên mái Tây trong nhà Chiến Thiên Vũ, có một thanh niên dong dỏng cao, chắp hai tay sau lưng ra khung trời đầy tuyết trắng...

Trong một góc phòng có đặt một chiếc lò sưởi, tiếng lửa trong lò nổ lốp bốp liên hồi, một làn hơi nóng đem lại bầu không khí ấm cúng cho gian phòng.

Trong phòng tuy ấm, nhưng trong lòng của Giang Thanh giá lạnh như muôn ngàn cánh tuyết nõn nà là tà bay ngoài khung cửa sổ.

Xoay mình bước đến bên cạnh lò sưởi chàng thò tay ra hơ trên ngọn lửa lầm bẩm :

- Tuyết đã rơi rồi... Trời! Ta... làm sao quên được ngày tuyết rơi thứ mười? Nhưng làm sao ta dối gạt Huệ muội để đến Tử Hoa Nham hội kiến với Toàn Linh Linh được, không thể được cũng như ta không thể cho phép Huệ muội đi gặp gỡ riêng một người con trai khác!

Giang Thanh nhếc mép gượng cười :

- “Nhưng mà ta đã hứa với Linh Linh ta lại quên lời hứa để lỗi hẹn ư? Nàng sẽ chắc chắn đến đó chờ ta.”

Nghĩ đến đây Giang Thanh bất giác rùng mình, chàng mở to cặp mắt :

- “Nếu nàng chẳng thấy ta, chờ đợi ta mà chẳng gặp nàng sẽ buồn rầu mà trở về biết đâu... nàng quá đau khổ... nàng sẽ đi tìm một chỗ không bao giờ đau khổ, nghĩa là... nàng sẽ rất có thể lắm, nàng đã nói lần này mà không gặp nhau thì không bao giờ gặp nhau nữa...”

Giang Thanh vò đầu bứt tóc :

- “Khi ta chưa được yêu thì ta khao khát ái tình, nhưng mà khi ta được người yêu rồi thì đem đến cho ta một sự dày vò thống khổ.”

Giang Thanh đứng phắt dậy đi đi lại lại giữa giang phòng, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài trời đầy tuyết rơi gió cuốn, chàng lại nghĩ :

- “Mấy hôm nay ta cố gượng vui cười để che giấu không cho mọi người đọc rõ tâm tư của ta. Nhưng mà hôm nay tuyết đã rơi tâm tư của ta không bình tĩnh nữa đây là do mãnh lực của Linh Linh thúc đẩy, hay là do ta vì quá yêu mến”.

Chàng cắn răng nghĩ tiếp :

- “Hay là... hay là... ta đã yêu Linh Linh một cách sâu đậm rồi mà ta không biết, đồng thời những lời hứa của ta đối với Huệ muội là những lời nói dối... Không! Không! Ta yêu Hạ Huệ, ta không nên làm cho Linh Linh phải khổ.”

Thình lình một tiếng động nhỏ vang lên cắt đứt nguồn tư tưởng của Giang Thanh, quay đầu nhịn lại Hạ Huệ đã hiện ra trước cửa.

Nàng mặc chiếc áo lông cừu tuyệt đẹp, sắc mặt của nàng hồng hào tươi thắm như một quả đào tơ mơn mởn.

Gương mặt vui tươi của nàng vụt sa sầm xuống vì vừa chạm phải ánh mắt thất thần của Giang Thanh, Giang Thanh cố gượng cười nói :

- Em mới đau vừa mạnh tuyết lại rơi nên cẩn thận khi thay đổi thời tiết.

Hạ Huệ thò tay ra đóng chặt cửa lại đoạn nhìn Giang Thanh chầm chầm trên mặt nàng thoáng hiện một nét buồn rười rượi, nàng nói :

- Thanh ca anh có tâm sự gì bí ẩn không thú thật cho em biết, nhưng thần sắc của anh cho em biết quá nhiều. Giang Thanh cố ý bước tới ôm lấy Hạ Huệ vào lòng, hôn nhẹ lên má nàng đoạn nói :

- Em đừng nghi nhảm, chẳng qua anh chỉ buồn bực một chút mà thôi.

Hạ Huệ im lìm lâu lắm mới hỏi :

- Thanh ca, anh không dối em?

- Không!

Hạ Huệ bỗng òa lên khóc, nàng nức nở hỏi :

- Có phải anh đang suy nghĩ tìm cách đi gặp một người con gái khác không?

Giang Thanh siết chặt Hạ Huệ vào lòng chàng thủ thỉ bên tai nàng :

- Huệ, anh không dối em anh đang tìm cách đi gặp Linh Linh, nhưng em không nên hiểu lầm dụng ý của anh. Người yêu của anh ơi, nên tin trên đời này ngoài em ra anh không còn yêu một người thứ hai nào nữa.

Hạ Huệ toàn thân run rẩy nàng có cảm giác như mình đang nằm trên băng tuyết, không một nguồn ấm áp không một tia nắng chiếu trong lòng nàng rối tợ tơ vò. Nước mắt nàng tuôn rơi tầm tã như mưa.

Giang Thanh mở to cặp mắt không ngờ lời nói của mình lại đem đến cho Hạ Huệ một sư bi ai như thế, chàng nói :

- Huệ, sao em lại khóc? Em hãy trừng phạt anh cho xứng đáng.

Hạ Huệ nở một nụ cười đau đớn, nức nở nói :

- Anh cứ đi, em đã mãn nguyện lắm rồi... Huệ vẫn là Huệ của anh, mặc dù tình cảm của đôi ta có trọn vẹn hay là sứt mẻ.

Giang Thanh rùng mình lẩm bẩm :

- Huệ anh đã sai, nhưng xin em đừng trả thù anh một cách đau đớn như vậy...

Hạ Huệ từ từ nhắm nghiền đôi mắt giây lâu nàng chớp nhanh mấy cái, hai giọt nước mắt trong như ngọc ứa ra, nàng nói nho nhỏ :

- Thanh ca, anh hãy cho em biết em có đủ tư cách làm người vợ hiền của anh không?

Giọng nói của Giang Thanh run rẩy, trả lời :

- Em là người vợ hiền duy nhất của anh, và chúng ta sẽ yêu nhau suốt đời...

Hạ Huệ thở dài thiểu não :

- Vậy thì đến khi em chết chắc anh thường thường đến viếng mộ em?...

Giang Thanh mở miệng chưa kịp trả lời thì cửa phòng bị đẩy toang ra, Chiến Thiên Vũ và Bạch Hồ bước vào cười ồ ồ nói :

- Hừ... chúng ta mải lo uống rượu không ngờ lại gặp thiếu niên lén ra ngoài tâm tình mà chúng ta không hay biết...

Bạch Hồ giật mình nói :

- Ủa... Tứ đệ và Hạ cô nương cớ sao thần sắc lại khác thường như vậy?.

Chiến Thiên Vũ cắt ngang, nói :

- Người trẻ tuổi thường hay xích mích với nhau...

Hạ Huệ vội lau dòng nước mắt trốn vào lòng Giang Thanh.

* * * * *

Sáng ngày hôm sau Giang Thanh còn đang mơ màng giấc điệp thì Bùi Mẫn hớt hơ hớt hải chạy vào lay Giang Thanh thức dậy nói :

- Giang công tử không xong đêm qua không hiểu vì sao Hạ cô nương bỗng nhiên không cáo mà biệt, âm thầm bỏ ra đi tới sáng nay tôi mới hay biết...

Câu nói như sét đánh ngang tai, Giang Thanh vùng dậy như một kẻ mất hồn chàng lẩm bẩm :

- Nàng bỏ ra đi... rất có thể... nàng bề ngoài tuy yếu đuối nhưng tánh tình cang kiệt... rất có thể dám....

Lúc bấy giờ cả nhà đều hay biết đổ xô tới thẳm hỏi Giang Thanh, chàng không biết trả lời sao cho ổn.

Lần thứ nhất trên khuôn mặt rắn rỏi của người anh hùng tràn ra hai dòng lệ.

Giang Thanh có cảm giác như thân hình kiều diễm của Hạ Huệ đang lảng vảng với tử thần.

Chàng nắm lấy tay Chiến Thiên Vũ bơ phờ nói :

- Đại ca tôi sẽ lên đường ngay bây giờ để tìm Huệ muội.

Chiến Thiên Vũ nghiêm nghị dặn :

- Tứ đệ, như ta đây lẫn lộn trong giang hồ năm mươi năm chưa hề rơi một giòng nước mắt, Tứ đệ nên xem đó làm gương dầu sao đi nữa cũng phải hết sức trầm tĩnh, nên nhớ rằng đấng nam nhi phải lập chí hồ thủy tang bồng, lập nên công nghiệp, chớ đừng vì việc nhi nữ thường tình mà xem khinh sự nghiệp của mình.

Giang Thanh cắn răng trả lời :

- Đại ca, em xin nghi nhớ những lời vàng ngọc, dầu sao đi nữa em cũng quay trở về báo tin cho Đại ca biết. Chiến Thiên Vũ vội hỏi :

- Tứ đệ, binh khí của em nhớ mang theo mình.

Giang Thanh xoay mình nhanh như chớp vớ lấy thanh Kim Long Đoạt để trên đầu giường đoạn trổ thuật phi hành bay vù ra cửa sổ.

Xem tiếp hồi 36 Thanh toán kinh hồn giữa trời băng tuyết

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Thanh Toán Kinh Hồn Giữa Trời Băng Tuyết

Đã năm ngày rồi Giang Thanh không ăn không ngủ, chàng đạp nát vùng kề cận Hàn Châu để tìm cho ra tông tích của Hạ Huệ.

Nhưng hỡi ôi! Người đẹp ra đi thì tăm hơi biền biệt, tìm chẳng ra dấu vết.

Năm ngày qua tuyết bay gió cuốn đầy trời càng gieo vào lòng Giang Thanh một nỗi buồn cô đơn trống trải.

Bấp chấp băng giá lạnh lùng, Giang Thanh cứ mải miết đi...

Đôi mắt của chàng sưng vù lên vì đã khóc quá nhiều. Thấy trước mắt có một tràng cây rậm rạp, Giang Thanh nhảy lên đó đảo mắt nhìn quanh tứ phía, bốn bên vẫn một màu trắng xóa.

Tuyết vẫn bay...

Gió vẫn cuốn.

Giang Thanh thò tay vào túi lấy gói lương khô ra dùng đỡ. Chàng lơ đãng nhìn về phía trước bất chợt thấy ba chiếc bóng người từ xa chạy tới như bay Giang Thanh giật mình nghĩ thầm :

- “Chẳng biết những người này từ đâu đến trời đông giá buốt như vậy mà dong rũi ngoài trời ắt có điều gì mờ ám.”

Nghĩ đến đây, thì ba người đã trờ tới trước mắt Giang Thanh, bất giác giật mình vì đó chăng phải ai xa lạ, mà chính là Xích Dương Phán Quan Quách Nhiệm, Thất Hoàn Thủ Vũ Chương và một lão già sắc mặt nghiêm trang, có một mái tóc đen huyền.

Thì ra Quách Nhiệm lãnh một chưởng chí mạng của Giang Thanh may nhờ đồng bọn mang về được Giáo chủ Bùi Diệm hết lòng ra tay cứu chữa, nên mới sống sót. Và lão già có mái tóc đen đi chung đây chính là Bùi Diệm vậy.

Sắc mặc của Quách Nhiệm bây giờ xanh xao vàng vọt, ông ta quay lại phái sau nói :

- Thưa Giáo chủ! Lão Thúc Cửu Sơn quả thật là lợi hại lại to gan lớn mật dám vào Tổng Đàn khiêu chiến? Không hiểu tại sao hắn lại chọn nơi này làm chỗ đấu chiến với nhau?

Từng cơn gió lộng rào rạt thổi tới ba người nói chuyện tuy nhỏ nhưng mỗi tiếng Giang Thanh đều nghe rõ.

Chàng nghĩ thầm :

- “Té ra Thúc Cửu Sơn đã hạ chiến thơ với Bùi Diệm. Thật may ta có dịp mục kích cuộc đấu chiến hi hữu này. nhưng mà kết quả ta e rằng cho Thúc Cửu Sơn sẽ không toàn tánh mạng.”

Bùi Diệm trả lời :

- Thúc Cửu Sơn mặc dầu công lực cao thâm, nhưng ta không hề nao núng, chẳng lẽ Linh Xà giáo sáng lập mấy mươi năm nay mà đối phó không lại lão Thúc Cửu sơn hay sao?

Ông ta lại nói với Vũ Chương :

- Vũ chấp pháp, thắng bại lấy sự thường, chúng ta không nên lộ vẻ sợ hãi mà làm mất oai phong của Linh Xà giáo.

Ông vuốt chòm râu dài đuổi đuột toan nói chuyện với Quách Nhiệm, thì đằng xa vang lên một tiếng hú âm thanh cao vút...

Trong khoảng trắng mịt mùng, bóng hiện ra một chấm đen.

Tiếng hú đó dường như một lưỡi gươm bén nhọn chọc thẳng vào tâm can của Vũ Chương. Hắn không bao giờ quên được giọng hú bi ai, thảm thiết oán hờn đó.

Và không mấy chốc trước mặt hiện ra một người mặc áo dài đen, râu tóc bạc phơ trên mặt đầy những vết sẹo, đó chính là Thúc Cửu Sơn kẻ tử thù của Linh Xà giáo. Bùi Diệm cười cuồng loạn quát :

- Thúc Cửu Sơn, lâu quá không gặp...

Thúc Cửu Sơn dừng chân lại quắc một con mắt duy nhất của mình căm hờn nhìn đối phương xẵng giọng :

- Giáo chủ chắc Giáo chủ không ngờ lão Thúc Cửu Sơn này còn sống? Và đến đây để đòi món nợ cũ?

Bùi Diệm trả lời :

- Thúc Cửu Sơn đừng nói dài dòng lôi thôi, hãy thử xem họ Bùi này có còn phong độ như xưa không?

Thúc Cửu Sơn gằn giọng :

- Ta đang khao khát muốn nếm mùi Địch Khôn thần chỉ đây!

Chính trong lúc Thúc Cửu Sơn đang nói chuyện phân tâm thì có một người thét vang lên :

- Thúc lão quỷ hãy đền mạng huynh đệ ta...

Tiếng nói vừa dứt, thì có tiếng rang rảng vang lên một món binh khí có bảy chiếc vòng sắt liên kiết vào nhau, đánh vèo vèo dưới nách của Thúc Cửu Sơn.

Cùng trong một lúc, Quách Nhiệm cũng bất thần đại khởi thế công tuôn ra hai chưởng và hai cước liên hoàn uy hiếp những yếu huyệt trên ngực và bụng của Thúc Cửu Sơn!

Nhưng mà Thúc Cửu Sơn xoay mình trở bộ lướt ra ngoài ba bước tránh thoát những thế công của đối phương trong đường tơ kẽ tóc, rồi đề khí vung tay tấn công vào huyệt Yết Hầu của Vũ Chương và huyệt Trung Cách của Quách Nhiệm!

Bùi Diệm cũng vũ lộng quyền cước của mình tấn công như mưa sa bão táp!

Thúc Cửu Sơn sau khi tung ra hai thế cho đối thủ dang ra, đoạn đảo mình rạp phía sau hậu tâm của Quách Nhiệm.

Lão không chờ đợt tấn công thứ hai và cũng không chờ cho Quách Nhiệm có thì giờ nghỉ ngơi, tung ra một vọt bảy chưởng liên hoàn, đánh dọc từ trên xuống dưới ngay sống lưng của Quách Nhiệm.

Bùi Diệm nạt :

- Thúc Cửu Sơn, ngươi chạy đường nào!

Tiếng thét vừa vang lên thì ông ta đã cấp tốc đuổi theo gỡ đòn cho Quách Nhiệm.

Trong lúc đó thì Vũ Chương cũng tung ra thế Thấu Nhật Thất Hoàn đánh vào hai đùi của Thúc Cửu Sơn.

Thúc Cửu Sơn cười :

- Bùi Diệm! Ỷ chúng hiếp cô sao gọi là anh hùng hảo hán!

Đoạn vừa tung nhảy lên trốn thế công, vừa rút ra hai đạo hào quang sáng giới. Vũ Chương thất sắc la lên :

- Long Hổ Song Mao.

Tiếng hô vừa dứt thì trong ống tay của Bùi Diệm cũng bay vù ra một vật đỏ ngòm vật ấy chĩa thẳng vào giữa bụng của Thúc Cửu Sơn.

Thúc Cửu Sơn giật mình thầm nghĩ :

- “Đây có lẽ là ngọn roi Trần Cốt tiên của lão.”

Thúc Cửu Sơn không tránh, thân hình của ông ta vẫn lướt tới, đâm thẳng một mao vào giữa ngực Bùi Diệm. Trong lúc đó ngọn mao bên tay tả lại đâm ngược về phía Quách Nhiệm.

Bùi Diệm giật mình không ngờ đối phương lại dùng một thế võ liều chết đổi mạng như vậy...

Lão tức tối thu roi trở về để tràn mình né tránh, Thúc Cửu Sơn thấy vậy ha hả cười, thình lình biến thế tung ra một ngọn liên hoàn cước về phía Vũ Chương để cho cặp Long Hổ Song Mao tiếp tục tấn công Quách Nhiệm...

Quách Nhiệm không bao giờ nghĩ tới lưỡi mao của y đang đâm Giáo chủ của mình, thình lình đổi bộ đâm ngược về phía mình được, trực giác của ông ta biết rằng khó mà thoát khỏi đường mao này.

Trong cơn nguy cấp lão đá ngược về phía sau một đá để lấy đà đoạn tung mình nhảy vọt về phía trước.

Thế rồi trong thoáng mắt một màu máu thắm bay ra tua tủa, một bóng người ngã phịch xuống mặt đất.

Trong chuỗi cười kinh rợn của Thúc Cửu Sơn, lão đảo mình trở bộ vì vừa đánh trúng đối phương một thế, những đạo hồng quang lóe lên trên vai của đối phương rớt thịt ra từng mãnh...

Không một tiếng rên rỉ, tất cả đều im lặng chỉ có tiếng những vòng sắt của Vũ Chương va chạm vào nhau nghe loảng xoảng mà thôi.

Quách Nhiệm bây giờ nằm dài trên mặt đất, máu chảy đầm đìa, vì ban nãy ông ta đã tránh được một chiêu ở hậu tâm nhưng phải lãnh lấy một thế ngay đùi phía hữu vết thương thật là trầm trọng.

Tình cảnh này lọt vào cặp mắt của Giang Thanh, chàng nghĩ :

- “Lão Thúc Cửu Sơn quả là cay độc.”

Đột nhiên, Quách Nhiệm rú lên thê thảm :

- Trời, đùi ta đã gãy... đùi ta đã gãy...

Tiếng rú thật là thê thảm, làm cho Bùi Diệm thất sắc kinh hoàng, Bùi Diệm mắng :

- Thúc Cửu Sơn lòng dạ của ngươi thật độc ác!

Thúc Cửu Sơn múa tít cặp Long Hổ Song Mao của mình tấn công tới tấp, trả lời :

- Đêm nay ta quyết một mất một còn với ngươi.

Ngoài kia Quách Nhiệm vẫn còn rên rỉ :

- Ta không sợ chết ta chỉ sợ tàn phế.

Ngồi trên tàn cây, Giang Thanh thầm hỏi :

- Ta có nên ngăn cản bọn chúng hay không?

Chính vào lúc chàng bàng hoàng do dự, thì lưỡi Long Hổ Song Mao của Thúc Cửu Sơn lóe lên hai vầng ánh sáng, một tiếng “toạc” nghe như xé lụa vang lên tiếp theo đó là một tiếng rú kinh hồn thê thảm.

Giang Thanh cúi đầu nhìn xuống thấy Vũ Chương hai mắt lồi ra trông thật là kinh rợn nằm dãy dụa trên mặt đất, máu đào tuôn ra thắm đỏ cả trước ngực!

Té ra Thúc Cửu Sơn thấy đối phương có vẻ kinh sợ nên dùng một thế Cực Tây Thần Hỏa đưa Vũ Chương vào tử lộ.

Gầm lên một tiếng như trời long đất lở, Bùi Diệm múa ngọn roi Trấn Cốt tiên của mình như mây bay gió cuốn, cố sức áp đảo Thúc Cửu Sơn.

Hai chiếc bóng người quấn quít nhau trên bãi tuyết trắng xóa, máu đào bay ra lấm tấm thấm vào tuyết trắng trông thật ngoạn mục.

Người đứng ngoài nhìn không rõ gương mặt của hai người, cũng không tài nào bắt kịp những động tác phi thường lanh lẹ đó...

Cả hai ngươi lúc bấy giờ mỗi thế tung ra là một thế tuyệt học huyền diệu vô cùng, trong hai người nếu có một kẻ sơ hở thì ắt chét không kịp trối.

Lại thêm hai trăm hiệp nữa điều biến ra một cách thần kỳ...

Ngồi trên tàn cây Giang Thanh nóng lòng thầm nghĩ :

- “Xem tình thế này thì sự thắng bại không còn bao lâu nữa sẽ biết. Thúc Cửu Sơn bỏ ra mười mấy năm trường để nghiền ngẫm võ công, nay quả nhiên lợi hại nếu ta không kịp thời khuyên ngăn hai người thì e thảy đều thọ thương mà tiếng tăm cùng chung trôi theo dòng nước.”

Bùi Diệm thình lình thét lên một tiếng, vung ngọn roi trong tay lên thành muôn đạo hào quang, khi thì biến thành vòng cung, khi thì biến thành đường thẳng, khi thì biến thành vòng tròn, biến hóa một cách không ngờ tấn công ráo riết vào thân hình của Thúc Cửu Sơn...

Đó là tuyệt thế Lưu Hà Cửu Tuyệt.

Thúc Cửu Sơn cũng gầm lên một tiếng, vung cặp Long Hổ Song Mao dệt thành một bức tường kín đáo chống trả kịch liệt.

Giang Thanh lúc bấy giờ trong lòng rối loạn nhủ thầm rằng :

- “Bây giờ ta có nên ra tay hay không? Nếu đêm nay Bùi Diệm tán mạng thì Bùi cô nương có thể yên lòng mà theo Tam ca và ta khỏi phải dính líu lôi thôi với Linh Xà giáo?”

Nghĩ đến đây, phía dưới kia tiếng khoát nạt vang lừng. Bùi Diệm đang dùng một thế trong Lưu Hà Cửu Tuyệt tấn công vào mười sáu

yếu huyệt của Thúc Cửu Sơn, mà cặp Long Hổ Song Mao của ông ta lúc bấy giờ nháng lên như một vì sao băng đâm thẳng vào đùi của Bùi Diệm.

Xem tình thế này thật khó cứu vãn, cả hai người đều phải bị trọng thương.

Chính vào lúc đó thì một bóng người mảnh khảnh từ trên tàng cây bay xuống, một luồng kình phong toát ra ngăn hai người ra hai bên.

Thế rồi Bùi Diễm và Thúc Cửu Sơn thảy đều rú lên một tiếng kinh ngạc, bị luồng kình lực đó bắn ra ngoài năm bước.

Cả hai thảy đều mồ hôi vã ra như tắm kinh hoàng thảng thốt vì thoát khỉ tay của tử thần.

Vừa định thần nhìn kỹ Thúc Cửu Sơn kêu lên bốn tiếng :

- Hỏa Vân Tà Giả.

Bốn tiếng Hỏa Vân Tà Giả như bốn tiếng sét làm cho Bùi Diệm nhìn Giang Thanh không chớp mắt. Lão không ngờ con người khuấy phá Linh Xà giáo đến thất điên bát đảo lại là một chàng thư sinh mặt mày tiều tụy nhưng lại vô cùng đẹp đẽ.

Lão nghĩ thầm :

- “Không biết nó đến đây từ hồi nào ta chẳng hay biết.”

Thúc Cửu Sơn kinh ngạc một giây rồi mới hô to lên :

- Giang Thanh đã lâu không gặp, các hạ phen này đến đây giúp ai?

Câu nói này làm cho Bùi Diệm giật mình kinh sợ, ông ta biết rằng Linh Xà giáo vốn có mối bất hòa với Giang Thanh.

Ông ta mới thối lui hai bước cầm chặt ngọn Trấn Cốt Tiên nhìn Giang Thanh không chớp mắt.

Xem tiếp hồi 37 Là bạn hay là thù

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Là Bạn Hay Là Thù

Thúc Cửu Sơn cũng để hết tinh thần sẵn sàng ứng chiến, vì trong lòng ông ta còn nhớ rõ mồn một, cái ngày mà ông ta thảm bại trong tay của Giang Thanh!

Giang Thanh thong thả mỉm cười, nói rằng :

- Kính thưa nhị vị, người chết thì hết, vạn sự như không, chúng ta có thể bỏ qua được thì nên bỏ qua cho.

Bùi Diệm và Thúc Cửu Sơn không ngờ Giang Thanh lại nói câu này. Bùi Diệm thở dài, giơ ống tay áo của mình lên lau những giọt mồ hôi lấm tấm, trong lòng của ông ta sinh ra một mối hảo cảm đối với Giang Thanh.

Chỉ có Thúc Cửu Sơn thì trợn mắt nghi ngờ nói rằng :

- Giang Thanh, ta hỏi một lần nữa, hôm nay ngươi đến đây cốt để trợ lực cho bên nào?

Giang Thanh cau mày trả lời :

- Việc ân oán giữa hai đàng, chẳng dính líu gì đến tại hạ, tại hạ đến đây cốt làm sao cho đôi bên dẹp bỏ can qua mà hoà hiệp với nhau, bỏ hết mối hận thù...

Thúc Cửu Sơn nghe nói, nổi giọng đanh đá rằng :

- Giang Thanh, nếu vậy thì ta bị tên Bùi Diệm móc mất một con mắt là chuyện chơi sao?

Bùi Diệm hằn học nói :

- Thúc Cửu Sơn, mi đừng ngậm máu phun người!

Thúc Cửu Sơn nạt lên một tiếng, thình lình múa cặp Song Mao như hai con rắn tấn công Bùi Diệm.

Giang Thanh lúc bấy giờ đang đứng giữa hai người, thấy vậy liền đưa mười ngón tay ra búng mạnh mười luồng chỉ phong, cùng trong lúc ấy ngọn roi của Bùi Diệm cũng vung tới đón đòn của Thúc Cửu Sơn.

Những tiếng "lốp bốp" vang dội nổi lên, Thúc Cửu Sơn chệnh choạng rút lui, hô to lên rằng :

- Hay cho Giang Thanh, ngươi cả gan dám giúp lão Bùi Diệm, hôm nay ta quyết liều chết với ngươi.

Giang Thanh dùng chiêu Kim Đỉnh Phật Đăng đẩy trôi Thúc Cửu Sơn rồi chàng lạnh nhạt nói rằng :

- Cửu Sơn, lão đừng la lối om sòm, tại hạ chẳng ỷ chúng hiếp cô đâu.

Thúc Cửu Sơn chưa kịp trả lời thì Giang Thanh nói tiếp :

- Ta khuyên hai ngươi không nên vì một việc nhỏ nhen mà để cho công phu mấy mươi năm của mình trôi theo dòng nước!

Giang Thanh nói dứt lời cả ba người thảy đều im lặng. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng của mình, mà người khó xử nhứt có lẽ là

Thúc Cửu Sơn.

Một bầu không khí nặng nề, u uất, khẩn trương hoà lẫn trong gió lạnh, trong tuyết bay...

Đột nhiên, một đường roi đỏ chói nhoán lên như một tia chớp giữa lưng trời, chọc thẳng vào huyệt Chí Đường của Thúc Cửu Sơn lúc bấy giờ đang gầm đầu trầm tư mặc tưởng.

Khí thế thật là ác liệt, trong chớp mắt ngọn roi đã cách huyệt đạo chừng một tấc. Nhưng mà Giang Thanh lại nhanh hơn nữa, hai bàn tay của chàng vung ra một cách cực kỳ linh động, đánh vù một tiếng vào đầu roi.

Một tiếng “bốp” ròn rã vang lên, ngọn roi bị đánh bạt ra ba thước làm cho Bùi Diệm phải giựt mình kinh sợ, mà Thúc Cửu Sơn thì hoảng hốt trân mình né tránh.

Thân hình của ông ta bay vù ra ngoài vòng chiến, chân vừa chấm đất, ông ta liền bay vụt trở về đáp xuống bên cạnh Bùi Diệm, Giang Thanh hoảng hốt, hô to :

- Khoan!... Khoan!...

Nhưng hai người nào chịu nghe theo lời của Giang Thanh, tiếp tục quần nhau kịch liệt, trong chớp mắt đã trao đổi cùng nhau mười chiêu ác liệt.

Thúc Cửu Sơn bấy giờ hơi giận tràn hông, chiêu thức kỳ dị của ông ta tuôn ra liên miên bất tận, như tức nước vỡ bờ, mạnh bạo không thể tưởng tượng. Ông ta hò hét luôn mồm :

- Giang Thanh, ngươi thấy chưa, thủ đoạn của lão Bùi Diệm luôn luôn đê hèn hạ tiện như thế...

Bùi Diệm ban nãy thừa lúc Thúc Cửu Sơn đang trầm tư mặc tưởng, bất thần tấn công, mong giết người trong chớp mắt để trừ hậu hoạn, nào ngờ họa hổ bất thành, kết quả không được như ý, mà còn bị đối phương chê cười.

Từng mảng tuyết trắng tinh, bị bước chân của hai người dày xéo bay lên cuồn cuộn.

Lúc bấy giờ trên đầu của hai người thảy đều bốc lên một luồng khói trắng, cả hai đều dốc hết bình sanh sở học để đối phó với kẻ tử thù.

Năm mươi hiệp nữa lại nặng nề trôi qua.

Thình lình thân hình của Thúc Cửu Sơn bay bổng lên, lão hú dài mấy tiếng, cặp Long Hổ Song Mao tỏa ra muôn đạo hào quang tấn công vào yết hầu của đối thủ, cùng trong một lúc lão tung hai bàn chân ra đá vào huyệt Kiên Lạc Tam Tiền của Bùi Diệm.

Đây là một chiêu thức ác liệt nhứt trong Long Hổ Mao Pháp là Cực Tây Thần Hỏa.

Bùi Diệm cảm thấy trước mắt mình hào quang sáng chói, cương khí vèo vèo, vội nạt lên một tiếng trân mình né tránh, ngọn roi trong tay lão căng thẳng ra như một cán bút, xử một thế Đại La Nhất Hiên, chọc thẳng vào giữa ngực của đối phương. Trong lúc đó ngón tay giữa trong lòng bàn tay hữu thình lình trổ ra, điểm một chỉ cực kỳ nhanh nhẹn vào con mắt duy nhứt của Thúc Cửu Sơn!

Thế võ cực kỳ cay độc!

Giang Thanh giựt mình, nhảy phắt vào vòng chiến, trong lúc đó thì Thúc Cửu Sơn cười lên ồ ồ, nói rằng :

- Hèn lâu không gặp Định Khôn chỉ!

Trong chớp mắt, bóng người trùng trùng điệp điệp, tiếng lát chát nổ liên hồi hòa lẫn trong tiếng cười kinh rợn...

Lâu lắm, ba chiếc bóng người mới tách rời nhau, Giang Thanh thấy Thúc Cửu Sơn tay cầm cặp Long Hổ Song Mao mà nét mặt phi thường đắc ý.

Còn Bùi Diệm thì hai tay ôm lấy bụng mình, mặt mày nhăn nhó, vẻ hiên ngang khí khái ban nãy bây giờ không còn nữa. Giang Thanh khoát tay nói rằng :

- Thúc Cửu Sơn, lão hài lòng chưa? Mối thù móc mắt nay đã trả rồi!

Thúc Cửu Sơn trờ tới hai bước, xá Giang Thanh một cái thật sâu, cảm kích nói rằng :

- Giang Thanh, lão phu thật cảm kích lòng tốt của các hạ, lão phu không ngờ các hạ lại ra tay cứu thoát lão phu khỏi vòng chết chóc. Ban nãy ngọn Đan Đình cước nằm trong miếng Cực Tây Thần Hỏa có thể lấy mạng tên họ Bùi như chơi nhưng mà con mắt duy nhất của lão chắc phải mù vì ăn đòn phải trả đó... Các hạ đã cứu lão phu thoát khỏi Định Khôn chỉ đó, để lão phu trả được mối thù, ơn này lão phu chẳng bao giờ dám quên.

Giang Thanh xoa nắn cánh tay của mình trả lời :

- Ban nãy tôi đã dùng Thất Hoàn Trảm để đỡ Định Khôn chỉ ra, bây giờ cánh tay cũng còn đau.

Chàng quay lại nhìn Bùi Diệm, lúc bấy giờ đang ngồi trên mặt đất thở hào hển rằng :

- Thúc huynh, bản ý của tôi vốn muốn can hai người ra, nhưng không ngờ lão Bùi Diệm lại thình lình tập kích. Thú thật, tôi chẳng bênh ai, nhưng mà tánh tình quang minh lỗi lạc của Thúc huynh đã làm cho tôi cảm mến.

Thúc Cửu Sơn nghe khen, trong lòng cả đẹp cười rằng :

- Nếu không nhờ Giang huynh ra tay nhanh thì tôi bây giờ đã không nhìn thấy ánh mặt trời nữa.

Giang Thanh hỏi rằng :

- Chẳng hay tánh mạng của lão Bùi Diệm có thể cứu chăng?

Thúc Cửu Sơn nghe hỏi quay lại nhìn Bùi Diệm một cái rồi cười ngạo nghễ nói rằng :

- Thêm một giờ ba khắc nữa thi lão già thất khiếu sẽ đổ máu mà chết. Đan Đình cước này chuyên môn đá vào mạch máu nơi dạ dưới của đối phương, cái chết thật là bi thảm.

Giang Thanh nói rằng :

- Dường như hắn đang mệt lắm thì phải.

Thúc Cửu Sơn nói rằng :

- Trúng Đan Đỉnh Cước của lão phu rồi đừng hòng sống sót.

Giang Thanh nói rằng :

- Ban nãy tôi trúng một thế của lão Bùi Diệm, bây giờ nhức nhối khó chịu quá.

Thúc Cửu Sơn nghe nói vậy vội vàng thò tay vào túi lấy một lọ thuốc ra, trao cho Giang Thanh mà rằng :

- Giang huynh, hãy lấy thuốc mà thoa vào, tất nhiên sẽ khỏi.

Giang Thanh thò tay nhận lấy lọ thuốc đoạn hỏi rằng :

- Thúc huynh, đại thù đã báo, chưa biết Thúc huynh sẽ về đâu?

Thúc Cửu Sơn thở dài, ngửa mặt nhìn bầu trời đen thẫm, nói một cách u uất :

- Thú thật với Giang huynh rằng lão phu đây đã chán đời sống phiêu bạt giang hồ, phen này xuống núi chỉ cốt trả mối thù xưa, nay đại thù đã báo, lão phu định trở về miền quan ải, tìm mấy người bạn cũ nơi Trường Bạch sơn để cùng nhau chung sống chuỗi ngày tàn...

Giang Thanh gật gù nói :

- Cầu chúc cho Thúc huynh chuyến này đi du sơn du thủy, để gột rửa nỗi lòng u uất bấy lâu.

Thúc Cửu Sơn trầm ngâm một chút đoạn nói rằng :

- Giang huynh, tại sao chúng ta không đi tìm một quán rượu, cùng nhau chén tạc chén thù, để tiêu sầu giải muộn, từ đây về sau e rằng chúng ta khó có ngày tương hội.

Giang Thanh vừa muốn trả lời, bỗng thình lình phi thân về phía Quách Nhiệm, Thúc Cửu Sơn lấy làm lạ, Giang Thanh thở dài nói :

- Thúc huynh, Xích Dương Phán Quan đã chết rồi.

Thúc Cửu Sơn giựt mình bước tới, nói :

- Thật là lạ, lão chỉ thích thương nó mà thôi chớ chưa phải đòn trí mạng, cớ sao nó lại chết đi?

Giang Thanh cúi xuống khám nghiệm tử thi, đoạn ngẩng đầu lên nói :

- Hắn cắn lưỡi tự tử rồi...

Giang Thanh vuốt cặp mắt trợn trừng của Quách Nhiệm, đoạn đứng dậy ném cho Thúc Cửu Sơn một nụ cười chua chát.

Thúc Cửu Sơn nói :

- Chúng ta đi thôi.

Giang Thanh nhìn ba cái xác chết của ba tay cao thủ của Linh Xà giáo, chàng hỏi :

- Còn vết thương trên vai của Thúc huynh thì sao?

Thúc Cửu Sơn trả lời :

- Không sao, dùng vết thương này để đổi sinh mạng của tên Bùi Diệm thì vẫn còn lời!

Giang Thanh lạnh lùng nói :

- Thúc huynh tiết trời lành lạnh lên, lại thêm tuyết sắp rơi nhiều....

Thúc Cửu Sơn không hiểu ý của Giang Thanh, gật đầu tán thành. Nhưng Giang Thanh gằn giọng tiếp :

- Tôi kính chúc Thúc huynh thượng lộ bình an!

Thúc Cửu Sơn lấy làm lạ nói :

- Gianh huynh không muốn uống rượu chia tay với tôi thì thôi, chúng ta chia tay vậy...

Giang Thanh bước tối nắm tay của Thúc Cửu Sơn nói rằng :

- Thúc huynh, trời đầy băng giá, gió lạnh thấu xương, tôi thật không nhẫn tâm để ba cái xác chết này ở giữa trời, thôi chúng ta tạm thời chia tay vậy.

Tay trong tay, hai người đứng im lìm lâu lắm, thình lình Thúc Cửu Sơn siết mạnh bàn tay của mình nói :

- Xin tạm biệt!

Giang Thanh phụ họa :

- Tạm biệt!

Thế rồi thân hình vạm vỡ của Thúc Cửu Sơn bay vù ra xa năm trượng, giở thuật phi hành chạy thẳng vào bức màn tuyết trắng tinh.

Giang Thanh đứng im lìm nìn cái chấm đen của Thúc Cửu Sơn nhỏ dần... nhỏ dần... rồi hoà tan vào trong màn tuyết.

Bốn bề phẳng lặng như tờ....

Và trên môi của Giang Thanh bỗng nở một nụ cười quái gở. Chàng bước nhanh về phía Bùi Diệm.

Lúc bấy giờ tuyết vẫn bay, gió vẫn cuốn...

Xem tiếp hồi 38 Lưỡng toàn kỳ mỹ

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Lưỡng Toàn Kỳ Mỹ

Bùi Diệm nằm co rúm trên mặt tuyết, đôi mắt nhắm nghiền, mặt mày trắng bệch. Nếu người ta không thấy lồng ngực của lão còn thoi thóp, thì người ta cho rằng lão đã chết rồi.

Giang Thanh quỳ xuống bên cạnh lão, khám nghiệm một chút, đoạn thò tay ra ém vào huyệt Kiên Lạc Tam Tiêu của lão. Trong phút chốc, vị Giáo chủ này thở phào một hơi rồi hé mắt ra nhìn.

Sắc mặt của Giang Thanh lộ vẻ mừng rỡ, đỡ xốc Bùi Diệm dậy, bàn tay hữu ém thêm vào huyệt Mệnh Môn. Và một luồng khói trắng từ từ bốc lên trên đầu của Giang Thanh. Một mảng tuyết dưới chân chàng từ từ hòa tan thành nước.

Không bao lâu, Bùi Diệm bắt đầu cục cựa, gương mặt tái xanh bấy giờ hồng hào trở lại. Giang Thanh nạt lên một tiếng, đẩy Bùi Diệm nằm trở lại trên tuyết. Chàng nở một nụ cười thỏa mãn đoạn bước đi.

Chàng tìm một gò đất cao, bươi mạnh vào mặt đất làm thành hai cái hố thật sâu. Giang Thanh đứng dậy nhìn hai cái huyệt, thở dài ảo não đoạn trở lại ôm hai cái xác của Quách Nhiệm và Vũ Chương vùi vào đấy.

Những mãng đất ướt át từ từ lấp kín hai chiếc huyệt sâu, che kín thân thể của hai tay cao thủ giang hồ.

Không một tiếng kêu than khóc lóc, không có một đóa hoa tàn, không có một nén hương lạnh, cuộc an táng này chỉ có sự chứng kiến âu sầu ảo não của Giang Thanh mà thôi.

Trong khi trầm lặng, Giang Thanh bỗng nghe sau lưng mình có tiếng cựa quậy, rên rỉ.

Chàng quay lại thấy Bùi Diệm đang lồm cồm ngồi dậy một cách mệt nhọc, sắc mặt thật là tiều tụy. Giang Thanh vội vàng bước tới, nói rằng :

- Bùi giáo chủ chắc lấy làm lạ không hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao, nhưng bây giờ xin Giáo chủ đừng nói chuyện mà hãy xếp bằng tròn điều công dưỡng khí.

Giang Thanh thấy Bùi Diệm ngoan ngoãn nghe theo lời mình, trong lòng mừng rỡ, đoạn tiếp tục nói rằng :

- Trong lúc các hạ đang điều công dưỡng khí thì tại hạ xin mạn phép kể đầu đuôi câu chuyện cho Giáo chủ được nghe. Thật ra, các hạ cứ ngỡ rằng huyệt Kiên Lạc Tam Tiêu đã bị trọng thương, thật ra đó chỉ là ảo giác mà thôi, sở dĩ các hạ trúng chỉ nằm dài xuống đất không phải vì ngón Đan Đỉnh cước của Thúc Cửu Sơn mà là do tôi đã dùng Huyền Băng chân khí truyền vào đó.

Bùi Diệm nghe đến đây, giựt mình kinh hãi mở bừng mắt dậy. Nhưng Giang Thanh đã nối lời :

- Xin Bùi giáo chủ chớ ngại, nếu tôi có ác ý thì hà tất phải cứu sống các hạ làm chi. Sự thật thì chiêu Cực Tây Thần Hỏa của Thúc Cửu Sơn đã bị thế Đại La Nhất Hiên của các hạ phá vỡ. Nhưng Đan Đỉnh cước nằm trong thế võ đó có thể kiến hiệu, và các hạ phải

chết, đồng thời con mắt của Thúc Cửu Sơn phải mù vì Định Khôn thần chỉ của các hạ.

Giang Thanh thở dài, ngẫm nghĩ giây lâu rồi nói tiếp :

- Tại hạ vì muốn hòa giải đôi bên, nên trong phút nghìn cân treo sợi tóc đã dùng cánh tay hữu đỡ ngón Định Khôn thần chỉ, dùng bàn tay tả chận bắt ngón Đan Đỉnh cước, thừa khi hỗn độn tại hạ lại dùng Huyền Băng chân khí truyền vào huyệt Kiên Lạc Tam Tiêu của các hạ, để cho các hạ tạm thời thọ thương... Thúc Cửu Sơn thấy các hạ trúng đòn ngã ngửa, ngỡ rằng Đan Đỉnh cước đã kiến hiệu nên cho rằng đại thù đã báo, vội vàng trở ra quan ải ẩn cư, vậy từ đây về sau, các hạ không còn sợ Thúc Cửu Sơn đến quấy rầy nữa.

Giang Thanh kể hết câu chuyện thì Bùi Diệm cũng điều công hoàn tất, ông ta chầm chậm mở to cặp mắt, nhưng cặp mắt đó không có vẻ thân thiện như Giang Thanh tưởng tượng. Giang Thanh vừa lấy làm lạ thì Bùi Diệm đã cất giọng khàn khàn nói rằng :

- Giang Thanh, ngươi đã biết bản giáo hôm nay đã mất đi một mạng hay chăng?

Giang Thanh khó chịu trả lời :

- Sao gọi là một mạng, hai mạng chứ?

Bùi Diệm nghe nói, mặt mày biến sắc, dáo dác nhìn quanh, Giang Thanh mỉm cười nói :

- Bùi giáo chủ, hôm nay quý giáo mất đi hai mạng, nhưng Thúc Cửu Sơn lại mù đi một mắt, thôi thì chịu hòa vậy.

Bùi Diệm đau đớn lẩm bẩm :

- Trời! Cao thủ của Linh Xà giáo chết lần chết mòn hết, ta làm sao xưng hùng thiên hạ được?

Giang Thanh thở dài nói rằng :

- Còn việc xích mích giữa tôi và quý giáo, cũng nên bỏ qua cho, và xin Giáo chủ tha thứ tội lỗi cho Bùi Mẫn cô nương, đồng thời cho phép Bùi cô nương và Tam ca của tôi được thành thân...

Bùi Diệm nghe nói giật mình, như vừa trúng phải một đòn độc, nói rằng :

- Sao, ngươi muốn tha thứ cho con tiện nữ đó? Ta đã không nhìn nhận nó là con nữa, nếu nó còn biết liêm sỉ thì hãy tự tận cho rồi.

Giang Thanh nghiêm nghị nói rằng :

- Thưa Bùi giáo chủ, các hạ có thể giết một đứa con, nhưng tôi không muốn mất đi một người chị dâu hiền hậu. Theo các hạ thấy thì Bùi cô nương quả là một đứa con bất hiếu, nhưng tôi thấy thì Bùi cô nương là một kẻ tình chung, có can đảm hy sinh chịu nhiều cay đắng cho vẹn chữ tình, thật là một mẫu giai thoại đáng lưu truyền về sau vậy.

Bùi Diệm nghe nói cả giận, ngửa mặt nhìn trời, Giang Thanh lại nói một câu sắc lạnh :

- Xin các hạ đừng chấp, tấn kịch này là bi kịch hay là hí kịch do quyền định đoạt của các hạ. Giang Thanh này chỉ nói đến đây là hết.

Nói đoạn quay mình đi thẳng.

Nhưng chàng đi chưa được mười bước, bỗng nghe sau lưng có tiếng thở dài của Bùi Diệm, và ông ta nói :

- Giang Thanh trở lại!

Câu nói chưa dứt thì thân hình của Giang Thanh đã bay vù trở về đáp xuống bên mình của Bùi Diệm, cười rằng :

- Hay lắm, có như vậy mới phải là bản sắc của người anh hùng, có phong độ của một người huynh trưởng, tôi biết chắc thế nào các hạ cũng chẳng để cho tôi thất vọng.

Nay tôi xin thay mặt cho Tam ca và Bùi cô nương tỏ dạ biết ơn đối với Giáo chủ.

Bùi Diệm ngửa mặt lên trời buồn bã thở dài, lúc bấy giờ tuyết càng rơi càng nhiều. Từng cơn gió lộng kéo về, mang theo cái giá lạnh thấu xương.

Lâu lắm, Bùi Diệm mới vuốt râu nói rằng :

- Giang Thanh, lão phu phải tức tốc trở về Tổng đàn an bài mọi việc, khi nào xong xuôi lão phu sẽ trở lại Hàng Châu một chuyến.

Giang Thanh vội vã trả lời :

- Hay lắm, vậy chúng ta chia tay, nhưng tôi có vài việc riêng, chưa thể về Hàng Châu. Hiện giờ, Bùi cô nương ngụ tại nhà của Chiến đại hiệp, các hạ có thể đến tìm.

Bùi Diệm giựt mình :

- Ủa! Mẫn nhi ở trong nhà của Chiên Thiên Vũ sao?

Giang Thanh chắp tay xá chào, đoạn tung mình nhảy vọt ra phía sau, lớn tiếng nói rằng :

- Không có chi là lạ, Chiến Thiên Vũ là anh em kết nghĩa với chúng tôi.

Câu nói chưa dứt thì thân hình của Giang Thanh đã mất dạng ở đằng xa.

Bùi Diệm đưa mắt nhìn hai nấm mồ hoang lạnh mà trong lòng não nề chua xót. Ông đứng im lìm trên mặt tuyết thật lâu mới ảo não xoay lưng cất bước lên đường.

Giang Thanh vô cùng thất vọng, chàng tìm kiếm suốt mấy hôm liền mà Hạ Huệ vẫn bặt vô âm tín.

Đây là ngày tuyết rơi thứ bảy, vào một buổi sáng, Giang Thanh dấn bước ngoài trời giá lạnh, trước mặt chàng hiện ra một thôn xóm, chàng thầm nghĩ :

- “Cái xóm này cách huyện Thuận Khuê hai mươi dặm, đi khỏi đây một chút thì có thể vượt qua địa phận của tỉnh khác.”

Chàng giựt mình nhớ tới chỉ còn có ba ngày nữa là hội ngộ với Linh Linh, bên tai chàng còn văng vẳng câu nói của Linh Linh :

- Lần này không gặp nhau, thì không còn gặp nhau nữa.

Trong đầu của Giang Thanh quay cuồng hỗn loạn, không biết nên y hẹn đến đó hay chăng?

Chàng dừng chân lại, đứng thẫn thờ trong gió tuyết, thình lình sau lưng vang lên tiếng ho, có người nói rằng :

- Trời lạnh thế này, sao chẳng vào nhà nghỉ ngơi cho ấm?

Tiếng nói khàn khàn, rõ ràng là của một người già nua tuổi tác.

Giang Thanh dường như chẳng đếm xỉa đến câu nói ấy, bước tới hai bước, giọng khàn khàn vang lên :

- Tiểu huynh đệ kia, già này tuy chẳng quen biết với ngươi, nhưng cũng biết ngươi có một bầu tâm sự não nề.

Trai trẻ như ngươi phải có hùng tâm chí khí, cớ sao ủy mị như vậy?

Bấy giờ Giang Thanh mới quay đầu lại, thấy đó là một lão già hiền từ, mặc một chiếc áo gấm cũ mèm.

Giang Thanh gượng cười nói :

- Trên đời vốn cay đắng nhiều hơn ngọt ngào, tôi xin đa tạ lòng tốt của lão trượng.

Lão già cười nói :

- Nếu ta không lầm thì tiểu huynh đệ đây cũng là người trong giới võ lâm, ta đây cũng là người trong giới võ lâm, nhưng đã ẩn cư mười lăm năm nay.

Giang Thanh hỏi :

- Chẳng hay lão trượng cao danh quí tánh?

Lão già cười trả lời :

- Lão phu tên Mạc Hiểu Thiên, biệt hiệu là Thiện Tâm Tiều Tử.

Mạc Hiểu Thiên cười hề hề nói tiếp :

- Xem khí sắc của ngươi ta biết ngươi có tâm bệnh, mà tâm bệnh thì phải trị bằng tâm dược. Mấy hôm trước, có một cô nương đẹp tuyệt trần đi ngang qua đây, sắc mặt cũng thất thần tiều tụy như ngươi. Cô ấy cũng ngơi nghỉ trong quán của ta đây một ngày, nhưng chẳng thấy ăn cơm uống nước, mà chỉ khóc sướt mướt suốt ngày.

Giang Thanh hốt hoảng hỏi :

- Thưa lão trượng, hình dáng của thiếu nữ ấy ra sao?

Tên gì?

Lão già trầm ngâm một chút rồi mới nói :

- Ta hỏi nàng chẳng trả lời, dường như trong túi nàng đã cạn tiền, nên trao cho ta một chiếc trâm cài tóc để trả tiền cư ngụ, lão phu không chịu nhận nhưng nàng ném trên bàn rồi phi thân đi mất.

Giang Thanh cơ hồ nghẹt thở hỏi tiếp rằng :

- Chẳng hay hình dáng của nàng ấy ra sao?

Lão già vỗ trán trả lời :

- Nàng ấy rất trẻ đẹp, có vẻ gầy, mặc một chiếc áo dài màu tím thật mỏng...

Câu nói của lão già dường như sét đánh ngang tai, tiếp theo đó, lão thò tay vào túi rút ra một chiếc trâm cài tóc đưa ra trước mặt Giang Thanh nói rằng :

- Đây là tín vật của nàng đó!

Lão già chưa dứt lời thì Giang Thanh đã lệ ứa đoanh tròng, chàng bước tới giật lấy chiếc trâm cài tóc, run rẩy nói rằng :

- Quả thật của nàng!

Mạc Hiểu Thiên ái ngại nhìn Giang Thanh nói :

- Hay cô nương ấy là...

Giang Thanh đau đớn trả lời :

- Người này chính là người mà tại hạ đang tìm. Dám hỏi lão trượng, chẳng hay cô nương ấy đi về hướng nào?

Lão già họ Mạc chỉ về phía chân trời xa xăm, tuyết bay trắng xóa nói rằng :

- Dường như đi về phía đó.

Giang Thanh đặt vào lòng bàn tay lão già mười nén vàng đoạn dợm mình bước đi, lão già khoát tay nói rằng :

- Không được! Không được! Ngươi còn chưa nói cho ta biết rõ cao danh quý tánh?

Giang Thanh quay lại nói :

- Tại hạ tên là Giang Thanh, biệt hiệu Hỏa Vân Tà Giả!

Chữ “Giả” vừa dứt, thì thân hình mảnh khảnh của chàng đã bay đi bảy trượng.

Lão già họ Mạc đứng lại, tần ngần :

- Không ngờ người này mà là Hoa Vân Tà Giả!

* * * * *

Suốt ngày hôm nay, trong lòng Giang Thanh thật là nóng nảy vì trong cảnh tuyệt vô hy vọng, lại nảy ra một tia ánh sáng, làm cho thâm tâm của Giang Thanh vừa đau đớn, vừa bực bội khó chịu, vì trước mắt chàng toàn là một màu trắng xóa, biết đi đâu tìm Hạ Huê...

Đêm lần lần xuống, cảnh đếm đông thật là đìu hiu lạnh lẽo.

Giang Thanh đang trầm tư mặc tưởng với ý nghĩ miên man của mình... Bất chợt bên tai chàng vang lên tiếng vó câu dồn dập.

Nghe hướng đi, dường như họ chẳng muốn đến đây, nhưng sau khi phát giác Giang Thanh, họ liền kéo cương quành ngựa đi về phía này.

Giang Thanh uể oãi nghĩ thầm :

- "Bất chấp họ là ai, ta không buồn theo nữa."

Nhưng tiếng vó ngựa càng lúc càng rộn rã, bất chợt họ dừng lại xì xào bàn tán, rồi lại tiếp tục phi ngựa tới.

Lần này Giang Thanh mới ngước đầu nhìn lên, thấy cách đó năm trượng, có một đoàn người ngựa hiện lên.

Định thần nhìn kỹ thấy trong đoàn đó có một con ngựa lông trắng như tuyết. Người càng tới gần, Giang Thanh nhìn càng rõ, bất giác giựt mình, vì trên sáu con tuấn mã kia là Bạch Mã Hồng Lan và

Thanh Hoàng song tuyệt và thêm hai người khí sắc trang nghiêm đi kèm.

Người đi đầu là một gã thư sinh áo vàng tên Triệu Tam Kỳ, hắn vuốt râu cười nói :

- Giang thiếu hiệp, bọn ta ngỡ rằng Giang thiếu hiệp còn ở Hàng Châu, không ngờ lại gặp thiếu hiệp tại nơi đây.

Giang Thanh đưa mắt nhìn hai cặp mắt nảy lửa của Bạch Mã Hồng Lan, hai người này lúc bấy giờ căm hờn bộc lộ, Giang Thanh ngửa mặt nhìn trời, nói rằng :

- Chư vị đến đây chắc có lẽ để hỏi chuyện năm xưa.

Tư Đồ Cung cả giận thét lớn :

- Giang Thanh, mối thù năm xưa, ngươi đã bẻ gãy gươm của ta đó, Tư Đồ Cung này hôm nay quyết tâm thanh toán.

Giang Thanh lạnh nhạt mỉm cười, nói :

- Tư Đồ Cung, ý ngươi muốn một mình đấu chiến với ta hay là xa luân chiến?

Gã mặc áo vàng tên Triển Bình nạt :

- Cung nhi, có sư thúc lược trận, con hãy cứ bình tĩnh...

Triển Bình vừa nói tới đây, thì sau lưng của Giang Thanh bỗng vang lên một câu nói :

- Rất lấy làm hân hạnh được gặp Hỏa Vân Tà Giả!

Xem tiếp hồi 39 Ngũ Phục La Hán

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Ngũ Phục La Hán

Giang Thanh quay lại, thấy trên một triền núi phía sau lưng mình có năm người đứng giăng hàng chữ nhất, cả thảy đều ăn mặc theo áo nâu sồng của nhà Thất Hoàn Thủ. Nhìn thoáng qua, Giang Thanh độ chừng đó là Ngũ Phục La Hán của phái Côn Luân!

Giang Thanh vội hỏi :

- Năm vị đại sư chắc có lẽ là Ngũ Phục La Hán của Côn Luân phái?

Một vị hòa thượng gầy gò trả lời rằng :

- Không dám! Thật không ngờ cái tên hèn mọn của chúng tôi được Giang thí chủ biết tới.

Giang Thanh nhủ thầm :

- “Nay Ngũ Phục La Hán và Thanh Hoàng song tuyệt đều có mặt nơi đây, quả thật họ đã dốc hết toàn lực đối phó với ta.”

Giang Thanh vội hỏi :

- Pháp hiệu của Đại sư có thể cho tôi biết được không?

Lão già gầy gò và cao lêu nghêu đó trả lời :

- Bần tăng gọi Phục Long!

Hai người vạm vỡ sắc mặt hồng hào đứng bên cạnh trả lời :

- Bần tăng tên Phục Hổ!

- Bần tăng tên Phục Tây!

Thêm hai người mập mạp nữa nói rằng :

- Còn ta đây là Phục Giao và Phục Hưng!

Giang Thanh thấy tình thế cực kỳ nghiêm trọng, nhưng chàng rất ư bình tĩnh. Ngũ Phục La Hán đồng một loạt thong thả bước xuống triền núi, thái độ thật là nhàn nhã nhưng rất oai nghiêm.

Trong năm vị đó, người làm cho Giang Thanh để ý nhất ngoài Phục Long ra là lão già mập mạp, râu ria xồm xoàm :

Phục Hưng La Hán.

Lúc bấy giờ, Thanh Hoàng song tuyệt, Bạch Mã Hồng Lan thảy đều xuống ngựa đứng thành thế vòng cung bao vây chặt chẽ. Ngũ Phục La Hán từ từ bước tới tiến sát gần Giang Thanh.

Thình lình Triệu Tam Kỳ bỗng gằn giọng nói :

- Giang thiếu hiệp, Ngũ Phục La Hán và Thanh Hoàng song tuyệt đều có mặt nơi đây, bản phái phen này quyết đấu một trận thư hùng với các hạ, dầu thắng dầu bại thì việc xích mích giữa hai bên từ nay xin chấm dứt.

Giang Thanh mỉm cười thong thả nói rằng :

- Giang Thanh này lấy làm cảm kích, nhưng chẳng biết phải dùng cách một chọi một hay là quý phái dùng phương pháp ỷ chúng hiếp

cô?

Câu nói này làm cho phái Côn Luân cả giận, hai gã trung niên đứng bên cạnh Triển Bình vùng bước xéo ra, nói rằng :

- Giang Thanh, ngươi đừng khua môi múa mỏ, may bước tới đấu chiến cùng ta trăm hiệp.

Giang Thanh cởi chiếc áo ngoài của mình ra, nói :

- Nhị vị là ai, xin cho biết cao danh quý tánh?

Gã trung niên ấy cau mặt trả lời :

- Ta là đệ tử của Chưởng môn Thanh Vân Tiễn Thủ Bằng Hùng.

Lại chỉ người bên cạnh nói :

- Còn đây là Nhiệm Trác Quân.

Giang Thanh ngửa cổ ha hả cả cười :

- Hay lắm, để ta thử sức với bọn người ỷ chúng hiếp cô, xem ai là kẻ chiến thắng?

Câu nói chưa dứt thì thân hình của Giang Thanh bay vù tới tạo thành một luồng hào quang đỏ chói vì bây giờ chàng đã mặc Hoa? Vân Y của Tà Thần.

Quyền cước của chàng bay ra rào rào, tấn công hai gã đó như vũ bão.

Bị tấn công bất thần, hai cao thủ Côn Luân hốt hoảng thối lui năm bộ.

Thế rồi một vệt hào quang xanh rờn lóe lên, Triển Bình vội vã tấn công vào hậu tâm của Giang Thanh một chưởng chớp nhoáng. Tiếp theo đó, Triệu Tam Kỳ cũng dùng Luân Hồi chưởng áp đảo Giang Thanh như nước vỡ bờ.

Và tiếp theo đó, Bạch Mã Băng Tâm Tư Đồ Cung cùng gia nhập vào vòng chiến. Bằng Hùng và Nhiệm Trác Quân lúc bấy giờ được đồng bọn yểm trợ vội vã quay lại tấn công ráo riết.

Đứng giữa vòng vây, Giang Thanh rất ư bình tĩnh.

Chàng vận dụng Như Lai thần chưởng hòa lẫn Thất Hoàn Trảm mà kháng cự kịch liệt. Giang Thanh đôi mắt trợn tròn, chàng dùng một thế Ba Đào Thiên Lý đẩy lui Triển Bình, tiếp theo đó chàng dùng một chiêu Hồ Ba Linh Linh trả đòn về phía Bằng Hùng với Nhiệm Trác Quân. Liên tiếp Giang Thanh quay qua Tư Đồ Cung tống cho hắn một chưởng Tái Khởi Hốt Lạc làm cho Tư Đồ Cung phải thối lui ba bước.

Triệu Tam Kỳ nạt lên một tiếng, xử ba thế liên hoàn là Lai Thế Vi Thiện, Nhất Niệm Tồn Tâm và Bạch Hồn Quy Đạo.

Giang Thanh thấy ba thế này liên hoàn chặt chẽ, khí thế hùng hồn, vội dùng thức Lập Ba Vi Trụ để kháng cự.

Trong lúc đó thì Triển Bình dùng cây quạt trên tay mình điểm thần tốc vào ba huyệt Hầu Đầu, Song Nhĩ và Nhân Trung của Giang Thanh.

Giang Thanh cười sặc sụa, trượt mình ra ngoài bốn thước, bàn tay tả vung ra như cánh quạt, bàn tay hữu dựng lên như dao, chém

một thế dữ dội vào cổ của Triển Bình, đồng thời chàng cất chân đá lên đá hai cước thôi sơn về phía Bằng Hùng và Nhiệm Trác Quân.

Ba động tác trượt mình, xuất chưởng, phi cước liên hoàn với nhau nhanh không thể tả, làm cho năm tay cao thủ của Côn Luân đồng loạt rút lui.

Tiếp theo đó, chàng dùng một thế Âm Mạc Dương Quan bất thần tấn công Bằng Hùng.

Bằng Hùng là một người nóng nảy, hắn tốn bao nhiêu tâm lực mới có thể gia nhập vào phái Côn Luân, công lực của hắn khá cao, nhưng mà dưới chiêu Âm Mạc Dương Quan, hắn tỏ ra lúng túng.

Chính vào lúc đó thì một dải lụa đào bay tới, như một con mãng xà quấn chặt vào đùi của Giang Thanh.

Không cần phải suy nghĩ, Giang Thanh cũng biết đó là binh khí của Kim Phát Hồng Lan Triệu Oanh.

Thế võ của chàng mới tung ra một nửa vội thu trở về, lộn mèo một vòng để tránh dãi lụa oái oăm đó, đồng thời chàng tung ra bốn chưởng, phản công Thanh Hoàng song tuyệt, bàn tay tả bất thình lình trổ ra Tịnh Thiên Chỉ điểm vào mặt Triệu Oanh.

Tư Đồ Cung thấy vợ của mình đang lâm vào vòng nguy khốn vội gầm lên một tiếng dùng một thế Nại Hà Kiều Tượng và Phán Quan Nhất Bút trong Luân Hồi chưởng để gỡ đòn.

Nhiệm Trác Quân thấy vậy cũng vung hai bàn tay sắt thép của mình tấn công vù vù vào hậu tâm của Giang Thanh. Nhưng chàng cau mày, xoay mình long lóc, liên tiếp trảm ra bảy chưởng và ba

cước, tấn công dữ dội, đó là Thất Hoàn Hiệp Trảm của Trường Ly Nhất Điểu.

Nhiệm Trác Quân rú lên một tiếng thối lui sáu bước, nhưng Tư Đồ Cung thì vướng chân cậm trễ, một tiếng bốp vang lên, thân hình của Tư Đồ Cung bay bổng lên không trung trông thật là kinh rợn.

Triển Bình thấy vậy vội vội vàng vàng dùng tuyệt kỹ Ngô Vân Thủ lướt tới cứu nguy, còn Tư Đồ Cung thì ngồi bệt lên mặt đất, lim dim nhập đình.

Những người còn lại thảy đều xáp chiến dữ dội, một trăm hiệp nặng nề trôi qua.

Thình lình một tiếng nạt rợn người vang lên, món binh khí của Kim Phát Hồng Lan là dải lụa đao mềm mại là thế, mà bị song chưởng cứng rắn của Giang Thanh chặt đứt phăng ra làm hai đoạn.

Tư Đồ Cung mở bừng cặp mắt tuốt phắt lưỡi gươm sau lưng ra.

Giang Thanh ban nãy dùng nửa thế Chưởng Bất Nhẫn Huyết chặt đứt binh khí của Triệu Oanh rồi, xoay qua tấn công Thanh Hoàng song tuyệt. Chính vào lúc đó thì chàng phát giác sau lưng mình có một đạo hồng quang lóe lên. Chàng thấy trong tay của Tư Đồ Cung có một lưỡi gươm bén, Giang Thanh đảo mình nửa vòng nói lớn rằng :

- Tư Đồ Cung, lưỡi gươm trong tay ngươi có lẽ là thanh Tử Ngọc Bảo Kiếm.

Tư Đồ Cung không ngờ Giang Thanh biết rõ lai lịch thanh kiếm này, trong lòng cả giận, đứng phắt dậy loang kiếm tấn công.

Giang Thanh từng nghe Nhạc Dương nói thanh Tử Ngọc Bảo Kiếm này rất là sắc bén nên đã đề phòng.

Đường gươm vừa tới, chàng vội vã cất mình lên cao một trượng.

Tư Đồ Cung vội vã sử dụng đường kiếm Kim Long kiếm pháp tấn công lmột loạt bảy thế liên hoàn.

Ở giữa lưng trời, Giang Thanh cất lên một tiếng hú dài thanh tao trong trẻo, đoạn luồn mình qua những đường gươm hung bạo của Tư Đồ Cung, và trong chớp mắt, chàng tước phắt dải lụa đào đang nằm trong tay của Triệu Oanh. Đó là kiệt tác Như Ý Tam Ảo.

Chính vào lúc đó thì bốn ánh sáng lập loe bay vù vào giữa mặt của Giang Thanh. Giang Thanh hừ lên một tiếng vừa muốn tìm cách đỡ những viên ám khí, thì phía sau lưng có ba luồng kình phong đánh ập tới, thế là chàng dùng thêm nửa chiêu Phật Quan Sơ Hiện đánh ngược ra phía sau để đỡ đòn, và nhanh như chớp cúi phắt đầu xuống để cho bốn viên ám khí lướt ngang qua gãy trong đường tơ kẽ tóc.

Mấy viên ám khí đó của Bằng Hùng đánh trượt rồi, hắn cấp tốc rút ra thêm bảy món ám khí nữa ném vù tới, rất nhiều đốm sáng lập loè nhắm về phía Giang Thanh bay tới nhanh như điên.

Trong bóng đêm, Giang Thanh nhận rõ thấy đó là những mũi tên thép sáng ngời bay tới như cào cào. Giang Thanh lách mình né tránh ba mũi, đoạn tung mình nhảy vọt lên cao hơn bảy trượng để tránh những mũi tên kia.

Bằng Hùng tức giận bồi hồi dốc hết ám khí còn lại tung ra một lượt theo thế Vạn Điểm Minh Đăng.

Một vầng ánh sáng bao trùm lấy thân hình của Giang Thanh đang lơ lửng giữa từng không, cùng trong một lúc, Mộ Vân Thủ và Tử Ngọc Kiếm cũng trỗi dậy tấn công một lượt, tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Ngũ Phục La Hán đứng bên ngoài ngửa mặt nhìn trời, lấy làm kinh dị.

Giang Thanh tức giận bồi hồi, trong khi những thế tấn công của đối thủ tiến sát tới bên mình, bỗng vang lên một tiếng nạt long trời lở đất, Giang Thanh cùng trong một lúc sử dụng liên tiếp ba chiêu dữ dội: Kim Đỉnh Phật Đăng, Phật Quan Sơ Hiện, Phật Vấn Ca La.

Thế rồi, bóng chưởng tuôn ra trùng trùng điệp điệp, ánh cước giăng mắc khắp đó đây, khí thế thật là thâm hậu, hùng hồn ác liệt.

Từ bên phái Côn Luân cùng một lúc phát ra mấy tiếng kêu kinh hoàng thảng thốt, nhiều luồng chưởng phong tuôn ra, giáp mối vào nhau, làm cho bầu không khí cơ hồ nghẹt thở, từng mảng tuyết dưới chân của mọi người bay lên cuồn cuộn.

Chỉ thấy năm chiếc bóng người bị đánh bật trở ra, một luồng hào quang đỏ chói bay bổng lên trời, hòa lẫn với từng mãnh, từng mãnh dải lụa đào bay lả tả trong gió lộng.

Thân hình của Triệu Tam Kỳ bay ra ngoài năm trượng rồi mới rơi xuống mặt đất, lại trôi thêm năm bước nữa mới xuống tấn đứng vững được. Tà áo vàng trên mình lão rách nát bay lất phất trong gió tuyết.

Còn Triển Bình thì sau khi rơi xuống đất, hai chân lún sâu vào mặt tuyết, mặt mày cắt không còn chút máu.

Tư Đồ Cung và Nhiệm Trác Quân thì ngã ngửa trên mặt tuyết, hơi thở thoi thóp, mặt vành như nghệ. Kim Phát Hồng Lan Triệu Oanh tuy đứng đấy, nhưng tóc tai rối bời, bồng bền trước gió, vì một dải lụa buộc tóc trên đầu nàng, lại một lần nữa bị Giang Thanh chém đứt.

Trong tình cảnh hỗn độn đó, Giang Thanh đảo mạnh một vòng trông thật ngoạn mục, để rồi đáp mình xuống bên cạnh Bằng Hùng. Bằng Hùng không ngờ những món ám khí lợi hại của mình là Thanh Vân Tiễn không làm hề hấn gì đối phương, ngược lại, người bên mình thì thọ thương quá nặng.

Giang Thanh cười nhạt nói :

- Bằng đại hiệp... ngã!

Tiếng ngã vừa dứt thì Bằng Hùng hoảng hốt tháo lui, nhưng thân hình mảnh khảnh của Giang Thanh đã bám sát như bóng theo hình, bóng chưởng trổ ra tứ hướng, áp đảo Bằng Hùng một cách mãnh liệt. Đó là một đòn cay độc trong Ngũ Đại Tán Thủ Khổ Hải Vô Biên.

Triệu Tam Kỳ thấy vậy, chuyển hết sức bình sanh lướt tới hai bước, nạt :

- Lui ra!

Hai tiếng lui ra chưa dứt thì Giang Thanh thình lình đổi bộ, biến ra thành thế Âm Mạc Dương Quan trả đòn dữ dội. Triệu Tam Kỳ bất ngờ phải lãnh đòn ngã ngửa thổ ra một bụm máu tươi.

Còn Triển Bình thì thở dài một tiếng, rồi lấy ống tay áo che mặt lại.

Chính trong lúc Triển Bình đang cơn nguy biến, Giang Thanh thình lình lướt tới điểm một dọc thật nhẹ nhàng vào những yếu huyệt trên cổ, trên ngực, và dưới nách của đối phương, đoạn nhanh như chớp phi thân trở về vị trí của mình.

Bãi chiến trường bao trùm một bầu không khí thê lương tang tóc.

Thế rồi năm tiếng A Di Đà Phật vang lên, năm vị cao tăng thảy đều cất bước trờ tới.

Tiếp theo đó, có tiếng nức nở của người con gái, đó là tiếng khóc của Kim Phát Hồng Lan, lúc bấy giờ nàng đang quỳ bên mình của Bạch Mã Băng Tâm, rũ người ra khóc.

Còn Triển Bình lúc bấy giờ ngồi ngẩn người ra như pho tượng, ông ta nghĩ rằng :

- “Ban nãy nếu mình cố hết sức kháng cự cũng không kịp, vì chỗ hở quá nhiều, nhưng không biết tại sao Giang Thanh lại chẳng tấn công mình mà để cho mình sống sót.”

Ông ta rất lấy làm hổ thẹn và đau đớn.

Giang Thanh đảo mắt nhìn quanh, đoạn lần bước tới trước mặt Ngũ Phục La Hán.

Mặc dầu năm vị này ban nãy trờ tới vài bước, nhưng chẳng thừa thế tấn công, do đó mà Giang Thanh sinh ra một ý tưởng hảo cảm với năm vị này. Giang Thanh nói bằng một giọng rất bình tĩnh :

- Bạch Mã Băng Tâm Tư Đồ Cung là một tên gây ra việc đổ máu ngày hôm nay, vì vậy mà họ Giang này lại đánh gãy xương vai của nó. Bây giờ nó chỉ tạm thời ngất đi mà thôi, chớ sanh mạng chẳng ra

sao. Còn bọn Nhiệm Trác Quân ỷ chúng hiếp cô, nên họ Giang này mới trừng trị sơ sơ thôi. Chứ như Kim Phát Hồng Lan vốn phận đàn bà, nên họ Giang này bỏ qua cho.

Năm vị La Hán nghe xong, không ai trả lời Giang Thanh quay lại nói với Thanh Hoàng song tuyệt rằng :

- Chẳng hay chư vị muốn chấm dứt cuộc tranh chấp này, hay là phải kéo dài thêm nữa?

Phục Long đại sư nghiêm trang trả lời :

- Giang thí chủ nói rất đúng, chúng tôi là người xuất gia, vốn không nên bàn chuyện sát phạt, nhưng tiếc thay, chúng tôi tu hành lâu năm, nhưng lục căn chưa dứt, xin Giang thí chủ lượng thứ cho.

Phục Long ngày thường rất yêu mến Tư Đồ Cung, nay thấy hắn đại bại, trong lòng bất nhẫn, nên quyết ra tay.

Năm vị La Hán nhìn nhay trao đổi dấu hiệu, đoạn thong thả túa ra theo năm chiều hướng khác nhau. Khi đi được hơn một trượng, cả thảy đều chiếm cứ năm vị trí tiền, hậu, tả, hữu để vây chặt Giang Thanh vào giữa.

Lúc bấy giờ, Thanh Hoàng song tuyệt đã cứu sống Tư Đồ Cung và Nhiệm Trác Quân, cả bọn thảy đều đứng một bên lược trận.

Giang Thanh bình thản nói :

- Năm vị Đại sư cũng toan ỷ chúng hiếp cô ư?

Phục Long chắp tay nói rằng :

- Đôi khi người ta cũng bất chấp luật lệ trong võ lâm.

Giang Thanh khẽ hớp một hơi không khí để cho tinh thần sáng suốt. Trong lúc bầu không khí đang nặng nề chết chóc, mấy miếng rẻng vang lên. Phục Long, Phục Tây và Phục Hưng đồng tuốt binh khí ra cầm nơi tay.

Giang Thanh giựt mình, bàn tay hữu khoát mạnh một vòng, một đạo hồng quang lóe lên, thanh Kim Long Đoạt đã nằm gọn trong lòng bàn tay chàng.

Phục Long La Hán giựt mình hô to :

- Kim Long Đoạt!

Bốn vị La Hán cả thảy đều kinh hoàng thất sắc.

Giang Thanh ngạo nghễ trả lời :

- Chính thế, Kim Long Đoạt!

Câu nói của Giang Thanh chưa dứt thì thế trận của năm vị La Hán thảy đều khác nhau và sắc thái của mỗi đường võ thảy đều khác biệt với nhau một trời một vực, năm lối võ khác nhau đó, kết hợp với nhau phi thường chặt chẽ, khi tả, khi hữu, chợt Đông, chợt Tây, lúc tiền, lúc hậu làm cho Giang Thanh lấy làm cả sợ.

Thanh Kim Long Đoạt trong tay chàng bay ra vù vù không ngớt, chống đỡ với thế trận kỳ dị kia. Chỉ thấy một vòng đỏ chói lồng lộn giữa trận như một con hổ lồng lộn trong cũi sắt.

Giang Thanh bất chợt nạt lên một tiếng :

- Thượng Tôn Thường Thiên!

Thanh Kim Long Đoạt thình lình kêu lên một tiếng “păng”, đoạn vùng vẫy chia làm năm ngã, kháng cự với năm lối tấn công, đó là tuyệt kỹ Đại Tôn đoạt pháp của Tà Thần.

Ngũ Phục La Hán thình lình cảm thấy một luồng hơi lạnh thấu xương tỏa ra, vội ra hiệu cho nhau, bất thần thay đổi vị trí để trốn đòn. Thế trận quay cuồng hỗn loạn, Giang Thanh lại thét :

- Hạ Tôn Đại Địa!

Đột nhiên một vầng cát dưới chân chàng bay lên cuồn cuộn.

Mọi người có cảm tưởng như cùng trong một lúc có hai mươi bốn con rồng tủa ra tứ phía, bay tới rào rào làm cho vô số luồng cương khí toát ra, khí thế thật là kinh khiếp.

Năm vị La Hán thảy đều kêu lên năm tiếng hào hùng, liên kết với nhau chặt chẽ để kháng cự lại chiêu Hạ Tôn Đại Địa của Giang Thanh.

Giang Thanh mới tung ra hai chiêu trong tuyệt kỹ Đại Tôn đoạt pháp thì Ngũ Phục La Hán đã bắt đầu luống cuống, hơi thở bồi hồi. Phục Hổ và Phục Giao thảy đều trúng đòn rách áo.

Vừa đến đây, Giang Thanh đã hô to giữa trận :

- Năm vị Đại sư xin dừng tay lại!

Phục Long chẳng trả lời, tiếp tục ra hiệu tấn công, thế là Phục Tây, Phục Hưng và Phục Giao đồng vũ lộng binh khí bất chợt tấn công vào một vị trí không thể nào tưởng tượng. Nhưng thân hình của Giang Thanh đã xoay tròn long lóc, thanh Kim Long Đoạt dệt thành một bức tường kín ngăn chặn binh khí của ba người.

Giang Thanh nhủ thầm :

- “Xem tình thế này thì họ quyết liều mạng để hạ mình cho kỳ được. Thế trận này lợi hại chưa từng thấy, thật khó xử cho ta quá.”

Lúc bấy giờ, Giang Thanh chưa hoàn toàn sử dụng Đại Tôn đoạt pháp mà chỉ dùng hai thế Thương Tôn Trường Thiên và Hạ Tôn Đại Địa tráo trở sử dụng liên hoàn hòa hợp với thân pháp Như Ý Tam Ảo để kháng cự mà thôi.

Trong chớp mắt, đôi bên đã trao đổi cùng nhau trên sáu mươi hiệp.

Giang Thanh chưa dám sử dụng hết bình sanh tuyệt học của mình, vì sợ xảy ra nhiều điều xích mích, nhưng chàng cảm thấy áp lực chung quanh càng lúc càng gia tăng dữ dội.

Thật ra Ngũ Phục La Hán lúc bấy giờ thảy đều có ý chí liều chết để đấu tranh, thi thố giai đoạn Hóa Thần Vi Tận trong Quy Lưu trận.

Đây là một giai đoạn ác liệt nhứt trong trận đấu, một khi thi thố ra rồi, nếu đối phương không thua, thì bản thân Ngũ Phục La Hán cũng phải kiệt quệ mà ngất đi.

Bởi vì trong giai đoạn Hóa Thần Vi Tận này, mỗi một thế võ tung ra thảy đều dùng hết sức bình sinh, vì vậy mà tốn hao khí lực rất nhiều.

Ba bên bốn bề, binh khí đồng loạt nổi dậy tấn công Giang Thanh như mưa sa bão táp.

Xem tiếp hồi 40 Dĩ hòa vi quý

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Dĩ Hòa Vi Quý

Bị vây giữa trận tiền, Giang Thanh cố sức kháng cự hơn hai trăm hiệp, mồ hôi của chàng vã ra như tắm, hơi thở bắt đầu hổn hển. Thình lình chàng liên tiếp tung ra chín chưởng liên hoàn cho giải vòng vây, đoạn hô to :

- Năm vị Đại sư xin nới tay cho!

Nhưng mà năm món binh khí kỳ hình dị trạng kia vẫn tấn công tới tấp, Giang Thanh thiểu não thở dài.

Áp lực gia tăng thêm nữa, và Giang Thanh đã bắt đầu núng thế. Thanh Hoàng song tuyệt đứng bên ngoài mở to đôi mắt, vì thấy năm vị sư huynh của mình bắt đầu thắng thế, nhưng mà cả hai thảy đều có cảm nghĩ Giang Thanh chưa dùng hết lực lượng của mình.

Giang Thanh liên tiếp thối lui ba bước, và trong ba bước đó Quy Lưu trận đã liên tiếp thay đổi sáu lần, và năm vị La Hán mỗi người công ra bảy thế.

Giang Thanh tái xanh sắc mặt, lại hô to :

- Năm vị Đại sư xin dừng tay lại, đừng để cho Giang Thanh này phải dùng độc thủ!!

Nhưng mà, Quy Lưu trận càng lúc càng siết chặt vòng vây, đợt tấn công này chưa dứt, thì đợt tấn công khác đã nổi lên, khí thế như

lớp lớp sóng tràn, làm cho người ta phải kinh tâm tán đởm.

Giang Thanh lại bị đẩy lui một bước, chàng cố gắng dùng thanh Kim Long Đoạt nhăn đỡ một thanh thiền trượng của một vị La Hán, chính vào lúc đó thì một bóng người vạm vỡ bay tới gần kề.

Giang Thanh chưa kịp nhìn kỹ thì một món binh khí kỳ hình dị dạng đã tấn công vào bắp vế của chàng, cùng trong một lúc thanh thiền trượng kia quay đầu trở lại tấn công vào gót chân.

Thời gian cấp bách, không kịp để cho Giang Thanh suy nghĩ, trong khung cảnh nghìn cân treo sợi tóc, Giang Thanh cố gắng đỡ vẹt một món binh khí trên đầu để bay vù lên, và cánh tay tả dùng nửa thế Chưởng Bất Nhẫn Huyết trảm một đòn thật mạnh vào một chiếc bóng người đang trờ tới tấn công.

Một tiếng kẻng vang lên chát chúa, cánh tay của Giang Thanh tức khắc tê tái mà thanh thiền trượng của Phục Long La Hán cũng bị đánh bật trở ra và đòn Chưởng Bất Nhẫn Huyết đã trảm trúng vào vai của bóng người trước mặt.

Giang Thanh giựt mình, chưa kịp suy nghĩ gì thì một đạo hào quang đã lóe lên bay thốc váo dưới nách của chàng. Giang Thanh nạt lên một tiếng, rún mình né tránh, người trúng đòn loạng choạng thối lui, mà dưới nách của Giang Thanh đau như phỏng lửa.

Cùng trong một lúc, ba bên bốn bề cương phong nổi dậy ập vào mình của Giang Thanh một cách dữ dội, tất cả toàn là những thế cay độc, phối hợp với nhau thật chặt chẽ, Giang Thanh cơ hồ bị đè bẹp dưới thế tân công mãnh liệt đó.

Chàng hốt hoảng hô to :

- Xin năm vị Đại sư thứ lỗi cho, Giang Thanh sắp khai sát giới rồi đó!

Câu nói của Giang Thanh vừa dứt thì ba bên bốn bề tiếng niệm Phật nối dậy, thanh thiền trượng của Phục Long La Hán trỗi dậy hào quang, đánh sả vào đầu của Giang Thanh một thế sấm sét.

Phục Giao và Phục Hưng cũng phối kết hợp chặt chẽ, tiếp tục tấn công vào hai bên hông Giang Thanh.

Giang Thanh cảm thấy dưới nách mình có hơi ươn ướt, nhưng chàng không đủ thì giờ để xem xét. Hai chân chàng xoạc ra, xuống Trung Bình Tấn vững như Thái Sơn, miệng hô :

- Nam Tôn Nộ Hải!

Tiếp theo đó toàn thân Giang Thanh chuyển lên răng rắc tung ra một thế ác liệt.

Thanh Kim Long Đoạt vùng vẫy trông như con rồng uốn khúc tỏa ra ba bên bốn bề một uy thế không thể tưởng tượng. Người đứng ngoài xem không thấy hình dạng, xem không thấy chiều hướng của binh khí, thân hình của Giang Thanh cơ hồ như hòa tan trong Quy Lưu trận.

Có mấy tiếng rền rĩ vang lên, hai món binh khí bay vù ra khỏi trận, rồi rơi vào khoảng tối âm u.

Trong tình trạng hỗn độn đó, thân hình mảnh khảnh của Giang Thanh cấp tốc xê dịch ra ba bước, chàng đảo mắt xem qua, bất giác giật mình. Vì thế thứ nhất của Đại Tôn đoạt pháp mặc dầu đã kích năm vị Ngũ Phục La Hán nặng nề, nhưng vẫn không sao đánh tan thế trận Quy Lưu.

Phục Hổ và Phục Giao, nhị vị La Hán ngồi xếp bằng dưới đất, mặt mày thất sắc, quần áo tả tơi, trên tay không còn binh khí, mà hổ khẩu đầm đìa máu tươi.

Phục Long La Hán là vị đứng đầu trong Quy Lưu trận, công lực cao thâm nhứt, ông ta tay cầm thiền trượng, đứng giữa trận tiền, thần sắc uể oải. Phục Tây La Hán đứng sau lưng Giang Thanh, thân hình loạng choạng, cơ hồ đứng không vững nữa.

Phục Hưng La Hán về phần công lực chẳng kém bốn vị kia bao nhiêu, nhưng tánh tình nóng nảy. Ban nãy dùng thế Dẫn Hồn Nhiệt Thần mạo hiểm tấn công, thừa lúc Giang Thanh sơ hở, ngọn phất trần của lão đánh trúng Giang Thanh, tuy gọi là tạm thắng một thế, nhưng không ngờ Giang Thanh bất thần trả lại một chưởng trúng vai, làm cho Phục Hưng lúc bấy giờ mắt hoa đầu váng.

Nhưng mà thế trận Quy Lưu vẫn còn giữ vững. Phục Hưng La Hán đôi mắt trợn trừng, mồ hôi đổ xuống ròng ròng, cố gắng nghe theo mệnh lệnh của Phục Long mà giữ vững vị trí của mình.

Bất giác, Thanh Hoàng song tuyệt từ từ xê dịch về phía trước, đứng sát mặt trận.

Đồng thời lúc ấy, chiếc quạt trong tay Triển Bình cũng đang phe phẩy đợi chờ thời cơ... Triệu Tam Kỳ thì sắc mặt lạnh lùng, trong tay áo của lão ló ra thanh Yến Vĩ Tán, lão này cũng hầm hè chờ đợi.

Giang Thanh đứng trong thế bị bao vây, nhưng thái độ rất ư bình tĩnh, chàng nói :

- Năm vị Đại sư thảy đều Phật học cao thâm, chẳng lẽ lại nằng nằng quyết muốnt một mất một còn với kẻ hậu sinh?

Thình lình, Phục Hưng La Hán hét to :

- Phật tổ có linh thiêng, xin tha thứ cho đệ tử gánh lấy tội ác này mà về Tây Phương.

Nhưng Phục Long đã hô to :

- Sư đệ, khoan đã!

Nhưng Phục Hưng La Hán đã chồm tới như một con hổ điên cuồng, tay hữu dùng phất trần sử thế Hoàng Tảo Càn Khôn, bàn tay tả bất thần trổ ra một tuyệt học của Côn Luân phái là Tam Phích Lịch. Hai thế đánh liên kết vào nhau, không chừa cho Giang Thanh một kẽ hở.

Phục Long La Hán thở dài, vung thanh thiền trượng, điều khiển Quy Lưu trận thành thế Hóa Thần Vi Tận.

Năm vị La Hán lần lần dốc hết toàn lực để tấn công, khí thế mạnh mẽ hơn khi trước bội phần, nhứt là Phục Hưng hăm hở hơn hết.

Giang Thanh biết rằng, nếu mình không dùng độc thủ thì cái chết đã cầm chắc trong tay.

Chàng lại nạt lên một tiếng, dùng thanh Kim Long Đoạt chỉ lên giữa trời, nói một câu đầy khí khái :

- Bắc Tôn Mục Sơn!

Thanh Kim Long Đoạt lại phát ra một tiếng kêu rền rĩ, cơ hồ muốn thoát khỏi bàn tay chàng mà bay lên mây.

Thân hình mảnh khảnh của Giang Thanh quay cuồng cấp tốc, hai cánh tay không ngớt vẽ thành những hình vòng cung tuyệt mỹ, trong

những hình vòng cung đó, kỳ chiêu trổ ra liên miên bất tuyệt.

Phục Hưng La Hán là người chịu đựng đầu tiên. Thế Hoàn Tảo Càn Khôn như đá chìm đáy biển, còn tuyệt kỹ Tam Phích Lịch thì nổ lốp bốp liên hồi, nhưng lại hòa lẫn với tiếng rên rỉ của chính bản thân lão...

huyyện xảy ra thật đột ngột, chính trong lúc đó, Giang Thanh thu hồi nội lực, thanh thiền trượng của Phục Long, giới đao của Phục Tây, chưởng phong của Phục Hổ và Phục Giao phối hợp với hai chiếc bóng đen từ bên ngoài bay vào, kết thành một luồng kình phong hào hùng vô kể, ập vào mình Giang Thanh.

Liếc mắt, Giang Thanh thấy Thanh Hoàng song tuyệt đã gia nhập vòng chiến.

Ngũ Phục La Hán và Thanh Hoàng song tuyệt lúc bấy giờ trố mắt nhìn Giang Thanh đang nhắm nghiền đôi mắt, bàn tay tả xỉa năm ngón lên trời, lòng bàn tay xoay vào mình, nhanh như chớp chàng xoay mình đổi cung trở bộ tống ra năm chưởng liên hoàn.

Trong thế đánh quái dị tiềm tàng chiêu thức thứ năm, phi thường lợi hại trong Như Lai thần chưởng là Phật Ngã Đồng Tại.

Năm chiêu này chia ra năm ngã khác nhau, tập kích dữ dội về phía Ngũ Phục La Hán và Thanh Hoàng song tuyệt.

Phục Long lúc bấy giờ càng thêm kinh hoảng rú lên :

- Như Lai thần chưởng!

Dứt lời vội dùng thanh thiền trượng chỏi lên mặt đất để cho thân hình cấp tốc thối lui.

Tiếp theo đó, Giang Thanh thét lên một tiếng :

- Chí Tôn Vi Ngộ!

Giữa đêm trượng lặng lẽ, trong khoảng tối âm u, bốn tiếng Chí Tôn Vi Ngộ vang lên như thần sầu quỷ khốc. Đó là chiêu cuối cùng trong tuyệt kỹ Đại Tôn đoạt pháp. Trong chớp mắt, hai luồng kình phong của Giang Thanh và Phục Long La Hán va chạm vào nhau. Một tiếng bùng dữ dội vang lên, thanh thiền trượng tuột khỏi tay của chủ nhân bay mất tích, mà thân hình gầy gò của Phục Long cũng bị đẩy trôi ra ngoài một trượng.

Đó là kết quả của chiêu Phật Ngã Đồng Tại hỗn hợp với Chí Tôn Vi Ngộ. Đó đây thảy đều lặng lẽ như tờ, tiếng binh khí im bặt, một bầu không khí âm u bao trùm lấy chiến trường.

Giang Thanh ngửa mặt nhìn trời, thở một hơi dài ảo não, trên sắc mặt chàng không lộ một vẻ vui mừng. Sự thảm bại của đối phương đem đến cho chàng một cảm giác nặng nề u uất.

Khoảng đất dưới chân mọi người giờ đây không còn một mảng tuyết, vì trận kịch chiến vừa qua đã đẩy trôi đi mất.

Thanh Kim Long Đoạt giờ đây rớm máu, từng giọt máu đào rơi xuống mặt đất đen ngòm.

Trước mặt Giang Thanh có sáu chiếc bóng đen lóp ngóp bò dậy. Giang Thanh biết rõ rằng còn một người không trỗi dậy được chính là kẻ thọ thương hai lần: Phục Hưng La Hán.

Sáu người bò dậy, ngoài Phục Long ra, trên cánh tay của mỗi người thảy đều trông thật là ghê rợn, đó là kiệt tác của Đại Tôn đoạt pháp.

Phục Long La Hán nhắm nghiền đôi mắt, thầm hô hấp một hồi để lấy lại bình tĩnh, rồi chắp tay nói rằng :

- Giang thí chủ, đêm nay được thưởng thức tài nghệ của Giang thí chủ, thật là vạn hạnh. Nhưng cớ sao thí chủ chẳng tiếp tục xuống tay, còn chờ gì nữa?

Giang Thanh lặng lẽ rút một vuông lụa đen ra gói kín thanh Kim Long Đoạt lại, đoạn nhìn thẳng vào đôi mắt của Phục Long, uể oải đáp :

- Giang Thanh này không phải là người xuất gia, nhưng lại biết cái đạo hiếu sinh, và thuyết luân hồi báo ứng, nên nguyện lấy đức mà báo oán, chắc Đại sư cũng hiểu rõ điều này!

Phục Long cúi đầu hổ thẹn. Thanh Hoàng song tuyệt rề tới trước mặt Giang Thanh nói :

- Giang Thanh, chúng ta đã nói, trận chiến này dầu thắng hay bại thì ân oán giữa đôi bên thảy đều xóa bỏ.

Các hạ có gặp Chiến lão ca thì xin chuyển lời rằng chúng tôi có lời xin lỗi, vì đã làm cho Chiến huynh bận rộn quá nhiều!

Phục Long La Hán thở dài :

- Hay lắm, hay lắm! Oán hờn thảy đều tiêu tan. Nếu ngày sau Giang thí chủ có rãnh xin dời gót đến Côn Luân ngao du một chuyến.

Giang Thanh chắp tay xá chào, đoạn thốt :

- Hậu nhật còn dài, nếu có dịp, thế nào tôi cũng bái yết Côn Luân cho thỏa lòng mong ước.

Nói rồi, Giang Thanh cất bước rút lui vào khoảng tối âm u trong những tiếng niệm Phật liên hồi của Ngũ Phục La Hán.

Xem tiếp hồi 41 Trùng phùng hội ngộ

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Trùng Phùng Hội Ngộ

Tuyết vẫn bay...

Gió vẫn cuốn...

Giang Thanh đi cô độc trên con đường thiên lý.

Chàng nhìn về phía chân trời xa tít, một màu trắng xóa, chàng lẩm bẩm :

- Tuyết bay đã mười ba ngày rồi. Ta đã chậm mất ba ngày, chắc nàng đau đớn lắm! Trời... ta có nên đi gặp lại nàng hay chăng?

Mấy hôm nay, không biết một mãnh lực vô hình nào dung rủi, làm cho Giang Thanh đi lần, đi lần về địa điểm hẹn ngộ với Toàn Linh Linh.

Trong tâm tư của chàng lại nổi lên một ý nghĩ :

“Huệ muội bặt vô âm tín, mà Linh Linh thì chắc đang đau đớn. Linh Linh và Hạ Huệ ơi! Hai người đừng làm cho ta đau khổ nữa!”

Chàng dừng chân lại giữa trời gió tuyết, suy nghĩ khá lâu. Chàng dậm chân tỏ vẻ cương quyết, rồi thân hình bay vù về phía bến đò Hoàng Hà, nơi địa điểm hiệp mặt với Toàn Linh Linh.

Không bao lâu, chàng đã đến nơi.

Bên cạnh bến đò có một ngọn đồi thông cao lắm.

Trên ngọn đồi có xây một ngôi nhà mát. Lúc bấy giờ, một lớp tuyết phủ dày đặc khắp ngọn đồi.

Xa xa chàng nhìn thấp thoáng thấy có một người mặc chiếc áo lông cừu trắng đang đứng ngoảnh mặt về phía bờ sông.

Người này có lẽ đứng đó lâu lắm rồi, vì rằng một lớp tuyết dày đặc đã đóng trên vai người ấy.

Bóng dáng con người này thật là yểu điệu. Lâu lắm mới nghe buông ra một tiếng thở dài não nùng, và hình bóng của Giang Thanh bay tới vù vù như một cơn gió lốc.

Chàng dừng chân đứng giữa ngôi nhà mát.

Vậy mà bóng dáng yểu điệu của người kia vẫn chưa hay biết, cứ đưa cặp mắt thờ thẫn nhìn mặt sông đang đóng thành băng giá.

Giang Thanh giật mình ngắm nhìn con người đứng cách mình chừng ba bước, với hình dáng thật quen thuộc, chàng cắn răng bạo dạn gọi :

- Linh Linh!

Con người ấy giật mình như vừa nghe hai tiếng sét, nàng quay phắt đầu lại.

Trên gương mặt diễm lệ của nàng, nước mắt ròng quanh, đôi mi đỏ ngầu vì đã khóc quá nhiều, sắc mặt nhợt nhạt không còn chút máu.

Nàng chính là Toàn Linh Linh.

Giang Thanh nói :

- Linh Linh, nàng hãy tha lỗi cho tại hạ. Tại hạ đến trễ ba hôm...

Linh Linh run rẩy lâu lắm mới nghe nàng nói mơ hồ :

- Không, huynh có thể đến đây hội ngộ, thì tôi lấy làm mãn nguyện lắm rồi!

Giang Thanh trờ tới một bước, cúi đầu nói nhỏ :

- Linh Linh, dầu sao huynh cũng đã sai hẹn...

Bất thình lình, Linh Linh nhảy xổ vào lòng chàng, hai người ôm lấy nhau, nước mắt ràn rụa, nàng nức nở :

- Muội ngỡ rằng kiếp này chúng ta không còn gặp lại nhau nữa. Muội đã đợi sáu ngày rồi, muội chờ đợi mỏi mòn con mắt...

Giang Thanh siết chặt nàng vào vòng tay của mình.

Chàng nghẹn ngào hôn Linh Linh như mưa bấc. Thời gian cơ hồ như ngưng đọng lại, giữa trời giá buốt căm căm, nhưng hai quả tim của hai người rộn ràng đập mạnh.

Lâu lắm, Linh Linh thủ thỉ nói trong lòng của Giang Thanh :

- Giang Thanh, trong những ngày muội chờ đợi, muội cơ hồ như quyên bẵng mất thời gian, quên bẵng tất cả.

Muội mơ màng nghe đến tiếng gọi của huynh trong cõi hư vô. Giang Thanh, nếu huynh không đến, chắc là muội phải chết lần chết mòn trong tuyệt vọng...

Giang Thanh trả lời với nàng bằng một loạt hôn nồng cháy. Chàng quá khích động nên nói chẳng ra lời. Chính thế, trong giờ phút êm đềm đó, nói cũng bằng thừa.

Linh Linh lại hỏi :

- Những ngày qua huynh đã làm gì?

Giang Thanh thiểu não đáp :

- Sống trên đầu gươm mũi giáo!

Linh Linh rúc đầu vào vai chàng, hỏi tiếp :

- Có nhớ muội chăng?

Giang Thanh thở dài hỏi vặn lại :

- Muội bảo huynh có nhớ muội chăng?

Linh Linh khẽ động đậy trong lòng chàng, nàng rút chiếc khăn tay lau nước mắt, nhìn kỹ Giang Thanh đoạn nói :

- Huynh có vẻ gầy, sao thế?

Giang Thanh mỉm cười :

- Nhớ muội!

Giang Thanh lại đặt một chiếc hôn lên má nàng, đoạn hai người ngồi xuống chiếc ghế đá trong nhà mát.

Linh Linh vẫn nhìn Giang Thanh không chớp mắt.

Giang Thanh e thẹn hỏi :

- Nhìn gì thế?

Linh Linh cúi mặt nói nhỏ:

- Nhìn huynh.

Giang Thanh ranh mãnh hỏi :

- Lạ lắm sao?

Linh Linh mỉm cười đáp :

- Muội nhìn để xem gương mặt này có giống như gương mặt mà muội đã thường gặp trong mộng...

Giang Thanh ôm lấy khuôn mặt phi thường diễm lệ của Linh Linh, dịu dàng hỏi :

- Muội trốn ra đi bằng cách nào?

Linh Linh đáp :

- Muội nói với phụ thân rằng cùng Sở Sở đến Đan Dương thành du ngoạn vài hôm.

Giang Thanh cười lớn :

- Không ngờ ngày nay muội lại biết nói dối, còn Sở Sở đâu?

Linh Linh đáp :

- Nó đợi muội ở Đan Dương thành. Chỉ vì huynh sai hẹn, muội hứa với nó rằng ba hôm trở lại, nhưng nay đã sáu hôm rồi!

Giang Thanh thò tay ra, nắm lấy cánh tay ngà ngọc của Linh Linh, đoạn nói :

- Thôi đừng giận!

Linh Linh vội hỏi :

- Dường như anh có điều chi nan giải...

Giang Thanh lắc đầu hỏi lại :

- Linh Linh, phụ thân còn giận huynh nữa không?

Linh Linh nghe hỏi giật mình suy nghĩ giây lâu, mới đáp :

- Giang Thanh từ đây cho đến hai tháng nữa, tốt hơn nên lìa khỏi đất Trung Nguyên.

Giang Thanh cười :

- À! Phụ thân muội sẽ có hành động bất lợi cho huynh phải chăng?

Linh Linh gật đầu, đảo mắt nhìn quanh, nói nhỏ :

- Hiện nay, Tề Bá Lộc đã đến Song Phi đảo thương nghị cùng phụ thân. Đồng thời, Vạn thúc thúc, Phó thúc thúc, Phùng thúc thúc, và Liên Tâm song lão nay đều bình phục, xem tình thế này khó cho huynh lắm.

Giang Thanh buồn rầu nói :

- Linh Linh, muội xem trận đổ máu này có thể tránh khỏi chăng?

Linh Linh cắn môi thật lâu, rồi mới khe khẽ lắc đầu, nàng nói :

- Còn một việc quan hệ muội cần phải nhắc, khi huynh ở Song Phi đảo từng đấu một chưởng với một bà già mang chiếc mặt nạ bạc. Bà ấy là...

Giang Thanh vội vàng đỡ lời :

- Huynh biết bà ấy chính là Vô Định Phi Hoàn Lý Diệm Ngọc!

Linh Linh hốt hoảng hỏi :

- Huynh biết bà ấy?

Giang Thanh mỉm cười đáp :

- Biết chứ!

Linh Linh lại trịnh trọng hỏi :

- Vậy thì huynh có thể địch nổi bà ta chăng?

Giang Thanh gằn giọng đáp :

- May ra có thể thủ hòa!

Linh Linh thở dài nói :

- Vạn nhất có gặp bà ta, huynh nên bỏ chạy là hơn, vì cả Yên Hà sơn trang ai cũng kinh sợ bà ta...

Giang Thanh hỏi :

- Vậy Linh Linh có sợ không?

Linh Linh rùng mình, hạ thấp giọng nói :

- Huynh còn nhớ bà ta bắt gặp huynh ôm muội trong lòng.

Giang Thanh đỏ bừng đôi mát, gật đầu :

- Dường như phụ thân cũng thấy!

Linh Linh trả lời :

- Khi bọn người Trường Ly Nhất Điểu rút đi hết rồi, phụ thân gọi em đến trước mặt, toan dùng roi để đánh, nhưng mẫu thân đã khóc lóc nài nỉ, chính vào lúc đó thì bà ta đi sồng sộc vào...

Giang Thanh xen lời hỏi :

- Chắc muội tán đởm kinh tâm?

Linh Linh đáp :

- Lý sư mẫu bước vào thì ai nấy phải đều im bặt. Bà ta hậm hực nói: “Con gái đã mất nết rồi, thì không thiết đến nữa, hãy thả nó ra.” Phụ thân cúi đầu vâng lệnh.

Giang Thanh ngước mặt nhìn trời, hỏi :

- Muội có lạnh lắm không?

Linh Linh lắc đầu :

- Ngồi gần huynh, muội thấy ấm lắm...

Giang Thanh vừa quàng tay qua vai ôm lấy Linh Linh, bỗng thình lình một chuỗi cười nổi lên vang dậy, đánh tan bầu không khí êm

đềm tĩnh mịch của cặp uyên ương.

Giật mình đứng phắt dậy, Giang Thanh thấy trước mặt mình hiện lên một người quen thuộc.

Đó là Vạn Triệu Nguyên.

Sau khi ông ta xuất hiện, trong chớp mắt, ba bên bốn bề bóng người trỗi dậy, gần ba mươi người kẻ trước người sau ùa tới bủa vây.

Giang Thanh rảo mắt nhìn sơ qua, thấy trong nhóm người ấy có Phùng Hùng, hai lão già gầy gò cao lên nghêu, và năm người thanh niên áo vàng mặt mày sáng sủa.

Giang Thanh cất giọng hỏi :

- Vạn đại hiệp, gần đây chắc hẳn an khan?

Vạn Triệu Nguyên nở một nụ cười chua chát, đưa mắt nhìn Linh Linh lúc bấy giờ đang núp sau lưng của Giang Thanh, gằn giọng nói :

- Hèn lâu không gặp, nhưng gặp nhau là chắc chắn sẽ có một trường huyết chiến xảy ra. Ha ha ha... thôi đừng nói dài dòng...

Giang Thanh muốn mở miệng trả lời, thì Linh Linh bỗng bước xéo ra nói :

- Vạn thúc thúc nhất quyết không tha cho Giang Thanh sao?

Vạn Triệu Nguyên cau mày, xẵng giọng :

- Linh Linh, ngươi là một đứa con bất hiếu, ngươi sẽ bị trừng trị một cách xứng đáng. Trịnh Kinh đâu, hãy bảo cho nó biết huấn thị của Trang chủ.

Một gã thân hình vạm vỡ, mặt mày đanh ác, trong tay cầm một phong thơ mở ra lớn tiếng đọc :

- Ta truyền cho toàn thể thuộc hạ được rõ, Toàn Linh Linh đã mang tội phản nghịch, tội trạng rõ ràng, nay bản Trang chủ không còn kể Linh Linh là con gái nữa, nếu ai bắt gặp nó tại đâu, thì cứ được quyền sinh sát.

Linh Linh mặt mày thất sắc, nước mắt đoanh tròng.

Bỗng nhiên, Giang Thanh ngửa mặt nhìn trời gằn giọng :

- Linh Linh, bước sang đây!

Linh Linh ngoan ngoãn lui bước đến bên cạnh Giang Thanh, và chàng hiên ngang ngạo nghễ nói :

- Vạn đại hiệp... Ha ha... một con sư tử có bao giờ cúi đầu van xin một bầy sói tha cho đâu? Bây giờ, Giang Thanh chánh thức nói cho bọn các người biết rằng mảnh đất trắng này sẽ nhuộn máu các người đó!

Câu nói vừa dứt, thì hai ông lão gầy gò vội hừ lên một tiếng, hậm hực nói :

- Quả không hổ là nghĩa tử của Tà Thần, nhưng ta hỏi ngươi, ngươi biết ta là ai không?

Giang Thanh lớn tiếng đáp :

- Không cần biết.

Hai lão già giận đến tái xanh sắc mặt, nói tiếp :

- Hay lắm, vậy thì Thiên Mục song đồ hôm nay nhứt quyết so với nghĩa tử của Tà Thần vài chiêu...

Bốn chữ Thiên Mục song đồ lọt vào tai làm cho Giang Thanh giật mình kinh hãi.

Chàng thường nghe lời đồn rằng Thiên Mục song đồ vốn giết người như rạ. Trong một đêm kia ra tay tàn sát gần hết ba trăm mấy mươi tên thợ săn trên vùng Thiên Mục sơn, ra tay thật là cay độc.

Giang Thanh nghiêm sắc mặt đáp :

- Thiên Mục song đồ là Hướng Như và Hướng Tông hai ngươi làm việc ác đầu trời. Hôm nay là ngày đền mạng đó!

Vạn Triệu Nguyên sợ Thiên Mục song đồ khởi sự tấn công, vội nhắc chừng :

- Xin nhị vị huynh đài hãy đợi chốc nữa, e rằng Lý tiền bối sẽ đến đây tức khắc...

Câu nói thật nhỏ, nhưng cũng lọt vào tai của Giang Thanh, chàng cả cười :

- Hèn chi chúng bây chưa dám khởi sự tấn công, té ra còn chờ đợi Vô Định Phi Hoàn Lý Diệm Ngọc.

Phùng Hùng bật cười đanh ác :

- Chính thế, tiểu tử họ Giang kia, ngươi có gan chờ đợi không?

Giang Thanh nắm lấy tay Linh Linh cười đáp :

- Phùng Hùng, ta sẽ cho bọn ngươi chết tại chốn này!

Vạn Triệu Nguyên cười ha hả, cố ý kéo dài câu chuyện :

- Giang Thanh cớ sao ngươi biết Lý lão tiền bối còn sống ở dương gian?

Giang Thanh ngửa mặt nhìn trời mà chẳng trả lời.

Xem tiếp hồi 42 Máu hồng loang tuyết trắng

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Máu Hồng Loang Tuyết Trắng

Vạn Triệu Nguyên lại nở một nụ cười man trá, đưa mắt nhìn xuống chân núi hạ thấp giọng hỏi rằng :

- Giang huynh, chắc Giang huynh thích nghe câu chuyện tại sao Lý lão tiền bối còn sống đến ngày nay.

Bất thình lình Giang Thanh chấp hai tay lại trước mặt, đoạn dang thẳng ra, chiếc áo xanh mặc bên ngoài của chàng rách nát, bay lả tả, để lộ chiếc áo Hỏa Vân Y bên trong ra, đồng thời một luồng kình phong tỏa ra ào ào, ập về phía Vạn Triệu Nguyên.

Lão nạt lên một tiếng, xoay mình trở bộ để tránh ngọn đòn cang liệt của Giang Thanh.

Cùng trong một lúc, thân hình mảnh khảnh của Giang Thanh bay vù trở về phía sau tấn công Phùng Hùng, Phó Tuyền và Thiên Mục song đồ bằng mười hai chưởng liên hoàn.

Mọi người đều không ngờ Giang Thanh bất thần ra tay trong giờ phút này, thảy đều rần rần thay đổi vị trí để trốn đòn, tình thế hết sức khẩn trương.

Chiếc bóng đỏ chói của Giang Thanh bay vù lên cao, rồi lại thình lình sà xuống như chớp giăng, có hai tên công lực yếu nhất bị đòn bất chợt này đánh bay xuống triền núi.

Giang Thanh toát hết công lực ra toàn thân, làm cho thân hình chàng rắn chắc như một pho tượng thép, mỗi một đòn tuôn ra, khí thế có thể làm nát bia gãy đá.

Vạn Triệu Nguyên nạt lên một tiếng nhảy xổ tới chắn đâu Giang Thanh tuôn ra ba chưởng, cùng một lúc đá ba cước vào yếu huyệt của Giang Thanh.

Phùng Hùng và Phó Tuyền cũng thừa thế lướt tới, mong dùng thế nhiều người áp đảo Giang Thanh cho kỳ được.

Thân hình của Giang Thanh tráo qua trở lại trong những bóng cước đường quyền chằng chịt của đối phương, làm cho những đường đó thảy đều vô công hiệu.

Thây vậy, Vạn Triệu Nguyên vội vàng rút binh khí ra và Giang Thanh bắt đầu sử dụng Như Ý Tam Ảo.

Thiên Mục song đồ cười đanh ác, bất thần tung ra một quái chiêu, và lão ta hô to mấy tiếng lóng, tức khắc ba bên bốn bề có mấy mươi người vạm vỡ áp tới tiếp chiến.

Hướng Như ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, đoạn cùng người em là Hướng Tông cất mình bay bổng lên, vừa mãn trớn liền sà người xuống gần mình Giang Thanh để tấn công. Giang Thanh buông một tiếng cười nhạt, thân hình quay cuồng hỗn loạn làm cho tuyết bay gió cuốn, chàng sử dụng Thất Hoàn Trảm một cách hào hùng.

Thế là bốn năm món binh khí bay vù ra khỏi trận, sáu bảy bóng người ngã ngửa trên mặt tuyết. Giang Thanh cười rũ rượi, liên tiếp

tung ra Phật Quan Sơ Hiện, và bảy tám người nữa như bảy tám con diều đứt dây, bay bổng xuống triền núi.

Những tiếng rú thê thảm, hòa lẫn với những tiếng hò hét vang trời. Phùng Hùng thấy bên mình kém sút, vội vàng sử dụng tuyệt kỹ Lưỡng Nghi thủ hòa lẫn với Đoạn Bia chưởng. Còn Thiên Mục song đồ thì thân hình bay nhảy nhanh như điện, mỗi một thế của hai lão tuôn ra thảy đều thần kỳ huyền diệu.

Trong cảnh mưa gió quyền cước, mấy mươi tên vạm vỡ thỉnh thoảng thừa thế chêm vào một hai thế độc, trong đó có năm gã thanh niên mặc áo vàng, mặt mày đẹp đẽ sử dụng toàn là những chiêu thế cao siêu tuyệt diệu, chiến trận diễn ra trong cảnh tuyết bay gió cuốn, trông thật hào hùng khôn tả.

Giang Thanh lúc bấy giờ tập trung hết tinh thần, mỗi một thế võ của chàng tung ra thảy đều công thủ liên hoàn chặt chẽ, thân hình của chàng quay cuồng hỗn loạn, làm cho người ta khó có thể biết rằng chiến cuộc đã diễn ra bao nhiêu hiệp.

Tiết trời càng ngày càng lạnh lẽo nhưng mà sắc mặt của mỗi người thảy đều hồng hào, mồ hôi vã ra như tắm.

Toàn Linh Linh đứng một mình nhìn trong ngôi nhà nát, nàng đưa cặp mắt dàn dụa nhìn chiến cuộc trong lòng rối tựa tơ vò.

Những vết chân người dẫm nát trên mặt tuyết trắng loáng thoáng máu hồng, đem lại cho người ta một cảm tưởng thật là kinh rợn. Binh khí xé gió nghe rào rào, làm cho bầu không khí đầy rẫy chết chóc.

Tiếng sát phạt ngày càng vang dậy, mỗi một người của mình thảy đều dốc hết toàn lực của mình ra chiến đấu.

Thanh đao của Phó Tuyền phát huy đến tột độ, chỉ thấy toàn thân ông ta nổi lên một vầng hào quang bàng bạc, trông thật ngoạn mục.

Lúc bấy giờ, Giang Thanh chỉ dùng Thất Hoàn Trảm hỗn hợp Như Ý Tam Ảo để đối địch, chàng thầm nghĩ :

- “Xem tình thế này, ta phải dùng cách tốc chiến tốc thắng mới có thể giải vây”.

Trong lúc đó, binh khí của Phó Tuyền bất chợt tấn công Giang Thanh suýt nữa trúng vào vai trái của chàng.

Giang Thanh dùng mũi giày chấm đất, đảo mình nửa bộ, bất chợt tấn công Phó Tuyền bằng hai chưởng liên hoàn kèm trong ba đá. Ba ngọn cước cực mạnh đó làm cho Phó Tuyền phải thối lui.

Giang Thanh bất thần vung hai bàn tay ra theo hai chiều hướng không nhứt định, xử một thế Âm Mạc Dương Quang làm cho Phó Tuyền, Vạn Triệu Nguyên và Thiên Mục song đồ bất đắc dĩ phải nới lỏng vòng vây.

Trong cơn hỗn loạn, hai trong năm gã thanh niên mặc áo vàng trúng đòn ngã ngửa.

Năm người này thảy đều là anh em ruột, là một nhóm dũng sĩ dưới tay của Phó Tuyền, tên gọi là Hoàng Sơn ngũ tứ. Phen này, Phó Tuyền muốn tận lực giúp đỡ Toàn Lập chấn chỉnh uy danh nên cho người ra tận miền quan ải kêu về giúp sức, nào ngờ bây giờ phải trúng đòn Âm Mạc Dương Quan, gãy mất hết hai người.

Phó Tuyền đau lòng lắm, ông ta nhảy xổ tới đánh phủ đầu Giang Thanh một cách điên tiết, Giang Thanh cả cười, lại tung ra một đòn Thất Hoàn Trảm, dưới thế võ cực kỳ hung bạo, Phó Tuyền bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đoạn rút lui.

Trong rừng dao búa, Giang Thanh lại trổ một Chưởng Bất Nhẫn Huyết, tiếp theo đó một chiếc đầu lâu lìa khỏi cổ rơi lông lốc giữa chiến trường.

Giang Thanh vẫn giữ yên thân hình như cũ, lại tung ra một đòn Chưởng Bất Nhẫn Huyết, lại một người trong Hoàng Sơn ngũ tứ đầu rơi khỏi cổ.

Một nguồn căm phẫn đến cực điểm dâng lên tự đáy lòng của mọi người.

Vạn Triệu Nguyên vô cùng kinh dị nghĩ thầm :

- “Tiểu tử Hỏa Vân Tà Giả thật là lợi hại”.

Nghĩ đến đây thì Vạn Triệu Nguyên vùng cất mình bay tới khí thế như đê vỡ, nước tràn.

Chiếc vòng sắt trên tay của Vạn Triệu Nguyên vừa tiếp xúc với Giang Thanh thì một luồng xức mạnh truyền sang dữ dội, công lực của Vạn Triệu Nguyên mà cũng không chịu nổi, thân hình của ông ta phải bắn ra ngoài hai trượng.

Đó là kết quả của thế Khổ Hải Vô Biên.

Chiếc áo đỏ chói của Giang Thanh lúc bấy giờ bay lượn giữa chiến trường, chàng đi tới đâu thì đối thủ dãn ra tới đó, dưới một loạt tấn công dữ dội, thế trận của Yên Hà sơn trang hoàn toàn tan rã.

Vạn Triệu Nguyên thình lình dừng tay lại, nạt :

- Khoan!

Giang Thanh tức tốc dừng bộ, hỏi :

- Vạn đại hiệp có điều chi dạy bảo?

Chính vào lúc Vạn Triệu Nguyên vừa mấp máy định trả lời, thì một vàng hào quang rực rỡ bay vèo vèo vào giữa ngực Giang Thanh một cách thần tốc, một giọng nói gay gắt vang lên :

- Ta xem mi ngông cuồng đến bực nào cho biết?

Giang Thanh thất sắc, vung hai bàn tay ra nhanh như gió ngăn chận lại luồng hào quang kia. Tiếp theo đó, một bóng người gầy gò bị hai bàn tay của Giang Thanh ngăn lại, những tiếng kêu răng rắc liên hồi vang lên, không ai kịp tiếp cứu, thân hình gầy gò đó chính là Phùng Hùng bị đánh ngã ngửa nằm quay cuồng, lăn lộn trên mặt tuyết.

Thì ra ban nãy, ông ta đã dùng tuyệt kỹ bí truyền của mình là Cửu Thoa Tuyệt Mệnh, ném vù ra một mũi kim thoa, tập kích Giang Thanh.

Liền theo đó, ông ta tung mình nhảy theo, mong thừa cơ sử dụng sát thủ.

Nhưng Giang Thanh đã kịp thời dùng một thế Lưỡng Toàn Kỳ Mỹ, một tay bắt gắn kim thoa, một tay trả đòn vào giữa ngực Phùng Hùng và kết quả Phùng Hùng phải thất bại.

Giang Thanh mỉm cười, liếc nhìn Linh Linh, đoạn gằn giọng hỏi đối phương rằng :

- Bọn ngươi muốn tiếp tục đấu chiến hay chăng?

Vạn Triệu Nguyên lỡ khóc lỡ cười.

Đột nhiên.

Một luồng hào quang xanh rờn loé lên trên mặt tuyết bất thần tập kích vào đầu Giang Thanh. Trong lúc bất cập, nhưng Giang Thanh cũng kịp thời lánh sang ba bước, dùng một tốc độ phi thường nhanh nhẹn, xuống một cái “Toạ tấn” ngồi yên trên mặt tuyết.

Chàng dựng bàn tay hữu ra trước ngực, bàn tay tả đánh khống vào phía trên một chưởng, cùng trong một lúc, bàn tay hữu của chàng nối liền theo đuôi bằng một chiều hướng quái dị. Thế rồi cuồng phong nổi dậy rào rào không còn một kẽ hở, ập vào đối phương...

Một giọng nói khàn khàn vang lên :

- Trời! Như Lai thần chưởng.

Chính thế, đó chính là một đòn kinh thiên động địa trong Như Lai thần chưởng, mà Giang Thanh sử dụng lần thứ nhất: Phật Tâm Nhất Niệm.

Một bóng người gãy mất một cánh tay bay vù lên không trung, một thanh đại đao còn lại trong tay người đó cho chúng ta biết rằng, kẻ trúng thế Phật Tâm Nhất Niệm kia chính là Phó Tuyền.

Giang Thanh xuất chưởng rồi, vội vàng đứng dậy.

Vạn Triệu Nguyên như một con hổ điên cuồng, gầm lên dữ dội nhảy tới liều chết với Giang Thanh. Chàng nghiến răng kèn kẹt đảo mình hai vòng, tung ra ba đá để làm rối mắt đối phương, rồi bàn tay hữu móc thẳng ra, bàn tay tả cong lại như vấu ó, hai thế liên kết vào nhau, kỳ diệu như xuất quỷ nhập thần, đó là một thế trong Ngũ Đại Tán Thủ: Thi Giải Bát Phương.

Vạn Triệu Nguyên thình lình cảm thấy toàn thân của mình bị ném vào một vùng trốc xoáy, áp lực nặng nề cơ hồ nghẹt thở. Ông chuyển hết sức bình sinh múa tít chiếc thanh luân trong tay che kín khắp thân hình.

Đó là thế Thanh Huy Bế Mục của Vạn Triệu Nguyên.

Hai bóng người quán quít vào nhau, giây lâu mới tách rời ra. Chỉ thấy Vạn Triệu Nguyên, một tay hào kiệt lừng danh võ lâm, lúc bấy giờ mặt mày nhợt nhạt, hai bàn tay trắng, thân hình run rẩy, binh khí của lão không biết biến đi đâu, mà trước vạt áo bào, máu ra đỏ ối.

Vì rằng lão vừa chạm phải một thế trong Ngũ Đại Tán Thủ, kể từ ngày Giang Thanh sự dụng tuyệt kỹ này chưa ai địch nổi, người có công lực thâm hâu như Vạn Triệu Nguyên gặp phải, trong phút bối rối, bị Giang Thanh tước binh khí, và lãnh lấy một đòn Huyết Lưu Mãn Địa.

Giang Thanh bình tĩnh tiến về phía Thiên Mục song đồ, nói :

- Bây giờ tới phiên nhị vị.

Thiên Mục song đồ không trả lời nhưng thái độ rụt rè của hai lão, cho Giang Thanh biết rằng họ đã kinh sợ oai lực của người nối chí Tà Thần.

Giang Thanh nói tiếp :

- Thiên Mục song đồ, tiếng tăm và sinh mạng không bao giờ giữ được lưỡng toàn, danh còn thi mạng mất, mạng mất thì danh ấy mới còn, nay nhị vị muốn đường nào.

Thình lình Giang Thanh thét :

- Lập Ba Vi Trụ!

Tiếp theo đó, chàng quả thật tung ra thế Lập Ba Vi Trụ, và Thiên Mục song đồ cũng gầm lên hai tiếng tung ra bốn chưởng để kháng cự.

Giang Thanh tay tả cầm binh khí của Vạn Triệu Nguyên, tay hữu công kích.

Thiên Mục song đồ biết rằng, phen này muốn sinh tồn thì phải dốc hết toàn lực. Hai chiếc bóng người, khi thì liên kết vào nhau, khi thì tách rời ra nhanh như điện để đối phó với Giang Thanh.

Mười một hiệp trôi qua, một tiếng vang trỗi dậy có tiếng của Giang Thanh thét :

- Chưởng Bất Nhẫn Huyết!

Câu nói vừa dứt thì hào quang loé lên, tiếng binh khí xé gió vì vèo, một chiếc đầu lâu bay ra ba trượng. Nhìn kỹ, thấy người tử nạn này chính là Hướng Tông.

Trong lúc Hướng Như hoang mang kinh hãi, chưa kịp đau lòng vì cái chết quá bất ngờ của người em, thì bốn tiếng nói của Giang Thanh đã trỗi dậy :

- Âm Mạc Dương Quan!

Hai luồng chưởng phong mạnh bạo thổi ùa tới, chia ra hai chiều hướng khác nhau, vừa oai mãnh, vừa cay độc, vừa tế nhị, làm cho ai ai cũng đều kinh hãi.

Thế rồi, tiếng xương gãy, tiếng thịt rơi vang lên, người ta cơ hồ như nghe thấy một cây tre bị bẻ, vang lên một tiếng "rốp" dòn rã một màn mưa máu bay ra, lại một người bạc phước đi sang bên kia thế giới.

Vạn Triệu Nguyên đờ người ra, ngẩn nhìn hai cái xác không hồn của Thiên Mục song đồ mà không nói một lời nào.

Nơi đây là Tử Hỏa Nham.

Tử Hỏa Nham là một nơi phong cảnh hữu tình, mặc dầu tuyết phủ đầy non, nhưng vẫn còn sắc thái thanh cao tuyệt mỹ của nó.

Nhưng tiếc thay, giờ này máu hồng loang mặt tuyết, xác chết nằm ngổn ngang, bầu không khí hôi tanh nồng nặc.

Linh Linh tựa lưng vào một ngôi nhà mát, đăm đăm nhìn bầu trời vẩn đục, sắc mặt nàng thật thê lương ảm đạm.

Giang Thanh thình lình nở một nụ cười khó hiểu, bước tới gần bên Linh Linh hỏi :

- Linh Linh, muội có sợ chăng?

Giang Thanh nói rõ từng tiếng một :

- Bọn họ bức bách ta, nên ta mới.

Linh Linh đảo mắt nhìn quanh, ấp úng nói :

- Giang Thanh, e rằng muội không thể trở về với gia đình được nữa...

Giang Thanh cười ngạo nghễ, nhìn thẳng vào gương mặt ngọc của Linh Linh mà hỏi rằng :

- Vậy thì Linh Linh muội có hối hận không?

Linh Linh lắc đầu, nước mắt chảy vòng quanh, nàng trả lời :

- Muội không bao giờ hối hận, chỉ hơi buồn vì không thể báo đáp ơn sanh thành dưỡng dục của song thân.

Vuốt lại mái tóc của mình vừa đóng một lớp tuyết trắng xóa, Giang Thanh nói :

- Linh Linh, chúng ta đi thôi.

Linh Linh do dự đưa mắt nhìn Phó Tuyền, mà Phó Tuyền lúc bấy giờ toàn thân đẫm máu.

Giang Thanh biết ý của Linh Linh đang thương xót lão già này, chàng vội nói :

- Huynh đã nới tay đối với lão, bằng không thì lão ắt chầu trời rồi.

Nói đoạn, chàng bay mình tới móc thuốc ra thoa vào vết thương cho Phó Tuyền đoạn băng bó cẩn thận rồi đi về phía Vạn Triệu Nguyên.

Vạn Triệu Nguyên lúc bấy giờ đang đứng thẫn thờ ngửa mặt nhìn trời... Giang Thanh lạnh nhạt nói :

- Vạn đại hiệp, sở dĩ hôm nay đẫm máu khá nhiều chỉ vì quý vị bức bách tôi quá lẽ. Binh khí của đại hiệp tôi vùi dưới mặt tuyết cách đây sáu trượng, từ đây về sau, mong rằng binh khí của đại hiệp không nhuốm máu đào nữa.

Nói rồi Giang Thanh trở về phía Linh Linh, hỏi nàng :

- Muội còn điều chi nan giải nữa chăng?

Linh Linh òa lên khóc ngất, rồi phủ phục vào lòng Giang Thanh, nức nở :

- Chúng ta đi thôi!

Giang Thanh quàng tay qua lưng của Linh Linh, rồi thân hình của hai người loáng thoáng bay đi trên tuyết trắng.

Xem tiếp hồi 43 Đất bằng sóng dậy

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đất Bằng Sóng Dậy

Giang Thanh bế Linh Linh vào lòng chạy một mạch đến một thị trấn Đại Đô Khẩu, mới dừng chân lại.

Một mùi hương thoang thoảng từ mái tóc của Linh Linh tỏa ra làm cho Giang Thanh ngay nhất. Linh Linh nhắm nghiền đôi mắt hỏi rằng :

- Đến rồi ư?

Giang Thanh cúi đầu xuống nói nhỏ :

- Mới đến Đại Đô Khẩu chúng ta không nên vào đây, nên nhớ rằng Lý Ngọc Diệm còn chưa xuất hiện ta cố giấu hành tung thật kỹ, món nợ mấy này phải chờ nghĩa phụ ra tay thanh toán.

Linh Linh rùng mình hỏi :

- Chẳng biết Lệ lão tiền bối phải thanh toán bằng cách nào?

Giang Thanh suy nghĩ giây lâu mới lên tiếng trả lời :

- Nghĩa phụ nay đã già, chắc không còn đánh đá như xưa nữa, thanh toán ra sao thật khó mà liệu trước.

Linh Linh nhắm nghiền đôi mắt hỏi nhỏ rằng :

- Giang Thanh, một trận ác chiến kinh hoàng sắp sửa xảy ra vậy, thì bây giờ huynh có thể cùng muội đi tìm một nơi yên lành vắng vẻ để nghỉ ngơi vài hôm...

Giang Thanh ranh mãnh hỏi :

- Nhà ngươi chẳng sợ ta ư?

- Ta biết “ngươi” là quân tử!

Giang Thanh cười mà rằng :

- Đôi khi người đẹp trong tay thì tánh khí của người quân tử không còn nữa Linh Linh cả cười tựa đầu vào lòng của Giang Thanh ấp úng chẳng nên lời.

Chính vào lúc đó thì trong cõi lòng của Giang Thanh dâng lên hình bóng của một người, người ấy mặt mày tiều tuỵ, thân xác võ vàng.

Trong lúc tinh thần của Giang Thanh đang tranh đấu mãnh liệt thì gương mặt mỹ ngươiều của Linh Linh lại hiện lên.

Thế rồi không biết tự lúc nào, đôi môi của hai người gắn chặt vào nhau, làm thành một cái hôn ngọt ngào, nóng cháy toàn thân cả hai người run rẩy, tim đập mạnh, ngọn lửa ái tình bùng bùng bốc cháy...

* * * * *

Nửa tháng trời lặng lẽ trôi qua tuyết càng rơi càng dạy đặc, từng cơn gió lạnh thấu xương từ muôn phương kéo về đem lại giữa nhân gian một mùa Đông giá buốt.

Trong một xóm nghèo cạnh Đại Đô Khẩu chừng năm mươi dặm. Con sông đầu phố đã khô đọng từ lâu, bên dòng sông con ấy có một ngọn đồi nho nhỏ, dưới chân đồi có một khoảng đất bằng phẳng rộng mênh mông.

Hai dãy nhà tranh lặng lẽ nằm dưới chân đồi. Trên mái từng đợt khói lam chiều uốn éo, bay bổng giữa từn không chắc có lẽ họ đang nấu cơm chiều thì phải.

Từ trong một ngôi nhà vang ra một chuỗi cười thật quen thuộc. Nếu không lầm thì chính đó chính là của Linh Linh.

Trong gian nhà có một cái lò đang hừng hựuc lửa hồng, chiếu lên khuôn mặt của hai người ngồi bện cạnh.

Trong bóng tối bập bùng, khuôn mặt của người thiếu nữ càng đẹp thêm lên, khuôn mặt của người đàn ông thì càng thêm rắn rỏi.

Đó chính là cặp uyên ương Giang Thanh và Linh Linh...

Tiếng lửa tí tách nổ liên hồi, ánh lửa làm cho gương mặt của Linh Linh hồng hào tươi tỉnh. Giang Thanh thủ thỉ :

- Muội thật đẹp...

Linh linh e thẹn sà mình vào lòng của Giang Thanh.

Hai người quấn chặt lấy nhau.

Nửa tháng nay tuy hai người ở chung với nhau trong gian nhà hẻo lánh này đôi bên lại yêu nhau thắm thiết, nhưng cả hai đều giữ lễ, không làm một điều nhơ bẩn nào, tình yêu của hai người thật là trong trắng, trong trắng như tuyết bay ngoài trời.

Lâu lắm Linh linh mới gỡ tay Giang Thanh ra :

- Chúng ta dùng cơm chiều đi.

Giang Thanh trả lời :

- Hay lắm, nhưng muội đi dọn cơm, huynh thấy nhớ lắm...

Linh Linh bước đi hai bước quay đầu trở lại nói :

- Giang Thanh, hai mươi năm về sau nếu huynh còn giữ được tình cảm như vậy thì muội yên lòng lắm, chỉ e...

Giang Thanh hỏi :

- Sao?

Linh Linh trả lời nho nhỏ :

- E rằng khi ấy không biết có bao nhiêu người con gái tre đẹp hầu hạ chung quanh huynh và huynh sẽ quên đi người con gái xấu xí Linh Linh này.

Giang Thanh thình lình đứng phắt dậy ôm chầm lấy Linh Linh đặt lên mái tóc nàng, má nàng, cổ nàng những nụ hôn cuồng loạn.

Chàng hổn hển :

- Linh Linh đừng nói thế!

Linh linh bỗng rúc đầu vào lòng Giang Thanh òa lên khóc. Giang Thanh hốt hoảng hỏi :

- Tại sao muội khóc?

Linh Linh không trả lời Giang Thanh lại nói :

- Muội đừng khóc nữa, tiếng khóc này làm cho huynh đau hổ khôn ngần.

Linh Linh nức nở nói rằng :

- Giang Thanh, nửa tháng nay huynh có vui không?

Giang Thanh tra lời :

- Vui nhất đời huynh!

Linh Linh lại òa lên khóc, nức nở :

- Muội sợ...

Giang Thanh hỏi ấp úng :

- Sợ gì? Ai có thể làm cho muội sợ?

Linh Linh nói qua làn nước mắt :

- Muội sợ những ngày vui sẽ qua mau, và không bao giờ trở lại, em sợ mất anh...

Giang Thanh thở dài, vỗ đầu người yêu mình nói nho nhỏ :

- Muội đừng nghĩ lẩn thẩn như thế, không ai có thể chia rẽ đôi ta được.

Linh Linh bỗng ngẩng khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên hỏi rằng :

- Muội hỏi thật, Hạ Huệ cô nương cũng không thể chia rẽ đôi ta?

Câu hỏi này như tiếng sét nổ vang tai, chàng nhắm nghiền đôi mắt, hai tiếng Hạ Huệ đã in tâm khắc cốt chàng rồi, quên làm sao được.

Sự biến sắc của Giang Thanh không sao giấu được Linh Linh, nàng đau lòng lắm, cắn chặt đôi môi nói chẳng lên lời.

Giang Thanh siết chặt Linh Linh vào lòng hỏi một câu bi thảm :

- Linh Linh muội căm hờn huynh lắm có phải không?

Linh Linh rơi nước mắt trả lời :

- Muội yêu huynh! Muội chỉ phiền một điều là không thể chiếm trọn tình yêu của huynh.

Giang Thanh nói :

- Vậy thì muội có hối hận không? Vì đã yêu nhầm một con người hèn hạ như huynh?

Linh Linh lắc đầu :

- Không, muội hiểu huynh lắm, muội không thể không có huynh, nhưng muội cũng biết rõ nỗi khổ tâm của một người con gái khi mất huynh. Muội không thể vì hạnh phúc riêng mình mà phải để một người con gái khác khổ hận suốt đời.

Giang Thanh im lặng lâu lắm mới nói rằng :

- Linh Linh, muội tha lỗi cho huynh!

Linh Linh càng khóc to hơn, lâu lắm mới nói :

- Giang Thanh ơi, tình yêu là một vật cần phải thủy chung, nhưng mà huynh đối với muội quá ư chân thành, nên muội bất chấp huynh đối với người khác ra sao, muội chỉ cần huynh yêu muội như vậy cũng đủ mãn nguyện rồi, mặc dầu tình yêu có sứt mẻ, nhưng muội vẫn cho đó là trọn vẹn.

Giang Thanh bị xúc động mạnh, toàn thân run rẩy, chàng mừng thầm cho mình gặp một người thiếu nữ có lòng dạ khoan dung như Linh Linh.

Trong lò tiếng lửa nổ tí tách liên hồi, đều đều, hòa chung một nhịp với hai quả tim non. Lâu lắm Linh Linh mới hỏi :

- Muội mong rằng, Hạ Huệ cô nương sẽ tha thứ cho muội.

Giang Thanh siết chặt Linh Linh trong vòng tay của mình thủ thỉ bên tại nàng :

- Muội ngoan lắm, sau này...

Thình lình một câu hỏi lạnh lùng đanh đá từ bên ngoài theo gió lạnh đưa vào

- Không có “sau này” đêm nay là đêm cuối cùng của chúng bay!

Linh Linh giật mình đánh thót trong lòng của Giang Thanh, nàng kêu lên ba tiếng :

- Lý sư mẫu!

Và giọng nói kinh rợn ban nãy lại vang lên :

- Linh Linh chốc nữa bàn tay ta sẽ nhuộm máu của ngươi.

Linh Linh thất sắc kinh hoàng, chính vào lúc đó thì bên tại vang lên một câu nói rắn rỏi :

- Linh Linh đừng sợ!

Như một con chim chiều bạt gió, Linh Linh thu hình trong lòng của Giang Thanh run rẩy nói :

- Giang Thanh... bọn họ lại đến!

Giang Thanh ngạo nghễ trả lời :

- Thế nào cũng có ngày hôm nay.

Hai người càng siết chặt nhau và Giang Thanh bất thần to tiếng :

- Vô Định Phi Hoàn, ta chờ ngươi đã lâu.

Tiếng nói bên ngoài lại vang lên :

- Khá khen cho ngươi đó, hãy ra đây.

Giang Thanh trao cho Linh Linh một nụ hôn cương quyết, đoạn nắm lấy tay nàng ngang nhiên mở cửa đi ra.

Bên ngoài gió lạnh thấu xương, bầu trời một màu âm u đen tối.

Trên mặt tuyết, có rất nhiều chiếc bóng đen đứng im lìm lặng lẽ như những chiếc bóng kinh rợn của tử thần.

Đảo mắt một vòng, Giang Thanh thấy người đứng đầu trong bọn họ chính là bà lão đeo chiếc mặt nạ bằng bạc.

Đứng sau lưng bà ta là Trang chủ Yên Hà sơn trang Toàn Lập. Sau lưng Toàn Lập là Vạn Triệu Nguyên, Phó Tuyền, Liên Tâm song lão, Địch Trung và mấy mươi tên thuộc hạ.

Linh Linh kinh hoàng tột độ, nàng lả người trong lòng của Giang Thanh. Nàng không ngờ những người đến đây đưa nàng vào chỗ chết lại là những người thân yêu nhất đời.

Giang Thanh nhìn kỹ, thấy sau cùng còn có bóng dáng một người con gái yêu kiều diễm lệ, đang hầm hầm nhìn mình và Linh Linh.

Đột nhiên Toàn Lập hô to :

- Con tiện tì kia, còn không bước ra tự vẫn trước mặt ta, đợi ta ra tay sao?

Linh Linh trả lời một câu bi thảm :

- Xin cha tha tội bất hiếu cho con...

Toàn Lập nạt :

- Ta đã không kể người là đứa con gái của ta nữa, gia môn bất hạnh, mới sinh ra một đứa con ngỗ nghịch như ngươi.

Linh Linh tái xanh sắc mặt, nước mắt doanh tròng, toàn thân run rẩy. Nhưng Giang Thanh ngửa cổ cười ha hả :

- Toàn Lập, các hạ bất tất phải bức người thái thậm, kể từ ngày hôm nay Linh Linh đã là vợ của ta. Nếu ngươi bất phục ta sẵn sàng lãnh giáo...

Mặc dù Linh Linh đang cơn khổ não, thần trí bàng hoàng, nhưng lời nói của Giang Thanh, nàng nghe rõ mồn một. Nàng xúc động đến

cực độ. Nàng nếm được một mùi vị thật là khó tả, vừa bi ai thống khổ, vừa an ủi sung sướng.

Thình lình Lý Ngọc Diệm tuôn ra một chuỗi cười quái dị, và bên rừng trúc đằng kia có mười mấy chiếc bóng người phi thân chạy tới bằng một tốc độ kinh hồn.

Xem tiếp hồi 44 Thịt rơi máu đổ

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Thịt Rơi Máu Đổ

Thoáng nhìn bộ điệu của họ, Giang Thanh đã biết những người này thuộc cao thủ thượng thừa, sự hiện diện của họ làm cho bầu không khí thêm phần sôi nổi!

Bỗng Lý Ngọc Diệm hô to bằng một giọng rợn người :

- Linh Linh ngươi hãy tự điểm lấy huyệt Hoặc Trung nơi yết hầu, như vậy ngươi chết có vẻ dễ chịu hơn, ta sẽ nói lại với cha ngươi được phép tống táng cho chu đáo.

Linh Linh mặt cắt không còn chút máu, tần ngần nhìn Lý Diệm Ngọc.

Chính vào lúc đó thì mười mấy chiếc bóng người nhảy xổ tới đứng thành thế vòng cung bao vây Giang Thanh và Linh Linh vào giữa.

Nhìn kỹ thấy bọn họ toàn là những người trong Tam Tuyệt Chưởng: Tạ Chí, Nhiệm Độc, Đặng Tân và Tề Bá Lộc.

Điều làm cho Giang Thanh lấy làm lạ là có một gã thanh niên đẹp trai đứng bên cạnh Tạ Chí. Người này Giang Thanh dường như có gặp ở đâu một lần, sau lưng hắn là năm người hình thù quái dị.

Bỗng Lý Diệm Ngọc lại cất tiếng nói :

- Linh Linh, có nghe lời của ta chăng? Hay là phải đợi cha của ngươi ra tay. Hễ ngươi đi rồi, thì ta cũng cho người thân yêu của ngươi đi cho có bạn.

Linh Linh không thể trả lời, nàng biết rằng những người đứng trước mặt mình đây thảy đều là thuộc hạng lừng danh cao thủ. Nhưng bảo nàng phải xuôi tay chịu chết, thì thật là chết không nhắm mắt.

Toàn Lập bước tới gào lên :

- Đồ bất hiếu thôi để ta ra tay.

Thình lình Giang Thanh cất tiếng nói :

- Toàn Lập ta đã nói rõ cho ngươi biết, ngươi không có quyền bức bách vợ ta.

Tề Bá Lộc lanh lảnh nói rằng :

- Giang Thanh ơi! Ngươi đành hy sinh vì một người con gái sao?

Giang Thanh trả lời :

- Cũng như ngươi đến đây chịu chết vì danh lợi vậy.

Lý Diệm Ngọc thét :

- Đêm nay ta quyết không cho tiểu tử Giang Thanh được toàn thi thể!

Đoạn bà ta ngửa mặt lên trời nói to lên :

- Lệ Vậ Tà, ta quyết giết nghĩa tử của ngươi!

Linh Linh rùng mình rởn óc.

Tạ Chí vuốt râu nói tiếp rằng :

- Lý sư thúc, đêm nay ta phải thừa dịp tốt này để trừ khử học trò của Tà Thần để thanh toán món nợ sáu mươi năm về trước.

Nộ Anh Vu Phát lớn tiếng nói rằng :

- Chúng ta không động thủ còn đợi chừng nào?

Lúc bấy giờ những người đứng xung quanh thảy đều xôn xao động đậy, sẵn sàng khai chiến.

Giang Thanh nhìn Linh Linh bằng một cái nhìn đắm đuối, âu yếm nói rằng :

- Linh Linh.

Linh Linh rúc đầu vào vai Giang Thanh nói :

- Em không sợ...

Mặc dầu đứng trước rừng đao búa, nhưng thái độ hai người rất ư bình tĩnh, dường như vào chỗ không người.

Lý Diệm Ngọc hơi giận tràn hông gào ầm lên ầm ĩ :

- Toàn Lập, ngươi thanh toán lấy con tiện tì. Vạn Triệu Nguyên, ngươi hãy đòi món nọ máu của Giang Thanh.

Vạn Triệu Nguyên ứng tiếng, bay vù tới như một chiếc cầu vồng đáp xuống trước mặt Giang Thanh.

Chính vào lúc đó thì Toàn Lập bất thình lình nhảy xổ tời vung tay ra điểm huyệt Trung Cách của Giang Thanh một ngón thần tốc, bàn tay tả bất chợt tung ra một đòn về phía Linh Linh!

Giang Thanh cấp tốc tháo lui một bước, trả lại bằng hai cước liên hoàn. Toàn Lập đảo mình trở bộ đanh với theo hai chưởng, trong lúc đó thì Vạn Triệu Nguyên đã múa tít binh khí tấn công như vũ bão.

Ông ta không bao giờ quên được mối thù mà Giang Thanh đã tước binh khí của ông.

Giang Thanh một mặt bảo vệ Linh Linh đang lẩn trốn trong lòng mình, một mặt khác cự với hay tay cao thủ.

Hai bàn chân của chàng dán chặt trên mặt đất, chỉ có hai bàn tay thì liên tiếp tung ra những đòn nhanh như điện không để cho kẻ địch tấn được nửa bước.

Thật ra Linh Linh vốn mang tên là Song Phi Tiên Nử, võ công chẳng phải tầm thường nhưng vì kẻ đối thủ của Giang Thanh giờ đây là bậc bề trên của mình, nên nàng không dám xuất thủ.

Thế rồi bàn tay tả của Giang Thanh vung ra thành một chuỗi dài động tác cùng trong một lúc, hai bàn chân của chàng đá lên thoăn thoắt.

Dưới thế công hai ngả đó Toàn Lập và Vạn Triệu Nguyên bất đắc dĩ phải thối lui một bước.

Lý Diệm Ngọc đứng bên ngoài lạnh lùng phán :

- Tạ Chí, ngươi còn chờ tới bao giờ mới ra tay?

Tạ Chí gật đầu nói rằng :

- Lý sư thúc, tôi không bao giờ quên lời ước hẹn của đôi bên.

Vừa nói lão trờ tới tống cho Giang Thanh năm chưởng liên hoàn.

Từ phía sau có một người con gái vô cùng dễm lệ tiến tới gần Lý Diệm Ngọc. Người con gái đó chính là Kim Thiệu.

Lý Diệm Ngọc hỏi :

- Thiệu nhi muốn nói điều chi?

Kim Thiệu nghiến răng kèn kẹt hỏi :

- Thưa Tổ mẫu, người mặc áo đỏ đó có phải là nghĩa tử của Tà Thần?

Lý Diệm Ngọc gật đầu trả lời :

- Phải!

Kim Thiệu trầm ngâm đoạn hỏi :

- Thưa tổ mẫu, con muốn chính tay con giết người ấy

Lý Diệm Ngọc cười trả lời :

- Con giết người chẳng sợ gớm tay sao?

Kim Thiệu trả lời một cách rắn rỏi :

- Thưa Tổ mẫu, con chẳng muốn là kẻ sát nhân, nhưng nghĩa phụ của hắn đã hại một đời Tổ phụ, nợ cha con phải trả.

Lý Diệm Ngọc thò tay ra ôm lấy Kim Thiệu nói :

- Cháu rất ngoan, Tổ mẫu sẽ làm cho con vừa ý.

Cuộc chiến vẫn diễn ra một cách rùng rợn.

Giang Thanh liên tiếp chịu đòn, nhưng chàng vẫn cắn răng bảo vệ Linh Linh đến triệt để, dường như chàng sở dĩ chiến đấu như vậy chỉ vì người trong lòng chàng mà thôi.

Thân hình của Tạ Chí chàng đánh càng chừng nào tốc độ càng nhanh lên chừng ấy, quái chiêu tung ra bất tuyệt.

Phần Nhiệm Độc thì dùng toàn ngạnh công, khí thế hùng hồn thâm hậu.

Dẫn Long Sách của Toàn Lập thì biến ảo khôn lường phối hợp chặt chẽ với chiếc vòng của Vạn Triệu Nguyên.

Sáu tay cao thủ tập trung thành những đợt tấn công làm cho người ta xem qua phải hồn phi phách tán.

Thế rồi trăm hiệp trải qua trong chớp mắt.

Toàn thân Giang Thanh đẫm máu vài tia máu thấm bắn vào khuôn mặt trắng bệch của Linh Linh, càng làm thêm vẻ kinh hoàng sợ hãi của nàng.

Lý Diệm Ngọc hỏi :

- Thiệu nhi, con có thương chị Linh của con không?

Kim Thiệu không do dự trả lời ngay :

- Con thương chị ấy lắm, chị ấy là một người tốt nhưng không nên vì một chút tình cảm mà phản bội mẹ cha.

Lý Diệm Ngọc lặng lẽ gật đầu, trong lúc đó thì con mắt của bà chớp nhanh mấy cái lẩm bẩm :

- “Tiểu tử Giang Thanh quả là dai sức, nhưng chúng ta không nên kéo dài thời gian được nữa”.

Kim Thiệu ngước mắt nhìn cặp mắt lạnh lùng đanh đá của Lý Diệm Ngọc mà rùng mình sởn tóc.

Bỗng nghe Lý Diệm Ngọc lạnh lùng phán :

- Phó đương gia, bây giờ làm phiền đến ngươi rồi đó.

Phó Tuyền cúi đầu trả lời :

- Xin tuân thượng lệnh!

Tiếng “lệnh” vừa thoát ra cửa miệng thì một đạo hào quang sáng ngời, căng thẳng ra như một cán bút bay thẳng vào chiến trận...

Xem tiếp hồi 45 Ân oán não nùng

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Ân Oán Não Nùng

Phó Tuyền mặc dù tuổi ngoài thất tuần, bề ngoài có vẻ trầm lặng nhưng thật ra ông ta vẫn là một lão già có tính khí quật cường.

Bị mất một cánh tay, thái độ của ông ta tuy rằng bình thản, nhưng trong thâm tâm của ông ta lúc nào cũng bừng bừng bốc cháy vì mối thù bất cộng đái thiên.

Vì vậy mà khi được lệnh tham chiến, ông ta liền tung một đòn cay nghiệt.

Phối hợp với thanh đại đao của Phó Tuyền, Tạ Chí và Nhiệm Độc mở thế gọng kềm, tấn công tới tấp. Còn Dẫn Long Sách của Toàn Lập thì biến hóa thiên hình vạn trạng, trỗi dậy ào ào, liên hồi tập kích.

Đôi mắt Giang Thanh đỏ ngầu vì máu, chàng len lỏi một cách tài tình qua những bóng đao, bóng roi, bóng chưởng. Còn Linh Linh thì kêu lên rền rĩ :

- Giang Thanh, đừng lo đến muội nữa!

Tiếng nói vừa dứt, nàng giẫy mạnh một cái thật mạnh cho sút khỏi tay của Giang Thanh đoạn lăn ra ngoài.

Giang Thanh tan nát cõi lòng, trợn mắt hét. Chàng ngân lên một tiếng não nùng, tóc tai dựng đứng như một con cá, chàng đảo mình

ra ngoài ba bộ, thế rồi chưởng phong trỗi dậy trong một cái chớp chàng trổ ra ba đòn liên tiếp: Phật Quan Sơ Hiện, Kim Đỉnh Phật Đăng, và Phật Vấn Ca La!

Thế là bóng chưởng trùng trùng điệp điệp lớp lớp thành hình vòng cung, lớp thành đường thẳng lớp thành hình tam giác bay ra tới tấp.

Lý Diệm Ngọc giựt mình kinh sợ hô to :

- Như Lai thần chưởng!

Tiếng này bay ra chưa dứt thì những tiếng lốp bố nổ ran giữa trận tiền.

Quang cảnh cực kỳ ngoạn mục, vô số mảng tuyết đang lả tả rơi thình lình bị áp lực dội ngược trở lên hơn mười trượng. Chỉ thấy Phó Tuyền như một con diều đứt dây bay vù ra khỏi trận, còn Tạ Chí, Nhiệm Độc và Liên Tâm song lão thảy đều hổn hển thối lui. Toàn Lập và Vạn Triệu Nguyên cũng không tránh khỏi luồng chưởng phong ác liệt đó.

Lý Nhiệm Ngọc mặt mày thất sắc vì Như Lai thần chưởng đối với bà ta thật là quen thuộc vì bà ta đã ghét cay ghet đắng nó suốt nửa đời người.

Bà ra lệnh :

- Bất chấp tất cả hãy giết thằng Giang Thanh cho ta!

Toàn Lập mặt mày cau có, thét lên một tiếng dùng Dẫn Long Sách tấn công Giang Thanh bằng một thế hư, để rồi quay sang tấn

công Linh Linh bằng một chiêu thật lúc. Bấy giờ nàng đang té trên mặt đất.

Cùng trong một lúc Tạ Chí, Nhiệm Độc và Liên Tâm song lão cùng với Vạn Triệu Nguyên thảy đều hô nhau nhảy xổ tới trợ lực.

Giang Thanh ngửa cổ cả cười, hai tay đưa thẳng về phía trước, một tiếng thét vang lên, hai cánh tay đó thình lình đánh ép xuống bằng một đòn hung bạo, làm cho cả thảy đối phương cơ hồ nghẹt thở, đó là đòn thứ tư Nghênh Phật Tay Thiên trong Như Lai thần chưởng...

Trong cơn hỗn loạn, Giang Thanh lại liên tiếp tung ra một đòn thứ năm: Phật Ngã Đồng Tại...

Trong chớp mắt hai canh tay chàng đã tung ra sáu chưởng liên hoàn, sáu chưởng này kết hợp với nhau một cách chặt chẽ đánh bạt ra tứ phía.

Thật ngoài sự tưởng tượng Vạn Triệu Nguyên không thể trốn đòn, lãnh lấy một chưởng, mồm học máu tươi.

Còn Liên Tâm song lão thì té lăn chiêng trên mặt đất, làm cho Lý Diệm Ngọc muốn trờ tới tiếp tay cũng không kịp.

Lúc bấy giờ Tạ Chí xử một đòn Long Phong Vân, Nhiệm Độc xử một đòn Thôi Sơn tam thức, còn Toàn Lập thì vội vàng nhảy tới đỡ Vạn Triệu Nguyên dậy.

Vô tình hiện giờ chỉ còn Tạ Chí và Nhiệm Độc trực tiếp đấu với Giang Thanh mà thôi.

Giang Thanh bây giờ rất ư bình tĩnh, chàng lại sử dụng đòn thứ năm là Phật Ngã Đồng Tại một lần nữa, nhưng lần này chàng tập trung sáu chưởng lại thành một đường thẳng. Tạ Chí không tránh không né, dồn hết sức mạnh vào hai cánh tay chống lại.

Nhiệm Độc giật mình vừa muốn né tránh nhưng tình cảnh nguy cùng của Tạ Chí đã đập vào mắt ông ta.

Trên giang hồ rất trọng điều nghĩa khí, nên Nhiệm Độc thấy Tạ Chí không tránh không né, ông ta cũng vung song chưởng lướt tới trợ lực.

Trong chớp mắt hai luồng sức mạnh hai người toát ra gặp phải chưởng phong của Giang Thanh vang lên một tiếng "bùng". Từng mảnh tuyết bay lên cuốn cuộn bàu không khí biến sang nóng rực.

Lý Diệm Ngọc nhìn chầm chầm vào trận chiến kêu thầm trong lòng :

- Không xong!

Vừa nghĩ đến đây thì hai bóng người chệnh choạng như hai gã say rượu thối lui từng bước. Mỗi một bước của họ đề lõm sâu vào mặt tuyết, chứng tỏ rằng họ đang hết sức xuống tấn để ghìm lại. Hai người ấy chính là Nhiệm Độc và Tạ Chí!

Gương mặt già nua của họ bấy giờ tái xanh hơi thở phì phò, nhưng hai cặp mắt trợn trừng đầy vẻ căm tức.

Như Lai thần chưởng đã đẩy lui cho hai phái đối lập với mình, nhưng bản thân Giang Thanh cũng phải bắn lù ra ba bước rồi mới lấy tấn đứng vững được.

Giang Thanh cười sắc lạnh, đảo mắt nhìn Linh Linh lúc bấy giờ đang ngồi trên mặt đất đắm đuối nhìn chàng đôi mắt của nàng lộ vẻ sợ sệt nhưng chan chứa tình yêu.

Giang Thanh thở dài, dường như trút được một gánh nặng. Nhưng Lý Diệm Ngọc quay đầu lại bảo :

- Thiệu nhi mang gậy đến cho ta!

Kim Thiệu chớp nhanh cặp mắt rời khỏi nơi đó.

Tuyết vẫn bay lả tả đầy trời và Kim Thiệu trịnh trọng trao cho bà một thanh gậy sắt bóng nhoáng.

Thình lình Toàn Lập đứng dậy gằn giọng nói :

- Lý sư thúc, Vạn hiền đệ trúng thương rất nặng e rằng khó cứu, xin sư thúc định đoạt cho.

Vô Định Phi Hoàn Lý Diệm Ngọc lạnh nhạt truyền :

- Đưa nó trở về, dùng thuốc của bản môn điều trị.

Lúc bấy giờ Liên Tâm song lão Dịch Chí và Dịch Thành đã lồm cồm ngồi dậy. Sắc mặt của hai người thảy đều xanh xao vàng vọt, rõ ràng họ đã thọ trọng thương.

Giang Thanh bước tới, nói một câu trầm tĩnh :

- Vô Định Phi Hoàn, đêm nay ngươi nhất quyết cùng Giang Thanh này so tài ư?

Lý Diệm Ngọc trả lời một câu tàn nhẫn :

- Ta muốn lấy mạng ngươi và lấy mạng con Linh Linh.

Giang thanh nở một nụ cười tinh quái, quay đầu lại nói với Linh Linh :

- Linh Linh, muội đã nghe thấy rồi chứ?

Linh Linh đưa mắt nhìn chàng chưa kịp trả lời thì nhanh như chớp hào quang trỗi dậy, bốn chiếc bóng người bị ném bay ra ngoài ba trượng!

Đến khi bốn chiếc bóng người đó rơi xuống thì tiếng rên la vang rền, và luồng hào quang đó tiếp tục bay tới bao trùm lấy Toàn Lập và Liên Tâm song lão.

Bốn bóng người bay ra đó chính là bốn tên thuộc hạ của Yên Hà sơn trang vâng lệnh của Lý Diệm Ngọc đến đỡ Vạn Triệu Nguyên. Bốn người ấy giờ đây đờ người ra, có lẽ đều đã bị điểm huyệt nên không thể cục cựa.

Thì ra Giang Thanh đã dùng một thủ pháp thần tốc rút thanh Kim Long Đoạt của mình ra, một mặt tấn công bọn thuộc hạ, một mặt dùng Kim Long Đoạt bất thần tập kích Toàn Lập và Liên Tâm song lão.

Gương mặt của Lý Diệm Ngọc sát khí đằng đằng. Bà ta vừa dợm bước ra thì một tiếng nạt vang lừng tiếp theo đó nổi lên bốn tiếng :

- Nam Tôn Nộ Hải...

Bầu không khí lập tức chao động như một vùng trốt xoáy, hào quang trỗi dậy ba bên bốn bề, như muôn ngàn mũi tên đâu bay tới.

Từng làn mưa máu bay ra, và hai người trúng đòn ngã lăn lộn trên mặt đất.

Lý Diệm Ngọc giựt mình ngớ ngẩn vì Giang Thanh bất thình lình sử dụng Đại Tôn đoạt pháp làm cho bà ta không rõ đó là một môn võ học của phái nào?

Bà ta thấy Toàn Lập nhảy ra vòng chiến, y trang thư sinh của lão nát be nát bét, toàn thân run rẩy, khá khen cho Toàn Lập đã trốn thoát được đòn Nam Tôn Nộ Hải.

Tiếp theo đó Giang Thanh lại hô :

- Bắc Tôn Mục Sơn!

Thanh Kim Long Đoạt trong tay của chàng lạp tức bay vù ra và thân hình của chúng quay cuồng long lốc, làm thành vô số vòng cung tuyệt mỹ.

Toàn Lập tức tốc múa Dẫn Long Sách ra đối địch.

Đòn thứ nhất ông sử dụng là Long Thăng Cửu Thiên. Chỉ thấy ngọn roi của lão lồng lên như con rồng thiêng uốn khúc.

Cùng trong một lúc, Tạ Chí mở bừng cặp mắt, hai tay đẩy ra liên tiếp sáu chưởng để tiếp tay cho Toàn Lập, và khi những luồng kình phong nối giáp vào nhau. Tạ Chí rú lên một tiếng kinh hoàng, hổ khẩu tét ra máu tuôn lai láng, còn Nhiệm Độc thì có một dòng máu tươi ứa ra khoé miệng.

Toàn Lập tay chân run rẩy cơ hồ cầm không chặt ngọn Dẫn Long Sách nữa.

Giang Thanh cầm Kim Long Đoạt đôi mắt sáng ngời, miệng nở một nụ cười chua chát, những người đứng vây chung quanh thảy đều im lìm lặng lẽ.

Kim Thiệu lúc bấy giờ cũng có vẻ sợ hãi. Nàng biết rằng Giang Thanh không phải là một người dễ dàng bị khuất phục, ý niệm muốn giết chết Giang Thanh giờ đây tiêu tan không còn nữa.

Thinh lình Lý Diệm Ngọc cất tiếng lanh lảnh nói rằng :

- Giang Thanh, mi thật không hổ là nghĩa tử của Tà Thần, hành vi tàn bạo của ngươi còn trội hơn nghĩa phụ của ngươi khi xưa, đêm nay ta sẽ phân thây ngươi ra làm trăm mảnh.

Giang Thanh lạnh nhạt trả lời :

- Lý Diệm Ngọc, bà đã nói quá nhiều. Sáu mươi năm về trước, Võ lâm Song Phi bất quá chỉ là hai con chim biết ca hát véo von mà thôi, chớ chẳng làm nên trò trống gì.

Lý Diệm Ngọc hơi giận tràn hông mặt mày biết sắc, bỗng bà ta cười lên rũ rượi, nhằm phía Giang Thanh bước tới từng bước một. Thình lình quay đầu lại đưa mắt ra dấu cho bọn thuộc hạ của Yên Hà sơn trang.

Thế là mấy mươi tên cán binh, dưới sự chỉ huy của Địch Trung, họ nhanh nhẹn thò tay ra sau lưng gỡ xuống một món binh khí: Liên Châu Nỏ.

Loại nỏ này khác hơn thứ thường dùng, mỗi lần bắn ra liên tiếp ba phát, vì vậy mà mang tiếng là Liên Châu.

Võ lâm Song anh Vu Phát và Tề Bà Lộc cũng tản mác ra hai bên, đợi chờ cơ hội.

Bầu không khí căng thẳng phi thường.

Bỗng sau triền núi có ba tiếng “păng, păng, păng” vang lên ba tiếng pháo bông màu đỏ rực nổ tung trên nền trời xám xịt.

Lý Diệm Ngọc giật mình ngước mặt nhìn trời, Toàn Lập bất giác hô to ba tiếng :

- Trường Ly đảo!

Ba tiếng này vừa bay ra khỏi cửa miệng cả đấu trường lập tức vang lên những tiếng ồn ào.

Tạ Chí và Nhiệm Độc đang dồn hết chân lực vừa toan mở đợt tấn công, bây giờ cũng dừng tay ngửa mặt nhìn lên ba chiếc pháo bông chiếu sáng rực trên nền trời xanh thẳm...

Giang Thanh bất giác tinh thần phấn chấn, chàng xúc động đến nỗi một giòng nước mắt ứa ra, chàng cảm thấy Trường Ly đảo đối với chàng thật là ân thâm nghĩa trọng.

Toàn Lập biết rằng chúng thuộc hạ của mình hãy còn sợ sệt bọn Trường Ly Đảo, vội nạt lên một tiếng để trấn áp tinh thần :

- Toàn thể anh em hãy bình tĩnh mà nghe hiệu lệnh không được xôn xao.

Câu nói chưa dứt thì trên núi trắng phau phau xuất hiện trên một trăm tay hảo hán, cả thảy đồng hô to :

- Trường Ly Hùng Phong!

Tiếp theo đó từ trong khu rừng trúc bỗng vang lên mấy tiếng hưởng ứng :

- Lục Kỳ Dương Đông!

Tiếng nói thật là hào hùng bi tráng.

Thế là một chuỗi cười trong trẻo vang lên, vài ba chiếc bóng người vọt tới như bay. Cặp mắt của Giang Thanh sáng suốt vô cùng, nhác trông thấy đã thấy người đi đầu chính là Trường Ly Nhất Điểu Vệ Tây Đi kèm bên ông là con người vạm vỡ Lực Hải, kế đó là Cừu Vân.

Giang Thanh hô to :

- Kính chào Vệ lão tiền bối!

Trường Ly Nhất Điểu thong thả dừng chân lại, đưa cặp mắt hiền từ nhìn Giang Thanh cười ha hả, nói rằng :

- Hiền đệ hãy tha thứ cho lão phu đến chậm một bước.

Sự có mặt đột ngột của Trường Ly Nhất Điểu làm cho Lý Diệm Ngọc giựt mình, nhất là sau lưng ông ta còn có mấy trăm tay hảo hán.

Trương Ly Nhất Điểu hậm hực nhìn Lý Diệm Ngọc, nói chầm chậm rằng :

- Nếu ta không lầm thì ngươi chính là một trong Song Phi năm xưa là Vô Định Phi Hoàn, ngươi ỷ thế hiếp cô, tập trung ngần này cao thủ để vây đánh một người anh hùng hảo hán.

Lý Diệm Ngọc hậm hực trả lời :

- Vệ Tây, nhà ngươi sẽ trả giá rất đắt.

Trường Ly Nhất Điểu cười nhạt nói :

- Lý Diệm Ngọc còn nhớ mấy tháng trước khi bổn Đảo chủ đánh phá Yên Hà sơn trang, thì ngươi cũng đã từng nói những câu vô lễ như vầy, nhưng ta xem đến nay là đêm cuối cùng của bọn mi đó.

Nói tới đó ông ta quay lại bảo Toàn Lập :

- Hay lắm! Hay lắm! Nơi đây có những người đời thứ ba và Tam Tuyệt Chưởng... Lại còn có Võ lâm Song anh, chuyến đi này quả thật không uổng đó.

Trường Ly Nhất Điểu nói câu này một cách cực kỳ ngạo mạn, Giang Thanh cười nói :

- Thưa Vệ lão tiền bối, Kỷ kỳ chủ có đến hay chăng?

Trường Ly Nhất Điểu trả lời :

- Bổn Đảo lục kỳ thảy đều xuất động, những người đứng chung quanh đây đều không còn hy vọng nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa.

Lý Diệm Ngọc tức giận bồi hồi, vung cây gậy trong tay của mình ra, Toàn Lập thì hô to :

- Song Phi, Tam Tuyệt, nhất quyết tiêu diệt Nhất Tà!

Câu nói này vừa dứt thì Tạ Chí, Nhiệm Độc, Đặng Tân, Phó Tuyền, Vu Phát, Tề Bá Lộc và những người môn đệ của Tam Tuyệt Chưởng thảy đều nhất tề xông tới, tấn công dữ dội.

Còn Địch Trung thì vung tay ra, từ trong ống tay áo của lão vô số mũi tên bay như cào cào, nhắm bắn thẳng vào mình Giang Thanh.

Xem tiếp hồi 46 Rừng gươm biển máu

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Rừng Gươm Biển Máu

Trong lúc đó, từ trên mình của Trường Ly Nhất Điểu lóe ra một đạo hào quang, vầng hào quang đó kết thành một màn lưới vô cùng kín đáo đẩy bật tất cả những mũi tên rơi lả tả xuống mặt đất.

Trường Ly Nhất Điểu buông ra một chuỗi cười quái gở, nhanh như chớp ông ta tung hai đòn làm cho một tên đệ tử của Nhiệm Độc hoảng hốt tháo lui.

Lục Hải thì nạt lên một tiếng, tống ra một chưởng vào giữa mặt Phó Tuyền đang cản ngăn trước mặt. Đồng thời nhanh như chớp tuốt binh khí của lão là một chiếc búa, ra trảm ngang một đòn dữ dội về phía Tề Bá Lộc.

Lúc bây giờ, chiến trường bắt đầu hỗn độn, tiếng sát phạt rền trời. Cửu Vân rú lên, tung ra một chưởng đánh ngã ba tên thuộc hạ của Yên Hà sơn trang, rồi nhảy xổ về phía Vu Phát.

Trên mặt tuyết bị vô số vết chân dày xéo, hòa lần trong những dòng máu thắm.

Giang Thanh đang cầm thanh Kim Long Đoạt hộ vệ cho Linh Linh. Thình lình Linh Linh hét to vào chàng :

- Giang Thanh, coi chừng...

Giựt mình nhìn lên về phía có tiếng gió lạ nổi lên vì vèo. Giang Thanh thấy Vô Định Phi Hoàn đang dùng một thân hình thần tốc nhảy tới trước mặt chàng.

Nhanh như chớp, Giang Thanh loang Kim Long Đoạt sẵn sàng ứng chiến.

Thế rôi, những tiếng binh khí va chạm vào nhau liên hồi bất tận. Trong chớp mắt hai tay cao thủ lẫy lừng này đã so nhau trên mười hai hiệp.

Lúc bấy giờ, Trường Ly Nhất Điểu đang dằng co cùng Tạ Chí và Phó Tuyền, thấy vậy kêu lớn lên :

- Hay lắm! Giang hiền đệ hãy dùng trọng thủ pháp đối địch với chúng.

Lục Hải thì đang vũ động lưỡi búa của mình, sử dụng toàn những đòn như sấm giăng chớp nổ, kháng cự với Tề Bá Lộc và Nhiệm Độc. Cả ba tay này hoàn toàn sử dụng những đòn tinh vi khéo léo, làm cho người ta phải chắc lưỡi khen thầm.

Phần Giang Thanh thì tinh thần phấn chấn, đấu chiến dữ dội với Vô Định Phi Hoàn. Hai tay này, một người là nghĩa tử của Tà Thần, oai danh cái thế. Một bên là người có tăm tiếng, lẫy lừng hồi sáu mươi năm về trước. Công lực cả hai thảy đều cao thâm vô tận, mỗi một thế võ tung ra đều là một thế trí mạng, thập tử nhất sinh.

Tiếng sát phạt vang trời dậy đất.

Lặng lẽ đứng bên ngoài, Toàn Lập nói nhỏ với Địch Trung :

- Địch quản gia, hãy truyền lệnh cho bên ta tạm thời ngưng bắn, chờ xem bọn Trường Ly Nhất Điểu giở trò trống gì?

Địch Trung cúi đầu vâng lên lui ra, liền theo đó có một gã thanh niên tuấn tú khẽ lén bước tới bên Toàn Lập.

Toàn Lập khẽ liếc mắt nhìn, hỏi nhỏ :

- Kim hiền điệt, ngươi có cao kiến gì chăng?

Thì ra, gã thanh niên trẻ đẹp đó chính là để tử đắc ý nhất của Tạ Chí là Kim Vũ.

Năm xưa, Kim Vũ nhờ sự đánh cuộc của mọi người, mà may mắn được mọi người truyền những môn võ bí truyền cho. Đồng thời được quyền cất giư thanh Hồi Phong bảo kiếm, mà vô tình Giang Thanh đã nghe trôm được trong ngôi hoang miếu.

Nửa năm nay, Kim Vũ đã được nhưng môn võ bí truyền của các môn các phái. Vì vậy mà gã quyết tâm chuyến này phải hạ Giang Thanh cho kỳ được.

Nhưng nãy giờ, Kim Vũ được mục kích tài nghệ của Giang Thanh, làm cho ý chí của hắn chao động, hắn nói với Toàn Lập :

- Toàn sư thúc, chúng ta có thể tấn công hay chưa?

Toàn Lập lắc đầu, vỗ vai hắn nói :

- Chưa, vì tình thế chưa rõ rệt. Giang Thanh và Lý tiền bối chưa phân thắng bại.

Chính vào lúc hai người đang đối thoại thì Địch Trung trở lại nói rằng :

- Thưa Trang chủ, bệnh tình của Vạn đại hiệp khá nặng, chúng ta phải mau tiếp.

Toàn Lập lắc đầu :

- Khó cứu lắm, vì Vạn đại hiệp đang nằm gần bên chân của Giang Thanh mà hắn thì đang đấu chiến tưng bừng, khó mà xáp tới gần.

Địch Trung ủ rũ lắc đầu.

Chiến cuộc mỗi lúc càng sôi nổi. Trường Ly Nhất Điểu đối địch với Tạ Chí và Phó Tuyền bằng một thái độ ung dung hòa nhã. Thình lình Trường Ly Nhất Điểu đảo lộn một vòng tung ra liên tiếp hai thế Lập Ba Vi Trụ, Ba Lai Ba Khứ và Tái Khởi Hốt Lạc.

Dưới áp lực hùng hậu đó làm cho đối phương phải ra ra, Trường Ly Nhất Điểu thừa thế móc trong mình ra sáu vật tròn tròn, ném mạnh lên không trung. Sáu vật này liên tiếp nổ vang tạo thành sáu đóa hoa cực đẹp.

Trường Ly Nhất Điểu mím môi nụ cười quái gở, nói rằng :

- Nãy giờ bọn bây thừa thế đông người, nay hãy chờ xem bọn chúng ta dốc toàn lực ứng chiến đó!

Bên kia, cặp Giang Thanh và Lý Diệm Ngọc đang đấu chiến hồi tột độ, bao nhiêu thế võ lạ lùng thảy đều mang ra sử dụng. Thật là thiên biến vạn hóa, trong chớp mắt ba trăm hiệp trôi qua. Giang Thanh nhủ thầm :

- “Vô Định Phi Hoàn quả thật danh bất hư truyền. Kể từ khi ta xuống núi đến nay, chưa thấy võ nghệ của ai hơn bà ta được”.

Lý Diệm Ngọc vừa đánh vừa liếc mắt nhìn xem Kim Thiệu. Đột nhiên bà hô to :

- Kim Thiệu, coi chừng đó...

Câu nói chưa dứt thì từ bên khu rừng trúc thình lình vang lên những tiếng reo hò tở mở, và tiếng nói của Trường Ly Nhất Điểu vang lừng :

- Từ nay về sau, trên chỗ giang hồ không còn nghe tiếng Song Phi Tam Tuyệt Chưởng nữa.

Ba bên bốn bề có vô số bóng dáng những người vệ sĩ của Trường Ly đảo bất ngờ xuất hiện.

Nhưng tiếng của Toàn Lập lại hô lên :

- Hãy giết cho hết bọn Trường Ly đảo.

Xem tiếp hồi 47 Thập tử nhất sinh

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Thập Tử Nhất Sinh

Công lực của Quan Nhu khá cao, mà Hạn Khang cũng chẳng kém gì, hai người này liên kết với nhau mở thế gọng kề cầm chân Toàn Lập.

Trường Ly Nhất Điểu lúc bấy giờ không còn thái độ e dè nữa, ông ta nói :

- Thời cơ đã đến!

Nó vừa dứt lời ông ta trảm cho đối phương một đòn Thất Hoàn Trảm, đoạn trung mình nhảy vọt lên không trung. Thân hình của ông ta cất lên chừng ba thước thì một tiếng hú vang trỗi dậy đồng vọng khắp đó đây.

Tiếng hú vừa cất lên thì nhóm người bên trên triền núi dưới sự lãnh đạo của Ngụy Nho và Nhiếp Đông ồ ạt tuôn xuống như trường giang sóng dậy Còn nhóm người bên khu rừng trúc cũng hò hét vang lừng, đối thủ Kiết Trường Quang lãnh đạo xông tới, nhưng chỉ xuất động độ chừng một phần năm trăm nhân mã mà thôi!

Toàn Lập biến sắc, cả giận nói rằng :

- Vệ Tây, ngươi đường đường mang danh là một tay bá chủ, lại dùng cách ỷ chúng hiếp cô, trái ngược với luật lệ giang hồ.

Trường Ly Nhất Điểu cả cười :

- Lấy phương pháp của bọn ngươi trả cho bọn ngươi, thì có lấy chi làm lạ Thế là trong chớp mắt, hai động binh của Trường Ly đảo do hai ngã ùa tới tấn công. Trên trận chiến, xuất hiện thêm không biết bao nhiêu tay cao thủ, do đó mà chiến cuộc lập tức chuyển sang một giai đoạn khác, giai đoạn đầy máu hòa nước mắt, sục sôi đến tột độ.

Thời gian nặng nề trôi qua trong chết chóc, lúc bấy giờ chiến cuộc ngày càng bi thảm, Trường Ly Nhất Điểu trổ hết tài sinh tuyệt học, dồn ép Toàn Lập mãi mãi thối lui, hơi thở phì phò, tay chân càng ngày càng chậm chạp.

Đặng Tân mặc dầu đã dốc hết công lục của mình ra đối phó, nhưng vẫn nằm trong cái thế lướng đầu thọ địch của Cừu Vân và Ngụy Nho.

Còn Lục Hải thì đang vũ lộng lưỡi búa của mình như chớp giăng sấm nổ, tấn công Nhiệm Độc, mà Nhiệm Độc thì đang sử dụng Thôi Sơn Chưởng Pháp của mình ra kháng cự với Lục Hải.

Năm tên đệ tử của Tam Tuyệt Chưởng lúc bấy giờ đã tử chiến mất hai người, còn lại cũng đều nằm trong tình thế nguy nan.

Vạn Triệu Nguyên thì đã trúng đòn nằm gần chỗ Giang Thanh đang đấu chiến với Lý Diệm Ngọc.

Còn Phó Tuyền thì hơi thở thoi thóp, cánh tay duy nhất còn lại của ông ta nắm chặt lại, tỏ vẻ cực kỳ căm tức.

Kim Thiệu thì đứng cô lập vào một nơi, có sáu tên thuộc hạ của Trường Ly đảo đang tiến đến gần về phía nàng.

Quan Nhu và Hạn Khang im lìm đứng bên cạh Nhiếp Đông và Hình Tịnh cả mấy người này thẩy đều lăm le chực xông vào tham chiến.

Hạn Khang bỗng nói nhỏ rằng :

- Thưa kỳ chủ, theo bản toạ thấy thì bọn ta không nên kéo dài thì giờ nữa phải dùng cách tốc chiến tốc quyết!

Quan Nhu hỏi :

- Mục tiêu tấn công vào đâu?

Hạn Khang chỉ về phía Lục Hải và Nhiệm Độc đang chiến đấu với nhau. Quan Nhu gật đầu nói :

- Được nhà ngươi đi trước!

Hạn Khang ứng tiếng trả lời đoạn bay vù về phía đó.

Lúc bấy giờ hai người kia đang khoát nạt vang lừng.

Nhiệm Độc dùng tay hữu đánh về phía Hạn Khang một đòn chặn lại, rồi tả chưởng thì án ngữ phía Lục Hải.

Thân hình của Hạn Khang trở một cách tài tình giữa lưng trời, bất thình lình dùng hai bàn chân đá ngược vào hông của đối thủ.

Nhiệm Độc vừa đang tránh khỏi một lưỡi búa của Lục Hải, thình lình nghe bên hông mình gió dậy vì vèo, vội vàng soay lửng trở bộ, vừa trốn đòn vừa tống cho Hạn Khang một chưởng!

Nạt lên một tiếng vang lừng. Lục Hải múa lưỡi búa của mình tấn công vào cổ của Nhiệm Độc!

Nhiệm Độc giựt mình vộic hống hai bàn tay trên mặt tuyết để cho thân hình bay vù lên không trung ba trượng.

Chính vào lúc đó thì một bóng người không biết từ đâu bay xéo tới, đánh phủ đầu ông ta bằng ba đòn sấm xét, nạt lên một tiếng ông ta cố xê dịch thân hình của mình sang một bên để trốn đòn.

Nhưng đồng trong một lúc đó thì lưỡi búa của Lục Hải lại ào ào trần tới khí thế mãnh liệt vô cùng!

Nhiệm Độc mặt mày cau có, cố chuyển hết sức bình sanh chân trái đạp vào chân phải để lấy đà bay lên thêm một đoạn nữa, nhưng chiếc bóng người bay tới đó tiếp tục phi thân bám sát theo Nhiệm Độc.

Nhiệm Độc rảo mắt nhìn quanh trên môi của ông ta bỗng nở một nụ cười chua chát, ông chuyển hết sức bình sinh nghiến răng kèn kẹt tung ra bốn chưởng liên hoàn.

Người ấy cũng nạt lên một tiếng cùng trong một lúc đẩy ra bốn chưởng chọi lại, và hai luồng chưởng phong gặp nhau hai bóng người lập tức rơi trở về mặt đất.

Nhiệm Độc râu tóc rối bời, mồm há hốc đôi mắt lờ đờ đầy oán hận. Ông ta uất ức nhìn đối thủ của mình đang đứng ngoài ba trượng : Quan Nhu!

Ban nãy Quan Nhu đã liên tiếp tấn công ông ta hai ba đợt, cuối cùng hai người đã lâm trận kịch chiến nhau. Bây giờ ông ta mắt hoa đầu váng tay chân ê ẩm nhưng mà ông ta cố gượng nở một nụ cười tươi, khẽ lén điều công dưỡng khí, chuẩn bị mở màn tấn công thứ hai nữa.

Lục Hải trờ tới bên cạnh móc lưỡi búa vào bên hông mình đoạn gằng giọng nói rằng :

- Quan kỳ chủ, hãy để đó cho tôi!

Quan Nhu lắc đầu nói nhỏ :

- Đừng ngươi đã phí khí lực rất nhiều, để nó cho ta so chưởng lực với nó.

Câu nói này chưa dứt thì Nhiệm Độc đã thét lên một tiếng vang lừng vung hai bàn tay tới, tống ra hai chưởng cực kỳ thâm hậu đó là tuyệt kỷ nổi danh của lão Thôi Sơn tam thức.

Quan Nhu cũng nạt lên một tiếng, bắp thịt của ông nổi lên cuồn cuồn, mỗi bàn tay của ông ta tức tốc vẽ thành một hình bán nguyệt rồi tung hai chưởng chọi lại.

Một tiếng vang kinh rợn nổi lên, Quan Nhu lảo đảo lùi lại năm bước, còn Nhiệm Độc thì cũng trội ra ba bộ, ông ta gầm lên :

- Hay cho Trường Ly đảo, bọn mi còn thủ đoạn gì hãy mang ra cho hết!

Quan Nhu không nói không rằng, lướt tới tống luôn ra ba chưởng. Nhiệm Độc vội vàng né tránh, nhưng không trả đòn mà lại bất thần đánh bổ về phía Hạn Khang Hạn Khang trong lúc bất ngờ không thể trốn tránh, vội vung song chưởng ra đón đỡ. Một tiếng vang khủng khiếp nổi lên, hai bàn tay của Hạn Khang nóng ran như phỏng lửa, thân hình của ông ta bị trôi ra ngoài bốn bước.

Quan Nhu nạt lên một tiếng, dốc hết toàn lực đánh tới chín chưởng liên tiếp như mưa. Nhiệm Độc vung tay ra đóng đỡ chính

vào lúc hai bên đang dằng co với nhau thì một bóng người bay vào, dùng hai chân đá mạnh vào hông của Nhiệm Độc.

Hai luồng kình phong tràn tới, Nhiệm Độc vội vàng thu tay hồi bộ, nhưng đã chậm một bước, hai ngọn cước kinh hồn đã trúng vào hông ông ta vang lên hai tiếng khô khan.

Nhiệm Độc cơ hồ quên hẳn đau đớn ông ta nhảy bổ tới phía kẻ đối thủ của mình, dưới ánh đuốc mập mờ nhìn rõ thì thấy đó chính là Hạn Khang.

Lúc bấy giờ hai bàn tay của Nhiệm Độc vươn ra như vấu ó, chộp vào đầu, vào cổ của Hạn Khang.

Hai bàn tay của Hạn Khang lúc bấy giờ sưng vù lên trông thật kinh khủng nên ông ta chỉ dùng hai chân đá vèo vèo vào Hàm Hạ và Đan Điền của đối thủ Nhưng mà gương mặt của Nhiệm Độc thình lình biến đổi trông thật khó coi, ông ta không tránh không né mà để bàn tay của mình chộp thẳng vào đầu của Hạn Khang, đó rõ ràng là một thế liều chết.

Chính vào lúc đó thì gió dậy vì vèo, trong cảnh nghìn cân treo sợi tóc, một lưỡi búa bay vù tới và chiếc đầu lâu của Nhiệm Độc bị trảm rơi xuống thật là kinh rợn! Máu bay phất phới, chiếc đầu lâu quay lông lốc trên mặt tuyết.

Hạn Khang té ngửa trên mặt tuyết bạn chân trái của ông ta cắm sâu vào bụng của Nhiệm Độc lại đè lên trên mình của ông ta. Một bàn tay của Nhiệm Độc quấu chặt vào vai lão, máu ra đầm đìa.

Thình lình có một tiếng hú thanh tao trỗi dậy, Kim Vũ tay cầm thanh Hồi Phong tung mình nhảy tới.

Kỷ Lôi lúc bấy giờ đang đứng bên cạnh, vội vàng tung ra song chưởng đánh ép vào hậu tâm của gã. Chính vào lúc đó thì từ đằng xa vang lại một câu nói của Giang Thanh :

- Kỷ kỳ chủ xin lới tay!

Câu nói này vừa dứt thì đường chưởng của Kỷ Lôi thình lình dừng lại thân hình của lão bắn lùi năm bước nhưng trong lòng lão lấy làm lạ, không biết vì sao Giang Thanh lại nhân nhượng với Kim Vũ. Kỷ Lôi hậm hực nói :

- Tiểu tử kia, mi hãy đứng đấy nếu không có Giang thiếu hiệp lên tiếng thì mi đã mất mạng rồi Kim Vũ im lìm không nói một lời nào!

Lúc bấy giờ bên phía Yên Hà sơn trang lần lượt hao binh tổn tướng, đòn cân lực lượng đã ngả hẳn về phía Trường Ly đảo. Giữa chiến trường bây giờ chỉ còn có Giang Thanh đấu với Lý Diệm Ngọc, Trường Ly Nhất Điểu đấu với Toàn Lập.

Gianh Thanh sử dụng một cách tinh vi thuần thục cây Kim Long Đoạt của minh, khi thì lông lộn như rồng bay phượng mua, lúc lịa huyền ảo mơ hồ như bóng ma trơi, có lúc lại rạt rào mạnh bạo như núi sụt thành nghiêng, trông thật là ngoạn mục.

Thình lình Giang Thanh hơi lỏng tay ra để cho Lý Diệm Ngọc tấn công chàng bằng một đường gậy sấm sét vào giữa ngực, chàng đỡ nhẹ rồi hỏi :

- Lý Diệm Ngọc, bà còn muốn gặp nghĩa phụ của ta chăng?

Lý Diệm Ngọc cười lên lanh lảnh thét :

- Ta sẽ xách đầu mi đi gặp lão!

Giang Thanh cả cười, bất thần xử ra nửa thế Chưởng Bất Nhẫn Huyết, đoạn thân hình đảo nhanh, tiếp theo đó tung ra chiêu Thượng Tôn Trường Thiên.

Lý Diệm Ngọc vội vàng trượt mình trở khỏi, rồi phản công bằng hai chưởng liên hoàn, hỏi to :

- Giang Thanh mi muốn chạy ngã nào?

Giang Thanh trả lời :

- Bọn bây đã chết tới nơi mà còn cứng miệng!

Giang Thanh cười nhẹ, hai mũi giầy của chàng lướt nhanh thoăn thoắt trên mặt tuyết, đoạn thân hình mảnh khảnh vụt bay bổng lên trong một tiếng hô :

- Thượng Tôn Trường Thiên!

Và hào quan trỗi dậy, thanh Kim Long Đoạt từ trên đánh xuống như vũ như bão Lý Diệm Ngọc xuống một tấn chữ Đinh, thi thố đường gậy Khai Thiên Thập Lục để phá vỡ thế Thượng Tôn Trường Thiên của Giang Thanh.

Trong cơn hỗ độn, thân hình gầy gò của bà bỗng nhiên quay cuồng lông lốc theo một đường hướng cực kỳ quái gở và trong chớp mắt tung ra một thế quái dị. Đó là Càn Khôn Nhất Kiếm, một thế võ bà ta đã từng thi thố tại Yên Hà sơn trang để đối chọi với Trường Ly Nhất Điểu.

Dưới cơn mưa gậy phũ phàng, Giang Thanh rạp mình sát đất để tránh đòn và hô :

- Hạ Tôn Đại Địa!

Thanh Kim Long Đoạt chia ra tám hướng, trương nanh múa vuốt tấn công mãnh liệt Thân hình của Lý Diệm Ngọc là đà bay bổng lên, nửa công nửa thủ, tránh khỏi đòn này một cáhc may mắn, bà cười rằng :

- Nãy giờ ta thấy mi chỉ dùng đi dùng lại có hai chiêu này mà thôi, võ nghệ như mi thật là nghèo nàn quá đỗi!

Nhưng Giang Thanh không nói không rằng, thình lình hét :

- Nam Tôn Nộ Hải!

Đường Kim Long Đoạt đang bay ra tứ tán, thình lình tập trung trở về để mà xuất phát, lần thứ hai theo một chiều hướng bất ngờ, làm cho Lý Diệm Ngọc giựt mình kinh hãi.

Cặp mắt nằm sau chiếc mặt nạ chớp nháy mấy cái, bà cố sức kháng cự nhưng mà khá thương cho một tay cao thủ lẫy lừng hồi sáu mươi năm về trước ngày hôm nay phải trôi dạt về phía sau sáu bộ, thân hình lảo đảo liên hồi!

Giang Thanh lại khinh bỉ hô to :

- Bắc Tôn Mục Sơn!

Thanh Kim Long Đoạt bay lên làm thành một vầng ánh sáng mang theo một luồng sức mạnh không tưởng tượng ập về phía Vô Định Phi Hoàn.

Mấy tiếng keng keng vang lên, thân hình của Giang Thanh đứng vững như một pho tượng đồng mà Lý Diệm Ngọc thì như một con

diều đứt dây bay bổng ra ngoài vòng chiến, thanh gậy sắt của bà ta nhiều nơi sứt mẻ, suýt nữa phải gãy ra làm mấy đoạn.

Rơi trở về mặt đất rồi, bà ta đứng vững vàng thở dài.

Kim Thiệu đứng gần đó, rú lên một tiếng kinh hoàng bay vù về phía bà ta, nhưng sáu tên dũng sĩ canh chừng Kim Thiệu thấy vậy nạt lên một tiếng sáu thanh đại đao bay tới vèo vèo chận hết tất cả những lối đi của Kim Thiệu.

Nhưng tấm thân yếu điệu của nàng bất thình lình rạp xuống, để cho ba thanh đại đao lướt qua đầu nàng trong đường tơ kẽ tóc, và nàng đã dùng một thủ pháp thần tốc khóa chặt lấy cườm tay vcủa tên dũng sĩ, ném mạnh nó về phía trước, một cây thịt khổng lồ lăn lông lốc trong tuyết trông thật buồn cười.

Chính vào lúc đó thì sau lưng nàng gió dậy rì rào, hai tên dũng sĩ nữa đã mở thế gọng kềm chia ra tả hữu tấn công. Đưa ra chưa hết thì Kim Thiệu đã tung hai gót sen đá ngược trờ về hai cước.

Thế đánh của Kim Thiệu đi sau mà tới trước, hai tên dũng sĩ trúng đòn ngã ngửa và một giọng nói khàn khàn vang lên :

- Con bé kia, bãy ngoan ngoãn dừng tay lại, bằng không thì bản Kỳ chủ ra tay rồi đó!

Kim Thiệu giật mình, biết người nói chuyện là Cửu Vân.

Nàng do dự đứng lại không tiến tới nữa, và sáu tên dũng sĩ tiếp tục bao vây nàng trở lại Kim Thiệu nước mắt đoanh tròng, đưa mắt nhìn Lý Diệm Ngọc mà không sao trở tới nửa bước, Cừu Vân khoát tay ra lệnh :

- Nhiếp Đông ngươi xem chừng nó!

Nhiếp Đông vâng lệnh nhảy về phía Kim Thiệu.

Giữa đấu trường, Gianh Thanh tay cầm thanh Kim Long Đoạt bước tới trước mặt Vô Định Phi Hoàn hỏi :

- Lý Diệm Ngọc bà nghĩ sao về võ học của Tà Thần!

Vô Định Phi Hoàn ho lên hai tiếng khàn khàn, cố gắng dằn cơn tức giận. Bà không trả lời mà đưa mắt nhìn về phía Toàn Lập lúc bấy giờ đang tháo lui từng bước, từng bước một.

Giang Thanh nhắc lại :

- Lý Diệm Ngọc, ta bằng lòng cởi mở tất cả oán thù, cho phép bà dẫn Toàn Lập và Kim Thiệu trờ về, mối oán thù từ nay xin xóa bỏ.

Lý Diệm Ngọc ngửa cổ cười rang rảng đưa tay chỉ những xác chết nằm ngổn ngang trên mặt đất, cao giọng nói rằng :

- Hừ xóa bỏ... máu của Yên Hà sơn trang chảy ngập nơi đây, thi thể của Tam Tuyệt Chưởng nằm ngổn ngang trên mặt đất mà mi bảo rằng xóa bỏ thì thật là chuyện buồn cười. Ha ha!

Giang Thanh bĩu môi lạnh nhạt nói rằng :

- Lý Diệm Ngọc, ngày nay bà đã tuổi ngoài cửu tuần, theo ta thấy thì hãy bỏ điều tranh danh đoạt lợi, tìm nơi yên ổn để vui hưởng tuổi già là hơn.

Vô Định Phi Hoàn thét :

- Câm mồm lại, ta không cần một thằng miệng còn hôi sữa như mi chỉ bảo ta. Ta với mi đêm hôm nay chắc có một người đi về chín suối.

Câu nói vừa dứt thân hình của bà ta bắn vù tới như một mũi tên, bất thần tấn công Giang Thanh dữ dội.

Trong cơn nguy biến, nghe Giang Thanh hô :

- Chí Tôn Vi Ngộ!

Thế rồi thanh Kim Long Đoạt bay ra tua tủa khí thế thật là chí cương chí mãnh, Vô Định Phi Hoàn giật mình. Bà ta không ngờ đường võ của Tà Thần sáng chế ra đây lại có một áp lực mạnh như vậy.

Bà ta rú lên một tiếng não nề bi thảm, thanh gậy trong tay bà vẽ thành vô số vòng tròn hào quang sáng rực, ở xa người ta cơ hồ như nhìn thấy một vầng trăng bạc xuất hiện giữa đêm trường tăm tối.

Những đạo hào quang đó bay ra tựa lửa, biến thành thiên hình vạn trạng sát khí đằng đằng. Chính vào lúc đó thì giọng nói lanh lảnh của Trường Ly Nhất Điểu vang lên :

- Coi chừng đó là Vô Định Phi Hoàn!

Thế rồi, nhiều tiếng động vang lên rang rảng, vô số vòng tròn bay ra tua tủa theo những chiều hướng không bao giờ ngừa trước được. Những vòng tròn đó bay thần tốc về phía Giang Thanh.

Thân hình Giang Thanh tung tăng bay nhảy để tránh đòn, đồng thời những chiếc vòng tròn trên binh khí của Vô Định Phi Hoàn Lý Diệm Ngọc cứ tiếp tục bám sát theo chàng tấn công mãi mãi.

Lý Diệm Ngọc có một cảm giác là lùng đối với Giang Thanh, bà ta dường như phảng phất thấy bóng dáng của Tà Thần hiển hiện đâu đây như sáu mươi năm về trước, vì bởi nghệ thuật của Giang Thanh không kém Tà Thần là bao nhiêu!

Thế rồi, một tiếng rú não nề bi thiết vang lên từ bên cạnh, Kim Thiệu nước mắt tầm tã, nhảy bổ vào vòng chiến một cách điên cuồng.

Nhiếp Đông thấy vậy vội vàng nhảy xổ tới chặn đường, nhưng Cửu Vân đã ngăn lại...

- Hãy để cho nó đi!

Kim Thiệu vừa khóc nức nở vừa tiến tới phía Vô Định Phi Hoàn.

Chính vào lúc đó thì hai vầng hào quang của Giang Thanh và Lý Diệm Ngọc vụt tắt. Trong một tiếng sắt thép va chạm nhau, binh khí của Lý Diệm Ngọc bị đánh bạt bay vù ra xa hơn một trượng, Lý Diệm Ngọc cảm thấy toàn thân tế tái, một nguồn cảm giác tuyệt vọng hãi hùng tràn vào tâm khảm, cảm giác này giống hệt như sáu mươi năm về trước khi bà ta bị Lệ Vật Tà đánh bay xuống vực.

Kim Thiệu thất sắc kinh hoàng, vi thấy chiếc mặt nạ bằng bạc bị đánh nát ra từng mảnh vụn, bên trong lộ ra một bộ mặt cực kỳ quái dị, làm cho người ta có cảm giác thật là kinh tởm, bởi những vết sẹo chằng chịt một màu đỏ thẫm.

Máu tươi từ trong thất khiếu rỉ ra, đôi mắt bà lờ đờ không còn một chút tinh anh, ngoài ra trên mình của bà ta còn một vết thương rất to, máu đào tuôn ra xối xả.

Kim Thiệu đờ người ra, nàng không ngờ rằng con người có bộ mặt kinh tởm kia, chính là người thường ngày chăm nom săn sóc cho nàng một cách chu đáo.

Lý Diệm Ngọc thở hổn hển, nói bằng một giọng yếu ớt như một đường tơ :

- Thiệu... nhi... mi... sợ... bà... có... phải không?

Kim Thiệu òa lên một tiếng khoc rồi phủ phục vào lòng của Lý Diệm Ngọc nấc lên.

Lýc bấy giờ, có mấy chiếc bóng người bay tới bên mình Giang Thanh, Giang Thanh đứng im lìm, trên vai chàng có mấy chiếc vòng sắt khảm sâu vào trông thật là kinh rợn, và máu thắm tuôn ra ướt đỏ cả nửa thân mình.

Lục Hải thấy vậy hốt hoảng gọi :

- Giang thiếu hiệp thọ thương rồi ư?

Cửu Vân cũng nói tiếp :

- Không xong, Phi Hoàn đã khảm sâu vào vai của thiếu hiệp.

Giang Thanh cười bình thản, dường như những chiếc vòng đó không phải khảm vào da thịt của chàng vậy.

Kỷ Lôi bước tới định đỡ Giang Thanh, nhưng chàng lắc đầu bảo rằng :

- Cám ơn chư vị, hai chiếc vòng này không đến nỗi làm cho tôi mất mạng. Hừ sáu mươi năm nay công lực của Vô Định Phi Hoàn quả thật thăng tiến rất nhiều, tôi đã đánh giá sai, ngỡ rằng đòn cuối

cùng của Đại Tôn đoạt pháp có thể phá vỡ tuyệt kỹ Vô Đinh Phi Hoàn, nhưng chỉ phá có một nửa, vì vậy, phải lãnh lấy hai chiếc vòng này.

Trong lúc Kim Thiệu đang khóc rấm rứt trong lòng của Lý Diệm Ngọc thì Giang Thanh bước tới, Lý Diệm Ngọc vuốt tóc của Kim Thiệu nói rằng :

- Thiệu nhi, bà sắp đi đây, nhưng bà không nỡ rời con!

Kim Thiệu nức nở :

- Không bà đừng đi!

Vô Đinh Phi Hoàn chớp cặp mắt lờ đờ lại nói :

- Thiệu nhi, bà đi rồi thi con cố tìm một nơi xứng đáng mà gá nghĩa đừng lăn lộn trong chỗ giang hồ, mối thù của bà quyết không nên báo... võ công của Tà Thần chúng ta địch không lại... nên nhớ cho kỹ.

Gianh Thanh nhìn Lý Diệm Ngọc chầm chậm nói rằng :

- Lý Diệm Ngọc đây là một việc bất đắc dĩ, bà có lời gì trối trăn lại cho nghĩa phụ của ta chăng?

Lý Diệm Ngọc đưa mắt nhìn Giang Thanh, hổn hển nói răng :

- Nói cho lão Lệ Vật Tà... biết rằng... món nợ máu này.

ta sẽ chờ đợi lão xuống âm ty. để thanh toán Giang Thanh bỗng hỏi :

- Lý Diệm Ngọc, ngươi hãy cho ta hỏi một điều, từ ấy đến nay ngươi có từng yêu nghĩa phụ của ta một cách chân thật chăng?

Đôi mắt của Vô Định Phi Hoàn thình lình sáng lên, giọng nói thật thanh tao :

- Mi hỏi làm chi, giờ phút này mi hỏi đã chậm mất rồi, nhưng quả thật... ta có yêu hắn.

Giang Thanh im lìm lặng lẽ, Vô Định Phi Hoàn lại hổn hển nói :

- Chậm mất rồi... chậm mất rồi...

Một bụm máy tươi từ trong miệng bà ta thình lình bắn vọt ra, hòa lẫn trong tiếng cười não ruột, tiếng cười nhỏ dần... nhỏ dần... rồi đứt hẳn!

Tiếng khóc bi thương của Kim Thiệu cất lên hòa lẫn trong tiếng thở dài thảm não của Giang Thanh.

Xem tiếp hồi 48 Cuộc chiến đấu của người anh hùng

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Cuộc Chiến Đấu Của Người Anh Hùng

Trong bầu không khí thê lương ảm đạm, thình lình Toàn Lập thét lên một tiếng rợn người, cử động binh khí tấn công.

Trường Ly Nhất Điểu lạnh lùng nói :

- Chống cự làm chi cho vô ích!

Thế là thân hình của ông ta đảo tới vù vù tung ra ba thế liên hoàn: Ba Lai Ba Khứa, Hoàn Lăng Như Sơn và Nộ Đào Tịnh Hồi. Trong lúc đó thì hai bàn chân của ông ta đá hai cước liên hoàn như chớp vào huyệt Kiên Lạc, Tam Tiều. Thế võ thật là cay độc.

Toàn Lập thở dài, bước theo bộ Đảo Ngũ Cung để tránh khỏi đòn độc, vung binh khí ra đối địch, trong chớp mắt hai người đã trao đổi với nhau mười sáu chiêu!

Giang Thanh đứng bên cạnh, lặng lẽ nhổ hai chiếc vòng khảm sâu vào bắp thịt của mình, đoạn móc thuốc ra bôi vào đó. Giang Thanh quay lại nói với Cửu Vân rằng :

- Cửu Kỳ chủ, dù sao Song Định Phi Hoàn cũng là nhất đại tôn sư, nên thi thể của bà ta phải tống táng cho chu đáo..

Cửu Vân cúi đầu vâng lệnh, đoạn nói tiếp :

- Giang thiếu hiệp, tình thế này nhược bằng Toàn Lập bỏ thây chiến địa thì Toàn Linh Linh sau này ắt bị người đời chê bai dè xiểm, nên tôi có đôi lời, khuyên Giang thiếu hiệp nên nghĩ kỹ.

Giang Thanh giựt mình gật gù nói :

- Cửu kỳ chủ nói đúng, suýt nữa ta quên mất.

Bỗng chàng quay lại kêu lên :

- Ủa Toàn cô nương đâu rồi?

Cửu Vân đảo mắt nhìn quanh, đoạn nói :

- Toàn cô nương đang đi lần về phía Toàn Lập và Vệ đảo chủ.

Giang Thanh nhìn sang phía ấy, quả thật thấy có một bóng người mảnh khảnh mệt nhọc đang tiến lần về phía Toàn Lập và Trường Ly Nhất Điểu đang chiến đấu, nhìn kỹ thì người ấy chính là Linh Linh.

Lúc bấy giờ trên chiến trường đang đến hồi gay go khốc liệt, đôi bên thảy đều thẳng tay, làm cho cương khí toả ra dữ dội, Toàn Linh Linh mạo hiểm đi lần tới thật là nguy hiểm.

Giang Thanh thấy vậy vừa định mở miệng ngăn lại, bỗng chàng sực nhớ trong giờ phút quyết liệt này, nếu kêu lên thì rất có thể làm kinh động cho hai cao thủ đang chiến đấu một cách dữ dội đó, chàng lấy làm lạ không biết tại sao Linh Linh bước lần tới chỗ ấy để làm gì?

Thình Lình chàng giựt mình sực tỉnh thì ra Toàn Lập hiện giờ đang nằm trong tình thế hiểm nghèo, không bao lâu nữa ắt thua trong tay của Trường Ly Nhất Điểu mà thật là thanh danh tan tác!

Vì vậy mà Linh Linh lê gần tới để chờ cô hội tiếp tay.

Nghĩ đến thế Giang Thanh vội trổ thuật khinh công khẽ lén theo chân nàng, chàng biết trong ba người này, nếu có một người nào sơ hở đều sẽ tán mạng như chơi!

Cửu Vân lẩm bẩm :

- Trời con nhỏ này thật là dại, mạo hiểm làm chi vô ích!

Giang Thanh đã cách Linh Linh chừng năm trượng, với khoảng cách này chàng có thể nhảy tới một cách dễ dàng, nhưng chàng không dám làm kinh động vẫn sẽ lên dò tới từng bước một.

Thình lình, Trường Ly Nhất Điểu hét lên một tiếng, thân hình của ông ta đảo thành nửa cái hình vòng cung, thế rồi hai bàn tay của lão trảm ra liên miên bất tuyệt, kèm trong những tiếng đá thôi sơn.

Đó là một thế võ mà ông ta đã dày công luyện tập :

Thất Hoàn Trảm.

Toàn Lập kêu lên thống thiết, nhưng không chịu lùi bước, Cửu Phi Sách và Dẫn Long Sách của ông ta bay ra một lượt như hai con rắn độc, tấn công cuồng loạn liên kết với nhau thành một màn lưới kín đáo, không một kẽ hở.

Trường Ly Nhất Điểu bỗng nổi lên cười ròn rã, thân hình đảo vun vút như một bóng ma trơi, nạt :

- Toàn Lập, mi tới số rồi!

Tiếng “rồi” chưa dứt thì chiếc áo của Trường Ly Nhất Điểu bỗng nổi phồng lên, thân hình của lão như một con trốt xoáy, phát ra tiếng

gió vì vèo, đường quyền ngọn cước như hư vô, như ảo ảnh làm cho người ta không thể đo lường, tấn công Toàn Lập một cách không tiếc tay.

Tám thế võ trong Thất Hoàn Trảm lúc bấy giờ đã được Trường Ly Nhất Điểu biểu diễn một cách liên tiếp, hùng hồn vô tận.

Giang Thanh biết rằng không thể chờ đợi nữa bất thần nhảy xổ tới thét lên :

- Vệ tiền bối, hạ thủ lưu tình!

Câu nói vừa dứt thì Linh Linh rú lên một tiếng nhảy vèo tới muốn dùng thân hình của mình chắng ngang trước mắt Toàn Lập.

Chính vào lúc đó thì hào quang nhoáng lên, một đường roi quật ngược trở về, chiếu thẳng vào mình Toàn Linh Linh, trong lúc đó cánh tay của Giang Thanh chỉ vừa chạm vào chéo áo của nàng!

Động tác của mọi người cực kỳ nhanh nhẹn, trong cái chớp mắt, một tiếng toạc như xé lụa vang lên, hòa lẫn trong tiếng chưởng phong chạm vào nhau ác liệt.

Bầu không khí chao động dữ dội rồi im lìm ngay tức khắc.

Chiếc áo bào của Trường Ly Nhất Điểu rách be rách bét, máu thẫm chan hòa, nhưng vành môi của ông ta vẫn thoáng hiện một nét cười lạnh lùng đanh đá như thuở nào.

Còn Toàn Lập thì té dài nằm trên mặt đất, một dòng máu thắm cứ trào ra không ngớt từ trong khoé miệng của ông ta, toàn thân run rẩy trong thật là kinh rợn.

Ban nãy ông ta dùng Cửu Phi Sách tung ra một thế sát thủ là Nát Ngọc Tan Vàng, đồng thời ông ta lãnh liên tiếp ba chưởng liên hoàn vào một chỗ mà rũ người ra.

Trong phút đường tơ kẽ tóc, Trường Ly Nhất Điểu thâu hồi một chưởng cuối cùng đang đi vào Thiên Linh Cái của Toàn Lập, bằng không thì ông ta đã mất mạng rồi.

Giang Thanh thì đứng bên cạnh, ôm chặt Linh Linh vào lòng, trên vai chàng trúng một đòn Dẫn Long Sách máu tuôn ra rĩ rã.

Thì ra, ban nãy chàng vừa vớ nhằm chéo áo của Linh Linh thì thanh Dẫn Long Sách của cha nàng đánh quật trở về một cách tàn nhẫn. không kịp phòng hờ Linh Linh làm sao trốn thoát. Trong cảnh nguy nan cùng cấp, Giang Thanh cắn răng lôi ngược trở về, đồng thời rướn tới một bước, kề vai ra hứng lấy ngọn Dẫn Long Sách đó, thế là chàng đã cướp Linh Linh trở lại trong tay của tử thần trong đường tơ kẽ tóc.

Trường Ly Nhất Điểu mỉm cười :

- Giang Thanh ngươi xử sự rất đúng, ta quên phăng rằng lão Toàn Lập còn có một người con gái là người yêu của ngươi, ha... ha... ha... ha

Giang Thanh thở dài hỏi :

- Thưa vệ tiền bối, Toàn Lập còn có thể cứu sống được chăng?

Trường Ly Nhất Điểu đi nhanh về phía Toàn Lập, ông thò bàn tay ra điểm một dọc nhanh như chớp vào thân hình của nạn nhân, cuối cùng vỗ mạnh một cái vào huyệt Hầu Kết. Toàn Lập tức khắc sặc ra một bụm máu.

Trường Ly Nhất Điểu thò tay chẩn mạch, đoạn cười ồ ồ nói rằng :

- Lão này mạng còn dài lắm!

Giang Thanh nói rằng :

- Vậy xin Vệ lão tiền bối cấp cứu cho!

Trường Ly Nhất Điểu thò tay vào túi, móc ra ba viên thuốc nhét vào miệng Toàn Lập. Giang Thanh cảm kích cúi gầm đầu xuống, ngắm nhìn đôi mắt nhắm nghiền của Linh Linh.

Trường Ly Nhất Điểu cười nói :

- Tiểu huynh đệ, bây giờ lão phu có thể đến chỗ ở của ngươi để nghỉ ngơi chốc lát và điều trị cho Toàn cô nương, vì cô ta ban nãy cũng bị trầy trụa sơ sài.

Giang Thanh gật đầu nói :

- Vậy xin mời Đảo chủ cùng huynh đệ trong quý đảo cùng đến.

Trường Ly Nhất Điểu cười ồ ồ nói :

- Chuyến đi này không dưới bốn người làm sao có đủ chỗ chứa?

Giang Thanh e thẹn chẳng trả lời.

Lúc bấy giờ, thuộc hạ của Trường Ly Nhất Điểu đang kiểm điểm chiến trường, cấp cứu những người bị thương, Trường Ly Nhất Điểu thở dài nói :

- Một trận chiến đấu kinh hoàng như vậy, lại chấm dứt im lìm trong chốc lát. Đời người dầu có oanh oanh liệt liệt đến đâu, thì cũng

thoảng qua như một cơn mộng ảo.

Giang Thanh bỗng nói :

- Vệ lão tiền bối, xin truyền lệnh cho người khiêng Vạn Triệu Nguyên và Phó Tuyền đến tệ xá để điều trị!

Trường Ly Nhất Điều gật đầu trả lời :

- Hai người này mặc dầu trợ trụ vi ngược, nhưng mà còn có chỗ tốt, ta hãy để cho chúng toàn sinh, ngươi đừng quên ngươi còn hai kẻ thù đấy nhé!

Giang Thanh ngẩng đầu nhìn lên thấy Kim Vũ và Kim Thiệu đang đứng gần nhau, trò chuyện cùng Ngụy Nho bên cạnh còn có sáu người áo xám.

Trường Ly Nhất Điều quay đầu lại truyền lệnh cho Cửu Vân và Lục Hải thu dọn chiến trường, đoạn cùng với Giang Thanh đi vào ngôi nhà tranh mà chàng đang trú ngụ.

Bước vào nhà, Trường Ly Nhất Điều cười nói :

- Chỗ này thật là ấm áp, cung điện của thần tiên cũng không thể nào so sánh bằng.

Giang Thanh lại e thẹn đỏ bừng sắc mặt, nói đoạn dẫn mọi người đến bên lò sưởi. Trường Ly Nhất Điều tấm tác khen rằng :

- Nơi đây bài trí thật là thanh nhã!

Giang Thanh mỉm cười không trả lời, bế Linh Linh vào phòng dùng thuốc của mình điều trị. Chằng rửa ráy sạch sẽ nơi vết thương, đoạn bó thuốc lên. Đắp mền tử tế cho Linh Linh rồi trở ra ngoài.

Vừa sắp bước ra khỏi cửa thình lình sau lưng vang lên một tiếng gọi dịu dàng yếu ớt :

- Giang...

Giang Thanh dừng gót quay đầu lại, bắt gặp cặp mắt nhung diễm lệ, ướt át của Linh Linh đang thẫn thờ nhìn mình.

Chàng lặng lẽ quay lại, phủ phục bên mình Linh Linh âu yếm hỏi rằng :

- Linh Linh, vết thương có đau lắm không?

Linh Linh khẽ lắc đầu dịu dàng hỏi :

- Giang Thanh, huynh có giận muội lắm không?

Giang Thanh cười trả lời :

- Không, muội hiếu kính cha mẹ như vậy, huynh rất láy làm cảm phục, nhưng muội không nên làm một việc mạo hiểm như vậy, lỡ có mệnh hệ nào muội có nghĩ đến huynh chăng?

Linh Linh nức nở, trên gương mặt nhợt nhạt của nàng thoáng ửng sắc hồng.

Giang Thanh đưa tay ra vuốt mái tóc đen huyền mềm mại của nàng, âu yếm nói :

- Linh Linh đừng khóc nữa.

Linh Linh kéo sát đầu Giang Thanh xuống nói nhỏ rằng :

- Giang Thanh, suýt nữa muội chẳng còn nhìn thấy mặt huynh.

Đặt lên má nàng một chiếc hôn đằm thắm, Giang Thanh thủ thỉ :

- Linh Linh từ nay về sau, muội đừng dại dột như thế nữa.

Ngửa mặt lên để cho Giang Thanh tha hồ hôn hít, giay lâu, nàng hỏi :

- Cha muội đâu?

Giang Thanh trả lời :

- Phụ thân thọ thương quá nặng nhưng nghỉ ngơi một thời gian chắc lại bình phục.

Linh Linh bi thảm nói rằng :

- Chắc phụ thân không còn nhìn muội nữa, tiếng tăm của Yên Hà sơn trang cũng sẽ tiêu tan ra tro bụi, những cảnh vàng son gấm vóc ngày xưa từ đây sẽ trở thành giấc mộng.

Giang Thanh ôm lấy mặt của Linh Linh, nói một câu đầy cương quyết :

- Linh Linh, muội đừng nghĩ ngợi lôi thôi nữa, việc trên dời này không bao giờ thập toàn thập mỹ.

Im lặng giây lát, Linh Linh buồn rầu nói :

- Bây giờ muội chỉ còn cô độc một mình.

Giang Thanh lập tức ôm chầm lấy nàng nói :

- Không, có huynh luôn luôn ở bên cạnh muội!

Linh Linh thảm não :

- Nhưng mà muội sợ.

Giang Thanh thành khẩn nói :

- Muội đừng hoài nghi tình cảm của huynh nữa.

- Vậy thì huynh nhất định cưới muội làm vợ?

Giang Thanh cương quyết gật đầu, Linh Linh òa lên khóc, rúc đầu vào lòng của Giang Thanh, nàng cảm thấy một niềm vui khôn tả tràn ngập đáy lòng.

Lâu lắm, nàng mới ngẩng đầu lên, lo lắng hỏi :

- Huynh cũng thọ thương ư?

Giang Thanh bình thản trả lời :

- Xoàng thôi, đó là kiệt tác của Vô Định Phi Hoàn và phụ thân.

Linh Linh hốt hoảng nói :

- Thanh ca tha lỗi cho muội nhé!

Giang Thanh vỗ đầu người yêu, cười nói :

- Muội đừng nghĩ nhảm!

Linh Linh nhắm nghiền đôi mắt lại, Giang Thanh lại tặng nàng một nụ hôn nồng cháy, chính vào lúc đó thì tiếng nói của Trường Ly Nhất Điểu trỗi lên :

- Khách tới nhà mà chẳng lo trà nước, cứ lo huynh huynh muội muội mãi thật là đáng đánh đòn.

Giang Thanh bật phì cười, vội vàng đứng dậy nói nhỏ :

- Linh Linh, muội nằm nghỉ một chút, huynh ra ngoài kia nói chuyện với Vệ lão tiền bối.

Linh Linh chớp nhanh cặp mắt nói nhỏ rằng :

- Vệ đảo chủ ngày thường lạnh lùng đanh đá lắm, cớ sao đối với huynh lại vui vẻ như vậy?

Giang Thanh mỉm cười trả lời :

- Đó là duyên phận.

Nói đoạn, hôn nhanh Linh Linh một chiếc, rồi bay vù ra khỏi phòng. Bên ngoài Trường Ly Nhất Điểu và Kỷ Lôi đang đứng bên một lò than hồng.

Thấy Giang Thanh ra Trường Ly Nhất Điểu nhe răng cười nói :

- Nếu ta không nhắc thì không biết bao giờ ngươi mới trở ra, thật là trẻ con.

Giang Thanh sượng sùng, cố gượng cười đoạn hỏi rằng :

- Thưa Vệ tiền bối, hôm trước tiền bối trở về Đông Hải, có đánh đuổi được lũ giặc ấy chăng?

- Lẽ tự nhiên là đánh chúng tan tành không còn mảnh giáp, sau khi kết thúc trận chiến rồi, ta bèn vội vã trở về tìm hiền đệ, nhưng lúc ấy thì hiền đệ không còn ở nhà Chiến đại hiệp, hỏi ra thì mới biết

rằng hiền đệ đã lên đường tìm kiếm Hạ cô nương, ta vội vã truyền cho thuộc hạ truy tầm tông tích mãi đến hôm nay mới gặp mặt.

Giang Thanh cảm kích nói rằng :

- Quý Đảo đối với tôi thật là ân thâm nghĩa trọng, không biết ngày nào mới có thể đáp đền.

Trường Ly Nhất Điểu cười nói :

- Thôi đừng khách sáo!

Nói đoạn, truyền cho Giang Thanh mang rượu thịt ra ăn uống, một mặt ông cho những vị y sĩ theo chân trong chuyến này mang thuốc ra băng bó những người bị thương.

Lúc bấy giờ nhiều vị Kỳ chủ đã vào hầu bên cạnh, Trường Ly Nhất Điểu hỏi thăm bịnh tình của mỗi người, và truyền áp giải Kim Thiệu và Kim Vũ vào.

Bên ngoài, trời đã rựng sáng, nhung tuyết vẫn bay đầy trời.

Không bao lâu, bốn vị Đại hộ vệ áp giải Kim Vũ và Kim Thiệu bước vào nhà Trường Ly Nhất Điểu ngắm nhìn vẻ mặt tiều tụy cả hai người đoạn lạnh lùng hỏi :

- Hai người bi thảm và đau đớn lắm có phải không?

Kim Vũ trợn mắt lớn tiếng nói rằng :

- Vệ Tây mi đừng ăn nói lớn lối.

Trường Ly Nhất Điểu chưa có thái độ, nhưng những người chung quanh thảy đều biến sắc, hầm hầm cả giận.

Lục Hải quát tháo om sòm.

- Thằng lỏi kia, mi vô lễ coi chừng ta trừng trị thẳng tay đó nhé!

Trường Ly Nhất Điểu cười rằng :

- Thứ đó miệng còn hôi sữa, mà cũng có tính khí quật cường, nếu ta không lầm thì mi là người nối nghiệp Tạ Chí là Kim Vũ phải không?

Kim Vũ phưỡn ngực trả lời :

- Chính là ta đây.

Trường Ly Nhất Điểu lại hỏi :

- Còn cô nương kia có phải cháu của Vô Định Phi Hoàn, Kim Thiệu đó không?

Kim Thiệu nước mắt rơi tầm tã, lặng lẽ cúi đầu, Trường Ly Nhất Điểu nói :

- Kim Vũ, võ công của mi cũng chưa gọi là cao lắm, nếu tàn phá một đời mi thật là uổng đi một nhân tài, mi có điều chi muốn nói chăng?

Kim Vũ vẫn một mực quật cường nói

- Ha Ha... Sĩ khả sát bất khả khuất, Vệ Tây, ta chẳng sợ mi đâu!

Nét cười của Trường Ly Nhất Điểu càng rõ hơn lên.

Nói một câu sắc lạnh :

- Thật là hào hùng khí khái, mi muốn làm kẻ anh hùng, thì bản đảo cũng sẽ chọn một lối chết anh hùng cho mi.

Nói đoạn quay đâu lại :

- Toàn thể thuộc hạ, ai là kẻ có ý muốn so tài với thằng hậu sinh này, để cho nó được chết một cách anh hùng.

Cửu Vận, Lục Hải và Vũ Tứ đồng một loạt đứng dậy, thỉnh cầu xuất trận, Trường Ly Nhất Điểu gật gù nói :

- Không cần nhiều đến thế, một người là đủ, nhưng nên nhớ rằng đây là một trận chiến đấu của kẻ anh hùng.

Cửu Vân lớn tiếng nói :

- Thưa Đảo chủ, xin cho tôi được phép chiến đâu với người anh hùng này.

Lục Hải cũng gấp rút nói :

- Kính thưa Đảo chủ, việc này nên để cho tôi gánh vác là phải hơn.

Thình Lình một chuỗi cười trong trẻo vang lên, Giang Thanh đứng dậy, lớn tiếng nói :

- Xin Vệ lão tiền bối cho tôi nói vài lời.

Trường Ly Nhất Điều gật gù :

- Cứ nói!

Giang Thanh hiên ngang bước ra ngoài giữa, lớn tiếng nói rằng :

- Kim bằng hữu còn nhớ sự đánh cuộc trong ngôi miếu của Tam Tuyệt Chưởng và Song anh không?

Kim Vũ giật mình, buột miệng hỏi :

- Sao người biết?

Giang Thanh lạnh nhạt trả lời :

- Trời đất mênh mông, nhưng có lúc cũng là chật hẹp, vì vậy mà khi bọn Tam Tuyệt Chưởng và Song anh đánh cuộc trong ngôi cổ miếu đó, Giang Thanh này có dịp nghe thấy và biết rằng họ bằng lòng trao hết những môn võ học bí truyền cho mi.

Kim Vũ hậm hực nói :

- Thế rồi sao? Lúc ấy tại sao ngươi chẳng dám khiêu chiến với ta?

Giang Thanh lạnh nhạt trả lời :

- Bởi vì ta biết rằng, bọn họ sở dĩ muốn làm như vậy là muốn đem hết sở trường của của các môn các phái tập trung vào một mình ngươi, để ngươi có thể dùng những môn tuyệt học đó mà chiến đấu với ta. Lúc ấy ta chẳng khiêu chiến, một là ta muốn nhịn nhục cho qua, hai là võ công của mi lúc bấy giờ không thể nào so sánh với ta được, dẫu rằng hiện bây giờ thì cũng thế, mặc dầu mi đã học được những môn bí truyền của họ.

Kim Vũ gay gắt trả lời :

- Mi đừng lớn lối, đêm nay nếu chẳng có bọn Trường Ly đảo xuất hiện thì mi sẽ tan xác ra làm trăm mảnh rồi đó Giang Thanh vẫn

điềm đạm trả lời :

- Mi nói đúng!

Kim Vũ nói một câu đầy uất hận :

- Mối huyết hai thâm thù này dằng dặc không nguôi, nay ta chính thức khiêu chiến với ngươi đó.

Giang Thanh ném cho Kim Vũ một cái nhìn mến tiếc :

- Ý của ta cũng như ngươi vậy, sở dĩ mi học những môn võ bí truyền, cốt để đối phó với ta, nếu ta chẳng ứng chiến với ngươi thì ngươi làm sao cam tâm mát dạ, nhưng mà... Kim bằng hữu, ta dám nói chắc rằng ngươi chẳng phải là tay đối thủ của ta đâu.

Kim Vũ trở tới một bước, trợn mắt nói rằng :

- Đồ chuột nhát, mi hãy thử thì biết.

Trường Ly Nhất Điểu hậm hực nói :

- Thằng họ Kim kia, nếu mi cứ dùng lời vô lễ thì bản Đảo chủ sẽ khóa mồm của mi lại đó!

Giang Thanh mỉm cười nói :

- Kim bằng hữu, ta dám quả quyết rằng ta sẽ hạ ngươi trong vòng ba miếng, vậy ta cho ngươi chọn lấy cách thức giao đấu, địa điểm và binh khí.

Nhiều tiếng thở dài nổi lên.

Trường Ly Nhất Điểu ném cho Giang Thanh một cái nhìn khen tặng, ông ta tin chắc rằng Giang Thanh nói được thì làm được.

Kim Vũ sắc mặt đỏ bừng, cố dằn cơn giận :

- Hay lắm, chúng ta sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, một còn một mất.

Giang Thanh mắt đổ hào quang hỏi :

- Vậy thì cách thức? Binh khí? Và địa điểm?

Kim Vũ ngang nhiên lẫm liệt trả lời :

- Cách thức là đấu võ. Binh khí ta dùng Hồi Phong Kiếm của ta, mi dùng Kim Long Đoạt của mi. Địa điểm, trên mảnh đất giá tuyết mà gia sư đã đổ máu ban nãy.

Giang Thanh cả cười :

- Ta đồng ý tất cả, nhưng bằng hữu dùng kiếm, ta dùng tay không.

Kim Vũ nghe nói, điên tiết nhảy bổ về phía Giang Thanh. Nhiếp Đông và Hình tịnh vội vàng ngăn lại, Giang Thanh đứng yên chỗ cũ, rũ tay áo nói rằng :

- Vệ tiền bối, ngôi nhà này có một khung cửa sổ rất to, mở cửa sổ có thể nhìn ra bên ngoài, tiền bối và chư vị xin đứng ở trong nhà là đủ.

Trương Lý Nhất Điếu gật đầu nói :

- Ta chúc cho hiền đệ mã đáo thành công, kỳ khai đắc thắng.

Giang Thanh trả lời bằng một nụ cười tươi, phi thân ra ngoài, sắc áo hồng tươi của Hoả Y Vân chiếu vào đôi mắt đỏ ngầu của Kim Vũ, Kim vũ vẫn còn càu nhàu :

- Đồ chuột nhắt!

Cửu Vân bước tới nói với Kim Vũ :

- Xin tiểu huynh đệ xuất trận.

Nhiếp Đông lặng lẽ cởi thanh Hồi Phong bảo kiếm sau lưng mình dâng lên trước mặt của Kim Vũ.

Trường Ly Nhất Điếu ngắm nhìn vỏ kiếm, lẩm bẩm :

- Vỏ bằng da cá sấu, vành bằng vàng, chuôi bằng ngọc có nạm kim cương, thật là quí hiếm, mong rằng võ công của người này cũng tương xứng với thanh bảo kiếm.

Kim Vũ bước vài bước, bỗng nghe Kim Thiệu nói lớn rằng :

- Kim sư Huynh cẩn thận nhé!

Kim Vũ quay đầu lại ném cho Kim Thiệu một cái nhìn sâu sắc, ánh mắt chứa đầy vẻ an ủi.

Đoạn hắn ngang nhiên bước ra bên ngoài, có Cửu Vân và Nhiếp Đông theo sát bên cạnh.

Bên ngoài, đằng Đông ra rạng ánh hồng, nhưng tuyết vẫn bay lả tả đầy trời.

Giang Thanh lặng lẽ đứng chờ đợi, giữa cảnh tuyết bay gió cuốn, trông chàng uy nghi lẫm liệt như một pho tượng cổ.

Những người trong bọn Trường Ly đảo từ trong những chiếc lều gàn đó đổ xô ra xem trận chiến.

Kim Vũ vừa bước ra khỏi cửa, thì cảm thấy hơi lạnh thấu xương, hơi lạnh đó từ bên ngoài đến, mà cũng từ trong lòng mình ra. Cửu Vân lạnh lùng hỏi :

- Kim bằng hữu, cuộc chiến đấu này thật là công bình, khá cẩn thận.

Đoạn đưa mắt nhìn Nhiếp Đông, rồi cả hai lùi ra bốn trượng Kim Vũ ngửa mặt lên trời hớp một hơi dài dưỡng khí, đoạn hô :

- Giang Thanh xuất thủ đi.

Giang Thanh mỉm cười thái độ của chàng phi thường, tươi tỉnh, dường như đang thưởng thức cảnh gió tuyết đầy trời, chứ không phải là sắp sửa chiến đấu với một tay cao thủ.

Kim Vũ nạt :

- Đồ nhu nhược, hãy ra tay đi chứ!

Giang Thanh lim dim đôi mắt, bình thản trả lời :

- Kim bằng hữu, chốc nữa mi sẽ biết ta với ngươi ai là người nhu nhược!

Kim Vũ thình lình đảo mình nửa bộ, một tiếng reng vang lên, thanh Hồi Phong bảo kiếm bất chợt tuốt ra khỏi vỏ, chém một đường dữ dội về phía Giang Thanh!

Giang Thanh mỉm cười, trong khi hào quang vừa léo lên thì thân hình của chàng đã đảo mạnh bẩy vòng theo bẩy chiều hướng không

nhất định.

Kim Vũ Thét lên một tiếng cuồng loạn, trổ ra một đòn tinh hoa của bản môn phái là Cửu Hồng Tụ Nhất, trong chớp mắt đường gươm của hắn như cuồng phong như bão tố, tràn tới một cách cay độc vô cùng.

Thế rồi, trong lúc bức tường ánh sáng do đường gươm tuyệt diệu của Kim Vũ phát ra, có một chiếc bóng mờ của Giang Thanh luồn qua lộn lại nhanh như chớp, Kim Vũ có cảm tưởng rằng đối thủ của mình là một chiếc bóng ma hữu hình vô thực.

Thình lình Giang Thanh bất thần nhào lộn ba vòng, bàn tay tả vung ra một cách kỳ ảo theo hình rẻ quạt, bàn tay hữu thì dựng đứng lên như một thanh đại đao, chém vèo ra một chiêu dữ dội đó là: Chưởng Bất Nhẫn Huyết!

Trong chớp mắt, Kim Vũ bị đối thủ đưa vào một tình thế khốn đón, miếng đòn như hình rẻ quạt của Giang Thanh đã đẩy trôi sáu đường kiếm của hắn về một phía, cùng trong một lúc bàn tay hữu của đối phương trạm tới, rõ ràng mình thấy trước mắt nhưng không sao ngăn đỡ cho được.

Trong phút nguy cấp, Kim Vũ thét lên một tiếng rợn người, xử một thế độc trong Thôi Sơn tam thức. Thanh Hồi Phong bảo kiếm thình lình thay chiều đổi hướng biếng sang Trảo Kiếm của Tề Bá Lộc, chia làm năm ngả tấn công, bàn chân của hắn thì theo phép Đảo Liên bộ của Đặng Tân mà rút lui tám thước.

Trong một phút hỗn độn trôi qua, thân hình của Kim Vũ bắn lùi nhanh không thể tả, nhưng mà thế Chưởng Bất Nhẫn Huyết của

Giang Thanh lại bám sát như bóng theo hình một cách nửa hư nửa thực.

Thế rồi một tiếng bốp vang lên, những mảnh vải rách nát bay tời bời trong gió tuyết hòa lẫn với máu thắm.

Trong cơn hỗn độn Kim Vũ đã bị Giang Thanh đánh phớt một đòn ngang vai, dẫu thế nhưng Kim Vũ cũng cảm thấy rung động tâm can.

Thân hình của Giang Thanh theo đà chưởng lực bay vù lên không trung rồi sà xuống trong tiếng thét :

- Chiêu thư nhất đã trôi qua, bây giờ chiêu thứ nhì.

Câu nói còn đang vang dội trong tai màng tai của mọi người thì chưởng phong đã bay ra trùng trùng điệp điệp, dường như trăm ngàn lượng sóng ngoài đại hải trùng dương, chưởng này liên tiếp chưởng kia nối đuôi với chưởng nọ, khí thế như gió thét sóng gầm, cơ hồ muốn thâu hồn đoạt phách. Đó là một đòn trong Ngũ Đại Tản Thủ, Khổ Hải Vô Biên.

Kim Vũ dường như bị một luồng kình phong thần kỳ xô vào giữa biển, làm cho công lực của mình không tài nào thi thố, trước mắt hắn muôn ngàn đường quyền thêu dệt vào nhau thành một bức màn kín đáo, áp lực từ ba bên bốn bể trỗi dậy, làm cho hắn cảm thấy thật là khó chịu.

Thế rồi hắn thu hết hơi tàn sức kiệt, tung ra một thế trong Thôi Sơn tam thức hòa lẫn với Ma Long chưởng và Du Hồn chưởng, thanh Hồi Phong bảo kiếm của chàng trong chớp mắt biến thành thế Cửu Hồng Tụ Nhất. Tiếp theo đó, kèm luôn hai chiêu Thê Chi Lưỡng

Hoàn của Nộ Anh, và Lai Tự Thiên Địa của Du Hồn Tẩu, nhưng ngần ấy thế võ tinh hoa liên kết với nhau vô cùng chặt chẽ.

Nhưng mà, mỗi một đường gươm đều bị đối phương phá vỡ, mà thế công của Giang Thanh thì vẫn cứ ào ào tràn tới như nước vỡ bờ!

Kim Vũ mặt mày biến sắc, hắn kêu lên một tiếng bi ai, rạp mình xuống đất lăn tròn ra ngoài.. Thanh bảo kiếm trong tay vô tình để rơi trên mặt đất.

Muôn muôn nghìn bóng chưởng thình lình vụt tắt và Giang Thanh bình thản chắp tay sau lưng đứng ngoài ba trượng, chàng đưa cặp mắt trầm tĩnh nhìn đối thủ của mình cứ lăn mãi... lăn mãi một cách buồn cười.

Kim Vũ bỗng vùng dậy, kinh hoàng thất sắc quay đầu nhìn lại, không thấy địch thủ của mình đuổi theo, mà lại đang bình thản đứng nhìn mình một cách trầm tĩnh.

Một cảm giác thẹn thùng, chán nản xâm chiếm cõi lòng của Kim Vũ, hắn đứng thừ người ra như khúc gỗ.

Giang Thanh đưa mắt nhìn thanh bảo kiếm nằm lóng la lóng lánh trên mặt tuyết, thanh bảo kiếm vô giá này cũng dường như đang chán nản thở dài.

Chắc nõ cũng biết chủ nhân của nó đang nghĩ rằng, trời đất mặc dầu mênh mông rộng rãi vô cùng vô, cao thủ hằng hà sa số, nhưng mà có thể tránh khỏi hai đòn hung bạo này thì thật chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Xem tiếp hồi 49 Phơi gan trải mật

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Phơi Gan Trải Mật

Giang Thanh nói một câu dịu dàng êm ái :

- Kim bằng hữu xin thứ lỗi cho. Bây giờ Kim bằng hữu muốn gì cứ tự tiện.

Kim Vũ đưa mắt nhìn Giang Thanh chằm chằm không chớp. Giang Thanh lại hỏi :

- Bằng hữu có điều chi dặn dò chăng?

Kim Vũ lẩm bẩm :

- Hai chiêu. Hai chiêu. Bao nhiêu năm trui rèn võ nghệ, mà đỡ không nổi hai chiêu.

Hắn bỗng nhiên nổi lên cười rũ rượi, tiếng cười của kẻ thác loạn thần kinh.

Thình lình, Giang Thanh nạt lên một tiếng vang trời, phi thân bay vù tới, vỗ mạnh vào sau gáy hắn ta ba cái.

Kim Vũ tức khắc nín cười, ngồi bệt xuống đất, toàn thân run rẩy, đưa cặp mắt bi thảm nhìn Giang Thanh.

Giang Thanh gằn giọng hỏi :

- Bây giờ ngươi đã tỉnh lại chưa?

Kim Vũ thở dài, trả lời :

- Hùng tâm tráng chí nay thảy đều trôi theo dòng nước. Giang Thanh, ta thực không bằng ngươi.

Giang Thanh trả lời một câu thâm trầm tế nhị :

- Kim bằng hữu, về môn võ học thật là mênh mông vô tận. Thắng người là ở chỗ kiêm tâm, dầu cho có thua, cũng không phải là điều sỉ nhục. Nhục là ở chỗ thua rồi mà chẳng có chí quật cường. Kim bằng hữu hãy đi đi, tôi sẵn sàng chờ đợi đến một ngày kia Kim bằng hữu trở lại rửa mối hận thù...

Kim Vũ đứng dậy một cách khó khăn chậm chạp, ngắm nhìn Giang Thanh, đoạn nói :

- Ta sẽ mãi mãi không quên ngươi, dầu ân hay là dầu thù ta sẽ báo đáp. Nhưng mà ban nãy, cớ sao ngươi chẳng đuổi theo mà lấy mạng ta?

Giang Thanh bình thản trả lời :

- Ta với ngươi không thù không oán, hà tất phải thẳng tay!

Trên khuôn mặt lạnh nhạt của Kim Vũ nổi lên một nét cười, đáp :

- Nếu thay cho ta, thì ta không bao giờ tha thứ, vì ta đã nói rằng sẽ đấu chiến đến một mất một còn.

Giang Thanh chắp tay sau lưng, thong thả bước tới hai bước nói :

- Mỗi người đều có một ý niệm khác nhau.

Im lặng lâu lắm, Kim Vũ mới hỏi :

- Họ Kim này có thể ra đi?

Giang Thanh đáp :

- Lẽ tự nhiên có thể... Kim bằng hữu đừng quên món binh khí, nó là một thanh gươm quý giá!

Kim Vũ nhìn thanh gương một cách triều mến, lâu lắm mới cắn răng ngăn dòng lệ, nói rằng :

- Cám ơn ngươi đã nhắc, nhưng mà họ Kim này không xứng đáng dùng thanh kiếm báu. Chào ngươi, một ngày kia thế nào ta cũng sẽ trở lại.

Không đợi Giang Thanh trả lời, hắn tức tốc trổ thuật phi hành bay đi, nhưng hai chiếc bóng đen đã bay vù ra ngăn cản. Giang Thanh thét :

- Cửu kỳ chủ, Nhiếp hộ vệ! Hãy để cho hắn tự do.

Hai chiếc bóng người đang bay giữa không trung, nghe lệnh vội vàng đảo mạnh một vòng, đáp xuống bên mình Giang Thanh. Quả nhiên đó là Nhiếp Đông và Cửu Vân.

Kim Vũ đi rồi, Giang Thanh trở vô nhà, lần tới bên Kim Thiệu. Người con gái này đang nhìn Giang Thanh bằng cặp mắt căm hờn. Giang Thanh nói :

- Kim cô nương, việc ân oán giữa chốn giang hồ thật là liên miên bất tận. Họ Giang này bất đắc dĩ mới xử sự như thế, xin cô nương thông cảm cho.

Kim Thiệu chớp nhanh cặp mắt, hậm hực đáp :

- Giết người, rồi bảo thông cảm... Ta sẽ giết ngươi vì ngươi đã hại bà ta.

Giang Thanh thở dài nói :

- Việc xảy ra trước mắt, chính Vô Định Phi Hoàn muốn giết tôi trước kia mà...

Giang Thanh nói rồi trở về chỗ của mình ngồi.

Trường Ly Nhất Điểu gượng cười nói :

- Bây giờ lão Toàn Lập đã tỉnh lại, hay là ta khiêng lão ra đây, nói đầu đuôi tự sự cho lão rõ, và sắp bày hậu sự cho Kim cô nương.

Giang Thanh khẽ gật đầu đồng ý.

Trường Ly Nhất Điểu tức tốc truyền lệnh cho dời Toàn Lập ra.

Trong chớp mắt Nhiếp Đông đã đưa Toàn Lập vào.

Đôi mắt ông ta mất hết tinh anh, nhưng mà ngầm chứa một ý niệm căm hờn tột đô.

Trường Ly Nhất Điểu nói rằng :

- Lão họ Toàn kia, ta không muốn nói lôi thôi dài dòng với lão nữa. Ta chỉ yêu cầu một điều là lão nên bỏ hết những việc thù hằn đã xảy ra, để cho chu toàn chung thân đại sự cho con gái của lão.

Toàn Lập trợn mắt thét :

- Ta đã không nhìn nhận đứa con bất hiếu ấy nữa.

Vệ Tây, dầu sao đi nữa ta cũng không quên mối huyết hải thâm thù trong đêm nay.

Trường Ly Nhất Điểu nở một nụ cười lạnh nhạt :

- Ta muốn mở một con đường sống cho lão, mà lão chẳng ưng, thôi đừng trách ta.

Hai người lời qua tiếng lại, sắp sửa xảy ra xô sát.

Giang Thanh đột nhiên nảy ra một ý niệm, vội đứng dậy, cả tiếng nói rằng :

- Xin Vệ tiền bối cho tại hạ nói một lời!

Trường Ly Nhất Điểu gật đầu và trở về chỗ ngồi của mình. Giang Thanh thong thả nói :

- Toàn trang chủ, cầu xin Trang chủ đừng trách cứ lệnh nữ nữa, vì bởi việc này không phải là lỗi của Toàn cô nương. Trang chủ không nên vì mối thù hằn giữa tôi và Trang chủ, mà phải để cho Toàn cô nương khổ sở.

Toàn Lập lạnh lùng trả lời :

- Đây là việc nhà của ta, không cần mi phải bàn đến.

Ta không lấy được mạng mi thì chẳng bao giờ mát dạ.

Giang Thanh ngửa mặt nhìn trần nhà, lâu lắm mới hỏi rằng :

- Toàn Lập, một con người có mấy sanh mạng?

Mọi người thảy đều lấy làm lạ vì câu hỏi của Giang Thanh. Toàn Lập cũng giật mình đoạn trả lời :

- Lẽ tự nhiên chỉ có một sanh mạng mà thôi.

- Vậy thì, nếu bây giờ Trang chủ đi lấy một mạng người có thể cầm chắc thành công hay không, thí dụ người đó không hề phản kháng?

Toàn Lập do dự một chút rồi nói :

- Tại sao ngươi hỏi như vậy?

Giang Thanh bình thản đáp :

- Ban nãy Trang chủ nói rằng nếu không lấy được mạng tại hạ, thì không mát dạ. Vậy thì bây giờ tại hạ bằng lòng để cho Trang chủ lấy mạng tại hạ mà không hề phản kháng. Đồng thời việc thành công hay chăng thì Trang chủ cũng phải bỏ hết tất cả oán thù, và tha thứ cho Toàn cô nương.

Câu nói vừa dứt, mọi người thảy đều xôn xao bàn tán, cho rằng Giang Thanh đã làm một việc phi thường mạo hiểm. Nhưng Giang Thanh đã hất hàm hỏi :

- Toàn trang chủ có bằng lòng chăng?

Lâu lắm, ông ta mới khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Chính vào lúc đó thì bên trong có một người con gái tập tễnh bước ra. Nhìn kỹ đó là Linh Linh. Nàng phủ phục dưới chân Giang Thanh mà nói :

- Giang huynh... Xin huynh đừng mạo hiểm như vậy. Huynh chưa biết sự lợi hại của Song Sát chỉ...

Giang Thanh bất chấp người đẹp đang khóc nức nở dưới chân mình, chàng ngang nhiên trờ tới một bước...

Đúng vào lúc đó, bàn tay hữu của Toàn Lập từ từ cất lên, ngón trỏ và ngón giữa của ông ta dần dần ngã sang màu đỏ thẩm, đỏ như sắc mặt của ông ta lúc bấy giờ vậy.

Một bầu không khí nặng nề bao trùm lấy gian nhà tranh nhỏ bé. Tất cả đều nín thở, chờ đợi một sự bi thảm sẽ xảy ra.

Xem tiếp hồi 50 Song Phi gãy cánh

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Song Phi Gãy Cánh

Gương mặt của Toàn Lập bấy giờ trở nên đanh ác lạ thường, đôi mắt đăng đằng sát khí.

Giang Thanh bỗng nhắm nghiền đôi mắt, bế chặt thị giác và thính giác, cố lắng lòng mình xuống cho thật bình tĩnh, để tư tưởng của mình trở về cõi hư vô, và tập trung ý chí.

Trong khoảnh khắc, thất tình lục dục hoàn toàn tan biến, trong khi chàng yên tĩnh sáng suốt lạ thường..

Chàng ngửa mặt lên trời, hớp một hơi dài dưỡng khí, rồi hoàn toàn thân của chàng kêu lên răng rắc, gương mặt của chàng cũng dần dần ngả sang màu trắng xanh, bước chân của chàng cũng từ từ xê dịch về phía Toàn Lập.

Chàng im lặng không nói một lời nào, tỏ vẻ rằng Toàn Lập hãy ra tay đi. Tất cả mọi người đều chú mục vào tấn kịch hãi hùng này, trong lòng hồi hộp bất an.

Trường Ly Nhất Điểu toát mồ hôi lạnh, truyền lệnh cho người đưa Kim Thiệu ra ngoài.

Ông ta thở dài, hậm hực nói :

- Toàn Lập, mi còn chờ đợi gì nữa?

Toàn Lập mỉm cười một nụ cười cay đắng thong thả nói rằng :

- Mi đừng có vội, nó chắc chắn sẽ chết, đó là luật nhân quả, và để cho con tiện tỳ này kia phải đau khổ suốt đời.

Giang Thanh lại khẽ gật đầu, tỏ vẻ bảo Toàn Lập hãy xuất thủ. Trường Ly Nhất Điểu trong lòng hết sức khẩn trương, vì ông ta biết rằng Giang Thanh lúc bấy giờ đang hoàn toàn tập trung ý chí, và không thể có một sự xúc động mạnh, bằng không thì chàng sẽ tán mạng thọ thương ngay tức khắc.

Vì vậy Trường Ly Nhất Điểu giơ tay ra dấu bảo mọi người hãy im lặng.

Toàn Lập lúc bấy giờ cũng đang làm hô hấp, lâu lắm, người ta thấy ngón trỏ và bàn tay hữu của ông ta càng ngày càng đỏ lên phừng phực...

Toàn Lập hô to :

- Song Sát chỉ!

Ba tiếng Song Sát chỉ, như ba mũi tên bén nhọn bắn thẳng vào tâm can của mọi người. Chính vào lúc đó thì Toàn Lập chuyển hết sức bình sanh điểm ra một ngón tay như chớp vào huyệt Sanh Di nơi giữa bụng và ngực của Giang Thanh...

Linh Linh rú lên một tiếng hãi hùng rồi ngất đi, còn Trường Ly Nhất Điểu thì dùng ống tay áo che ngang mặt mình, ông ta không nhẫn tâm nhìn tận mắt cái cảnh Giang Thanh phải chết một cách não nùng bi thiết...

Lâu lắm... lâu lắm...

Trường Ly Nhất Điểu cắn răng lấy ống tay áo của mình ra, đôi mắt đẫm lệ của ông mở trừng trừng về phía Giang Thanh, và một thảm cảnh đập vào thị giác làm cho ông ta nhớ mãi mãi muôn đời.

Giang Thanh mặt mày trắng bệch, toàn thân run rẩy, Trường Ly Nhất Điểu thấy vậy mừng rỡ vô cùng, vì rằng Giang Thanh không chết mà còn sống hẳn hoi..

Phần Toàn Lập bây giờ thì thổ máu tươi lai láng, thân hình co quắp lại, hai tay cào cấu giữa không trung, sắc mặt thật là kinh rợn.

Không cần suy nghĩ, Trường Ly Nhất Điểu cũng biết rằng, Toàn Lập vì dùng sức quá độ trong lúc ông ta đang thọ thương, nên ngũ tạng lục phủ lúc bấy giờ thảy đều thọ nội thương rất nặng, xem tình thế này khó mà cứu cho sống.

Thế rồi, nhanh như chớp, ông ta lướt tới, điểm một loạt trên những yếu huyệt trong châu thân Toàn Lập, và ém bàn tay hữu vào hậu tâm của ông ta, một luồng hơi ấm lập tức tràn sang cơ thể của Toàn Lập làm cho ông ta dần dần định tỉnh.

Sở dĩ Trường Ly Nhất Điểu điểm huyệt và truyền chân khí sang cơ thể của ông ta, là để giữ làn hơi còn mỏng manh trên ngực của toàn lập, làm cho ông ta không chết ngay tức khắc.

Ông ta vừa cho tay vào hậu tâm của Toàn Lập, vừa truyền lệnh rằng :

- Kỷ thí chủ hãy mau lấy Tĩnh Tâm Hương cứu sống Toàn cô nương đây, Cửu thí chủ và Lục thí chủ mau dùng chân khí tiếp sức cho Giang thiếu hiệp mau hồi tỉnh và máu huyết được lưu thông nhanh lên.

Trong chớp mắt, mọi người thảy đều thi hành mệnh lệnh. Không bao lâu, chàng dần dần bớt run rẩy, nhưng sắc mặt cũng còn xám nhợt, đôi mắt mất hết tinh anh.

Trường Ly Nhất Điểu run rẩy hỏi :

- Hiền đệ có sao không?

Giang Thanh gắng gượng mỉm cười. Nụ cười thật là cay đắng. Lâu lắm, chàng mới thều thào hỏi :

- Toàn trang chủ... sao?

Trường Ly Nhất Điểu trả lời :

- Lão Toàn Lập độc ác, bây giờ đã thọ thương, e khó sống.

Giang Thanh giật mình, nói :

- Xin lão tiền bối dùng cách cứu sống ông ta...

Lúc bấy giờ, bên tai chàng vang lên một tiếng rên rỉ rất là quen thuộc, đó là tiếng rên của Toàn Linh Linh đã hồi tỉnh, Trường Ly Nhất Điểu truyền cho Kỷ Lôi dìu Linh Linh đến bên mình Giang Thanh. Giang Thanh hỏi :

- Muội còn sợ không?

Linh Linh hổn hển trả lời :

- Muội sợ... Muội sợ huynh chết...

Thình lình, cái cảnh bi thương thiểu não của Toàn Lập nằm trong tay của Trường Ly Nhất Điểu đập vào mắt nàng, rú lên một tiếng

thảm thiết, Linh Linh bò tới quỳ trước mặt của Toàn Lập, nước mắt như mưa...

Trường Ly Nhất Điểu thở dài nói :

- Toàn cô nương chớ nên bi lụy, cô nương muốn nói gì, hãy nói nhanh lên vì tôi chỉ có thể duy trì cho lệnh tôn sống thêm tàn một nén nhang nữa mà thôi.

Linh Linh nghe nói òa lên khóc ngất, nói chẳng nên lời.

Giang Thanh đưa mắt ra dấu cho Trường Ly Nhất Điểu, ông ta hiểu ý, vội dồn hết chân khí mình sang cho Toàn Lập, và Toàn Lập rên lên mấy tiếng nho nhỏ, từ từ hé mắt ra.

Linh Linh kêu lên một tiếng bi thiết :

- Cha ơi!

Toàn Lập thở hổn hển, hơi thở mỏng tợ đường tơ, thều thào hỏi rằng :

- Giang... Thanh... sống... chết... thế... nào?

Giang Thanh nhắm nghiền đôi mắt, trả lời :

- Toàn trang chủ, Giang Thanh còn đây.

Toàn Lập nghe nói, trợn mắt gần tét, hắn cố đảo mắt nhìn xem xem, nhưng cặp mắt đã lờ đờ mất cả tinh anh, nhưng lão cũng còn thấy kẻ thù địch của mình đang đứng trơ gần đó.

Lão thở hổn hển, làm cho Trường Ly Nhất Điểu phải cố gắng hết sức mới làm cho lão chẳng dứt hơi.

Giang Thanh thong thả nói :

- Thưa Toàn trang chủ, vậy thì sự đánh cuộc này, Toàn trang chủ đã thua.

Toàn Lập mấp máy lâu lắm mới nói được :

- Phải... Lão phu... đã thua... đây... là thiên ý... thiên diệt Song Phi, thiên diệt... Tam Tuyệt... Chưởng.

Toàn Linh Linh khóc nức nở, nói rằng :

- Cha ơi... xin cha tha tội cho đứa con bất hiếu...

Toàn Lập hết sức hớp một hơi dưỡng khí, lâu lắm ông mới thở dài, dịu giọng nói rằng :

- Con ngoan, con hãy bước sang đây...

Linh Linh òa lên nức nở, phủ phục trong lòng của cha già.

Giang Thanh sợ Toàn Lập thình lình tung ra sát thủ, chàng lại đang điều dưỡng công nên vội đưa mắt ra dấu cho Trường Ly Nhất Điểu biết.

Trường Ly Nhất Điểu gật gù cười mỉm tỏ vẻ không can hệ. Kinh nghiệm già dặn của ông biết rằng Toàn Lập lúc bấy giờ không bao giờ có ý định đó...

Linh Linh cầm lấy bàn tay của cha mình một cách trìu mến, nước mắt nàng tuôn ra như suối.

Trường Ly Nhất Điểu mỉm một nụ cười cay đắng, trong lúc Toàn Lập thu hết tàn hơi, hổn hển nói :

- Con ngoan, cha... tha thứ... cho con. Cha sắp đi đây... Mẹ con hay được tin này... sẽ đau đớn lắm. con hãy hứa với cha... khi cha... đi rồi... con phải hết sức... hiếu thảo với mẹ con và chăm nom săn sóc... cho em con...

Quá đau đớn làm cho Linh Linh không thể trả lời, Toàn Lập lại hổn hển hỏi :

- Giang Thanh... đâu?

Giang Thanh tức khắc trả lời :

- Thưa Toàn trang chủ, Giang Thanh đây.

Toàn Lập trợn ngược cặp mắt, mà Trường Ly Nhất Điểu cũng mồ hôi vã ra như tắm. Toàn Lập thều thào :

- Giang Thanh... bổn Trang chủ không muốn... nói tốt trước khi nhắm mắt. Ta thua mi... lời hứa... ta sẽ giữ... Còn lão Vệ Tây... thì kiếp sau... ta sẽ tìm nó... quyết một trận... kẻ mất người còn...

Trường Ly Nhất Điểu chân thành nói :

- Phải tới chừng đó ta không phải là đối thủ của mi nữa.

Hơi thở của Toàn Lập bắt đầu đứt nối, lâu lắm... thình lình ông ta cựa mình một cái thật mạnh, đôi mắt trợn trừng nói một câu đầy bi thảm :

- Giang Thanh, mi muốn cưới con ta làm vợ... phải cư xử với nó cho trọn vẹn... Ôi tiền nhân của Song Phi ơi... bất hiếu tử Toàn Lập... về đây rồi...

Thân hình của ông ta co rúm lại một cách đau đớn, hay tay nắm chặt lấy bàn tay của Linh Linh... đoạn thở phào, rồi xuôi tay nhắm mắt...

Toàn Linh Linh khóc không ra tiếng, nàng phủ phục thân trên thể xác dần dần nguôi lạnh của Toàn Lập mà tan nát cõi lòng...

Trường Ly Nhất Điểu mồ hôi vã ra như tắm, lặng lẽ lui ra, đăm đăm nhìn kẻ thù của mình đã đi vào tới chỗ tột cùng của đường đời, thần sắc của ông ta lộ một vẻ bi thương ảo não.

Lâu lắm... Trường Ly Nhất Điểu mới chầm chậm đi đến bên mình Giang Thanh, vỗ vào vai chàng nói rằng :

- Lão phu biết hiền đệ đau đớn lắm, thôi... hiền đệ hãy đưa Linh Linh lui vào tĩnh đường...

Giang Thanh lúc bấy giờ cũng đang lệ ứa quanh tròng, chàng sẽ gật đầu, bước tới đỡ Linh Linh dậy, nhưng Linh Linh bây giờ đây, cơ thể rã rời, mặt mày nhợt nhạt, ngất đi và quá đau đớn.

Trường Ly Nhất Điểu đặt ba ngón tay lên mạch môn của nàng, đoạn nói :

- Không sao, Toàn cô nương chỉ ngất đi vì xúc động mạnh, hiền đệ có thể dùng phép Độ Khí giúp nàng tỉnh lại.

Giang Thanh vội vàng gật đầu, bế xốc Linh Linh bước vào phòng. Chàng để Linh Linh nằm yên trên giường, đoạn cấp tốc hớp một hơi dài dưỡng khí, nhẹ nhàng cúi xuống, đặt miệng mình lên vành môi nhợt nhạt của Linh Linh, chầm chậm đưa hơi vào...

Trong gian phòng thật là vắng lặng ngoài tiếng hơi thở nhè nhẹ của Giang Thanh, bốn bề im phăng phắc. Chỉ có bên ngoài thỉnh thoảng có tiếng xì xào bàn tán của bọn người Trường Ly đảo.

Không bao lâu, sắc mặt của Linh Linh trở lại hồng hào, hơi thở của Giang Thanh cứ đưa vào cơ thể của Linh Linh êm ái và đều đặn, trong khi đó hai bàn tay trắng muốt của chàng xoa nắn khắp toàn thân đại huyệt của Linh Linh, đem đến cho nàng một cảm giác êm đềm dễ chị, máu me tuần hoàn điều hòa trở lại và thần trí nàng cũng dần dần định tỉnh.

Lâu lắm... Giang Thanh mới rồi khỏi vành môi bắt đầu tươi thắm của nàng, chàng lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt đẹp phi phàm, cặp mắt nhắm nghiền dưới đôi chân mày cong vút, nét mặt này đã khắc sâu vào tâm khẳm của Giang Thanh.

Chàng thở dài, ngước mặt nhìn xuyên qua cửa sổ, ngoài kia mênh mang trắng xóa một mầu, chàng thẫn thờ suy nghĩ, đời người thật như một giấc mộng, nhẹ như mây khói, giấc mộng tàn rồi, mây khói tàn rồi, chẳng còn để lại một dấu vết gì nữa...

Chàng phân vân tưởng tưởng, không biết đời người sẽ sống vì ai? Vì danh ư? Vì lợi ư? Vì ân ư? Vì thù ư?... Vạn sự đáo đầu thảy đều hư vô ảo ảnh...

Lời Phật có nói :

“Trên đời này vốn không vô nhứt vật, chỗ nào cũng đều là bụi trần ai cả”.

Đó là nói giữa cõi phàm trần này, đâu đâu cũng là hư vô, đâu đâu cũng là ảo ảnh, chẳng có việc gì được trường tồn vĩnh cửu.

Bỗng có tiếng cựa mình, và Linh Linh gọi :

- Giang Thanh... Huynh ở đâu?

Giang Thanh giật mình quay lại, cúi đầu bên gối nàng, mân mê mái tóc mềm dịu của Linh Linh đoạn hỏi :

- Huynh đây, Linh Linh có thấy dễ chịu chưa?

Linh Linh từ từ mở mắt, nước mắt lại trào ra, Giang Thanh đặt lên cặp mắt đẫm lệ của nàng một chiếc hôn nồng nàn tha thiết...

Linh Linh rên rỉ :

- Thanh ca! Muội là một người con bất hiếu, vì muội mà... Song Phi đảo phải tiêu tan... vì muội mà... huynh phải khổ sở, điêu đứng.

Giang Thanh sờ lấy vành môi của Linh Linh, lắc đầu nói rằng :

- Không, Linh Linh, muội là một người con hiếu thảo, là một người vợ hiền, sự hi sinh và cố gắng của muội, đã làm cho phụ thân tha thứ trước khi người nhắm mắt, muội đã phải hết sức bình tĩnh, Linh Linh...

Linh Linh mở to cặp mắt, ngắm nhìn Giang Thanh bằng một cái nhìn sâu thẳm, nàng gượng trỗi dậy, ngả vào lòng chàng nức nở nói :

- Thanh ca, muội không bằng lòng để đôi ta phải chịu tổn thương một lần nữa, muội chẳng cầu xin gì hơn là đôi ta được sống yên lành...

Nước mắt của nàng đã đẫm ướt một vạt áo của chiếc Hỏa Vân Y.

Thấy bầu không khí hơi nặng nề, Giang Thanh muốn lẳng sang chuyện khác cho dễ chịu hơn, Giang Thanh siết chặt nàng vào lòng, hỏi nho nhỏ :

- Gần đây, huynh cứ mải lo lắng về một việc, lo lắng rằng không biết ngày nào chúng ta có thể...

Linh Linh mơ màng hỏi :

- Giang huynh nói chi, muội chẳng hiểu?

Giang Thanh cười rằng :

- Huynh nói, huynh đang nghĩ đến việc ngày mà chúng ta sẽ chánh thức thành thân...

Nhưng Linh Linh nức nở, rằng :

- Muội cũng luôn luôn nghĩ đến ngày ấy, muội sẽ nghĩ rằng phụ thân sẽ tha thứ cho muội và sẽ cử hành hôn lễ cho chúng ta. Trong ngày vui nhất đời ấy, huynh mặc chiếc áo Hỏa Vân Y, muội sẽ mặc chiếc áo lông cừu màu trắng mà muội thích nhất, đôi ta cùn sánh vai nhau thề nguyền trước bàn thờ tổ tiên... dưới sự chứng kiến của song thân... và bên tay trái của huynh là muội, mà bên tay phải là...

Giang Thanh đau đớn lắm, bởi vì giấc mộng đẹp của nàng, sẽ không bao giờ thực hiện được, vì rằng cha của nàng không bao giờ đứng ra cử hành hôn lễ được ông ta đã âm thầm sang thế giới bên kia...

Chàng không dám phá tan cơn mộng đẹp của nàng, gượng cười hỏi một câu bâng quơ :

- Bên tay phải của huynh là ai nhỉ?

Linh Linh bật ra một tiếng cười nho nhỏ :

- Huynh thật là lẩn thẩn, bên tay phải của huynh chính là con nhạn yêu quí của huynh, Vân Sơn Cô Nhạn Hạ Huệ đấy mà...

Giang Thanh giựt mình đánh thót, mở mắt trừng trừng nhìn Linh Linh, nhưng nàng vẫn âu yếm rúc đầu vào lòng chàng, mơ màng như nhập mộng...

Nàng thủ thỉ :

- Ngày ấy chắc vui lắm, Tà Thần Lệ lão tiền bối chắc chắn cũng có mặt, để ăn mừng cho nghĩa tử của mình... Còn Trường Ly Nhất Điểu Vệ tiền bối... và Hàng Châu Chiến lão tiền bối... còn Sở Sở.

Thình lình, nàng cảm thấy một giọt nước mắt âm ấm rơi trên mặt nàng, giựt mình nhìn lên, nàng thấy Giang Thanh đang rơi lệ tầm tã.

Linh Linh ngơ ngác hỏi :

- Sao huynh khóc?

Giang Thanh nở một nụ cười khó tả :

- Muội thật là ngoan đáo để, lòng muội thành thật, thơ ngây...

Chàng không nói hết câu nói... ôm chặt Linh Linh vào lòng, dâng cho nàng một chuỗi hôn cuồng loạn, hôn lên mái tóc, trên trán, trên mắt trên mũi, dưới cằm sau gáy...

Trong gian phòng tịch mịch hai quả tim non rộn ràng hòa cùng nhau một nhịp.

* * * * *

Sáng hôm sau khi Linh Linh chưa thức giấc thì bên ngoài, Trường Ly Nhất Điểu tụ họp anh em lại để bàn chuyện, lẽ tự nhiên có Giang Thanh tham dự, Trường Ly Nhất Điểu trịnh trọng nói rằng :

- Việc ở đây đã hoàn tất, thương thế của những người bên Yên Hà sơn trang đã có người điều trị, nay phái một vị Kỳ chủ đưa họ về Yên Hà sơn trang, còn Giang hiền đệ có dự định an bài hậu sự ra sao chăng?...

Giang Thanh còn ấp úng, chưa kịp trả lời, thì Lục Hải đã lớn tiếng nói :

- Giang thiếu hiệp... miền Đông Hải phong quang diễm lệ, sơn thuỷ hữu tình sao các hạ không cùng chúng tôi đến đó để chung sống với Toàn cô nương, mà làm một cặp thần tiên quyến lữ...

Câu nói này vừa thoát ra, mọi người thảy đều cười lên ầm ĩ. Cửu Vân cũng lớn tiếng hô hào :

- Ý của Lục kỳ chủ thật hay ta nên cử hành hôn lễ trên Trường Ly đảo để cho huynh đệ có dịp chiêm ngưỡng dung nhan của cặp trai tài gái sắc.

Trường Ly Nhất Điểu cả cười nói rằng :

- Bổn Đảo chủ cũng rất tán thành ý kiến này và sẵn sàng nhường ngôi Y Hồng Tiểu Lâu cho Giang hiền đệ làm nơi động phòng hoa chúc, hiệp cẩn giao bôi...

Mọi người đều đổ dồn những cặp mắt vào Giang Thanh, nào ngờ Giang Thanh mỉm cười nói :

- Tại hạ rất lấy làm cảm tạ thâm ơn của quí vị. Nhưng mà... hôn lễ chưa thể cử hành, vì rằng Linh Linh đang thọ đại tang...

Trường Ly Nhất Điểu trầm ngâm giây lâu lắm, đoạn gật gù nói :

- Phải làm con người nên lo cho tròn chữ hiếu, vậy thì ý của hiền đệ định rời lại "bảy bảy bốn chính ngày" hay sao?

Giang Thanh trả lời :

- Chúng tôi thỏa thuận với nhau phải đợi đến ba năm sau.

Mọi người thảy đều giật mình ngớ ngẩn. Nhưng Trường Ly Nhất Điểu gật gù nói :

- Đây là một điều rất tốt, khá khen cho hiền đệ và Linh cô nương đó, thời gian ba năm, thật ra đối với chúng ta chẳng bao lâu...

Giang Thanh lại nói :

- Ý của Linh Linh, muốn theo chân Vạn Triệu Nguyên và Phó Tuyền trở về Yên Hà sơn trang cử tang báo hiếu...

Trường Ly Nhất Điểu nghiêm nghị trả lời :

- Ta rất đồng ý...

Trầm ngâm lâu lắm, ông ta thở dài hỏi tiếp :

- Về phần Hạ Huệ cô nương thì hiền đệ tính sao?

Giang Thanh nghe nói vội cúi gằm đầu xuống, nói nho nhỏ rằng :

- Mãi đến bây giờ, vẫn bặt vô âm tín. Chỉ nghe lão già ở bến đò kể lại rằng có gặp nàng một lần mà thôi.

Trường Ly Nhất Điểu mở to cặp mắt hỏi :

- Cách đây bao lâu rồi?

- Đã hơn một tháng.

Trường Ly Nhất Điểu thong thả nói :

- Hiền đệ chớ lo, Huệ cô nương không phải là người yểu mạng, lâu mau ắt cũng tìm ra manh mối, chắc cô ta chẳng làm gì cho hiền đệ phải bận lòng.

Giang Thanh thở dài :

- Nhưng cô ấy có vẻ khó tính.

Trường Ly Nhất Điểu cười ồ ồ rằng :

- Thì người trẻ tuổi đâu có được trầm tĩnh như cụ già... à, còn Toàn cô nương đối với việc này nghĩ sao?

Giang Thanh đỏ hừng sắc mặt, nói :

- Linh Linh... nàng rất bằng lòng sống chung với Huệ muội, nàng không cho việc này là một điều quan trọng, tôi cũng cầu mong cho Huệ muội cũng có ý nghĩ như nàng.

Trường Ly Nhất Điểu chép miệng nói :

- Vậy thì để lão phu truyền lệnh cho thuộc hạ đi khắp từ Nam chí Bắc. Còn hiền đệ tính sao, vì nay mai đây chúng ta sẽ đưa họ về

Yên Hà sơn trang.

Giang Thanh trả lời :

- Tôi sẽ lên đường tìm Huệ muội thêm một tháng nữa, rồi sẽ đến chỗ ước hẹn gặp lại nghĩa phụ... Rồi ba năm sau, sẽ đón Linh Linh ra Trường Ly đảo...

Trường Ly Nhất Điểu trầm ngâm giây lát nói rằng :

- Nếu lão phu muốn lưu lại Trung Nguyên để làm bầu bạn với hiền đệ thêm ba năm nữa thì hiền đệ nghĩ sao?

Giang Thanh cảm kích nói :

- Đó thật là điều tam sinh hữu hạnh nhưng mà việc trên Trường Ly đảo chẳng có ai coi sóc.

Trường Ly Nhất Điểu cười rằng :

- Phần việc đó có thể ký thác cho Văn Thu Trần cư sĩ và Lục vị kỳ chủ thay lão phu trông nom đấy.

Trầm ngâm giây lát, ông ta lại nói tiếp :

- Nhưng trong mấy tháng cuối cùng của năm thứ ba, thì lão phu phải về Đông Hải trước, để lo cử hành một việc lớn.

Giang Thanh hỏi :

- Cử hành việc gì?

Trường Ly Nhất Điểu chỉ trả lời với Giang Thanh bằng một nụ cười bí mật...

Đoạn ông ta quay sang, truyền cho thuộc hạ chuẩn bị lên đường...

Xem tiếp hồi 51 Chia tay đôi ngã

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Chia Tay Đôi Ngã

Một đoàn người ngựa trên bốn trăm người, rầm rầm rộ rộ rời khỏi thôn trang hẻo lánh, nơi đã xảy ra một trường huyết chiến, động dịa kinh thiên...

Trường Ly Nhất Điểu, Giang Thanh, Lục Hải ba người đứng trên một ngọn đồi, dõi mắt tiễn đưa đoàn người vừa mới khởi hành.

Một bức rèm từ trong một cỗ xe to lớn thong thả cuốn lên, một cánh tay trắng muốt từ bên trong đưa tay ra khẽ vẫy. Giang Thanh đắm đuối nhìn cánh tay ấy mà lòng dạ bồi hồi.

Đoàn người đi xa dần, xa dần... rồi khuất hẳn sau rặng liễu đầu thôn...

Trường Ly Nhất Điểu thở dài :

- Thôi... chúng ta cũng lên đường...

* * * * *

Một ngày qua.

Mười ngày qua.

Nửa tháng qua...

Một hôm, Trường Ly Nhất Điểu, Giang Thanh và Lục Hải cùng nhau ngòi uống rượu trêm một tửu lầu trong một thị trấn giáp giới hai tỉnh Hồ Nam, Hồ Bắc.

Giang Thanh mặt buồn dàu dàu, ăn uống uể oải bỗng nghe chàng thở dài nói :

- Nửa tháng nay nhị vị theo tôi, Đông bôn Tây tẩu, để tìm kiếm, mà rốt cuộc chẳng có tin chi cả...

Trường Ly Nhất Điểu trầm ngâm một chút ròi mới nói rằng :

- Theo tin tức các nơi đưa về thì cũng chẳng một ai nghe được tin của Hạ cô nương đâu cả... Hay là con nhạn này đã bay lên trời rồi.

Giang Thanh rùng mình, lẩm bẩm :

- Bay lên trời? Bay lên trời?

Trường Ly Nhất Điểu vỗ vai chàng nói :

- Hiền đệ đừng nghĩ lẩn thẩn, ta nói đùa đấy thôi.

Thình lình, bên phòng bên cạnh có tiếng một người thiếu nữ thanh tao trỗi dậy, buông ra mấy câu ai oán não nùng, hoà lẫn với tiếng hồ cầm réo rắt...

Giang Thanh bỗng im lìm không nói chuyện nữa, chàng lắng tai nghe giọng ca ai oán kia, thình lình có tiếng vỗ bàn đánh bốp, một giọng nói rè rè như chông bể vang lên :

- Đổi cho ta một bản khác, ta vung tiền ra thuê mi đến đây để khóc lóc cho ra nghe ư... đồ khốn kiếp....

Giọng một lão già nua run rẩy trổi lên :

- Thưa đại gia, chúng tôi chưa hiểu đại gia thích bản nào, nên con tôi hát bản Giang Lâu Nguyệt, xin đại gia đừng giận, để nó hát lại bản khác.

Giọng nói rè rè lại vang lên, quát tháo ầm ỹ :

- Ta thấy mi nghèo nàn, và đứa con gái mi còn đẹp, bằng không ta đã tống cổ mi ra khỏi thị trấn này lâu rồi.

Giọng nói khàn khàn lại cất lên :

- Xin đại gia đứng nóng nảy, để tôi bảo nó hát lại một bản Diên Tiền My.

Nói rồi dạo lên một khúc hồ cầm, và giọng ca lảnh lót trổi lên :

“Ngân chúc... mỹ tửu... giai tân tập...

Thoa quang... bào ảnh...”

Một tiếng vang “rang rảng” lại nổi lên, rõ ràng là tiếng chén đũa bị ném đổ vỡ, giọng rè rè ban nãy lại nổi lên quát tháo :

- Con tiện tỳ này thật là vô lễ, làm mất hứng của ta.

Hai ba tiếng ồ ề khác vang lên :

- Đập chết nó rồi vứt xác ra ngoài đường...

Thế rồi tiếng xô bàn xô ghế rầm rầm, hoà lẫn với tiếng quát tháo nguyền rủa, thỉnh thoảng lại có vài tiếng rên rỉ kêu non, nức nở vang lên.

Hai tên tửu bảo nhanh nhẩu chạy sang phòng bên cạnh, một tên cười xin lỗi tửu khách, một tên cau mày nói :

- Lão già kia, lão dắt con gái mi đi khỏi nơi này...

Nói rồi lôi tuột một lão già mặc chiếc áo dài rách nát ra khỏi phòng, sau lưng lão già có một nàng thiếu nữ mặc một bộ đồ xanh loạng choạng theo sau.

Lão già râu tóc bạc phơ, mà thiếu nữ kia mặc dầu sắc mặt xanh xao nhưng có một gương mặt thật đẹp, cả hai thảy đều nước mắt tuôn trào.

Giang Thanh liếc nhìn, bất giác giựt mình, vì cả hai người này, đối với Giang Thanh dường như quen thuộc lắm, chàng mơ hồ cảm thấy như đã từng gặp họ ở chỗ nào.

Trường Ly Nhất Điểu thở dài, bưng chén rượu lên uống, than thở rằng :

- Trên đời này sự đau khổ dường như nhiều hơn sự sung sướng, đâu đâu cũng đầy rẫy sự bất công...

Lục Hải thì mở to cặp mắt, hỏi rằng :

- Thưa Đảo chủ, ta có nên ra tay hay không?

Trường Ly Nhất Điểu chưa kịp trả lời, bỗng nhác thấy thái độ khác lạ của Giang Thanh, ông ta hốt hoảng hỏi :

- Hiền đệ có việc gì thế?

Vì lúc bấy giờ Giang Thanh đang tròn xoe cặp mắt, đứng dậy đăm dăm nhìn về phía hai cha con đang đi về phía cầu thang,

Trường Ly Nhất Điểu bỗng nói :

- Lục kỳ chủ, hãy đưa hai cha con người ấy lại đây.

Lục Hải vội vàng bước theo nói rằng :

- Xin lão trượng hãy dừng gót.

Hai tên tiểu nhị bỗng ngăn lại nói :

- Nếu khách quan muốn nghe ca hát để tiêu sầu, để tôi mời Đào cô nương đến chứ người này dơ dáy lắm, không thể để cho nó trà trộn nơi đây...

Nhưng Lục Hải đã trợn mắt quát :

- Ta đã bảo hãy để hai cha con người này trở lại.

Thái độ hùng hổ của Lục Hải làm cho hai tên tiểu nhị hốt hoảng. Thình lình, một giọng nói rè rè vang lêm từ sau lưng của Lục Hải :

- Huynh đệ này thật là oai phong!

Giật mình quay lại, thấy đó là một gã trung niên, mặc một chiếc áo gấm thật đẹp, trên đầu bịt một chiếc khăn nho sinh.

Người này vóc dáng trung bình, sắc mặt trắng xanh, ngũ quan ngay ngắn, chỉ hiềm có một cặp mắt có vẻ xảo trá quỷ quyệt mà thôi.

Hắn đã giương đôi mắt chằm chằm nhìn Lục Hải khi bốn luồng nhỡn tuyên chạm vào nhau, hắn bất giác giựt mình. Lục Hải lạnh lùng nói :

- Ban nãy mi nói với lão phu có phải chăng?

Gã trung niên trả lời một câu ương ngạnh :

- Mi biết mà cố ý hỏi?

Dần dừ một chút hắn lại cất tiếng khàn khàn nói :

- Ta xem tuổi tác của mi thì lão luyện giang hồ lắm, chắc mi cũng biết họ Hồ này chứ?

Lục Hải vuốt râu cười hề hề, thình lình có tiếng nói từ dưới cầu thang vang lên :

- Lão thất phu câm mồm lại?

Lục Hải ngưng bặt tiếng cười, cặp mắt của gã trung niên nhìn Lục Hải một cách khinh bỉ, nói vọng về phía cầu thang :

- Sư huynh đến rất đúng lúc, chúng ta lưu lạc giang hồ mười mấy năm nay, lưu lại thị trần Diệp Gia Tân này đã nửa năm, không ngờ hôm nay có người đến đây vuốt râu hùm.

Dưới thang lầu có tiếng cười hậm hực, và một người chạy vù lêm, lướt ngang qua mặt Lục Hải, nói với người trung niên áo gấm :

- Hiền đệ, ta vì phải đến thăm Tam sư thúc nên về trễ, xin hiền đệ thứ lỗi cho, hai anh em nhà họ Diệp có đến đây chưa?

Người trung niên nói rằng :

- Đã đến từ lâu, có Thái Vọng Dân và Ngụy Nhứt Phong cũng đã đến chờ sư huynh đó.

Hai người vui vẻ chuyện trò, chẳng để Lục Hải vào mắt, thái độ cực kỳ ngạo mạn.

Lục Hải không nói ra, nhưng trong lòng lây làm bực tức, nhưng Trường Ly Nhất Điểu vẫn bình tĩnh ngồi yên, vì vậy mà Lục Hải không dám tháo thứ.

Người ngồi đối diện với gã trung niên áo gấm, thân hình vạm vỡ, tuổi độ tứ tuần, sắc mặt tím thẫm.

Lúc bấy giờ câu chuyện sắp chấm dứt, lão đưa mắt ngắm nhìn Lục Hải, lạnh lùng hỏi :

- Ta xem cách ăn mặc của người anh em, dường như không phải là người Trung Nguyên, ta khuyên ngươi không nên gây gổ lôi thôi, ta là Kình Thiên Kiếm Bao Năng, và người kia là Thái Hư Kiếm Hồ Khôn, chúng ta chưa hề biết nhịn nhục ai đâu nhé.

Gã thanh niên áo gấm là Hồ Khôn lúc bấy giờ lộ vẻ phi thường đắc ý, nói rằng :

- Thôi tha cho nó đi, khỏi phải sinh sự lôi thôi...

Bao Năng cả cười nói :

- Hiền đệ thật là đại lượng... vậy thì ngươi hãy cút đi cho rảnh, còn hai người hát dạo kia cũng đi cho khỏi nơi này.

Hai tên tiểu nhị vội vàng bước tới thò tay ra nắm lấy lão già hát dạo, định xua đuổi một lần nữa, nhưng Lục Hải trầm tĩnh tựa lưng vào lan can, buông một tiếng thật là oai nghiêm :

- Hai người kia, hãy buông tay ra!

Câu nói như một tiếng sét, làm cho mọi người thảy đều đổ dồn cặp mắt kinh dị về phía Lục Hải. Nhưng Lục Hải điềm nhiên mỉm

cười nói :

- Ta bất chấp Kình Thiên Kiếm hay là Thái Hư Kiếm gì đó, bọn bây thảy đều giá áo túi cơm...

Sắc mặt của Bao Năng lập tức đỏ bừng, hắn bước tới một bước hậm hực nói :

- Vậy thì nhà ngươi nhứt quyết vuốt râu cọp?

Lục Hải ngạo nghễ cười rằng :

- Câu nói này nhường lại cho tôi nói mới phải, ha ha... thuở mà lão phu danh chấn giang hồ, thì e hai đứa bây chỉ mới tập tễnh biết đi mà thôi.

Hồ Khôn thình lình thét lớn :

- Sư huynh còn nói lôi thôi dài dòng với thằng khốn nạn đó làm gì nữa, chúng ta ra ngoài kia thử sức...

Một gã thanh niên bộ hạ của Hồ Khôn cởi áo của mình ra, thét :

- Hồ đại ca, không cần đại ca phải động thủ, để cho Ngụy Nhứt Phong này lột da thằng già khốn nạn đó ra.

Còn mấy tên bộ hạ nữa, bấy giờ cũng đổ xô ra quát tháo ầm ĩ. Bao Năng thấy vậy vội nói :

- Thôi chúng ta ra ngoài kia ăn thua với nhau.

Lục Hải cả cười rằng :

- Lão phu phải trị cho lũ chó điên mày một mẻ, để cho chúng bây sáng mắt ra.

Nói đoạn sửa soạn bước xuống lầu.

Chính vào lúc đó thì... thân hình của Trường Ly Nhất Điểu bay vù tới như một bóng ma trơi, đáp xuống bên cạnh mọi người, trên môi ông nở một nụ cười khó hiểu, rằng :

- Lục kỳ chủ, nhà ngươi ra tay không sợ mất tiếng sao, dạy mấy thằng này mà cũng còn phải xuống lầu nữa ư?

Lục Hải cũng cung kính trả lời :

- Xin Đảo chủ quyết định cho.

Trường Ly Nhất Điểu mỉm cười, nói :

- Lục kỳ chủ hãy xuống dưới bảo hai cha con người kia vào trong yên nghỉ, còn bọn này thì để bản Đảo chủ trị nó.

Lục Hải vâng lệnh bước xuống dìu hai cho con hát dạo trở lêm, làm cho hai tên tiểu bảo kinh sợ không dám can thiệp nữa. Hồ Khôn thét :

- Ngày hôm nay họ Hồ này quyết không để cho bọn mi hoành hành giữa chợ.

Trường Ly Nhất Điểu thấy Lục Hải đã dìu hai người ngoài ấy trở lên, vội cười nói rằng :

- Bọn mi mới là lũ côn đồ giữa chợ.

Ngụy Nhứt Phong thấy vậy vội vàng trờ tới một bước, hai tay dựng ra trước ngực, chưa kịp động thủ, thì bàn tay hữu của Trường Ly Nhất Điểu đã tung ra một chưởng nhẹ nhàng... nhưng mà đòn đi nhanh như điện... bốn tiếng "lốp bốp" rò rã vang lên. Ngụy Nhứt Phong đã lãnh lấy bốn cái tát tai nảy lửa, hắn mắt hoa đầu váng té ngửa trên thang lầu, lăn rầm rầm xuống mặt đất.

Việc xảy ra nhanh như chớp, mọi người chưa kịp giựt mình thì Trường Ly Nhất Điểu đã cười nói :

- Ta cũng cho mi hồn du Thái Hư...

Thái Hư Kiếm Sĩ thoáng nghe, dùng nạt lên một tiếng, lách sang hai bước, chính vào lúc đó thì một chiếc bóng trắng mờ đã trờ tới, hắn muốn tránh cũng tránh không kịp, lại có mấy tiếng "lốp bốp" vang lên, hắn lộn nhào té xuống cầu thang...

Bao Năng nào ngờ người Bạch y thư sinh này lại có một nền võ học cao siêu như vậy, hắn chưa kịp suy nghĩ nhiều... bản năng thôi thúc cho hắn phi thân nhảy vèo thối lùi về phía lan can. Nhưng Trường Ly Nhất Điểu lạnh lùng nói :

- Hà hà... dĩ đào vị thượng ư?

Vừa nói bàn tay hữu của Trường Ly Nhất Điểu vung ra như chớp, bàn tay tả cũng trổ ra một đòn thần tốc.

Nhiều tiếng "lốp bốp" vang lên, hoà lẫn trong tiếng rú thất thanh và tiếng té trên thang lầu rầm rầm không ngớt...

Ba tên bộ hạ vạm vỡ thảy đều trúng đòn ngã ngửa, còn Bao Năng bị một ngón tay của Trường Ly điểm nhằm gót chân, Bao

Năng cảm thấy mình như đạp phải lửa, đau nhói lên một cái, rồi tứ chi rũ riệt ngồi bệt xuống ván lầu.

Việc xảy ra thật là đột ngột, bảy tên côn đồ hoành hành ngang dọc trong Diệp gia tập suốt nửa năm nay, bây giờ phải lãnh lấy những miếng đòn nhục nhã.

Trường Ly Nhất Điểu vẫn đứng yên chỗ cũ đưa mắt ngắm nhìn bảy tên gian hùng bò lổm ngổm trên mặt đất, và thực khách đổ xô nhau bỏ chạy.

Lục Hải cười nói :

- Thủ pháp của Đảo chủ thật là nhanh nhẹn, chỉ tiếc là tôi không có dịp ra tay.

Trường Ly cười bí mật, nói :

- Đừng lo sớm muộn gì mi cũng có dịp ra tay.

Lúc bấy giờ, sáu người ở dưới đất đã lóp ngóp bò dậy, và Bao năng cũng tập tễnh bước tới trước mặt Trường Ly Nhất Điểu hậm hực nói rằng :

- Thằng côn đồ kia, hôm nay ta chịu thua, mi có gan hãy để tên lại, họ Bao này một ngày kia sẽ tìm mi thanh toán...

Trường Ly Nhất Điểu chắp tay sau lưng, ngửa mặt nhìn lêm trần nhà, bĩu môi nói rằng :

- Ta khuyên mi đừng hỏi tên ta, bằng không e mi không đủ can đảm để báo thù.

Bao năng nghiến răng kèn kẹt, hậm hực nói :

- Lão thất phu, sĩ khả sát bất khả nhục, bất cứ ngươi là người gì thì thằng họ Bao này quyết đòi món nợ máu cho kỳ được.

Trường Ly Nhất Điểu sẵn giọng hỏi :

- Thật thế ư?

Bao năng gật đầu bằng một thái độ căm thù vô tận.

Vệ Tây đảo mắt nhìn quanh, se sẽ ngâm :

“Đông Hải Tôn Trường Ly”

Câu thơ này vừa thoát ra khỏi miệng, như một tiếng sét nổ ngang tai của Kình Thiên Kiếm, sắc mặt của ông ta xanh xao nhợt nhạt, dựa ngửa vào lan can mà nói chẳng nên lời.

Lục Hải đứng bên cạnh, lên tiếng hỏi :

- Bây giờ thì người anh em hãy trở về tụ tập bộ hạ đến đây để trả thù.

Vừa nói dứt lời thì Hồ Khôn từ phía dưới thang lầu cất tiếng ầm ừ nói rằng :

- Sư huynh chúng ta nhịn sao được, mau trở về gọi Tam sư thúc đến đây để sử sự.

Nhắc đến Tam sư thúc, cặp mắt của Bao năng sáng hẳn lêm nhìn Trường Ly Nhất Điểu, suy nghĩ một giây, đoạn bạo dạn nói rằng :

- Hay lắm, mi hãy chờ ta.

Nói xong, tất cả đều xuống lầu...

Lục Hải nhìn con người chiến bại ấy nói :

- Thằng này võ công cũng khá, chỉ vì khinh địch, nếu gặp chỗ trống trải thì nó có thể chống đỡ với Đảo chủ được vài ba chiêu.

Trường Ly Nhất Điểu gật gù nói :

- Mi nói có lý.

Đoạn quay sang hỏi lão già rằng :

- Nhân huynh chắc kinh sợ lắm thi phải?

Lão già lập tức níu áo thiếu nữ, trả lời rằng :

- Chẳng hay anh hùng gọi già này trở lại có điều chi chỉ bảo? Ban nãy già này nhờ được anh hùng ra tay giúp đỡ, thật lấy làm cảm kích...

Vệ Tây năm nay tuổi đã gần bảy mươi từng trải việc đời rất nhiều, thấy lão già nua lẩm cẩm lại sống một cuộc đời nghèo nàn cơ cực, trong lòng lấy làm thương xót, vội đỡ dậy nói rằng :

- Lão phu và huynh đài mặc dù không quen biết nhau, nhưng lão phu có một người em muốn hỏi thăm huynh đài một việc.

Nói đến đây Vệ Tây dẫn lão già trở về bàn mình, Giang Thanh vẫn ngồi yên chỗ cũ, trên nét mặt xanh xao nhợt nhạt của chàng thoáng hiện một nét hồng tươi...

Trường Ly Nhất Điểu bước tới mỉm một nụ cười bí mật, thong thả ngồi xuống, còn Giang Thanh thì nhìn chằm chằm vào lão già và thiếu nữ.

Lão già lúng túng gượng cười, thiếu nữ áo xanh e thẹn cúi gầm mặt xuống. Trường Ly Nhất Điểu nói :

- Hiền đệ không mời khách ngồi ư?

Giang Thanh chưa kịp trả lời, thình lình thiếu nữ khẽ ngẩng đầu dậy, ánh mắt mơ màng, thùy mị của nàng bất giác chạm phải ánh mắt của Giang Thanh, chàng giật mình vì khóe hạnh mày ngài này, chàng đã từng gặp gỡ ở đâu một lần thì phải...

Thình lình Giang Thanh vỗ đùi đánh đét, đứng phắt dậy nhìn thẳng vào hai người xúc động nói :

- Mấy năm về trước, tôi từng gặp hai cụ già và một thiếu nữ lâm nguy trên một triền núi, không biết có phải là cụ hay chăng?

Lão già này nghe nói, bất giác giựt mình, toàn thân run rẩy, thối lui một bước tròn xoe cặp mắt, chiếc hồ cầm trong tay lão run lên bần bật, lão hỏi :

- Sao công tử biết?

Thiếu nữ áo xanh tựa sát vào mình cụ già, lộ vẻ bất an sợ sệt, cử chỉ đó làm cho người ta biết rằng nàng đối với việc xảy ra năm xưa, mãi đến bây giờ cũng còn kinh hoàng sợ sệt.

Giang Thanh thở dài lẩm bẩm :

- Phải rồi, quả nhiên là cụ... đời người thật là kỳ diệu...

Lão già mồm mấp máy, ấm ứ nói :

- Công tử... có quen biết với Lang Sơn song hữu?

Giang Thanh bỗng nhiên ngửa cổ cả cười :

- Lão trượng không nhìn ra tôi ư?

Lão già trố mắt kinh ngạc nhìn gã thiếu niên anh tuấn, nhưng không làm sao nhớ ra mình đã gặp người này ở đâu.

Thình lình Giang Thanh im bặt tiếng cười, thở dài nói một câu não ruột :

- Thật là biển hóa nương dâu, nhớ ngày nào gặp hai cụ, thì lão trượng đây tinh thần quắc thước, mà cô nương đây cũng ngây thơ đẹp đẽ, mà bây giờ lão trượng râu tóc bạc phơ, lệnh lang đâu cũng nhiều phần héo hắt...

Thiếu nữ áo xanh đăm đăm nhìn cặp mắt sáng ngời của Giang Thanh, lâu lắm nàng mới bước tới nói một câu đầy xúc động :

- Đôi mắt này, phải, chính đôi mắt này tôi không bao giờ quên được, ngỡ là suốt một đời tôi không bao giờ được gặp lại...

Nói đoạn, dùng ông tay áo che mặt khóc rấm rức...

lão già tròn xoe cặp mắt ngắm nhìn Giang Thanh, rồi lại nhìn con gái của mình, bỗng thình lình ông ta bước tới một bước, quỳ xuống trước mặt Giang Thanh, nức nở nói rằng :

- Ân nhân, ân nhân, già này không ngờ hôm nay được gặp lại ân nhân, mấy năm nay cả gia đình không một phút nào chẳng nhớ tới ân nhân... Mạng sống cả nhà, thảy đều nhờ ân nhân mà được tồn sinh, thật là trời có mắt, nên mới khiến cho lão phu gặp lại ân nhân trước khi nhắm mắt lìa đời...

Giang Thanh thong thả đỡ ông ta dậy, Lục Hải truyền cho tiểu nhị mang thê rượu thịt ra đãi hai cho con ông này.

Thiếu nữ áo xanh nhìn Giang Thanh không chớp mắt, bỗng nàng hỏi rằng :

- Thưa ân nhân, còn nhơ mấy năm về trước, khi ân nhân liều chết để cứu gia đình tôi, thì gương mặt của ân nhân chẳng phải như vầy...

Lão già quắc mắt, mắng người con :

- Đồ ngu, hẳn là khi ấy ân nhân mang mặt nạ, hoặc đã hóa trang, ngươi chớ có ăn nói lôi thôi.

Giang Thanh cười khoáng đạt nói :

- Không, cô nương nói đúng, nhưng trước khi tôi chưa nói ra, cớ sao cô nương được biết?

Thiếu nữ áo xanh hổ thẹn cúi đầu :

- Mặc dù ân nhân chẳng nói ra, nhưng mà... nhưng mà...

Giang Thanh hỏi :

- Sao?

Thiếu nữ áo xanh cắn môi đoạn nói :

- Khi ân nhân cùng với Lang Sơn song hữu té xuống vực sâu, ân nhân đã ném cho chúng tôi một cái nhìn sâu đậm, cái nhìn ấy, suốt đời tôi chẳng bao giờ dám quên...

Giang Thanh nhắm nghiền đôi mắt, thả hồn về dĩ vãng, chàng lẩm bẩm :

- Lúc ấy tôi đã ngỡ rằng chắc chắn sẽ vĩnh biệt với cõi đời xấu xa, tội lỗi này...

Trường Ly Nhất Điểu ngắm nhìn người thiếu nữ áo xanh, ông ta không ngờ nàng này là một người lưu lạc phong trần, mà thâm tâm lại có một nguồn tình cảm đậm đà, đồng thời cử chỉ lại đoan trang thanh nhã.

Giang Thanh nói :

- Xin lão trượng hãy dùng cơm, để rồi chốc nữa dẫn tôi về chào lão bà.

Ông lão khoát tay lia lịa :

- Không, không, tôi không dám làm phiền ân nhân đến thế, lại nữa chỗ cư ngụ của tôi không được tươm tất lắm, xin ân nhân cho biết chỗ ở, tôi sẽ đưa cả nhà đến ra mắt...

Giang Thanh cười rằng :

- Tôi đi ngang qua đâu, nên chưa có nơi cu ngụ, xin lão trượng đừng gọi tôi là ân nhân nữa...

Lão già ấp úng hỏi :

- Vậy xin hỏi ân nhân cao danh quí tánh?

Giang Thanh điềm đạm trả lời :

- Tôi tên là Giang Thanh. Dám hỏi quí danh của lão trượng?

- Già này họ Huỳnh tên Thiện còn con bé này tên là Tiểu Hồng...

Lão già đăm đăm nhìn Tiểu Hồng một chốc, đoạn nói rằng :

- Khi ân nhân rơi xuống vực thẳm rồi, cả nhà chúng tôi phải lưu lạc phương xa, sống nghề ca xướng, trong nhà lúc nào cũng để bài vị mà thờ ân nhân... vì tôi nghĩ rằng, ân nhân chắc không bao giờ trở lại... nên tôi đã truyền cho Tiểu Hồng thề trước bàn thờ của ân nhân rằng suốt đời sẽ... cử tang thủ tiết với ân nhân.

Bốn chữ "cử tang thủ tiết" như bốn tiếng sét đánh ngang mày, làm cho Giang Thanh bàng hoàng ngớ ngẩn, giây lâu chàng mới nói :

- Lão trượng xử như vậy thật là có hại cho cô nương, vì tôi là một người xa lạ, lại nữa chưa biết sống chết ra sao thì...

Tiểu Hồng bỗng khóc lêm rưng rức, Huỳnh Thiện vuốt đầu Tiểu Hồng nói :

- Thưa ân nhân, một ngựa không bao giờ tra hai yên, một gái chẳng bao giờ hứa gả hai chồng, tiểu nữ đã trót thề nguyền trước bài vị của ân nhân, thì kiếp này kể như là người của ân nhân rồi đó.

Giang Thanh thành khẩn nói rằng :

- Tiếc vì tôi đã có nơi, nếu lão trượng chẳng chê, thì tôi xin kết nghĩa anh em với Tiểu Hồng cô nương đây vậy.

Huỳnh Thiện hốt hoảng nói :

- Chúng tôi thật không dám trèo cao...

Trường Ly Nhất Điểu và Lục Hải thấy vậy thảy đều tán thành ý kiến của Giang Thanh, nên cùng nhau khuyên giải Huỳnh Thiện.

Chừng ấy Huỳnh Thiện mới truyền cho Tiểu Hồng lạy Giang Thanh làm anh. Dưới sự chứng kiến của Trường Ly Nhất Điểu, Giang Thanh và Tiểu Hồng cùng quỳ xuống làm lễ kết nghĩa huynh muội với nhau...

Tám lạy chưa dứt thì tiểu nhị hớt ha hớt hải chạy vào báo rằng, bên ngoài có người của Hồ Khôn tới sinh sự...

Trường Ly Nhất Điểu thò tay vào túi lấy một nén vàng ròng, trao cho chủ tiệm, nói rằng :

- Ta chẳng dùng quán cơm của mi làm chỗ đấu chiến đâu, bây giờ Huỳnh huynh ở lại đây, chúng ta đi ra một chốc sẽ quay về...

Nói đoạn, ba người cùng bước xuống lầu...

Xem tiếp hồi 52 Tam Liên Chi Kiếm

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tam Liên Chi Kiếm

Ba người xuống tới phía dưới, thấy người qua kẻ lại đông đầy, Trường Ly Nhất Điểu cười rằng :

Chốc nữa đây, sẽ xảy ra một trường huyết chiến, những người này sẽ chạy tán loạn không còn một mống...

Vừa nói đến đây, chợt nghe Lục Hải nói rằng :

- Bọn họ đến, đến thật nhanh!

Giang Thanh và Trường Ly Nhất Điểu giựt mình quay lại, quả thật thấy những người qua lại trên đường phố dần dần bỏ chạy, và có trên hai mươi người vạm vỡ kéo nhau ồ ạt tiến về Phí Túy Tiên Lâu.

Người đi đầu chính là Thái Hư Kiếm Hồ Khôn, Lục Hải thấy vậy, ngang nhiên bước ra đứng chắn giữa đường, đưa bàn tay tả lên vuốt râu một cách nhàn nhã.

Hồ Khôn thấy Lục Hải, lập tức dừng chân lại đưa tay ra dấu, mười mấy người đi sau lưng lập tức tủa túa ra, trong tay họ thảy đều cầm binh khí sáng ngời.

Chính vào lúc đó thì bỗng nghe một tiếng thét vang trời nổi dậy, từ hai bên đường hẻm ùn ùn kéo ra hơn hai trăm người nữa, trong tay thảy đều cầm binh khí.

Người đi đầu là hai anh em họ Diệp và Thái Vọng Dân.

Lục Hải cười ồ ồ rằng :

- Thảy đều là phường giá áo túi cơm, kéo tới đây làm chi cho bận rộn.

Thái Vọng Dân nghe nói, lửa giận phừng phừng, mặt lộ hung quanh, cả tiếng thét :

- Diệp đại ca, chúng ta thanh toán thằng già này trước đã, còn hai thằng kia để cho Thiệu lão tiền bối dùng để tế kiếm.

Hai anh em họ Diệp này chính là hai tay cừ khôi tại thị trấn này, gần đây câu kết với Hồ Khôn lại càng thêm hoành hành không cấm kỵ.

Người anh em tên là Diệp Kim Hồ gầm lên :

- Bắt thằng già này cho ta.

Mấy trăm người nghe nói, thảy đều tay đao búa dồn tới vây Lục Hải.

Trường Ly Nhất Điểu thoáng nhìn đã biết bọn này thuộc hạng tầm thường, nên truyền lệnh :

- Lục kỳ chủ, sát!

Lục Hải đang chờ đợi cái tiếng “sát” đó, vội vàng ứng tiếng trả lời :

- Xin tuân lệnh!

Tiếng “lệnh” vừa thoát ra khỏi cửa miệng, thì lão ta đảo mình vù vù như một con trốt, chiếc búa của lão tuốt ra lúc nào không biết, bấy giờ tuôn ra rào rào tạo thành những chiếc cầu vồng sáng rực...

Trong chớp mắt, lưỡi búa của Lục Hải tung hoành sát phạt, gần ban mươi người trúng đòn ngã ngửa, nằm dãy dụa trên mặt đất.

Những người còn lại, thảy đều bay hồn lạc vía không dám tấn công, dần dần bỏ chạy.

Lục Hải cười dòn, tiếp tục tung ra một đòn cực kỳ hung bạo, tầm uy lực rộng lớn vô song, chín chiếc đầu lâu lìa khỏi cổ, lăn long lóc giữa chiến trường.

Trong lúc đó bàn tay tả của ông kèm theo một chưởng, chỉ một chưởng mà ba người ngã ngửa ra sặc máu mà chết.

Thái Vọng Dân vỡ mật, thanh đại đao trong tay chỉ tung ra có hai đòn rồi sửa soạn bỏ chạy, Lục Hải cười gằn, vung búa tấn công Ngụy Nhất Phong, trong lúc đó thì lão dùng ngón chân của mình đá một thanh đơn đao nằm dưới đất bay về phía Thái Vọng Dân.

Ngụy Nhất Phong thình lình thấy một lưỡi búa sáng ngời bay tới trước mặt mình, ông ta cảm thấy thật là khó thoát khỏi đường búa này, trong cơn nguy cấp ông ta chuyển hết sức bình sinh vung ngọn roi trong tay ra đón đỡ...

Một tiếng “rảng” vang lên, hòa lẫn trong một tiếng “soạt” rợn người, ngọn roi của Ngụy Nhất Phong, đứt tươi làm hai đoạn, đường búa ngon trớn chém thẳng vào mình của Ngụy Nhất Phong, làm cho thân hình của hắn cũng như ngọn roi của hắn đứt ra làm hai đoạn.

Bên kia, Thái Vọng Dân thình lình nghe tiếng gió nổi lên vèo vừo, chưa kịp chớp mắt thì hào quang đã lóe lên trước mặt, hắn hốt hoảng lăn tròn sang một bên để trốn đòn, cố sức vung thanh đại đao ra ngăn chống, lại một tiếng "rẻng" vang lên, hổ khẩu của bàn tay hữu lập tức tét ra rướm máu, mà thanh đại đao trong tay hắn cũng bay vù ra xa ba trượng.

Lúc bấy giờ, trên đường phố hỗn độn vô cùng, tiếng hò hét hòa lẫn với tiếng khóc than.

Hồ Khôn vừa sợ vừa giận, quay đầu về phía sau, cau mày nói :

- Chết rồi, sư phụ chưa đến mà chúng ta đã động thủ, bây giờ biết làm sao đây?

Nguỵ Nhất Phong kinh hoàng nói :

- Hồ nhị ca, lão này thật là hung dữ, Diệp đại ca và rất nhiều thủ hạ đã tử thương...

Vừa nói đến đây thì thêm mười mấy người nữa bị đánh ngã sóng soài trên mặt đất, trong đó có Diệp Kim Hồ.

Vậy là toàn thân Lục Hải không nhúng một chấm máu, ông ta dùng mũi giày chân tả làm trục, để xoay tròn thân hình như một chiếc chong chóng khổng lồ, rồi bất thình lình mượn đà bay vù ra phía xa chừng chín thước, lưỡi búa trong tay lão bay vù về phía Thái Hư Kiếm Hồ Khôn, lúc bấy giờ đang đứng thừ người ra như khúc gỗ.

Hồ Khôn thình lình thấy lưỡi búa đối phương bay vù về phía mình, bất giác giựt mình nhưng thân hình của lão cùng kịp thời vung

lưỡi kiếm của mình ra, tạo thành một đường gươm tuyệt diệu ngăn đón lưỡi búa của đối phương.

Lục Hải giựt mình, lão không bao giờ ngờ tới cái người mang danh Thái Hư Kiếm kia, xuất thủ lại khéo léo vô cùng, chỉ trổ ra một đòn, thì cũng đủ biết đó là danh gia cao thủ.

Lục Hải vừa kêu lên một tiếng kinh ngạc, vừa biến sang thế khác, để cho lưỡi búa của mình thình lình sà xuống phía dưới, chém vào giữa bụng của Hồ Khôn.

Hồ Khôn gầm lên một tiếng, đảo lộn thân mình liên tiếp thay đổi sáu vị trí, và đâm ra một loạt sáu đường dữ dội. Sáu đường kiếm đó có cơ hồ liên kết với nhau chặt chẽ như một vòng đai huyền diệu.

Lục Hải chợt đình bộ rút lui, cả cười rằng :

- Hay lắm, không ngờ mi lại có vài ngón!

Vừa nói, thân hình vạm vỡ của ông ta tràn tới như sóng dữ ngoài khơi, nhanh như điện chớp, tung ra một loạt mười hai búa liên hoàn, khí thế tợ mưa sa gió táp.

Thế rồi... Thái Hư Kiếm bị loạt tấn công đó làm cho tay chân rối loạn, lúng túng gắng gượng chống đỡ được bảy búa, rồi rú lên một tiến, lộn nhào ra ngoài vòng chiến, thừa lúc thân hình đảo lộn, ông ta dùng kiếm của mình phóng một đường thần tốc vào giữa mặt đối phương...

Lục Hải buông tiếng cả cười, chém xéo ra một búa, một tiếng “rang rảng” vang lên, lưỡi gươm bay tới chạm nhằm đường búa rơi xuống đất, thế rồi đường búa ấy tiếp tục bay tới vèo vèo bám sát vào thân hình đang trốn chạy của Thái Hư Kiếm...

Ngụy Nhất Phong không thể đứng bên ngoài mà không can thiệp, hắn gầm lêm một tiếng, vung ngọn roi đánh thẳng vào Thiên Linh Cái của Lục Hải, đồng thời hai bàn chân đá móc vào hai nách của đối phương, một đàng ba ngã, thật là lợi hại.

Lục Hải trợn mắt, thình lình thâu búa trở về phá vỡ ngọn roi của Ngụy Nhất Phong, rồi trong chớp mắt đường búa đảo xuống ngực minh, trảm vào bàn chân đang đá tới của đối phương, trả đòn cực kỳ cay độc.

Ngụy Nhất Phong thình lình cảm thấy binh khí của mình gặp nhằm trở lực nặng nề, cơ thể của mình cơ hồ bị luồng sức mạnh đó đè bẹp... hai bàn chân đá ra chưa kịp thâu về thì một lưỡi búa sáng ngời đã bay tới vù vù, trảm một đường dữ dội vào hai cườm chân...

Lão rú lêm một tiếng hãi hùng, hai bàn chân của lão bay vù sang một phía, đường búa đi ngon trớn, bất thình lình quay ngược trở về, và trong nháy mắt, chiếc đầu lâu của Ngụy Nhất Phong lìa khỏi cổ, máu thắm tuôn ra phừng phực...

Vào lúc đó thì Thái Hư Kiếm lóp ngóp bò dậy thấy tình cảnh đó ông ta toát mồ hôi lạnh, vội vàng lăn tròn thêm mấy vòng nữa để trốn chạy, nhưng mà Lục Hải lại buông tiếng cả cười :

- Khá khen thay cho một vị đại kiếm khách chạy trốn như một con chuột nhắt... hà...hà...

Tiếp theo tiếng cười rùng rợn của lão, lưỡi búa bay vù vù chiếu thẳng vào đầu Thái Hư Kiếm.

Thái Hư Kiếm liếc nhìn bốn bề, thấy thủ hạ của mình trốn gần sạch, ông ta biết mình không thể nào thoát khỏi tay của tử thần, lão

kêu lên một tiếng bi thiết rồi, nhắm mắt xuôi tay chờ chết...

Vào lúc nghìn cân treo sợi tóc đó, chợt có tiếng nói lạnh lùng của Trường Ly Nhất Điểu vang lên.

- Lục kỳ chủ, tha cho hắn!

Lục Hải nghe nói, thì lưỡi búa đã kề sát vào cổ của đối phương rồi, lão nạt lên một tiếng, trượt mình sang một bên thu phắt bình khí trở về...

Hồ Khôn nằm trên mặt đất, bị đường búa cắt nhẹ một miếng rướm máu, thoát chết chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Lục Hải ngơ ngác hỏi :

- Thưa Đảo chủ, cớ sao lại tha cho hắn?

Trường Ly nở một nụ cười khó hiểu rằng :

- Nhà ngươi có để ý thấy kiếm pháp của hắn chăng? Đó là Tiêu Lục kiếm pháp của Tam Liên Kiếm Thiệu Trúc Khê, nể tình lão già họ Thiệu ta tha cho hắn một lần.

Lục Hải nhìn Thái Hư Kiếm đang nằm trên mặt đất, vuốt râu cười rằng :

- Hừ... té ra là đệ tử của Thiệu Trúc Khê, hèn chi mà khẩu khí thật là cuồng loạn.

Hai người đương nói chuyện, thì đầu đường đằng kia có mười mấy người tay cầm binh khí, do một người vạm vỡ, mặt đen dẫn tới, còn ở xa xa mà đã hò hét vang trời.

Lục Hải nhìn họ một cách khinh bỉ nói :

- Thưa Đảo chủ, mấy tên công sai đến đó.

Trường Ly Nhất Điểu ngửa mặt nhìn trời, thong thả nói rằng :

- Ngươi hãy ngăn bọn này lại, chờ cho Thiệu Trúc Khê đến.

Lục Hải vâng lời đi về phía trước thấy có một gã thân hình vạm vỡ, mặt mày đen đúa thống lĩnh mấy mươi tên công sai tràn tới, hắn đưa mắt nhìn những xác chết nằm ngổn ngang trên đường phố quát lêm ầm ĩ :

- Hay cho tên giang hồ đại đạo, giữa lúc ban ngày ban mặt, dám giở thói giết người, mau trói nó lai cho ta!

Vừa nói, hắn vừa hươi binh khí đâm vào dưới nách của Lục Hải một đường, cùng trong một lúc dùng Uyên Ương cước đá vào hạ bộ của Lục Hải.

Lục Hải cả cười, dắt chiếc búa vào lưng, bất thình lình dùng chiếc áo choàng của mình vung ra làm binh khí, một luồng nội lực hùng hồn thâm hậu, từ trong lòng bàn tay Lục Hải truyền sang chiếc áo bay tới vù vù.

Tên công sai mặt đen bất thình lình thấy trước mặt mình có một vầng đen ngòm phủ tới, bất giác giựt mình, đang cơn luống cuống liền bị chiếc áo tràn sang xuyên qua binh khí của lão, là cho cánh tay tê rần, còn đanh loạng choạng thì Lục Hải đã rút chiếc áo trở về một cách thần tốc, mang theo binh khi của đối phương.

Lục Hải cười hà hà nói :

- Cho bọn bây, nếm mùi cay đắng để sáng mắt ra...

Bọn công sai thấy vậy, đều đình bộ không dám tiến tới nữa.

Vừa lúc đó thì phía đầu phố thình lình xuất hiện năm con tuấn mã. Người đi đầu chính là Kình Thiên Kiếm Bao Năng.

Lục Hải lúc bấy giờ cũng thâu hồi chiếc áo của mình, đưa mắt ngắm nhìn năm con tuấn mã đang phi tới như bay, cuộn lên những lớp tuyết dày đặc...

Và năm người ngồi trên ngựa cũng đã nhìn thấy cảnh đẫm máu của chiến trường, trong năm người ấy có ba người mặt mày biến sắc.

Bao Năng không chờ cho ngựa dừng vó hẳn, đã bay mình xuống ngựa đi thật nhanh về phía Hồ Khôn, hỏi rối rít :

- Sư đệ... sư đệ thọ thương có nặng không?

Hồ Khôn cựa mình đưa vết thương trên cổ cho Bao Năng xem, đoạn hổn hển nói rằng :

- Ta thua hắn rồi... hai anh em họ Diệp và Ngụy hiền đệ cũng đã mất mạng.

Bao Năng nghe xong nhảy nhổm, lại trở về phía bốn người kỵ sĩ nói nhỏ vài câu. Trong đó có một lão già gầy gò bay mình xuống ngựa nói với Bao Năng rằng :

- Ngươi hãy nhờ người thu dọn chiến trường, rồi sẽ trở ra ngoài thành, đến Đại Phong cốc tìm lão phu, hừ... phen này ta phải ra tay rồi đó....

Lão già nói xong đoạn đi về phía Lục Hải, cách Lục Hải còn chừng năm bước ông ta dừng chân lại, cung tay xá chào, hai ngón cái trỏ vào ngực mình mà không nói một lời.

Lục Hải vội vàng nghiêm sắc mặt, xá chào trả lễ, đoạn thốt ra bốn tiếng :

- Trường Ly Hùng Phong!

Lão già gầy gò hỏi lại :

- Dám hỏi cao danh?

- Liệt Hỏa Kỳ Lục Hải.

Ngừng một chút, ông ta hỏi tiếp :

- Các hạ chắc là Nhân Liên Kiếm Thiệu lão tiền bối?

Quả nhiên Lục Hải đoán trúng lão già gầy gò này chính là một trong Tam Liên Kiếm Thiệu Trúc Khê.

Thiệu Trúc Khê cười nhạt nói :

- Lục kỳ chủ, nơi đây phố xá chật hẹp thật bất tiện, vậy xin các hạ hãy rằng ngoại thành, nơi Đại Phong cốc gặp nhau.

Nói rồi, vội vàng lên ngựa, cùng bốn người kia ra roi đi thẳng, trong chớp mắt đoàn người ngựa đi khuất dạng đằng cuối phố.

Lục Hải trong lòng cả giận, vừa lúc đó Trường Ly Nhất Điểu từ trong đám đông nhẹ nhàng bước ra, nói rằng :

- Lục kỳ chủ, Trường Ly đảo không bao giờ lép vế với bất cứ một ai.

Lục Hải nghiêm trang cúi đầu thưa :

- Bản Kỳ chủ xin đợi lệnh.

Trường Ly Nhất Điểu chưa kịp trả lời thì tiếng vó ngựa nổi lên rộn rã Giang Thanh hiên ngang ngồi trên mình ngựa tiến ra, bên tay chàng dắt theo hai con ngựa khác. Trường Ly Nhất Điểu cất giọng nói :

- Hãy cho bọn Tam Liên Kiếm một trận thích đáng!

Thế rồi ba người bay mình lêm ngựa, nối theo dấu của đoàn người ban nãy mà tiến rằng ngoại thành...

Xem tiếp hồi 53 Đại Phong mở trường huyết chiến

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Đại Phong Mở Trường Huyết Chiến

Đại Phong cốc!

Hai bên vách đá sừng sững, từng cơn gió lốc thổi vào mang theo cái lạnh thâu xương.

Hai hàng tùng ủ rũ bên miệng cốc, lúc bấy giờ bị gió lộng thổi vào, vang lêm những tiếng kêu réo rắt...

Dưới cội tùng, có bốn người đứng giăng hàng chữ nhất, đưa mắt đăm đăm nhìn về phía cốc khẩu.

Ngoài kí, từ xa có tiếng nhạc ngựa vang rền hòa lẫn với tiếng vó câu rộn rã.

Trong bốn người đó có một người là Triệu Thúc Khê.

Trong chớp mắt, từ ngoài cốc khẩu có ba con ngựa phi nước đại chạy vào, người trên ngựa là Giang Thanh, Trường Ly Nhất Điểu và Lục Hải.

Lúc bấy giờ, gió rừng lồng lộng, đôi bên còn cách nhau ba trượng Giang Thanh nhìn vào Triệu Thúc Khê, nói rằng :

- Làm cho nhị vị mất công chờ đợi, thật là đắc tội, không biết vị nào là Thiệu lão tiền bối.

Gió thổi rạt rào, mà khoảng cách đôi bên lại xa, nhưng câu nói của Giang Thanh đập vào màng tai của mọi người nghe rõ từng chữ một.

Thế rồi bốn người ấy đưa mắt nhìn nhau lấy làm thán phục, Triệu Thúc Khê trả lời rằng :

- Ngón Mật Tông Truyền Âm của các hạ thật là đáo để, chẳng hay các hạ thuộc bộ phận nào trong Trường Ly đảo?

Giang Thanh mỉm cười mà không trả lời, trong lúc đó Trường Ly Nhất Điểu lướt tới nói rằng :

- Kính chào Nhân Liên Tam Kiếm Thiệu tiền bối, lão phu là Trường Ly Nhất Điểu.

Triệu Thúc Khê xá chào, đoạn chỉ hai lão già bên cạnh nói :

- Kính chào Vệ đảo chủ, đây là Thiên Liên Kiếm Trì Nhược Vân và đây là Địa Liên Liếm Mộng Chân.

Ngừng lại một chút, ông ta chỉ một người trung niên vạm vỡ nhưng cụt mất một tay và mù mắt một cách thận trọng nói rằng :

- Vị này đã hai mươi năm vắng bóng giang hồ, là người bạn thân của chúng tôi: Khiếu Thiên Khách Mông Đại Kim.

Sắc mặt của Trường Ly Nhất Điểu sa sầm ngay xuống, lão thở dài thầm nghĩ.

- Việc đời thật là biến ảo không lường, không ngờ vì một việc nhỏ xảy ra trong một thị trấn nhỏ bé là Diệp Chu Tập này, mà ta lại gặp Tam Liên Kiếm và Khiếu Thiên Khách nghe đồn rằng người này đã

một người một ngựa đại náo Võ Đang sơn dám chiến đấu với Tứ Chân Giả của phái Võ Đang, và chỉ trong một đêm mà trảm chết năm vị Giáo đầu trong Thái Hành phủ, công lực thật là cao thâm vô tận, không ngờ hai mươi năm nay bặt tăm bặt tích, bây giờ thình lình tái xuất giang hồ và gặp mình nơi đây hay là cao xanh đã định hắn phải thua trong tay mình một trận?

Trường Ly Nhất Điểu mỉm một nụ cười sắc lạnh cố hữu của ông ta, thong thả nói rằng :

- Hôm nay thật là vinh hạnh, lão phu mới gặp được quý vị lừng danh như sấm nơi chỗ này, nhứt là Khiếu Thiên Khách. Hai mươi năm về trước, khi Mông huynh tiếng tăm lừng lẫy thì tôi bận lo việc riêng trên Trường Ly đảo. Đến khi được dịp vào Trung Nguyên, thì Mông huynh đã ngao du sơn thủy rồi, hôm nay gặp lại thật là may mắn.

Khiếu Thiên Khách Mông đại hiệp không nói không cười, ngắm nhìn Trường Ly Nhất Điểu bằng một cái nhìn khiêu khích, Trường Ly Nhất Điểu vẫn điềm nhiên nói :

- Mông huynh là một bậc kỳ tài trong làng võ, nếu chẳng chê lão phu thì chốc nữa lão phu xin hầu vào chiêu.

Đoạn ông quay lại nhìn Tam Liên Kiếm, hỏi rằng :

- Tam vị huynh đài gọi lão phu đến đây có việc chi chỉ giáo?

Triệu Thúc Khê trờ tới một bước xẵng giọng hỏi :

- Xin hỏi Vệ đảo chủ, chẳng lẽ Đảo chủ còn chờ chúng tôi giải thích sao?

Trường Ly Nhất Điểu biết rằng đối phương đã chánh thức khiêu khích, nên gật gù trả lời :

- Hay lắm, trong võ lâm có nói: Đông Hải Tôn Trường Ly, Nam Hoang Bá Nhất Sát, Hàn Kích Song Anh Tam Liên Kiếm, lão phu ngày hôm nay muốn xem những người đứng tên trong ca dao này, có phải đều là người bản lãnh cao không?

Khiếu Thiên Khách nhếch mép cười một nụ cười quái gở, thò tay rằng sau lưng rút một món binh khí hình tam giác màu sắc đỏ hồng, cực kỳ quái dị, hắn nở một nụ cười tàn khốc :

- Vệ Tây, ta khiêu chiến với mi.

Chợt có một bóng người mảnh khảnh bay vù tới, đáp xuống bên cạnh Trường Ly Nhất Điểu, cất tiếng thanh tao :

- Mông Đại Kim, ta xin thay thế cho Vệ tiền bối.

Trường Ly Nhất Điểu hỏi :

- Hiền đệ quả thật có nhã hứng hay sao?

Người mới đến đó, chính là Giang Thanh, chàng khẽ gật đầu.

Mông Đại Kim lạnh lùng hỏi :

- Cũng được, ta sẽ cho mi đi trước giúp lão Trường Ly có cơ hội thăm dò nghệ thuật của ta. Hà hà...

Thiên Liên Kiếm Trì Nhược Vân ngửa mặt nhìn bầu trời tối sầm nặng trĩu, gió lúc bấy giờ bắt đầu thổi mạnh hơn ban nãy.

Thế rồi, hắn cùng với Triệu Thúc Khê và Mộng Chân từ từ chia rằng đứng thành thế chân vạc, thế trận cực kỳ đơn giản, nhưng bao hàm thế công thế thủ thật là huyền diệu, thoáng nhìn qua khó mà hiểu thấu.

Mông Đại Kim từ từ giơ cao binh khí của mình, nói :

- Thằng nhỏ kia, coi chừng Ma Cốt của ta.

Giang Thanh lẩm bẩm :

- À! Binh khí này gọi là Ma Cốt?

Mông Đại Kim không trả lời, nhắm phía Giang Thanh bước lần tới từng bước, Giang Thanh thình lình thoát bỏ chiếc áo xanh của mình rằng lộ hẳn Hỏa Vân Y màu đỏ thẫm.

Khiếu Thiên Khách vẫn bình thản, mặt không biến sắc, nhưng mà Tam Liên Kiếm thảy đều hốt hoảng kêu lên :

- Trời.... Hỏa Vân Tà Giả!

Câu nói vừa dứt thì một bóng người bay vù lên khỏi đầu Giang Thanh rồi xà ngay xuống, mang theo một áp lực nặng nề.

Giang Thanh khẽ tránh mình trượt ra ngoài ba bộ, nhanh như chớp vung bàn tay hữu điểm thần tốc vào bảy đại huyệt trên ngực của đối thủ.

Khiếu Thiên Khách bất thần tung ra một đòn thứ nhất mà không có kết quả, lại bị Giang Thanh trả đòn mãnh liệt. Cả giận ông tung ra sáu đá liên hoàn, thanh Ma Cốt trong tay vung ra thành muôn nghìn

nghìn cách tay chia ra bốn bề tấn công Giang Thanh tới tấp, khí thế lẫy lừng ấy thật làm cho người xem kinh tâm táng đởm.

Thân hình mảnh khảnh của Giang Thanh, lả lướt như một áng mây trôi giữa vòm trời, nhẹ nhàng lẩn tránh những đòn kinh thiên động địa của Ma Cốt.

Thỉnh thoảng, chàng lựa một chỗ sơ hở trả một đòn cay độc.

Khiếu Thiên Khách càng đánh càng làm như ngớ ngẩn, ông ta không bao giờ tin rằng ngày hôm nay mình lại gặp một người xứng tay đối thủ, mà không biết giữa ông ta và Giang Thanh ai là người vùi thây trong Đại Phong cốc này?

Thân hình khôi ngô, vạm vỡ của Khiếu Thiên Khách ào ào tràn tới như lớp lớp mây đen cuồn cuộn, hòa lẫn trong tiến gió dậy vì vèo, thanh Ma Cốt trong tay hắn vung lêm như chớp giăng sấm nổ, mỗi một đòn nào thảy đều tấn công vào chỗ trí mạng của Giang Thanh.

Hai mươi hiệp trôi qua nhanh như chớp.

Tiếp theo đó giằng co thêm mười mấy hiệp nữa, trên gương mặt của Giang Thanh nổi lên một nét cười khó hiểu, thình lình thân hình của chàng bay vút lên như một con chim đại bàng sà xuống, vung hai cánh tay ra, lập tức hào quang tóe ra sáng chói, chộp vào đầu Mông Đại Kim.

Triệu Thúc Khê đứng một bên lẩm bẩm :

- Đây là Ngân Nguyệt Hàn Tinh Song Hoàn Thức.

Mông Đại Kim không lùi nửa bước, thanh Ma Cốt trong tay hắn liên tiếp trảm ta mười bảy đòn, nhìn thoáng qua như một chiếc cầu vồng đỏ rực, hắn hét to :

- Mi cứ tưởng là mi có thể thắng Lục Chân Giả của Võ Đang ư?

Thế rồi... hai luồng kình phong chạm vào nhau dữ dội, hai vầng hào quang tắt phụt. Mông Đại Kim kêu lêm một tiếng thối lui hai bước, rồi lại đâm sầm nhảy sổ tới như một con thú dữ cùng đường.

Con mắt trợn trừng, một cánh tay của hắn vung tới bằng một tốc độ kinh khủng, thanh Ma Cốt chém ngang phạt trái vì vèo, xa trông dường như trăm nghìn món binh khí đang tung rằng một lượt.

Bỗng thình lình, Mông Đại Kim cất lên một tiếng hú dài bi thảm, tiếng hú như khóc như than, làm cho người nghe tâm can rúng động...

Tiếng hú vừa dứt, thân hình của Mông Đại Kim thình lình tách rằng mấy mươi người, chập chờn như bóng ma trơi, xuất thủ toàn là những đòn cay độc.

Chiếc áo Hỏa Vân Y của Giang Thanh lúc bấy giờ quay cuồng hỗn loạn, biến thành một màu đỏ rực...

Một trường huyết chiến một mất một còn, bây giờ mới thực sự bắt đầu khai diễn...

Xem tiếp hồi 54 Chưởng Kiếm Độc Hàn

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Chưởng Kiếm Độc Hàn

Mông Đại Kim lúc bấy giờ mới thi triển bình sanh sở học của ông ta là Thiên Môn Thần Vũ.

Năm xưa, chính ông ta đã dùng tuyệt kỹ này quét tan bọn Thái Hành giáo trong Trường Bạch sơn.

Thân hình của hắn giờ đây bằng một tốc độ kinh hồn, quay cuồng hỗn loạn, làm cho người tầm thường không thể nào có đủ nhãn lực để bắt kịp những động tác của ông ta.

Vì tốc độ quá nhanh, hình bóng của ông ta không phải là một người nữa, mà là mấy mươi người đồng một lúc công sự với Giang Thanh.

Tiếng xé gió của Ma Cốt càng thêm kinh rợn, tất cả những ngần ấy thế võ mãnh liệt bao vây Giang Thanh vào giữa, vòng vây kin đáo, cơ hồ tát nước không lọt.

Nhưng mà thân hình mảnh khảnh của Giang Thanh vẫn chống trả một cách phi thường anh dũng.

Mỗi một thế võ tung rằng đều là thiên biến vạn hóa, thay đổi thành trăm nghìn thủ pháp. Dần dần, Mông Đại Kim mồ hôi trán vã rằng lấm tấm, ông ta nghiến răng kèn kẹt, con mắt duy nhất của ông đỏ ngầu như bốc lửa.

Giang Thanh vẫn trổ mắt thật khinh công Như Ý Tam Ảo một cách tài tình...

Từng cơn gió lộng tự muôn phương ồ át kéo về, đem đến Đại Phong cốc một sự giá lạnh thấu xương, hai bóng người vẫn quay cuồng hỗn loạn trong chiến trận.

Thiệu Trúc Khê nói nhỏ với Mộng Chân :

- Lão Tam, kéo dài nữa e bất lợi đó.

- Vậy thì ta phải tính sao?

- Bây giờ ta phải làm sao tìm cách khuấy rồi, làm cho tiểu tử Giang Thanh phân tán tinh thần, đoạn ngầm giúp Mông lão đệ, mới mong lật ngược tình thế.

Thiệu Trúc Khê quay đầu lại rằng dấu cho hai người anh em, cả thảy đều gật gù đồng ý.

Thế là Thiệu Trúc Khê lướt mình bay rằng chiến trận, cung tay xá chào nói rằng :

- Trường Ly đảo chủ, tôi là Thiệu Trúc Khê, xin ngài ra tay chỉ giáo cho.

Trường Ly Nhất Điểu mỉm cười, chưa kịp trả lời thì Lục Hải đã trờ tới nói :

- Lục Hải này tuy bất tài, nhưng cũng xin so chơi vào đường với Thiệu lão sư.

Thiệu Trúc Khê tỏ vẻ khó chịu, nói :

- Lục Kỳ đà chủ hà tất nóng nảy, sau này tha hồ thử thách, bây giờ tôi chánh thức kiêu chiến với Trường Ly đảo chủ...

Lục Hải cười khanh khách :

- Thiệu lão tiền bối thật khinh người thái thâm, chẳng lẽ thằng họ Lục này không đủ tư cách so tài với tiền bối.

Thây đối phương nằng nặc quyết một, Thiệu Trúc Khê nạt lên một tiếng, bước xéo rằng một bước, dang hai cánh tay ra như một con chim đại bàng vỗ cánh, rồi thình lình xếp cánh trở về, một tiếng "rẻng" vang lêm thanh tao lảnh lót, một luồng hơi lạnh bay vù tới trước ngực của Lục Hải.

Cứ nhìn xem một thế võ khởi đầu của Thiệu Trúc Khê, người ta cũng biết công lực người này thật là cao thâm tuyệt diệu, Lục Hải hạt lên một tiếng :

- Hay lắm!

Đoạn trượt người ra ngoài năm bộ, thò tay ra sau lưng mình rút lưỡi búa ra, nhanh như chớp ông lại trở về chỗ cũ chém một đường vào huyệt Hầu Đầu của đối phương.

Lưỡi búa vừa bay ra thì thân hình của Thiệu Trúc Khê liên tiếp thay đổi sáu vị trí, mà mỗi lần đổi chỗ như vậy là mỗi lần ông tung rằng hai đường gương kinh khiếp.

Trong chớp mắt, mười hai đường kiếm tuôn ra như nước vỡ bờ, như rồng xuống biển, làm cho Lục Hải phải thối lui ba bước. Trường Ly Nhất Điểu chấp tay sau lưng, nghĩ thầm :

- “Tam Liên Kiếm quả thực danh bất hư truyền, e rằng Lục Hải chẳng xứng tay đối thủ với họ”.

Bên kia Giang Thanh đã dần dần nắm phần chủ động, chàng để hết tâm tư vào việc đối phó với đối phương.

Trường Ly Nhất Điểu ngửa mặt nhìn trời, lúc bấy giờ âm u ảm đạm, mây đen bò lổn ngổn khắp nơi. Bỗng ông ta giũ tay áo một cái, cả quyết nói rằng :

- Trì huynh, bây giờ Trường Ly Nhất Điểu xin mời người đứng đầu trong Tam Liên Kiếm xuất trận.

Thiên Liên Kiếm là Trì Nhược Vân cười lảnh lót, vuốt râu nói một câu ôn tồn nhã nhặn :

- Vệ đảo chủ, tôi làm sao mà đủ sức đủ tài để so với Đảo chủ.

Trường Ly Nhất Điểu nhủ thầm :

- Lão già này quả thật là khôn ngoan quỷ quyệt...

Ông ta thong thả nói :

- Nhưng mà... Trì huynh, giờ phút này không phải là giờ phút nói chuyện dài dòng nữa.

Dứt lời, ông ta lướt mình bay tới chiếm sẵn vị trí chờ cho đối phương công kích.

Trì Nhược Vân cười ồ ồ, khen :

- Hay cho ngón Khí Hoàn Càn Khôn.

Vừa nói, thì một luồng hào quanh sáng ngời bất thần phủ tới với một áp lực kinh hồn.

Trường Ly Nhất Điểu thật không ngờ đối phương lại tung ra một đòn xuất kỳ bất ý như vậy.

Nhưng Trường Ly Nhất Điểu không lùi một bước, mũi giày chân hữu chấm nhẹ trên mặt đất để làm điểm tựa, rồi thân hình của lão quay cuồng như một con trốt xoáy, trong cơn hỗn loạn ông ta liên tiếp trảm rằng mười hai chưởng kèm theo ba đá, đoạn lùi năm bước, ông ta lớn tiếng cả cười.

Bất thình lình chấp hai bàn tay tung ra một loại ba đòn quái dị, ba đòn này liên kết chặt chẽ với nhau, cương mãnh lạ lùng, kết thành một bức màn kín đáo.

Thiên Liên Kiếm Trì Nhược Vân bắt đầu gặp phải trở lực, nhưng mà món binh khí trong tay lão vẫn lồng lộn lên như rồng bay phượng, như phượng múa, biến hoá khôn lường.

Lúc bấy giờ chỉ còn Địa Liên Kiếm là Mộng Chân không người đối thủ, ông ta nhìn xem chiến trận mà sửng sốt kinh hoàng, thầm nhủ :

- Đường võ của Trường Ly Nhất Điểu đang sử dụng đây chắc là Thất Hoàn Trảm không sai...

Thình lình, chiếc Hỏa Vân Y của Giang Thanh quay nhanh một cách kinh khủng, cương khí tỏa ra bốn bề làm cho Mộng Chân cơ hồ nghẹt thở, và một chiếc bóng người bay bổng lên không trung mang theo một câu nguyền rủa... rồi bóng người ấy sà xuống, Mộng Chân nhìn kỹ thấy đó là Mông Đại Kim, lúc bấy giờ chiếc áo trước

ngực của Mông Đại Kim đã bị đối phương móc rách, bay phần phật trước con gió lộng.

Mộng Chân giựt mình, thò tay tả vào nắm chặt lấy chuôi gươm của mình, từ từ tiến tới...

Thình lình, Giang Thanh thấy Mông Đại Kim múa tít món binh khí hình tam giác của hắn tấn công tới tấp, chàng rạp mình sát đất, chờ cho binh khí của đối phương vừa lướt qua khỏi đầu, bất thần đứng phắt dậy, tay tả vung rằng thành hình rẽ quạt, tay hữu dựng lên như một lưỡi dao, trảm rằng một đường khốc liệt.

Mộng Chân kinh hoàng rú lên :

- Đại Kim, coi chừng....

Trong lúc đó thì Mông Đại Kim liên tiếp trả năm đòn dữ dội, nhưng lạ lùng thay năm đòn của ông ta thảy đều hoà tan một cách vô hình trong cái đòn rẻ quạt của Giang Thanh.

Trong chớp mắt, bàn tay hữu của chàng đã trảm tới cổ của đối phương, bàn tay đó rõ ràng trông thấy, nhưng mà Mông Đại Kim dẫu cố sức vùng vẫy cho thoát, vẫn không làm sao thoát khỏi, nhưng vào lúc đó thì câu nói của Mộng Chân đập vào màng tai của ông ta, ông ta hậm hực rút lui năm bộ, vô cùng căm tức nhưng ông ta có biết đâu, thoát khỏi được tuyệt kỹ Chưởng Bất Nhẫn Huyết của Giang Thanh là một điều vô cùng may mắn. Mộng Chân cười hềnh hệch, nói nho nhỏ :

- Đại Kim mệt chưa? Hãy để ngu huynh thay cho một chút.

Mông Đại Kim không trả lời, tiếp tục dùng Thiên Môn Thần Vũ xáp chiến với Giang Thanh, nhưng lần này ông hoàn toàn dốc hết

tâm lực, nên khí thế thật như sấm sét bão bùng, so với ban nãy thật là một trời một vực.

Mộng Chân cúi đầu thở dài, bàn tay tả ông ta không bao giờ rời khỏi cái chuôi kiếm lạnh ngắt như đồng bên trong tà áo.

Gió đếm càng lúc càng gào thét lên dữ dội, màn đêm dần dần bao phủ khắp đó đây, đêm đông thật là lạnh lẽo tiêu điều.

Cuộc chiến vẫn diễn biến không ngừng, càng lúc càng gay go khốc liệt. Cặp Giang Thanh và Mông Đại Kim đã kéo dài hơn hai trăm hiệp. Giang Thanh hoàn toàn dùng Như Ý Tam Ảo kèm theo vài miếng đòn lẻ tẻ, chứ chưa thi triển hết bình sanh sở học.

Ban nãy, Giang Thanh thừa lúc đối phương cấp công háo thắng, bất thần điểm ra một ngón Tinh Thiên Chỉ, nhưng đòn này chỉ móc rách một mảnh áo của Mông Đại Kim mà thôi.

Giang Thanh biết rằng, nếu thay vì người khác thì đã trúng đòn ngã ngửa, nhưng Mông Đại Kim có thể trách thoát, chứng tỏ rằng công lực của y vẫn còn dồi dào lắm.

Càng đánh, Mông Đại Kim càng bồn chồn nóng nảy, mồ hôi vã rằng như tắm. Thình lình Giang Thanh tung rằng năm thế liên hoàn, rồi cười ngất bảo rằng :

- Thôi thì thủ huề đi!

Mông Đại Kim như một con thú dữ cùng đường, chồm tới trả dòn bằng một loạt ba đòn kèm trong ba đá, nạt :

- Mi đừng có mơ mộng hão huyền!

Giang Thanh cười kinh rợn, lướt tới tung rằng một đòn tàn bạo, làm cho ba mươi sáu đại huyệt của đối phương họ Mông nằm trong vòng uy hiếp của mười ngón tay sắt thép của chàng.

Nào ngờ, Mông Đại Kim bất thình lình dùng một tay của mình chống trên mặt đất cất mình lên quay tròn như chong chóng, hai bàn chân của hắn liên tiếp tung ra thoạt trên thoạt dưới lúc tả lúc hữu, đá vù vù một cách chính xác vào những đại huyệt trên người Giang Thanh.

Thân hình của hắn thật dài, thêm vào đó cánh tay cũng dài như tay vượn, thành rằng tầm uy lực thật là tỏa rộng trong vòng một trượng vuông không có một kẽ hở.

Đó là một đòn tuyệt diệu của y Hoành Hoàn Kích Mã.

Giang Thanh lả lướt rút lui về phía sau, lại thình lình lướt tới nương theo thân hình của Mông Đại Kim mà phù trầm bất định, lúc nhanh lúc chậm, khi tả khi hữu, chợt Đông chợt Tây, dường như đó là một con người hữu hình vô thực.

Đó là một đoạn võ thần tình trong Như Y Tam Ảo “Như Tùy Phong”.

Giang Thanh lại cất tiếng hỏi :

- Mông Đại Kim, mi còn chấp mê bất ngộ ư?

Mông Đại Kim vừa muốn nhảy xổ tới, thì cách đó chừng một trượng, tiếng binh khí chạm vào nhau nghe loảng xoảng, trong bóng tối mịt mùng, ánh lửa bay tung toé.

Mông Đại Kim quay đầu lại nhìn thấy Thiệu Trúc Khê và đối thủ của ông ta là Lục Hải đang so nội lực cùng nhau, thanh kiếm của Thiệu Trúc Khê là một lưỡi kiếm có danh tên là Suy Lư, bén nhọn vô cùng, có thể chém vàng cắt ngọc như chơi.

Nhưng mà, kiếm thuộc về loại binh khí mềm mỏng.

Thiệu Trúc Khê lại mang đi đối với lưỡi búa của Lục Hải là một loại binh khí thuộc loại hạng nặng, vì vậy mà không sao chiếm được ưu thế.

Biết mình không thể thắng trong cái thế so nội lực này, Thiệu Trúc Khê bất thình lình thu tay hối bộ, chân chưa đứng vững ông ta lại lướt mình tới thật nhanh, thâm nhập vào trung cung của địch, quyết làm việc tày trời...

Nhưng ông ta có biết đâu lúc bấy giờ Lục Hải đang thi thố đường búa Lưu Tinh Thủ là môn bình sanh sở học của ông ta.

Giang Thanh thấy vậy cười thầm, tự nhủ :

- Thiệu Trúc Khê thật là tự mình đi tìm chỗ chết.

Vừa nghĩ đến đó, trước mặt chàng thình lình hào quang trỗi dậy, một luồng sức mạnh tràn tới tấn công vào đầu, vào cổ, vào ngực vào bụng của chàng...

Thế rồi thân hình mảnh khảnh của Giang Thanh bị luồng sức mạnh ấy, đẩy lên cao hơn bảy trượng, vừa mãn trớn, là chàng đà rơi xuống, hai bàn tay vung rằng thành vô số vòng tròn, tỏa khắp ba bên bốn bề chộp xuống đầu đối phương.

Mông Đại Kim rú lên mấy tiếng kinh hoàng, vội cùng Thiên Môn Thần Vũ quay tít thân hình để đỡ đòn, trong chớp mắt ông ta liên tiếp tung rằng ba lần chưởng Hoành Hoàn Kích Mã, dùng kình lực chọi lại kình lực, để thoát khỏi trùng vây.

Giang Thanh khen :

- Hay lắm!

Rồi như bóng theo hình, Giang Thanh bám sát đối phương, tung theo một đòn cực kỳ uy mãnh, đó là một thế tinh hoa của Thất Hoàn Trảm: Huyền Lãng Khí.

Thân mình của Mông Đại Kim vừa đứng vững, thì lớp lớp chưởng phong đã ào ào tràn tới, nhưng mà hắn không tránh không né, hả miệng cắn phắt thanh Ma Cốt của mình, thế rồi cánh tay duy nhất còn lại của hắn thình lình bắp thịt nổi lên cuồn cuộn, màu da ngả sang màu xám xịt.

Dùng cánh tay lạ thường đó, hắn tung rằng một đòn quái dị, năm ngón tay cong lại như năm chiếc móc sắt vẽ thành vô số vòng tròn màu đen, Giang Thanh cảm thấy áp lực gia tăng giữ dội, và hai luồng sức mạnh tức tốc va chạm vào nhau.

Giữa chiến trường vang lên một tiếng khủng khiếp, thân hình của Giang Thanh loạng choạng, chàng lập tức nín hơi bế huyệt, quắc mắt nhìn đối thủ của mình đang trôi về phía sau ba bước.

Giang Thanh vừa cảm thấy luồng chưởng lực của đối phương không những có một sức mạnh phi thường, mà lại ẩn chứa một chất độc bên trong, tỏa rằng một mùi hôi khó ngửi.

Sắc mặt của Mông Đại Kim tái xanh nhợt nhạt, mồ hôi rơi lấm tấm, ông ta thở hổn hển, nhưng vẫn cầm cây Ma Cốt từ từ tiến tới.

Thình lình Giang Thanh cảm thấy đôi mắt của mình ngứa ngáy khó chịu, và cảm giác đó lan tràn thật nhanh khắp toàn thân.

Gương mặt của Mông Đại Kim cau lại với một vẻ vô cùng đanh ác, trong con mắt duy nhất còn lại của ông ta tỏa rằng những ánh hào quang âm u kinh rợn.

Giang Thanh vội vàng vận chân khí của mình đoạn đưa rằng khắp các đại huyệt trên toàn thân, hết sức đẩy những chất độc từ lỗ chân lông rằng ngoài.

Mông Đại Kim thình lình thét lên một tiếng, lướt tới năm bước, cánh tay của lão tung rằng đẩy tới một luồng sức mạnh, lần này mùi hôi tanh lại tăng lên mãnh liệt và đượm một hương vị ngọt ngào.

Giang Thanh không chần chờ nữa, chàng thét lên một tiếng, vung song chưởng rằng thành đường bán nguyệt, đoạn lộn mình vung ra một đòn Chưởng Bất Nhẫn Huyết, trong luồng sức mạnh dạt dào, hai cánh tay của chàng trảm ra theo một đòn Âm Mạc Dương Quan.

Công lực của Mông Đại Kim đã đạt đến chỗ cao siêu tột đỉnh, nhưng mà dưới hai đòn kỳ dị và cay độc đó, ông ta bất giác luống cuống tháo lui.

Giang Thanh không dung tình nữa, thân hình của chàng bước xéo rằng năm bước, lạnh lùng nói :

- Mông Đại Kim, mạng mi hết rồi!

Mông Đại Kim một lần nữa tập trung hết sức lực vào môn Độc Đảm chưởng, một loại độc chưởng mà ông ta đã phí công tu luyện hơn hai mươi năm.

Trong những luồng cương khí trỗi dậy, một lớp sương màu đen tỏa rằng thành một bức màn huyền ảo, bao trùm khắp bốn phía, mùi tanh hôi càng nổi lên dữ dội làm cho Giang Thanh cơ hồ muốn nôn mửa ra.

Sắc mặt của Mộng Chân càng ngày càng thêm kinh rợn, ông ta đứng im lìm, nhưng mà mắt đỏ hung quang, bàn tay nắm chuôi kiếm ngày càng siết chặt, hầm hè muốn tung đòn ra trợ chiến.

Thế rồi bàn tay trắng muốt của Giang Thanh vung rằng thành vô số bóng chưởng trùng trùng điệp điệp lan tràn khắp bốn phương, tầm ảnh hưởng vô cùng to rộng, bàn tay tả đồng thời vẽ rằng một vòng tròn, từ trong chiếc vòng tròn đó bất thình lình bay vọt rằng một chưởng, dường như một lưới gươm bất thần đâm vụt qua, trong chớp mắt đã kề sát vào ngực của đối phương :

Đó là thế võ đã lâu chàng không dùng đến Phật Quan Sơ Hiện.

Đường võ oanh liệt đó làm cho Mông Đại Kim rú lên một tiếng, thối lui mấy bước, mà làn sương đen thẳm kia gặp phải chưởng lực hùng hồn cũng tan rằng theo gió...

Mộng Chân rú lên :

- Như Lai thần chưởng!

Tiếp theo đó, Giang Thanh xòe ngón tay mười ngón tay của mình ra như mười lưỡi kiếm bén nhọn vô song, mười mấy ngón tay ấy xé

gió rào rào bay về phía đối phương, đó là đòn thứ hai : Kim Đỉnh Phật Đăng.

Khi mười ngón tay chia rằng mười mấy ngã tấn công vào đối phương. Thì thình lình Giang Thanh chấp phắt tay lại, nhanh không thể ta toát rằng một luồng kình phong như bể gầm sóng thét, bầu không khí xoáy động mạnh từng đợt sóng, từng đợt sóng lan tràn vang lên những tiếng vì vèo đinh tai nhức óc, dường như những tiếng kêu la của oan hồn uổng tử dưới địa ngục a ty, đó là đòn thứ ba: Phật Vấn Ca La.

Mông Đại Kim râu tóc rối bời, gân xanh nổi lên trên trán, ông dồn hết sức mạnh vào Độc Đảm chưởng của mình để kháng cự.

Những lớp sương mù đen đặc gặp phải cương khí hùng hồn của Như Lai thần chưởng, tức khắc tan biến...

Sắc mặt của Giang Thanh phi thường trịnh trọng, hai cánh tay của chàng dang thẳng về phía trước đầu sẽ ngửa về phía sau. Phát rằng một tiếng ngân cao vút, để rồi hai cánh tay từ từ đè xuống, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, không chừa một kẽ hở...

Theo đà ép xuống của Giang Thanh bầu không khí nặng nề cơ hồ nghẹt thở, đó là đòn thứ tư : Nghênh Phật Tây Thiên.

Độc Đảm chưởng của Mông Đại Kim lúc bấy giờ không còn đủ sức lực để kháng cự nữa, làn sương đen vừa hiện ra là chợt tắt...

Bỗng thình lình Mộng Chân thét lên :

- Mông Đại Kim! Mau rút lui.

Chính vào lúc đó thì Giang Thanh xòe năm ngón tay trên bàn tay tả lên trời, úp lòng bàn tay vào mình...

Mộng Chân lại thét :

- Đại Kim, hãy tránh không nên kháng cự.

Mông Đại Kim ngửa cổ ha hả cười thân hình cao lớn của lão thay đổi liền liền trên sáu vị trí, và Độc Đảm chưởng lại tung ra thêm một lần nữa...

Lần này sau lớp sương đen đặc, thấp thoáng ẩn hiện trăm trăm nghìn nghìn bóng chưởng kết thành một bức tường kín đáo, bao trùm hết những yếu huyệt trên toàn thân Giang Thanh.

Giang Thanh rất ư bình tĩnh, nhanh như chớp, bàn tay tả và bàn tay hữu tréo vào nhau, nhanh nhẹn tung rằng sáu chưởng liên hoàn, sáu chưởng này chia ra làm sáu ngõ khác nhau tấn công đối phương, làm cho Mông Đại Kim bất giác cảm thấy ba bên bốn bề, thảy đều là những bóng tay trắng muốt, thi nhau bay lả tả như những cành tuyết trắng tinh...

Lối đánh huê dạng này làm cho đối phương phải rối mắt, nhiều luồng cương khí rạt rào nổi dậy, nổi dậy xoáy nhanh với tốc độ kinh hồn.

Dưới loạt tấn công khủng khiếp đó, Mông Đại Kim cơ hồ như một chiếc bánh trôi nổi giữa trùng dương, rồi bị đẩy lên cao hơn một trượng lộn nhèo mấy vòng mới trở về mặt đất, áo quần của ông ta nát tan tơi tả, râu tóc rối bời trông thật đáng thương.

Mộng Chân kêu lên một tiếng căm hờn tuyệt đỉnh, chính vào.

Lúc ông ta định xuất thủ, thì thân hình của Mông Đại Kim từ từ rơi xuống và bất thình lình quay phắt lại, và một đạo hào quang màu hồng nhạt loé lên, món binh khí kỳ dị của ông ta là Ma Cốt bay vù tới sát mặt của Giang Thanh.

Nhưng mà, món binh khí nặng nề đó bay đến cách Giang Thanh chừng năm thước, thì gặp mộ bức tường kín đáo và vững chắc ngăn lại, chính vào lúc đó thì hai bàn tay của Giang Thanh bay vù rằng theo thế Chưởng Bất Nhẫn Huyết, một tiếng “rẻng” vang lên, thanh “Ma Cốt” bật ngược trở về, bay vù vào bức màn âm u đen tối.

Mông Đại Kim rú lên một tiếng não nùng bi thiết, loạng choạng lướt tới, nhưng mà chỉ trờ tới có hai bước thì trúng đòn ngã sóng soài trên mặt đất.

Mộng Chân thét lên một tiếng rợn người, lả mình sang cánh tả, vung bàn tay sắt thép rằng một đạo hào quang bay vụt vào gót chân của Giang Thanh.

Giang Thanh “hư” lên một tiếng, bay tạt rằng ngoài ba bộ, ngón giữa và ngón cái của bàn tay hữu trổ ra xé gió vèo vèo điểm tới nhanh như chớp, đó là Tịnh Thiên chỉ.

Mộng Chân cười nhạt, vung thanh gươm của mình rằng thành vô số vòng tròn chụp vào giữa ngón tay của Giang Thanh.

Nhiều tiếng “reng rẻng” vang lên. Mộng Chân miễn cưỡng lùi lại một bước để rồi lướt tới thêm một lần nữa tấn công một loạt mười hai miếng liên hoàn, thế như cuồng phong, như vũ bão, bàn tay tả thỉnh thoảng kèm theo một đòn, trảm vào dưới nách đối phương.

Giang Thanh hai chân bất động, chàng chỉ lẩn tránh bằng nửa thân mình phía trên, thế mà mười hai đường kiếm liên hoàn của Mộng Chân hoàn toàn vô công hiệu, những bàn tay của ông ta cũng chỉ phớt qua vạt áo của Giang Thanh mà thôi...

Chính trong lúc những đường gươm của Mộng Chân hoàn toàn vô công hiệu thì Giang Thanh đã chộp lấy thời cơ, bất thình lình tung ra một đòn Chưởng Bất Nhẫn Huyết.

Khi bàn tay bén ngót của Giang Thanh lướt qua da đầu của Mộng Chân, thì liền theo đó, chàng tung đã tung ra thêm một miếng Âm Mạc Dương Quan.

Mộng Chân tức giận bồi hồi, nghiến răng kèn kẹt, thối lui ba bộ, múa tít thanh gươm trong tay mình thành một bức màn sáng rực, sau bức màn sáng rực đó, những thế kiếm lạ của ông ta biểu diễn liên hồi, thật là uy mãnh.

Giang Thanh cả cười không ngớt.

Phần Trường Ly Nhất Điểu và Trì Nhược Vân lúc bấy giờ đã đấu hơn hai trăm hiệp, nhưng ông ta vẫn có dư thời giờ quan sát chiến cuộc giữa Giang Thanh và Mộng Chân, ông ta cười khà khà, nói :

- Hiền đệ, khuya quá rồi, kết thúc trận chiến đi thôi.

Sau câu nói của Trường Ly Nhất Điểu, chiến cuộc lại bước sang một giai đoạn mới, giai đoạn ác liệt tột cùng.

Xem tiếp hồi 55 Vệ Trường Ly đắc thắng khải hoàn

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Vệ Trường Ly Đắc Thắng Khải Hoàn

Đại Phong cốc lúc bấy giờ tối đen như mực, ngửa bàn tay không trông thấy. Gió lạnh càng lúc càng thổi lên mãnh liệt, làm cho cây lá rì rào, cảnh tượng thật là âm u huyền bí.

Thiên Liên Kiếm Trì Nhược Vân lúc bấy giờ đang ung dung điềm tĩnh kháng cự với Trường Ly Nhất Điểu.

Tuyệt kỹ Thiên Liên kiếm pháp thi triển ra như mây bay gió cuốn, chém vào không khí phát ra những tiếng "riu ríu" rợn người, nếu ai là kẻ tinh đời thoáng nhìn cũng đủ biết tay bá chủ trong làng kiếm thuật này hãy còn chưa dốc hết bình sanh sở học.

Trường Ly Nhất Điểu đã thấy rõ điểm này, nên nhẹ nhàng thư thả dùng Thất Hoàn Trảm ra đối địch, ông ta đang cố tình giết chết thì giờ, để chờ một cơ hội tốt.

Bên kia, Lục Hải và Thiệu Trúc Khê thì đang chiến đấu rất là sôi động, vì nghệ thuật của hai người này suýt soát với nhau, nên chiến cuộc vẫn còn ngang ngửa, cả hai thảy đều dốc hết toàn lực để tranh phần chủ động.

Còn Giang Thanh thì dùng lực lượng Đại Tán Thủ là Chưởng Bất Nhẫn Huyết và Âm Mạc Dương Quan, dung hoà trong thân pháp Như Ý Tam Ảo sử dụng một cách liên hoàn... thỉnh thoảng tung ra Tinh Thiên Chỉ và những thế võ lạ trong võ tập của Nộ Giang phái, lâu lâu lại trổ một đòn Ngân Nguyệt Hàn Tinh song hoàn thức, làm

cho đối thủ là Mộng Chân phải dốc hết sức bình sanh mới có thể tạm thời chống cự.

Trường Ly Nhất Điểu bất thình lình cười lên một tiếng, thay đổi lối đánh cơ hồ cùng trong một lúc tung ra bốn đòn hiểm ác liệt là Ba Lai Ba Khứa, Lập Ba Thành Trụ, Hoàn Lăng Thành Ba và Vân Vũ Ba Hoàn.

Chỉ thấy bóng chưởng và bóng cước hoà lẫn với nhau bay ra tua tủa, hai cánh tay của Trường Ly Nhất Điểu tạo thành vô số lượn sóng, lượn này chưa xuống, thì lượn nọ đã phủ lên cuồng phong trỗi dậy như sóng vỗ nước tràn liên miên bất tuyệt. Đó là Huyền Lăng Khí.

Trì Nhược Vân râu tóc rối bời, mắt đỏ hào quang, quần áo của ông ta bị chân khí thổi phồng lên, thanh trường kiếm của lão lồng lên như rồng thiêng xuống biển, hào quang bay ra bốn bể tua tủa, khí thế quả thật hào hùng.

Giang Thanh vừa đánh, vừa liếc xem trong lòng thầm nghĩ :

- “Tam Liên Kiếm danh trấn giang hồ, thật là danh bất hư truyền, kiếm thế của Trì Nhược Vân thật là cao siêu tuyệt đỉnh, cơ hồ có thể liệt vào hàng kiếm thánh, kể từ khi mình xuống núi đến nay, đã chạm trán với biết bao nhiêu cao thủ dùng gươm, mà chưa hề thấy ai trội hoen lão già họ Trì này”.

Giang Thanh trổ rằng sáu chưởng liên hoàn, để tránh khỏi ba đường gươm cay nghiệt của đối phương, quay sang hỏi Trường Ly Nhất Điểu rằng :

- Thưa lão tiền bối, gió lạnh rừng khuya, đêm dài dằng dặc, chẳng hay lão tiền bối cạn hứng hay chưa?

Trường Ly Nhất Điểu thong thả trả lời :

- Ta nhường cho hiền đệ quyết định.

Thế rồi thân hình của Giang Thanh vụt bay bổng lên không trung, như một con chim khổng lồ đảo mạnh ba vòng đoạn hỏi lớn :

- Tam Liên Kiếm, nếu các người đồng ý chấm dứt trận chiến, thì bên ta hoàn toàn đồng ý.

Thiên Liên Kiếm cười ồ ồ, chém ra ba đường vùn vụt, nói rằng :

- Đồ trẻ con, miệng còn hơi sữa, mi đừng hòng.

Giang Thanh thét :

- Vệ đảo chủ, thay đổi đối thủ với tôi.

Nói rồi xáp chiến với Trì Nhược Vân, còn Trường Ly Nhất Điểu thì quay sang đối địch với Mộng Chân.

Trì Nhược Vân buông ra một chuỗi cười lanh lảnh, một bức màn kiếm quang từ từ dâng lên, rồi lan tràn khắp bốn bề.

Giang Thanh không dám khinh địch ngay chiêu đầu chàng đã sử dụng Như Lai thần chưởng tấn công.

Song phương giao chiến qua lại nhanh như điện chớp.

Hơn mười hiệp đã trôi qua. Trì Nhược Vân có phần núng thế, trải qua mấy chiêu nữa.

Thình lình Giang Thanh thét lớn, chiêu Phật Vấn Ca La. Đòn thứ ba trong Như Lai thần chưởng xuất hiện.

Trì Nhược Vân lảo đảo thối lui miệng phun ra một búng máu tươi, cuối cùng gượng không nổi ngã xuống như một món đồ vô dụng.

Cách đó chừng năm thước, là thân hình của Mộng Chân, thanh gươm có chuôi bằng ngọc của Mộng Chân, lúc bấy giờ cắm sâu vào mặt đất.

Trường Ly Nhất Điểu cũng đã kết liễu xong trận đấu.

Cả hai người này, thảy đều toàn thân đẫm máu, hơi thở mỏi mòn.

Chỉ còn Nhân Liên Kiếm Thiệu Trúc Khê đứng bên cạnh thần hồn ngơ ngẩn, đưa mắt nhìn tấn thảm kịch mà ông ta không bao giờ quên được, thanh trường kiếm uể oải chỉ mũi xuống đất một cách ngao ngán...

Tất cả đều im lặng.

Lâu lắm Giang Thanh mới ngửa mặt nhìn trời, đưa tay chỉ vào những lớp mây đen cuồn cuộn, nói rằng :

- Thưa tiền bối, cảnh tượng đêm nay tượng trưng cho cuộc phong vân hội tụ, sau cơn giông tố bão bùng, trời mây sẽ quang đăng.

Trường Ly Nhất Điểu vỗ vai Giang Thanh nói :

- Hai tên này còn có thể cứu sống không?

Giang Thanh gật gù nói :

- Hai tên này không chết, nhưng mà phải cần một thời gian rất dài mới bình phục được.

Vừa nói đến đây, thì ngoài Đại Phong cốc khẩu bỗng hiện lên một vầng sáng vàng tươi, dưới vùng ánh sáng đó hiện thoáng hiện lên mười mấy bóng người đang từ từ đi vào giữa cốc.

Giang Thanh cười lạnh nhạt, nói rằng :

- Thiệu lão sư, những người này là thù hay là bạn, ta còn chưa biết, nhưng thôi không muốn đổ máu nữa làm gì, chúng tôi xin cáo từ lên đường đây.

Thiệu Trúc Khê hậm hực nói :

- Tiểu tử họ Giang kia, món nợ này ta không bao giờ quên, còn Mông Đại Kim có phải vì lãnh đòn của mi mà hồn về chín suốt?

Giang Thanh quay lại, nhìn Mông Đại Kim đang nằm hôn mê cách đó hơn một trượng, nói rằng :

- Người này tính tính độc ác, nhưng ta tha cho tội chết, đã là điều quá đáng. Huyệt Tọa Tâm của hắn đã bị ta dùng Như Lai thần chưởng phong bế, nghĩa là người này không đến nỗi chết nhưng từ nay về sau không thể dùng võ công để hoành hành ngang dọc nữa.

Ngân Liên Kiếm Thiệu Trúc Khê nổi giận nói :

- Tiểu tử họ Giang thật là ác độc...

Giang Thanh bình thản trả lời :

- Ba tiếng đồng hồ nữa, Mông Đại Kim tự nhiên hồi tỉnh... Thôi chúng ta đi đây...

Dứt lời, ba chiếc bóng người bay vù lên như ba con chim tung cánh giữa trời, trong chớp mắt đã lẩn khuất trong màn đêm âm u thâm thẩm...

Xem tiếp hồi 56 Tà Thần xuất hiện

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Tà Thần Xuất Hiện

Trong một ngôi nhà mục nát tồi tàn nằm cuối thị trấn Diệp Gia Tập, Huỳnh Thiện đang ngồi trên một chiếc bàn con, đối diện với Trường Ly Nhất Điểu, Lục Hải và Giang Thanh.

Cả bốn người đang uống trà bàn luận xì xào, còn Tiểu Hồng và một bà lão đầu tóc bạc phơ đang thu xếp đồ đạc và quần áo, dường như chuẩn bị lên đường.

Giang Thanh nốc cạn chén trà, nói :

- Thưa lão bá, thật ra không cần thu dọn chi cho lắm, tới Hàng Châu rồi sắm lại đồ mới.

Huỳnh Thiện ấp úng nói :

- Ân nhân đối với gia đình lão thật là lo lắng chu đáo, ơn này không biết làm sao báo đáp...

Giang Thanh khoát tay nói :

- Xin lão bá đừng nói việc ân nghĩa nữa, làm cho tiểu điệt lấy làm khó xử, hết canh một đêm nay, chúng ta lên đường.

Tiểu Hồng quay lại hỏi Giang Thanh :

- Ca ca thật không bị thương?

Trường Ly Nhất Điểu cười lên ha hả, trả lời thay Giang Thanh :

- Mi hãy yên trí, Thanh ca của mi là Thường Thắng Tướng Quân, mi có mục kích trận chiến, mới biết hạ người này không phải dễ...

Tiểu Hồng cúi đầu nói nho nhỏ :

- Vệ bá bá, tôi không muốn cho ca ca cứ tranh đấu mãi với người ngoài, tôi chỉ muốn cho ca ca được sống một cách yên lành êm ấm...

Trường Ly Nhất Điểu giật mình, lâu lắm mới lẩm bẩm :

- Sống một cách yên lành êm ấm, sống một cách yên lành êm ấm...

Giang Thanh quay đầu lại, nói một câu đầy tình cảm :

- Tiểu Hồng, ngày ấy chắc chắn sẽ có.

Lục Hải đưa cao chén trà, nốc cạn một hơi rồi nói rằng :

- Giang thiếu hiệp từ đây về sau sẽ có một người em gái hiền hoà như thế này, chắc đại hiệp ngoan ngoãn vâng lời lắm.

Tiểu Hồng đôi má đỏ bừng, tay chân cuống quýt, bộ điệu thật là nhu mì đáng yêu. Thái độ đó đều lọt vào cặp mắt của Trường Ly Nhất Điểu. Ông ta nói nhỏ với Giang Thanh :

- Hiền đệ có thể nghĩ lại chăng, đứa cháu gái này thật là nhu mì đáng mến.

Giang Thanh hốt hoảng nói :

- Không được, không được, tôi không nên làm khổ thêm một người nữa, tôi không nên làm cho Huệ muội và Linh Linh phải đau buồn khổ sở!

Trường Ly Nhất Điểu bùi ngùi thở dài :

- Tiếc rằng hai người gặp nhau quá muộn.

Lúc bấy giờ, tất cả đều thu dọn hoàn tất, Trường Ly Nhất Điểu khẽ ra dấu, Lục Hải đứng lên cáo từ rồi lui ra.

Không bao lâu, bên ngoài vang lên những tiếng ngựa hý, Trường Ly Nhất Điểu cười nói :

- Xe đã đến rồi, chúng ta lên đường đi thôi.

Hà Thắng đưa mắt nhìn lần cuối cùng gian nhà mục nát, đoạn theo chân mọi người bước ra bên ngoài.

Ngoài kia, Lục Hải đã ngồi trên một cỗ xe to tướng, có vẻ chờ đợi, bên cạnh lão ta có một tên xa phu vạm vỡ.

Sau khi vợ chồng Hà Thắng và Tiểu Hồng vào mui ngồi yên rồi, bọn người Giang Thanh cũng lên lưng ngựa, thong thả theo sau.

Cỗ xe từ từ lăn bánh.

Thị trấn Diệp Gia Tập lúc bấy giờ đang chìm đắm trong giấc ngủ triền miên. Từng con phố từ từ lui lại phía sau, và đoàn người ngựa không mấy chốc đã ra đến ngoại thành.

Đường về Hàng Châu, mịt mùng dịu vợi, cả gia đình Huỳnh Thiện bất giác bùi ngùi nhớ lại những chuỗi ngày lận đận vừa qua.

Ngày lại ngày, đoàn người ngựa dấn thân trong cát bụi, bỏ lại phía sau không biết bao nhiêu thôn trang làng mạc, đoàn người cứ đi, đi mãi trên con đường gồ ghề khúc khuỷu, kéo dài dằng dặc đến chân trời...

* * * * *

Về đến Hàng Châu, Giang Thanh thuê một gian nhà nhỏ, an trí gia đình Huỳnh Thiện. Chiến Thiên Vũ lại cho mượn một số vốn để cho gia đình họ Huỳnh mở một ngôi hàng nho nhỏ, sống qua ngày trong thị trấn Hàng Châu.

Một hôm, Giang Thanh cùng Chiến Thiên Vũ đang cùng nhau đánh tửu trong Chiến phủ, bỗng Chiến Thiên Dũ hỏi :

- Gần đây, Giang hiền đệ có định đi đâu chăng?

Giang Thanh chớp mắt, ngậm ngùi trả lời :

- Vài hôm nữa, tôi sẽ lên đường đi tìm nghĩa phụ, vì ngày hẹn ước đã gần kề.

Trường Ly Nhất Điểu nói :

- Phải lắm, ta rất tán thành...

Câu nói chưa dứt, thì có một tên tráng đinh từ phía ngoài hớt hơ hớt hải chạy vào, Chiến Thiên Vũ vội hỏi :

- Chiến Thọ, có việc gì thế?

Chiến Thọ thưa rằng :

- Bẩm lão gia, bên ngoài có một lão già đến xin vào yết kiến.

- Quen hay lạ?

- Lạ. Lão già này thân hình cao mà gầy, đầu bạc phơ, giọng nói cực kỳ ngạo mạn.

Chiến Thiên Dũ giựt mình, hỏi :

- Ngạo mạn như thế nào?

- Lão vỗ cửa rầm rầm, bảo to rằng bất cứ chủ nhà này là ai, mau mời ra cho lão nói chuyện.

Chiến Thiên Vũ hỏi tiếp :

- Lão già ấy ăn mặc sắc phục ra sao? Giọng nói thế nào?

Chiến Thọ trả lời :

- Lão mặc một chiếc áo dài màu đen, tiếng nói vang rền như sấm.

Vừa nói tới đây thì sắc mặt của Giang Thanh vùng thay đổi, trống ngực chàng đánh rầm rầm. Trường Ly Nhất Điểu vội hỏi :

- Hiền đệ sao thế?

Giang Thanh bỗng đứng phắt dậy, tươi cười nhảy nhót :

- Tám phần mười là...

Chiến Thiên Dũ kinh dị hỏi :

- Là ai?

Giang Thanh một tay chộp lấy Trường Ly Nhất Điểu, một tay chộp lấy Chiến Thiên Vũ lôi tuột ra ngoài. Chiến Thiên Vũ lấy làm lạ,

vừa định mở miệng hỏi thì trước mắt ba người đã hiện lên một lão già thân hình dong dỏng cao, mặc một chiếc áo màu đen, râu tóc bạc phơ.

Lão thấy Giang Thanh, liền tươi cười hỏi :

- Có phải Thanh nhi đó không?

Giang Thanh rú lên một tiếng mừng rỡ, vì đó chính là người mà chàng ngày đêm trông nhớ. Giang Thanh chồm tới ôm chầm lấy lão già, kêu lên hai tiếng :

- Nghĩa phụ.

Lão già run rẩy, siết chặt lấy Giang Thanh, hỏi gấp rút :

- Thanh nhi... Thanh nhi... mi vẫn mạnh khỏe?

Vài giọt nước mắt ứa ra trong khoé mắt của Giang Thanh, chàng trả lời :

- Con vẫn mạnh khỏe, con tưởng nhớ nghĩa phụ lắm.

Lão già thích chí cười “ồ ồ” :

- Ta cũng nhớ mi lắm, vì vậy mà kỳ hạn hai năm chưa tới, ta vội vã đi tìm mi!

Lão già vỗ vai Giang Thanh :

- Mãi lo vui mừng, mà để mấy người bạn phải mất công chờ đợi.

Giang Thanh nghe nói, mới sực tỉnh, vội vàng lau lệ, quay sang nói với Vệ Tây và Chiến Thiên Vũ :

- Tiền bối, đại ca, đây là nghĩa phụ của tôi.

Lão già áo đen cúi đầu nói lớn :

- Lão phu, Tà Thần Lệ Vật Tà!

Bảy chữ này rền như sấm, làm cho người có công lực cao thâm như Trường Ly Nhất Điểu mà cũng phải nhức óc đinh tai.

Hai người vội xá chào ra mắt Tà Thần và kéo vào bên trong đàm đạo.

Tiệc rượu bày khai, rượu vào ngà ngà, Tà Thần vội hỏi :

- Mi vốn cư ngụ tại Chiến phủ nơi Khánh Xuân môn, mà con bé nọ lại nói chẳng rành, làm cho ta phải thất công tìm kiếm.

Giang Thanh nghi ngờ hỏi :

- Con bé nào?

Tà Thần giận dữ trả lời :

- Mi đừng hỏi lôi thôi, chốc nữa ta sẽ thanh toán.

Nói đoạn ông lại lảng sang chuyện khác.

Rượu qua ba tuần, bỗng Tà Thần buông đũa xuống, thái độ đó làm cho mọi người thảy đều đổ dồn những cặp mắt về phía ông ta. Ông trịnh trọng quay sang hỏi Giang Thanh :

- Có một người con gái tên là Hạ Huệ, chắc mi có biết?

Câu hỏi này làm cho Giang Thanh giựt mình kinh hãi, lâu lắm chàng mới se sẽ gật đầu, lúc bấy giờ trên bàn tiệc thảy đều im phăng phắc.

Tà Thần hớp một hớp rượu, nghiêm trang nói :

- Thanh nhi, nó là một người con gái nết na, cớ sao mi xử tệ với nó?

Giang Thanh run rẩy trả lời :

- Nghĩa phụ... nghĩa phụ đã gặp nàng?

Tà Thần gật đầu nói :

- Không những gặp nó mà còn dẫn nó về đây.

Cả tiệc rượu thảy đều xôn xao vì câu nói đó, Giang Thanh lẩm bẩm :

- Châu về Hiệp Phố. Châu về Hiệp Phố.

Tà Thần kể lể :

- Bình sanh ta lòng dạ sắt đá, nhưng mà con bé này trôi nổi đường xa vạn dặm, tìm đến Bạch Long Giang, tình cảnh não nề chua xót đó, làm cho ta phải mềm lòng, sở dĩ nó phải chịu trăm cay ngàn đắng cũng chỉ vì mi.

Giang Thanh lòng đau như cắt, cúi đầu nói rằng :

- Con biết lỗi.

Tà Thần lại nói :

- Ngày hôm ấy, tuyết bay gió cuốn đầy trời, ta đang ngồi trong nhà uống rượu, thì nó xuất hiện bên dậu trúc, thân xác võ vàng, quần áo mỏng manh, ta vội gọi vào nhà, thì nó ngất đi, xem kỹ mới biết vì đói rét quá độ, nó ngoạ bệnh suốt nửa tháng trời, trong những khi lên cơn sốt, nó cứ gọi mãi cái tên của mi, ta lấy làm lạ, chờ khi nó bình phục, gạn hỏi mới biết rõ đầu đuôi câu chuyện... ta nổi trận lôi đình, cơ hồ muốn cắp cánh mà bay về đây đánh thằng bất hiếu này một trận.

Giang Thanh hổ thẹn nói :

- Con thật đáng tội.

Ngừng lại một chút, Tà Thần nói tiếp :

- Nó thật là một đứa hiền hậu dễ thương, cớ sao mi lại ghét bỏ?

Giang Thanh biện bạch :

- Không, con nào có ghét bỏ?

Tà Thần thở phào một hơi khoan khoái, mỉm cười nói :

- Ta đã biết tánh tình của mi thuần hậu, không phải là người yểm ngựa nghênh tân, ta rất lấy làm vui mừng, có một đứa con như mi, và một đứa dâu như nó.

Thình lình, Trường Ly Nhất Điểu buông tiếng cả cười :

- Thưa tiền bối, có hai đứa dâu chớ không phải một đứa.

Tà Thần lộ vẻ kinh ngạc, nhưng rồi lấy lại ngay vẻ bình tĩnh, ông ta gằn giọng nói :

- Phải, ta đã nghe con Hạ Huệ nói lại, thằng Giang Thanh còn có một người bạn thiết nữa. Hạ Huệ tả hình dáng con bé này như tiên giáng thế. Hừ, có phải thật như thế hay chăng? Và nghe đâu nó là con gái của bọn Song Phi?

Trường Ly Nhất Điểu gật gù nói :

- Thưa tiền bối, chính vì nó là con gái của Song Phi, nên càng tỏ ra lòng yêu đương của nó đối với Giang Thanh hiền đệ thật là sâu dày, vì Giang Thanh mà cô nàng phải chịu nhiều điều tai tiếng, sự đau khổ dày vò không kém chi Hạ Huệ!

Tà Thần mỉm cười, nụ cười thật là nhân từ khả ái, ông nói :

- Con bé đó tên là Toàn Linh Linh, phải chăng?

Giang Thanh thưa :

- Phải, thưa nghĩa phụ, không biết Hạ Huệ bây giờ ở đâu?

Tà Thần cầm đôi đũa chỉ ra ngoài cửa sổ, nói rằng :

- Mi ra ngoài phố Nam Đại, tìm một ngôi tiểu lầu sang trọng tên là Quy Hồng lâu.

Giang Thanh đứng phắt dậy, nói :

- Tôi đi ngay bây giờ.

Nói rồi xá chào mọi người, phi thân ra ngoài cửa sổ nhanh như biến.

Trường Ly Nhất Điểu cũng xá Tà Thần một cái rồi nói :

- Thưa tiền bối, tôi cũng đi nghênh đón Hạ cô nương.

Tà Thần cả cười, nói :

- Hay lắm!

Thế là Trường Ly Nhất Điểu cũng phi thân theo Giang Thanh sát gót.

Xem tiếp hồi 57 Trùng phùng hội ngộ

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Trùng Phùng Hội Ngộ

Đến Quy Hồng lâu, Giang Thanh hỏi qua tiểu nhị, rồi chạy một mạch về phía gian phòng của Hạ Huệ.

Vừa tới cửa phòng, từ bên trong bay ra một mùi hương thoang thoảng, làm cho Giang Thanh cảm thấy một hương vị êm đềm.

Chàng thong thả đưa tay lên gõ cửa, nhưng cánh cửa không cài then, nên từ từ mở toác ra. Như một cơn gió nhẹ, Giang Thanh lách mình bước vào, rảo mắt nhìn quanh, thấy đó là gian phòng nho nhỏ, bày biện thật là trang nhã, trên chiếc án thư có để một đỉnh hương trầm, hương thơm bát ngát, tứ bề im lìm, lặng lẽ, không một bóng người.

Do dự một chút, Giang Thanh cất bước đi về phía cửa phòng bên cạnh, chàng đưa tay lên nhẹ nhàng vén bức màn thưa, bất giác sững sờ, tim đập rộn ràng, cánh tay đưa lên vén rèm của chàng run lên lẩy bẩy.

Vì rằng, trước mắt chàng có một thân hình yểu điệu đang nằm trên chiếc giường có màn che một nửa, người thiếu nữ ấy mày liễu mặt hoa, sống mũi dọc dừa, đôi môi đỏ mọng, mặc dầu đôi mi của nàng khép kín, nhưng mà chàng cũng biết cặp mắt của nàng chắc chắn đẹp đẽ bội phần, vì nàng chính là Hạ Huệ, người mà Giang Thanh ngày đêm thương nhớ.

Thần sắc của nàng có vẻ tiều tụy, mang đến cho nàng một vẻ đẹp thanh cao mà sầu thảm.

Lâu lắm, Giang Thanh mới thong thả buông rèm xuống, sẽ lén bước tới bên giường, cử chỉ của chàng thật nhẹ nhàng êm ả, chàng quỳ xuống bên cạnh giường, đôi mắt đăm đăm nhìn khuôn mặt đang say ngủ của Hạ Huệ.

Chàng tham lam lắm, muốn nhìn cho thỏa thích, để bù trừ những ngày nhung nhớ.

Hạ Huệ vẫn đắm chìm trong giấc ngủ triền miên, hơi thở của nàng thong thả nhịp nhàng, đượm một mùi hương như lan, như xạ, một làn tóc vương ngang qua trán, che khuất một bộ phận trên gương mặt mỹ miều, càng làm tăng thêm vẻ đẹp trên gương mặt trái xoan của nàng.

Bầu không khí thật là yên tĩnh, khắp gian phòng tràn ngập những làn khói lờ mờ xanh của trầm hương.

Giang Thanh say sưa ngắm nhìn, lâu lắm chàng mới nhẹ nhàng cúi xuống, đặt lên vầng trán của nàng một chiếc hôn say đắm.

Hạ Huệ vẫn ngủ li bì, đôi môi của Giang Thanh lại gắn chặt lên vành môi của Hạ Huệ, vành môi ướt át đỏ giá lạnh như băng, làm cho trong thâm tâm của Giang Thanh nổi lên một niềm thương cảm.

Thân hình của Hạ Huệ chợt cựa mình, nàng giật mình tỉnh giấc, hai con mắt sợ sệt của nàng mở to lên, nàng hốt hoảng rúc mình vào trong nệm gấm.

Giang Thanh thong thả nói :

- Huệ, Giang Thanh đây!

Ba tiếng... Giang Thanh đây!... như ba tiếng sét ngang đầu, nàng bàng hoàng trỗi dậy, hai hàng nước mắt rơi dứt nối trên cặp gò má trắng phau.

Giang Thanh rền rĩ :

- Hạ Huệ, muội đã cực nhọc lắm rồi.

Hạ Huệ lắc đầu, nhưng nước mắt vẫn xuống như mưa.

Giang Thanh hỏi :

- Sao muội không nói chuyện? Còn giận huynh ư?

Hạ Huệ lắc đầu, càng khóc to lên.

Giang Thanh kể lể :

- Huynh đi tìm kiếm khắp chân trời góc biển, tận rừng thẳm non cao. Huynh gọi tên muội không ngớt, trong những đêm đông giá lạnh, một mình bên ngọn đèn mờ, huynh lẩm bẩm gọi tên muội mà cõi lòng tan nát, không biết giờ phút đó muội lưu lạc nơi nào. Huynh đã có lỗi to, muội hãy thứ lỗi.

Như một ngọn Hỏa Diệm sơn thình lình bùng nổ, Hạ Huệ rú lên một tiếng, ôm chầm lấy Giang Thanh, hai cánh tay mềm mại của nàng siết chặt lấy Giang Thanh, nàng lắc đầu :

- Không. Thanh ca, muội không bao giờ biết giận hờn, xin huynh tha lỗi, muội yêu Thanh ca còn hơn khi xưa nữa, vì muội đã ghen tức với Linh Linh mà phải để cho huynh sầu khổ, muội không thể rời bỏ huynh nữa. Muội khổ đã nhiều.

Nước mắt của nàng đẫm ướt vạt áo của Giang Thanh, thân hình ốm yếu mảnh khảnh của nàng co quắp trong lòng của Giang Thanh, chàng thủ thỉ bên tai nàng :

- Muội có biết huynh đau khổ đến chừng nào? Không có muội, huynh không thể nào sống được.

Hạ Huệ lại khóc nức nở :

- Muội hiểu, muội hiểu tất cả.

Giang Thanh nâng cằm nàng dậy, hỏi nho nhỏ :

- Nhưng tại sao lại bỏ huynh mà đi?

Hạ Huệ không trả lời, mà chỉ giấu mặt của mình vào lòng của Giang Thanh.

Nước mắt của Giang Thanh hòa lẫn với nước mắt của Hạ Huệ, chàng lặng lẽ hôn vào đầu, vào cổ, vào mặt, vào mũi của nàng. Hạ Huệ kể lể :

- Những ngày xa huynh, muội nằm mơ, mơ thấy huynh lang thang khắp chân trời góc biển để tìm muội, tìm được rồi, huynh lại yêu người khác, bỏ muội.

Lâu lắm, Giang Thanh mới hỏi :

- Bây giờ muội còn giận huynh chăng?

Hạ Huệ lắc đầu trả lời :

- Không bao giờ dám giận.

Hai cánh tay của nàng càng siết chặt lấy Giang Thanh.

Giang Thanh thò tay vuốt lấy mái tóc của nàng, thái độ của chàng thật là dẫy đầy tình tứ.

Thế rồi, Hạ Huệ ngẩng mặt lên, chủ động đi tìm vành môi của Giang Thanh, để hưởng lấy mùi vị thơm tho ngào ngạt của người khác phái.

Giang Thanh nói như người trong mộng :

- Huệ. Huynh yêu...

Hạ Huệ thình lình rời khỏi vòng tay của Giang Thanh, nhìn chàng chằm chằm nói :

- Báo cho huynh biết, huynh không có quyền quên Linh Linh.

Giang Thanh giựt mình, hỏi nhỏ :

- Ý của muội muốn gì?

Hạ Huệ trầm ngâm suy nghĩ thật lâu, mới hỏi rằng :

- Muội hỏi thật, có phải huynh thật lòng yêu Linh Linh?

Giang Thanh trả lời :

- Huynh không dối muội, huynh quả thật có yêu Linh Linh, nhưng tình yêu ấy không bao giờ trội hơn tình huynh yêu muội. Linh Linh là một người tốt, vì huynh mà hy sinh quá nhiều, cho nên huynh khó cự tuyệt.

Hạ Huệ lại khóc rền rĩ, nàng nói rằng :

- Muội nghĩ, muội quả thật có lòng ích kỷ, vì quá yêu huynh mà có những hành động điên rồ.

Lâu lắm, nàng lại rền rĩ nói tiếp :

- Thanh ca, muội so với Linh Linh còn sút kém lắm, muội không thể hy sinh quá nhiều như Linh Linh đã làm.

Thanh ca, huynh phải cưới Linh Linh, bằng không giữa đôi ta sẽ có một khoảng cách không bao giờ bù đắp được.

Giang Thanh siết chặt Hạ Huệ một cách cuồng nhiệt, hôn nàng như mưa hòa lẫn trong những giọt nước mắt.

Giang Thanh nói :

- Huệ, muội thật là một người đàn bà có tấm lòng rộng rãi.

Hạ Huệ bỗng bật cười khanh khách, cấu vào má Giang Thanh một cái thật mạnh, nói :

- Xem cái thái độ đắc ý của ngươi thật là đáng ghét, ta phải liên kết với Linh Linh để trừng trị ngươi một mẻ.

Giang Thanh cười, vẫn cái cười đắc ý.

Thình lình, cánh cửa bên ngoài bỗng vang lên một tiếng “sầm”, tiếp theo đó có một giọng nói lanh lảnh vang lên :

- Cô và cậu tâm tình đủ chưa, để lão già này đứng ngoài này hóng mát ư?

Tiếp theo đó là tiếng nói của Trường Ly Nhất Điểu :

- Mời cô và cậu ra đây bái kiến Lệ lão tiền bối.

Tiếp theo đó là một giọng nói ồ ề :

- Tứ đệ, mau cùng cô nương ra đây để chịu đòn, con bé này làm cho bọn ta phải khổ công tìm kiếm mấy tháng trời.

Giang Thanh nhìn Hạ Huệ mỉm cười, liếc nhìn ra cửa sổ mới hay trời đã hoàng hôn.

Xem tiếp hồi 58 Lá rụng về cội

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Lá Rụng Về Cội

Trống đã trở canh ba, buổi tiệc gần tàn, mọi người say túy lúy.

Đây là buổi tiệc ăn mừng Hạ Huệ trở về, tổ chức thật linh đình trong Chiến phủ.

Tà Thần bỗng đứng dậy, lôi Giang Thanh ra ngoài hỏi nhỏ :

- Hạ Huệ đã về đây, vậy mi tính ngày nào để ta chuẩn bị cho hai mi thành thân?

Giang Thanh khép nép thưa :

- Hai con đã thỏa thuận. Phải chờ thêm ba năm nữa.

Tà Thần giựt mình, trố mắt kinh ngạc.

Giang Thanh phải giải thích :

- Ý của Hạ Huệ muốn cử hành hôn lễ một lượt với Linh Linh.

Tà Thần gật gù, cười khoái trá, trầm ngâm một chút, ông lại hỏi :

- Vậy trong ba năm này, mi có quyết định gì chăng?

Giang Thanh suy nghĩ giây lát, mới ngậm ngùi trả lời :

- Thưa nghĩa phụ, khi còn nhỏ, thân con lưu lạc giang hồ, nhờ thầy con là Hoa Minh Viên mang về nuôi dưỡng, nay con đã nên

người, quyết định trở về cố thổ, để thăm viếng thầy con một lần, cho trọn đạo làm người.

Tà Thần mừng rỡ nói :

- Lòng trung hậu của con thật đáng khen, vậy thì trong vài ba hôm nữa, chúng ta phải sửa soạn lên đường, ta cũng muốn nhân dịp này đi ngao du sơn thủy.

* * * * *

Ba hôm sau, một đoàn người ngựa gồm mười con tuấn mã, rời khỏi Chiến phủ, nối theo cửa Đông mà ra thành Hàng Châu, vượt đường vạn dặm.

Hai người đi đầu là Chiến Thiên Dũ và Bạch Hổ, tiếp theo đó là Tà Thần sánh cương đi song song với Trường Ly Nhất Điểu, sau lưng họ là Lục Hải và hai tay hảo thủ Phi Thiểm Nhị Lôi, cặp uyên ương Giang Thanh và Hạ Huệ đi kế đó, và cuối cùng là Tiền Tố.

Vó câu rầm rập, đoàn người ngựa thong thả tiến về phía trước, bỏ lại sau lưng bao nhiêu làng mạc, biết bao nhiêu ruộng đồng vườn tược, để dấn thân trên con đường ngoằn ngoèo xa tít tận chân trời.

Một tháng sau, đoàn người ngựa dừng chân dưới một ngọn đồi.

Giang Thanh đưa mắt nhìn lên phía triền đồi có những rặng cây xanh mát rượi, chàng thở dài lẩm bẩm :

- Mới ngày nào, mình bỏ nhà ra đi, lang thang đến nơi này, đây chính là chỗ mình đấu chiến với Lang Sơn song hữu khi xưa.

Hạ Huệ lấy làm lạ, kề tai hỏi nhỏ :

- Huynh lẩm bẩm gì thế?

Giang Thanh đánh trống lảng :

- Không, huynh nói rằng từ đây đến Lăng Vân sơn trang còn trăm dặm đường nữa.

Lúc bấy giờ trời nhá nhem tối, đoàn người đi thêm nửa dặm đường, đến một thị trấn nho nhỏ, bọn họ dừng chân lại tìm nơi ngơi nghỉ.

Lục Hải tìm được một khách sạn tên là Thuận Hưng, sau khi an trí hành trang, mọi người vào dùng cơm tối, thị trấn tuy nhỏ, mà thực khách nơi đây khá đông, chung quanh thiên hạ bàn tán xì xào.

Giang Thanh bỗng giựt mình lắng tai nghe ngóng, vì có hai tên thực khách đang đối thoại với nhau, mà mẩu đối thoại kia làm cho chàng sửng sốt.

Một người lực lưỡng mặt đỏ gay, say ngà ngà, cười đắc chí nói :

- Lão Triệu, mi có lý, phen này thằng Hầu Bá Vạn mới thật là khó xử.

Người họ Triệu trừng mắt trả lời :

- Thật ra lão Hầu Bá Vạn tuy giàu có mà bất nhân, gia tài đồ sộ, mà vẫn bóc lột dân lành.

Bỗng Bạch Hổ nói :

- Ăn đi chứ.

Chợt nhìn lên, thấy thần sắc của Giang Thanh có vẻ lạ, vội nắm lấy chéo áo của chàng hỏi nhỏ :

- Việc gì thế?

Giang Thanh dùng ngón tay đè mồm của Bạch Hổ, ra dấu bảo đừng hỏi, đoạn tiếp tục lắng tai nghe.

Bàn bên kia lại nói tiếp :

- Phen này Kim Y bang đến đó thâu thuế, xem lão ta có cách gì kháng cự.

- Ờ, con số thật là đáng kể, mười vạn lạng bạc, chưa chắc thằng Hầu Bá Vạn nó đóng sòng phẳng, nghe đâu thằng con của nó có dính líu với Nộ Giang phái.

- Nộ Giang phái thì làm nên trò trống gì. Con nó là thằng Hầu Anh, chính là rể của Chưởng môn phái Nộ Giang đó.

- Theo ta thấy thì Nộ Giang phái không bao giờ chịu im lìm mà không can thiệp.

Một tên thực khách bưng rượu lên tu một hơi dài, ồ ề nói :

- Thì đã can thiệp rồi đó.

Bạch Hổ kề tai nói nhỏ :

- Giang hiền đệ thật là thính tai, chúng nó đang bàn luận về Kim Y bang và Nộ Giang phái.

Giang Thanh gật gù, vẫn định thần lắng tai nghe.

- Sao? Đã đấu chiến với nhau rồi? Lão Triệu, mi nói thật chứ?

Người họ Triệu nhấp thêm một miếng rượu, khề khà kể :

- Hầu Bá Vạn nhận được thơ tống tiền của Kim Y bang, bay hồn bạt vía, vội vàng báo tin cho Hầu Anh biết.

Hoa Minh Viên nể tình thông gia, nên quyết định tiếp tay, nào ngờ Kim Y bang đã tính kế hoạch, biết rằng thế nào Nộ Giang phái cũng nhúng tay vào vụ này, khi người đem tin của Hầu Bá Vạn vừa đến Lăng Vân sơn trang, thì một tên đệ tử của Nộ Giang phái, cư ngụ tại Nam Vọng Thành bị người trong Kim Y bang ám sát. Qua đêm sau lại thêm một người đệ tử của Nộ Giang phái, ngụ gần Lăng Vân sơn trang bị người trong Kim Y bang chặt mất một cánh tay.

- Ha ha ha. Phen này Nộ Giang phái thật là khó xử.

Giang Thanh đưa ly rượu của mình lên miệng, nốc cạn một hơi, trong trí chàng đăm chiêu nghĩ ngợi.

* * * * *

Sáng hôm sau, mặt trời chưa mọc thì đoàn người ngựa của Giang Thanh đã lên đường.

Ra khỏi thị trấn một đoạn đường. Tà Thần quay lại gọi Giang Thanh :

- Thanh nhi, lên đây cha bảo, đại trượng phu mà suốt ngày cứ dán chặt bên lưng nhi nữ, thật là đồ vô dụng.

Giang Thanh hổ thẹn, sắc mặt đỏ bừng, thúc ngựa tiến lên. Tà Thần hỏi nhỏ :

- Đêm ra mi bảo rằng Nộ Giang phái đang lâm nguy, chúng ta phải mau mau đến đó xem tình thế ra sao, nên nhớ rằng Kim Y bang và Nộ Giang phái, cả hai đều chẳng phải là người tốt, con khá cẩn thận.

Trường Ly Nhất Điểu nói :

- Tiền bối có lý, chúng ta đến Lăng Vân sơn trang phen này...

Vừa nói đến đây thì phía sau lưng bỗng nổi lên một tràng vó câu rầm rập, nhức óc đinh tai, thoáng nghe qua dường như một trận mưa rào trong cơn nắng hạn, âm thanh dẫy đầy sát khí.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy phía sau lưng bụi bay cuồn cuộn, dưới ánh nắng ban mai có gần trăm tay kỵ mã chạy đều mặc một sắc áo màu vàng rực.

Bạch Hổ hậm hực nói :

- Kim Y bang!

Tà Thần lạnh nhạt nói :

- Con đường cái quan này không được rộng, ta nép vào lề đường, nhường cho họ đi.

Tiền Tố tỏ vẻ không đồng ý, mặt mày nhăn nhó, Giang Thanh vội trừng mắt nhìn nàng, Tiền Tố thấy vậy mới lặng lẽ nép vào bên lề đường.

Chính vào lúc đó thì đoàn kỵ sĩ Kim Y bang rầm rộ tiến tới, lướt nhanh qua đoàn người của Giang Thanh.

Bọn họ người nào người nấy thảy đều khôi ngô vạm vỡ, đưa mắt ngắm nhìn đoàn người của Giang Thanh bằng những tia mắt sáng rực căm hờn và khinh bỉ.

Vó câu lướt qua, làm bụi bay mù trời, Tiền Tố vuốt mái tóc của mình, càu nhàu :

- Lão Tà Thần sao bỗng nhiên trở nên lương thiện đến thế!

Câu nói tuy nhỏ nhưng cũng lọt vào tai của Tà Thần, lão cười ha hả :

- Tiền cô nương, lão phu mà đi sinh sự với bọn này, xảy ra xô xát, thì thật là dơ tay của lão phu.

Nói vừa đến đây, thì phía sau tiếng vó câu lại nổi lên rầm rập, một đoàn người ngựa ước lượng nhiều hơn ban nãy từ sau phi tới.

Nhìn áng bụi mờ bay cuồn cuộn, Bạch Hổ nhổ một bãi nước bọt xuống đất, hậm hực nói :

- Lại đến, đi đâu mà vội mà vàng, dường như đi bôn tang thì phải.

Trường Ly Nhất Điểu cau mày nói :

- Thưa tiền bối, bọn họ lần nay đông quá, sợ e không đủ chỗ tránh đường.

Bạch Hổ nói tiếp :

- Vậy chúng ta mau tạt xuống ruộng để nhường đường cho họ.

Giang Thanh đồng tình :

- Phải, chúng ta xuống ruộng.

Dứt lời kéo cương quành ngựa, nhảy ngang xuống ruộng, nào ngờ chính vào lúc đó thì đoàn người ngựa của Kim Y bang đã rầm rầm đổ xô tới như nước vỡ bờ.

Sáu con ngựa tiên phong của họ thật là cao lớn, khí thế dữ dằn, chạy tới như bay đầm sầm về phía Tà Thần.

Xem tình thế này, nếu để cho bọn họ đụng phải, thì ắt xảy ra tai nạn.

Nhìn thấy người đi đầu của bọn Kim Y bang là một gã trung niên vạm vỡ, bộ tịch dữ dằn.

Giang Thanh hô lớn :

- Các bạn Kim Y bang hãy gò cương lại!

Trả lời với Giang Thanh là những tiếng cười vở lỡ, đầy vẻ thích thú và ngạo mạn. Gã vạm vỡ đi đầu hô to :

- Cản đường thì chết!

Tiếng “chết” lọt vào tai của Tà Thần như một mũi dùi nhọn đâm vào màng tai, cặp mắt ông ta vùng sáng rực lên, thét :

- Đứng lại!

Tiếng thét vừa dứt, thì Bạch Hổ, Tiền Tố, Phi Thiểm Nhị Lôi nhất tề cử động binh khí nhằm viên tướng đi đầu đánh phủ tới.

Nhưng cử động của họ đã chậm trễ, trước khi binh khí của họ bay tới, thì sáu con ngựa tiên phong của bọn Kim Y bang dường

như thình lình gặp phải một trở lực lớn lao vô cùng, những tiếng "bùng bùng" vang dội nổi lên liên tiếp, và sáu người đó thảy đều bay ra khỏi yên ngựa, té ngã lăn nghiêng trên mặt đất, thất khiếu đổ máu tươi mà chết một cách thê thảm, sáu con ngựa nằm chổng vó lên trời trông thật buồn cười.

Thế rồi trong chớp mắt, đoàn người ngựa phía sau đã tràn tới như tức nước vỡ đê, dẫm bừa trên những xác chết của đồng đội.

Và bọn họ tới chừng đó mới chịu ghìm cương, Tà Thần uy nghi ngồi trên lưng ngựa có Giang Thanh đứng hầu bên cạnh, các người thần sắc thảy đều trầm tĩnh lạ lùng, ban nãy chính Tà Thần đã dùng môn tuyệt học đã thất truyền gần một trăm năm nay là Thất Thần chưởng để chận đứng đoàn người ngựa lại.

Thất Thần chưởng này, mặc dù chỉ có một đòn thôi, nhưng mà khí lực thật hào hùng không thể nào địch nổi, làm cho Giang Thanh và Trường Ly Nhất Điểu thảy đều khâm phục.

Giang Thanh vội nói với Tà Thần :

- Thưa nghĩa phụ, xin nghĩa phụ hãy tha cho bọn chúng.

Kim Y bang thấy đoàn người đi tiên phong của chúng gặp phải áp lực nặng nề như vậy, thảy đều thất sắc, đứng đờ người ra như những bức tượng gỗ.

Bạch Hổ nói :

- Còn chưa lẩn đi cho rảnh, đứng đó để mà chờ chết à?

Tiếng nói của Bạch Hổ vang vang đồng vọng, làm cho bọn họ giựt mình sự tỉnh, vội vàng kéo cương quành ngựa, chạy trở về lối

cũ.

Thế rồi đoàn người ngựa của Giang Thanh lại tiếp tục lên đường.

Hạ Huệ nói nhỏ với Giang Thanh :

- Khi còn ở Bạch Long giang, muội thấy nghĩa phụ hiền hòa nhân từ lắm, thật không ngờ ông ta khi nổi giận thật đáng sợ như thế.

Ngày hôm ấy, khi ánh tà dương chênh chếch về Tây, thì đoàn người ngựa đến một nơi triền núi, phong cảnh thật là tươi tốt, bốn bề cổ thụ xanh um, lồng dưới cảnh trời xanh núi đỏ, địa thế thật là hiếm có.

Giang Thanh bỗng nhiên dừng lại, buông ra hai tiếng :

- Đến rồi!

Hạ Huệ đi sát bên cạnh, hỏi nho nhỏ :

- Lăng Vân sơn trang?

Giang Thanh se sẽ gật đầu, ánh mắt của chàng rảo khắp đó đây, thần sắc thẫn thờ, trong trí chàng miên man nghĩ tới những ngày thơ ấu.

Chính tại nơi đây, đã từng chôn vùi những nụ cười hồn nhiên thơ ngây của tuổi trẻ, đã bộc lộ lòng tự ái của chàng và đã trở thành hùng tâm tráng khí của chàng, và còn nữa...

Nơi đây, mỗi một tàng cây, mỗi một ngọn đồi đều in sâu vào trí nhớ, mặc dù xa cách đã lâu lắm rồi nhưng hình ảnh năm xưa vẫn hiện ra mồn một.

Chính tại nơi đây, chàng đã nắm tay sư muội Tiểu Yến, cùng nhau nô đùa trên bãi cỏ, đằng kia là nơi sư muội cùng chàng ngồi ngắm trăng lên, chàng đã say sưa trong ánh mắt mơ màng của nàng, và cũng nơi đây nàng đã mỉm cười mà tựa lưng vào lòng của người đàn ông khác, chính nơi đây sư muội đã nhận lời hứa hôn với kẻ khác. Và lúc đó sư phụ của chàng nở một nụ cười hãnh diện.

Cũng chính nơi đây, chàng chịu trăm cay ngàn đắng, mỉa mai chua chát, chàng đã thấy rượu tiệc ê hề, khách khứa vào ra đông đảo để cử hành hôn lễ, chàng đã mục kích đôi tân giai nhân vai kề má tựa bên trướng gấm màn loan.

Chàng thở dài não nuột.

Chợt... dòng tư tưởng của chàng bị cắt đứt, vì có tiếng ống tay áo của một người đang phi hành bay lất phất trong gió lộng.

Nhanh như chớp, Bạch Hổ nhảy xổ về phía đó, nhưng Trường Ly Nhất Điểu bình thản khoát tay :

- Không sao, đó là Nhiếp Đông, chịu trách nhiệm đi trước để thám thính.

Lời nói vừa dứt thì vị Trường Ly hào sĩ là Nhiếp Đông đã dừng chân trước mặt.

Trường Ly Nhất Điểu hỏi :

- Nhiếp Đông, có việc gì lạ xảy ra ở Lăng Vân sơn trang?

- Kính thưa Đảo chủ, chung quanh đây họ canh phòng cẩn mật, dường như sắp xảy ra một cuộc xô xát lớn lao, xem tình thế này thì

Kim Y bang đã bố trí hẳn hòi. Mới đây, họ tiếp viện thêm một đoàn người nữa.

Tà Thần vuốt râu nói :

- Xem tình thế này thì Nộ Giang phái quả thật lâm nguy.

Giang Thanh chen vào hỏi :

- Thưa nghĩa phụ, Kim Y bang hành sự cay độc, chẳng bao giờ nương tay, e rằng Nộ Giang phái phen này không còn manh giáp.

Tà Thần chớp nhanh cặp mắt :

- Vậy thì chúng ta sẽ ra tay tiếp ứng.

Giang Thanh cúi đầu, nói nho nhỏ :

- Phải cứu, phải cứu họ một lần này để lấy đức mà báo oán.

Tà Thần gật gù, một mặt truyền lệnh cho đoàn người căng lều ra tạm thời nghỉ ngơi, một mặt cắt người tiếp tục thăm dò sơn trang.

.Doanh trại. của đoàn người nằm trên một ngọn đồi cao, đứng trên đó có thể nhìn xuống Lăng Vân sơn trang một cách bao quát.

Đêm đã xuống hẳn rồi, tứ bề thảy đều một màu đen tối.

Một đem dài dằng dặc trôi qua, khi đằng Đông từ từ rựng sáng thì đoàn người của Giang Thanh thức giấc thu xếp hành trang. Trường Ly Nhất Điểu đứng trên đỉnh đồi cao ráo mắt nhìn khắp Lăng Vân sơn trang, ông ta hậm hực nói :

- Hừ! Lăng Vân sơn trang quả nhiên lâm nguy thực sự, có nhiều bóng người đang canh gác.

Giang Thanh chú ý nhìn xem, quả nhiên dưới ánh nắng ban mai, thấy lấp loáng có nhiều món binh khí đang cử động khắp bốn bề sơn trang tình hình thật nghiêm trọng.

Tà Thần nóng nảy thúc ngựa, nói :

- Chúng ta đi thôi!

Câu nói vừa dứt thì mười con tuấn mã từ trên đỉnh đồi chạy băng băng về phía Lăng Vân sơn trang.

Gần đến cửa Trang Viện, thình lình từ trong bụi cỏ bay vụt ra ba người, nhìn kỹ, thấy đó là Lục Hải, và Phi Thiểm Nhị Lôi.

Ba người nhẹ nhàng bay mình lên ngựa, Lục Hải thưa rằng :

- Bẩm Đảo chủ, Lăng Vân sơn trang đã bị Kim Y bang bao vây cẩn thận, đêm hôm qua có mấy toán người mò vào sơn trang, nghe đâu đã xảy ra nhiều trận huyết chiến.

Trường Ly Nhất Điểu hỏi :

- Bọn họ có phát giác chúng ta không?

- Suýt nữa bị một lão già tóc đỏ bên Kim Y bang bắt gặp.

Trường Ly Nhất Điểu giựt mình :

- Lão già tóc đỏ?

Mẩu đối thoại đến đây ngưng bặt và đoàn người cứ tiếp tục tiến vào sơn trang.

Trong chớp mắt bọn họ đã đến trước ngôi nhà bằng đá, kiến trúc thật kiên cố, xây dựng bên vệ đường, mà trên mặt đường giờ đây đã bị người ta dùng những khúc gỗ to tướng ngăn lại.

Đoàn người ngựa từ từ dừng bước.

Một tiếng nạt vang lừng trời dậy, từ trong cửa sổ ngôi nhà đá, có vô số mũi tên bay ra rào rào hòa lẫn với những tiếng dây cung vang lên bần bật.

Trường Ly Nhất Điểu cười nhạt dùng hai bàn tay đẩy ra hai đường mạnh bạo, lập tức hai luồng sức mạnh hòa lẫn trong Hỗn Nguyên chân khí của lão đẩy bật những mũi tên rơi lả tả trên mặt đất.

Người trong ngôi nhà đá, dường như khiếp vía vì thủ pháp nội gia tuyệt kỹ đó nhưng vụt ngưng bặt. Trường Ly Nhất Điểu cười gằn nói :

- Anh em trong Nộ Giang phái hãy nghe cho rõ, Trường Ly Nhất Điểu đến viếng quý trang đây.

Lâu lắm, bên trong mới có tiếng khàn khàn vọng ra :

- Ta hỏi thật, mi có phải là Trường Ly Nhất Điểu hay không?

Giang Thanh thúc ngựa trờ tới nói nhỏ vào tai của Trường Ly :

- Thưa tiền bối, tôi nghe giọng nói của người này chính là sư thúc của tôi Ngọc Bút Thánh Thủ đó.

Trường Ly Nhất Điểu nạt :

- Tào Mộ Vinh, hãy ra đây mà nghênh tiếp bọn ta.

Người trong ngôi nhà đá chắc có lẽ kinh dị lắm, nhưng vẫn không thấy ló đầu ra, mà có tiếng nói rằng :

- Các hạ đã biết tên của lão phu thì chắc là người trong võ lâm, lẽ ra lão phu phải ra nghênh đón, nhưng hiềm vì bản phái đang xung đột với Kim Y bang, e sẽ liên lụy đến các hạ, vậy xin các hạ hãy rời khỏi nơi này, ngày sau sẽ diện kiến.

Trường Ly Nhất Điểu biết Tào Mộ Vinh vẫn chưa tin mình là Trường Ly Nhất Điểu, ông vội khoát tay ra dấu, tức khắc Phi Thiểm Nhị Lôi thình lình bay bổng thân hình lên cao năm trượng, tiếp theo đó lão cũng vung lưỡi búa của mình phi thân theo, ba người nhảy xổ về phía ngôi nhà đá.

Xem tiếp hồi 59 Dĩ đức báo oán

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Dĩ Đức Báo Oán

Cùng trong một lúc, Trường Ly Nhất Điểu vụt thét lên một tiếng vang trời, hai bàn tay từ từ đẩy về phía trước, tiếp theo đó thân hình của ông ta rời khỏi yên ngựa, lộn mèo trên không trung năm vòng, đoạn tung một đòn Phản Phiêu chưởng.

Một luồng sức mạnh cuộn lên cuồn cuộn, làm cho cát bay đá chạy, đổ lộc rung cây.

Đòn Phản Phiêu chưởng này, Trường Ly Nhất Điểu đánh về phía ngôi nhà đá, nhưng hơi sức lan tràn, bay lên tứ tán, và khi luồng sức mạnh chạm vào ngôi nhà đá, vang lên những tiếng chấn động kinh hồn, những tảng đá to đùng để xây nhà lở ra từng mảnh, cả tòa nhà rung chuyển cơ hồi sụp đổ.

Tà Thần tấm tắc khen :

- Hay cho Phản Phiêu chưởng!

Thế rồi, những tiếng kêu la inh ỏi vang lên, cửa vùng mở hoác ra, hai mươi mấy người vạm vỡ mặc áo màu xanh chen lấn nhau chạy ra khỏi ngôi nhà đá.

Giang Thanh lắc đầu thở dài, nghĩ rằng mấy năm nay Nộ Giang phái càng ngày thanh danh càng xuống dốc, thật là một điều đáng thương tâm.

Đòn Phản Phiêu chưởng ban nãy, thật ra có bao gồm miếng Hoàn Tâm Động Phách trong Thất Hoàn Trảm, đồng thời Trường Ly Nhất Điểu chỉ dùng có bảy phần sức mạnh, chứ nếu dốc hết toàn lực thì e rằng ngôi nhà đá đã sụp đổ xuống rồi.

Trong cảnh cát bay mù mịt, có một bóng người gầy gò tuổi ngoại ngũ tuần tay cầm một cặp thiết bút phán quan bay vù ra, thân hình của lão vừa thoát ra khỏi cửa, thì chạm trán phải Lục Hải, từ trên cao bay xuống, tung ra một búa chém phủ đầu vào đối thủ. Lão già này chính là Ngọc Bút Thánh Thủ Tào Mộ Vinh.

Đường búa của Lục Hải quá ư nhanh nhẹn, làm cho Tào Mộ Vinh không biết đó là thứ vũ khí gì, ông vội vung cặp Thiết Bút Phán Quan thành hình bán nguyệt, chọi lại một đòn dữ dội.

Một tiếng “coong” chát chút vang lên, binh khí của đôi bên chạm vào nhau một cái thật mạnh, nhưng Lục Hải lợi dụng sức đàn hồi, vung búa chém vòng tiếp theo vào cườm tay của đối thủ.

Một tiếng “coong” nữa lại vang lên, Tào Mộ Vinh bị nội lực của Lục Hải đẩy lùi ba bộ.

Hai mươi mấy người áo xanh, lúc bấy giờ thấy Tào sư thúc của họ có vẻ lâm nguy, nên vội vàng hô to :

- Xin thuộc hạ của Trường Ly Nhất Điểu dừng tay lại!

Tiếng “lại” vừa dứt, Tào Mộ Vinh cũng vừa né khỏi một đường búa của Lục Hải, vội nhảy tháo lui, mà Phi Thiểm Nhị Lôi cũng từ từ ngừng tay lại.

Trường Ly Nhất Điểu bay mình trở về yên ngựa, hất hàm hỏi :

- Tào Mộ Vinh, các hạ bây giờ có nhìn ra ta chưa?

Tào Mộ Vinh thở hổn hển, lâu lắm mới trả lời :

- Vệ đảo chủ, lão phu thật là có mắt không tròng, hiềm vì hiện nay bản phái đang bị Kim Y bang vây hãm, thật không thể nào tiếp khách được.

Trường Ly Nhất Điểu căm tức hỏi :

- Chẳng lẽ quý phái nghi ngờ tôi đứng về phía Kim Y bang?

Thấy đôi bên bắt đầu cãi cọ lôi thôi, Giang Thanh vội can thiệp :

- Kính thưa Tào tiền bối, nếu tiền bối còn chỗ nghi ngờ, có thể nào cho phép tôi vào tận sơn trang, yết kiến Hoa chưởng môn?

Ngọc Bút Thánh Thủ Tào Mộ Vinh thấy người này thái độ hào hoa phong nhã, tiếng nói giọng cười dường như có từng gặp ở đâu đây, ông ta hỏi :

- Ta xem các hạ đoan trang đĩnh ngô, thần sắc bất phàm, chắc có lẽ là võ lâm cao thủ, dám xin hỏi cao danh quý tánh?

Giang Thanh mồm mấp máy định trả lời, nhưng từ xa xa chợt có tiếng vó câu rộn rã, bụi bay mù trời, thoáng thấy có gần ba mươi con tuấn mã từ xa đi tới, mỗi người đều mặc áo màu xanh, trong đoàn người ngựa màu xanh đó thoáng hiện một màu hồng nhạt.

Giang Thanh giật mình, trố mắt ra nhìn cái chấm hồng tươi đó, lần lần hiện ra rõ rệt.

Thật không sai, cái chấm đo đỏ chính là một bộ võ phục bó sát thân hình yểu điệu của một thiếu nữ nhan sắc mặn mà.

Ngoài Tà Thần ra, thảy đều phi thân xuống ngựa, Hạ Huệ sẽ lén đi gần đến bên Giang Thanh, hỏi nho nhỏ :

- Cái chấm màu hồng đó...

Giang Thanh quay lại, gượng cười :

- Đó chính là sư muội của tôi, Hoa Tiểu Yến.

Hạ Huệ giựt mình, buột miệng kêu lên :

- À... nàng ta chính là người đã dày vò, ruồng rẫy anh đó ư, để muội xem cho kỹ cô ta đẹp tới chừng nào.

Tiền Tố xen vào, hậm hực nói :

- Thưa công tử, để tôi khiêu chiến đánh ả một trận.

Giang Thanh trừng mắt nhìn nàng, chính vào lúc đó thì ba mươi mấy con tuấn mã từ từ dừng chân trước mặt, người dẫn đầu mặt mũi khôi ngô, đầu râu tóc bạc.

Bên mình lão ta, có một gã thanh niên tuấn tú, đượm một vẻ hách dịch, hắn mở mắt trừng nhìn về phía Giang Thanh, bên mình hắn chính là “cái chấm đỏ” ban nãy.

Nàng bấy giờ ngồi trên yên ngựa, sẽ cắn môi lại, trong tay ve vẫy chiếc roi ngựa, khẽ đánh vào mũi giầy của mình.

Bầu không khí có vẻ nặng nề u uất, Bạch Hổ quay lại nói với mọi người :

- Lão già đầu râu tóc bạc đó chính là Chưởng môn của Nộ Giang phái Hoa Minh Viên, người đứng bên cạnh là rể của hắn Hầu Anh

đó, còn thiếu nữ mặc áo hồng chính là con gái cưng của lão Hoa Minh Viên, Hoa Tiểu Yến!

Hạ Huệ liếc nhìn Giang Thanh, trong ánh mắt của chàng đượm một vẻ thật là khó tả, vừa tha thiết, vừa ảo não, vừa bi thương, toàn thân của nàng se sẽ run rẩy.

Bao nhiêu năm nay, trong lòng chàng nhớ nhung, lo lắng, đau thương, buồn rầu, đều biểu lộ trong ánh mắt lúc bấy giờ.

Hạ Huệ nắm chéo áo của Giang Thanh nói :

- Giang Thanh hãy bái kiến sư phụ đi!

Giang Thanh “à” lên một tiếng, như người vừa sực tỉnh cơn mê, Tào Mộ Vinh quay lại xì xào với Hoa Minh Viên vài cây, đoạn quay lại nói rằng :

- Thanh niên kia, người ngồi trên ngựa đấy chính là bản phái Chưởng môn Hoa sư huynh.

Hoa Minh Viên thi lễ nói rằng :

- Lão phu Hoa Minh Viên dám xin hỏi các hạ cao danh quý tánh, đến đây có điều chi chỉ giáo?

Câu hỏi chưa dứt Giang Thanh trở tới một bước, lặng lẽ quỳ dưới chân ngựa, lạy Hoa Minh Viên ba lạy, cử chỉ này làm cho mọi người bên Nộ Giang phái thảy đều giựt mình kinh ngạc, không biết đầu đuôi ra sao.

Hoa Minh Viên vội vàng xuống ngựa, đỡ Giang Thanh dậy, hỏi rằng :

- Các hạ làm đại lễ như vậy, lão phu thật là khó xử.

Giang Thanh nước mắt như mưa nói rằng :

- Thưa sư phụ, cách biệt mới năm năm mà sư phụ đã già.

Hai tiếng “sư phụ” làm cho Hoa Minh Viên rúng động tâm can, ông ta đưa mắt ngắm nhìn Giang Thanh thật lâu, bỗng ông ta rú lên một tiếng vừa vui mừng, vừa bi thiết :

- Thanh nhi, mi là Thanh nhi có phải chăng?

Giang Thanh gạt nước mắt, nức nở thưa rằng :

- Thưa sư phụ, con chính là đứa học trò bất nghĩa Giang Thanh.

Câu nói này như tiếng sét ngang mày, ông ta cơ hồ không dám tin đó là sự thật. Lâu lắm ông ta mới nắm lấy bàn tay trắng muốt của Giang Thanh, thều thào hỏi :

- Thanh nhi... con chính là Thanh nhi, gương mặt của con...

Giang Thanh thành kính trả lời :

- Những ngày qua con có nhiều chỗ không vừa lòng sư phụ, kính xin sư phụ lượng thứ cho.

Đoạn quay sang vái chài Hầu Anh và Hoa Tiểu Yến.

Hầu Anh vội vàng xuống ngựa trả lễ, còn Hoa Tiểu Yến thì há hốc mồm kinh dị, nàng kêu lên :

- Sư huynh, người là... Giang đại sư huynh?

Giang Thanh mỉm cười trả lời :

- Chính thế, nhưng chẳng có chi là lạ.

Hoa Tiểu Yến nghĩ thầm :

- “Trời! Thật không ngờ ngày nay hắn lại thay đổi diện mạo đẹp đẽ như vậy”.

Nàng liếc nhìn Hạ Huệ, cặp mắt nàng chớp nhay mấy cái, một ý niệm thoáng qua trong tâm trí nàng, thua rồi phải, nàng đã thua rồi, người đẹp bên mình Giang Thanh thật đẹp, quả là xứng lứa vừa đôi.

Giang Thanh vội vàng giới thiệu người bên mình cho Hoa Minh Viên được biết, đôi bên chuyện trò vui vẻ, và đoàn người ngựa lũ lượt kéo về sơn trang, khí thế thật là hùng dũng.

Hai bên vệ đường, đệ tử của phái Nộ Giang thập thò trông ngóng, họ đang chờ đợi để xem mặt của võ lâm đệ nhất cao thủ Tà Thần và con người vang danh như sấm là Trường Ly Nhất Điểu, họ lại nôn nóng muốn nhìn thấy Giang Thanh, con người xuất thân từ Nộ Giang phái, bị Nộ Giang phái ruồng rẫy, rồi lại trở về cứu Nộ Giang phái.

Không bao lâu, đoàn người đã tiến đến đại sảnh đường của trang viên, hai bên phân ngôi chủ khách, vừa ngồi xuống hàn huyên, thì bỗng bên ngoài có tiếng còi vang lên lanh lảnh, hồi còi thứ nhất chưa dứt, thì hồi còi thứ nhì đã tiếp theo, vang vang đồng vọng.

Trường Ly Nhất Điểu mỉm cười gật dù nói :

- Hoa chưởng môn, họ đã đến rồi!

Cửu Thiên Thần Long Hoa Minh Viên gật gù nói :

- Phải, họ đã đến rồi.

Tào Mộ Vinh dùng hai cây thiết bút phán quan đập vào nhau rang rảng, ra dấu cho thủ hạ tràn ra phía ngoài kháng cự.

Tiếng còi lanh lảnh bên ngoài bỗng nhiên ngưng bặt, cách một lúc lâu, lại vang vang trỗi dậy, âm thanh cao vút làm cho người nghe nhức óc đinh tai, đồng thời tiếp theo đó, tiếng sát phạt rền vang từ bên ngoài vọng vào.

Trường Ly đưa mắt nhìn Tà Thần, Tà Thần gật đầu hội ý, và Lục Hải bỗng thét lên một tiếng, đơn thân độc mã bay vù ra ngoài, nhằm phía có tiếng sát phạt đấu chiến với nhau tiến tới.

Hoa Tiểu Yến cũng lặng lẽ đi theo, Hầu Anh đưa mắt nhìn Hoa Minh Viên dọ hỏi, Hoa Minh Viên gằn giọng :

- Vợ mi đã đi rồi, sao mi còn đứng đây?

Hầu Anh sượng sùng cất bước đi theo một cách miễn cưỡng. Chiến Thiên Vũ lắc đầu, ông ta thầm nghĩ :

- “Nếu một vị Chưởng môn mà nhu nhược như vậy thì thật là nguy hiểm cho môn phái”.

Thình lình, bên ngoài tiếng sát phạt vang lên như đê vỡ nước tràn, âm thanh rền tứ phía.

Chung quanh Lăng Vân sơn trang thình lình xuất hiện không biết bao nhiêu người mặc áo vàng sặc sỡ, binh khí và y phục của họ lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Họ vừa xuất hiện, là tấn công mãnh liệt như thú dữ sút chuồng, bao vây quanh Lăng Vân sơn trang, tiếng cung tiếng nỏ bật lên phừng phực, hòa lẫn với tiếng tên vì vèo trong gió.

Tiếng hò hét vang trời hòa lẫn với tiếng người ngã xuống hào sâu, vang lên những tiếng kêu bì bõm, có vài chỗ bốc lửa, ngùn ngụt, mở màn cho một trận huyết chiến kinh hồn, người ta có thể dự đoán tấn kịch bi thảm này đến lúc hạ màn thật vô cùng rùng rợn.

Trường Ly Nhất Điểu ra lệnh :

- Phi Lôi đi về phía Nam ngăn địch, Thiểm Lôi đi về phía Tây ngăn địch.

Phi Thiểm Nhị Lôi vâng lệnh nhắm hướng Tây và Nam đi thẳng, Tà Thần gật gù nói :

- Phần lão phu ở đây chờ đợi gã Lữ Năng "cầm tặc tiên cầm vương" là thượng sách.

Giang Thanh vội nói :

- Thưa nghĩa phụ, con cũng muốn xuất trận...

Tà Thần ngần ngừ đoạn trả lời :

- Được. Vậy mi hãy đi cùng Bạch hiền điệt, Hạ cô nương ở đây với ta.

Giang Thanh phi thân về phía có tiếng sát phạt đấu chiến với nhau. Đến nơi, thấy ba bên bốn bề, những người mặc áo vàng trong Kim Y bang đang tấn công như nước vỡ bờ, những người mặc áo xanh trong Nộ Giang phái thì đang liên tiếp rút lui.

Xem tình thế này, Kim Y bang dường như dốc hết toàn lực để tiêu diệt Nộ Giang phái.

Giang Thanh bắt gặp Lục Hải đang đấu cùng mươi hai tên Kim Y bang, trong ấy có một lão già tóc đỏ, võ công cao siêu nhất, đòn của lão tuôn ra như mây bay nước chảy, khó thể ngăn ngừa.

Lão ta đối diện với Lục Hải, còn mười một tên kia thì vây chung quanh chờ dịp tấn công chỗ hở, tạo cho Lục Hải rất nhiều trở lực.

Ngoài ra còn một lão già đầu trọc đang đánh tay đôi với một người mặc áo thư sinh màu xanh, hiện giờ người áo xanh đang nằm trong thế bị động, tay chân bắt đầu luống cuống mà thanh gậy đối phương càng ngày càng múa nhanh vùn vụt, tấn công liên miên bất tuyệt.

Giang Thanh biết rằng người mặc áo thư sinh đó chính là Lục sư thúc của mình là Trịnh Tam Phi, còn lão gì đầu trọc kia tức là Lục Chỉ Hành Giả Uông Minh.

Chàng lặng lẽ tiến về phía Uông Minh, nạt lên một tiếng, dùng ngón cái và ngón trỏ điểm một loạt vào mười hai yếu huyệt sau hậu tâm của Uông Minh.

Uông Minh đang để hết tinh thần đối địch, thình lình nghe sau lưng mình gió dậy rì rào, mười hai ngón tay bay tới khí thế bén nhọn như mười hai lưỡi gươm, ông ta kinh tâm táng đởm, vội tống cho đối phương một chưởng mở đường, để rồi trờ tới bảy bước, đầu không ngoảnh, ông tung ra phía sau ba cước liên hoàn.

Giang Thanh xá chào Trịnh Tam Phi :

- Xin Lục sư thúc tạm lui.

Trong lúc chàng cúi xuống, thì đã ngầm tuôn ra nội lực làm cho Lục Chỉ Hành Giả Uông Minh phải lùi thêm ba bộ nữa.

Trong khi Trịnh Tam Phi lui ra khỏi vòng chiến thì Giang Thanh tiếp tục đuổi theo Uông Minh.

Lão ta trán nổi gân xanh, vung cây gậy sắt trong tay vùn vụt trả đũa Giang Thanh bằng những đòn vô cùng hùng hậu.

Nhưng Giang Thanh ung dung đối địch, chỉ trong vòng ba miếng, thì đã làm cho Uông Minh tay chân luống cuống.

Giang Thanh vừa dồn đối phương vào tử địa vừa thét :

- Uông Minh, hãy truyền thủ hạ của bọn mi dừng tay lại.

Uông Minh vẫn tấn công vùn vụt, thét :

- Người anh em, ta xem mi võ nghệ phi phàm, tướng mạo đoan trang, thôi đừng nhúng tay vào vụ này nữa, thức thời vụ là tuấn kiệt.

Giang Thanh cười xòa, cất mình bay bổng lên không trung, từ xa xa tống cho Uông Minh một chưởng, mượn sức đàn hồi đó bay dạt về phía Lục Hải, bất thình lình thò tay ra chộp cổ của lão già tóc đỏ.

Cùng trong một lúc, bàn tay hữu dựng lên như một lưỡi dao, chém sả vào đầu của một gã mặc áo vàng.

Tên này tức khắc lãnh đòn gục ngã, còn lão già tóc đỏ thì trớ khỏi trong đường tơ kẽ tóc. Lục Hải thừa cơ hội đó tung ra hai búa, chém ngã thêm hai tên nữa.

Lão già tóc đỏ đôi mắt đỏ ngầu, kêu lên một tiếng :

- Đồ khốn kiếp!

Đoạn đảo mình một vòng thật lớn. Giang Thanh thấy bóng chưởng trùng trùng điệp điệp chộp xuống đầu Lục Hải.

Giang Thanh thấy vậy mỉm cười vừa định lướt tới đối địch cùng Uông Minh lúc bấy giờ hầm hè tái chiến.

Nào ngờ, chính vào lúc đó có một gã thiếu niên mặc một chiếc áo màu xanh đẫm máu, trên vai vác một thiếu nữ thọ thương đang trốn chạy.

Tiếp theo đó, có một gã mặc áo vàng khôi ngô vạm vỡ đuổi theo, chế giễu :

- Hầu thiếu chưởng môn, các hạ sẽ là Nhất Phái Chi Chủ, trong giờ phút này lại vác phu nhân chạy, trốn chạy một mình sao? Ha ha...

Xem tiếp hồi 60 Máu nhuộm sơn trang

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Máu Nhuộm Sơn Trang

Gã thiếu niên mặc áo xanh, chạy phía trước, bước đi loạng choạng, dưới nách máu tuôn đầm đìa, vạt áo sau lưng rách một mảng khá to, tình thế cực kỳ khốn đốn, người thiếu nữ nằm trong lòng hắn, tóc tai rối bời, đôi mắt nhắm nghiền, sắc mặt không còn chút máu.

Đó chính là Hầu Anh và vợ của hắn là Hoa Tiểu Yến.

Cái người vạm vỡ đuổi theo phía sau, Giang Thanh nhìn thoáng qua cũng biết đó là Bạch Long đường chủ của Kim Y bang, Bao Hằng Sơn.

Chàng ném cho Uông Minh một cái nhìn ranh mãnh, đoạn xoay mình bay vù về phía Hầu Anh.

Khi mà hình ảnh của Giang Thanh đập vào mắt của Hầu Anh, thì hắn như người đang trôi nổi giữa cơn ba đào bão tố, thình lình vớ được chiếc phao, hốt hoảng gọi :

- Sư huynh...

Tiếng nói vừa thốt ra khỏi cửa miệng, thì hắn đã té sóng soài trên mặt đất, Giang Thanh nhìn hắn bằng một cái nhìn trìu mến :

- Sư đệ cứ yên trí.

Câu nói chưa dứt thì Bao Hằng Sơn và Uông Minh đã mở thế gọng kềm tấn công Giang Thanh như vũ bão.

Nhưng Giang Thanh đã nhanh như điện xê dịch thân hình của mình nửa thước, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Giang Thanh đã tung ra một đòn Thi Giải Bát Phương hòa lẫn trong Tịnh Thiên chỉ.

Đòn tuôn ra như một con trường xà uốn khúc, nhanh như một mũi tên bay giữa không trung, mơ hồ phảng phất như một bóng ma, bước chưởng của chàng tung hoành thêu dệt, nhả ra nội lực cuồn cuồn, khí thế thật là tàn khốc!

Thế rồi, những bóng cước của Bao Hằng Sơn hoàn toàn vô công hiệu, một luồng sức mạnh lòn qua những bóng chưởng và bóng cước của Bao Hằng Sơn, chộp vào mặt mũi của ông ta, tiếp theo đó là một luồng sức mạnh đẩy thân hình đồ sộ của lão bay lên một trượng.

Một màn mưa máu bay ra lấm tấm, và thân hình của lão rơi đánh thịch giữa sa trường.

Nhìn kỹ, thấy đầu lâu và tứ chi của lão thảy đều nát be nát bét.

Nằm trên mặt đất, Hầu Anh hốt hoảng kinh hoàng, nhắm nghiền cặp mắt, rúc vào lòng Hoa Tiểu Yến.

Giang Thanh trờ tới một bước, đá bay thể xác của Bao Hằng Sơn, chàng phủi tay rồi quay sang nói với Hầu Anh :

- Sư đệ, sư muội có thọ thương không?

Lâu lắm Hầu Anh mới trấn tĩnh trả lời :

- Không sao, nàng bị thằng Bao Hằng Sơn điểm huyệt.

Giang Thanh trờ tới vỗ mạnh một cái vào hậu tâm của nàng, tiếp theo đó điểm hai ngón tay nhanh như chớp vào dưới nách, Hoa Tiểu Yến rú lên một tiếng, tỉnh táo ngay tức khắc.

Hầu Anh còn đang bàng hoàng kinh dị thì thân hình của Hoa Tiểu Yến đã ngã gọn vào lòng chàng, và Giang Thanh đã đi ra ngoài xa mười trượng, nói với trở lại :

- Đỡ sư muội vào trong yên nghỉ!

Câu nói vừa dứt, Giang Thanh như một con chim khổng lồ và bay vù về phía Bạch Hổ.

Lúc bấy giờ Bạch Hổ đang đấu cùng Uông Minh, còn Trịnh Tam Phi thì lãnh đạo bọn Nộ Giang phái, đang giăng hàng chữ nhất, ngăn làn sóng tấn công của Kim Y bang.

Công lực của Uông Minh suýt soát với Bạch Hổ, nhưng ông ta chạm phải cái tội nóng nảy, nên càng đấu chiến càng lộ ra nhiều chỗ yếu.

Giang Thanh vừa tới, vội hô :

- Nhị ca, tốc chiến tốc quyết!

Tiếng nói của Giang Thanh vang lên, Uông Minh cảm thấy dường như vừa trúng phải một đòn độc, ông giựt mình lùi bước, quắc mắt hỏi :

- Giang Thanh, Bao Hằng Sơn đâu?

Giang Thanh buông ra một loạt năm chưởng liên hoàn trả lời :

- Đã về A Tỳ địa ngục!

Uông Minh gầm lên thảm thiết, vung thanh gậy của mình theo đường võ Phiên Long Thập Lục thanh gậy của lão như một con rồng đen vùng vẫy trong làn mây bạc, ào ạt tấn công Giang Thanh.

Bạch Hổ buông tiến cười, dùng hai bàn tay trắng xông thẳng vào đám Kim Y bang, hai bàn tay đó đi tới đâu thì đối phương ngã rạp tới đó, thật là phù hợp với bốn chữ "cọp lạc đàn dê".

Uông Minh thấy vậy lòng đau như cắt, mồ hôi vã ra lấm tấm, bao nhiêu hơi sức thảy đều dồn vào đường võ của mình, làm cho Giang Thanh thấy trước mặt mình dường như có một rừng cây san sát, bóng gậy chập chùng không một kẽ hở.

Như Ý Tam Ảo của Giang Thanh thi triển đến tột độ, như một chiếc bóng mờ, Giang Thanh loáng thoáng trong rừng cây san sát đó.

Thế rồi lực lượng của Kim Y bang càng lúc càng hao mòn, Bạch Hổ và Trịnh Tam Phi liên kết với nhau toàn hoan hô sát phạt.

Uông Minh càng lúc càng nóng nảy không dằn được cơn giận, ông ta thét lên một tiếng, xử một đòn Nhập Vân Tiêu Cứu đầu gậy của ông ta khuấy thành vô số vòng tròn, thân gậy trồi lên, hụp xuống như lớp lớp ba đào chuyển động không chớp mắt, thanh gậy trong tay ông ta lồng lên như một con rồng đen.

Giang Thanh không tránh không né lại còn trờ tới, buông ra một đòn Chưởng Bất Nhẫn Huyết, tiếp theo đó thân hình của chàng dao động bất thường theo Như Ý Tam Ảo làm cho những thế công của Uông Minh cứ đánh vào khoảng không, và ông ta bắt đầu thở mạnh.

Hai người trao đổi với nhau hai mươi hiệp trong nháy mắt, Giang Thanh không muốn mình tiêu hao chân lực nữa, thình lình nổ ra một đòn Thi Giải Bát Phương.

Thế công mãnh liệt của Giang Thanh làm cho đối phương có cảm giác như núi đổ, như thác tràn, không thể nào chống đỡ nổi, thế rồi...

Uông Minh tái xanh sắc mặt, trong lúc ông ta chưa tìm ra được một thế để gỡ đòn, thì hai cánh tay của lão thình lình ly khai với thân thể, mang theo với những tia máu đỏ lòm bay vù vào không trung, mà trong bàn tay vẫn còn cầm chặt lấy binh khí của mình.

Uông Minh dường như biết trước kết quả bi thảm của mình, nên hai cánh tay vừa đứt lìa, thì ông ta đã dùng cái đầu cứng hơn sắt thép của mình đánh vù vào giữa ngực Giang Thanh, đồng thời hai bàn chân tung ra liên miên những đường cước liên hoàn.

Nhưng mà, một tiếng kêu như xé lụa vang lên, thân hình của Uông Minh ngã gục trên mặt đất rồi im lìm bất động.

Giang Thanh đã dùng bộ pháp Như Ý Tam Ảo tránh khỏi một đòn ác liệt nhứt của một người dãy chết, đồng thời đã đá cho đối phương ngã gục, nhưng mà vạt áo của chàng lại bị Uông Minh cắn phải, xé toạc ra một mảnh thật to.

Chân không dừng bước, Giang Thanh tấn công ào ào như vũ bão, trong chớp mắt mười một tay hảo thủ của Kim Y bang đều ngã gục dưới hai bàn tay sắt thép của chàng.

Lúc bấy giờ, chiến cuộc chung quanh Lăng Vân sơn trang, nhờ sự thắng lợi của Giang Thanh mà lật ngược được tình thế.

Khí thế bén nhọn của Kim Y bang buổi ban đầu nay không còn nữa, nhưng mà chính vào lúc Giang Thanh trở vào sơn trang, thì có bốn chiếc bóng người mặc áo vàng rực rỡ, đánh bay một loạt hai mươi mấy món binh khí của bọn Nộ Giang phái mà đi thẳng vào trung tâm sơn trang, ba bên bốn bề tên bay như mưa bấc mà bốn người này không hề nao núng, vẫn bình thản lướt tới như vào chỗ không người.

Tà Thần đứng trước ngôi nhà riêng của Hoa Minh Viên, nhìn bốn người mới đến nở một nụ cười khó hiểu.

Bên cạnh ông ta là Hạ Huệ.

Bên cạnh Hạ Huệ là cao thủ Nộ Giang phái Mã Long, Hoa Minh Viên bận lo điều binh khiển tướng nên để Mã Long ở bên cạnh Tà Thần.

Trong chớp mắt, Giang Thanh đã phi thân đến bên cạnh Hạ Huệ, Tà Thần gật gù nói :

- Ta xem võ công của bốn người mới đến đây không phải hạng tầm thường, ta muốn dùng nó để thử.

Mã Long nghe thấy vội thưa :

- Kính thưa tiền bối, người đi đầu chính là Kim Y bang Bang chủ Lữ Ninh!

Giang Thanh cười, nói tiếp :

- Lão già gầy gò đi bên cạnh Lữ Ninh chính la Nam Hoang Bá Nhất Sát Tôn Kỳ đó!

Tà Thần lại hỏi :

- Vậy thì... võ công của người này ra sao?

Mã Long trả lời :

- Nhân tài của Kim Y bang hằng hà sa số, duy chỉ có Tôn Kỳ là người khó giải quyết nhất.

Vừa nói tới đây thì bốn người trong Kim Y bang thảy đều dừng gót trước mặt mọi người, họ giương to tám mắt nhìn bọn Giang Thanh không ngớt.

Ngoài Lữ Ninh và Tôn Kỳ ra, còn hai người nữa hình thù quái dị như hai con khỉ, xem tình thế dường như hai anh em ruột.

Lữ Ninh hậm hực nhìn Mã Long nói :

- Mã Long, oai phong của Nộ Giang phái đâu? Tiếng tăm của Lăng Vân sơn trang đâu? Còn lão già họ Hoa đi đâu mà chẳng thấy?

Mã Long vừa muốn mở miệng trả lời, bỗng Tôn Kỳ đưa mắt ngắm nhìn Giang Thanh không chớp, đoạn quay sang nói nhỏ vào tai Lữ Ninh.

Lữ Ninh nghe qua mặt biến sắc, và ngắm nhìn Giang Thanh bằng ánh mắt kinh dị.

Giang Thanh cười sang sảng rằng :

- Từ ngày chia tay nơi thành Hội Trạch đến nay thấm thoát đã hai năm, chắc liệt vị chưa quên thằng Giang Thanh này? Và chắc cũng không quên món bảo vật Vạn Tân Châu Lan?

Lữ Ninh ngửa cổ cả cười :

- Thật không ngờ chúng ta lại gặp mặt nơi đây, thật là một cơ hội hiếm có để cho chúng ta thanh toán món nợ cũ.

Tôn Kỳ nói tiếp :

- Hai năm nay, thằng họ Giang mi dựa hơi của Tà Thần mà làm mưa làm gió, thực ra cái thằng Lệ Vật Tà gì đó, đã trốn chui trốn nhủi ở nơi nào, chỉ có tiếng mà không có miếng, mi đừng hòng dựa hơi nó mà bắt nạt thiên hạ.

Tôn Kỳ càng nói càng cao hứng, nhưng Mã Long đứng bên cạnh, trống ngực đánh liên hồi, ông ta đã nhìn thấy viễn ảnh thê thảm của Nam Hoang Bá Nhất Sát.

Giang Thanh lại bình thản trả lời :

- Tôn Kỳ, mi sẽ hối hận vì câu nói của mi đem đến một kết quả đau khổ ê chề mà mi không ngờ được.

Tà Thần vẫn bình thản vuốt râu mỉm cười.

Thế rồi, bốn người mặc áo vàng nhanh như chớp tách ra đứng theo bốn vị trí khác nhau, còn bên đệ tử của Nộ Giang phái, dưới sự chỉ dẫn của Mã Long, cũng phân thành đội ngũ, bày khai thế trận, một trường huyết chiến sắp sửa xảy ra.

Thình lình Tà Thần chỉ hai người mặt thon mỏ nhọn kia, hỏi rằng :

- Hai người tên họ là gì mau nói ra đây cho ta được biết.

Mãi đến bây giờ, Lữ Ninh và Tôn Kỳ mới để ý đến lão già đầu râu tóc bạc, mặc chiếc áo dài màu đen đó.

Một người mặt thon trả lời một cách vô cùng ngạo mạn :

- Thằng già kia, chốc nữa mi sẽ phải chết một cách thê thảm, để đền cái tội không biết Mãng Sơn song kỳ.

Bầu không khí tức khắc nặc mùi máu, Tà Thần hỏi Mã Long :

- Mã hiền điệt, lai lịch của hai người này ra sao?

Mã Long trả lời :

- Thưa tiền bối, Mãng Sơn song kỳ là hai người mới nổi danh gần đây trong vùng Quý Châu, họ vốn là anh em ruột, anh tên Chung Tân, em tên Chung Ngọc, cả hai thảy đều võ nghệ cao cường, nhưng tánh tình độc ác.

Lữ Ninh quay lại nói với Mãng Sơn song kỳ :

- Nhị vị Hộ Đàn, thằng họ Mã này điều tra lý lịch của hai người thật kỹ.

Lúc bấy giờ Tôn Kỳ nóng nảy nói :

- Thôi đừng nói dài dòng nữa, chúng ta so gươm là vừa.

Tà Thần vỗ vai Giang Thanh một cái, đoạn nhẹ nhàng lướt tới, người ta không thấy hai bàn chân ông xê dịch, mà thân hình lướt tới như bay.

Thế rồi... Mãng Sơn song kỳ đồng loạt thét lên, mở thế gọng kềm tấn công dữ dội, cùng trong một lúc thân hình của Tôn Kỳ cũng bắn vụt tới như một đường tên.

Tà Thần từ từ đưa song chưởng lên một cách chậm chạp, ai có mặt nơi đó cũng đều trông rõ mồn một, ông chém một đường xéo xéo vào cổ Mãng Sơn song kỳ, cùng trong một lúc bàn chân của ông ta cũng đá một đòn mạnh bạo vào giữa mặt Tôn Kỳ.

Mãng Sơn song kỳ thình lình cảm thấy như trời nghiêng đất sụp, áp lực nặng nề chưa từng thấy, làm cho tứ chi của cả hai thảy đều không thể cục cựa.

Thế rồi... hai chiếc đầu lâu mang theo máu thắm bay vọt lên không trung, còn Tôn Kỳ thì rú lên một tiếng hãi hùng, cánh tay hữu của lão, từ khuỷu tay trở xuống thảy đều tím bầm như mực.

Việc xảy ra đột ngột, làm cho Lữ Ninh dường như bất thần lãnh một đòn độc, ông tá cứ đứng đờ người ra như một khúc gỗ mà nhìn Tà Thần.

Tà Thần bình thản vuốt râu nói :

- Lữ Ninh, đây là thế võ trong chín thế võ của ta, oai lực của nó tương tự như A Nan thần quyền gọi là Ma Tà Thủ đó!

Ba tiếng Ma Tà Thủ lọt vào tai của Lữ Ninh, làm cho ông ta có bần thần ngơ ngẩn, ông ta đang suy nghĩ về ba chữ này dường như có nghe thấy đâu đây.

Tà Thần như đọc thấu tâm tư của lão, vội nói :

- Lữ Ninh, nếu mi nghĩ không ra thì lão phu cho mi biết Như Lai thần chưởng, Ngũ Đại Tản Thủ đều là tác phẩm của ta.

Lữ Ninh biến sắc, thối lui một bước, run rẩy hỏi :

- Mi... Mi là Tà Thần?

Giang Thanh cả cười :

- Nếu không phải nghĩa phụ của ta thì làm sao trong vòng một miếng có thể làm cho ba đại cao thủ của mi, hai chết, một bị thương?

Tà Thần thong thả nói với Tôn Kỳ :

- Mi thật là có phước, nên Ma Tà Thủ của ta chẳng hướng về mi, mà chỉ dùng giày điểm nhẹ yếu huyệt mà thôi, và bây giờ mi bắt đầu đền tội vô lễ với ta ban nãy.

Ông ta quay đầu lại hỏi Giang Thanh :

- Thanh nhi, kẻ nào nhục mạ nghĩa phụ thì phải chịu trừng phạt bằng cách nào?

Giang Thanh cung kính thưa :

- Con sẽ thi hành...

Câu nói vừa dứt thì Giang Thanh hú dài một tiếng, đảo mình trở bộ, nhảy vù tới, một luồng hào quang sáng chói theo hình bán nguyệt chộp về phía Lữ Ninh, cùng một lúc bóng chưởng trùng trùng điệp điệp phủ xuống đầu của Tôn Kỳ.

Lữ Ninh tràn mình né tránh, trong chớp mắt, hai bàn tay của lão đã thủ hai món binh khí thiết bài của mình.

Còn thân hình của Tôn Kỳ thì nhanh như điện, tấn công Giang Thanh bằng một loạt Thanh Bằng Phi Hạc đòn ruột của ông ta.

Chân không dừng gót, Giang Thanh như một mũi tên xuyên qua hai miếng thiết bài, đoạn dốc ra chín chưởng liên hoàn phá át ba đòn Phát Dực Bôn Vân, Triển Dực Dương Oai và Truy Tinh Ma Nguyệt của đối phương, đồng thời tuôn ra hai đòn Chưởng Bất Nhẫn Huyết và Âm Mạc Dương Quan.

Tôn Kỳ thình lình cảm thấy bóng chưởng đầy trời, nhấp nhô tứ phía, rõ ràng thấy đòn tuôn ra, nhưng muốn kháng cự mà không tài nào làm được.

Ông ta gượng hú lên một tiếng dài nhảy bay ra ngoài vòng áp lực, vào lúc đó thì hai miếng thiết bài của Lữ Ninh ào ào bay tới đán xối xả vào lưng, vào vai của Giang Thanh, kèm trong ba chiếc đá vô cùng huyền diệu.

Giang Thanh không tránh không né, xuống tấn đứng vững, sắc mặt của chàng tỏa ra một màu trắng bạch, và hai miếng thiết bài của Lữ Ninh cứ cái đà đó mà đánh xối xả vào mình chàng.

Thình lình một luồng khói màu hồng nhạt từ trong mình chàng tỏa ra, và một luồng sức mạnh tiết ra khắp toàn thân ngăn chận hai miếng thiết bài lại. Đó là Ly Hỏa Huyền Băng chân khí.

Tôn Kỳ đứng hờ sau lưng định tập kích, gặp phải luồng sức mạnh, vội vàng tránh giạt sang một bên, để cho Lữ Ninh hoàn toàn hứng chịu lấy nguồn áp lực dữ dội đó.

Thế là vị Kim Y bang Bang chủ thất sắc kinh hoàng, thình lình ngã ngửa ra sau, miếng thiết bài trong bàn tay tả cũng tuột khỏi lòng bàn tay bay vù vào không trung mất dạng.

Luồng Ly Hỏa Huyền Băng chân khí của Giang Thanh tiếp tục tràn tới tấn công vào thân hình đang nằm ngửa nghiêng trên mặt đất của Lữ Ninh.

Trong phút nguy cấp, thì một vầng ám khí bằng kim độc bay ra tua tủa hướng về phía Giang Thanh.

Đang tấn công, mà thân hình của Giang Thanh vội vàng ghìm lại, nhanh như cắt chàng rạp mình xuống mặt đất, và vô số mũi kim óng ánh kia đều bay trượt vào khoảng không.

Giang Thanh cả cười :

- Lâu lắm rồi không gặp Mật Vũ Ngân Man của Nam Hoang Bá Nhất Sát!

Dứt lời, chàng quay phắt mình lại, tống về phía Lữ Ninh một chưởng nữa trong cái thế Ly Hỏa Huyền Băng chân khí. Lữ Ninh nghiến răng kèn kẹt, thình lình lăn tròn trên mặt đất theo thế Cổn Địa Đường, có ý muốn luồn theo kẽ dưới, tránh khỏi uy lực của Ly Hỏa Huyền Băng chân khí mà tấn công Giang Thanh.

Nhưng mà... thân hình của ông ta thình lình chạm phải một bức tường đồng vách sắt, và bị đẩy bật ra ngoài, trong mồm vọt ra một bụm máu tươi, rú lên một tiếng cực kỳ bi thảm, ông ta rên rỉ :

- Tôn Đường Chủ, sự nghiệp chưa thành, lão phu xin đi trước một bước!

Thế rồi thân hình của lão từ từ rủ xuống như một vì sao rơi.

Tôn Kỳ thấy vậy bay hồn mất vía, chính vào lúc đó thân hình của Giang Thanh vù vù bay tới, đuổi theo Tôn Kỳ.

Nào ngờ, chính vào lúc mọi người đang để ý Giang Thanh, thì Lữ Ninh bất thần trỗi dậy, dùng hết hơi tàn phóng vào mình Hạ Huệ một chưởng, còn miếng thiết bài trong cánh tay hữu thì bay ra như một chiếc cầu vồng, đánh ập vào đầu của Hoa Minh Viên đang đứng gần đó.

Việc xảy ra thật đột ngột, không một ai ngờ được, Lữ Ninh đã chết rồi mà còn trỗi dậy liều mạng bằng một đòn cuối cùng.

Chính vào giây phút ý niệm vừa thoáng qua trong trí, Tà Thần nạt vang :

- Đồ nghiệt chướng!

Tay trái nắm lấy Hạ Huệ đu ra sau lưng mình, đoạn dùng bàn tay hữu xử một đòn trong A Nan thần chưởng.

Sau một tiếng vang kinh khiếp, người ta thấy từng mảnh vải màu vàng bay tứ tung trong gió, hòa lẫn trong miếng thịt nát xương tan, thân hình của Lữ Ninh bị bay ra ngoài năm trượng.

Nhưng mà... chính vào lúc đòn A Nan thần chưởng vừa phát ra, thì miếng thiết bài nặng trĩu trong tay của Lữ Ninh bay vù về phía Hoa Minh Viên, đó là một đòn dẫy chết của một tay cao thủ khét tiếng giang hồ, vì vậy mà muốn tránh muốn né thật là một điều khó khăn.

Những tưởng Hoa Minh Viên khó thoát khỏi vòng nguy biến, nào ngờ Trường Ly Nhất Điểu đã kịp thời dùng Hỗn Nguyên Chân Khí đẩy nhẹ miếng thiết bài...

tuy cản trở được một chút nhưng trớn đi của nó vẫn vèo vèo bay tới.

Hoa Minh Viên đôi mắt trợn trừng, tóc râu đều dựng ông ta cất ngọn Hổ đầu đao, dốc hết sức bình sanh ra ngăn trở.

Hoa Tiểu Yến rú lên một tiếng thất thanh :

- Cha...!

Tiếng kêu chưa dứt thì một bóng người bên cạnh bay xéo ra làm tấm bình phong cản ngang trước mặt Hoa Minh Viên.

Chân người này vừa chấm đất, thì một tiếng "bốp" vang lên, miếng thiết bài bập vào đầu người đó, vỡ sọ ngã lăn ra. Nhưng miếng thiết bài vẫn ngon trớn đi thẳng, chạm vào thanh Hổ đầu đao của Hoa Minh Viên.

Một tiếng "coong" vang lên, lửa bắn tung toé, thanh Hổ đầu đao tuột ra khỏi lòng bàn tay của Hoa Minh Viên, và hổ khẩu của ông đầm đìa những máu, ông loạng choạng thối lui, gượng đứng không vững, té ngồi trên mặt đất.

Tất cả những chuỗi dài động tác đều xảy ra trong một trường hợp cực kỳ nhanh chóng, Hoa Tiểu Yến đã ngất đi trong tay của Hầu Anh, mà Hầu Anh thì đờ người ra như khúc gỗ.

Người hy sinh tánh mạng để cứu Hoa Minh Viên kia chính là một vị lão thành trong Nộ Giang phái: Mã Long.

Những việc xảy ra, Giang Thanh đều trông thấy nhưng chàng không thể ngừng tay, vì bởi còn một kẻ đại gian đại ác là Tôn Kỳ còn chưa trừ khử.

Lúc bấy giờ Tôn Kỳ đã cất mình bay lên không trung hơn năm trượng, nhưng Giang Thanh đuổi theo như bóng với hình. Lên đến

giữa vời, Tôn Kỳ ném ngược trở về một nắm Mật Vũ Ngân Mang lợi dụng ám khí bay ra rào rào, ông ta vội uốn mình xử một đòn Điểu Minh Hạc Tuyệt một đòn liều mạng cho cả hai cùng chết.

Giang Thanh không né, mà thân hình vẫn đi thẳng lên để rồi dốc ra một loạt bốn đòn: Chưởng Bất Nhẫn Huyết, Âm Mạc Dương Quan, Khổ Hải Vô Biên và Thi Giải Bát Phương, bàn tay của chàng cắt gió nghe vì vèo, khuấy động bầu không khí, làm cho đối phương thấy bóng chưởng nổi lên trùng trùng điệp điệp, trong khi rối mắt thì một đòn cuối cùng trong Ngũ Đại Tán Thủ là Thiên Hồn Diệt Tán tràn ra như nước vỡ bờ.

Khí thế mạnh mẽ hơn nghìn cân nặng, Tôn Kỳ thấy bàn tay của đối phương dựng lên lởm chởm như trăm nghìn ngọn dao bén... và việc đã đến đã đến, một tràng miếng thịt rơi máu đổ vang lên, từng làn máu bắn ra tua tủa, thi thể của Tôn Kỳ nát be nát bét rơi xuống mặt đất.

Giang Thanh thân hình tiều tụy, sắc mặt nhợt nhạt, ủ rũ đứng bên thể xác rợn người đó, trên vai chàng, mười mấy mũi ám khí cắm tua tủa, máu thắm tuôn ra ướt cả một thân áo.

Hạ Huệ vừa kịp kêu lên một tiếng thì thân hình của Trường Ly Nhất Điểu đã lướt tới, ông ta dùng một thủ pháp cực kỳ thần tốc, nhổ hết những mũi ám khí trên vai của chàng, và xoa ngay một thứ thuốc đặc chế của Trường Ly đảo, Giang Thanh cau mày :

- Tội nghiệp Mã sư thúc!

Trường Ly Nhất Điểu vừa bôi thuốc, vừa thở dài :

- Con thú cùng đường, không thể không đề phòng, Mã Long huynh can trường đảm lược, xả thân dĩ thành nhân, thật đáng kính phục.

Xem tiếp hồi 61 Thuyền ra Đông Hải

NHƯ LAI THẦN CHƯỞNG

Liễu Tàn Dương
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Thuyền Ra Đông Hải

Một trận đấu chiến kinh hoàng tàn bạo thế là kết thúc, Hoa Minh Viên sau khi băng bó vết thương mời mọi người vào bên trong nghỉ ngơi.

Đêm ấy, sau khi tiệc rượu đã tàn, mọi người sắp sửa lui ra, Tà Thần vội nói cho mọi người biết kế hoạch sắp đặt trong ba năm của ông.

Năm thứ nhất, mọi người cư ngụ tại Lăng Vân sơn trang để luyện tập một lớp người mới cho Nộ Giang phái.

Năm thứ nhì, cùng nhau lên đường để ngao du sơn thủy, viếng khắp danh lam thắng cảnh trong toàn quốc để rồi.

Năm thứ ba, đồng cùng nhau đến Song Phi đảo đón rước Toàn Linh Linh, để cử hành hôn lễ với Giang Thanh.

Mọi người đều đồng ý.

Tiệc tan, mọi người thảy đều lui về phòng riêng yên nghỉ, chỉ có Giang Thanh và Hạ Huệ, không sao nhắm mắt, hai người đồng cùng nhau ra huê viên, ngồi dưới một tàng cây mà bóng nguyệt xuyên qua mờ ảo, Giang Thanh bá lấy vai Hạ Huệ, cười chua chát mà nói rằng :

- Hạ Huệ, huynh đang nghĩ mọi việc trên đời dường như do cao xanh định sẵn. Năm năm về trước, nếu Nộ Giang phái không ruồng rẫy anh, thì ngày nay người chịu đau đớn không phải là Hầu Anh, mà chính là Giang Thanh vậy.

Hạ Huệ trầm ngâm một chút, đoạn nói :

- Muội cũng nghĩ rằng, cao xanh đã định sẵn, định sẵn muội phải thuộc về huynh.

- Còn nữa, còn Linh Linh...

Hạ Huệ tát yêu vào má của Giang Thanh, rúc đầu vào vai chàng sẽ bảo :

- Mi là một gã đa tình.

Đêm càng về khuya, sương sa càng đầy, hai bóng người dán chặt vào nhau, trong màn đêm mờ ảo, mãi đến khi gà rộ sáng, hai người mới trở vào.

Thời gian trôi qua một cách êm đềm như nhung lụa một năm, dưới sự tận tâm dạy dỗ của Giang Thanh, Trường Ly Nhất Điểu và Chiến Thiên Vũ, v. v... mười tên đệ tử của Nộ Giang phái đã luyện đến mức tinh vi thuần thục.

Thu qua rồi Đông đến, năm gần tàn, đoàn người giã biệt Hoa Minh Viên để lên đường chu du thiên hạ.

Hoa Minh Viên râu tóc bạc phơ, hết lời nài nỉ mà không sao cầm chân được Tà Thần.

Sáng hôm ấy, cả Lăng Vân sơn trang đồng đưa đoàn người của Giang Thanh ra khỏi ba dặm đường, mới bùi ngùi mà chia tay dứt áo.

Giang Thanh nước mắt ràn rụa, ngoảnh đầu lại nhìn Lăng Vân sơn trang ẩn hiện sau những cây xanh, chàng bồi hồi không biết chừng nào mình mới trở lại nơi này một lần nữa.

Kể từ đó, đoàn người của Giang Thanh lê chân hầu hết các ngõ đường trên toàn cõi Trung Hoa, chàng đã từng ngồi ngắm cảnh bao la bát ngát của những cánh đồng cỏ mênh mông ở vùng Tây Bắc.

Chàng cũng đã đi qua những vùng sa mạc miên man vô tận ở khắp một cõi biên thùy Tân Cương, Mông Cổ.

Chàng cũng đi qua những cảnh non xanh nước biếc, nghìn tía muôn hồng của vùng Giang Nam trù mật.

Ba tháng trời trôi qua, đoàn người dừng chân tại thành Quý Châu, nơi nhà của Bạch Hổ, cư ngụ ở đấy thêm một thời gian nữa để viếng khắp những danh lam thắng cảnh trong miền.

Và khi đoàn người dày dạn phong sương đó dừng vó ngựa bên hồ Đan Dương thì đúng vào giữa mùa thu năm thứ ba.

Nhìn cảnh đìu hiu vắng lặng của Đan Dương hồ, Trường Ly Nhất Điểu thở dài nói :

- Năm ấy, một trận thủy chiến kinh hoàng xảy ra trên mặt hồ, thấm thoát đến nay đã ba năm chẵn, ta còn mơ màng nhớ lại dường như việc này mới xảy ra đây...

Tà Thần đưa mắt ngắm nhìn về phía xa xăm, nơi ấy có một rặng núi lờ mờ đen thoáng hiện ở chân trời : Song Phi đảo.

Ông ta thở dài nói :

- Cảnh trí miền Trung Nguyên ngắm nhiều rồi cũng chán, nhược bằng hôn lễ của thằng Giang Thanh mà được cử hành trên Trường Ly đảo thì già này được dịp mở rộng tầm con mắt.

Trường Ly Nhất Điểu trả lời :

- Chúng tôi đã an bài ổn thoả, sau khi đến Song Phi đảo rước Toàn Linh Linh, thì lên đường trở ra Đông Hải.

Câu nói vừa dứt thì Lục Hải thò tay vào trong túi móc ba viên hỏa pháo ném lên không trung thoát khỏi lòng bàn tay chừng năm trượng, hỏa pháo tức khắc nổ tung, tạo thành ba vầng lửa đỏ rực bên ven hồ.

Ông ta nói :

- Vậy là trong đảo sẽ có người bơi thuyền ra đón.

Hạ Huệ tựa vào vai của Giang Thanh thì thầm :

- Thanh ca, khi gặp chị Linh Linh, anh đừng quên em nhé...

Giang Thanh nhìn Hạ Huệ bằng một cái nhìn sâu thẳm, bàn tay của chàng nắm chặt lấy tay nàng. Hạ Huệ biết đó là một lối trả lời đầy ý nhị của chàng vậy.

* * * * *

Trong đại sảnh của Song Phi đảo, hai bên chủ khách ngồi nói chuyện ồn ào.

Tà Thần đang thao thao bất tuyệt đối thoại cùng La Thập Nương.

Giang Thanh sẽ lén níu lấy chéo áo của Sở Sở, chàng đưa mắt ra dấu, Sở Sở hội ý nên vội bước ra ngoài, thừa lúc mọi người không để ý, Giang Thanh dìu Hạ Huệ cùng ra.

Sở Sở hướng dẫn hai người này đi thẳng đến Đan Phượng lầu.

* * * * *

Trên Đan Phượng lầu, Linh Linh mặc một bộ đồ tang màu trắng, đón tiếp ba người bằng một vẻ mặt âu sầu ảo não.

Hai bàn tay của Hạ Huệ nắm chặt lấy Giang Thanh dường như buông ra là sợ mất.

Lâu lắm Giang Thanh mới nói :

- Ba năm trời trôi qua, Linh Linh sống trên đảo này chắc buồn lắm.

Linh Linh gật đầu trả lời :

- Nhưng huynh hôm nay đã đến và có Hạ cô nương nữa...

Trong lòng của Hạ Huệ dâng lên một niềm cảm kích thật là thấm mùi vị chua cay này, chỉ khi nào mình đứng trước một người khác phái cùng chung với một người cùng phái thì mới thấy.

Nhưng Hạ Huệ đã cố gắng dẹp tan được quan niệm chật hẹp lại, cúi xuống nói nhỏ vào tai của Linh Linh :

- Chúng tôi ngao du trên Song Phi đảo thêm một tháng nữa. Vào ngày mãn tang, hai ta sẽ cùng Thanh ca lên đường về Trường Ly đảo.

Đôi mắt của Linh Linh tràn đầy nước mắt, nàng run rẩy hỏi :

- Hạ cô nương không oán hận tôi ư?

Hạ Huệ cả quyết trả lời :

- Tôi biết rằng Thanh ca không thể không có Linh Linh và Linh Linh cũng không thể nào không có Thanh ca được.

Giang Thanh đứng bên lắng tai nghe, chàng chen vào nói :

- Nhị vị hiền thê... tôi...

Linh Linh thẹn thùng đỏ mặt, nhưng Hạ Huệ thì trợn mắt thình lình trổ ra một ngón điểm yêu vào huyệt Thái Dương của chàng :

- Không cho mi nghe lén chuyện của nữ nhi... Chị Linh Linh, chúng ta cần phải đề phòng tên này thật gắt...

hắn không phải tay vừa...

Giang Thanh cả thẹn khoát tay lia lịa.

Sở Sở trố mắt nhìn cảnh hạnh phúc của ba người, nàng sẽ lén lui ra khỏi gian phòng, khép chặt cửa lại, ba người ấy ở trong một thế giới êm đềm ấm áp của tuổi thanh xuân.

* * * * *

Một tháng sau.

Có sáu chiếc thuyền chở những nhân vật lẫy lừng trong làng võ lướt sóng ra khơi giã từ Song Phi đảo.

Đoàn thuyền ra khỏi hồ Đan Dương nhắm phía Đông trực chỉ, không mấy hôm đã ra đến Đông Hải.

Sóng êm biển lặng, đoàn thuyền cứ lướt theo hướng đông.

Ba hôm sau khi vừng đông ló dạng, đoàn thủy thủ reo lên :

- Trường Ly đảo!

- Trường Ly đảo!

Mọi người trong thuyền thảy đều đổ xô lên mui nhìn về phía trước.

Nơi ấy, tận đằng đông chỗ vầng hồng rạng rỡ có một hòn đảo xanh tươi.

Hạ Huệ và Linh Linh đứng bên cạnh Giang Thanh.

Ba người đưa mắt ngắm nhìn cảnh nghìn tía muôn hồng trên Trường Ly đảo, Hạ Huệ hỏi :

- Thanh ca, không biết Vệ lão tiền bối xếp đặt chúng ta ở nơi đâu?

Giang Thanh mỉm cười một nụ cười đầy hạnh phúc :

- Y Hồng Lâu ! Một chỗ mà cảnh trí đẹp nhất trên đảo, chúng ta sẽ ở đó cùng nhau ngâm thơ, đá đấm và đấu tửu, biết bao thú vị thâm tình...

Chàng vòng hai cánh tay sắt thép ra ghì Hạ Huệ và Linh Linh vào lòng, trên gương mặt của hai nàng thảy đều hiện ra những nét mặt tràn đầy hạnh phúc.

Sở Sở nằm gọn lỏn trong lòng của La Thập Nương, nàng giương cặp mắt thèm thuồng nhìn ba người mơ màng nghĩ tới mình đang cần phải dệt một giấc mơ êm đềm cho một người thiếu nữ đang tuổi vào xuân...